

Giới thiệu Tình Yêu Chết Tiệt Đây

Thể loại: Đô thị tình duyên, gương vỡ lại lành, hào môn thế gia.

Nguồn: Tsubaki.

Edít: Gann (edit thô)

Số chương: 102.

Có ai tin vào tình yêu sét đánh???

Tôi nghĩ có lẽ là có... Nhưng những cảm xúc dâng tràn ngay giây phút ấy đôi khi không đủ mạnh mẽ để họ có thể quyết tâm tiến tới một mối quan hệ yêu đương. Và cái cảm xúc đó chắc chỉ có thể xem như say nắng.

Tôi đã từng có một rung động, một tình cảm mãnh liệt với anh ấy trong một phút... Và mười năm là thời gian tôi dành cho anh, chờ đợi anh. Chờ anh phát hiện ra tình yêu của mình.

Thế nhưng, người đàn ông này có chút không gặp may mắn, anh ấy vẫn không phát hiện ra chuyện tôi yêu anh. Từ khi quen biết nhau đến hiện tại đã qua mười hai năm, có người nói mười hai năm chính là thời gian đủ cho một vòng luân hồi, cho nên, tôi không nghĩ lại lãng phí thời gian của mình nữa, hiện tại, giờ này phút này, tôi quyết định buông tay anh ấy - Cố Liên Hảo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trước khi anh trở thành ký ức (1)

Tôi dùng thời gian một phút để quyết định yêu anh ấy, dùng thời gian mười năm để chờ đợi anh ấy, chờ anh ấy phát hiện ra tình yêu của tôi. Thế nhưng, người đàn ông này có chút không gặp may mắn, anh ấy vẫn không phát hiện ra chuyện tôi yêu anh. Từ khi quen biết nhau đến hiện tại đã qua mười hai năm, có người nói mười hai năm chính là thời gian đủ cho một vòng luân hồi, cho nên, tôi không nghĩ lại lãng phí thời gian của mình nữa, hiện tại, giờ này phút này, tôi quyết định buông tay anh ấy - Cố Liên Hảo.

Vào thời khắc máy bay sắp đáp xuống sân bay thủ đô, Cố Liên Hảo từ cabin nhìn thoáng qua bên ngoài, thời tiết Bắc Kinh hiếm khi được tốt như lúc này, bầu trời trong xanh, còn có những đám mây lớn lững lờ bay.

Trước lúc Cố Liên Hảo đi, Bắc Kinh còn đắm chìm ở trong ba tháng mùa mưa, theo tin tức từ radio mà cô vừa mới nghe được thì lúc này hẳn là mưa đã ngừng được bốn năm ngày.

Thời điểm bước ra khỏi cabin, cô dùng ngón tay chạm vào ánh mặt trời, ánh sáng nhỏ vun rơi xuống đầu ngón tay cô, ấm áp, dường như còn có cả hương vị. Cố Liên Hảo thích những lúc như vậy, thích đơn thuần, thích một cách cố chấp.

Mang theo hành lý bước ra, nhìn thấy An Mỹ Nhân đang đứng trong đại sảnh ngăn người, Cố Liên Hảo dùng cánh tay chạm vào vai cô ấy: "An Mỹ Nhân, cô sao vậy?"

An Mỹ Nhân, người cũng như tên, người Thượng Hải, vừa đến làm ở tổ phim ảnh một năm đã có ngay biệt danh hoa hồ điệp.

"An Mỹ Nhân." Nhiếp ảnh gia A Chữ chế nhạo: "Có phải gặp được viên kẹo ngọt nào rồi đúng không?"

Nói đến viên kẹo ngọt của An Mỹ Nhân, người tương đối thân thuộc với cô ấy đều đem những tên đàn ông quay quanh cô ấy quy chung thành "viên kẹo ngọt của An Mỹ Nhân", phần lớn những người này đều là những gã đàn ông có tài có sắc.

An Mỹ Nhân là một cô nàng bộc trực lại có chút hư vinh, ngày đầu tiên đi làm đã tuyên bố mình chỉ hẹn hò với người có tiền có sắc.

"Không..." An Mỹ Nhân thì thào nói: "Tôi chỉ là đang nghĩ, nếu như tôi đoán không lầm thì hẳn anh ta phải là một viên kim cương lớn, loại này vô cùng hiếm gặp."

Mới nói xong câu này, liền có hơn mười phóng viên cùng nhân viên công tác đem theo máy ảnh xông vào. Dựa theo ký hiệu dán trên máy ảnh có thể nhận ra được bọn họ đều là người của kênh quốc nội tương đối nổi tiếng về tài chính và kinh tế. Lẫn trong đó còn có vài nhân viên của kênh truyền thông khác. Một đám người hoang mang rối loạn hình như là đang tìm người nào đó.

Lúc này, An Mỹ Nhân đột nhiên khẩn trương lên, ở trước mặt mọi người cô ấy cảm lấy gương nhỏ chỉnh trang lại lớp trang điểm, sau khi cảm thấy hài lòng liền hướng một chỗ chạy đi. Vài người trong tổ làm phim nhún vai, đối với cô nàng này cùng với hành động vừa rồi, hẳn là đã tự động đi tìm điểm

ngộ của mình rồi.

Bên ngoài sân bay, xe của toà soạn đang chờ đợi bọn họ, đoàn người lên xe, An Mỹ Nhân vẫn còn chưa thấy bóng dáng đâu. Tổ trưởng tổ làm phim đã không còn kiên nhẫn được nữa, lúc anh ta vừa định gọi điện cho An Mỹ Nhân thì đã thấy cô ấy mang theo bộ mặt rầu rĩ không vui trở lại.

Ngồi lên xe, cô ấy không còn quan trọng diện mạo nữa mà kéo luôn lông mi giả xuống, thờ phỉ phò: "Chạm không được viên kim cương lớn kia, để anh ta chạy mất rồi."

"Chị Mỹ Nhân, viên kim cương lớn kia chắc chắn là một tên đàn ông rồi đúng không?" Thực tập sinh Tiểu Vi bát quái chớp chớp đôi mắt: "Này người đẹp, nói ra cho mọi người nghe một chút đi."

Không có lông mi giả An Mỹ Nhân quả thật vẫn là một mỹ nhân, cô ấy buồn bực dựa vào ghế xe, một tay chống đầu: "Là Lan Đình Phuong! Tôi vậy mà cùng khối kim cương lớn này gặp thoáng qua, đáng ra tôi phải sớm đoán ra người có thể đi qua lối đi đặc biệt không phủ thì cũng quý. Mới vừa rồi, tôi từ toilet đi ra bị anh ta đụng ngã, anh ta mang một cái mắt kính đen, lưng đeo balo to, tôi còn tưởng anh ta là lưu học sinh, sau đó thấy nhân viên công tác đưa anh ta tiền hô hậu ủng đi qua lối đi đặc biệt, lúc ấy tôi còn buồn bực nghĩ con cái nhà ai mà lại phô trương như vậy chứ, lúc sau tôi nghĩ lại thấy gương mặt anh ta quen quen, thấy nhiều phóng viên như vậy tôi mới nhớ tới người đàn ông kia chắc chắn là Lan Đình Phuong, đáng tiếc, lúc tôi phục hồi tinh thần lại chạy đi tìm thì đã không thấy anh ta đâu cả."

An Mỹ Nhân nói tới đây càng ảo não, cô đem đầu mình đập xuống ghế xe: "Ông trời đã cho tôi duyên phận mà tôi lại không nắm chắc, tôi vậy mà không sớm nhận ra anh ta, đáng chết, anh ta cũng không phải đại minh tinh, cần gì học theo đại minh tinh đem bản thân làm cho không ai nhận ra chứ."

"Lan Đình Phuong..." Tiểu Vi thì thầm nhắc tới: "Một người đàn ông thế nhưng lại tên là Lan Đình Phuong, là đàn ông mà lại lấy một cái tên đẹp như vậy!"

Khi Tiểu Vi nói tới đây, cảm giác giống như có ánh mắt sáng quắc hướng về phía mình, cô ấy theo bản năng quay đầu, thấy Cố Liên Hào kinh ngạc nhìn mình.

"Cố tiểu thư, sao vậy?" Tiểu Vi ý thức sờ sờ mặt mình, trong lòng hoang mang, hơn mười ngày ở chung, cô ấy có chút sợ hãi vị Cố tiểu thư không thích nói chuyện này.

Cố Liên Hào là một nhà soạn thảo tự do, nghe nói mỗi quý sẽ cùng toà soạn hợp tác, cô viết chuyên mục rất đặc sắc lại sinh động nên rất được hoan nghênh. Lần này toà soạn của bọn họ có kế hoạch làm một cái chuyên đề du lịch về phong tục của Văn Lai, tổ trưởng phải mất ba lần đích thân mời cô ấy mới đồng ý.

"Không có gì." Cô nhàn nhạt đáp một câu, cũng không tiếp tục nhìn cô ấy nữa, đem ánh mắt một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Ngoài cửa sổ xe, một chiếc xe Benz màu đen đang cùng xe bọn họ sánh vai chạy, Cố Liên Hào theo bản năng tìm kiếm bóng hình chủ nhân trong xe. Kính của chiếc xe Benz kia là màu đen, là loại dày nhất, bên trong cái gì cũng không thể nhìn thấy được, loáng thoáng chỉ hiện ra một dáng người, dáng người xinh đẹp.

Nhìn dáng người kia, muộn phiền trong lòng Cố Liên Hào đã không còn, trong lòng có một chút vui mừng, một chút chờ mong. Hôm nay là ngày hai tháng tư, ngày Cá Tháng Tư qua đi ngày đầu tiên, trước kia, anh ấy đối với ngày hai tháng tư đã nói như vậy.

Cùng với một tiếng "Lan Đình Phuong", suy nghĩ của Cố Liên Hào bị kéo lại, An Mỹ Nhân vẫn còn đang ngồi bên kia tiếc hận.

"Các người nói xem tôi như thế nào lại ngốc như vậy, đem người đàn ông đứng đầu trong danh sách để cho chạy mất, lúc bị anh ta đụng ngã, tôi hẳn là nên bắt anh ta mang đến bệnh viện."

Ngồi ở ghế bên cạnh người điều khiển, Hách tổ trưởng nhìn không được quay đầu lại chế nhạo: "Cô có thể để cho tôi yên tĩnh một chút được không? Tin tức không phải đã đưa tin Lan Đình Phuong đã kết hôn rồi sao?"

"Đã kết hôn?" An Mỹ Nhân không phục: "Kết hôn là tin tức giả mà Lan Đình Phuong tung ra để đánh lạc hướng mọi người mà thôi. Lan Đình Phuong là ai? Là Murdoch phương Đông đó! Diện mạo đẹp như vậy, ở thời đại này lại càng được hoan nghênh, tuần san bát quái hận không thể một ngày hai mươi tư giờ kề cận bên người anh ta, nhưng mà cái người này lại không thích cùng truyền thông giao tiếp, nói trắng ra là anh ta xem chuyện riêng tư so với tính mạng của mình còn muốn quan trọng hơn. Thậm chí còn lập hẳn một tổ luật sư chuyên môn đối phó truyền thông, còn đăng ký quyền hình ảnh của bản thân, nếu ai không có sự cho phép mà đăng lên ảnh chụp của anh ta thì chuẩn bị bị kiện đi, làm cho phóng viên truyền thông đối với anh ta vừa yêu vừa hận."

An Mỹ Nhân lúc này cũng lộ ra ánh mắt vừa yêu vừa hận.

"Chị Mỹ Nhân, chị còn chưa có nói tin tức giả là là thật hay giả đâu." Tiểu Vi rất tò mò, cô là một con mọt sách chỉ biết đọc sách, đối với người đàn ông có cái tên xinh đẹp kia có một chút hứng thú.

"Chuyện này, tin tức giả à..." An Mỹ Nhân dào dạt đắc ý, dù sao cũng là người đứng đầu trong danh sách vàng của mình, đương nhiên cũng là do cô suy đoán ra cả, người đàn ông này dù sao cũng chỉ là phạm nhân bình thường mà thôi: "Anh ta được cho là đã kết hôn, nhưng mỗi lần bị chụp được đều thấy anh ta chỉ có một mình, trường hợp xuất hiện trước công chúng cũng không thấy vợ anh ta xuất hiện. Cho nên, nhiều người đều đoán là anh ta vì sợ bị đám phụ nữ làm phiền nên mới làm như vậy. Nghe nói có một cô gái yêu anh ta đến phát điên, cuối cùng bị chứng bệnh vọng tưởng, gặp ai cũng đều nói mình là vợ của Lan Đình Phuong. Lúc đó các toà soạn báo lớn nhỏ từ phía đều đưa tin, làm cho từ đầu đường đến cuối ngõ đều biết có một phụ nữ vì

Lan Đình Phuong mà phát điên rồi. Cuối cùng phòng PR của anh ta không thể không đưa ra giải thích Lan Đình Phuong đã kết hôn, về phần người kết hôn với anh ta là ai cũng không có công bố, sau này nhiều người suy đoán tin tức anh ta kết hôn là giả. Có người còn chế nhạo nói phụ nữ muốn cùng Lan Đình Phuong kết giao cộng lại có thể hơn cả tấn, có thêm một người cũng như muối bỏ biển."

Trong xe mọi người hứng thú đều đặt vào An Mỹ Nhân, một sách Tiểu Vi thốt ra một câu: "Chị Mỹ Nhân, Lan Đình Phuong này tài giỏi lắm sao?"

"Trời..." Trừ bỏ lái xe cùng Cố Liên Hảo, tất cả mọi người không hẹn mà cùng khinh bỉ nhìn Tiểu Vi, ở thủ đô mà không biết Lan Đình Phuong cũng giống như người Mỹ không biết ông Obama vậy.

"Nói cô là con một sách cô thật đúng là con một sách." An Mỹ Nhân lộ ra ánh mắt thất vọng, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tiểu Vi một cái, sau đó liệt kê bằng ngón tay, thuộc như lòng bàn tay: "Lan Đình Phuong, tốt nghiệp đại học liền bắt đầu gây dựng sự nghiệp, năm thứ nhất ở siêu thị nhỏ thu mua phần mềm máy tính, năm thứ hai trở thành đại lý nước ngoài kinh doanh phần mềm máy tính khu vực Trung Quốc, năm thứ ba dùng tiền do bản thân kiếm được thành lập trang web, về sau thành lập toà soạn báo, điện tử truyền thông, vệ tinh TV, tiện đà trở thành ông trùm truyền thông. Chính vì vậy mà mọi người đem anh ta ví như Murdoch Đông phương, các tạp chí kinh tế tài chính còn nối tiếp nhau mời anh ta chụp ảnh bìa cho tạp chí của họ."

Tiểu Vi nghe như lọt vào trong sương mù, hơi hơi mở to miệng.

An Mỹ Nhân thở dài một hơi, con một sách chính là con một sách: "Truyền thông Á Thái cô nghe qua chưa?"

Tiểu Vi gật gật đầu: "Tôi nghe bạn học nói qua hiện tại nắm giữ một phần tư tin tức tài nguyên của toà soạn chúng ta đều đến từ chính Truyền thông Á Thái?"

"Đúng vậy!" An Mỹ Nhân ngữ khí kiêu ngạo: "Nói không sai, anh ta chính là người sáng lập ra Truyền thông Á Thái, Lan Đình Phuong còn là cổ đông lớn nhất của đài tin tức BBSS Nhật Bản, ở Đông Nam Á liền có được tam gia phổ phí TV, hai mươi bốn giờ tiếp sóng các giải đấu thể thao, giai đoạn gần đây toàn bộ tin tức đặc sắc đều do truyền thông Á Thái nắm độc quyền, tiêu biểu chính là bọn họ đang nắm trong tay quyền tiếp sóng giải bầu dục liên minh "Siêu Cấp Bát"."

"Siêu cấp bát!!!" Tiểu Vi hưng phấn lên: "'Siêu cấp bát' tôi biết, em trai tôi rất mê chương trình này, nghe nói "Siêu Cấp Bát" thu hút lượt xem luôn luôn chiếm thứ hạng thứ mười toàn cầu, nếu đúng như vậy thì Lan Đình Phuong thật đúng là quá giỏi rồi."

"Còn phải nói..." An Mỹ Nhân ngẩng cao cằm: "Bất quá còn phải ngưỡng mộ tuổi tác của anh ta, năm nay anh ta cũng chỉ mới có hai mươi tám tuổi, biết người ngoại quốc hình dung anh ta như thế nào không? Bọn họ nói anh ta là thần thoại, là truyền kỳ, là quý tộc chân chính. Cái gì là quý tộc chân chính? Quý tộc chân chính chính là không chạy đến những chỗ như bãi biển, không có chuyện cứ vài ngày là sẽ có tin tình cảm truyền ra cùng minh tinh này nọ có quan hệ mờ ám, không ở những nơi xa xỉ tuyên bố mở tiệc tùng, mỗi lần muốn gặp anh ta cũng khó mà được. Nghe nói Lan Đình Phuong chạy một chiếc xe chính là chạy suốt năm năm, xe của anh ta còn là xe rê tiền, còn có người nhìn thấy anh ta xuất hiện ở McDonald cùng một đám con nít xếp hàng chờ chỗ ngồi nữa kia!"

Tiểu Vi miệng mở lớn hơn nữa.

"Tiểu nha đầu, nghe qua G.T chưa?" An Mỹ Nhân càng nói càng hăng hái.

Tiểu Vi ngây ngốc lắc đầu.

"G. T là tên gọi tắt của câu lạc bộ du thuyền siêu cấp, câu lạc bộ siêu xe cùng G. T so sánh quả thực là hạt mè so với hạt đậu. Hội viên câu lạc bộ siêu xe dường là xe thể thao xa hoa, còn hội viên G. T dường là du thuyền xa hoa, Lan Đình Phuong chính là hội viên của G. T, nếu không phải có một ngày anh ta cùng một đám người ở trên biển tự tiện vượt qua khu vực vùng biển Thổ Nhĩ Kỳ bị bắt được thì mọi người còn không biết anh ta là thành viên của G. T đâu, tôi thấy anh ta...."

"Được rồi, có thể yên tĩnh lại không?" Một giọng nói lớn đánh gãy lời An Mỹ Nhân đang thao thao bất tuyệt.

Cố Liên Hảo nãy giờ im hơi lặng tiếng lúc này đang ôm lấy đầu: "An Mỹ Nhân, giọng cô rất ồm ồm, ngồi máy bay mấy giờ liền nên hiện tại tôi cảm thấy hơi mệt."

An Mỹ Nhân khép lại miệng, làm một cái động tác thật có lỗi, nhưng vẫn không thể ngưng được, tiếp tục bổ sung một câu: "Lan Đình Phuong còn có một chứng cứ cho thấy anh ta bây giờ còn độc thân, chính là trên mười ngón tay đều không có đeo nhẫn."

Sau khi nói xong câu đó cô ấy cảm thấy sắc mặt Cố Liên Hảo càng kém hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trước khi anh trở thành ký ức(2)

Về tới toà soạn, ở bên dưới lầu, mọi người nói tiếp nhau trở lại vị trí làm việc của mình. Cố Liên Hào cầm lấy ba lô vải của mình, vừa định gọi xe đã bị tổ trưởng gọi lại: "Cố Liên Hào, buổi tối cùng đi uống một chén đi."

Còn không chờ cô mở miệng cự tuyệt, tổ trưởng đã vỗ vỗ đầu mình, ánh mắt dừng ở ngón áp út của cô, bày ra vẻ mặt có lỗi: "Thật có lỗi, đã quên mất cô Cố là người đã kết hôn, ở bên ngoài ngày người mười ngày nay, đêm nay đương nhiên muốn cùng tiên sinh nhà mình trải qua thế giới hai người rồi."

Cố Liên Hào mỉm cười, mang theo một chút ngại ngùng: "Ngày khác tôi lại mời ngài dùng bữa, hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của tôi."

Trong thang máy, An Mỹ Nhân nghĩ lại mà tủi thân: "Cố Liên Hào cũng bắt quá so với tôi lớn hơn hai tuổi, người ta đã kết hôn sáu năm, tôi đây chú rể còn không biết đang ở nơi nào."

Nhìn qua người trung niên bên cạnh nhẹ nhàng liếc mắt một cái: "Nghĩ cũng không ra Cố Liên Hào đến cùng gả cho cái dạng đàn ông nào, nghe nói, mẹ cô ấy là quan ngoại giao ở Mỹ, tôi còn nghe người ta nói nhà của Cố Liên Hào hình như ở Thanh Nguyên."

Thanh Nguyên là khu dân cư thần bí nhất Bắc Kinh, bởi vì Thanh Nguyên được một nhà thiết kế đặc biệt thiết kế ra. Vị kiến trúc sư này đã từng thiết kế nhiều căn nhà trên núi Hollywood xa hoa, đặc điểm lớn nhất trong thiết kế của ông ta chính là đem riêng tư cá nhân đặt ở vị trí hàng đầu. Thanh Nguyên thành ông ta đến hiển nhiên là vì ý tưởng thiết kế này. Nghe nói, bảo an ở nơi này cũng phải trải qua khóa huấn luyện chuyên môn hàng đầu, còn có người đồn để được làm việc ở Thanh Nguyên bọn họ phải trải qua huấn luyện tàn khốc. Nói tóm lại, đó là nơi người dân thủ đô muốn cũng không thể vào.

"Người phụ nữ này.." Tổ trưởng thờ dài một hơi: "Các người không lẽ không biết là tò mò hại chết người ta sao? Tôi trái lại cảm thấy Cố Liên Hào đối với chúng ta không phải dạng người hai mặt, mẹ cô ấy đúng là quan ngoại giao, nhưng cùng cô ấy tiếp xúc qua vài lần tôi cảm thấy cuộc sống của cô ấy rất giản dị."

"Cô ấy kết hôn với người đàn ông như thế nào? Tôi nghe nói hai người có hai năm giao tình." An Mỹ Nhân còn chưa từ bỏ ý định, tuy rằng cô ấy cùng Cố Liên Hào chưa từng tiếp xúc nhiều, nhưng cô ấy cảm thấy Cố Liên Hào đúng là một người thần bí, theo cô viết chuyên mục cô ấy loáng thoáng còn cảm thấy Cố Liên Hào là một người có tâm sự.

"Không biết, chúng tôi cùng nhau làm việc cho tới bây giờ cũng không nói đến việc tư, bình thường khi bàn thảo có vấn đề mới cùng nhau tiến hành trao đổi, bắt quá, tôi cảm thấy cô ấy hẳn là rất yêu chồng của mình, bởi vì tôi thấy cô ấy cực kỳ quý trọng nhẫn cưới trên tay."

Ông nhớ tới ngón áp út của Cố Liên Hào đeo một chiếc nhẫn cũng bình thường như bao chiếc nhẫn khác, nhưng mỗi lần làm việc cô luôn dè dặt cẩn trọng tránh đi không để bị đụng trúng nhẫn của mình.

Gật gật đầu, An Mỹ Nhân nhớ tới Cố Liên Hào, đó là một người phụ nữ thật mâu thuẫn, lúc làm việc thì thần thái sáng láng, cả người chiếu xạ ra một loại cơ trí, làm cho người ta tin phục, mà khi đã hoàn thành xong việc cô liền trở nên lười nhai lười nhai, thích ngồi ở đại sảnh khách sạn nhìn người đến người đi ngăn người, một đầu tóc xoắn ngắn, mặc áo sơ mi rộng rãi càng làm cô trở nên nhỏ bé. Một người hai mươi bảy tuổi tựa như một cô gái nhỏ cùng với thời điểm làm việc hoàn toàn là hai người trái ngược nhau.

Cố Liên Hào một bên lái xe một bên xúc xúc túi vải, trong đó chứa mô hình thuyền buồm do điêu khắc gia nổi danh Văn Lai làm ra, điêu khắc gia còn có ý dùng hương liệu ở trên mô hình, nghe nói cái loại hương liệu này càng chạm vào lại càng phát ra hương thơm, anh thích nhất chính là sưu tập đủ loại mô hình thuyền buồm, cả một căn phòng hình như muốn không chứa thêm được nữa.

Cố Liên Hào hơi hơi nở nụ cười, mười ngày trước cùng anh gọi điện thoại, anh nói ngày hai tháng tư sẽ trở về, nói năm nay vô luận như thế nào đều sẽ cùng cô trải qua ngày kỷ niệm kết hôn.

Thời điểm chờ đèn xanh đèn đỏ, Cố Liên Hào vỗ vỗ mặt mình, làm bầm lều bầu, Cố Liên Hào, thật không ngờ mảy mòi chỉ như vậy mà đã đỏ mặt.

Nhưng mà nói gì thì nói cô đối với ngày kỷ niệm này quả thật rất trông đợi.

Xe chạy đến Thanh Nguyên thì trời cũng đã chập tối. Mỗi lần đối mặt hết cửa điện tử này đến cửa điện tử khác, Cố Liên Hào đều có chút đau đầu, nơi này thiết kế tựa như một căn cứ bí mật quân sự, camera, cửa điện tử không chỗ nào là không có.

Cuối cùng, cô rốt cục cũng đem được xe chạy vào gara, từ thang máy đi lên.

Lại bắt đầu đi đem ngón tay dán tại khoá vân tay, mỗi lần cô làm động tác này trong đầu sẽ tự nhiên ví mình với nữ đạo tặc cao siêu trong phim điện ảnh.

Cô thờ dài một hơi, người kia đã đem riêng tư cá nhân đặt ở vị trí khó tiếp cận nhất, dần dà, Cố Liên Hào cảm thấy chỉ cần ở nơi đây một lúc, sẽ cảm thấy giống như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Cửa mở, căn nhà hoàn toàn u tối, hiển nhiên, anh còn không có trở về, cô mở đèn lên.

Không biết bắt đầu từ khi nào thì chỉ cần vừa đến ban đêm, Cố Liên Hào liền có thói quen đem toàn bộ đèn của căn nhà bật lên. Nơi này quá lớn, có đôi khi yên tĩnh, phảng phất chỉ còn lại tiếng hít thở của bản thân, mà Cố Liên Hào càng ngày càng sợ hãi nghe được tiếng hít thở của mình.

Vội vàng vàng tắm rửa, ở phòng quần áo lưu lại một lúc, chần chờ một chút, cô thay bộ lễ phục nhỏ màu đen, sau đó đem đồ đã mua bày biện ra, một bàn tiệc nhỏ gồm có hoa quả và thịt nguội. Nghe cô nói là ngày kỷ niệm kết hôn, cô chủ tiệm hoa đề nghị cô nên mua hoa Tulip, loài hoa đại biểu cho sự thần thánh, hạnh phúc.

Cuối cùng, từ quầy rượu lấy ra một chai rượu vang năm 72, sau đó đi thay giày cao gót. Đứng trước gương, Cố Liên Hảo một trăm lẻ một lần mắng chửi bản thân, thực già mồm cái lão, còn đi bắt chước người ta mặc váy, bắt chước người ta mang giày cao gót, bắt chước người ta làm một buổi tiệc lãng mạn.

Nhưng mà, không thể phủ nhận rằng, trong lòng cô hồi hộp sung sướng tựa như bong bóng càng thổi càng nhiều, cuộn cuộn không ngừng.

Tám giờ, Cố Liên Hảo cầm lấy điện thoại di động, hướng một số điện thoại nhấn xuống, trong lòng có chút trầm, lỗ tai có chút phiền, âm thanh phụ nữ máy móc lập đi lập lại báo cho cô biết, số điện thoại vừa gọi đã tắt máy.

Tám giờ rưỡi, Cố Liên Hảo dờ dẫm chuyển qua đứng trước cửa sổ sát đất, xuyên qua cửa sổ nhìn bầu trời đêm bên ngoài, ánh đèn đa dạng của đô thị chồng chất lên nhau đã che mất những ngôi sao trên bầu trời kia.

Lúc chín giờ, di động vang, nhưng đó không phải là anh, thất lạc qua đi thay vào đó là sự ấm áp, cô tiếp nhận.

"Này người phụ nữ đã kết hôn, giờ này chắc là đang cùng ai kia ở bên nhau đi!" Đỗ Kha Oánh trước sau như một tràn ngập tinh thần phấn chấn.

"Anh ấy còn không có trở về." Cố Liên Hảo sờ sờ mũi, cố che giấu đáy lòng đang trào lên cô đơn.

Điện thoại một mảnh trầm mặc.

"Cố Liên Hảo, cứ như vậy năm qua năm, ngày qua ngày không một sao?" Kha Oánh dè dặt cẩn trọng hỏi ra, đêm nay giọng nói của cô bạn thân làm cho cô thấy xót xa.

"Một?" Cố Liên Hảo nheo lại mắt, ngọn đèn đem bóng cô chiếu lên cửa kính, nhìn bản thân không một chút biểu cảm, nhưng cô biết biểu cảm hiện tại của mình nhất định là không tốt: "Có một chút, Kha Oánh, có đôi khi mình một mình trong đêm tối nhìn căn phòng trống rỗng cảm thấy trong đầu có một chút u ám, mình nghĩ, đó có lẽ chính là mình một mình đi.

Nhưng mà Kha Oánh à! Sau khi mình ngủ một giấc, tỉnh dậy nhìn thấy ánh mặt trời, mình lại cảm thấy trong lòng sáng sủa lên, bởi vì mình yêu một người, người kia tựa như ánh mặt trời lấp đầy trái tim mình không chừa một khe hở."

"Đồ ngốc..." Bên kia truyền đến một tiếng thở dài: "Cố Liên Hảo là một phụ nữ ngốc, là nữ siêu nhân trong công cuộc yêu, Cố Liên Hảo còn là một người phụ nữ đáng yêu, tràn ngập nghị lực, nếu mình là đàn ông, mình nhất định sẽ yêu cậu, chính là ánh mắt đầu tiên không yêu cậu, thì nhìn lần thứ hai, thứ ba sẽ nhất định yêu cậu, người có mắt đều nhất định sẽ nhận ra cái đẹp của cậu mà yêu."

Liên Hảo nở nụ cười, dừng một chút:

"Kha Oánh, cậu nói, anh ấy phải nhìn mình bao nhiêu lần thì mới có thể yêu mình?"

Liên Hảo cảm thấy bản thân hiện tại tựa như một người lênh đênh ở trên biển một thời gian rất lâu, hiện tại cô rất cần có người nói cho cô biết bờ đối diện đang ở cách cô không xa, chỉ cần nỗ lực một chút là có thể tới.

Đầu kia điện thoại lại bắt đầu lâm vào một trận trầm mặc.

"Mình cũng không biết."

Kha Oánh là người rất thành thật: "Tuy nghề nghiệp của mình là phóng viên, cái nghề này có thể giúp mình nhìn xa trông rộng, nhưng mà, Liên Hảo, mình không thể nào nhìn thấu người đàn ông của cậu, với anh ta mà nói quá thâm ảo, anh ta không chỉ giống như một quyển kinh thư, mà quyển kinh thư này còn được viết bằng chữ Phạn."

Tắt điện thoại, Liên Hảo rũ mắt, nhìn chằm chằm bản thân trước gương, cười tự giễu. Kinh thư tiếng Phạn? Đúng vậy, Kha Oánh nói rất đúng, anh đã từng nói với cô: "Liên Hảo, em không cần đến thử chạm vào thế giới nội tâm của anh, có đôi khi, chính anh cũng không hiểu hết bản thân mình."

Cởi ra giày cao gót, chân trần bước đến mở nhạc lên, Cố Liên Hảo ngồi xuống trước cửa sổ, đầu tựa vào trên kính, đầu gối hơi co lại.

Mười giờ rưỡi, anh vẫn không có trở về, bình hoa Tulip vẫn như cũ kiêu kiêu, hoa quả thật ngүội vẫn như cũ làm cho người ta thêm nhỏ dãi, rượu ngon vẫn như cũ làm cho người ta liên tưởng đến trang trại nho mệnh mōng vô bờ cùng với vẻ mặt vui vẻ của chủ nhân vườn nho trong vụ thu hoạch.

Mười một giờ, Liên Hảo lại gọi cho anh, vẫn là trạng thái tắt máy như cũ.

Mười một giờ năm mươi phút, Liên Hảo mở nắp rượu ra, rót ra ly rượu được cất giữ vài thập niên, uống một ngụm to, tự dung lại rơi lệ, theo khóe mắt, một giọt lệ nhỏ, không biết vì sao lại trào ra.

Mười hai giờ, lại là một ngày đi qua.

Liên Hảo tắt âm nhạc, lại tắm một lần nữa, cùng với men rượu còn chưa tan đi nặng nề chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, cô mơ thấy căn nhà cạnh biển của bà ngoại, mơ hồ, cô vẫn còn là cô gái nhỏ mười mấy tuổi, dưới ánh hoàng hôn, cô vụng trộm chạy ven bờ biển nô đùa.

Lúc thức dậy, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu xạ vào trong phòng ngủ, không gian mang theo vài điểm mịt mờ. Liên Hảo nhìn phòng ngủ ngắn

người một hồi, cô không thích cách bố trí của phòng ngủ này, màu xám trắng chiếm hơn nửa không gian khiến cho một khi ở trong này lâu sẽ sinh ra cảm xúc tiêu cực.

Nhưng Lan Đình Phương lại thích như vậy, anh thích cái loại phong cách trầm tính mang theo tao nhã. Chẳng hạn như bức tranh sơn dầu lớn đối diện giường, đó là do anh mất rất nhiều tâm tư mua từ trong tay của một vị quý tộc Châu Âu, nghe nói có hơn một trăm năm lịch sử, toàn bộ bức tranh sử dụng sắc màu trầm, cõi xay gió cũ nát cùng một nửa bên mặt của một thiếu nữ gầy yếu, thiếu nữ kia rất gầy, cổ phằng phắt như muốn gãy, bởi vì gầy nên thành ra cảm giác ánh mắt nửa bên mặt đặc biệt to, to mà trống rỗng, đột ngột trùng mắt nhìn cô, dường như đang nhìn thẳng vào thế giới nội tâm của cô vậy.

Ban đầu khi treo bức họa ở nơi đó, khi Liên Hào mỗi sáng tỉnh lại đều sẽ bị nó dọa cho nhảy dựng lên.

Đến phòng khách, nhìn những thứ bản thân tối hôm qua đã chuẩn bị, cô tự giễu cười cười, vỗ vỗ đầu mình, Cố Liên Hào, mày lại làm chuyện không đâu rồi.

Liên Hào rất hay tự giễu, một vị triết học gia đã nói, tự giễu là một loại thái độ sống, học xong tự giễu mới có thể bảo trì tốt trạng thái trong lòng.

Đem mọi thứ thu dọn sạch sẽ, Liên Hào làm bữa sáng đơn giản, đứng ở trước cửa sổ, hô to một câu lấy lại tinh thần.

Lúc Lan Đình Phương trở về đã là buổi tối, Liên Hào ngồi ở trên sofa vừa nghe nhạc vừa sửa lại bản thảo, cô biết anh đã trở lại, nhưng cô hiện tại vẫn ngồi đó, tiếp tục vui đùa ở bàn phím, ngón tay gõ mãi không ngừng.

Nơi đây là nhà anh, mà người phụ nữ ngồi ở sofa trắng kia là vợ của anh. Thời điểm cùng cô kết hôn, bọn họ nói với anh Cố Liên Hào là một cô gái tốt, khi đó, trong lòng anh thờ dài, đúng vậy, Cố Liên Hào là một cô gái tốt, nhưng cô không phải là cô gái mà anh yêu.

Kết hôn sáu năm, bọn họ lại nói cho anh biết, Cố Liên Hào là một người phụ nữ tốt.

Đúng vậy, hiện tại anh càng biết, Cố Liên Hào là một người phụ nữ tốt, nhưng cô vẫn cứ như vậy, không thể đổi thành người phụ nữ anh yêu.

Trong sáu năm cuộc sống vợ chồng, anh tôn kính cô cũng ý lại cô, trừ điều đó ra, anh rõ ràng biết không thể hơn được nữa.

Thờ dài một hồi, anh bước đến, hôn lên thái dương cô: "Liên Hào."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trước khi anh trở thành ký ức(3)

Đại đa số thời gian Cố Liên Hào cùng Lan Đình Phương chung sống là thập phần hình thức hóa. Lan Đình Phương một tháng sẽ về nhà vài lần, mỗi lần phần lớn là cuối tuần.

Lan Đình Phương bề bộn nhiều việc, một tháng còn có nửa tháng thời gian ở trên máy bay, thừa lại không ở văn phòng cùng phòng họp cũng cố định sẽ tham dự hội nghị ngay tại sân bay nếu thời tiết xấu, ngẫu nhiên nếu thời tiết tốt sẽ tiếp tục hành trình. Cho nên, Cố Liên Hào cảm thấy mỗi một tháng dành ra mấy ngày ở chung đúng là không dễ.

Khi Liên Hào đem lời này nói với Kha Oánh, cô nàng này liền hướng cô mắng té tát, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vừa hét vừa la: "Cố Liên Hào, hai người là vợ chồng, vợ chồng"

Vợ chồng? Liên Hào đôi lúc sẽ vì cái xưng hô này mê mang.

Ban đầu quyết định cùng Lan Đình Phương kết hôn, sinh hoạt của bọn họ thật sự rất khó. Khi đó, bọn họ còn ở Quảng Châu, hai người chen chúc trong một phòng thuê chỉ vón vẹn mấy mét, phòng thuê kia cách ga tàu điện ngầm rất gần, mỗi lần tàu điện ngầm đi qua, dưới chân phằng phắt như cũng rung động theo. Khi đó, anh đều sẽ vươn tay đến đỡ lấy cô, trong mắt có thương tiếc, cho dù là thương tiếc Liên Hào cũng cảm thấy như vậy rất tốt, bởi vì cảm thấy đồng cam cộng khổ khiến cho bọn họ thật sự gắn gũi. Khi đó, anh tuy rằng vẫn không thích nói chuyện, nhưng đến buổi tối anh sẽ hỏi một hai câu: "Liên Hào, có mệt không em, chân có đau không?"

Mà hiện tại, Liên Hào đang đứng trong phòng tắm so với phòng thuê trước kia còn lớn hơn một nửa, có thể ngâm mình ở trong bồn tắm lớn vừa đối diện màn hình điện tử cực lớn xem chương trình yêu thích vừa nhấp nhấp rượu vang. Hệ thống tự động của phòng tắm còn có thể căn cứ tình huống thân thể của cô điều chỉnh ra độ ẩm thích hợp của nước trong bồn tắm.

Đứng trước gương, Liên Hào tỉnh tã đánh giá bản thân, dáng người coi như ổn, thắt lưng nhỏ, bộ ngực coi như vừa đủ, chân tuy rằng không dài nhưng thật thon thả, làn da cũng trắng nõn, Liên Hào nhìn bản thân đến nỗi thất thần.

Không biết từ lúc nào, Lan Đình Phương trong mắt thương tiếc dần dần biến thành một loại áy náy, một loại mà giống như quanh năm suốt tháng chồng

chất lên áy náy, là áy náy vì không yêu cô sao?

Cô đã lấy phải một người chồng mang tâm tình áy náy với mình, trong đầu anh ta lúc nào cũng chỉ nghĩ đến một người phụ nữ khác không phải vợ mình.

Bởi vì áy náy, anh cho cô cổ phần công ty, bởi vì áy náy anh thậm chí nhờ luật sư lập một hiệp nghị kỳ quái, hôn nhân của bọn họ chỉ có nhà gái mới có thể đưa ra đề nghị ly hôn, mà nhà trai vĩnh viễn không có cái quyền lực kia. Kỳ thực, Liên Hào nghĩ đó có lẽ cũng không hẳn là bởi vì áy náy, có lẽ anh cũng sợ hãi, sợ hãi mình đột nhiên nghĩ ra cái chủ ý ngu ngốc nào đó nên mới tạo ra một bản hiệp nghị để áp chế bản thân.

Thời điểm anh đem văn kiện đã đóng dấu giao cho Liên Hào, Liên Hào cũng không có hỏi nhiều liền nhận lấy, cô không muốn chồng của mình mỗi lần gặp mình đều có cảm giác khó nói chuyện. Quả nhiên, sau khi cô nhận văn kiện, Lan Đình Phương một hơi thở dài nhẹ nhõm.

"Liên Hào. Có phải xảy ra chuyện gì, cần anh hỗ trợ không em?" Bên ngoài truyền đến thanh âm không nóng không lạnh của Lan Đình Phương.

Liên Hào lên tiếng, khoác lên mình áo ngủ, một bên lắc lắc đầu, có phải xảy ra chuyện gì, cần anh hỗ trợ không em? Hầu như mọi lúc, anh đều là dùng khẩu khí này nói chuyện với cô, rất khách sáo, khách sáo đến nỗi khiến Liên Hào nhiều lúc quên mất cô chính là vợ của anh.

Nhìn bàn chải đánh răng của anh, Liên Hào vỗ vỗ má, ngón tay khẽ chạm vào nó, Lan Đình Phương, cái người đàn ông này, đến khi nào anh mới chịu phát hiện ra em yêu anh đây.

Đúng vậy, Liên Hào không dám nói cho Lan Đình Phương biết cô yêu anh, đã yêu anh rất lâu rất lâu, bởi vì ngày đó anh nói: "Cố Liên Hào, tôi muốn tìm một người để kết hôn, tìm một người không yêu tôi kết hôn, nếu cô trùng hợp không yêu tôi như lời cô nói, như vậy chúng ta liền kết hôn đi, tôi muốn có một gia đình, tôi muốn có một người ở bên cạnh tôi."

Vì thế, Liên Hào suy nghĩ một phút đồng hồ, bắt chước anh dùng ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ: "Lan Đình Phương, thời điểm ba mẹ tôi ly hôn thì tôi đã không tin vào tình yêu nữa, trùng hợp tôi cũng muốn có một gia đình, trùng hợp tôi cũng muốn tìm một người để kết hôn, tuy rằng tôi không yêu anh, nhưng tôi thích nhạc của anh, là một fan, tôi sẽ là fan của anh cả đời."

Lúc đó, tâm tư của cô gái nhỏ khiến cho cô đem tình yêu bí mật đó cất giấu trong lòng.

Lúc đó, anh là chàng trai sống nhờ nhà người bác, mà ba mẹ cô cũng vừa mới li hôn, trong mắt mọi người cô là đứa con gái có chút phản nghịch.

Vì thế, bọn họ ba giờ sau trở thành vợ chồng.

Trở thành vợ chồng ngày thứ hai, anh liền ôm lấy cô đi sân bay đưa tiễn Bách An Ny.

Lan Đình Phương cùng Bách An Ny là thanh mai trúc mã, cô ấy là An An của anh, mà anh cũng là Lan Lan của cô ấy, bọn họ cùng nhau đắm mình vào âm nhạc, cùng nhau tham gia một nhóm nhạc, mà Liên Hào cũng là chân chạy việc không cần lương của nhóm nhạc đó.

Chuyện vốn rất đơn giản, tài năng của Bách An Ny hấp dẫn một vị chế tác âm nhạc đứng đầu ở Âu Mỹ, anh ta nhận lời cô ấy hứa rằng sẽ làm cho cô ấy đứng ở kịch viện Vienna, vì thế, cô ấy vì kịch viện Vienna mà lựa chọn rời đi, cô ấy cũng nhận lời sẽ chỉ là vợ của vị chế tác âm nhạc đại tài đó.

Mà một người kêu ngạo như Lan Đình Phương sao có thể bỏ qua chuyện này, chính vì vậy mà anh dùng phương thức tuyệt tình nhất tới trả thù Bách An Ny phản bội. Khi đó, Liên Hào cũng cảm thấy hành vi của Bách An Ny là một loại phản bội, mãi đến sau này khi Liên Hào xuyên thấu qua màn hình lớn nhìn đến Bách An Ny hai mươi lăm tuổi, một người phương đông cùng đàn nhạc của mình đứng ở kịch viện Vienna, khi mọi người vì cô ấy điên cuồng, Liên Hào cảm thấy có chút lý giải lựa chọn lúc trước của Bách An Ny, cô ấy đứng ở nơi đó tựa như một tinh linh ở trong rừng ca xướng.

Bách An Ny trời sinh để thuộc về sân khấu.

Khi đó hình ảnh hai người ở sân bay thường chập chờn ẩn hiện lại trong đầu Liên Hào.

Khi Lan Đình Phương công bố tin bọn họ kết hôn, Bách An Ny mặt trắng bệch, bọn họ cứ như vậy quật cường trừng mắt nhìn nhau, cuối cùng, cô ấy mang theo đầy mặt nước mắt hung hăng tuyệt vọng nhìn thoáng qua Liên Hào, chạy đi.

Nặng nề thở một hơi, Liên Hào ổn định xong tâm tình, từ phòng tắm bước ra.

Lan Đình Phương đứng ở trước cửa sổ thủy tinh, thân ảnh thon dài, Liên Hào cũng tiến đến đứng ở một bên, cùng anh sóng vai.

"Thực xin lỗi." Lại là cái ngữ khí như có như không: "Ngày hôm qua bận quá, anh quên mất, sang năm anh nhất định sẽ nhớ kỷ."

Nếu anh không nói mấy lời này có lẽ tâm tình của Liên Hào sẽ không như vậy hóng hển, cô đột nhiên nhớ tới lời mà Kha Oánh đã nói: Cứ như vậy năm qua năm ngày qua ngày không một sao?

Năm trước anh cũng nói như thế này, mấy năm trước thậm chí cũng không có nói lời nào. Kỳ thực, Liên Hào không cần anh phải như vậy, nhưng mà lúc bọn họ kết hôn năm thứ nhất, anh có mua hoa tặng cô, tuy rằng lúc đó anh cái gì cũng không có nói. Sau ngày đó, Liên Hào luôn ngóng trông đến ngày này sẽ nhận được hoa từ anh.

Sự thật chứng minh, chúng ta càng hy vọng bao nhiêu thì sẽ lại càng thất vọng bấy nhiêu.

Thấy cô trầm mặc anh lại hỏi một câu: "Em giận?"

"Không có!" Giọng Liên Hảo nhàn nhạt, ánh mắt dừng ở nơi rất xa.

Liên Hảo như vậy trông có chút ưu thương, trong lòng Lan Đình Phương dâng lên nhè nhẹ đau đớn chưa từng có, anh duỗi tay ra, ôm lấy cô vào lòng.

Cô không hề cử động, nhu thuận khoát tay lên trên vai anh, trên người cô có hương sữa tắm nhàn nhạt, đoạn tóc quần đã khô một nửa dán tại trên mặt của cô, mang theo như có như không kiều diễm.

Anh ôm ngang nâng cô lên hướng về phía phòng ngủ.

Anh cùng cô sinh hoạt ở trên giường giống như một loại hình thức hóa, một tháng có đôi khi là hai lần, cũng có đôi khi ba lần. Liên Hảo nằm ở trên giường nhắm hai mắt lại, cô biết người đàn ông này sẽ dùng vài giây thời gian mang chút tượng trưng hôn môi cô, sau đó sẽ dọc theo hôn xuống cổ, tiếp đó sẽ cởi quần áo của cô, ở bộ ngực lưu lại một lát, tiến vào, cuối cùng luật động.

Có đôi khi, Liên Hảo hoài nghi cùng cô kết hôn có phải hay không là một tin đồn Thanh giáo. Nếu Liên Hảo biết người đàn ông này thật sự chính là một tin đồn Thanh giáo thì cô cũng sẽ vì anh mà chấp nhận.

Lúc môi anh dừng ở trên ngực cô, nếu như bình thường Liên Hảo sẽ nhẹ nhàng vuốt ve tóc của anh, thì đêm nay, Liên Hảo cảm thấy có một loại cảm xúc ở trong đầu đang lên men, tay cô theo trên tóc anh dời xuống, đặt ở trên vai, móng tay hung hăng bầu vào làn da anh, đầu của anh đang áp sát ngực cô liền nâng lên, kinh ngạc nhìn Liên Hảo.

Liên Hảo nhắm chặt mắt, tay choàng qua cổ, hung hăng hôn anh, lưỡi đẩy ra răng nanh chen vào, đầu lưỡi chạm vào nhau, anh liền tránh ra, hỏi cô: "Liên Hảo, sao vậy em?"

Liên Hảo nhẹ buông tay, nghiêng đầu nhìn áo ngủ của bọn họ ngay ngắn chỉnh tề đặt bên cạnh nhau, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, may mắn, người đàn ông này khi làm loại sự tình này thường thích tắt đèn, chỉ để lại một khoảng đèn tường mờ ảo, cho nên dù cô có rơi lệ đầy mặt anh cũng sẽ không thể nào biết được.

"Không có việc gì." Liên Hảo nhẹ nhàng thở ra.

Vì thế, hết thấy lại quay trở về chuỗi động tác hình thức, anh lại cảm thấy an toàn.

Từ thân thể cô rời đi, anh bước vào phòng tắm, một thân nhẹ nhàng khoan khoái trở ra, bình yên đi vào giấc ngủ. Liên Hảo luôn đợi đến khi anh đều đều hô hấp sẽ áp vào cạp bên người anh, dè dặt cẩn trọng cảm lấy tay anh vuốt ve tóc mình, học khẩu khí của anh: "Liên Hảo, ngủ ngon."

Liên Hảo cảm thấy giường của cô cùng Lan Đình Phương là một cái Thái Bình Dương. Bọn họ không có ở trên giường nói một ít chuyện vợ chồng nên nói, không phải cô không thử qua, mà là mỗi lần cô muốn mở miệng, anh luôn chau mày: "Liên Hảo, anh mệt rồi." Dần dà, thứ đại biểu cho thân mật khăng khít nhất của hai người liền dần dần biến thành Thái Bình Dương, cô ở Thái Bình Dương này một đầu, anh ở Thái Bình Dương kia một đầu.

Sáng sớm thức dậy, Lan Đình Phương ở phòng bếp làm bữa sáng khiến Liên Hảo trong nháy mắt hoảng thần, T-shirt xám, quần màu xanh ngọc, ống quần rất dài anh liền xoắn lên, mái tóc hơi lộn xộn có chút che trên trán, không thể không nói, cảnh đẹp như vậy cô nhìn hoài cũng không chán.

Mà hình ảnh này là sắc màu ấm, càng làm cho lòng Liên Hảo ngất ngây.

Năm học thứ nhất nghe người khác nói Lan Đình Phương rất đẹp, thời điểm gặp được anh, Cổ Liên Hảo cũng không cảm thấy anh đẹp mắt thái hoá như lời đồn. Cô từ nhỏ sống tại Đại Úc, hàng năm người du lịch đến Đại Úc phần lớn đều là một số người trẻ tuổi ở khắp thế giới, trai đẹp cô cũng đã gặp qua nhiều.

Liên Hảo lần đầu tiên nhìn thấy Lan Đình Phương cảm thấy anh rất trắng, hình dáng lại quá thâm thúy, làn da trắng hơn nữa còn mang theo chút đặc điểm của người Châu Âu khiến cho anh thoát nhìn mang theo một chút thần bí.

Từ nhỏ ở bờ biển lớn lên, Liên Hảo không ngờ mình lại say nắng chàng trai tựa như ánh mặt trời này.

Khi Lan Đình Phương vào thời khắc thật đặc thù nói với Cổ Liên Hảo: "Này bạn học, nếu cô thích thì cứ làm đi, nếu không được thì tôi có thể giúp cô".

Cứ như vậy, anh biến thành dây mận đắng, từng chút từng chút quấn quanh ở trong lòng cô.

Một tiếng vang nhỏ đánh gãy suy nghĩ của Liên Hảo.

"Dậy rồi." Anh nhìn cô: "Anh làm bữa sáng."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Trước khi anh trở thành ký ức(4)

Lan Đình Phuong là một người rất chú trọng chất lượng sinh hoạt, không thích quán đêm, không thích những nơi phù hoa, bữa sáng sẽ tự tay làm, trứng gà, sữa, nước chanh cộng thêm một tờ báo, anh không mấy thích điện tử truyền thông, cứ việc tìm hiểu ở thông tin về anh trong vương quốc điện tử truyền thông là biết.

Hiện tại anh đang xem tờ báo có tên là "Chào buổi sáng, tân Trung Hoa", cũng là một phân nhánh của truyền thông Á Thái. Nghe nói, hiện tại mỗi gia đình vào sáng sớm trên bàn cơm sẽ có thêm một phần báo "Chào buổi sáng, tân Trung Hoa."

Lan Đình Phuong cực ít làm bữa sáng, bữa sáng bình thường đều là Liên Hảo chuẩn bị. Uống một ngụm sữa, Liên Hảo bi ai phát hiện bản thân lại miên man suy nghĩ, suy nghĩ có phải anh đã quên ngày kỷ niệm kết hôn của bọn họ hay không, lời nói đêm qua có phải hay không chỉ là một cái cớ.

Buổi sáng của tháng tư ánh sáng vô cùng tốt, nắng sớm toả ra rơi ở trên tóc Lan Đình Phuong, khiến anh trông sạch sẽ trong suốt giống như một vị thần. Liên Hảo đột nhiên nhớ không nổi cái người đem thanh xuân phần nọ bất mãn thành một con phát tiết trong quán bar ngày đó nữa.

Người cô yêu nguyên lai cũng từng có một thời niên thiếu hết sức lông bông, chỉ là do ở bên dưới ánh đèn sân khấu, bộ mặt tô son trát phấn kia nhìn sao cũng không rõ được tâm tình.

Cô rũ mắt xuống, mướt mi mắt che khuất hơi nước trong mắt, nếu để anh thấy được lại càng thêm phiền phức.

Nói thật đi, Cố Liên Hảo, có phải mày đang già đi không? Người ta nói biểu hiện của người già đi đều có một loại đặc thù chính là thích hoài niệm, còn gọi là hoài cựu, chính là nhớ tới những chuyện trước kia, lấy một loại bi ai để an ủi tâm tình.

"Liên Hảo!" Anh buông cái cốc, không nặng không nhẹ gọi cô.

"Vâng!" Cô nhẹ nhàng lên tiếng, vẫn như cũ cúi đầu, dao nĩa đẩy ra trứng gà.

"Chúng ta buổi tối cùng nhau xem phim đi!" Anh đẩy ra cái cốc, tựa vào lưng ghế: "Không phải em thích Johnny Depp sao, anh ta vừa mới ra một bộ phim."

"Được!" Lời mời này nếu đổi lại ở vài năm trước, Liên Hảo nghĩ bản thân khẳng định sẽ mừng rỡ nhảy nhót, đáng tiếc, hiện tại, cô không thể.

Nói đến xem phim, Cố Liên Hảo cùng Lan Đình Phuong có duy nhất một lần xem phim là ở hai năm trước, một lần đó vẫn là do Lan Đình Phuong thất hẹn mà chấm dứt. Liên Hảo còn nhớ rõ khi đó là mùa thu, bởi vì có một vị chính khách nước Pháp đến thăm Trung Quốc, vì hưởng ứng mối quan hệ thân cận Trung Pháp, cục điện ảnh có ý tiến hành chiếu lại một số bộ phim thịnh hành của điện ảnh nước Pháp. Khi đó, trong đó có một bộ phim do Johnny Depp cùng nữ diễn viên người Pháp Juliet diễn chính.

Trong số các diễn viên chính trong phim điện ảnh 《Chocolat》Liên Hảo cực thích Johnny Depp, thật ra, cô cảm thấy Lan Đình Phuong cùng Johnny Depp khí chất rất giống nhau.

Liên Hảo luôn biết bản thân vì Lan Đình Phuong nên mới thích Johnny Depp, nhưng Lan Đình Phuong lại không biết.

Cô xin bạn của mẹ về mời, cứ như vậy cảm vẻ mời giống một đứa nhỏ sợ sệt, bối rối đứng trước mặt Lan Đình Phuong nói: "Đình Phuong, anh có thể đi xem phim cùng em không? Em rất thích Johnny Depp."

Lúc đó anh suy nghĩ một lúc thì đồng ý.

Cứ như vậy, cô ngây ngốc ở phòng quần áo thử từ bộ này đến bộ khác, cuối cùng, cô mặc một chiếc váy màu đỏ rượu mang theo phong cách Âu Châu có làn váy xoè rộng, đeo khuyên tai, đem bản thân trang điểm duyên dáng yêu kiều đứng đợi trước tờ áp phích. Mang theo nho nhỏ hồn nhiên, bày ra tư thế xinh đẹp nhất, dùng một ngàn phần thành ý khẩn cầu Thượng Đế rằng chàng trai cô yêu sẽ bị bóng lưng cô hấp dẫn, phát hiện ra cái tốt của cô.

Liên Hảo đặc biệt tín ngưỡng một câu nói, mục sư đối với đứa nhỏ dũng cảm ăn cần nói: bạn nhỏ thân mến, Thượng Đế sẽ không dễ dàng chạm vào con, nhưng mà, ngài đang nhìn đến con.

Đúng vậy, cuối cùng, Cố Liên Hảo, Thượng Đế đang nhìn mày, cuối cùng, Thượng Đế cũng nhìn đến mày.

Đợi nửa giờ, anh điện thoại đến, anh nói anh muốn ra biển.

Sở thích lớn nhất của Lan Đình Phuong chính là ra biển, anh còn thích mua du thuyền, anh còn có được chứng chỉ điều khiển du thuyền quốc tế, vừa ra biển chính là hai ba ngày.

Ngày đó, cô cứ đứng ngây ngốc nhìn tờ áp phích phim《Chocolat》Một cô gái đi ngang qua kinh ngạc hỏi cô: "Phim điện ảnh này có một cái kết cực tốt thể sao cô lại khóc?"

Cô trả lời: "Không có, tôi chỉ là nhớ tới người tôi yêu, người tôi yêu cũng thích ở trên biển."

Johnny Depp vào vai nam chính, là một gã thích lái thuyền ở trên biển phiêu lưu, cuối cùng vì yêu mà lựa chọn cập bờ, cô gái kia nói phim có một cái kết

cực tốt, cho nên Liên Hảo cảm thấy bản thân là vì vui mừng mới khóc.

Rời khỏi rạp chiếu phim, màn hình lớn trên nhà cao tầng đang phát ra một đoạn phim ngắn. Vừa mới hai mươi lăm tuổi, cô gái Trung Quốc ở Vienna bỗng nhiên nổi tiếng, còn thỉnh thoảng lồng ghép vào đoạn cô ấy đang diễn xuất.

Cô gái mặc một thân màu đen trang điểm trung tính, đôi mắt dẹt, đứng ở vũ đài trung ương biểu diễn cùng dàn violon, thân hình bé nhỏ lại cất lên nhạc khúc giống như cuồng phong mưa rào, cuối cùng âm nhạc kết thúc, cô gái đứng ở trên đài thờ hào hển, giơ tay lên, trên đầu mũ dạ bay về phía thánh phòng, lúc này, mọi người mới từ trong cuồng phong mưa rào tỉnh lại. Sau đó, là tiếng vỗ tay vang trời, người xem bắt đầu có tiết tấu kêu lên cái tên tiếng Trung: Bách An Ny, Bách An Ny.

Đứng ở dưới toà nhà cao tầng kia, Liên Hảo nâng tay sờ sờ mặt mình, hoàn hảo, nước mắt đều đã được cái kết hoàn hảo của bộ phim kia hong khô.

Về sau, Liên Hảo không mấy thích xem phim, cảm thấy phim ảnh này nọ rất dễ làm cho người ta trở nên đa sầu đa cảm

"Liên Hảo!" Giọng anh gần ở bên tai lại đánh gãy hồi ức của Liên Hảo, cô kích động ngẩng đầu, anh đang nhìn cô chăm chú, anh hỏi cô: "Thế nào mắt hôn mắt vĩa?."

Liên Hảo miễn cưỡng cười: "Không có, em vừa mới nghĩ đến chuyện công việc."

Trước khi rời cửa, anh bỏ lại một câu: "Buổi tối anh dặn Tiểu Đào tới đón em."

Theo Liên Hảo, về đêm đèn đường ở Bắc Kinh quá mức chói mắt, Liên Hảo vẫn là thích đêm ở Quảng Châu, người người náo nhiệt, mọi người ăn mặc cũng tùy tiện, áo thun, quần đùi, Liên Hảo ở phố xá sầm uất như vậy nên trong lòng cũng sẽ náo nhiệt theo. Mà lúc này đây cô tựa đầu trên cửa sổ xe, nhìn đèn đuốc vụt qua, trong lòng lại là một mảnh hoang vu.

Tiểu Đào xuyên qua kính xe nhìn người ngồi ở phía sau, suốt ba năm làm tài xế cho Lan tiên sinh thì đây là lần thứ tư anh ta chở người phụ nữ này. Áo sơ mi màu trắng, quần màu đen, giày da đế thấp trung tính. Cô im lặng ngồi đó, như vậy có thể thấy, vị Cố tiểu thư này cùng Lan tiên sinh khí chất có chút giống nhau, đều là người lạnh lùng ít nói.

Đi vào đại sảnh rạp chiếu phim, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lan Đình Phuong, hơn phân nửa tóc mái che khuất cái trán, đội nón mang kính đen, anh mặc áo sơ mi màu nâu nhạt, hoá trang rất hoàn hảo. Anh cầm trong tay coca và bỗng đứng ở nơi đó đợi cô, thoáng chốc, Liên Hảo trong lòng lại xuân về hoa nở, muôn tía nghìn hồng.

Khi bộ phim bắt đầu chiếu, Lan Đình Phuong tháo mắt kính, Liên Hảo vùng trộm nghiêng mặt nhìn anh, ở trong ánh sáng mờ nhạt lúc sáng lúc tối của rạp phim cô có thể nhìn thấy lông mi anh thật dài. Lông mi của Lan Đình Phuong so với con gái có khi còn dài hơn, đây là cùng anh kết hôn ngày thứ ba cô mới biết được, trong ánh sáng buổi sớm, cô cứ như vậy gần gũi nhìn anh, trong lòng có một loại hạnh phúc không nói nên lời.

Johnny Depp sắm vai thuyền trưởng Jack, khiến người trong rạp phim cười ha ha không ngừng. Liên Hảo không khỏi cũng mỉm cười theo, anh đang tựa vào vai cô ngủ, hành động này khiến cho lòng cô mềm nhũn, giống như khi chân dẫm lên bờ cát nhuyễn, cô không dám động, sợ vừa động cát nhuyễn liền lập tức biến thành vũng bùn.

Thời điểm Lan Đình Phuong tỉnh lại, rạp chiếu phim đã không còn một bóng người, anh tựa vào vai Liên Hảo, đầu tiên mờ mắt ra anh thấy được vành tai cô, thật nhỏ nhắn, mặt trên có ba cái lỗ tai, trong lúc đó anh chợt hốt hoảng.

Lan Đình Phuong nhớ tới cô gái đứng khóc dưới tàng cây của một năm nào đó, đứng trước cây cứ như vậy bị thương kể ra: "Ba, sao ba có thể làm như vậy? Sao có thể bởi vì tịch mịch mà quên mất mẹ, sao có thể bởi vì tịch mịch mà đi yêu người khác, ba, vì trừng phạt ba, con đi đánh lỗ tai, con còn đánh tận sáu cái, một bên ba cái, con muốn đeo lên đủ màu đủ dạng khuyên tai, cho ba ở trước mặt bạn bè mất mặt, vốn con còn muốn đem tóc nhuộm thành vàng rực, con muốn đi xăm hình, nhưng con không thể làm mẹ khổ sở thêm nữa, ba đã khiến mẹ đủ khổ sở rồi."

Dưới tàng cây, chung quanh cô gái tàn ra sự cô đơn cùng xót xa, vì thế, anh bèn từ trên cây nhảy xuống, thật xúc động nói: "Này bạn học, nếu thích thì cứ cứ làm đi! Tôi giúp cô."

Từ đó về sau, cứ cách một đoạn thời gian, cô sẽ lại xuất hiện trước mặt anh, sau này còn xung phong nhận làm chân chạy việc cho ban nhạc của bọn họ, lên tiếng không cần tiền chỉ muốn nghe nhạc. Thỉnh thoảng bao lớn bao nhỏ mang đến đều là thực phẩm nhập khẩu, khi đó, người trong ban nhạc không phải thật sự thích cô, chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết được cô đến từ gia đình tốt. Sự thật cũng chính là như thế, ba cô là một phiên dịch viên chính phủ, thường xuyên có thể ở trên tivi nhìn thấy ông đứng ở bên người các vị lãnh đạo, mà mẹ cô là một quan ngoại giao. Khi đó, ai cũng đều cho rằng đại tiểu thư cô đang muốn vui đùa trong chốn lạt mà thôi, không ai có thể nghĩ đến cô lại theo bọn họ từ trung học cho tới tận đại học.

Đêm khuya, giữa rạp phim trống trải, Lan Đình Phuong nhắm mắt lại quan sát người vợ của chính mình, ánh mắt cô dừng ở nơi nào đó không có điểm dừng, biểu cảm nhu hòa đầm ấm.

Lan Đình Phuong không biết vì sao lại cảm thấy trong lòng có chút lắng đọng, giống như có gió mát nhẹ nhàng thổi qua trong lòng, khiến anh không tự chủ được muốn nói ra một ít lời nói cảm ơn người phụ nữ này nhiều năm qua đã gắn bó làm bạn, cùng anh đi qua nhiều thời điểm gian khổ.

Năm đó, thời tiết Quảng Châu nóng như lửa đốt, bọn họ canh giữ ở cửa khách sạn mà một tổng đại lý người Mỹ đang ở, đó là một nơi rất cao cấp, nhân viên khách sạn cũng chỉ cho bọn họ đợi ở bên ngoài. Khi anh đứng đó, ánh mặt trời chói chang như muốn đem anh nướng chín, cũng không biết cô lấy đâu ra nước khoáng, dùng nước khoáng làm ướt khăn tay giúp anh lau mặt, chờ anh cảm thấy bản thân cả người mát mẻ, quay đầu lại thì vị doanh nhân người Mỹ kia đang đứng ở cách đó không xa nhìn bọn họ. Ông ta nói một câu: "Hai người đã cho tôi thấy được truyền thống tốt đẹp của người Trung

Quốc." Vài giờ sau, bọn họ chiếm được quyền đại lý ở Trung Quốc, khiến rất nhiều người cạnh tranh ưu tú mở rộng tầm mắt.

Lan Đình Phương còn nhớ rõ lúc đó vị doanh nhân người Mỹ kia nói cho anh nghe, bọn họ làm ông ta nhớ tới cặp vợ chồng Trung Quốc từng thuê nhà cùng ông ta trước đây. Người chồng dậy sớm đi làm cực khổ là vì muốn cho vợ của mình được ở trong một căn phòng rộng rãi sáng sủa hơn, người vợ thừa dịp chồng đi làm thì đi làm người giúp việc theo giờ, đem tiền kiếm được đi mua xương về hầm canh cho chồng ăn, người vợ còn nói dối chồng mình là của chủ nhà thừa lại.

Lan Đình Phương luôn luôn biết, Cố Liên Hảo là người phụ nữ tốt, chịu khổ nhọc, biết điều lại còn rất bao dung.

"Liên Hảo.." Miệng hé mở, Lan Đình Phương có hơi khản trương, anh không biết phải dùng từ gì để biểu đạt cảm kích của bản thân mình.

"Vâng.." Cô bình tĩnh lên tiếng, một nửa khuôn mặt ẩn ở trong bóng đêm "Anh tỉnh rồi!."

Cô nhìn anh sau đó vươn tay ra, càng lúc càng đến gần, ánh mắt của cô quá mức ôn nhu, theo bản năng Lan Đình Phương tránh mặt đi, bàn tay trắng nõn kia cứng đờ giữa không trung, sau vài giây mới nhẹ nhàng dừng ở trên tóc anh.

Từ trên đầu anh lấy xuống bóng ngô, Liên Hảo trong lòng chua xót cực kỳ.

"Trên đầu anh có bóng ngô." Liên Hảo đem bóng quăng vào bóng đêm, cũng đem cả mặt mình ẩn vào bên trong bóng tối.

Phản ứng theo bản năng vừa rồi của anh khiến trong lòng Liên Hảo nổi lên từng đợt cảm giác vô lực, vợ chồng không nên như vậy, không nên chỉ như vậy, vợ chồng nên giống cặp nam nữ ngồi ở phía trước bọn họ, khi người vợ vì chồng mình đem bóng đưa đến bên miệng, người chồng sẽ đáp lại vợ mình bằng một nụ cười hết sức tự nhiên, giống như đây là hành động hiển nhiên chứ không phải hành động né tránh như anh vậy.

"Cứ như vậy năm qua năm ngày qua ngày không một sao, Liên Hảo?" Liên Hảo lại nhớ tới câu nói của Kha Oánh.

Nhân viên rạp phim tiến vào bắt đầu dọn dẹp, Liên Hảo đi ở phía sau Lan Đình Phương, trước cổng rạp chiếu phim, cô nhìn lại không gian rạp phim trống trải lúc này, trong lòng nghĩ, cứ mỗi lần đến rạp chiếu phim thì nó lại lưu cho cô một ít thương tâm để sau này phải nhớ lại.

Ra khỏi rạp chiếu phim, anh đến kéo tay cô, Liên Hảo tùy ý anh lôi kéo, Tiểu Dao đã chờ ở nơi đó. Hơi do dự, Lan Đình Phương hỏi cô: "Hôm nay là sinh nhật Phòng Tổ Vọng, có muốn đi cùng anh đến buổi tiệc của cậu ta không?."

"Không được rồi!" Liên Hảo lắc lắc đầu, mắt tự nhiên sờ sờ tóc: "Em còn có bản thảo chưa hoàn thành."

Lan Đình Phương gật gật đầu, ý bảo Tiểu Dao đưa cô về, Liên Hảo lại cự tuyệt, không đợi anh nói thêm nữa liền vội vàng ngăn taxi, leo lên taxi Liên Hảo liền thở phào dựa đầu vào ghế tựa.

"Đưa tôi đến nơi nào náo nhiệt nhất."

Hiện tại, cô cần đám đông để phân tán đi bi ai đang chiếm cứ trong lòng, cần đám đông đến để chặn lại một ít ý niệm đang có ý đồ rục rịch.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Trước khi anh trở thành ký ức(5)

Tài xế taxi đưa Liên Hảo đến Đông Hoa Môn, ông ta chỉ vào đám đông: "Cô gái à, cứ vui chơi thỏa thích đi, nếu thích liền mua, nhìn thấy ngon liền ăn, ăn thật no vào, tôi bảo đảm những chuyện phiền não không hài lòng đều sẽ tan thành mây khói."

Liên Hảo sờ sờ mặt mình, miễn cưỡng cười: "Chú à, tôi không có chuyện gì phiền muộn cả."

Tài xế taxi thu tiền xong, vẫn còn rất nhiệt tình: "Cô gái, không vui thì cứ nói là không vui, người hiện đại phiền não tới dễ dàng đi cũng dễ dàng, không có việc gì to tát cả."

Chưa xong, còn không quên nhắc nhở cô một câu: "Khi mua đồ ở đây nhớ đừng quên trả giá thấp nhất có thể."

Trải qua việc tài xế taxi trêu đùa, Liên Hảo cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều. Đến chợ Đông Hoa Môn vào buổi tối Liên Hảo là lần đầu tiên trải nghiệm, nơi này có điểm giống với chợ đêm Quảng Châu.

Liên Hảo đi theo đám đông, cảm thấy tâm tình thật tốt, nơi này người đến người đi tứ phía, không có ai chú ý cô có cô đơn hay không, cũng không ai đến dò xét biểu cảm trên gương mặt cô.

Cầm điện thoại cùng Kha Oánh vừa đi vừa tán gẫu, lúc đi đến một tiệm thú cưng ở góc đường, Liên Hảo dừng lại.

Phân vân một chút, cuối cùng cũng tiến vào, lúc đi ra trên tay có thêm một chú cún nhỏ Chihuahua giống Mexico tên gọi Ca Ca. Vừa vào tiệm thú cưng Liên Hào đã bị nó hấp dẫn, nó ở nơi đó bày ra bộ dáng đáng thương nhìn cô, dường như có ý muốn cô hãy thu nhận nó vậy.

"Kha Oánh, mình từ trong tiệm thú cưng mang về một con vật nhỏ." Tiếp tục nói điện thoại.

"Con chó nhỏ?"

"Đúng vậy! Là con chó nhỏ!" Liên Hào đem mặt chôn ở trên bộ lông dày rậm của Chihuahua: "Là giống Chihuahua, mẹ chú chó nhỏ này có gen của Chihuahua Nam Mỹ."

"Chihuahua a..." Kha Oánh kéo dài thanh âm: "Liên Hào, nếu cậu muốn có con thì có thể cùng Lan Đình Phương trao đổi."

"Con!" Liên Hào ngừng lại, nghiêng đầu, thân ảnh của cô phản chiếu lên cửa kính của một cửa hàng, ngọn đèn mờ nhạt rơi trên người cô, Liên Hào kinh ngạc nhìn, quên luôn không trả lời Kha Oánh.

"Liên Hào, Liên Hào.." Kha Oánh sốt ruột.

Liên Hào dờ dẫm tìm bừa một cái cớ: "Kha Oánh, di động của mình không có sóng."

Vội vã cắt đứt điện thoại, Liên Hào tựa vào cột đèn, đầu áp lên mình của Ca Ca, nó dùng móng vuốt nho nhỏ nhẹ nhàng khều khều tóc của cô. Nhìn đi, còn chưa được nửa giờ Ca Ca đã bắt đầu tỏ vẻ thân mật lấy lòng cô, còn cái người đàn ông Lan Đình Phương kia....

Mới đây đã qua mười hai năm, quen biết anh hai năm, yêu thầm anh bốn năm, cùng anh kết hôn sáu năm, thời gian đủ dài, đủ để cô biết rằng bản thân quyết định đi trên con đường này là một quyết định không có đường về. Thời điểm khởi hành, bản thân là đầy côi lòng khát khao, đi tới đi lui mới phát hiện tịch mịch đã che mất chỉ khí hào hùng của mình lúc nào không hay.

Con!

Nửa tháng trước cô cùng mẹ nói chuyện qua điện thoại bà cũng nhắc tới đứa nhỏ, bà nói khi nhìn các bạn của bà ôm con cháu của họ, bà rất hâm mộ, hâm mộ đến nỗi bà cũng muốn ôm cháu ngoại rồi.

"Mẹ.." Cách điện thoại cô làm nũng: "Con và Đình Phương còn trẻ, chúng con trước kia đã thương lượng qua rồi, chờ con ba mươi tuổi mới tính đến chuyện có con, chúng con còn muốn hưởng thụ thế giới hai người."

Liên Hào rất ít khi làm nũng với mẹ, cô từ nhỏ sống cùng bà ngoại, mắt của bà ngoại không tốt nên cuộc sống tự lập đã khiến cô trưởng thành sớm, cho nên cô thật sự không biết cách làm nũng với ba mẹ. Liên Hào còn nhớ rõ mẹ cô lúc đó giống như là vô cùng bất ngờ, lúc ấy bà nói: "Đình Phương đối với con chắc là tốt lắm, đem Liên Hào nhà chúng ta chiều chuộng đến nỗi càng ngày càng giống như một đứa con nít."

Liên Hào khi đó cỡ nào hy vọng hết thảy đều được như mẹ cô nói.

Có con, trời biết Liên Hào có bao nhiêu hy vọng đứa bé sớm một ngày đến bên mình.

Trước khi kết hôn vài năm bọn họ không dám có con, bởi vì khi đó sự nghiệp Lan Đình Phương đang đứng ở trạng thái toàn diện bấp bênh. Kết hôn năm thứ tư, Liên Hào phải lo cho công việc, Truyền thông Á Thái đã ở Tokyo, Hongkong, Thượng Hải, ba trung tâm tài chính quốc tế đưa ra thị trường.

Có một năm, Liên Hào cảm thấy là thời điểm tốt để có một đứa con, còn không chờ cô đưa ra đề nghị liền phát sinh một sự kiện. Liên Hào còn nhớ rõ đó là vào tháng năm nóng bức, cô xuất hiện dấu hiệu đặc thù của phụ nữ có thai, nôn mửa, tức ngực, cô mang theo nho nhỏ vui mừng nói với Lan Đình Phương, cô biết anh thích trẻ con, vì có đôi khi cô bắt gặp anh ở trên đường nhìn một đám con nít mà ngẩn người.

Nhưng, khi Lan Đình Phương nghe cô nói xong, câu đầu tiên chính là: "Sẽ không, sẽ không đâu, chúng ta trước giờ luôn làm tốt biện pháp tránh thai mà em." Anh kích động không khác gì một đứa trẻ, vào lúc ấy ở một góc trong lòng Liên Hào đã bắt đầu phủ bụi.

Rất nhanh, Liên Hào bị đưa đến bệnh viện, lúc còn chưa có kết quả kiểm tra, khuôn mặt anh luôn luôn đều ở trạng thái trắng bệch, thẳng đến lúc có kết quả, biết cô là vì vị toan khiến cho nôn mửa, anh phải dựa vào tường mới đứng vững, nhắm mắt lại, thật sâu thở phào một hơi.

Liên Hào đứng ở ngoài cửa nhìn người được gọi là chồng mình, trời tháng năm nóng bức là vậy nhưng cô lại cảm thấy cả người toát ra mồ hôi lạnh.

Ký ức tựa như một thước phim bị thương đang chiếu lại, lúc này Liên Hào vẫn còn đang tựa vào cột đèn đường, cô cảm thấy mệt mỏi, mấy tháng qua cô cảm thấy đặc biệt quá mệt mỏi.

Ca Ca lại chạm vào tóc của cô.

Ngón tay Liên Hào nhẹ nhàng chạm vào trêu đùa lông của nó: "Ca Ca bé nhỏ, chị không phải vì tịch mịch, không phải vì muốn có em bé mới muốn cưng đâu!."

Lúc Lan Đình Phương tiến vào Phong Lâm Các liền gặp Tú Cẩm đang đứng chờ ở nơi đó. Phong Lâm Các là nơi tụ tập tư nhân cấp bậc kim cương ở thủ đô, nơi này nổi tiếng cung cấp các dịch vụ giải trí party theo chủ đề, Phong Lâm Các có đoàn đội chuyên nghiệp nhằm vào hội viên cần cử hành các

loại party này.

Tú Cẩm đem đồ trong tay đưa cho anh, đó là một bộ trang phục thủy thủ, hiển nhiên sinh nhật Phòng Tổ Vọng là party chủ đề thủy thủ, Lan Đình Phuong xua tay không nhận, anh không thích những thứ này.

Đến lầu 13, đập vào mắt là không gian thuần một sắc màu xanh trắng, tường màu lam, trần nhà màu trắng, ánh sáng công nghệ cao đem căn phòng mô phỏng thành biển sâu, hơn mười người mặc trang phục thủy thủ có cả nam lẫn nữ đang tựa vào trên quầy bar, bên cạnh đó còn có âm nhạc nhẹ nhàng cùng với tiếng bọt nước.

Phòng Tổ Vọng cầm rượu, hai tay giang rộng: "Ha, bạn tốt, hoan nghênh cậu đến năm ngàn dặm đáy biển."

"Sinh nhật vui về." Lan Đình Phuong vỗ vỗ vai người bạn cùng chung ban nhạc ngày xưa.

Anh đến Bắc Kinh hai năm thì Phòng Tổ Vọng cũng đến, sau này, Khẩu Gia Minh cũng theo đến đây. Ở Quảng Châu bọn họ đều là bạn bè, cùng nhau vui đùa, cùng nhau thành lập ban nhạc, cùng nhau có chung giấc mộng đứng ở trên sân khấu, nghe tiếng vỗ tay vang lên dành cho bọn họ. Sau này, cũng cùng nhau luyện nhạc khí, cùng nhau nguyên rũa thời đại kỳ quái này, cùng nhau cười nhạo cái thể loại âm nhạc đang gọi là thịnh hành từ đầu đường đến cuối hẻm, cười nhạo ca sĩ này nọ chỉ là con rối mặc cho công ty chủ quyền sắp đặt, cười nhạo ca khúc trên bảng xếp hạng đều là rác.

Hiện tại, mọi người tụ tập cùng nhau rất ít khi nhắc đến những chuyện trước đây, họ kết giao thêm nhiều bạn mới, cuối tuần liền cùng nhau tụ họp lại.

Người pha chế pha cho anh một ly rượu màu lam, chất lỏng màu lam này có cái tên rất hay gọi là "Ngày hè khuynh tình". Lan Đình Phuong uống một ngụm, cảm thấy không có gì đặc biệt ngoài việc trên đầu lưỡi vương một chút vị bạc hà.

Mặc trang phục thủy thủ hai bên còn đính thêm hoa, cô gái trẻ mang bộ váy hôn nhiên tiến đến ngồi xuống ở bên người anh, nhỏ giọng hỏi: "Chào anh, tôi là lần đầu tiên tới tham gia loại party này, anh cũng là lần đầu tiên tới tham gia sao?"

Thấy anh không có trả lời, cô ta lại áp sát vào thêm một chút: "Tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một câu, anh có phải là Lan Đình Phuong không?"

Lan Đình Phuong mỉm cười nhìn cô ta.

"Là Lan Đình Phuong không sai đi!" Cô ta cũng mỉm cười, ở dưới ánh đèn màu lam tựa như một đóa hoa bách hợp, cô ta chỉ chỉ vài cô gái đang ngồi gần đó: "Nhóm chị em của tôi đang đánh cược xem anh có phải là Lan Đình Phuong hay không, các cô ấy nghe thấy được Phòng tiên sinh kêu tên của anh, còn đang suy nghĩ anh đến cùng có phải là Lan Đình Phuong kia hay không."

Cô ta nói: "Lan tiên sinh, bạn bè tôi có rất nhiều người đều cất giữ tập chí có viết về anh."

"Vì sao bọn họ muốn cất giữ những thứ đó! Tôi không phải là minh tinh." Anh tiếp tục mỉm cười.

"Anh so với minh tinh còn anh tuấn hơn." Cô ta không biết xấu hổ nói xong.

Lan Đình Phuong tươi cười biến mất: "Bạn học, sau đó thì sao?"

"Cái gì... Sao, cái gì sau đó?" Cô ta mở to mắt.

"Được thôi, để tôi nói tiếp vậy." Ngón tay anh chạm vào đóa hoa trên trang phục của cô ta: "Kể tiếp có phải cô sẽ tự giới thiệu mình, kể tiếp có phải sẽ hỏi số điện thoại cá nhân của tôi? Bạn học, nơi này không thích hợp với cô, vẫn là trở về học hành cho thật tốt, không cần có cái tâm tư tìm tới tham gia loại party như thế này, tôi có thể nói cho cô biết đàn ông ở đây trừ bỏ cho cô phòng ở, xe, tiền bạc, ngoài những thứ đó ra, cái gì họ cũng đều không cho cô cả, đương nhiên, nếu cô vì những thứ này mà đến thì có thể tiếp tục."

Sắc mặt cô ta trắng bệch, ngọn đèn màu lam phản chiếu nơi đáy mắt, cô ta rung rung nước mắt nhìn anh.

Lan Đình Phuong chuyển động chân, hai tay khoanh lại, tâm tình tốt nhìn lại cô ta.

Sau khi cô ta rời đi, Phòng Tổ Vọng cùng Khẩu Gia Minh song song đi đến bên người anh, Phòng Tổ Vọng cười ha ha: "Cậu đem con người ta làm cho bật khóc rồi."

Lan Đình Phuong biết rằng hết thảy đều đã khác xưa, thuần túy vốn có, kích tình, cuồng nhiệt, tín ngưỡng nay đã biến thành một đoạn hồi ức xa xưa.

Phòng Tổ Vọng cưới con gái quan chức lớn Bắc Kinh, ở trong quan trường thuận buồm xuôi gió, anh ta cùng vợ mình là cặp vợ chồng ân ái có tiếng trong giới xã hội thượng lưu, phu xướng phụ tùy, nhưng thật ra anh ta có tình nhân bên ngoài, nữ chủ nhân trẻ tuổi của Phong Lâm Các chính là tình nhân của anh ta, cô ta là Tú Cẩm, một người tốt nghiệp từ đại học danh tiếng.

Khẩu Gia Minh là người thừa kế của một tập đoàn lâu đời có tiếng ở thủ đô, bởi vì phiền chán gia tộc rời nhà ra đi tới Quảng Châu, sáu năm sau ngoan ngoãn trở về tiếp quản gia tộc. Có một lần, Lan Đình Phuong tận mắt nhìn thấy anh ta nhẹ nhàng băng quơ đem một vali tiền mặt giao cho một người trung niên bụng bự đến phệ nệ, người đàn ông trung niên kia là chính là thủ trưởng cục thuế vụ, nghe nói, đó gọi là dứt lốt.

Mà bản thân anh thì sao? Trải qua bao lần vấp ngã, anh biết được còn có một thể loại gọi là gián điệp kinh tế. Vì thế, anh đem một số tiền lớn đưa đến trước mặt bọn họ, sự hào phóng của anh khiến cho bọn người gọi là gián điệp kinh tế nguyện ý hợp tác với mình. Năm trước, hay hai năm trước gì đó, ở

Tokyo, BBSS đối thủ một mất một còn bởi vì bị tiết lộ cơ mật kinh tế mà phải thất bại thảm hại, cuối cùng ông ta từ tầng lầu thứ mười tám nhảy xuống, anh thông qua màn hình nhìn đến tin tức này, ông ta hành động như vậy nguyên do vẫn là do BBSS mà ra cả. Nhìn thấy hình ảnh ghê người ấy, Lan Đình Phương thế nhưng cảm thấy không hề có cảm giác, không phải anh nên có chút lòng trắc ẩn nào sao? Nhưng mà, thật sự không có!

Đến cùng, khi nào thì anh bắt đầu thay đổi, tâm bắt đầu biến cứng rắn, bắt đầu khóa chặt lòng mình!

"Lan Đình Phương, cậu đêm nay làm sao vậy?" Khẩu Gia Minh rót thêm rượu vào ly của anh: "Đêm nay cậu có chút không giống ngày thường."

Lan Đình Phương ra hiệu cho Khẩu Gia Minh cùng Phòng Tổ Vọng ý bảo bản thân anh muốn yên lặng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngay* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trước khi anh trở thành ký ức(6)

Lan Đình Phương cảm thấy đêm nay có chút phiền. Nơi này trang trí thành thể giới dưới đáy biển khiến anh cảm thấy khó thở. Trong các góc phòng, nam nữ liếc mắt đưa tình, thậm chí còn có một hai đôi đã thân nhiên bắt đầu biểu diễn ám muội.

Cô nàng vừa mới khóc lóc chạy đi hình như còn chưa từ bỏ ý định, cô ta cùng mấy cô bạn thỉnh thoảng lại bắt chọt nhìn về phía anh.

Lan Đình Phương cảm thấy thật sự phiền, cố tình, giờ phút này một cô nàng không biết điều còn liên tiếp hướng anh biểu đạt tình cảm ngưỡng mộ của mình.

"Câm miệng, cô mà còn lải nhải nữa tôi liền đem khối băng này toàn bộ đều nhét vào miệng cô". Anh lạnh lùng nói một câu khiến cho gương mặt trang điểm theo phong cách nữ hoàng Ai Cập kia trở nên tái mét.

Đi tới ban công, đem cửa ban công mở ra, chỉ có nơi này là thật sự thanh tĩnh. Lan Đình Phương tựa vào lan can ban công nghiêng mặt nhìn cảnh đêm thủ đô, Bắc Kinh không biết khi nào đã biến thành một tòa Bất Dạ Thành, càng về đêm càng tràn ngập âm u.

Gió đêm thổi bay đi chút cảm giác say còn lại, anh lại bắt đầu ảo não, vì một màn ở rạp chiếu phim kia.

Không phải anh nhìn không hiểu bi thương trong mắt Liên Hào, nhưng đó lại là phản ứng bản năng của anh, cô càng ôn nhu anh lại càng sợ hãi, cái loại sợ hãi này càng ngày càng nhiều, anh thậm chí sợ hãi cô trong quá trình ở chung bắt đầu yêu anh, người phụ nữ tốt như vậy yêu anh, anh hiển nhiên cũng chỉ có thể báo đáp cô bằng cách yêu lại.

Nhưng mà anh lấy cái gì để yêu cô đây? Lấy trái tim đã trống rỗng của anh sao?

Thờ dài một hơi, anh cầm lấy điện thoại di động, ngoài ý muốn là cô tắt máy, trong ấn tượng của anh cô đều hai mươi tư giờ khởi động máy, Lan Đình Phương trong lòng lại ảo não vài phần, tiếp tục gọi vào số điện thoại bàn ở nhà.

Thật lâu mới có người nhận, cuộc điện thoại kia quả thực là một trận trầm mặc.

"Về nhà rồi sao?" Hồi lâu, anh lên tiếng.

"Vâng!"

"Đang làm gì?"

"Vừa tắm rửa xong định đi ngủ."

"Vậy em ngủ đi!" Dừng một chút, anh có hơi chần chờ: "Đêm nay anh không về, ngày mai sẽ theo công ty bay thẳng đi Tokyo, một tuần mới trở về."

Sau khi nói xong anh vội vã cắt đứt điện thoại, cảm thấy bản thân hình như là đang sắm vai một người chồng thành thật đang khai báo hành tung của mình với vợ.

Quả thật đúng là như vậy, anh là chồng còn cô chính là vợ.

Cửa ban công bị đẩy ra, Tú Cẩm cầm rượu đỏ cùng hai cái ly đi đến bên người anh.

"Muốn uống một ly không?" Cô ta nâng ly quơ quơ trước mặt anh.

Đem ly rượu đưa cho anh, cô ta học theo bộ dáng anh dựa vào ban công, đầu thoáng hướng anh bên này nghiêng đến, Lan Đình Phương cau mày tránh đi.

"Sao lần nào tụ hội anh cũng không mang cô ấy theo? Tôi nghe Tổ Vọng nói cô ấy tên Liên Hào." Cô ta cúi đầu: "Liên Hào, là hoa sen sao, có phải cô ấy được sinh ra vào mùa hoa sen nở rộ?"

"Không phải chữ liên kia, tên của cô ấy phải là cộng kết liên lý, trăm năm hảo hợp." Lan Đình Phuong nhớ tới lúc Liên Hào giải thích ý nghĩa cái tên của mình là lúc cô bị thương nhất, một chữ liên hàm xúc như vậy lại qua lời kể của cô mà trở nên bi thương, ngày đó, cô biết được ba mẹ mình đã thực sự ly hôn.

Cô cứ như vậy dùng giọng điệu hết sức trào phúng nói với anh: "Cái tên của tôi vốn là đại biểu cho tình yêu thủy chung."

"Liên Hào." Tú Cẩm nhẹ nhàng lặp lại: "Là cái tên rất hay! Đình Phuong, lần sau đem cô ấy đến gặp mọi người đi! Tôi rất hiếu kỳ không biết cô ấy đến cùng là một người như thế nào."

"Loại địa phương này không thích hợp với cô ấy." Lan Đình Phuong vô tình thốt ra, lời nói ra miệng liền cảm thấy không ổn.

"Loại địa phương này?" Bàn tay Tú Cẩm đang nắm ly rượu run lên, cứng nhắc xoay đầu đi, một lát sau lại cười hi hi: "Mấy ngày hôm trước, tôi nghe được một người khách nói một câu rất thú vị, anh ta nói phụ nữ tốt lấy về là để tôn trọng, nên cất giữ ở nhà, mà phụ nữ hư thì chỉ nên yêu chứ không nên lấy, bên ngoài là để trưng bày còn bên trong là để cất giữ, lời Lan tiên sinh vừa mới nói làm tôi nhớ tới lời của vị khách kia, Lan tiên sinh, anh cảm thấy người kia nói có đúng hay không?"

Tú Cẩm vừa mới dứt lời liền chống lại ánh mắt Lan Đình Phuong, anh hất tay, đem ly rượu trong tay nhẹ nhàng không trung quăng đi, cười như không cười đối mặt với cô ta: "Cho cô ba phần sắc mặt cô liền mở luôn phòng nhuộm, vị khách kia trong lời cô nói có chăng là chính cô đi, cô có vẻ đã quên thân phận của mình."

Anh sát bờ vai cô ta lướt qua, sau vài bước, dừng lại: "Thu hồi tâm tư của cô đi, tôi có thể nói cho cô biết, cái khoản tình nhân này tôi sẽ không trang bị, bởi vì tôi ghét tôm chàm vào. Mặt khác, tôi còn muốn cho cô một lời khuyên, làm tình nhân thì cứ làm tốt chuyên môn của một tình nhân đi, ngàn vạn lần đừng có mang cái loại tâm tư này Tần mai Sở này, cô là một người thông minh, không nên phạm phải cái loại sai lầm cấp thấp này."

Tú Cẩm vẫn còn đang duy trì tư thế bình tĩnh đứng, trong lòng cô ta lúc này đã là cuồng phong bão táp, loại đàn ông như Lan Đình Phuong chính là có độc.

Cô ta là thông qua Phòng Tổ Vọng mới biết được anh, mới đầu cô ta chỉ là vì một chút lòng hư vinh hơn nữa đối với xã hội thượng lưu cũng có chút tò mò, cô ta cùng Phòng Tổ Vọng vẫn duy trì mối quan hệ nam nữ ái muội, giống như vừa xa lại vừa gần, cô ta hiểu được đây là khoảng cách tốt nhất giữa nam và nữ, cô ta cảm thấy bản thân chỉ là ham chơi, cô ta nắm chắc bản thân có thể toàn thân trở ra. Mãi cho đến khi gặp được Lan Đình Phuong, cô ta biết bản thân đã không thể quay đầu được nữa.

Khi biết anh đã kết hôn, Tú Cẩm tuyệt vọng, nhưng vẫn lần lượt trao chuốt trang phục tham gia tiệc tùng cùng bọn họ, là vì có thể liếc nhìn Lan Đình Phuong một cái.

Anh rất ít khi xuất hiện, luôn ở lúc cô ta trông đợi mỗi mồn anh mới xuất hiện. Sau này, dần dần, Tú Cẩm phát hiện anh cũng không nhắc tới vợ mình, nghe nói, anh không vừa ý vợ mình. Cô ta nghĩ, có phải vợ chồng bọn họ cũng giống như mối quan hệ hôn nhân lợi ích của vợ chồng Phòng Tổ Vọng?

Cô ta còn nghĩ, có thể được làm tình nhân của Lan Đình Phuong cả đời cô ta cũng nguyện ý, nhưng đến cuối cùng cô ta lại trở thành tình nhân của Phòng Tổ Vọng.

Đến thời khắc này, Tú Cẩm mới cảm thấy bản thân lúc trước có bao nhiêu ngu đần.

Bên này, Liên Hào cảm điện thoại tâm trạng ngổn ngang, mang theo một chút ngọt ngào, còn có một chút chua xót, cô biết cuộc điện thoại này tám chín phần mười cũng là bởi vì anh ấy này, bên cạnh đó nó cũng khiến cho cô có chút cảm giác ngất ngây. Anh không phải là đang hướng cô chủ động báo cáo hành trình sao? Trước kia đều là cô hỏi thì anh mới nói.

Quả nhiên, tình yêu có đôi khi thật sự có thể khiến cho con người ta lú lẫn đầu óc.

Ca Ca được mang về nhà vẫn còn chưa hết hưng phấn, ở trong phòng khách rộng lớn quyết mộng chạy qua chạy lại không biết mệt, nó đi đến bên người Liên Hào, dùng móng vuốt nhỏ cọ cô.

Liên Hào nhăn mũi, ôm lấy nó.

Sấy khô tóc, Liên Hào liền đau đầu, lúc này tiểu gia hóa đang hưng phấn đem dép lê của Lan Đình Phuong găm trong miệng, chắc là đang cố gắng muốn xử lý nó đấy!

Lan Đình Phuong một tuần sau trở về nhà mới phát hiện ra thành viên nhỏ nhỏ kia, anh còn không biết thế nhưng còn có loài chó nhỏ như vậy, may mắn nó nhỏ mới có thể giấu người khác mang vào đây, Thanh Nguyên là nơi không cho phép nuôi thú cưng.

Đêm qua lúc anh trở về đã rất trễ, bởi vì quá muộn nên anh ngủ phòng khách, kết quả tỉnh lại vừa đi ra phòng khách thì có vật nhỏ lông xù đang kéo kéo ông quần anh.

Anh nhú mày, rút lại chân, nó "Ư ư" kêu lên.

Anh ngồi xổm xuống, đẩy ra lồng rậm, bưng tỉnh đại ngộ: "Thì ra mày là một con chó há!"

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười giòn tan: "Ngốc quá, không là chó thì nó còn có thể là cái gì?"

Vài giây sau, Lan Đình Phương chậm rãi ngẩng đầu lên.

Cô đứng chần ở đó, trên người chiếu xạ ánh sáng xuyên qua kính thủy tinh rơi xuống thăm thẳm. Cái loại ánh sáng này giống như là đến từ chính tầng mây ở trên cao vậy. Cô mặc bộ đồ thể thao vận động, mái tóc ngắn ngắn vén ở sau tai, trên trán mồ hôi vẫn còn đang chảy ra, dưới ánh sáng phản quang giống như đang đứng giữa rừng mưa nhiệt đới, cô nói: Ngốc, không là chó thì nó có thể là cái gì?

Những năm trước anh mơ hồ cũng đã thấy qua hình ảnh như vậy, ở trong ký ức mờ ảo cô chạy bộ sáng sớm trở về, cũng nói qua những câu đại loại như vậy, lúc đó chính mình đã nói cái gì?

Nói cái gì anh cũng đã quên rồi, chỉ nhớ rõ cô hình như là thờ dài: "Lan Lan của em thế nào lại giống một tên ngốc rồi?", "Lan Lan của em", cô luôn gọi anh như vậy. Mỗi lần cô gọi anh như vậy anh đều cảm thấy xấu hổ, nhưng xấu hổ càng nhiều lại cảm thấy có chút nói không rõ thành lời ở trong lòng lên men, hẳn là thích đi? Anh hẳn là thích cô gọi anh như vậy đi?

Trước ánh mắt kinh ngạc của anh, Liên Hảo lại phát hiện tim mình đang không biết xấu hổ loạn nhảy. Thật kỳ quái! Rõ ràng cô đã qua rồi cái thời thiếu nữ thăm mẩn, rõ ràng cùng người đàn ông này ở chung mười hai năm, trái tim sao còn có thể giống thiếu nữ rung động?

Đôi chân không nghe theo điều khiển bước tới gần anh, từng bước một, ở trước mặt anh ngồi xổm xuống, đem đầu tóc lộn xộn vừa mới tỉnh ngủ của anh vuốt lại một cách cẩn thận, phải công nhận rằng tuy đang ở trong bộ dạng lộn xộn nhưng anh vẫn rất tuấn tú. Liên Hảo khát vọng nhường nào có được cơ hội giúp anh đem tóc của anh làm gọn lại, hình như, rất nhiều người vợ đều vì chồng làm như vậy.

Nắng sớm ban mai cho cô có thêm dũng khí, không thì cô sẽ không đủ dũng cảm, sợ dũng cảm của bản thân sẽ dọa anh hoảng sợ. Là bản thân cô yêu anh, mà mị cảm đầu yêu, giống như một hạt bụi nhỏ bé ngẩng nhìn bầu trời.

Cho nên, cô không thể ủy khuất, cũng không có gì phải ủy khuất.

"Nó tên là Ca Ca." Liên Hảo thỏa mãn nói: "Em thật vất vả lên đem nó vào, vừa tới vài ngày đã hủy diệt hai ba đôi dép lê của anh rồi, ngày hôm qua đối với điều khiển sinh ra hứng thú, nếu TV tự dung bị mờ ra anh không cần kinh ngạc, cũng đừng đem chuyện âm nhạc đột nhiên vang lên trở thành sự kiện kỳ quái."

Thanh âm có tiết tấu đều đều cất lên đem anh đang trôi lơ ở những năm tháng xưa cũ trở về, Lan Đình Phương tự ngược bản thân bằng cách dùng ngón tay bấu vào cơ bắp của mình, đau đến mức nhăn răng anh mới dừng lại.

Nếu lúc đó Liên Hảo ngẩng đầu lên, nhất định sẽ nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của anh, vậy thì ở thời điểm đó, không biết cô sẽ có cảm nhận gì.

Cuối tuần, Lan Đình Phương xưa nay chưa từng có hiếm khi lại ở nhà, ăn cơm Liên Hảo nấu, còn xưng phong nhận việc rửa chén, tắm rửa cho Ca Ca.

Bên trong phòng khách, Liên Hảo lấy cốc sữa chữa bản thảo ngồi một bên, kỳ thực là cô đang nhìn lên cái người đang vui đầu chơi game kia. Anh đang ngồi trên thảm đối diện với màn hình điện tử lớn, chơi một cách rất chăm chú, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng lại cong lên khoe miệng, cơ thể theo trò chơi không ngừng đong đưa, tựa như một đứa con nít.

Thời khắc như vậy đối với Liên Hảo mà nói là trân quý vô cùng.

Liên Hảo xê dịch vị trí, vụng trộm ngồi gần vào bên cạnh anh.

Lúc tối bọn họ còn uống rượu, uống xong rượu anh liền ôm cô lên giường, đêm nay, anh thật điên cuồng, phảng phất như đang phát tiết một cái gì đó. Liên Hảo chính là ôm chặt lấy anh, thừa nhận anh lần lượt lỗ mãng tiến vào, mồ hôi anh rơi đầy cơ thể cô, anh sung sướng thờ hào hển, anh vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng Liên Hảo biết đó không phải là yêu, cơ thể của một người phụ nữ có thể nhận ra được người đàn ông có yêu hay không yêu mình.

Mà có quan hệ gì đâu, ít nhất, thân thể của cô khiến người đàn ông cô yêu tại giờ khắc này đạt được vui vẻ.

Sau khi thân thể đã thật sự thỏa mãn, anh ghé vào trên người cô, thì thào, nhỏ giọng nói:

"Liên Hảo, vì sao chúng ta không yêu nhau?"

Liên Hảo nghĩ, có lẽ cô thật là già rồi, con người một khi già đi sẽ dễ dàng rơi lệ, Lan Đình Phương khiến tâm của cô phút chốc già đi.

Tác giả có lời muốn nói: Tội cảm thấy nội dung câu chuyện càng ngày càng tốt, có chút cảm giác, hi hi ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trước khi anh trở thành ký ức(7)

"Liên Hào, vì sao chúng ta không yêu nhau?" Sau khi nói xong câu đó, anh ngay tại trên người cô nặng nề ngủ.

Liên Hào vươn tay ra ôm ấp người đàn ông trên người mình, khẽ hôn thái dương anh một cái. Trước đây có một lão trung y nói cho cô biết đây là một huyết vị quan trọng đối với con người. Người Châu Âu thích nhất hôn lên thái dương của người thương, thậm chí nó đã trở thành truyền thống của họ, nó ngụ ý là yêu thương.

Liên Hào nhắm mắt lại ni non.

"Lan Đình Phương, anh đó, là người thông minh nhưng anh cũng là một cái người có mắt như mù, anh dùng cái đầu thông minh nghĩ ra biện pháp ngốc nghếch này, tin tưởng Cổ Liên Hào mỗi một câu nói, tin tưởng cô ấy không yêu anh. Đồ ngốc, Cổ Liên Hào còn không có điên khùng đi kết hôn cùng người mà bản thân không yêu, là do anh lựa chọn không nhìn tới rõ ràng mà thôi. Đình Phương, kỳ thực, Cổ Liên Hào là một phụ nữ kỳ quái rất dễ tâm vào những chuyện vụn vặt, cô ấy đem chuyện yêu anh trở thành một bí mật chờ đợi anh phát hiện ra, cô ấy cảm thấy chuyện cô ấy yêu anh cần phải do anh tự phát hiện, cô ấy còn cố chấp cảm thấy chỉ cần anh phát hiện thì anh cũng sẽ đi yêu cô ấy, rất kỳ quái đúng không? Đình Phương, em cuối cùng thấy chuyện em yêu anh một khi chính miệng em nói cho anh anh liền sẽ vĩnh viễn không yêu em. Đình Phương, sao anh không để bản thân đi tìm hiểu đi? Đến cùng, còn phải chờ bao lâu anh mới chịu phát hiện đây?"

"Gần đây, em càng ngày càng không có lòng tin, không, có lẽ phải nói là không có nhẫn nại, cho nên, Đình Phương, đừng để em phải chờ đợi một đời."

Đêm hôm đó, Lan Đình Phương có một giấc mộng, anh mơ thấy bản thân nằm ở trên bờ cát mềm mại, nước biển ầm ập như đang vỗ về vây quanh anh.

Thứ hai, Liên Hào mang theo laptop đến Starbucks. Cô vừa đem bưu kiện gửi cho tòa soạn xong thì Kha Oánh đã tới rồi, đập vào mắt cô là quả đầu buồn cười cùng với làn da như bị nướng đen của cô ấy, Liên Hào che lại miệng không dám cười bật ra.

"Đi một chuyến Trung Đông liền thay đổi phong cách." Liên Hào trêu cô ấy: "Có đem anh người yêu quân nhân của cậu dọa cho hoảng sợ không?"

Bạn trai của Kha Oánh là quân nhân, hai người đang cố gắng làm việc để có thể mua nhà kết hôn ở Bắc Kinh. Kha Oánh là phóng viên hậu kỳ chuyên mục tin nhanh Châu Á khu vực Bắc Kinh của Á Thái truyền thông, năm trước vì lương bổng cùng phúc lợi nóng đầu lên liền chuyển qua làm phóng viên tiền tuyến.

Tin nhanh Châu Á tin tức lấy rất nhanh, nổi tiếng chính xác, nửa tháng trước bởi vì bỏ lỡ tin tức đường sắt Ấn Độ mà làm cho BOSS nổi trận lôi đình, một cuộc điện thoại gọi đến, Kha Oánh lúc này là phóng viên tiền tuyến đương nhiên trở thành bia đỡ đạn, vì thế, cấp trên liền đem vài người bọn họ phái đi Afghanistan lấy tin.

Kha Oánh càng nói càng phẫn nộ, ở bên dưới bàn dùng chân công kích cô: "Còn không phải bởi vì nhờ phúc của ông chồng cậu, một cuộc điện thoại đã khiến chủ biên của bọn mình nom nớp lo sợ, làm thế nào cũng phải đem bọn mình đẩy tới Afghanistan."

Cô ấy càng nói càng kích động, ấn lấy đầu mình: "Afghanistan, phần tử khủng bố tràn lan, lần đầu tới đó cả nhóm đề nghị mình đi đổi kiểu tóc, không ngờ lại bị biến thành bộ dáng quỷ này, thợ cắt tóc cùng mình giải thích một đồng tử nào là kiểu tóc như vậy sẽ không khiến cho người khác chú ý, không bị chú ý thì tính mạng sẽ được bảo đảm, hại mình mỗi ngày nằm ở trên giường đều trong lòng run sợ, lo lắng đạn lạc cùng hỏa tiễn sẽ xuyên tường đến trúng mình."

Cô ấy đem mặt úy khuất nhìn Liên Hào: "Mình không ngủ được, kết quả của không ngủ được là mất thâm quầng một tuần còn không có khôi phục lại."

"Đừng như vậy." Liên Hào trấn an vỗ vỗ trán của cô ấy: "Cậu là một người tốt, Thượng Đế sẽ đem may mắn đến bên cậu thôi, này không phải sao, cậu đừng cảm dân thân vào nơi nguy hiểm để lấy được tin tức, tin tức mà cậu cực khổ có được sau đó được nhiều kênh truyền thông đăng lại phổ cập rộng khắp cả nước, tên Kha Oánh của cậu cũng được đánh vào phía sau của bản tin, hiện tại, có thể cho phép cậu hãnh diện rồi."

Nhắc tới đến tin tức trực tiếp, Kha Oánh giận mảy cũng bắt đầu nguôi, mặt mày hớn hờ lên, ánh mắt dừng ở Liên Hào trên người quay tròn chuyển động, cuối cùng, dừng ở trên cổ cô, ngón tay đẩy ra cổ áo Liên Hào, cực kỳ ái muội híp nửa con mắt: "Trách không được dạo này nhìn cậu mình cảm thấy cậu đột nhiên trở nên bỗng chốc mê người, thì ra là được ai kia làm cho thỏa mãn."

Liên Hào Lan sừng sốt, mắt tự nhiên nhìn nhìn bốn phía đồng thời hất ngón tay Kha Oánh ra, đem nút áo somi trên cùng gài lại.

"Cậu nói hươu nói vượn cái gì..". Cô ấy đem ánh mắt như có như không hướng cô nhìn chằm chằm, Liên Hào có chút tức giận.

"Có phải cậu cùng Lan Đình Phương tình cảm tăng bậc rồi không?" Kha Oánh thấp giọng hỏi, nếu là như vậy cô ấy sẽ mừng thay cho cô.

Kha Oánh là người Quảng Châu, cùng Liên Hào là bạn ngồi cùng bàn thời trung học, hai người ngồi cùng bàn ba năm, chứng kiến quá trình cô yêu thầm Lan Đình Phương. Sau này, cùng cô thi đỗ đại học truyền thông Bắc Kinh, lại tiếp tục chứng kiến Liên Hào cùng Lan Đình Phương kết hôn, trùng hợp là, lòng vòng một hồi cuối cùng cô ấy thể nhưng trở thành nhân viên của công ty Lan Đình Phương.

Liên Hào yêu cô bao nhiêu khổ cô ấy cũng là sau này mới hiểu được, bởi vì mình bạch cho nên đối với Liên Hào sinh ra kính trọng, dù sao, ở thời đại này, không có người nào có thể vì một người đàn ông mà không oán không hận.

Vì tâm của người đàn ông này không đặt ở trên người cô.

Phía sau thành công của đàn ông là sự hy sinh thầm lặng của một người phụ nữ, lời này nghe có vẻ tầm thường, đơn giản, song ai có thể biết phía sau những lời này lại ẩn chứa xót xa.

Cho nên, Kha Oánh cảm thấy Cổ Liên Hào là nữ siêu nhân trong thế giới tình cảm.

Người đàn ông kia không muốn gặp phải phiền phức, cô mỗi lần ra ngoài đều mang tiền mặt chỉ vì sợ dùng thẻ tín dụng ký tên sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết cho anh ta, trong lòng anh ta vẫn luôn vương vấn mối tình đầu, cô giả vờ không biết đến, anh ta không có ý định có con, cô liền lấy cớ bây giờ còn trẻ tuổi chờ cuộc sống ổn định qua loa tránh né truy vấn của mẹ mình.

Luôn chú ý đến dự báo thời tiết ở quốc gia, thành phố mà anh ta đến, vừa nghe đến tai nạn trên không sắc mặt liền trắng bệch.

Đợi chờ mòn mỏi.....

Cô luôn ở sau lưng anh ta yên lặng làm rất nhiều rất nhiều việc, nhiều đến nỗi khiến Kha Oánh cảm thấy đau lòng, nhiều đến mức Kha Oánh cảm thấy Lan Đình Phương có ưu túu tới đâu đi chăng nữa cũng không xứng với Cổ Liên Hào.

"Không có!" Liên Hào âm thầm, ở trước mặt người bạn thân duy nhất này, cô cũng không giấu diếm: "Kha Oánh, ngày đó cậu hỏi mình năm qua năm ngày qua ngày không một sao? Vài ngày nay mình lúc nào cũng nghĩ đến vấn đề này, nói thực ra, kia sao có thể không một chút, mình cảm thấy bản thân giống như đang chạy marathon vậy, chạy một đường dù không biết có điểm cuối hay không."

"Nhưng mà Kha Oánh, mình không nghĩ sẽ giống mẹ mình. Sau khi ba mẹ mình ly hôn, mình nhìn thấy cả hai người đều khóc, tuy rằng sự tình đã qua đi lâu như vậy, tuy rằng mẹ mình cái gì cũng không có nói, nhưng mình biết bà hối hận, có lẽ là hối hận không có đem hết toàn lực đi cứu lại tình yêu cùng ba. Chỉ cần mình còn yêu anh ấy, mình nghĩ vì tình yêu của mình nỗ lực một phen."

Kha Oánh cảm thấy bản thân lại đau lòng, người phụ nữ này bề ngoài nhìn đậm mạc trần ngập góc cạnh kỳ thực nội tâm lại vô cùng ôn nhu mềm yếu. Chỉ mong, Lan Đình Phương cũng có đủ vận khí để có thể biết bản thân là một người may mắn cỡ nào mới có thể có một người yêu anh ta như vậy.

"Cổ Liên Hào, cậu đó..." Kha Oánh làm bộ dáng bất đắc dĩ: "Thật đúng là một nữ siêu nhân."

Kéo tay cô: "Đi thôi, nữ siêu nhân, cùng đi xóa cấp mắt Trung Đông này với mình, sau đó cùng nhau hưởng thụ một bàn mỹ thực dưới ánh mặt trời."

Vừa về đến nhà Liên Hào liền nhận được điện thoại của mẹ mình, bà nói bà có ba ngày phép, bà muốn dùng ba ngày phép mang bạn đến Bắc Kinh du lịch, thuận tiện thăm cô.

Lúc nhỏ, bởi vì nghề nghiệp của ba mẹ, Liên Hào luôn sống cùng bà ngoại ở Đại Úc. Đại Úc là khu vực thuộc khu hành chính Hồng Kông, xung quanh Đại Úc là cảng cá, còn có cái tên Venice Hồng Kông. Ở nơi đó Liên Hào vượt qua một thời thơ ấu tuy rằng cô đơn nhưng lại vô cùng thoải mái.

Ba mẹ đối với cô cũng như là những người xa lạ, chỉ khi hàng năm đến tết âm lịch bọn họ mới có thể đến nơi này mừng năm mới. Trong ấn tượng của cô, bọn họ vừa tới nhà bà ngoại, điện thoại bàn liền vang mãi không ngừng, sau này có di động, di động của bọn họ liền vang mãi không ngừng.

Thời điểm Liên Hào mười lăm tuổi, ba cô chán ghét công việc phiên dịch cho chính phủ nên từ chức, sau đó ở Quảng Châu cùng một người bạn mở một công ty hậu cần nhỏ. Mà mẹ cô thì một đường thẳng chức, từ một nhân viên ngoại giao ở một quốc gia nhỏ xa xôi bỗng chốc trở thành lãnh đạo của lãnh sự quán nước Mỹ, liên tiếp xuất hiện ở đủ loại chính trường ngoại giao. Cũng từ khoảnh khắc đó, tình cảm của ba mẹ cô bắt đầu thay đổi.

Sau này, Liên Hào mới biết được ba cô là bởi vì một người phụ nữ nên mới đánh mất công việc.

Thời điểm đó, một số người có chức quyền đều đem việc này ra bàn cãi, có mấy lần Liên Hào thông qua báo chí nhìn đến có phóng viên có tên tuổi đem chuyện ly hôn của mẹ cô ra viết, mà mẹ cô lần nào cũng đều đáp trả một cách tao nhã đúng khuôn phép. Bà oán trách bản thân bởi vì quá bận việc công tác, không làm tròn bổn phận của một người vợ, trách nhiệm của một người mẹ.

Từ đó trở đi, ở trong lòng Liên Hào, mẹ không còn là người đàn bà lúc nào cũng gọn gàng chỉnh chu ở trên tivi kia, mỗi thời mỗi khắc mang theo tươi cười quan cách xa lạ. Cô đau lòng cho mẹ, cũng bắt đầu tôn kính mẹ.

Liên Hào luôn luôn biết, mẹ thật yêu thật yêu mình, cô ở trong mộng tạo ra một bộ sách, nội dung đại khái chính là mẹ và con gái làm cách nào ở chung? Theo Liên Hào lớn lên bộ sách này cũng dần thay đổi.

Mười ba tuổi, mẹ đem một cái khăn quàng cổ có hình dạng rất kỳ quái đưa cho cô, sau này Liên Hào mới biết được khăn quàng cổ kia là mẹ tự tay dệt.

Rất nhiều lần, Liên Hào rất muốn nói cho mẹ biết, kỳ thực cô rất hạnh diện vì có mẹ là Hà Mỹ Âm, nói cho mẹ biết, kỳ thực ở trong lòng Cổ Liên Hào, Hà Mỹ Âm đã làm hết phận sự của một người mẹ.

Nhưng mà, chung quy không có, một người một khi càng trưởng thành, trong lòng cất giấu lại càng nhiều.

Suy nghĩ một lúc, Liên Hào cầm lấy điện thoại di động.

Ở tổng bộ Tokyo BBSS tầng hai mươi tám, trợ lý Phương đứng trước cửa văn phòng của Lan Đình Phương, anh ta dè dặt cẩn trọng đẩy cửa ra, lại dè dặt cẩn trọng nói một câu: "Lan tiên sinh, Có tiểu thư gọi đến."

Lan Đình Phương day day mày, trên mặt là vẻ mệt mỏi sau một chuyến bay dài: "Truyền tiếp vào."

Phương Hữu Vi dè dặt cẩn trọng đến cửa, ba năm làm trợ lý hành chính của Lan Đình Phương, cái người này so với anh ta còn nhỏ hơn mười tuổi vậy mà đã trở thành mục tiêu của những người trẻ tuổi khát vọng thành công hướng tới. Phương Hữu Vi còn đoán rằng Lan Đình Phương ở ba mươi lăm tuổi, nhất định có rất nhiều nhà văn xung phong vì anh mà nhận việc viết tự truyện, còn chưa kể đến các nhà xuất bản mỗi ngày tro mặt ra muốn được gặp mặt anh.

Phương Hữu Vi sống ba mươi bốn năm cũng biết trên đời này tồn tại một loại người, loại người này vô cùng quý hiếm, bọn họ bình thường mang theo ngàn vạn sủng ái của thượng đế đi đến thế giới này, Lan Đình Phương chính là loại người này, duy nhất không được hoàn mỹ hẳn là vị Cố tiểu thư kia đi.

Đi theo anh nửa năm, Phương Hữu Vi mới biết được thì ra vị Lan tiên sinh này thật sự là đã kết hôn, mà vị Cố tiểu thư gọi tới số điện thoại hành chính hai lần kia chính là vợ của anh.

Đã là vợ của Lan tiên sinh thì anh ta cũng liền thuận theo tự nhiên gọi cô là Lan phu nhân, ai có thể dự đoán được Lan Đình Phương nghe xong liền lộ ra thần sắc không vui, một lát sau anh mới nói một câu, vẫn là gọi cô ấy là Cố tiểu thư đi!

Một câu nói đã lộ manh mối.

Thì ra, Lan Đình Phương là không muốn gặp vợ mình. Khi đó anh ta cảm thấy kẻ có tiền thật khó hiểu, không thích thì đem người ta lấy về nhà làm gì.

Phương Hữu Vi gặp qua Cố Liên Hảo một lần, lần đó là vì Lan Đình Phương đem hộ chiếu bỏ quên ở nhà nên gọi cho cô mang đến. Cố Liên Hảo mi thanh mắt tú, đối với mọi người lễ phép, vừa gặp là đã sinh ra hảo cảm.

Sau này, một lần trong lúc vô ý, Phương Hữu Vi biết được số điện thoại của Cố Liên Hảo ở trong di động Lan Đình Phương được xếp ở vị trí thứ ba. Vị trí đầu để trống, vị trí thứ hai là số của cơ trường điều khiển máy bay riêng, vị trí thứ ba mới là số của vợ mình.

Thờ dài một hồi, Phương Hữu Vi lúc này có chút vì Cố Liên Hảo mà bất bình, khi đó trời nóng bức kinh khủng, cô cứ như vậy vội vã cầm hộ chiếu chạy đến, rõ ràng là đã phải từ địa phương rất xa quay ngược trở lại nhà lấy hộ chiếu.

Lại thờ dài một hồi nữa, Phương Hữu Vi quyết định không tự tìm thêm phiền não nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trước khi anh trở thành ký ức(8)

Khi Liên Hảo đưa ra hy vọng anh dành ra thời gian một ngày để gặp mẹ cô thì ở đầu kia điện thoại Lan Đình Phương suy nghĩ vẫn là nói ra ngày đó lịch trình đã kín.

Cách điện thoại, Liên Hảo trong lòng chua xót. Kết hôn sáu năm, mẹ cô cũng chỉ gặp qua Lan Đình Phương một lần, lần đó cũng chỉ vội vàng ăn một bữa cơm.

"Đình Phương," Liên Hảo cắn môi: "Lần này vô luận như thế nào, em mong anh dành ra một chút thời gian đến..."

"Cố Liên Hảo!" Nghe khẩu khí anh hiển nhiên là khó xử, hiển nhiên còn có tức giận.

"Lan Đình Phương, chúng ta kết hôn sáu năm anh cũng chỉ gặp qua mẹ em một lần, anh cảm thấy em đưa ra yêu cầu như vậy làm anh khó xử sao?" Liên Hảo tựa vào tường, tắt điện thoại, cô sợ giây tiếp theo bản thân sẽ không chế không được.

Sợ bản thân sẽ giống một chủ nợ mà chỉ trích anh.

Cố Liên Hảo, là chính mày lựa chọn đi yêu anh ta! Liên Hảo tựa trên tường lập đi lập lại với chính bản thân mình.

Một lúc sau, di động trên tay Liên Hảo vang lên, cô đỡ đầu nhận, bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của anh:

"Liên Hảo, thật xin lỗi, anh không thể đến được."

"Vâng!" Nhàn nhạt đáp một câu, Liên Hảo tắt điện thoại.

Hung hăng thờ ra một hồi, Cố Liên Hảo cảm thấy bản thân lại biến thành nữ siêu nhân trong miệng Kha Oánh rồi.

Hà Mỹ Âm đi là chuyến bay cuối cùng, lúc đến nơi giờ Bắc kinh đã là hơn mười giờ. Vừa ra đến cổng chỉ thấy con gái mình nâng một bó hoa to đứng ở nơi đó vừa cười vừa liều mạng vẫy tay với bọn họ, bà thật sự bị bộ dạng này của cô làm cho phát hoảng.

Bởi vì hoàn cảnh trưởng thành, Liên Hảo tính cách rất độc lập, thậm chí còn độc lập khiến bà không biết phải làm sao. Khi bọn họ muốn ly hôn, cô lý trí nói ra: "Con tôn trọng của lựa chọn của ba mẹ", sau khi bọn họ ly hôn liền một mình chuyển ra ngoài thuê phòng cùng bạn học, cuối cùng, còn không nói một tiếng kết hôn, kết hôn ba ngày sau mới đánh một cuộc điện thoại vượt biển, nhàn nhạt nói một câu: "Mẹ, con kết hôn."

Liên Hảo hôm nay còn cố ý mặc quần áo dịu dàng, ôm bó hoa, tươi cười đứng ở trong đám người, trông cô vô cùng xinh đẹp. Hà Mỹ Âm không tự chủ được mỉm cười, bà còn không biết con gái còn có một mặt khác như thế này, bà thậm chí còn cảm kích đứa con rẻ mà hiện tại bà đã không nhớ nổi bộ dạng cậu ta như thế nào nữa.

Lần đầu tiên bà nhìn thấy con rẻ mình là vào hai năm trước, đối với người tên Lan Đình Phương này, Hà Mỹ Âm dựa vào trực giác của mình, chàng trai trẻ kia như có ma lực trí mạng, ở trên người cậu ta bà có thể liên tưởng đến dãy núi cao vời vợi, có thể liên tưởng cậu ta thăm trầm tựa biển sâu, có thể liên tưởng cậu ta là bầu trời rộng lớn, có thể liên tưởng cậu ta tươi đẹp tựa ánh mặt trời. Mỗi một loại liên tưởng đặt ở trên người Lan Đình Phương có thể thấy đều vô cùng phù hợp.

Có lẽ chính vì nguyên nhân như thế nên người trầm tĩnh như Liên Hảo mới có thể vì cậu ta mà liều lĩnh.

Đó là một chàng trai yên tĩnh, sau khi lễ phép tự giới thiệu xong sẽ im lặng dùng bữa, trong ánh mắt xa cách ngẫu nhiên mang theo một chút tàn mạn cùng không yên lòng, xuyên suốt bữa cơm lòng của Hà Mỹ Âm trầm đến đáy cốc.

Bà là quan ngoại giao, cùng đủ loại người giao tiếp, Lan Đình Phương cho bà một cảm giác bất an, Liên Hảo gả cho người như vậy khẳng định sẽ chịu khổ.

Sau khi bữa cơm kia kết thúc, Hà Mỹ Âm tìm một không gian giữ chặt con gái mình, bà còn nhớ rõ khi đó Liên Hảo cúi đầu, mang theo yếu ớt nói với bà: "Mẹ, con yêu anh ấy, nếu mẹ thương con thì xin mẹ cũng hãy thương anh ấy."

Vì thế, Hà Mỹ Âm chân chân chính chính nhận chàng trai tên Lan Đình Phương kia thành con rẻ mình.

Liên Hảo mất tự nhiên điều chỉnh tư thế của bản thân, cô muốn cho mẹ nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp nhất của mình. Bên cạnh mẹ cô là bạn của bà, dì Đại Thiên, cùng tuổi với mẹ cô, là người Hoa quốc tịch Mỹ, năm kia đến Mỹ mẹ cô từng mang cô đến nhà dì ấy làm khách, bà là một người phụ nữ mạnh mẽ, ở Gia Châu có hơn mười siêu thị.

"Mẹ, dì Đại Thiên." Liên Hảo đem hoa đã chuẩn bị đưa đến trong lòng hai người bọn họ.

Đại Thiên ôm ấp Liên Hảo, nhiệt tình dào dạt: "Thân ái, con thoát nhìn tựa như dây thanh đăng vậy, làm cho dì như thấy được không khí của mùa xuân."

Liên Hảo rất thích Đại Thiên, lần đầu tiên gặp mặt đã có cảm tình, bà là một người phụ nữ xinh đẹp có mị lực, Liên Hảo cảm thấy những lúc bà cười rộ lên ngay cả nếp nhăn nơi khóe mắt cũng rất mê người.

Mẹ cô cùng dì Đại Thiên đến khách sạn đã đặt được, khi Liên Hảo lái xe đưa hai người đến khách sạn xong trở về nhà thì Lan Đình Phương đã về, anh đang tựa vào trên sofa ngủ, trên người có hơi thở đặc trưng khi vừa mới tắm rửa xong, đầu ướt sũng.

Nửa ngồi ở trước mặt anh, Liên Hảo nhẹ nhàng lấy tay đi ngăn lại những giọt nước sắp rơi xuống từ tóc phân tán trước trán anh, mặt anh cũng chỉ cách cô mấy chục cm, chính khuôn mặt này đã nắm qua năm ngày qua ngày chiếm cứ ở trong lòng cô.

Liên Hảo ngây ngốc, tham lam ngắm nhìn khuôn mặt này.

"Giọt" một tiếng làm cả hai bừng tỉnh, máy tính ở giữa khuya tự động bật chế độ an toàn, đèn màu lam một vòng rồi một vòng chuyển động, vài giây sau lại yên tĩnh.

Trong mấy giây ngắn ngủi ấy. Lan Đình Phương cùng Cô Liên Hảo cứ như vậy nhìn lẫn nhau.

"Liên Hảo, em đang làm cái gì?" Lan Đình Phương không hề động.

"Em sợ giọt nước trên tóc rơi xuống đánh thức anh, đang định dùng tay lau đi!" Liên Hảo cũng không cử động, không gian tĩnh lặng giữa khuya khiến Liên Hảo như quên mất mình đã trưởng thành, đem cô mang về những năm tháng bản thân vẫn còn hồn nhiên vô ưu vô lo.

Tại thời khắc vòng màu lam chuyển động vài giây kia, Lan Đình Phương cảm thấy thời gian phảng phất như bị phù phép, một khắc đó, anh cảm thấy trên thế giới này dường như cũng chỉ có anh cùng Cô Liên Hảo, trong nháy mắt anh cảm thấy cái tên Liên Hảo này như đang lấp đầy trong trái tim luôn trống rỗng của mình.

Chỉ trong nháy mắt....

Ánh đèn màu lam đã không còn, mà pháp dường như cũng đã biến mất, cả trái tim lại bắt đầu vắng vẻ, Liên Hảo lại biến trở về thành vợ của anh.

Lan Đình Phương đứng lên, chà xát tay, mang theo lơ đãng hỏi: "Mẹ đâu? Sao không cùng em trở về?"

"Mẹ nói nơi này khá xa, ở khách sạn tiện hơn." Liên Hào máy móc trả lời, chỉ cảm thấy cả trái tim âm ỉ đau.

Anh nhẹ nhàng đáp một tiếng, từ trên sofa rời đi, góc áo sát qua mặt Liên Hào, một lát sau, từ thư phòng vang lên tiếng máy sấy.

Ngày kế, hơn chín giờ, Liên Hào đứng ở phòng quần áo khoanh tay phức tạp nhìn Lan Đình Phương, nón lưỡi trai che khuất hơn phân nửa mặt của anh, bên dưới nón là kính râm.

"Như thế nào?" Lan Đình Phương nghiêng đầu hỏi, anh đứng trước gương tựa hồ vẫn không hài lòng, tay còn đang tìm tòi trong ngăn tủ đựng kính, muốn tìm ra một cái lớn hơn nữa.

Liên Hào kiễng chân, tháo xuống nón và mất kính của anh, một bên thở dài: "Lan tiên sinh, anh còn như vậy, mẹ em khẳng định sẽ nói anh giống Lư Sơn."

Lan Đình Phương lộ ra thần sắc khó xử: "Em cũng biết anh chán ghét việc mặt mình bị nhìn giống như động vật trong vườn bách thú, bọn nhà báo luôn đem một ít chuyện lông gà vờ vịt của anh lấy ra viết thành một bài văn dài."

Liên Hào biết anh chán ghét thể kỷ hai mươi mốt này, không chỗ nào là không có camera cùng với cuộc sống càng ngày càng giải trí hóa. Truyền thông đối với người nổi tiếng tựa như ruồi bọ gặp được lọ mật, hận không thể ở trên người bọn họ trang bị định vị hệ thống, đem hai mươi tư giờ sinh hoạt cá nhân của bọn họ theo dõi trực tiếp.

Có một lần ở sân bay, Lan Đình Phương chẳng qua là hỗ trợ nâng đỡ một thiếu niên khó khăn trong việc đi lại, cách một ngày trên các tạp chí lớn nhỏ liền xuất hiện tiêu đề người sáng lập truyền thông Á Thái cùng bạn trai đồng tính ở sân bay kim lòng không đặt. Cũng có tờ báo giải trí căn cứ đặc thù của thiếu niên kia mà lớn mật đưa tin anh có khuynh hướng luyến đồng.

Còn có năm trước anh bị cuốn vào tai tiếng party áo ngủ ở Tokyo, nguyên nhân dĩ nhiên là do có camera ghi lại cảnh anh ở trong đêm khuya lái xe chạy qua khu vực hiện trường party áo ngủ diễn ra. Những tin tức không thể tưởng tượng nổi này khiến Lan Đình Phương phiền không sao tả nổi.

Liên Hào từ trong túi của mình lấy ra một cái kính giả cận đeo lên cho anh, đem tóc mái của anh phủ toàn bộ trán, một lần nữa kéo anh đến đứng trước gương, trong gương là một anh chàng một sách, hình tượng như vậy ở trên đường chỗ nào cũng có.

"Có người nói, đội nón sẽ chắn đi một phần ba bầu trời, mà một phần ba bầu trời kia sẽ ảnh hưởng đến tâm tình ngắm phong cảnh của anh, Lan tiên sinh, chúng ta là đi ngắm phong cảnh, cho nên hôm nay, chúng ta hãy thoải mái ngắm phong cảnh."

Lan Đình Phương sờ sờ mặt mình, bộ dạng hiện tại này của anh quả thật rất phổ biến, tin chắc đi trên đường sẽ không có bao nhiêu người chú ý đến.

Anh hài lòng mỉm cười, sờ sờ mất kính của mình, chế tác rất thô ráp: "Em tìm đâu ra vật như thế này vậy?"

"Em tìm được ở chợ đêm, mười lăm tệ một cái nhưng em trả giá xuống thành mười tệ." Liên Hào có hơi đắc ý: "Lúc đó người bán kia còn nói nếu ai cười được em khẳng định sớm hay muộn gì cũng sẽ làm giàu."

Tươi cười nâng ở khóe môi, những ký ức trước kia bắt đầu ào ạt hiện về, thật lâu thật lâu trước kia cũng có người thích ở chợ đêm trả giá lung tung, thật lâu thật lâu trước kia, cũng có người nói cô vợ nhỏ của anh khôn khéo lanh lợi.

Cách mất kính, Liên Hào vẫn có thể đọc được phiên muộn nơi đây mất anh, đúng vậy, anh giờ này khắc này nhất định nhớ tới một người hay mặc cả khác. Người kia thích dạo chợ đêm, một bên ca hát một bên ánh mắt quay tròn ngó nghiêng, cô ấy tự xưng là rỗng nhỏ ở chợ đêm, khi đó, Liên Hào đi theo phía sau cô ấy, suy tư về việc thượng đế làm sao có thể chế tạo ra được một người con gái sáng ngời như vậy.

Liên Hào nhẹ nhàng kéo tay Lan Đình Phương: "Đi thôi, chắc là mẹ chờ sốt ruột rồi."

Đi được vài bước, Liên Hào lại ngừng lại, đứng bất động.

"Sao vậy em?" Lan Đình Phương không yên lòng hỏi.

"Đình Phương," Liên Hào cực khó khăn nói ra: "Anh.. Anh có thể hay không ở trước mặt mẹ em biểu hiện thân thiện một chút."

"Anh biết." Lan Đình Phương nắm tay Liên Hào thật chặt: "Lần trước là anh không đúng."

"Còn có..." Liên Hào lại có vẻ chần chờ: "Trên thế giới này, bất kỳ người mẹ nào cũng đều hy vọng nhìn thấy con gái mình hạnh phúc, mẹ em cũng vậy."

"Ý của em là nói..." Lan Đình Phương nhủ nhủ mày, ánh mắt sất lên.

"Không, không phải!" Liên Hào vội vàng, không đợi anh nói cho hết lời, cô đứng ở trước mặt anh, mặt hơi hơi nóng lên: "Đình Phương, chúng ta kết hôn sáu năm, vợ chồng người ta kết hôn sáu năm nhìn vào chính là người một nhà, sẽ có cãi nhau, sẽ có đối chọi, bọn họ ở chung rất tự nhiên, cho nên, em chính là hy vọng anh không nên động một tí thì nói xin lỗi em."

Không khí cứ như vậy lặng im, Liên Hào bầu lấy đầu ngón tay mình, nửa ngày sau, anh nói:

"Đã biết, ở trước mặt mẹ anh sẽ chú ý, về sau, anh cũng sẽ chú ý." Lúc anh nói những lời này biểu cảm vô cùng phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Trước khi anh trở thành ký ức(9)

Giao thông Bắc Kinh cuối tuần trước sau như một unction tắt, Lan Đình Phương đưa bọn họ đến một quán ăn có phong cách nhà nông ở ngoại thành. Quán ăn này rất có tiếng, ông chủ đem thiên nhiên cùng bữa cơm kết hợp cùng nhau, tới nơi này dùng cơm thực khách đều có thể đến đất trồng rau của bọn họ chọn lựa rau dưa và trái cây mà bản thân thích.

Đại Thiên và Hà Mỹ Âm muốn đến hậu viện chọn rau dưa hữu cơ, Liên Hảo cùng Lan Đình Phương theo sau phụ giúp họ một tay.

Đại Thiên có đôi khi sẽ bắt gặp vài chú sâu nhỏ trên rau, bà còn khoa trương nói chuyện bằng tiếng anh với chúng, chọc cho vài cô nàng nhân viên cười khanh khách không ngừng. Thỉnh thoảng những cô nàng này cũng sẽ len lén nhìn về phía Lan Đình Phương.

Rất nhanh, Đại Thiên qua lời giới thiệu của người phục vụ lôi kéo Hà Mỹ Âm đi qua một luống rau khác lấy khoai lang, thiếu Đại Thiên nơi này bỗng chốc yên tĩnh lại.

Giữa một mảnh rau dưa xanh rì bạt ngàn, Lan Đình Phương bị một bên cây mắc cỡ hấp dẫn ánh mắt, anh nâng mắt kính, hơi hơi hạ xuống thất lưng, dùng ngón tay đi đùa lá cây mắc cỡ, ôn nhu nói: "Liên Hảo, em tới đây xem, cây mắc cỡ này thật giống như em vậy, giống một cô gái nhỏ thẹn thùng."

Bởi vì anh gọi to nên khiến lòng Liên Hảo tràn đầy vui mừng, cô hướng anh tới gần, bà vai kề bên bà vai anh, cũng dùng đầu ngón tay đi đùa lá của cây mắc cỡ, nhìn nó xấu hổ giống cây quạ từ từ khép lại.

Tóc của anh sát ở bên tóc mai của Liên Hảo, ngón tay vì chạm vào lá thực vật thân thảo nhỏ bé mà đụng chạm vào nhau. Cả một ngày hôm nay anh đối với cô vô cùng tốt, không giống với giả vờ. Thời điểm lên xe thất dây an toàn cho cô, ở trong thang máy đem cô hộ ở sau người, rất tự nhiên nắm tay cô, cũng tự nhiên đặt tay ở bên hông cô, vài lần như vậy, Liên Hảo đều thấy được mẹ cô ở bên cạnh cười rất hài lòng.

Anh hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần màu lam, ở một mảnh xanh biếc, tươi mát tựa như biển cùng bầu trời ở Đại Úc vậy. Liên Hảo lại bắt đầu sa vào đại dương mệnh mệnh sâu thăm tên gọi Lan Đình Phương.

"Đình Phương." Liên Hảo nhẹ nhàng gọi tên của anh.

"Ừ!" Anh trả lời: "Sao vậy em?"

"Không có gì!" Liên Hảo không có nhìn anh, ngón tay tiếp tục dừng ở trên lá cây mắc cỡ: "Em chỉ là muốn gọi anh như vậy."

Lan Đình Phương ngần ngại, một tiếng "Răng rắc" vang lên, thân thể Lan Đình Phương tựa như cây súng phát ra tiếng đạn. Lúc Liên Hảo còn chưa rõ ràng phát sinh sự tình gì thì đã nghe được tiếng vật thể hung hăng bị ném trên đất, một cô gái mười bảy, mười tám tuổi ngờ ngác đứng ở nơi đó.

"Cô là ai? Ai cho phép cô chụp ảnh!" Lan Đình Phương nắm chặt yết hầu cô gái đó.

Liên Hảo chạy nhanh qua, bị Lan Đình Phương nắm chặt cổ, mặt cô ấy đã trướng đến đỏ bừng.

Cô hung hăng kéo tay Lan Đình Phương ra: "Anh làm gì vậy, có chuyện gì không thể nói chuyện được hay sao?"

Lan Đình Phương nhất quyết không tha, chỉ vào cô gái với bộ mặt chán ghét: "Nói, cô là người của đài truyền hình nào? Hay tòa soạn báo nào?"

Cô gái bộ dáng trẻ con còn chưa thoát, hiển nhiên, cô ấy vô cùng sợ hãi, lắc lắc tay nói: "Không, không phải, là vì thấy hình ảnh vừa rồi của hai người rất đẹp, cho nên.. Cho nên mới.."

Cô gái vừa nói vừa vội vàng từ trong túi lấy ra thẻ học sinh, đưa cho Liên Hảo: "Tôi còn là học sinh, bình thường thích chụp ảnh, tôi... Tôi chính là đi theo ba tôi đến nơi này dùng cơm, tôi...."

"Cút!" Lan Đình Phương cúi đầu, nhìn máy ảnh kỹ thuật số đã bị ném vỡ vụn trên đất, lạnh lùng nói.

Cô gái hốc mắt phỉếm hồng, nhìn Liên Hảo liếc mắt một cái lại quay đầu nhìn nhìn Lan Đình Phương, mang theo vẻ mặt uỷ khuất xoay người rời đi.

Nhóm phục vụ lúc đầu dùng ánh mắt sân si nhìn Lan Đình Phương ngay lúc này lại cúi đầu, một tiếng cũng không dám thốt ra.

Nhìn hai người phục vụ rời đi, Liên Hảo đem máy ảnh đã nát vụn ném vào thùng rác, Lan Đình Phương ngồi ở một bên ghế đá hút thuốc.

Lấy đi thuốc lá trên tay anh, Liên Hảo ở bên người anh ngồi xuống, bà đầu gác ở trên vai anh.

"Có đôi khi em cảm thấy anh tựa như một căn phòng đóng chặt cửa, không muốn mở ra." Liên Hảo nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: "Cô bé kia vẫn còn là một học sinh, ở lứa tuổi này đều đối với những sự vật tốt đẹp sinh ra sùng bái, cái loại sùng bái này rất đơn thuần. Đình Phương, trong lòng anh hiện tại cũng có chút không dễ chịu đi? Kỳ thực, vừa mới rồi, anh có thể để cho cô bé chụp ảnh, sau khi chụp xong anh cùng cô bé giải thích một chút như vậy chẳng phải là rất tốt sao? Cô bé kia hiện tại sẽ đầy tâm tình vui vẻ cùng ba mình dùng cơm, mà anh cũng không lại ở chỗ này hờn dỗi."

"Anh không có hờn dỗi!" Lan Đình Phương ồm ồm cường điệu.

"Không có hờn dỗi?" Liên Hảo nhọt nhọt nở nụ cười: "Lan Đình Phương mỗi lần giận hờn tai sẽ hồng."

Anh nhú mày, mắt tự nhiên sờ sờ tóc mình, theo bản năng đem tóc hướng trên lỗ tai che đi.

"Đình Phương." Liên Hảo nắm thật chặt tay: "Em hy vọng anh sống thật thoải mái, đem những chuyện không vui quên hết, chỉ nhớ kỹ những chuyện vui vẻ."

Cô cảm giác được bờ vai mà cô đang dựa vào bắt đầu cứng lại, Liên Hảo tiếp tục nói: "Đình Phương, sau này chúng ta cứ sống tựa như hôm nay vậy có được không anh? Thật tự nhiên ở chung, giống những cặp vợ chồng đã kết hôn sáu năm khác, không cần cất giấu cảm xúc của bản thân."

Lan Đình Phương đứng lên, kinh ngạc nhìn Liên Hảo, Liên Hảo không có lảng tránh ánh mắt anh, bọn họ cứ như vậy đối diện, Lan Đình Phương sâu trong ánh mắt trước sau như một là một ánh nhìn mĩa mai.

Liên Hảo chợt tỉnh ngộ, kể từ khi Bách An Ny rời đi, ánh mắt mĩa mai này từ đầu đến cuối cũng chưa từng phai nhạt đi. Bên ngoài truyền đến tiếng mẹ cô gọi, lúc Liên Hảo xoay người, anh ở phía sau nói:

"Có Liên Hảo, đừng tưởng rằng cùng tôi kết hôn sáu năm thì rất hiểu tôi, tôi đã cảnh cáo cô, đừng có ý đồ chạm đến nội tâm của tôi, cũng đừng có đem áy náy của tôi đối với cô được một tác lại muốn tiến một thước, khi chúng ta kết hôn chẳng phải đã nói rõ ràng với nhau rồi sao?"

Được một tác lại muốn tiến một thước? Đây là thành ngữ tệ nhất mà Liên Hảo nghe được từ trước đến giờ, cô tự giễu đối với bản thân lắc lắc đầu.

Đối với bóng lưng càng chạy càng nhanh kia, Lan Đình Phương cực kỳ hối hận, kỳ thực, những lời này vừa mới nói xong anh liền hối hận, hung hăng nắn bản thân một phen, anh đuổi theo cô.

Hà Mỹ Âm lần này phát hiện Cô Liên Hảo có chút nổi lên tính trẻ con, nhìn là biết cô và Lan Đình Phương cãi nhau, nhìn hai người vì lấy khoai lang mà làm âm ỉ, anh không nhường tôi tôi cũng không nhường anh, Liên Hảo nghiêm mặt, Lan Đình Phương trừng mắt, Đại Thiên ở một bên e sợ thiên hạ không loạn.

Trong lúc lời kéo, Lan Đình Phương buông tay trước, kết quả Liên Hảo bởi vì dùng quá sức mà ngã sấp xuống ở trên đất, trên quần áo dính đầy bùn đất, cổ tỉnh, Lan Đình Phương ôm cánh tay, trên cao nhìn xuống bài ra tư thái: "Cô Liên Hảo, ủy khuất cho em rồi, vốn là anh muốn thay thế em lẳng trên đất, nhưng mà vì hôm nay anh mặc áo màu trắng, cho nên người nằm trên đất chỉ có thể là em."

Liên Hảo gật gật đầu, tay nắm lấy một nhúm bùn đất, ở lúc anh vươn tay tỏ vẻ thân sĩ phong độ muốn đỡ cô dậy, Liên Hảo hung hăng nhảy dựng lên, giống con khỉ nhỏ nhảy lên trên lưng anh. Thù mới hận cũ, cô đem bùn đất trong tay chà sát trên quần áo anh. Nhìn anh thẹn quá hóa giận, lỗ tai đều muốn đỏ lên, Liên Hảo cười khanh khách không ngừng.

Trời xanh mây trắng, cô ở trên vai anh bừa bãi cười, Lan Đình Phương đột nhiên cảm thấy trời đất bắt đầu trở nên bát ngát, tiếng cười của cô tựa như tiếng chuông gió nhiều năm trước nghe được ở bên dưới mái hiên kia, đỉnh đỉnh đang đang tiến vào mộng đẹp của anh.

Anh mỉm cười đem cô xiêu xiêu vẹo vẹo điều chỉnh tư thế thật tốt, nghiêng đầu: "Liên Hảo, anh hình như chưa từng công em phải không? Hiện tại, anh công em, chúng ta cùng đi ăn cơm."

Liên Hảo dùng tiếng cười, không dám gây ra tiếng động xôn xao, chỉ sợ lỡ mất thời khắc anh ôn nhu hiếm có.

"Liên Hảo." Thanh âm của anh vô cùng thấp, thấp đủ chỉ có Liên Hảo có thể nghe thấy: "Anh biết em không thích nghe anh cùng em nói lời xin lỗi, nhưng mà anh thật sự có lỗi khi đem những lời khó nghe đó nói ra, quên đi những lời anh đã nói, được không em?"

Liên Hảo đem mặt dán tại trên vai anh, nhẹ nhàng nói ra: "Được!"

Liên Hảo không có biện pháp nào giận anh lâu được.

Đây là lần đầu tiên anh công cô, thời điểm mười tám mười chín tuổi, Liên Hảo ngẫu nhiên sẽ mơ tưởng nghĩ tới việc trèo lên lưng Lan Đình Phương, chắc phải tựa như ánh trăng màu bạc mệnh mỏng vô bờ, ánh trăng màu bạc kia chiếu rọi ở trên người bọn họ, cùng với bọn họ một đường bước đi.

Trải qua nhiều cái sau này, dần dần, Liên Hảo cũng không dám lại mộng tưởng cái thời khắc như vậy nữa.

Hai mươi bảy tuổi, Liên Hảo rốt cục trèo được lên lưng Lan Đình Phương, quả nhiên là vậy, lưng Lan Đình Phương quả thực giống y như sự tưởng tượng của cô, không những rộng mà lại còn ấm. Tay Liên Hảo khoát lên trên vai Lan Đình Phương, nhắm hai mắt lại, tưởng tượng thấy màu bạc ánh trăng mệnh mỏng vô bờ.

Chân cô khẽ đông đưa, cọ sát vào chân anh. Hôm nay cô mang một đôi giày xăng đan bên giày màu vàng nhạt, lộ ra đầu ngón chân nhỏ xinh, Lan Đình Phương không biết thế nào lại nghĩ tới buổi tối, đầu ngón chân này ở trên drap giường của bọn họ, giống như vỏ sò được rửa sạch sẽ phát ra ánh sáng. Vỏ sò ở lúc lơ đãng này gọi lên ở một nơi nào đó trong lòng anh sự ngứa ngáy, cũng cực kỳ mềm mại.

Lan Đình Phương mắt tự nhiên đem ánh mắt rời khỏi chân Liên Hào, lúc quay đầu vừa vặn bắt gặp Hà Mỹ Âm đang ôn nhu nhìn anh cười, trong tươi cười còn có cảm kích, mang theo một loại thân thuộc xuất phát từ một người mẹ, trong lòng Lan Đình Phương nổi âm mạnh mẽ.

Liên Hào cùng Lan Đình Phương cảm áo tình nhân mà bà chủ quán mang đến cho bọn họ xoay tới xoay lui. Áo tình nhân này nhìn có chút quái, màu sắc quá rực rỡ, bọn họ cứ cảm nó xoay qua xoay lại quan sát mãi, nhưng nói gì thì nói Liên Hào trong lòng vẫn là có một chút ngọt ngào, nhìn một lúc, cô quyết định trông lên lưng Lan Đình Phương, đem áo tình nhân bắt anh mặc vào.

Lúc dùng cơm, Liên Hào vụng trộm nhìn Lan Đình Phương, anh bất động thanh sắc hướng mẹ cô cùng dì Đại Thiên gấp thức ăn, làm cho dì Đại Thiên liên tiếp hướng Liên Hào tỏ vẻ chúc phúc, chúc phúc cô gả cho người đàn ông tốt như Lan Đình Phương.

Sau khi từ quán cơm đi ra, đoàn người trực tiếp đến công viên Viên Minh, đây là nơi Đại Thiên muốn đến nhất khi đến Bắc Kinh, bà từng đọc qua một tác phẩm văn học của nhà văn Hugo có viết về nơi này, qua từng câu văn đã biết Viên Minh kia thuộc loại công viên có bề dày lịch sử lâu đời, bà luôn ao ước có một ngày được đến nơi đây nhớ lại công viên mộng ảo dưới ngòi bút của ông.

Hoàng hôn xuống, cánh cổng cao lớn hình tròn trụ ở năm thánh như trải qua tang thương vẫn như cũ mang theo nhiệt huyết của một lão binh, cao ngạo ngang đầu, dụng ý chỉ chống đỡ, đặt bút viết thẳng thân hình.

Người hướng dẫn đi cùng là một giáo sư lịch sử, ông thâm tình giảng giải đoạn lịch sử đã mất đi này cho bọn họ nghe. Đại Thiên lắng lắng thành kính nghe, khi vị giáo sư nói đến việc liên quân Anh Pháp đem trang viên Viên Minh thiêu ba ngày ba đêm, Đại Thiên ôm lấy Hà Mỹ Âm, ánh mắt dừng ở đi chỉ sừng sững kia.

"Mỹ Âm, tôi cảm thấy nơi này thật sự vĩ đại." Bà tựa vào trên vai Hà Mỹ Âm nói.

"Đúng vậy! Đại Thiên, tôi cũng cảm thấy như vậy!" Hà Mỹ Âm nhẹ nhàng vỗ vai Đại Thiên.

Liên Hào đứng ở một bên, lặng lẽ nhìn hai người phụ nữ đã không còn trẻ tuổi ở dưới ánh chiều tà, trong lòng nổi lên cảm động không nói nổi thành lời, hốc mắt phấp phồng.

Giây tiếp theo, Liên Hào được một vòng tay quen thuộc ôm ấp bên trong, cô ngã đầu tựa ở vai anh, lưng cô áp ở trong lòng anh, cảm thụ được mỗi một lần tim anh đập, lần đầu tiên, Liên Hào cảm thấy cô cùng Lan Đình Phương gần sát như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Trước khi anh trở thành ký ức(10)

Dưới sự đề nghị của vị giáo sư kia, Đại Thiên lôi kéo Lan Đình Phương tiến vào mê cung của trang viên Viên Minh, Liên Hào bèn kéo mẹ cô ngồi xuống ở băng ghế trước lối ra.

Gió đêm thánh tư tựa như một chiếc khăn che mặt, mỗi lần gió thổi qua giống như người mẹ nhẹ nhàng vuốt ve tay của con mình vậy.

Liên Hào tựa đầu vào trên vai mẹ, quý trọng thời gian không dễ gì có được này. Trên khóe mắt bà có vết thâm và có cả vết nhăn, vết nhăn này thật khiến Liên Hào xót xa.

"Mẹ." Liên Hào mang theo ngượng ngùng: "Mẹ, mỗi lần con ở trên tivi, trên báo nhìn thấy mẹ, con đều cảm thấy rất hạnh diện, mẹ, mẹ biết không? Cho tới nay, con... Con rất thương mẹ."

Sau cùng thì Liên Hào cũng đem câu nói cất giấu ở trong lòng nhiều năm nói ra, sau này, Liên Hào cảm thấy vô cùng may mắn khi ở thời khắc này, cô đem những lời này nói với mẹ mình.

Vết nhăn trên khóe mắt bà lộ càng sâu, hiển nhiên, là vì bà nở nụ cười. Bà bắt lấy tay Liên Hào nắm trong tay mình, thanh âm nghẹn ngào: "Mẹ biết, mẹ luôn luôn biết, trên đời này làm gì có người mẹ nào không biết tâm tư của con mình, nhưng mà Liên Hào, mẹ rất cảm ơn con đã nói cho mẹ biết là con thương mẹ."

"Mẹ, mẹ có nhớ bà ngoại không?"

Liên Hào nhớ ngày đó bà ngoại qua đời, mẹ ở Washington lấy thân phận bí thư xuất hiện trong hội nghị Trung Mỹ, Liên Hào gọi điện thoại qua, bà ở bên kia chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu: "Đã biết."

Sau khi trở về, bà ở trước linh cửu của bà ngoại quỳ một đêm, ngày hôm sau lại bay đi Washington, khi đó Liên Hào rất hận bà. Hiện tại, cô đã hiểu, bà ngoại qua đời mẹ nhất định là người thương tâm nhất, bởi vì ở thời điểm bà ngoại qua đời bà không có cách nào ở bên cạnh mẹ mình.

"Nhớ, làm sao có thể không nhớ chứ?" Bà thờ dài: "Bà ngoại đem mẹ đến thế giới này, luôn luôn làm bạn cùng mẹ trưởng thành, nhưng lúc bà rời khỏi thế giới này, đoạn đường cuối cùng mẹ cũng không có cách nào đưa bà."

Hà Mỹ Âm nắm tay Liên Hào đặt trên ngực bà: "Liên Hào, thời điểm bà ngoại con qua đời, nơi này của mẹ liền có một lỗ thủng, lỗ thủng này phải đợi về sau có một ngày mẹ cũng ly khai thế giới này đi đến thế giới có bà ngoại con thì mới có thể lấp đầy, chờ một ngày mẹ chết đi, con hãy đem tro cốt của mẹ đặt ở bên người bà ngoại, mẹ muốn được phụng bồi bởi ông bà ngoại con."

Bên dưới ánh hoàng hôn, chuyện sinh ly tử biệt cứ như thế tự nhiên mà nói ra.

"Mẹ, nếu có một ngày con chết đi, con cũng sẽ đi tìm mẹ." Liên Hào nhìn thật xa phía chân trời.

Hà Mỹ Âm khẽ vỗ vào chân Liên Hào, giả vờ tức giận: "Con vẫn còn nhỏ! Học tập một bà già như mẹ nói chuyện sinh ly tử biệt cái gì không biết nữa!"

Quả nhiên! Ở trong lòng mỗi một người mẹ, con gái mình vĩnh viễn cũng chỉ là một đứa bé chưa từng trưởng thành.

"Mẹ, năm trước, con ở công viên tại Florida nhìn thấy có một băng ghế khắc chữ Giản cùng Jennifer, tên của bọn họ đặt ở cạnh nhau, phía dưới còn có mục sư ký tên, con cảm thấy kỳ quái liền hỏi người phụ nữ ngồi ở trên băng ghế kia, bà ấy mỉm cười nói bà tên là Jennifer, Giản là tên người mẹ đã qua đời của bà, ghế dựa này là bà ấy cùng mẹ mình khi còn sống cùng nhau đặt tại đây, linh hồn của mẹ bà sẽ ngủ yên tại công viên này, Jennifer nói với con mỗi lần nhớ đến mẹ mình thì bà ấy sẽ đến trên băng ghế này ngồi một lúc."

"Mẹ, khi đó, con liền nghĩ đến mẹ, con còn nghĩ, sau này con cũng muốn giống như bọn họ, ở công viên đó khắc tên chúng ta lên ghế như vậy, mẹ, mẹ thấy có được không?"

"Thật sự có loại ghế dựa như vậy ở Washington? Mẹ cũng thích phương thức hoài niệm như vậy, nhưng..." Hà Mỹ Âm cúi đầu nhìn Liên Hào: "Con bỏ được Đình Phuong sao? Con không nghĩ cùng nó ở cùng một chỗ sao?"

"Không sao, con nghĩ kỹ rồi, con và mẹ ở cùng nhau, con chỉ muốn đi tìm mẹ thôi." Liên Hào ở trên vai mẹ mình lắc lắc đầu.

Cổ Liên Hào đời này ngốc đều phát ở trên người Lan Đình Phuong, bởi vì rất ngốc rất si, cho nên quá mệt.

"Được." Hà Mỹ Âm trầm trọng nhận lời: "Con muốn đem ghế dựa có khắc tên Cổ Liên Hào cùng Hà Mỹ Âm đặt ở nơi đó?"

"Để lại ở Washington đi, con muốn nhìn một chút thành phố mà mẹ đã sống nhiều năm." Liên Hào vươn tay ra ở giữa không trung, điểm ngón tay chạm đến ánh chiều tà: "Đặt dưới tàng cây anh đào ở Washington, con nghe người ta nói, buổi sáng hoa đào ở Washington hàng năm đều sẽ giống như hoa đào ở Nhật Bản nở rộ, lúc hoa đào nở, cánh hoa nhất định sẽ rơi xuống trên băng ghế của chúng ta, đến lúc đó, nhất định rất đẹp, mẹ, mẹ nói như vậy có được không?"

"Được! Đến lúc đó nhất định rất đẹp." Hà Mỹ Âm không nghĩ đến con gái mình cũng ôm ấp tình cảm rực rỡ như vậy.

Hai người ngồi ở trên băng ghế, đầu tựa vào đầu, không ai nói gì nữa.

Ở phía sau, Lan Đình Phuong lặng lẽ đứng, anh vô tình nghe được câu chuyện của hai mẹ con họ, người vừa mới nói những lời này là Liên Hào sao? Là người vợ cùng anh kết hôn sáu năm sao? Lan Đình Phuong thật không ngờ có một ngày lại nghe được Liên Hào dùng ngữ điệu bi thương đến vậy kể rõ về một ngày cô rời khỏi thế giới này.

Rất nhiều thời điểm, trong ấn tượng của anh, Cổ Liên Hào đối với những chuyện quanh mình hết thảy đều chẳng hề để ý, cô luôn tẩn trách sấm vai thân phận một người vợ, không oán trách, không cố tình gây sự.

Rất nhiều thời điểm, Cổ Liên Hào là một người nội liễm, độc lập, giống như lúc nói ra lời thề kết hôn, lúc anh đem nhẫn đeo lên ngón tay cô, cô ở trong đám đông rộn ràng Nghiễm Châu, tay ôm nhẫn, biểu cảm bình tĩnh nói: "Đình Phuong, em sẽ quý trọng cái nhẫn này, hơn nữa sẽ trở thành một người vợ tốt."

Đối với Lan Đình Phuong, người vợ tốt cùng với người vợ mà mình yêu là hoàn toàn khác nhau, cũng giống như người chồng tốt cùng người chồng mình yêu là không giống.

Kết hôn sáu năm, đúng như lời cô đã nói, cô quý trọng nhẫn cưới của bọn họ, cực lực sấm vai nhân vật người vợ thật tốt, ngay cả Lan Đình Phuong cũng không ngờ Cổ Liên Hào có thể làm được xuất sắc như vậy.

Theo bản năng, anh sờ ngón áp út, nhẫn anh đeo được nửa năm đã làm mất, cũng không biết là để ở nơi nào, vẫn là do cô phát hiện ra anh không đeo nhẫn. Thời gian sau đó Lan Đình Phuong thế nhưng cảm thấy trong đáy lòng bí mật thở dài nhẹ nhõm một hơi, mà thỉnh thoảng anh có hỏi cô: "Nếu không, chúng ta lại mua nhẫn mới?"

Lúc đó, Lan Đình Phuong còn nhớ rõ cô quay lưng đi, cũng không biết đang nghĩ cái gì, một lúc sau, nghe cô nhàn nhạt đáp một câu: "Không cần. Không cần lãng phí tiền."

Từ đó về sau, bọn họ không còn đề cập đến chuyện nhẫn cưới, ngón áp út của anh cũng luôn trống không.

Nhớ tới một màn đêm nhẵn đeo lên tay cô cùng lời nói của cô lúc đó, Lan Đình Phương trong lòng khó chịu, tựa như, người phụ nữ này luôn luôn khiến anh xấu hổ vô cùng.

Chính là giờ này khắc này, sau khi Lan Đình Phương nghe xong lời nói của Liên Hảo, cảm thấy trong lòng nghiêng ngả, đặc biệt nghe Liên Hảo nói nếu cô chết đi sẽ cùng mẹ mình ở cùng nhau, ngữ khí tịch liêu như vậy phảng phất không phải xuất ra từ trong miệng cô.

Lúc rời công viên Viên Minh thì trời đã tối, Đại Thiên xấu hổ đưa ra chủ ý muốn tới quảng trường chụp ảnh, vừa đến quảng trường, Đại Thiên ôm dài kéo cờ hình trụ treo hồng kỳ năm sao, lôi kéo Hà Mỹ Âm cùng chụp ảnh.

Đèn hoa vừa lên, quảng trường khắp nơi đều là hình ảnh một nhà ba người, đứa nhỏ ở trên quảng trường chạy, ba mẹ sau lưng bé đuổi theo, Liên Hảo không thể nào dời ánh mắt, cô đã vô số lần khát khao qua hình ảnh như vậy.

Một bé trai mặc quần đeo đai bởi vì chạy quá nhanh mà té ngã ở bên chân Liên Hảo cùng Lan Đình Phương, Liên Hảo vội vàng nâng cậu bé dậy, cậu bé hiển nhiên là rất đau, nhưng vẫn như cũ quật cường phe phẩy môi.

"Rất đau đi?" Liên Hảo thương tiếc vỗ vỗ mặt cậu bé.

Dù sao cũng là đứa nhỏ, Liên Hảo vừa nói ra, cậu bé bỗng chốc "Oa" một tiếng khóc lên, một bên khóc một bên làm một điệu bộ giả vờ giả vịt: "Rất đau rất đau, nhưng mà mẹ con nói con trai ngã xuống được thì bản thân phải tự đứng lên được, mẹ còn nói con trai cho dù là rất đau cũng không thể khóc. Nhưng mà dì ơi! thực sự là rất đau rất đau, dì nhất định phải giống mẹ con chứng minh con vừa mới ngã sắp xuống thật sự là không có khóc, có được hay không?"

"Được! Được!" Liên Hảo liều mạng gạt đầu.

Mẹ cậu bé thở hắt hắt chạy tới, nghe xong lời nói của cậu bé ở một bên dở khóc dở cười, đầy cõi lòng đau xót ôm lấy con mình.

Cậu bé nước mắt ngân ngấn nhìn Liên Hảo, Liên Hảo từ trong túi lấy ra điểm tâm mà buổi chiều tiệm cơm đưa cho khách đưa cho cậu bé, lúc này cậu bé mới nín khóc mỉm cười.

Mẹ cậu bé cúi đầu hướng Liên Hảo nói lời cảm ơn xong xoay người, đi vài bước cô ấy lại quay đầu, nói: "Nhìn bộ dáng hai người chắc là kết hôn không bao lâu đi! Nhìn vị tiểu thư này giống như rất thích trẻ con, hiện tại người trẻ tuổi đều có chút sợ hãi trẻ con, không cần phải sợ hãi, trẻ con rất đáng yêu, hai người nuôi dưỡng trẻ con thì sẽ biết, trẻ con, so với tưởng tượng của hai người có khả năng còn đáng yêu hơn."

Ngon đèn ở quảng trường vô cùng huy hoàng, thẳng tắp chiếu vào lòng Liên Hảo, cô vươn tay kéo tay anh, tay anh hơi lạnh.

"Đình Phương, chúng ta sinh một đứa trẻ đi?" Liên Hảo cứ như vậy đem lời nói ra, cũng không có nhìn anh, có lẽ là không dám nhìn tới anh.

Rất lâu sau đó, Liên Hảo cho rằng sẽ không có được đáp án, anh nói: "Liên Hảo, anh còn chưa có chuẩn bị tinh thần làm ba!"

Lúc anh nói xong định rời đi, Liên Hảo kéo anh lại, bỗng chốc, chống lại ánh mắt anh.

Nhìn chung quanh, Liên Hảo ngữ khí kích động: "Còn không có chuẩn bị tốt? Em không biết có thể đợi được đến ngày anh chuẩn bị tốt hay không nữa, Đình Phương, nhà của chúng ta quá lớn quá yên tĩnh, em nghĩ mình muốn có một đứa bé, con của chúng ta, tốt nhất nó là Hồn Thế Ma Vương, đem nhà chúng ta biến thành loạn thất bát tao, hoặc là nó thích khóc thích nháo, suốt ngày đem nhà chúng ta âm ỉ gà chó không yên. Đình Phương, chúng ta sinh một đứa trẻ, có được không? Không cần phải chuẩn bị, lúc con đến chúng ta liền coi con thành sinh mệnh của chúng ta mà vui mừng, chúng ta cũng giống những người cha người mẹ khác thương con, cũng đem con đưa đến quảng trường, có được không anh?"

Liên Hảo một hơi nói xong những lời này, sau khi nói xong thở hắt hắt khẩn thiết nhìn Lan Đình Phương.

Cùng anh ở chung thời gian dài như vậy, Liên Hảo biết người đàn ông trước mắt này đang tức giận, Lan Đình Phương khi tức giận sẽ tràn ngập lực công kích.

Chiều cao 1m82 chống lại 1m61, anh từ trên cao nhìn xuống.

"Nhà của chúng ta quá lớn quá yên tĩnh?" Lan Đình Phương lạnh lùng nói: "Cố Liên Hảo, cô đang lên án chồng cô đối với cô vắng vẻ sao? Có gì không vừa lòng cô có thể nói với tôi, đừng có đem chuyện con cái ra nói, tôi không thích cách làm này của cô!"

Lòng nhiệt huyết của Liên Hảo cứ như bị dập tắt, cô trầm giọng: "Lan Đình Phương, anh nói cho rõ ràng!"

"Nói rõ ràng?" Anh lạnh lùng cười: "Cô muốn tôi tin tưởng lời cô vừa mới nói đều đến từ chính miệng Cố Liên Hảo sao? Khi nào thì Cố Liên Hảo lại ôn nhu lưu luyến đến gia đình, hả?"

"Liên Hảo, hôm nay cô một điểm cũng không giống Cố Liên Hảo, những lời cô vừa mới nói tôi coi như cô nhất thời nóng đầu lên nói càn."

Lan Đình Phương cảm thấy thật không thích Cố Liên Hảo của hôm nay, rất xa lạ, anh đã quá quen thuộc một Cố Liên Hảo cái gì cũng đều biểu hiện

nhân nhật, không quen nhìn cô khẩn thiết, không quen nhìn đuôi lông mày như có như không ưu thương của cô.

Ưu thương kia dường như muốn đánh thẳng vào tâm anh vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người an tâm một chút, chờ loạn, cuối cùng sẽ rất biến thái giết chết cái tên họ Lan kia.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trước khi anh trở thành ký ức(11)

"Liên Hảo, hôm nay cô một điểm cũng không giống Cố Liên Hảo, những lời cô vừa mới nói tôi coi như cô nhất thời nóng đầu lên nói càn."

Anh cứ như vậy giống một đứa trẻ luôn cho mình là đúng nói ra.

"Hôm nay tôi một điểm cũng không giống Cố Liên Hảo sao?"

Liên Hảo thì thảo nói: "Như vậy, anh hy vọng tôi còn là Cố Liên Hảo của trước kia? Có thể động một chút liền cùng anh trốn học, một lần trốn học liền một tuần, có thể tự đứng đi cào xe của gã nhà giàu đi xe thể thao hào nhoáng, có thể vì gây sự mà bị ba mình đưa đến trại giam?"

Liên Hảo trong mắt bắt đầu ngấn lệ: "Trên đời này nào có chuyện khi không như vậy! Đinh Phuong, muốn tôi nói cho anh biết vì sao tôi lại làm như vậy hay không?"

"Không cần!" Lan Đinh Phuong phản xạ trả lời.

Câu trả lời của anh khiến Liên Hảo cảm giác trên vai như đang gánh cả một ngọn núi, nặng nề khó sở biết bao nhiêu.

Cô đứng bên dưới ánh đèn thủy tinh bất lực rơi lệ.

Lan Đinh Phuong dờ dẫm nâng lên chân, dờ dẫm bước đi, hiện tại, anh sợ hãi việc đi tới gần cô.

Đối với bóng lưng càng lúc càng xa của anh, Liên Hảo nói:

"Lan Đinh Phuong, anh biết không? Cùng anh trốn học là muốn ở cùng anh, bởi vì không có người ở cùng anh tôi cảm thấy không an tâm, tôi cảm thấy anh rất cô đơn, cào xe thể thao đắt đỏ của tên nhà giàu kia là vì hấn khinh thường anh vũ nhục anh, vào trại giam là vì ở trong đó có tin đồn không tốt, sợ những người đó đánh anh, tôi cảm thấy thân phận con gái quan ngoại giao ít nhất cũng bảo vệ anh không bị đánh."

"Lan Đinh Phuong, anh là một kẻ nhất gan, tôi thật vất vả cố lấy dũng khí nói cho anh biết, là anh không muốn nghe, là anh không muốn nghĩ đến."

Hơi nước trong hốc mắt rớt cuộc biến thành giọt nước mắt rơi xuống. Một năm này, Cố Liên Hảo hai mươi bảy tuổi, ở Bắc Kinh, dưới ánh đèn huy hoàng của quảng trường, bên dưới hồng kỳ năm sao theo gió tung bay, chứng kiến cô cùng người cô yêu nói lời thật lòng, đáng tiếc, người cô yêu đã đi mất.

Lúc dùng bữa tối, khi Lan Đinh Phuong muốn nắm tay Liên Hảo, Liên Hảo tránh đi. Lan Đinh Phuong ngờ ngạc chăm chú nhìn bàn tay trống không của mình.

Về tới khách sạn thì đêm cũng đã khuya.

"Anh trở về đi! Đêm nay em ở lại đây cùng mẹ em." Cô cứ như thế đứng ở cửa thang máy nói ra.

Lan Đinh Phuong kinh ngạc nhíu mày: "Em là đang giận anh? Nếu lời nói của anh khiến cho em không thoải mái, anh xin lỗi!"

Người đàn ông này càng ngày càng cho mình là đúng, anh nghĩ anh muốn nói gì là có thể nói được sao? Liên Hảo vừa cười vừa lắc đầu, đi vào thang máy.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Lan Đinh Phuong cau mày, nhìn Liên Hảo dần dần biến mất sau cửa thang máy, anh nhìn ra được, biểu cảm trên mặt cô lúc ấy giống như đang trào phúng, còn có bi ai.

Xe chạy giữa màn đêm, mở ra trần xe, đón nhận gió đêm thổi đến, Lan Đinh Phuong châm thuốc, hưng hăng hút một ngụm. Người chủ trì radio đang nói đến một bộ phim làm anh ta quyến luyến không thể quên.

Người chủ trì có giọng nói rất hay, giữa đêm khuya thanh tĩnh, giọng nói ấy như đang mê hoặc lòng người, anh ta chậm rãi nói: "Thời tôi còn là sinh viên, có một bộ phim tên là 《Beijing Rocks》 cho đến tận bây giờ vẫn khiến tôi nhớ mãi, kỳ thực nội dung của bộ phim đó nói về cái gì tôi đã không thể nhớ

rõ được nữa, nhưng hình ảnh này thật thần kỳ cứ hiện mãi trong đầu tôi, một đám thanh niên thích rock&roll mang đủ loại trang sức kỳ quái, cười những chiếc xe cũ nát đến các địa phương biểu diễn."

Bộ phim《Beijing Rocks》này Lan Đình Phương có biết đến, đó là bộ phim mà Liên Hào cực thích, khi đó cô có mua đĩa phim này, những lúc đêm khuya thường lấy ra xem, xem xong rồi sẽ lại cẩn thận mang đi cất.

Người chủ trì tiếp tục nói: "Thời đại học, giấc mộng của tôi là gặp được người con gái giống như Dương Đình trong phim《Beijing Rocks》, đó là nhân vật nữ chính mà cho tới bây giờ tôi vẫn cho rằng được đáp nặn thành công nhất, quyết cường ôn nhu, bao dung thâm tình, đáng yêu. Hiện tại, tôi vẫn như cũ chờ đợi một cuộc gặp gỡ bất ngờ với một cô gái giống như vậy."

Thuốc nóng đến ngón tay, Lan Đình Phương đột nhiên bừng tỉnh, một ít đoạn ký ức ngắn liền tục hiện ra, hình như năm đó Cố Liên Hào đã từng nói qua: "Em muốn làm một cô gái giống như Dương Đình, mãi mãi đuổi theo Thiên Vương trong lòng em."

Trong phim《Beijing Rocks》, nữ nhân vật chính Dương Đình yêu một chàng trai đam mê rock&roll vấp ngã và lẩn lộn, cô đã dùng tình yêu của mình bao dung cho chàng trai rock&roll tự do tàn mạn, tự hào về sự thấp kém, cuồng tín về sự tiêu cực, và coi anh ta là siêu sao của lòng mình.

"Mặc dù có người nói với tôi sẽ không có cô gái như vậy chờ tôi đi gặp, nhưng tôi tin tưởng chắc chắn sẽ có, cô ấy nhất định đang ở một nơi nào đó đợi tôi." Người chủ trì nói.

Lan Đình Phương vội vàng tắt radio, đem xe dừng ở ven đường, bắt đầu châm điếu thuốc thứ hai, điếu thuốc thứ ba.....

Trong phòng Vip của khách sạn Hilton, Đại Thiên vừa đến khách sạn liền gọi điện thoại, hiển nhiên, cuộc trò chuyện kia không được thoải mái. Gọi xong cuộc điện thoại này, bà ngồi xuống thăm phía trước cửa sổ, bên cạnh đặt rượu đỏ cùng ly uống rượu.

Liên Hào tắm xong làm khô tóc đi ra, bình rượu kia cũng chỉ còn lại một nửa.

Liên Hào ngồi xuống, lấy đi chén rượu trên tay bà.

"Mẹ con ngủ rồi?" Đại Thiên ngẩng đầu lên, biểu cảm yếu ớt.

Liên Hào gật đầu, Đại Thiên vươn tay đến sờ sờ tóc Liên Hào: "Liên Hào, di nhớ con trai đi. Hôm nay nhìn thấy Mỹ Âm cùng con như vậy, di liền đặc biệt nhớ đến nó, di đã hơn một năm không có nhìn thấy nó rồi."

Liên Hào cảm thấy di Đại Thiên lúc này có chút giống một đứa bé đang làm nũng với cô, bà lúc này cùng với nữ cường nhân ở nước Mỹ xa xôi kia hoàn toàn khác biệt.

"Con di tên là Nguyên Anh Hùng, nó vừa sinh ra liền theo họ của di. Không cần cảm thấy di đáng thương hay gì cả! Di chưa từng hối hận khi đưa nó đến thế giới này."

Thanh âm Đại Thiên bình tĩnh: "Anh Hùng từ nhỏ rất ngoan rất thông minh, nhưng mà sau này nghe được chuyện của di khiến nó tức giận, rồi nhà đi ra ngoài, từ lúc hai mươi tuổi cho tới bây giờ, hiện tại nó hai mươi bảy tuổi, đã bảy năm."

Liên Hào đem rượu rót ra ly, đưa cho bà.

Bà nhọt nhọt hợp một ngụm rượu, âm đạm: "Là di không tốt, Liên Hào, lúc trẻ di là một người mẫu, hơn nữa còn rất kiêu ngạo, bởi vì tuổi trẻ xinh đẹp nên có rất nhiều đàn ông theo đuổi di, mà di lúc ấy lại yêu đơn phương một người không thể yêu. Người đàn ông ấy đã có gia đình, là một nghị viên Hoa kiều, vì thế, di nghĩ ra một biện pháp ngu ngốc, lấy đứa con ra ép ông ta ly hôn, cuối cùng lưỡng bại câu thương, người đàn ông đó thân bại danh liệt rồi khỏi chính trường, còn di cũng bởi vì gièm pha mà từ bỏ công việc, từ đó di cùng ông ta cả đời không qua lại với nhau. Năm Anh Hùng hai mươi tuổi đã biết chuyện này, nó nói với di là nó không thể chấp nhận khi có một người mẹ như vậy, cũng không chấp nhận việc nó bị di xem như quân cờ đưa đến thế giới này."

Mơ hồ, Liên Hào nhớ đến có người đã nói thế này: Mọi người khi còn trẻ ít nhiều gì cũng đều sẽ trải qua một hoặc hai sự kiện ngốc nghếch, những người trẻ tuổi ban đầu đều sẽ gặp phải một người khiến mình cứ bất chấp đâm đầu vào những thứ điên rồ.

"Cho đến hiện tại, di cùng Anh Hùng hàng tháng sẽ đứng giờ gọi điện thoại cho nhau. Hàng năm di đều sẽ đi thăm nó, nhưng mà di biết, giữa di và nó rất cuộc cũng không thể trở về giống như trước đây được nữa."

Đại Thiên nói xong nhớ tới gì đó, bà đem va li hành lý đến, từ bên trong lấy ra một cuốn tạp chí tiếng anh. Liên Hào có biết đến tạp chí kia, trong số những tạp chí hàng đầu về ngành thời trang ở Châu Âu và Mỹ, thì tạp chí này có trong top mười, rất nhiều người mẫu tài năng đã từng xuất hiện trên bìa tạp chí này.

Đại Thiên chỉ vào trên bìa tạp chí, kiêu ngạo nói: "Anh Hùng nhà di đã làm một việc mà thời điểm di còn làm người mẫu đã không thể làm được, nó vừa mới được bầu thành Mr. Milan."

Mr. Milan là từ hơn một trăm vị biên tập viên thời trang cùng với nhà thiết kế dựa trên việc bỏ phiếu để bầu chọn ra mỗi quý, loại vinh quang này là việc mà rất nhiều người mẫu tha thiết ước mơ.

Di Đại Thiên hẳn là rất hạnh diện, bởi vì con trai di lấy một gương mặt phương Đông lại có thể nhận được vinh quang như vậy, có lẽ giới thời trang

phương Tây đang ngày càng quan tâm nhiều hơn đến những gương mặt phương đông sâu sắc.

Nhận lấy tạp chí trên tay Đại Thiên, người đàn ông trên tạp chí có một khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, hai phong cách tương phản, kiểu tóc của thời phim ảnh Hollywood và cách trang điểm khói đã thể hiện hiệu ứng mạnh mẽ thông qua ánh mắt anh. Chắc hẳn ai cũng sẽ bị thu hút khi nhìn bức ảnh này, phía bên dưới còn có mấy trang viết về sinh hoạt của anh, trong đó có một bức ảnh anh mặc một chiếc quần jeans khóa đồng, nhãn hiệu của chiếc quần jeans này là DTY, nếu không có nhìn lầm thì Liên Hảo nhớ cô hình như là đã gặp qua chiếc quần này cùng với người mặc nó.

"Con đi có lẽ là di truyền di, từ nhỏ đối với sân Castwalk có niềm say mê kỳ lạ, có lẽ do biết di không thích vì thế nó chọn học thị trường phân tích, dự định sau khi tốt nghiệp sẽ giúp di quản lý siêu thị. Sau này nó bỏ nhà đi, liền vào giới người mẫu, di lên đi gặp nó, khi đó nó thật sự thật vất vả, bây giờ có danh tiếng rồi, nhiều lúc muốn gặp nó phải rất mất nhiều công sức, muốn chạm cũng không chạm được."

"Hiện tại, tất cả đều là do nó nỗ lực có được, di rất tự hào."

Đại Thiên nói đến đây liền bật khóc, như một đứa trẻ yếu đuối tựa trên vai Liên Hảo: "Con trai di ở bên ngoài một mình, lễ Giáng Sinh, tân niên, lễ Tạ Ơn, bất cứ ngày lễ nào cũng đều không có người thân ở bên cạnh, di muốn đi gặp nó, nhưng mà di không đủ can đảm! Di là một người mẹ tồi."

"Di Đại Thiên, di đừng khóc!"

Liên Hảo vỗ lưng bà: "Con nói cho di nghe một chuyện thú vị, con đã gặp qua con trai của di, hơn nữa không chỉ một lần."

Đại Thiên lau đi nước mắt, ngược nhìn Liên Hảo.

Có đôi khi duyên phận này nọ khiến Liên Hảo lúc này nhớ lại cũng cảm thấy thật khó tin. May mắn thay, tại một đêm buồn như lúc này, mẹ cô mang đến một người bạn khí chất như vậy để giúp cô xua tan nỗi đau mà Lan Đình Phương mang đến.

Uống một ngụm rượu, Liên Hảo kể.

"Năm ngoài con có đi một chuyến đến Florida để viết cho một tạp chí du lịch về việc các gia đình di dân Châu Á đã trải qua lễ Tạ Ơn như thế nào. Trong một nhà hàng ở Orlando, một thanh niên đã gọi món gà tây cho bữa tối. Sau khi dùng cơm, anh ta nói với ông chủ nhà hàng là anh ta đã quên mang ví tiền, ông ta không tin, chàng trai này ăn mặc theo phong cách Hippie, trời lạnh đến vậy còn mặc một chiếc áo ba lỗ, tóc tai dài bừa bộn, xem ra đã một thời gian dài không hề chăm chút cho bản thân. Trong khi bọn họ tranh chấp, người thanh niên này đã dùng tiếng Quảng Đông để mắng, vì anh ta dùng tiếng Quảng Đông nên con liền giúp anh ta thanh toán tiền cơm, anh ta ngay cả lời cảm ơn cũng không có nói liền hỏi con nếu con thích đồng hồ của anh ta thì anh ta có thể lấy nó ra đổi lấy số tiền con đã trả cho anh ta. Con không muốn lấy chiếc đồng hồ đó, vì thế, anh ta bước đi."

"Đây là lần đầu tiên con nhìn thấy anh ấy."

"Lần thứ hai thấy anh ấy là ở sân bay, bọn con còn ngồi chung chuyến bay, từ sân bay Orlando cùng nhau bay đến Milan. Khi đó có một vài người đi theo bên cạnh anh ấy, anh ấy nhìn thấy con nhưng không có cùng nhau chào hỏi, đi lướt qua con, lúc đó con còn nghĩ người này cũng thật không có lễ phép. Lúc đến sân bay Milan, có vài cô gái hướng anh ấy xin chữ ký, trong đó có một cô gái muốn anh ấy ký tên lên áo mình, con có nhìn thấy chữ ký rồng bay phượng múa kia, giờ ngắm lại vài chữ đó hẳn là Nguyễn Anh Hùng."

"Di Đại Thiên, con nghĩ cái người tên Nguyễn Anh Hùng kia hẳn là Nguyễn Anh Hùng con của di rồi."

"Chính là Nguyễn Anh Hùng!" Đại Thiên hoa chân múa tay vui sướng: "Đúng là con di rồi!"

"Cái thằng Nguyễn Anh Hùng này hờ một tí là quên mang bóp tiền, lúc trước, cứ cách vài ngày thì sẽ lại nhận được điện thoại xin giúp đỡ của nó."

Trên đời này có hơn sáu mươi triệu tình cầu, nhưng duyên phận huyền diệu như vậy làm Liên Hảo lúc này không khỏi thôn thức.

Tác giả: Có vẻ thời khắc mà mọi người đều đang chờ đợi đã đến. Được rồi! vì sự mong đợi của mọi người, tôi quyết định để cho tiểu vũ trụ này mãnh liệt bùng nổ vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Trước khi anh trở thành ký ức(12)

Rạng sáng Lan Đình Phương thức dậy, nằm ngơ ngác nhìn trần nhà, không biết thế nào lại nhớ tới những lời Liên Hảo đã nói, nhà này không gian quá lớn quá yên tĩnh, hiệu quả cách âm quá tốt. Trong phòng có một loại yên tĩnh không nói nổi thành lời, nó đại loại giống như một nơi dành cho người chết, một loại cảm xúc ở trong lòng anh bắt đầu kêu gào, cô đơn vây bủa.

Anh tựa vào trên giường, châm một điếu thuốc, neho lại mắt.

Gần đây anh hút thuốc vô cùng nhiều.

Trong mơ hồ, anh nhớ tới lời nói của Kawashima. Kawashima là một người đàn ông Nhật Bản năm mươi tuổi, ở tổng bộ BBSS làm công việc thu thập tin tức và triển khai dự án. Có một lần trong lúc dùng bữa, ông ta nói đến đời sống hôn nhân của mình, ông nói rằng, trải qua năm tháng cò xát, vợ ông đã nhiên trở một phần không thể thiếu trong cuộc đời ông, bao dung lẫn nhau, động viên lẫn nhau. Ông không thể không cảm kích nói rằng, thành công hiện tại của ông có một phần công lao của vợ.

Mà phía sau thành công của Lan Đình Phương cũng có một phần công lao của Cố Liên Hào.

Sáng hôm nay, Lan Đình Phương đột nhiên nhớ tới kỳ thực bản thân chưa từng hướng Liên Hào biểu đạt lòng biết ơn của mình, thậm chí còn liên tục năm năm quên mất ngày kỷ niệm kết hôn của bọn họ.

Bước xuống giường đi tới phòng khách, bên trong bể cá lớn, những con cá không ngừng bơi qua bơi lại.

Anh nhìn quanh bốn phía, không gian rộng lớn là thế nhưng nơi này mọi thứ đều được sắp xếp rất gọn gàng và sạch sẽ, ngay cả dụng cụ phòng bếp cũng ở dưới ánh đèn phát sáng.

Mở ra tủ lạnh, rau dưa, hoa quả được đặt rất có trật tự.

Từ khi kết hôn tới nay, mặc kệ là căn phòng mấy chục mét hay mấy trăm mét, tất cả đều được cô chu đáo dọn dẹp ngăn nắp, Cố Liên Hào đã thực hiện đúng như lời tuyên thệ kết hôn khi đó, cô nói cô sẽ làm một người vợ tốt.

Lan Đình Phương, mày còn có gì chưa thỏa mãn? Lan Đình Phương tựa vào trên tường tự hỏi bản thân.

Lúc này đây, Lan Đình Phương thừa nhận anh có chút nhớ đến hình ảnh cô mặc quần áo ở nhà, ngồi trên chiếc sofa lớn lộ ra đầu ngón chân đáng yêu, vừa nghe nhạc vừa làm việc, tuy rằng cô lúc nào cũng im lặng.

Từ phòng bếp đi ra, Lan Đình Phương bước đi lảo đảo, anh nghĩ anh hẳn là bị cảm rồi.

Khi Liên Hào về nhà đã thì hơn tám giờ tối, cô cảm giác trong nhà có gì đó không thích hợp, phòng bếp bị làm cho vô cùng bừa bộn.

Cô đẩy ra cửa phòng ngủ, ngửi được mùi thuốc lá nồng nặc.

Lan Đình Phương đang ngủ ở trên giường, trên tủ đầu giường đặt vài vỉ thuốc cảm mạo, tất cả đều bị mở ra, hiển nhiên người này cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

Cô đặt tay lên trán của anh, vẫn còn nóng.

Nghĩ đến cuộc gọi giữa trưa bị cô cắt đứt, Liên Hào không thể không tự trách mình.

Khi Lan Đình Phương vừa ngủ dậy, nghe được tiếng vang trong phòng bếp, không hiểu sao trong lòng thở phào buông lỏng.

Tựa vào cột cửa hình vòm của phòng bếp, anh lẳng lặng ngắm nhìn người phụ nữ đang bận rộn kia, Ca Ca đang đùa giỡn với đầu ngón chân của cô.

Trong phòng bếp tràn ngập mùi thơm của cháo, chân anh không nghe theo sự điều khiển đi đến bên cô.

Liên Hào cả người đều bởi vì sự bất thành linh này làm cho ngây dại.

Anh từ sau lưng ôm lấy cô, đầu gác ở trên vai, giống con chó nhỏ cọ trên cổ cô.

"Liên Hào, ngày hôm qua anh có chút nhớ em." Anh nói.

Liên Hào không thể nào tin nổi, nâng tay lên đè chặt trái tim bất đầu loạn nhịp của mình.

"Liên Hào, chúng ta sinh một đứa trẻ đi! Anh sẽ để con đem nhà chúng ta biến thành loạn thất bát tao, anh sẽ để cho con suốt ngày đem nhà chúng ta biến thành chó gà không tha."

"Anh...." Liên Hào thanh âm có chút phát run: "Đình Phương, anh lặp lại lần nữa!"

"Liên Hào, kể từ bây giờ anh sẽ bỏ thuốc lá, sau đó chúng ta sinh một đứa trẻ!"

Hơi thở nóng hổi của anh phả vào trên mặt cô, bên tai cô là lời nói lặp đi lặp lại hàng vạn lần của anh.

Liên Hào, ngày hôm qua anh có chút nhớ em, Liên Hào, chúng ta sinh một đứa trẻ đi, đây là giai điệu êm tai nhất mà hai mươi bảy năm qua cô nghe được.

Giai điệu này đến từ chính Lan Đình Phương, người đàn ông mà Cố Liên Hào yêu sâu sắc.

Điều mà cô luôn luôn hy vọng đột nhiên tới không hề có sự báo trước, khiến cho Liên Hảo sợ hãi, cảm thấy không chân thực một chút nào.

Cố Liên Hảo, Lan Đình Phương hiện tại đang bị bệnh, một khi con người ta bị bệnh thì tâm hồn luôn rất dễ dàng yếu đuối.

Muốn đem lời này tường thật sao? Muốn sao?

"Đình Phương." Liên Hảo hít một hơi thật sâu: "Em sẽ đem lời anh nói tường thật."

Anh cười khẽ bên tai cô, ngưng ngừng nói: "Liên Hảo, cảm ơn em, cảm ơn em những năm này làm vợ Lan Đình Phương, sau này anh nhất định sẽ không bỏ lỡ ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta, anh thề!"

Liên Hảo mỉm cười, xoay người, tựa đầu lên vai, ôm lấy anh.

Trong trí nhớ của Liên Hảo, bà ngoại luôn ngọt ngào khi nói về hôn nhân của bà với ông ngoại. Cuộc hôn nhân của bọn họ là do cha mẹ định đoạt, mới đầu từ hai người xa lạ trải qua năm tháng dần biến thành quen thuộc, từ một chút thích đến một chút yêu, đến cuối cùng giúp nhau lúc hoạn nạn.

Bà ngoại nói hôn nhân của bà và ông ngoại giống như là quá trình từ hạt đậu nảy mầm thành giá, từ khổ đến ngọt, vị ngọt kia ở năm tháng lắng đọng lại hóa thành rượu nguyên chất làm bạn cùng bà cho đến ngày bà rời khỏi nhân thế.

Cố Liên Hảo rốt cục nếm được vị ngọt kia, cảm giác này quả thật tuyệt vời, nó làm lưu mờ tất cả vị đắng mà cô đã từng nếm qua.

Ngày kế, Liên Hảo đi sân bay đưa tiễn mẹ cô cùng Đại Thiên.

Hà Mỹ Âm nghiêm túc nhìn Liên Hảo, Liên Hảo dưới ánh mắt như đàn pha của bà mất tự nhiên quay mặt đi.

Hà Mỹ Âm cười vô cùng miễn cưỡng.

"Liên Hảo, lần này đến đây khiến mẹ thật sự yên tâm hơn, bởi vì mẹ thấy được con sống rất tốt!" Thời khắc này, Hà Mỹ Âm cảm thấy Liên Hảo rất xinh đẹp, sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt hạnh phúc, điều này khiến cả người cô thoát nhìn như tòa sáng, nói không chừng, cái loại ánh sáng này có liên quan đến tình yêu.

"Liên Hảo! Con hôm nay thật xinh đẹp." Đại Thiên lưu luyến ôm Liên Hảo, thập phần tiếc hận: "Nếu con không có kết hôn thì tốt rồi, đi liền đem con cùng Nguyên Anh Hùng ghép thành một đôi, đi cảm thấy con cùng con trai đi nhất định sẽ phát sinh một cái gì đó."

Liên Hảo dờ khóc dờ cười, còn nhớ rõ lúc Đại Thiên nghe xong câu chuyện của cô còn ồ ồ ào ào cho rằng cuộc gặp gỡ giống như đoạn mở đầu trong một bộ phim tình yêu lãng mạn, tuy rằng không phải Anh Hùng cứu mỹ nhân, nhưng lại là mỹ nhân cứu Anh Hùng.

Lúc này, Lan Đình Phương vội vàng chạy tới sân bay, Đại Thiên suy sụp hạ ánh mắt, lắc đầu: "Xem ra, bộ phim Mỹ nhân cứu Anh Hùng kết thúc mờ nhạt tại đây, Nguyên Anh Hùng còn không được tính là một kẻ qua đường."

Lan Đình Phương mang mắt kính mà lần trước Liên Hảo mua cho anh, đứng ở sân bay người đến người đi tấp nập, lần đầu tiên đầy thành ý ôm lấy mẹ của vợ mình: "Mẹ, con gái của mẹ rất tốt."

Trong cuối tuần tháng năm, Lan Đình Phương về tới sân bay thủ đô đã là lúc tối muộn. Lần này anh ở Nhật Bản gần người gần nửa tháng, đây là khoảng thời gian dài nhất anh ở Nhật Bản, chủ yếu là đem một số việc trọng yếu xử lý tốt, sau đó anh có thể dành nhiều thời gian hơn ở lại Bắc Kinh. Anh thậm chí phân vân xem có nên đem tổng bộ chuyển đến Bắc Kinh hay không, lúc trước sở dĩ đặt tổng bộ tại Tokyo chủ yếu là bởi vì Nhật Bản là nước có nền kinh tế đứng thứ hai toàn cầu, giao thông thuận tiện, hiện tại với xu thế tăng trưởng kinh tế của Trung Quốc, Lan Đình Phương cảm thấy cần phải một lần nữa đánh giá lại thị trường trong nước.

Không giống như mọi khi, Lan Đình Phương lúc trước mỗi lần về đến Bắc Kinh đều cho Tiểu Đào đưa anh đến công ty, mà lần này anh lại phân phó anh ta trực tiếp đưa anh về nhà.

Tiểu Đào thông qua kính xe quan sát biểu cảm của người đàn ông ngồi phía sau. Trong mơ hồ, anh ta cảm thấy Lan tiên sinh có điểm là lạ, trước kia mỗi lần đến sân bay đón Lan Đình Phương, anh luôn mang gương mặt mệt mỏi do trải qua một chuyến bay dài, hiện tại anh cũng là vẻ mặt mệt mỏi, nhưng trong ánh mắt lại là vẻ sáng ngời.

Lan tiên sinh của lúc này thật sự hấp dẫn, Tiểu Đào không thể không thừa nhận rằng có đôi khi một số người đàn ông bị mê hoặc bởi đàn ông.

Tất nhiên, anh ta chỉ là đang đánh giá một cách rất thuần túy, chỉ là đánh giá thuần túy mà thôi.

Do chạng vạng là giờ cao điểm tan tầm, một đường kẹt xe, Lan Đình Phương về đến nhà là đã hơn tám giờ, ánh đèn ấm áp trong nhà khiến cho Lan Đình Phương rất dễ chịu.

Ánh đèn này vô cùng tốt, ngay cả người phụ nữ tựa trên sofa cũng vì ánh sáng của ngọn đèn này chiếu rọi mà hóa thành một luồng ấm áp, dào dạt tràn ngập trong lòng anh.

Lúc này cô đang ngủ, có lẽ là bởi vì làm việc mệt mỏi, cũng có lẽ là vì khó chịu, công việc không thuận lợi. Lan Đình Phương khẽ bước chân, đem laptop trước mặt cô khép lại, xếp gọn lại bản thảo phân tán trên bàn.

Sau khi thu dọn mọi thứ, anh cúi đầu xuống, nhìn thấy đầu ngón chân xinh xắn đáng yêu của cô, ánh mắt anh di chuyển từ ngón chân lên mặt, Liên Hảo có làn da đẹp bẩm sinh, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, Lan Đình Phương đã liên tưởng đến những quả táo đỏ búng.

Hiện tại tuy thiếu đi một ít hồng nhuận, nhưng bên dưới ánh đèn trong suốt, cô giống như một búp bê sứ. Mái tóc xoắn ngắn rơi xuống trán cô, anh nhẹ nhàng vén chút tóc đó lên, toàn bộ ngũ quan không hề che giấu xuất hiện trước mặt anh.

Lông mày đen, đôi mắt không to nhưng rất sáng, lông mi không dài nhưng lại rất rậm, cái mũi khi cười mới có thể có vẻ kiêu, cười rộ lên lại tựa như một hồ ly.

Cổ Liên Hảo rất đẹp, vừa tựa như dòng suối nhỏ trong suốt đầm ấm lại tựa như thân từng cao ngạo cùng quật cường, Lan Đình Phương cảm thấy vẻ đẹp của Cổ Liên Hảo không giống với ai cả, anh cảm thấy trên đời này không có người nào có được vẻ đẹp giống như cô.

Cuối cùng, Lan Đình Phương đem ánh mắt dừng ở trên môi Liên Hảo, môi Liên Hảo là hình thoi, không mỏng cũng không dày, theo khảo sát điều tra, đàn ông Châu Á rất thích hôn phụ nữ có môi hình thoi.

Lan Đình Phương nhớ lại, hình như bản thân chưa bao giờ chân chính cùng cô hôn môi.

Không biết gió từ nơi nào thổi đến làm lay động tiếng lòng anh.

Anh chậm rãi cúi đầu xuống, môi dán tại trên môi cô, cảm xúc thật mềm mại, giống như mật hoa ngọt lịm, thẩm thấu đến tận đầu lưỡi, nó khiến anh không tự chủ được vươn ra đầu lưỡi muốn được nhiều hơn, cái loại ngọt ngào không nói thành lời này bắt đầu từ hệ thống thần kinh giác quan từng chút tác động đến vị giác.

Trần trọc, đầu lưỡi đẩy ra răng của cô.

Có bướm bướm phảng phất giương cánh trước mặt anh, mang theo tiếng vỗ cánh nhẹ nhàng, cực say lòng người.

Bàn tay anh di chuyển từ lưng đến mặt che đi ánh mắt bởi vì kinh ngạc mà liều mạng nháy liên tục của cô.

Đồ ngốc này, còn ngây ngốc tới khi nào nữa, hôn môi thì phải nhắm mắt lại.

Đầu lưỡi anh cạy mở hàm răng cô ra, quấn lấy đầu lưỡi cô, hiển nhiên, cô là vì kích động nên có hơi trức trặc, thậm chí còn không biết nên đặt tay ở chỗ nào.

Nghĩ một lúc, rốt cục, cô nâng tay đặt ở trên vai anh, từ từ di chuyển lên trên, cuối cùng, ôm lấy cổ anh, đầu lưỡi cùng anh giao triền.

Điều này vượt ra ngoài dự kiến của Lan Đình Phương, anh cảm thấy bản thân hiện tại tựa như một đứa trẻ tò mò, trong lúc vô ý xâm nhập vào một khu vườn bí mật, hương thơm trong khu vườn mê hoặc tâm trí anh, nhưng chính anh cũng không biết mình sẽ vì hương thơm này ở lại bao lâu.

Cho tới bây giờ Liên Hảo không biết hôn môi thì ra còn có thể chảy cả nước mắt, những giọt nước mắt nhỏ nhỏ cứ như vậy theo khóe mắt cô rơi xuống.

Nụ hôn này.

Đến chậm cũng thật nhiều năm.

Tác giả: Lối chia tay đã được viết trong nước mắt đêm qua, cầu ôm ấp ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Trước khi anh trở thành ký ức(13)

Thật lâu thật lâu trước kia Liên Hảo luôn chờ đợi một thời khắc như vậy. Lúc Lan Đình Phương hôn cô, cô còn cho rằng đây chỉ là một giấc mộng. Cũng không thể trách cô, ai có thể nghĩ đến anh sẽ hôn cô trong lúc cô đang ngủ đầu kia chứ.

Chỉ đến tận khi tay Lan Đình Phương che mắt cô lại, Liên Hảo mới biết được đây không phải là mơ.

Nụ hôn này dây dưa có lẽ thật lâu, cũng có lẽ ngắn ngủn trong nháy mắt, chỉ là thời điểm buông nhau ra, cả hai người đều thở hổn hển.

Bởi vì tiếng thở dốc bên dưới ngọn đèn kiêu diễm kia, không khí lúc này cũng trở nên kiêu diễm.

Lan Đình Phương lại cúi đầu xuống, lần này môi anh dừng ở xương quai xanh của cô, tay kéo chiếc áo T-shirt rộng như một chiếc váy trên người cô

xuống, phía dưới còn có áo trong, tay anh từ áo trong đi vào, chạm vào áo lót trực tiếp đẩy ra khóa gài, nội y màu tím rơi trên mặt đất, tay anh đặt lên ngực cô, ngón tay ở trên đỉnh ngực bắt đầu gây sóng gió.

Ngay cả đầu ngón chân Liên Hảo cũng đều cuộn lên, dưới ánh đèn rực rỡ, cô cảm thấy bản thân giống như một người sắp chết đuối. Những suy nghĩ duy nhất còn lại nói với cô rằng, nơi này là phòng khách, bọn họ đang ở trên sofa.

Cảm giác được sự thay đổi của cơ thể anh, Liên Hảo đẩy anh ra một chút, lí nhí nói ra: "Đình.... Đình Phương, đây.. Đây là phòng khách."

"Phòng khách thì như thế nào?" Lan Đình Phương thở hắt ra nói: "Em quên cửa kính nhà chúng ta là thủy tinh nguyên chất nhập khẩu rồi sao?"

Đúng vậy, lúc trước mua nhà ở đây, di của cô nói với cô rằng, ở trong phòng này mặc hay không mặc quần áo đứng ở phía trước cửa sổ ngắm phong cảnh cũng không có gì đáng ngại.

Nhà chúng ta, anh nói nhà chúng ta. Liên Hảo tâm tình thật tốt nở nụ cười, còn không có cười xong đã bị anh hôn lấy.

Tay anh đang kéo quần đùi của cô, hôm nay cô mặc một chiếc quần đùi jean, khóa kéo là một loạt hàng nút, Lan Đình Phương mở ra nút đầu tiên, đụng đến viền ren bên trong.

Nút khóa thứ hai chết tiệt! Tay Lan Đình Phương dừng ở viền ren đang phát run, nút khóa thứ hai làm thế nào cũng mở không ra.

Trong lòng giống như thiêu đốt một phen phát hỏa, muốn đem người phụ nữ này nhét vào thân thể của chính mình, cùng nhau thiêu đốt mới cảm thấy thỏa mãn.

Một Lan Đình Phương mang theo tình triều như vậy Liên Hảo cảm thấy rất xa lạ, thân thể của cô bắt đầu run lên, khăn trương tựa như lần đầu tiên của bọn họ.

Hiện tại cô cũng chỉ mặc một cái áo trong, một bên dây đeo của áo trong cũng đã bị anh làm đứt, mà quần áo của anh vẫn còn hoàn chỉnh, bên dưới ánh đèn chói lọi, Liên Hảo lắp bắp nói:

"Đình.... Đình Phương, em...Em còn chưa có... Tắm rửa!"

"Tắm rửa?" Lan Đình Phương dừng một chút, cũng không để ý tới nút khóa thứ hai kia nữa mà ôm lấy cô: "Anh cũng chưa có tắm, cùng nhau."

Khi tiến vào phần sâu nhất của cơ thể cô, tất cả các giác quan đều nói với anh rằng lần này khác với những lần trước. Bọn họ giống như đang ở trong phòng tắm của suối nước nóng ngoài trời, trong không khí tản ra hơi thở rừng rậm nguyên thủy, tỏa ra hơi nước mù sương, ở lúc cô đạt được cực hạn, họ cùng nhau hòa vào chốn thiên đường hoan ái.

Giờ khắc này, Lan Đình Phương cảm thấy bản thân anh tựa như một du khách lang thang rốt cục tìm được bến cảng ấm áp làm nơi trú ẩn.

Giờ khắc này, anh vô cùng cảm kích cô, cảm kích cô cứ như vậy hết lần này đến lần khác bao dung anh.

Lan Đình Phương ở giờ khắc này nhớ tới lần đầu tiên của bọn họ. Đó là một buổi tối có ánh trăng bạc, giường của bọn họ đặt ở cạnh nhau, rèm ngăn cách được kéo ra, ánh trăng nhàn nhạt rơi xuống trên giường. Bọn họ mới cưới nhau được sáu ngày.

Cặp vợ chồng mới cưới là hai người xa lạ quen thuộc.

Đêm đó, bọn họ uống một chút rượu, cô đặt tay lên ngực anh, cúi ánh mắt, lông mi run rẩy và ẩm ướt.

Tháng bảy ở Nghiễm Châu vô cùng nóng bức, phòng bọn họ thuê trần nhà không có chức năng tản nhiệt, một khi đến buổi tối không khác gì một cái lò nướng. Chiếc quạt nhỏ đang hoạt động, nhưng mồ hôi vẫn cứ không ngừng chảy ra. Anh bắt đầu thương hại cô, một đêm như thế này, cô đáng ra nên ở trong phòng có gắn điều hòa, nghe những bản nhạc tuyệt vời.

Bởi vì thương hại, anh hôn cô, muốn dùng nụ hôn trấn an tâm hồn của cô. Sau đó cô cởi nút quần áo của anh trước, những việc tiếp theo đều là những việc hiển nhiên.

Khi Lan Đình Phương tiến vào cơ thể của cô, lúc anh cảm giác được một tầng trở ngại, anh sửng sốt. Anh chưa từng có dự định cùng một người có tính cách như Liên Hảo ở cùng một chỗ, vì thế, khi đó anh nghĩ đến việc lùi bước, anh nghĩ Cố Liên Hảo nên có được những thứ tốt hơn, ít nhất cô vẫn còn thứ quý trọng nhất, anh muốn giữ cho cô một phần quý trọng kia, nhưng anh biết kỳ thực bản thân anh không thể nào chịu đựng được.

Ngay lúc tư tưởng của anh rơi vào hỗn loạn, tay cô ôm chặt lấy thắt lưng anh chủ động hướng đến, bên dưới ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt cô bởi vì đau đớn mà trắng bệch. Lần đầu tiên của bọn họ cứ như vậy hùng hực cho xong việc.

Sáu năm, bọn họ đối với cơ thể nhau vô cùng quen thuộc, anh biết hết những bộ phận nhạy cảm của cô, bộ phận nhạy cảm của cô rất kỳ lạ, ở gáy. Sau này anh mới biết được sau gáy cô có một vết sẹo, vết sẹo này là khi cô cùng bà ngoại đến trong miếu bái tổ bị nham lâm cho bị thương, khi đó sư thái trong miếu không biết dùng loại thuốc gì, cô nói với anh, mỗi lần anh hôn lên gáy, cô sẽ nghĩ ngay đến mùi hương của loại thuốc đó.

Trên thực tế, anh hôn nơi đó cũng chỉ một, hai lần. Lan Đình Phương là một người rất vụng về, và anh không sẵn sàng cho việc trao đi cảm xúc của mình.

Trước kia, mẹ anh nói anh là một người ích kỷ giống ba mình, chỉ biết yêu bản thân. Ba anh là một họa sĩ tài hoa, khi ông còn trẻ, ông kết thúc cuộc đời mình bằng một sợi dây thừng mà không lưu lại một lời giải thích nào, bỏ lại hai mẹ con anh, năm ấy anh cũng chỉ có bảy tuổi.

Dừng lại ở trong cơ thể cô, kiểm chế tình triều mãnh liệt, anh ôn nhu hôn cô, ít nhất vào giờ khắc này, anh muốn đối xử dịu dàng với cô.

Liên Hào cảm giác bản thân giờ phút này tựa như một hạt giống nhỏ, mà anh là bùn đất thơm tho, dưới sự dẫn dắt của anh, cô ngửi thấy sương đêm và nhìn thấy ánh trăng màu bạc mệnh mỏng vô bờ.

Anh xoay người cô lại, để đầu cô tựa vào mép bồn, đẩy tóc trên gáy cô ra và khẽ hôn lên vết bỏng.

Thật tốt, Liên Hào nhắm hai mắt lại, cô lại ngửi thấy mùi thơm đó, nhìn thấy được chùa miếu, gương mặt nhu hòa của sư thái, phở độ chúng sinh bỏ tất, hương khói lượn lờ dâng lên, cô nhìn thấy bầu trời, bầu trời xanh thăm vời vợi.

Thật tuyệt!

Tinh thần thật tốt khiến Liên Hào muốn gọi thật to, và cô đã thật sự làm như vậy: "Đình Phuong, Đình Phuong, Đình Phuong."

Anh cứ ra vào từ phía sau như thế, không để lại một chút điểm hờ nào, lấp đầy thế giới tốt đẹp trong sự tưởng tượng của Liên Hào.

Đây là tình yêu, một tình yêu thông thường và tuyệt vời, nó có thể đẩy chúng ta rơi xuống vực sâu, cũng có thể nâng chúng ta lên tận bầu trời cao xanh vời vợi.

Bọn họ cùng nhau chia xẻ một hồi thịnh yến cuồng hoan, cuồng hoan qua đi, cô tựa vào trong lòng anh, hai người cùng nhau tựa vào bồn tắm.

Liên Hào cảm điều khiển từ xa, trần nhà phòng tắm được mở ra, thông qua lớp kính trong suốt ngắm nhìn bầu trời đêm Bắc Kinh, bọn họ ai cũng không nói gì, cứ như vậy ở bên trong bồn tắm nặng nề ngủ.

Những ngày sau đó là khoảng thời gian vui sướng nhất kể từ khi Liên Hào kết hôn tới nay, Lan Đình Phuong dù muộn đến cỡ nào đi chăng nữa mỗi buổi tối đều sẽ trở về. Anh bắt đầu đem một ít công việc về nhà làm, có đôi khi quá bận rộn, anh sẽ để cho Liên Hào hỗ trợ trả lời một số email, cứ vài ngày như vậy, bọn họ đã trở nên có sự ăn ý trong công việc.

Anh sẽ đem xe ngừng trước cửa siêu thị chờ đợi Liên Hào, hoặc cùng nhau đến nhà hàng dùng cơm. Thường thì họ sẽ tự nấu ăn, cô dọn bàn anh sắp xếp bát đĩa, nếu buổi tối có thời gian rảnh cô và anh đều trốn ở nhà xem phim. Nếu gặp phải bộ phim nào buồn tẻ, anh dứt khoát gối đầu lên đùi Liên Hào ngủ. Giờ phút này, Liên Hào không thể nào để tâm đến bộ phim kia được nữa, cô ngây ngốc ngắm nhìn người ngủ ngon lành trên đùi cô, cười một cách ngớ ngẩn.

Tuy rằng, anh rất ít khi hôn cô, nhưng mà cuộc sống vợ chồng của bọn họ cũng bắt đầu chột gia tăng, có vài lần ở phòng tắm, một lần là ở trên sofa, và thậm chí có một lần ở trong phòng bếp, mỗi một lần... Này... Được rồi! Liên Hào thừa nhận, mỗi một lần của bọn họ đều thật sự rất nóng bỏng, anh còn thích đem cô đặt ở dưới thân mình liên tiếp cầu xin tha thứ, còn mang theo một chút biến thái nhỏ, ép cô dù thế nào cũng phải kêu tên của anh.

Cuộc sống như vậy khiến cho Liên Hào sinh ra ảo giác, kết hôn sáu năm, bọn họ lúc này mới chân chính nghênh đón thời kỳ tân hôn.

Hạnh phúc này đến quá đột ngột, Liên Hào có cảm giác như mình đang bước trên băng mỏng.

Tháng sáu bắt đầu đến, Bắc Kinh bắt đầu tiến vào thời kỳ giữa hè.

Đầu tháng sáu, Lan Đình Phuong dưới sự đề nghị của bác sĩ gia đình bắt đầu tiến hành cai thuốc, anh còn son sát thẻ rằng sẽ đuổi kịp xu hướng hiện tại, sang năm sinh một cục cưng Thế vận hội Olympic.

Tất cả mọi thứ đều thật hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức khiến Liên Hào cho rằng bản thân đã vượt qua được thời kỳ lạnh giá gian nan, nghênh đón thời kỳ xuân về hoa nở.

Mặc dù cô biết hiện tại Lan Đình Phuong đối với cô còn chưa phải là yêu, nhưng ít nhất, anh không khép mình lại. Anh bắt đầu đối với bản thân mở lòng, anh biết cách đáp lại bản thân. Anh đã rất nỗ lực và có thái độ tích cực.

Tuy nhiên, túi rách làm sao có thể giữ được trân châu.

Giữa tháng sáu, Liên Hào đến tòa soạn giao bản thảo. Lần này tòa soạn đặc biệt yêu cầu cô viết một bài viết về đề tài du lịch, điều mà hầu hết các công ty du lịch đều rất hoan nghênh, báo du lịch《 Good Hope 》, Họ thường sử dụng Good Hope như một bản tin dự báo thời tiết để lựa chọn địa điểm du lịch thích hợp.

Tin đồn là đặc thù của công việc văn phòng, đặc biệt là trong môi trường làm việc như tòa soạn, một số công việc của những người này có liên quan đến lĩnh vực nghệ thuật, nên họ đều sẽ mang theo một vài điểm tàn mạn. Liên Hào đem bản thảo giao cho chủ biên, hai người tiến hành vài trao đổi đơn giản về bản thảo.

Từ văn phòng chủ biên đi ra, bên trong các ô vuông làm việc đều trống rỗng, bọn họ đang tụ tập ở trước TV treo trên tường. Ngay cả khi Liên Hào đi ngang qua bọn họ cũng không chú ý đến. Đi được vài bước, một cái tên đã lâu cứ như vậy lọt vào tai cô, khi đã nghe được một cách rõ ràng, bước chân Liên Hào lao đảo.

Giọng nói của nữ phóng viên vô cùng rõ ràng.

"Bách An Ny, một thành viên của ban nhạc nổi tiếng theo phong cách hiện đại của Hoa Kỳ, đã đưa ra một thông cáo báo chí vào sáng nay. Sau chuyến lưu diễn toàn cầu vào tháng bảy, cô sẽ đính hôn với ca sĩ chính của ban nhạc là Mark John. Bách An Ny vốn có danh xưng tinh linh âm nhạc, và bởi vì cô mang quốc tịch Trung Quốc cùng với việc cô đại biểu cho nước nhà lấy được nhiều thành tựu lớn khiến cho cô ở Trung Quốc, Châu Á tạo được tiếng vang. Bên cạnh đó cô cùng Mark John là trai tài gái sắc trong giới giải trí, Mark John cũng nhiều lần ở chỗ công cộng biểu đạt tình yêu của anh đối với Bách An Ny, nhưng trong các cuộc phỏng vấn của truyền thông, Bách An Ny luôn nhấn mạnh rằng cô và Mark không có khả năng. Lần này đột nhiên tuyên bố đính hôn đúng là quá bất ngờ. Bởi vì tin tức trực tiếp là từ truyền thông Á Thái phát ra, hiện tại có rất nhiều nhà truyền thông đang canh giữ ở bên ngoài của tòa nhà văn phòng truyền thông Á Thái, tôi phóng viên dài..."

Những lời mà nữ phóng viên nói sau đó, Liên Hào đã không thể nghe được nữa.

Điều duy nhất còn lại trong đầu cô là sáng hôm nay Lan Đình Phuong tiếp nhận một cuộc điện thoại, tiếp xong điện thoại anh đi thư phòng, lúc từ thư phòng đi ra sắc mặt anh tái nhợt, ánh mắt vô cùng âm trầm.

Sau đó, ở phòng bếp truyền đến thanh âm, tiếng bát đĩa rơi xuống vỡ vụn.

"Trượt tay!" Anh cứ như vậy nhìn Liên Hào, nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trước khi anh trở thành ký ức(14)

Trước khi rời khỏi tòa soạn, Liên Hào còn nghe được giọng nói đồ kị của An Mỹ Nhân, cô ấy nói:

"Bách An Ny thật sự là một người may mắn, trên người cô ta hội đủ tất cả các khía cạnh của sắc đẹp, tài năng và khí chất. Năm trước trở thành người Trung Quốc trẻ tuổi biểu diễn ở lễ trao giải Grammy, bây giờ còn ở bên Mark John. Mark John lại lịch cũng không hề nhỏ đâu nhé, chú anh ta là một nhà chế tác lớn, ba mẹ đều là những giọng ca nổi tiếng, còn có người bác là nghị viên của quốc hội Anh. Bách An Ni không khác gì cô bé lọ lem phiên bản hiện đại."

Liên Hào tựa vào trên thang máy.

Không, không phải! Bách An Ny cho tới bây giờ không phải là một cô bé lọ lem, lại càng không phải là một người may mắn. Cô ấy là một người mỗi thời mỗi khắc luôn sẵn sàng cho thành công đến bất cứ lúc nào.

Liên Hào còn nhớ rõ năm đó cô ấy đứng ở trước tờ quảng cáo, đối với quảng cáo của nhà hát lớn Opera Sydney lớn tiếng tuyên bố: "Một ngày nào đó, tôi sẽ đứng trên sân khấu của nhà hát Opera Sydney." Cuối cùng cũng có một ngày, giấc mộng của Bách An Ny thật sự tỏa sáng.

Bách An Ny sinh ra trong một gia đình nghèo khó, căn bệnh của cha cô ấy đã đem cái gia đình vốn không dư dả gì kéo tới son cùng thui tận. Cuối cùng, cha cô ấy uống một lượng lớn thuốc ngủ kết thúc sinh mệnh.

Năm đó, cô ấy mười sáu tuổi.

Bách An Ny đối với đàn violon rất si mê, cô ấy nói với Liên Hào, cô ấy muốn dùng tiếng đàn của mình để chiến đấu với số phận, cô ấy muốn số phận phải cúi đầu với mình.

Bách An Ny rất quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp cùng với cơ thể cân đối, hấp dẫn rất nhiều đàn ông, nhưng cô ấy chỉ thích Lan Lan của cô ấy.

"Là tôi chủ động theo đuổi anh ấy, theo đuổi ba năm mới chạm được đến trái tim anh." Cô ấy đã từng rất tự hào nói ra.

Trước khi cô ấy đi Anh, Liên Hào nhớ rõ giai đoạn đó Lan Đình Phuong cùng Bách An Ny luôn trong tình trạng cãi nhau. Người chưa bao giờ khóc như Bách An Ny lại vì những ngày đó mà dễ dàng rơi nước mắt.

Liên Hào biết, Bách An Ny thật sự rất yêu Lan Đình Phuong.

Hiện tại, cô ấy muốn đính hôn.

Như vậy, có phải cô ấy đã quên Lan Lan của mình ở bờ bên kia đại dương rồi? Và ở phía bên này đại dương, anh có hay không cũng đem An An của anh cất vào trong quá khứ?

Một ngày này, Liên Hào đi dạo khắp các trung tâm mua sắm sầm uất ở Bắc Kinh. Phuong tiện truyền thông trong trung tâm thương mại đâu đâu cũng

đều nói về tình hình của Bách An Ny và một thanh niên đầy triển vọng của nền công nghiệp âm nhạc Anh. Đài truyền hình địa phương nổi tiếng còn tuyên bố rằng, đây là một cuộc đính ước Trung - Anh điển hình, rất có lợi trong việc xúc tiến mối quan hệ hữu nghị Trung - Anh. Cũng có truyền thông nước Anh dự đoán Bách An Ny cùng John đính hôn sẽ đem lại cho nước Anh bao nhiêu hiệu quả và lợi ích kinh tế.

Liên Hào cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cô lại cười không nổi.

Liên Hào mua một ly cà phê và tìm một chỗ trong trung tâm thương mại ngồi nghỉ chân. Chiếc TV nhỏ nơi cô ngồi đã nói xong tin tức về Bách An Ny, MC trích lời của một nhà truyền thông, đánh giá việc Bách An Ny đính hôn có lẽ là vì nguyên do muốn quảng bá cho nhóm nhạc của họ, vì từ ngày hai mươi tháng sáu đến ngày tám tháng tám, nhóm nhạc này sẽ có một cuộc lưu diễn vòng quanh thế giới, và cũng bởi vì bọn họ chỉ tuyên bố họ đính hôn chứ không phải là kết hôn. Phải biết rằng ở trong giới giải trí, đính hôn nhưng cuối cùng lại không kết hôn có đến cả khối người.

Khi nghe đến chuyến lưu diễn cuối cùng của Bách An Ny địa điểm là tại Quảng Châu, Liên Hào triệt để rối loạn, một loại dự cảm của phụ nữ khiến cho trong lòng cô sinh ra hoảng sợ.

Liên Hào đã mua rất nhiều thứ mà ngay cả cô cũng không biết mình đã mua cái gì nữa, sau đó mang theo túi lớn túi nhỏ đến chỗ làm của Kha Oánh.

Hiện tại, cô có chút hoảng, giống một đứa nhỏ không biết nên làm thế nào cho phải.

Sau khi trải qua đoạn thời gian vui vẻ ngắn ngủi cùng Lan Đình Phuong, Liên Hào cảm thấy bản thân trở nên ngày càng có lòng tham, cô ngàn vạn lần muốn lưu giữ khoảnh khắc này thật lâu, nhưng cô không biết phải làm thế nào để giữ nó lại.

Kha Oánh tan tầm nhìn đến chính là một Liên Hào mà cô ấy chưa từng gặp qua, cầm trong tay túi lớn túi nhỏ đứng ở cột mốc đường, mặc cho những chiếc xe lớn nhỏ chạy qua trước mặt, cô cũng chỉ mờ mịt đứng ở nơi đó, những tòa nhà cao tầng xung quanh tưởng chừng như giấy tiếp theo sẽ đem cô nuốt chửng.

Có thể khiến Liên Hào như vậy trên đời này cũng chỉ có thể là Lan Đình Phuong. Trong đáy lòng cô ấy thở dài một hơi, tiến đến.

Bọn họ đến một quán trà nhỏ do hai chị em người Tạng mở ra, nơi này môi trường cực kì thoải mái, hơn nữa còn hạn chế khách đến, Liên Hào cùng Kha Oánh cách một đoạn thời gian sẽ đến nơi này uống một chút sữa dê và trà bơ.

Ánh nắng buổi trưa nhàn nhạt rơi xuống tứ hợp viện, rèm cửa sổ trong gió thàng năm nhẹ nhàng lay động. Nếu bình thường, Liên Hào sẽ để hai chị em người Tạng đến hát một đoạn bài hát tiếng Tạng, mặc dù cô không thể hiểu được ý nghĩa của lời bài hát đó. Nhưng hôm nay cô lại không có tâm tình. Tựa lưng vào trên đệm, Liên Hào ở trong vị bơ nòng đệm nhắm hai mắt lại.

Kha Oánh cũng tựa vào trên đệm mềm, không hề động, cô ấy đang chờ đợi, chờ đợi Liên Hào mở miệng. Liên Hào hiện tại cùng Liên Hào hai ngày trước mặt mấy hờn hờ quả thực như hai người khác nhau.

Nửa ngày sau, cô mở mắt, uống một ngụm sữa dê, nói: "Kha Oánh, Bách An Ny đính hôn."

"Vậy thì sao?" Kha Oánh không thể phủ nhận, kỳ thực, trong nội tâm cô ấy đã sớm đem mười tám đời tổ tông của Lan Đình Phuong hung hăng mắng chửi, đáng chết, cái tên đàn ông âm dương quái khí này dám khiến cho Cố Liên Hào biến thành chim sợ cành cong, cái quái gì cũng trở nên sợ hãi.

Cố Liên Hào là ai, là nữ anh hùng trong lớp của bọn họ, là nữ hào kiệt, có thể không chớp mắt ngồi ở trong căn phòng tối như mực, uống cà phê nhàn nhã xem bộ phim được đánh giá là kinh dị hàng đầu thế giới. Đối với những tên côn đồ bốn cột cô, cô sẽ ân cần thăm hỏi cậu em nhỏ trong đống quần bọn chúng. Có thể mắt cũng không chớp đi rạch xe Ferrari vừa mới mua chỉ chạy mấy trăm km. Có thể ở trên lớp học đột nhiên cầm lấy túi sách đứng lên, sau đó đối với giáo viên nói: "Thưa thầy, em muốn bỏ lớp, à mà.. Không, em muốn bỏ tất cả các môn học."

Kha Oánh nhìn đến Liên Hào của hiện tại, một bụng hỏa cứ như vậy bùng lên, cô hung hăng uống một ngụm sữa dê, bạo lực đặt cốc xuống bàn.

"Vậy thì sao? Lan Đình Phuong là chồng của cậu, mối quan hệ của hai người được pháp luật bảo vệ, anh ta còn có thể chạy đi đâu được?"

Quan hệ của hai người được pháp luật bảo vệ? Cố Liên Hào không hiếm lạ gì tờ giấy mỏng kia, thật sự không hiếm lạ gì.

"Kha Oánh, cậu cũng biết mà." Liên Hào cười khò: "Cậu cũng biết mình quá hiểu chuyện này, mình chỉ để ý là người khác ở bên mình nhưng tâm có thật sự ở bên mình hay không. Mình biết, Lan Đình Phuong những năm gần đây từ đầu đến cuối chưa từng quên Bách An Ny. Cậu biết không, anh ấy cũng không bao giờ tham dự vào mục giải trí, có một lần bọn mình đi một nhà hàng dùng cơm, nhà hàng kia đang phát ca khúc của Bách An Ny, anh ấy nghe xong lập tức quay đầu bước đi. Hiện tại cô ấy tuyên bố đính hôn một cách phô trương như vậy, còn đem tin trực tiếp phát cho truyền thông Á Thái, Kha Oánh, mình có dự cảm, chuyện này không đơn giản như vậy."

Kha Oánh trầm mặc.

Bách An Ny cô ấy có biết đến, học cùng khoa với bọn cô, cùng Lan Đình Phuong như hình với bóng. Vào thời điểm đó, Kha Oánh cảm thấy kia hai người sẽ không thể tách rời. Bách An Ny là một người không cam lòng và luôn nắm bắt cơ hội, cô ấy từng chứng kiến qua thủ đoạn của cô ta, Bách An Ny chỉ cần nói hai ba câu đã khiến cho giảng viên âm nhạc đem chìa khóa phòng luyện đàn giao cho cô ta.

Sau này, nhìn đến thành công của Bách An Ny, Kha Oánh cũng không bất ngờ lắm.

"Kha Oánh! Mình cảm thấy thật bất an." Liên Hào nâng tay ôm lấy mặt: "Cậu không biết đâu, mấy ngày qua Đình Phuong đối với mình rất tốt, mấy ngày

qua anh ấy giống như một lần nữa nhận thức được là mình muốn làm vợ anh ấy cả đời. Vài ngày nay, mỗi ngày tỉnh lại mình đều có thể nhìn đến anh ấy ngủ ở bên cạnh mình, sáng hôm đó khi mình nhìn đến đầu của mình cùng đầu của anh ấy kề sát vào nhau, mình đã không thể kiềm nổi mà bật khóc."

Kha Oánh lại bắt đầu đau lòng, đau lòng nhịn không được đi đến bên người Liên Hảo, đem đầu cô nhẹ nhàng đặt trên vai mình.

"Những khi vì anh ấy mà làm bữa sáng, trong lòng mình thật sự rất vui, vì chỉ có Cố Liên Hảo là người phụ nữ duy nhất có thể làm chuyện này cho Lan Đình Phương."

"Mình mừng vì trên đời này có một loại quan hệ gọi là hôn nhân, mình mừng vì có cái phát minh gọi là hôn thú, luật hôn nhân gia đình, nó khiến cho một người phụ nữ cùng một người đàn ông có thể danh chính ngôn thuận sống cùng một nhà, mình mừng vì buổi sáng có thể vì anh ấy làm bữa sáng. Kha Oánh, những ngày qua, mình đã hạnh phúc đến như vậy đó."

Hỏi thế gian tình là gì, vì sao đã biết đó là con đường chết thế nhưng vẫn cứ cắm đầu lao vào.

"Kha Oánh, mình có một dự cảm mãnh liệt, mình sẽ mất đi Đình Phương, dự cảm của mình rất chuẩn xác, lần đó bà ngoại mất, mình ở trên lớp không biết thế nào lại vô cùng buồn ngủ, sau khi ngủ dậy không hiểu sao lại có một cái ý niệm trong đầu chính là cảm thấy hoảng loạn, mặc dù mình không có lý do gì để hoảng loạn cả. Nửa tiếng sau, bà ngoại mình qua đời."

Kha Oánh đến trước mặt Liên Hảo, nhìn thẳng vào mắt cô.

"Liên Hảo." Kha Oánh chậm rãi nói: "Lan Đình Phương sẽ thấy, anh ta cuối cùng sẽ thấy cái tốt của Cố Liên Hảo, hơn nữa cũng sẽ yêu cậu."

"Anh ấy có nhìn thấy không?" Liên Hảo thì thảo nói: "Anh ấy cuối cùng sẽ thấy, sẽ phát hiện mình yêu anh ấy nhiều như vậy, và rồi anh ấy cũng sẽ yêu mình sao?"

Một Liên Hảo mờ mịt như thế khiến cho Kha Oánh xót xa, năm qua năm ngày qua ngày chờ đợi đã xóa đi hết góc cạnh của nữ cường nhân năm nào, khiến cho cô trở nên lo được lo mất.

Kha Oánh biết cô không thể cứ tiếp tục như thế nữa.

"Hãy nghe mình nói, Liên Hảo." Kha Oánh hít một hơi thật sâu: "Thay vì cậu cứ chờ đợi một cách mù quáng như vậy, không bằng cậu lựa chọn một cơ hội nói với anh ta, nói cho anh ta biết cậu yêu anh ta."

Liên Hảo kích động lắc đầu: "Không thể, không thể, Kha Oánh, mình không thể."

Sau khi nói xong những lời này cô vội vàng cầm lấy túi xách bên cạnh, Kha Oánh không cho cô trốn tránh, để lại bà vai cô.

"Cố Liên Hảo, cậu sợ hãi sao? Sợ sau khi cậu nói cho anh ta, anh ta sẽ tức giận, hay là sợ cậu nói cho anh ta, anh ta vẫn không yêu cậu, và sau đó cậu sẽ không có lý do nào để ở bên anh ta được nữa?"

"Cố Liên Hảo, mình không cho phép cậu yêu hèn mọn như vậy, hèn mọn đến không còn là chính mình, Cố Liên Hảo là một người phụ nữ tốt, mình không hy vọng cô ấy cả đời hăm sâu bên dưới vũng bùn tên gọi Lan Đình Phương!"

"Cố Liên Hảo, cậu bây giờ còn trẻ, con đường phải đi phía trước vẫn còn dài, mình hy vọng người đàn ông đi cùng cậu đến cuối cuộc đời này sẽ yêu và quý trọng cậu. Bởi vì trên thế giới này không có ai tốt hơn Cố Liên Hảo, một người phụ nữ xứng đáng với tình yêu."

Hoa hải đường đỏ trong sân đang nở rộ, giống như dòng máu sục sôi trong lòng Liên Hảo lúc này, Liên Hảo hồi tưởng lại thời niên thiếu, thời niên thiếu độc nhất vô nhị.

"Đem hết thảy nói cho anh ta đi! Đến lúc đó, nếu anh ta thực sự không yêu cậu, cậu liền từ bỏ, đi tìm một người mà cậu yêu và yêu cậu, Cố Liên Hảo phải cùng một người như vậy ở cùng nhau mới được, Cố Liên Hảo xứng đáng với cuộc sống tươi sáng hơn."

"Cuộc sống tươi sáng!" Liên Hảo nhớ kỹ, năm chữ này dường như tiếp thêm lòng can đảm vô tận trong cô.

Cố Liên Hảo, đã đến lúc nên thay đổi, cô muốn có một cuộc sống tươi sáng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trước khi anh trở thành ký ức(15)

Liên Hảo chạng vạng hơn sáu giờ trở về nhà, ngoài ý muốn là Lan Đình Phương thế nhưng lại ở nhà. Thông thường, ngoại trừ cuối tuần, Liên Hảo rất ít khi thấy mặt anh. Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là trên tay anh còn cầm một quyển sách dạy nấu ăn, dường như đang có ý định chuẩn bị bữa tối, thậm

chí anh còn mỉm cười khi nhìn thấy Liên Hảo.

Khi anh mỉm cười, cả căn bếp dường như cũng sáng bừng lên.

Liên Hảo khẽ cười, tóm lại mái tóc lộn xộn trên trán anh. Tóc Lan Đình Phương luôn ra rất nhanh, nhưng anh lại rất lười để ý, có một lần tóc của anh so với cô còn muốn dài hơn.

Nhớ năm đó ở Quảng Châu, ở tiểu khu của bọn họ có một bà lão nhận nhầm bọn họ là hai chị em gái. Khi đó tóc anh so với của cô còn dài hơn. Bọn họ cùng nhau đi dép lê, mỗi người trong tay xách theo một cái ba lô lớn, bên trong đó là một số đồ nhái mà họ mang đến chợ đêm để bày hàng bán, một tay khác cầm nước khoáng, nước khoáng là dùng để làm nhuận cổ họng. Ở chợ đêm, tiếng rao của gian hàng càng to thì sẽ càng thu hút khách hàng.

Họ đã có rất nhiều khó khăn trong năm đầu tiên kết hôn.

Cho đến hiện tại, những năm tháng gian khổ ấy đã lắng đọng lại thành những kỷ niệm đẹp.

Cũng giống như những đêm trước, Lan Đình Phương gọi Liên Hảo vào thư phòng hỗ trợ, hơn mười một giờ họ liến lên giường ngủ. Đêm nay Lan Đình Phương còn vờn cánh tay ra, để Liên Hảo gối đầu lên tay anh.

Khi con buồn ngủ ngày càng kéo đến, Liên Hảo vẫn còn đang miên man suy nghĩ về cánh tay này.

Rạng sáng lúc ba giờ, Liên Hảo gặp ác mộng, khi tỉnh lại nhìn đến giường bên cạnh trống trơn, cô cứ ngây ngốc ngồi đó.

Ra khỏi phòng ngủ, đi đến thư phòng của Lan Đình Phương, chiếc đèn nhỏ trên tường vẫn còn đang sáng nhưng bên trong không có người, chỉ có duy nhất mùi vị Nicotine nồng nặc.

Liên Hảo thở một hơi thật sâu, người này mười ngày nay giống trống khua chiêng nói cai thuốc, còn thề son sắt nói muốn cùng cô sinh một em bé Thế vận hội Olympic.

Lời nói vẫn còn rõ ràng văng vẳng ở bên tai.

Nhìn qua camera giám sát, bên trong gara, chiếc xe của Lan Đình Phương đã không thấy đâu cả.

Liên Hảo tựa vào trên tường, cô đang nghĩ, anh lúc này đã đi đâu? Khi nào thì anh rời khỏi giường?

Không khí buổi sáng khiến những suy nghĩ của Liên Hảo càng thêm tỉnh táo, một ý nghĩ nảy ra len lỏi vào tận xương cốt, cô bất giác nổi cả da gà.

Hơn bốn giờ sáng, Liên Hảo nhận được điện thoại của Phòng Tổ Vọng, cho cô một địa chỉ và nói rằng Lan Đình Phương đã say.

Bầu trời rạng sáng trong veo, Liên Hảo lái xe rất nhanh, lúc này Bắc Kinh xe cộ tương đối thưa thớt, Liên Hảo dường như đang hoài niệm lại cái cảm giác phấn khích mà tốc độ mang lại cho cô trước đây. Trần xe được kéo xuống, gió ở bên tai cô gào thét lướt qua, Liên Hảo cảm thấy mình nên cảm ơn Lan Đình Phương vì đã để cô thỏa được cơn nghiện đã bỏ dở từ lâu.

Đứng trước địa chỉ đó, Liên Hảo mới biết được bản thân thì ra đang đứng ở trước cửa Phong Lâm Các tiếng tăm lừng lẫy ở thủ đô. Phong Lâm Các là nơi An Mỹ Nhân ao ước được bước vào nhất. Những người có thể đến đây không phải chỉ cần có tiền và quyền là được, mà còn phải nổi tiếng và có tiếng nói. Nghe nói nơi này chỉ tiếp nhận những hội viên như vậy.

Nếu vậy thì Lan Đình Phương nhất định là hội viên của nơi này!

Trước cửa, nhân viên mặc trang phục của tài xế hoàng gia rất lịch sự tiếp nhận chìa khóa xe từ tay Liên Hảo. Khi cô xuống xe, một nam một nữ hướng Liên Hảo nghênh đón, người đàn ông chính là Phòng Tổ Vọng, còn người phụ nữ này Liên Hảo không biết, có điều bộ dáng trông rất đẹp.

"Cậu ấy uống say, say rồi tỉnh rồi ngủ, bọn tôi không biết nên làm gì với cậu ấy cả!" Phòng Tổ Vọng nói với khuôn mặt bất lực.

Liên Hảo gật đầu, đi theo sau Phòng Tổ Vọng.

Tú Cẩm nhường đường, đi theo phía sau Liên Hảo, đứng vậy, là cô ta cố ý, lấy một loại tâm lý ganh tị của phụ nữ muốn quan sát vợ của Lan Đình Phương.

Không phải là một người phô trương, ăn mặc giản dị, một đầu tóc quần ngắn nhìn không khác gì một đứa con trai, mặc một chiếc áo len ngắn tay màu xanh đậm, bên trong là áo thun trắng, quần rộng màu tối dài tới đầu gối, như thể vừa trở về từ chợ đêm. Dáng không cao, khuôn mặt nhỏ nhắn, và ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên là cô rất giống với nữ nghệ sĩ Đài Loan Quế Luân Mỹ.

Cô như vậy thoát nhìn trông có vẻ vô cùng nhỏ bé, thể nhưng lại lái chiếc xe Retro huyền thoại sản xuất năm 2005 bởi BMW. Chiếc Retro này là phiên bản giới hạn của công ty BMW để đội của họ trở lại cuộc đua xe công thức một vào năm đó. Xe này chắc hẳn đã được sửa đổi và đưa vào bộ sưu tập.

Khi nhìn thấy vợ của Lan Đình Phương lái một chiếc xe như vậy, Tú Cẩm không biết phải nói gì hơn. Không phải là vì giá xe, lấy thân phận là vợ Lan Đình Phương, có lái máy bay cũng không quá khoa trương, lại nói giá của chiếc xe này không đắt, điều khiến Tú Cẩm kinh ngạc là một người phụ nữ nhìn có vẻ yếu ớt như vậy thể nhưng sẽ thích cái trang xe, còn là một chiếc xe đua tốc độ lớn.

Ba người cùng nhau tiến vào thang máy, ánh mắt Phòng Tổ Vọng cũng chỉ ngắm hoa văn màu vàng trong thang máy, không có nói chuyện với Liên Hào, Liên Hào cũng lười hỏi, cô biết nếu cô hỏi Phòng Tổ Vọng cũng sẽ chỉ trả lời một cách qua loa lấy lệ, cho tới bây giờ đều là như thế.

Nhóm bạn của Lan Đình Phương đều không thích cô, thật lâu thật lâu trước kia cũng đã không thích cô, điều này Liên Hào biết, mới đầu, Liên Hào âm thầm lấy lòng bọn họ, nhưng càng lấy lòng bọn họ lại càng phản cảm. Sau này, Liên Hào cũng dần dần hiểu ra, bởi vì lúc đó trong cái vòng luẩn quẩn của bọn họ, cô là ngoại tộc, cùng bọn họ không hợp nhau.

Bọn họ không thích cô cách một đoạn thời gian lại nhận được một bưu phẩm xinh xắn có đóng dấu từ Mỹ.

Bọn họ không thích những thực phẩm nhập khẩu mà cô mang đến, chỉ một khối bánh quy của cô có thể so cùng một ngày cơm trưa của bọn họ, thật sự làm cho người ta luyến tiếc.

Bọn họ không thích cô rõ ràng là cúp học nhưng giáo viên cũng không thể làm gì được cô, không thích cô cho dù là cúp học, thành tích vẫn xếp vào số một số hai ở trường. Bọn họ nghĩ rằng đó nhất định là bởi vì mẹ cô là quan ngoại giao nên cô mới có thể có kết quả tốt như vậy. Tuy nhiên, điều mà họ không biết là cô phải xem đi xem lại các ghi chú trong lớp mà Kha Oánh ghi lại nhiều lần mỗi đêm.

Liên Hào nghĩ

Bọn họ không thích nhất hẳn là vì cô có thể cứ như vậy vô tư rạch một chiếc Ferrari có giá trị ngàn vạn, gã chủ xe vô cùng kiêu ngạo và ngoan tuyệt, đến cuối cùng bọn họ bắt cô phải cúi đầu khom lưng, bởi vì chủ xe kia là một thương nhân mậu dịch xuất khẩu, đã từng cầm hơn mười cọc tiền lớn có giá một trăm đô la muốn bao bọn họ biểu diễn.

Phong Lâm Các khiến Liên Hào có cảm giác tựa như một tòa cung điện xa xỉ. Ghế lô Lan Đình Phương ngồi gọi là mê cung, mê cung thật sự đúng như tên gọi, anh dựa vào trên sofa, trong ghế lô có một sân khấu nhỏ, được tạo ra bằng lưới đen và trắng, là phong cách mà Lan Đình Phương thích, mảnh liệt kèm một chút kinh dị.

Có rất nhiều cô gái vây quanh Lan Đình Phương, vài thanh niên trẻ nhàn nhả mang theo ánh mắt mê ly cùng những cô gái bên cạnh vui đùa âm ỉ. Trong khay của cô gái mặc trang phục thổ nổi tiếng ở phương Tây đặt một ly chất lỏng đỏ au giống hệt máu tươi.

Khẩu Gia Minh ngồi ở bên cạnh Lan Đình Phương, ngồi trên đùi anh ta là một cô gái trang điểm điểm lệ. Lúc Liên Hào tiến vào, anh ta kéo cô gái gọi cảm kia ra, ghé vào thì thầm bên tai Lan Đình Phương.

Có lẽ Liên Hào ăn mặc kỳ quái khiến cho những người đó đồng loạt đem ánh mắt dừng ở trên người cô, Liên Hào hiện tại quần không xong nhiều như vậy, ngay lúc này cô chỉ muốn sớm đem Lan Đình Phương rời khỏi đây, cô thật sự đang rất sợ hãi.

Mùi hương trong ghế lô kia khiến cô sợ hãi, đó là mùi của ma túy. Trước kia ở Quảng Châu, đi theo Lan Đình Phương khắp các quán bar nên cô nhận ra mùi vị đặc trưng của ma túy.

Lúc này Lan Đình Phương đã say đến bất tỉnh nhân sự, Liên Hào lay anh dậy, đầu của anh liền mềm yếu gác ở trên vai cô, dưới sự trợ giúp của Phòng Tổ Vọng cùng Khẩu Gia Minh, rốt cục đem được anh lên xe.

"Đình Phương... Có hay không." Liên Hào đứng ở nơi đó nắm chặt tay nắm cửa xe, những lời phía sau mắc kẹt trong cổ họng.

"Không có!" Phòng Tổ Vọng vội vàng nói: "Lan Đình Phương là loại người nào chứ, cậu ấy làm sao có thể cho phép bản thân chạm vào cái kia, cậu ấy một lần cũng không có chạm qua."

Liên Hào thờ phào nhẹ nhõm một hơi, gật đầu: "Vậy là tốt rồi."

Lúc Liên Hào dự định lên xe, Khẩu Gia Minh gọi cô lại: "Cố Liên Hào, cô yên tâm đi, chúng tôi ai cũng không có chạm vào cái thứ kia, cái gì có thể chạm vào cái gì không thể chạm vào chúng tôi điều biết."

Khẩu Gia Minh, một người đang say tại lúc rạng sáng đối với phía chân trời còn đen kịt, mắt nhắm nói ra: "Tôi cũng không biết vì sao lại nói những lời này với cô, coi như là cảm ơn đi, cảm ơn cô thời gian đó đã đi theo chúng tôi, tuy rằng chúng tôi biết cô là vì Lan Đình Phương."

Luôn luôn thích châm chọc khiêu khích Liên Hào, lưu manh gọi cô là con gái quan ngoại giao Phòng Tổ Vọng giờ phút này cũng thừa dịp có một chút rượu, mang theo một chút tức tưởi: "Cố Liên Hào, tôi cũng vì sự lỗ mãng lúc trước của mình hướng cô xin lỗi, cô cũng biết, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, kỳ thực, tôi ghen tị với cô, ghen tị cô một cô gái lại có thể sống cởi mở đến vậy, so với chúng tôi còn đàn ông hơn!"

Đàn ông, đây là lần đầu tiên Liên Hào nghe được có người so sánh cô như vậy.

Đề hai người này hướng cô xin lỗi cũng thật không dễ dàng. Lúc trước Phương Tổ Vọng gọi Bách An Ny là em dâu, còn Khẩu Gia Minh gọi Bách An Ny là chị dâu nhỏ, bọn họ luôn luôn cho rằng cô là kẻ thứ ba, mặt dày mày dạn trình diễn tiết mục cướp đoạt tình yêu.

Khi ra khỏi Phong Lâm Các trời đã bắt đầu sáng. Liên Hào không đưa Lan Đình Phương về nhà, mà là lái xe đến một chiếc cầu vượt bỏ hoang, cùng đợi mặt trời mọc.

Lan Đình Phương bị ánh sáng mặt trời làm cho tỉnh giấc, mở ra mí mắt, mặt trời đỏ au chậm chậm lộ dạng, một vòng mặt trời đỏ từ chính giữa của hai tòa

kiến trúc còn đang thi công từ từ nhô lên, bị mặt trời đỏ huân hồng, những đám mây nhiễm đỏ cả chân trời, và những nhà cao tầng trong thành phố không còn lạnh băng như những gì từng thấy trước đây. Chúng trông giống như những bức tranh màu nước mềm mại, tươi sáng được vẽ bởi trẻ em.

Men say trong tâm trí anh còn chưa có tiêu tán hết. Anh cảm thấy cảnh đẹp trước mắt dường như đã đưa anh trở về thời thơ ấu, ba và mẹ nắm tay anh cùng ngắm bình minh trên sân thượng phủ đầy rêu.

Khoảnh khắc này như một giấc mơ bị làm cho bừng tỉnh, tay bị nắm giữ, bàn tay này thật ấm áp, ấm áp tựa như ánh nắng chiều. Chủ nhân của bàn tay này là vợ của anh, luôn mang chiếc nhẫn anh tặng, chiếc nhẫn trị giá chín trăm chín mươi tám nhân dân tệ, khi đó cô có chút ngu ngốc, chọn một chiếc nhẫn thật bình thường bên cạnh chiếc có giá một ngàn mười tám tệ trông có vẻ đẹp hơn kia, cô nói rằng nó rẻ hơn nhiều, trong khi rõ ràng cũng chỉ kém có mười tệ mà thôi.

"Đẹp không?" Cô ở bên cạnh anh hỏi.

Lan Đình Phương gật đầu, quay lại nhìn cô, ánh mặt trời chiếu rọi trên gương mặt cô, vô cùng vô cùng tỏa sáng.

"Anh thích nơi này không?" Cô hỏi.

Lan Đình Phương quay đầu đi, anh không dám nhìn Liên Hảo, anh cảm thấy Liên Hảo của hiện tại giống như một hố đen tồn tại trong vũ trụ. Khiến cho người ta nhìn không được muốn sa vào nhưng lại sợ hãi giây tiếp theo sẽ bị nó nuốt chửng.

"Khi lần đầu tiên phát hiện nơi này, em đã nghĩ một ngày nào đó sẽ đưa anh đến đây. Hiện tại, em cuối cùng đã làm được."

Lan Đình Phương trầm mặc.

"Muốn mang anh đến là vì muốn chia sẻ cảnh đẹp này với anh, mẹ em nói những thứ tốt đẹp thì cần phải chia sẻ, tựa như chia sẻ niềm vui và nỗi đau. Lan Đình Phương, Cố Liên Hảo muốn cùng anh thật dài thật lâu chia sẻ cảnh đẹp, chia sẻ niềm vui, nỗi đau."

Lan Đình Phương vẫn cứ trầm mặc, cuối cùng nói: "Liên Hảo, chúng ta trở về đi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Trước khi anh trở thành ký ức(16)

Ngày 18 tháng 6 năm 2007, ngày hôm nay trở thành ngày đánh dấu cột mốc Lan Đình Phương cùng Cố Liên Hảo phân ly.

Sáng hôm đó Lan Đình Phương vì Liên Hảo làm bữa sáng, sau khi ăn xong, anh nói: "Liên Hảo, thời gian này anh có một chút việc tư muốn giải quyết."

"Vâng!" Liên Hảo không có nhìn anh, quay lưng đi, nói: "Nhưng em hy vọng di động của anh phải hai mươi tư giờ khởi động máy. Anh yên tâm, nếu không có chuyện gì em sẽ không phiền đến anh, em chỉ là muốn lúc cần tìm anh thì có thể liên lạc được ngay."

Anh từ phía sau ôm cô, trả lời: "Được, anh sẽ hai mươi tư giờ khởi động máy, ở lúc em cần thì sẽ tìm được anh."

Bốn ngày sau, một mẩu tin tức xuất hiện ở đầu đề các trang giải trí lớn. Chuyến lưu diễn toàn cầu của nhóm nhạc Beautiful Voice diễn ra đầu tiên ở New York đã vô cùng thành công, nghe nói giá vé vào giờ chót đã tăng gấp ba mươi lần. Nhưng cách một ngày sau, điều mà mọi người chú ý không phải là những màn biểu diễn phấn khích đó, mà là nhân vật thần bí xuất hiện ở hậu trường đón Bách An Ny. Có phóng viên chụp được hai bức ảnh, trong ảnh chụp Bách An Ny cùng một người đàn ông cao lớn đội mũ lưỡi trai, sau khi buổi biểu diễn kết thúc cả hai cùng song song ngồi vào xe bảo mẫu của Bách An Ny rồi đi, một giờ sau lại cùng nhau xuất hiện tại khách sạn của Bách An Ny. Đáng tiếc người đàn ông thần bí này từ đầu tới cuối đều đem bản thân che giấu vô cùng tốt, trong ảnh chụp cũng chỉ có thể thấy được Bách An Ny cùng người đàn ông này như hình với bóng, bàn tay người này còn rất săn sóc ôm lấy thắt lưng Bách An Ny. Cũng có người đoán người đàn ông này có thể là John, người vừa cùng cô ấy đính hôn. Sau đó, lại có báo viết, đêm đó người đàn ông ở cùng Bách An Ny xác định chắc chắn không phải là John, bởi vì vào thời điểm đó John đang tham dự một buổi tiệc mừng cho buổi diễn đầu tiên của bọn họ cùng ban tổ chức. Theo như một nguồn tin từ một người giấu tên thì trong buổi tiệc này John đã uống đến say mềm, cứ như vậy, nhóm truyền thông lại phát huy phẩm chất bất quãi của bọn họ, chỉ ra việc John là đang mượn rượu giải sầu. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, sức nóng của tin tức này bắt đầu lan rộng.

Tin tức này cũng lan rộng đến những tờ báo lá cải lớn nhỏ của Bắc Kinh, lúc Liên Hảo nhìn thấy những tin tức này là khi cô đang ở Starbucks, hình ảnh Bách An Ny cùng người đàn ông cao lớn đội mũ che khuất khuôn mặt được đăng ở vị trí vô cùng nổi bật trên tờ báo. Người đàn ông mặc một chiếc áo khoác màu đen, người mặc áo khoác đen này rất mê người, chỉ với một chiếc áo khoác đơn giản đã có thể làm cho người ta dời không được ánh nhìn, nó có hương vị tăn mạn của đường phố Paris cùng ánh mặt trời chói mắt của Địa Trung Hải.

"Hóa ra đây là việc tư mà anh đã nói! Không ngờ trao cô ấy cho người đàn ông khác sao? Đã luyện tiếc cô ấy như vậy thì lúc trước liền mang theo cô ấy cùng nhau rồi đi chẳng phải tốt hơn sao? Cần gì phải đến trên chộc em! Lan Đình Phương, anh biết không, Cố Liên Hảo là một người phụ nữ rất có chấp!" Liên Hảo nhẹ nhàng vuốt ve người đàn ông trên báo.

Rất kỳ quái, hẳn là phải rất đau, nhưng có vẻ không phải, cô chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, cô nghĩ, cái cảm giác này nên gọi là chết lặng.

Khi mới kết hôn, anh luôn gọi nhầm tên cô, đem Liên Hảo gọi thành An An.

Trong khoảnh khắc khi anh say mê trong con tình ái, anh gọi cái tên An An.

Trong con say, anh ôm eo cô hết lần này đến lần khác chất vấn: Vì sao lại muốn đi!

Rất nhiều rất nhiều lần những việc mà Liên Hảo không muốn nhớ lại liên tiếp diễn ra, cho đến bây giờ chúng khiến cô trở nên chết lặng.

"Lan Đình Phuong, anh luyến tiếc cô ấy, vậy còn em thì sao? Em nên làm cái gì bây giờ?" Liên Hảo thờ dãi, chỉ có thể thờ dãi, ánh mắt bị hành ảnh đôi nam nữ trên báo giảng co.

Một đôi tay cầm đi tờ báo ở trên bàn, đem tờ báo hung hăng cuốn thành một đoàn, sau đó cô ấy bắt đầu lớn tiếng gọi người phục vụ.

"Đem cái thứ rác rưởi này vứt đi!" Kha Oánh tức giận nói, thấy người phục vụ không có phản ứng, cô ấy lại dùng tiếng Anh nói lại một lần nữa.

Liên Hảo vội vàng kéo Kha Oánh, một bên hướng người phục vụ cùng khách xung quanh xin lỗi.

Ngày đó, ở Bắc Kinh người đến người đi tấp nập, Liên Hảo cứ như vậy đối với bầu trời hét lên: "Lan Đình Phuong, anh là một con heo, anh là đồ con lừa."

Bọn họ lái xe trên đường cao tốc, chạy thật lâu thật lâu, cuối cùng họ đã đi đến Trường Thành. Dưới ánh hoàng hôn, Kha Oánh nói: "Liên Hảo, chúng ta không cần Lan Đình Phuong nữa, không cần anh ta nữa có được không?"

Liên Hảo nhìn kiến trúc không có điểm dừng trước mắt, không nói nên lời, đón nhận gió từ bốn phương tám hướng tràn về.

Kha Oánh còn nói: "Cậu xem, anh ta vừa nghe đến Bách An Ny phải lấy người đàn ông khác liền đứng ngồi không yên."

Ở trong tiếng gió vu vu, khi ánh chiều chạng vạng sắp đem bọn họ nuốt chửng, Liên Hảo nói:

"Kha Oánh, mình luyến tiếc, thế nào luyến tiếc? Giống như Lan Đình Phuong có làm thế nào cũng luyến tiếc Bách An Ny vậy, Lan Đình Phuong là người mình yêu mười năm, là người đàn ông mình yêu trong suốt mười năm tuổi trẻ tốt đẹp nhất của mình."

Một câu luyến tiếc khiến nước mắt chảy dài trên mặt Liên Hảo, cuối cùng, cô nhịn không được ghé vào trên vai Kha Oánh bật khóc tựa như một đứa trẻ.

Trong trí nhớ, trừ bỏ thời điểm bà ngoại qua đời, cô cũng chưa từng khóc như thế này.

Kha Oánh vỗ về Liên Hảo, lần lượt nói: "Cố Liên Hảo, con nhỏ ngu ngốc này, thật xúi quẩy cho mình vì có một người bạn như cậu, áp lực công việc vốn đã lớn rồi, còn phải dành ra một điểm tâm tư đi lo lắng cho cậu, mình thế nào lại mệnh khổ như vậy, Cố Liên Hảo, cậu là một kẻ phiền phức."

Lời này thế nhưng lại khiến Liên Hảo nở nụ cười, cô ghé vào trên vai Kha Oánh nói:

"Yên tâm đi, Kha Oánh, Cố Liên Hảo sẽ không cả đời uất ức mãi, mình muốn nỗ lực một lần cuối cùng, nếu Lan Đình Phuong vẫn cứ ngốc nghếch như vậy, đến lúc đó, chúng ta liền không cần anh ấy nữa, sau đó, mình liền quăng anh ấy đi, đi tìm người đàn ông xứng đôi với mình."

Ở giữa trời chiều, Kha Oánh vươn tay: "Được, nhớ kỹ lời nói này của cậu, Cố Liên Hảo, chúng ta đến đến ngoéo tay."

"Nhớ kỹ!" Liên Hảo vươn tay.

Đây là hứa hẹn của Cố Liên Hảo cùng Kha Oánh ở trên Trường Thành.

Ngày kế, trong một cuộc phỏng vấn với giới truyền thông, Bách An Ny tuyên bố chặn các phương tiện truyền thông với lý do cô ấy không muốn tiết lộ bất kỳ vấn đề cá nhân nào, và người đàn ông ở cùng khách sạn với Bách An Ny trở thành đề tài hấp dẫn trên các tiêu đề của các tạp chí, trang web lớn. Chủ đề nóng cũng bắt đầu khiến cho fan của Beautiful Voice chia ra thành hai ý kiến trái chiều, đại bộ phận fan chỉ trích Bách An Ny bắt cả hai tay, một số ít fan kiên trì, cho rằng đây chỉ là sự phóng đại của nhóm truyền thông để thu hút sự chú ý.

Cuộc tranh cãi này kéo dài cùng chuyến lưu diễn đến Los Angeles của nhóm nhạc Beautiful Voice vào ngày 26 tháng 6. Do vụ bê bối của Bách An Ny, chuyến lưu diễn ở Los Angeles thậm chí càng bị giới truyền thông khiêu khích hơn, chính là sau khi buổi lưu diễn kết thúc, có một nhà truyền thông bắt giữ được bóng dáng của người đàn ông thần bí, nhưng Bách An Ny lúc này lại đang tham gia buổi tiệc chúc mừng.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng tất cả mọi chuyện đã dừng lại đây thì có một nhân viên phụ trách trong buổi tiệc nói rằng, đêm đó Bách An Ny ở lúc gần kết thúc buổi tiệc đã mặc quần áo của trợ lý từ cửa sau của khách sạn rồi đi, sau đó trực tiếp lên một chiếc xe màu đen đậu ở phía sau khách sạn. Màn hình theo dõi của khách sạn hôm đó cũng ghi lại Bách An Ny mặc quần áo của trợ lý từ cửa sau rồi đi, chỉ là không có chụp được hình dạng chiếc xe. Đối với vấn đề này, người đại diện của Bách An Ny đưa ra giải thích là vì Bách An Ny thân thể không khỏe, vì không muốn mọi người mất hứng cho nên lựa chọn âm thầm rời khỏi buổi tiệc.

Scandal này cùng với nhóm nhạc Beautiful Voice diễn xuất một đường tiến tới Los Angeles, Paris, Madrid, Munich, Rio de Janeiro, Mumbai, Sydney, Seoul, Tokyo.

Tokyo là điểm dừng chân đếm ngược cuối cùng của Bách An Ny. Hôm nay là ngày bảy tháng bảy, trước thềm buổi hòa nhạc, một ai đó đã chụp được Bách An Ny cùng một người đàn ông vóc người cao lớn đội mũ cùng cặp, đeo kính giống nhau ở tháp Tokyo. Những bức ảnh kia được đăng lên mạng, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt, ảnh chụp hai người hoàn toàn che đậy, kính râm to, mũ, khẩu trang, vì vậy cho nên nhìn không rõ hình dáng của hai người. Ngoại hình của người nữ rất giống với Bách An Ny, ngoại hình người nam khớp với dáng người bị truyền thông chụp được ở New York. Hơn nữa người chụp những tấm ảnh này còn thề thốt nói cô ấy nhận ra người này tuyệt đối không phải là John, cô ấy còn mạnh dạn suy đoán người đàn ông này là một người Châu Á.

Trong khoảng thời gian ngắn, vụ bê bối của Bách An Ny lại gây xôn xao.

Sau khi kết thúc buổi diễn, ngay tại khu vực phỏng vấn báo chí, các phóng viên tung ra vấn đề này, Bách An Ny chỉ nhàn nhạt trả lời: "Sức tưởng tượng của người bạn trên mạng kia quá phong phú."

Đối với một câu trả lời mơ hồ như vậy, các phóng viên làm sao có thể dễ yên, vì thế, ngày kế tiếp, trên các trang giải trí lớn lại bắt đầu viết về vụ bê bối của Bách An Ny cùng tình biến với Mark John, và họ cũng đưa ra suy đoán cô ấy cùng Mark John đột nhiên tuyên bố đính hôn là do sức ép của công ty quản lý, cùng với việc muốn làm hài lòng fan. Cũng có người chỉ ra kỳ thực dựa vào tình hình trước mắt, xem ra chân mệnh thiên tử của Bách An Ny hẳn là một người khác.

Bắc Kinh đã trôi qua một nửa tháng bảy chuẩn bị nghênh đón tháng tám.

Một tháng này, Liên Hảo từ bỏ đi siêu thị cùng hai tòa soạn, phần lớn thời gian cô đều vượt qua ở nhà. Những lúc Kha Oánh rảnh, buổi tối sẽ hẹn Liên Hảo ra ngoài giải khuây.

Suốt cả tháng bảy, Liên Hảo đều không có gọi cho Lan Đình Phuong, mỗi buổi tối cuối tuần anh sẽ gọi điện báo bình an, bình thường, Liên Hảo đều là trầm mặc nghe, sau khi đơn giản báo bình an xong sẽ kết thúc điện thoại, không ai nói dư thừa một lời nào.

Nếu nói về sự phát triển vượt bậc của thời đại này thì không thể không nói đến sự lan truyền thông tin. Ngay cả khi chúng ta lựa chọn không chú ý đến, nó vẫn sẽ tự nhiên mà truyền tới bên tai chúng ta. Mọi người dường như xem tin đồn chính là chân lý vĩnh hằng và hằng hái tìm cách đào bới chúng.

Tháng bảy trôi qua với thời tiết nóng như lửa đốt, nhưng Liên Hảo vẫn cảm thấy ánh nắng tràn ngập ngoài kia có thể nào cũng chiếu không tới trong lòng cô. Mỗi khi hoàng hôn đến, Liên Hảo đứng ở trước cửa sổ, có cảm giác ánh sáng chiều ngoài cửa sổ kia như muốn từng chút từng chút một đem cô cắn nuốt.

Liên Hảo thậm chí dự cảm được hôn nhân của cô cùng Lan Đình Phuong đã đi tới tận cùng, hiện tại đang ở trong thời gian đếm ngược. Có đôi khi, cô cũng sẽ nghĩ, Có Liên Hảo, mày lấy cái gì? Lấy cái gì đi liều lĩnh?

Liên bởi vì cô yêu anh cho nên muốn anh cũng phải yêu cô sao?

Trên đời này thứ không thể miễn cưỡng nhất chính là tình yêu? Điều này không phải cô không biết.

Ngày 6 tháng 8, một cuộc điện thoại của Phòng Tổ Vọng khiến Liên Hảo gặp được một cố nhân.

Cô ấy đứng ở trước bức tranh sơn dầu lớn, xinh đẹp như một con thiên nga trắng, cười một cách duyên dáng, cứ như vậy mang theo vô cùng tự tin, cứ như một người bạn thân thiết sau nhiều năm gặp lại nói ra:

"Có Liên Hảo, đã lâu không gặp!"

Kỳ thực, Có Liên Hảo cùng Bách An Ny không thân thiết cho lắm, luôn luôn không phải, lúc ban đầu là vậy, sau này liên dần dần không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Trước khi anh trở thành ký ức(17)

"Có Liên Hảo, đã lâu không gặp!" Bách An Ny đứng trước bức tranh sơn dầu duyên dáng mỉm cười, mang theo một chút xa cách cùng một chút vui mừng tựa như đây là một cuộc hội ngộ đã chờ đợi từ lâu.

Giống như bọn họ là những người bạn cũ đã không gặp trong nhiều năm.

Nhưng mà Có Liên Hảo cùng Bách An Ny chẳng phải bạn cũ, kể cả khi bọn họ có cả đời vĩnh viễn không gặp nhau Liên Hảo cũng sẽ không cảm thấy

tiếc hận, có một số người nhất định chỉ có thể như vậy.

"Cố Liên Hào, cô cùng Đình Phuong kết hôn thì thế nào? Tin hay không, cuối cùng, anh ấy vẫn thuộc về tôi." Đây là lời mà trước khi Bách An Ny rời đi nói với Liên Hào, khi đó, cô ấy ghé vào bên tai Liên Hào, nhẹ nhàng nói ra, không khác gì một nữ vương với pháp lực phi thường.

Vì thế, Liên Hào sợ hãi gặp lại Bách An Ny, chỉ sợ cô ấy niệm một chú ngữ, tòa thành mà cô khổ cực dựng lên sẽ liền sụp đổ.

"Bách An Ny, đã lâu không gặp!" Liên Hào đứng thẳng lưng, mỉm cười.

Bách An Ny ở trên sân khấu hay dưới sân khấu đều rất năng động, trải qua năm tháng có được sự duyên dáng và tao nhã tựa một con thiên nga xinh đẹp, cô ta của lúc này có chút trang điểm nhẹ và ăn mặc rất thỏa đáng.

Khi Liên Hào đánh giá Bách An Ny, Bách An Ny cũng đang đánh giá cô, sau đó mang theo sự hụt hẫng, nói: "Liên Hào, rõ ràng tôi so với cô nhỏ hơn một tháng, vậy mà càng ngày tôi lại càng cảm thấy mình giống như là chị của cô vậy."

Khẩu Gia Minh cùng Phòng Tổ Vọng bước vào, bọn họ cười ha ha nói: "Hai vị nữ sĩ này, hai vị dự định đứng mãi như vậy sao?"

"Này, hai người chú ý lời nói có được không, nữ sĩ? Tôi cùng Liên Hào còn chưa tới cái trình nữ sĩ kia." Thiên nga trắng tao nhã mang theo một chút bất mãn.

"Phải, phải, là đại minh tinh!" Phòng Tổ Vọng bày ra bộ dạng cúi đầu khom lưng.

Từ trước, Lan Đình Phuong, Bách An Ny, Phòng Tổ Vọng, Khẩu Gia Minh tựa như một cuốn sách không mở ra được. Đã từng có một lần, Liên Hào cảm thấy tình bạn của bọn họ thật tốt, thật đẹp, đẹp tựa như những bộ phim truyền cảm hứng.

Liên Hào cùng Bách An Ny ngồi xuống ghế bên ngoài ban công, nơi này là biệt thự của Khẩu Gia Minh. Biệt thự nằm ở ngoại ô, cách biệt với sự hối hả và ồn ào của thành phố, xung quanh vô cùng im ắng, là nơi lý tưởng để nói chuyện.

Nếu là như vậy thì Bách An Ny lần này hẳn là có ý định cùng cô đàm luận.

Lúc này, Liên Hào cảm thấy các cô giống với nhân vật trong phim truyền hình diễn tình khổ, hai người phụ nữ bởi vì cùng yêu một người đàn ông mà ngồi xuống bàn đàm phán. Liên Hào chưa bao giờ nghĩ rằng cảnh tượng máu chó này sẽ xảy ra trên người bọn họ.

"Đình Phuong ngày mai mới có thể trở về!" Bách An Ny nhìn Liên Hào nói.

Lời nói mở đầu này nghe thật bình thản, nhưng lại là một kiếm trí mạng.

Liên Hào tin chắc bản thân hiện tại sắc mặt nhất định rất khó coi, cho dù đã biết suốt một tháng qua bọn họ ở cùng nhau, chung quy nghe được trong tai vẫn là khó chịu, so với tưởng tượng còn có khó chịu hơn.

"Ừ!" Liên Hào nắm thật chặt tay: "Tiếp theo, cô nói những lời này là muốn biểu đạt cái gì?"

"Tôi nghĩ, cô hẳn là cũng đoán được, Đình Phuong mấy ngày qua đi theo tôi cả một vòng trái đất, tôi biết nói như vậy đối với cô mà nói thật không công bằng, còn có thể khiến cô thương tâm, nhưng mà, Liên Hào, một tháng qua chúng tôi thật sự rất vui vẻ."

Chúng tôi? Đây là từ ngữ Liên Hào cảm thấy thật sự tốt đẹp, nó khiến hai người, một nhóm người, kết nối chặt chẽ và mật thiết với nhau. Nhưng Liên Hào cũng không dám ở trên người Lan Đình Phuong sử dụng từ ngữ này, cô còn làm không được ở trước mặt người khác tự nhiên mà nói ra hai từ chúng tôi, bởi vì chột dạ, bởi vì người đàn ông tên Lan Đình Phuong và trái tim cô bị ngăn cách bởi một dải ngân hà.

Bách An Ny thì có thể, cứ như thể tự tin ở trước mặt vợ của người đàn ông kia nói ra hai từ chúng tôi.

Liên Hào lẳng lặng nhìn Bách An Ny, nhìn cô ta rũ mắt xuống, run run đôi hàng mi.

"Đây chỉ là biểu đạt đơn phương của cô." Liên Hào nói: "Về phần Đình Phuong, Bách An Ny, cô hiểu anh ấy bao nhiêu, cô cho rằng anh ấy vẫn còn là Lan Lan lúc trước của cô sao? Năm tháng đã làm anh ấy thay đổi, mà tôi lấy thân phận một người vợ chứng kiến tất cả, và cô có vẻ đã đem thân phận của tôi quên mất, cô cứ như vậy vội vàng đến trước mặt tôi khoe khoang cô cùng với anh ấy thật vui vẻ, nhưng cô có chắc, anh ấy ở cùng với cô thật sự vui vẻ không? Tôi làm người bên gối anh ấy sáu năm, người đàn ông của tôi, tôi ít nhiều gì cũng hiểu anh ấy."

"Tôi tha thứ cho cô, Bách An Ny, bởi vì cô là người anh ấy đã từng yêu!"

Sắc mặt Bách An Ny không được tốt.

"Đã từng?" Bách An Ny ngẩng cao cằm: "Liên Hào, cô thật sự cho rằng chính là đã từng sao? Cô cứ luôn dùng phương thức như vậy lừa gạt bản thân mình, trên thực tế sự tình cô cũng đã thấy, khi tôi tuyên bố đính hôn, Đình Phuong liền vượt qua nửa địa cầu đi đến bên cạnh tôi, cô còn cảm thấy đây là một loại đã từng sao?"

"Cho nên vì Lan Đình Phuong, cô liền hướng toàn thế giới nói dối như cuội!" Liên Hào lắc đầu: "An Ny, làm người không thể như vậy, Lan Đình Phuong cũng không phải món đồ chơi trong tay cô, lúc cô không cần thì tùy tiện đem anh ấy ném đi, lúc cần thì nghĩ mọi biện pháp đem anh ấy kéo về."

"Bách An Ny, cô đã quên, lúc trước tôi đã cho cô cơ hội, tôi nói cho cô biết Lan Đình Phương cầu hôn tôi và tôi cũng đã đáp ứng, tôi nói với cô nếu cô quyết tâm ở bên anh ấy thì tôi có thể xem như không có sự việc kia, nhưng cô chính là nhẹ bồng nói với tôi Lan Lan chính là đang đùa giỡn cùng tôi. Cô cùng anh ấy ở chung lâu như vậy, cô làm sao có thể không hiểu Lan Đình Phương? Tôi nghĩ, kỳ thực, khi đó cô đã buông tay anh ấy. Bây giờ cô lại đem những lời này ra nói với tôi?"

Đầu tháng tám, gió chiều chạng vạng nhẹ thổi mang theo hương thơm của cỏ cây, hương thơm này khiến Liên Hào cảm thấy thật chua xót.

"Tôi hối hận." Bách An Ny khòe mắt âm ỉ: "Liên Hào, tôi hối hận, thật lâu thật lâu trước kia tôi chỉ biết bản thân đã sai lầm rồi, có được thành công tỏa sáng nhưng không có người tôi yêu ở bên cạnh cùng nhau chia sẻ cũng chỉ là sự trống rỗng, quần áo hoa lệ đến mấy, không có người tôi yêu thương thức cũng chỉ là sự tái nhợt."

"Cho nên?" Liên Hào thanh âm cứng ngắt.

"Không có cho nên, Liên Hào, chúng ta bây giờ còn trẻ, tôi không hy vọng ba người chúng ta rơi vào tình huống khó xử!" Bách An Ny rất cục cựa cũng không tự tin, cô ta thậm chí thoát nhìn còn có chút đáng thương.

"Cho nên giữa ba người muốn có một người cam tâm tình nguyện rời khỏi để thành toàn cho hai người thật sự yêu nhau!" Liên Hào cảm thấy buồn cười, trên thực tế cô cũng cười ra tiếng: "Bách An Ny, Từ khi nào mà cô đã trở nên tâm thương như vậy?"

Liên Hào đứng lên: "Trên thực tế, tôi cảm thấy hôm nay cùng cô ngồi ở chỗ này nói những lời này quả thật hoang đường đến cực điểm, Đình Phương nếu biết nhất định sẽ rất điên rồ. Tôi không biết vì sao cô lại nghĩ đến việc làm như vậy, nếu cô đơn thuần là tới cùng tôi khoe khoang, vậy thì, cô đã thành công, nghe cô cùng anh ấy suốt một tháng nay ở cùng nhau thật vui vẻ tôi quả thật rất thương tâm. Nếu, cô là muốn tới khuyên tôi rời khỏi thì tôi cũng nói cho cô biết, kỳ thực cô không cần như vậy, nếu tôi biết Lan Đình Phương một tháng này cùng cô thật sự vui vẻ thì không cần cô nói tôi cũng sẽ tự động rời đi. Tôi có thể chấp nhận bản thân mình ngốc, có thể chấp nhận bản thân mình mù quáng, nhưng tôi sẽ không chấp nhận bản thân mình ngu xuẩn."

"Người đàn ông tôi yêu nên xứng đáng với tình yêu của tôi, điểm này, tôi chắc chắn tin tưởng!"

Bàn tay của Bách An Ny toát ra cả mồ hôi, so với lần đầu lên sân khấu biểu diễn còn khẩn trương hơn. Cô ta luôn luôn biết Liên Hào là con gái của một quan ngoại giao rất nội liễm, nhưng cô ta không thể nào ngờ rằng Liên Hào còn có một mặt sắc sảo như vậy.

Nhưng cô ta là Bách An Ny!

Đối diện với Liên Hào, ánh mắt Bách An Ny sáng quắc.

Mục tiêu của Bách An Ny là cả đời này sống một cuộc sống tùy tâm sở dục, khi hối hận sẽ nghĩ biện pháp khiến bản thân không còn cảm thấy hối hận, mắc sai lầm thì cô ta liền đem sai lầm này bù đắp lại, mất đi những thứ mình thích thì cô ta cũng muốn có lại cho bằng được.

"Cô Liên Hào, tôi hy vọng cô có thể chú ý đến buổi biểu diễn vào hai ngày nữa của tôi, đến lúc đó, cô sẽ thấy được, tôi đối với anh ấy yêu cũng không kém gì so với cô. Tôi cũng biết bản thân mình thật vô sỉ, nhưng tôi muốn nói với cô là, tôi không để ý đến cái gọi là danh phận, cái mà tôi để ý đến chính là tâm của anh ấy."

"Vậy thì mời mắt mong chờ!" Liên Hào lạnh lùng nói.

Đi xuống cầu thang, Liên Hào gặp Phòng Tô Vọng cùng Khấu Gia Minh đang đứng ở một bên, bộ dạng xấu hổ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không có nói.

Lan Đình Phương trở về vào lúc hơn mười giờ đêm ngày hôm sau. Khi đó, Liên Hào đang nằm thẳng tắp ở trên giường nhìn trần nhà, nghe được giọng anh, Liên Hào nhắm hai mắt lại. Cô không biết bản thân nên đối mặt với anh như thế nào.

Cách một khoảng thời gian bọn họ tách ra một tháng mười tám ngày, anh đẩy ra cửa phòng ngủ.

Tiếng bước chân dừng ở trước giường, một lát, lại đẩy cửa đi ra ngoài.

Không lâu sau, một bên giường bị hăm xuống, anh một thân tắm rửa thơm ngát hướng Liên Hào đến gần, môi dừng ở sau gáy cô.

"Anh biết em không có ngủ!" Anh nói.

Liên Hào vẫn như cũ nhắm mắt, không có giận hờn, không có khổ sở, không có nhiều thương tâm, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, Liên Hào nghĩ, có phải đây là điềm báo cho trái tim đã chết của cô?

Dù sao, tâm cũng là thịt, mặc cho ý chí của chúng ta có cứng như sắt thép, cũng phải cần nghỉ ngơi.

"Vì sao em không gọi điện thoại cho anh, không phải em nói muốn anh một ngày hai mươi tư giờ khởi động máy sao? Lần này anh một ngày hai mươi tư giờ đều mở máy, em xem, anh rất nghe lời em."

Giọng nói của anh như có như không lấy lòng, lúc này, khiến Liên Hào bi ai là, cô hiện tại nhớ tới một câu nói của một chuyên gia tình cảm trên tạp chí dành cho phái nữ: "Nếu người đàn ông của bạn đi công tác trở về đối với bạn càng tốt bạn lại càng muốn lo lắng hơn."

Thế giới này kết quả là như thế nào? Rất nhiều người cứ thích lật xem nội tâm của người khác, bắt nó đặt ở trên bàn giải phẫu mổ xẻ, còn cho đó là việc làm hiển nhiên, họ càng nói thì càng cho rằng đó là chân lý.

Tay anh xuyên qua nắm lấy thắt lưng Liên Hảo, thân thể cũng khẽ sát lại.

"Liên Hảo, ngày mai là sinh nhật em, anh cố ý trở về." Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào trên cổ của cô, hình như là cực kỳ không hài lòng cô đưa lưng về phía anh, vì thế, giây tiếp theo, thân thể của cô bị xoay lại, bọn họ biến thành mặt đối mặt.

Liên Hảo mở mắt ra, ánh đèn vàng ở đầu giường đã làm mờ đi hình dáng đường cong trên cơ thể anh, người đàn ông này rất đẹp và may mắn. Những phẩm chất của một chàng trai trẻ và đàn ông đều hoàn mỹ dung hợp ở trên người anh, có vẻ lạnh tựa như băng và mềm mại như mây.

Nhìn một chút, hiện tại anh lại hướng cô bày ra bộ dáng hồn nhiên vô tội, trên đầu là mái tóc lộn xộn, làn da so với phụ nữ còn muốn đẹp hơn, đôi lông mày mềm mại ở dưới ánh đèn luôn dễ dàng làm dịu đi mọi góc cạnh trong lòng Liên Hảo.

"Liên Hảo, anh là cố ý trở về đón sinh nhật cùng em!" Anh lặp lại một lần nữa.

Ngày mai chính là sinh nhật hai mươi tám tuổi của Liên Hảo.

Nếu là bình thường, Liên Hảo khẳng định sẽ hân hoan nhảy nhót, đây là Lan Đình Phương lần đầu tiên nhớ kỷ sinh nhật Cố Liên Hảo, nhưng lần này, Liên Hảo trong lòng cực kỳ phức tạp, phần không rõ buồn vui.

"Vâng!" Liên Hảo nhận nhặt đáp một câu, hỏi: "Mấy ngày nay anh đã đi đâu?"

Mặt anh chôn ở trước ngực cô, giọng nói khàn khàn: "Anh vừa mới từ Tokyo trở về!"

Câu trả lời rất hay, khéo léo tránh được vấn đề trọng tâm.

Liên Hảo quay đầu đi, dùng tay che lại ngực.

Tác giả: A a a a a a a a a ~~~~~ vô cùng đau lòng.

Gam: Đổi cách xưng hô với Bách An Ny từ cô ấy —> cô ta được không mọi người?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trước khi anh trở thành ký ức(18)

"Anh vừa từ Tokyo trở về!" Lan Đình Phương đã trả lời như thế.

Sau khi trả lời Liên Hảo, anh vội vàng đẩy cô áo ngủ của cô ra, ngay lúc này, anh sợ Liên Hảo sẽ lại tiếp tục hỏi những câu mà anh không thể nào trả lời được.

Buổi tối đi ngủ Liên Hảo thường không có thói quen mặc nội y, chỉ với một hành động, cảnh xuân sắc bên trong liền lộ ra.

Lan Đình Phương nghĩ, anh thích cơ thể của Liên Hảo, cơ thể cô giống như những ngọn núi nhấp nhô dưới ánh trăng sáng tỏ, mang theo một chút thần bí. Lúc ban đầu có lẽ không có cảm giác gì, chưa nói tới thích hay không thích nhưng đối với loại chuyện này anh cực kỳ lãnh đạm, đương nhiên, cũng không phải không có động tình qua.

Chỉ là theo năm tháng trôi qua, cái loại thích này không biết khi nào thì bắt đầu, có lẽ là bởi vì quen thuộc, hay cũng có lẽ là bởi vì mùi hương đặc hữu trên người Cố Liên Hảo. Đã có những lúc, Lan Đình Phương sinh ra mê luyến mùi hương này.

Mùi hương đến từ sâu trong chính tâm hồn cô.

Lan Đình Phương cực kỳ kinh ngạc khi Liên Hảo che tay ở trước ngực, anh không khỏi ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Đình Phương, đêm nay em không muốn!" Liên Hảo xoa mái tóc lại dài ra của anh.

Lan Đình Phương vươn tay chạm vào trán Liên Hảo, có chút nóng.

Anh ôm cô vào lòng: "Được rồi, chúng ta ngủ đi! Ngày mai nếu còn không thoải mái thì gọi bác sĩ đến."

Liên Hào không nói gì, tư tưởng hỗn loạn tựa vào trong lòng anh, hiển nhiên, người ôm cô còn chưa có trở lại bình thường sau cơn tình triều, hồ hấp của anh hỗn loạn.

Một lúc sau, anh hình như rất không cam lòng, lặng lẽ cầm tay cô đi đến bụng dưới, một chút chuyển dời, tiếp, tạm dừng, sau đó nói: "Liên Hào, em an ủi nó đi."

Khi chạm vào nhiệt độ nóng hổi kia, mặt Liên Hào nóng như lửa đốt, cô ngàn vạn lần cũng không ngờ sẽ nghe được những lời này từ miệng Đinh Phương nói ra, cùng với đó là cảm động, đây là lời nói mà phải thuộc loại thân mật nhất khăng khít nhất mới có thể nói ra, và anh đã nói với cô một cách rất tự nhiên.

Cùng với đó là sự hạnh phúc.

Một loại hạnh phúc hèn mọn nhất.

Đây là thời khắc Lan Đinh Phương cùng Cố Liên Hào thân mật nhất, so với khi anh tiến vào thân thể của cô còn thân mật hơn.

Đêm đó, Liên Hào đã có một giấc mơ ngọt ngào.

Ngày hôm sau thức dậy, bên trong phòng bếp phát ra tiếng vang rất nhỏ. Có lẽ, anh đang làm bữa sáng. Tối hôm qua, anh nói, anh cố ý gấp gáp trở về bởi vì hôm nay là ngày sinh nhật hai mươi tám tuổi của Cố Liên Hào. Liên Hào mỉm cười, cảm thấy ngay cả đầu ngón chân cũng đều kêu gào vui vẻ.

Đồng hồ chỉ hướng mười một giờ, Liên Hào ảo não, cô đã bỏ lỡ bữa ăn sáng mất rồi.

Trong phòng ăn bằng kính mờ, trên chiếc bàn ăn hình tròn màu trắng, bên trên những cánh hoa Tulip vẫn còn đọng lại những hạt nước li ti, như thể chúng vừa được cất xuống từ trong vườn hoa, và dao nĩa được sắp xếp một cách tinh tế hai bên món mì Ý trông thật ngon miệng, chính giữa bàn còn có bánh ngọt được trang trí khéo léo.

Anh mặc một bộ đồ giản dị sáng màu đứng ở một nơi lấy ánh sáng vô cùng tốt, cười như không cười, mang theo một chút mắt tự nhiên, ôm ấp cô.

"Cố Liên Hào, sinh nhật vui vẻ!" Anh nói.

Liên Hào ôm lấy thắt lưng anh.

"Hoa và bánh ngọt là anh mua, nhưng mì Ý thì do đầu bếp khách sạn làm, em cũng biết, anh không biết làm món này!"

Liên Hào đứng ở trước gương, thay bộ lễ phục màu đỏ rượu, tay áo ngắn, thắt lưng cong, làn váy rộng. Hai năm trước, chiếc váy này được cô mua ở Châu Âu. Vào thời điểm đó, ở Châu Âu có một bộ phim điện ảnh rất nổi tiếng, một cô gái mặc một chiếc váy màu đỏ rượu đứng dưới gốc cây táo, xuyên qua đám cỏ xanh với những bông hoa nhỏ màu vàng, qua con lạch trước trang trại để nghỉ về người yêu đã mất từ lâu, làn váy màu đỏ rượu rơi trên ngọn cỏ, tựa như khiêu vũ trên những bông hoa nhỏ màu vàng.

Sau khi bộ phim kia được công chiếu, bên trong tủ kính của rất nhiều cửa hàng ở Châu Âu đều treo một chiếc váy đỏ, rất nhiều cô gái muốn mặc chiếc váy đỏ trong tủ kính kia đi gặp người mình yêu.

Cố Liên Hào cũng muốn mặc một chiếc váy đỏ đi gặp Lan Đinh Phương.

Lan Đinh Phương nhìn Liên Hào đến ngẩn ngơ, ánh mắt nhìn không được ở trên người cô lưu luyến, màu đỏ rượu khiến cho làn da cô càng thêm trắng nõn, cổ váy vừa phải, cách cắt may tỉ mỉ khiến cô không cao lắm và trở nên thật duyên dáng yêu kiều.

Lan Đinh Phương mơ hồ nghĩ, thật ra, vợ của anh rất đẹp, đẹp tựa như quả dâu tây mọng nước trong ngày hè làm cho người ta thêm nhớ dãi.

"Rất đẹp, rất hợp với em." Lan Đinh Phương nắm lấy tay Liên Hào.

Cuối cùng Cố Liên Hào cũng có cơ hội mặc chiếc váy đỏ này tới gặp người cô yêu.

Bữa ăn này vô cùng ấm áp và đẹp đẽ, Ca Ca cố chấp kéo một bên ống quần Lan Đinh Phương, biểu hiện ra một loại cảm xúc ghen tị, tiểu gia hỏa này mấy tháng cùng Liên Hào ở chung cơ hồ coi Liên Hào thành vật sở hữu. Sau quá trình huấn luyện đặc biệt, mỗi lần Liên Hào vừa về đến nhà, Ca Ca sẽ đem dép lê ngâm đến trước mặt cô.

Nếu không có lời nói kế tiếp của Lan Đinh Phương, Liên Hào sẽ cảm thấy đây là lần sinh nhật hoàn mỹ nhất mà cô từng có.

"Liên Hào, anh không có cách nào cùng em qua hết hôm nay, buổi tối để Kha Oánh đến cùng em đi." Anh có vẻ thật bình tĩnh, dùng ngữ khí bất chợt mà trước đây hay dùng để giải thích với cô: "Anh còn có một chút việc cá nhân chưa làm xong, sau khi kết thúc bữa ăn này anh sẽ đến sân bay ngay!"

Liên Hào đem ánh mắt chuyển tới bàn ăn, hoa Thủy Vu vẫn còn lẳng lẳng nở rộ ở đó, mơ hồ, quay ngược thời gian, cô thấy nụ cười của mình ít phút trước có chút ngu dần.

"Việc cá nhân gì?" Liên Hào cứng ngắt hỏi.

"Việc này anh không thể nói cho em được!" Anh dừng một chút, trả lời.

"Nếu, em nói đêm nay em không muốn anh đi!" Liên Hào chần ở phía trước Lan Đình Phương.

"Liên Hào..." Anh nhú mày.

"Đình Phương, đêm nay em có một chuyện quan trọng muốn nói với anh, anh ở lại đi!" Giọng điệu của Liên Hào giống như đang nài nỉ.

"Có chuyện gì thì ngay bây giờ em cứ nói với anh!" Lan Đình Phương mày thùy chung không có giãn ra.

Liên Hào lắc đầu: "Không, hiện tại em không thể nói với anh được, Đình Phương, em muốn ở thời điểm đặc thù nói với anh, anh cứ coi như đây là tâm tư kỳ quái của một người phụ nữ đi, đêm nay ở lại có được không?"

"Cố Liên Hào, hoặc là hiện tại em nói với anh, hoặc là, em không cần nói nữa!" Sau khi nhìn đồng hồ xong, Lan Đình Phương nhẹ nhàng đẩy Cố Liên Hào ra: "Anh muốn bắt kịp chuyển bay, mười ngày sau nếu em còn muốn nói thì anh sẽ chăm chú lắng nghe."

Lan Đình Phương đi tới trước cửa, nghe cô ở sau lưng anh nói.

"Không có mười ngày sau, nếu đêm nay anh không ở lại, sẽ không có mười ngày sau, cũng vĩnh viễn không có mười ngày sau, nếu, đêm nay anh không ở lại, vậy thì, Cố Liên Hào muốn buông tay Lan Đình Phương."

"Cố Liên Hào muốn buông tay Lan Đình Phương?" Lan Đình Phương không hề động mà chỉ quay đầu lại: "Cố Liên Hào, em đang cùng anh chơi chữ sao? Như vậy, đáp án lại là cái gì?"

"Không, em không có uy hiếp anh! Hơn nữa em nói được thì làm được!"

Lan Đình Phương nở nụ cười lạnh: "Cố Liên Hào, em hẳn là biết anh ghét nhất chính là bị uy hiếp."

Mở cửa, anh đi ra ngoài.

Liên Hào tựa vào trên tường thờ đốc, Ca Ca ngậm dép lê của cô vui vẻ chạy qua chạy lại, lấy lòng dùng móng vuốt khều giày Liên Hào. Liên Hào ngồi xuống, mặt chôn ở trên người Ca Ca.

"Ca Ca, qua đêm nay, Cố Liên Hào được giải thoát rồi."

Nửa giờ sau, Lan Đình Phương nhận được tin nhắn của Liên Hào, sau khi suy nghĩ, anh mở tin nhắn ra, nội dung của tin nhắn là địa chỉ của một trường đại học ở Triều Dương, cuối tin nhắn cô nói: Em chờ anh, một lần cuối cùng.

Lan Đình Phương hung hăng ném điện thoại qua một bên, anh không thích tính khí bức người của Liên Hào hôm nay. Khi nghĩ tới những lời nói của cô, Lan Đình Phương cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh cho Tiểu Đào đem xe dừng lại, mở cửa sổ xe ra, châm thuốc, nhìn sương khói lượn lờ, anh bắt đầu xuất thần, có một cái gì đó ở trong cơ thể như nẩy lên, vô cùng chân thực.

Đêm ở Bắc Kinh và Quảng Châu đang kéo đến trên cùng một bầu trời.

Trung tâm thể thao Thiên Hà ở Quảng Châu người người vây quanh tấp nập, nhóm nhạc Beautiful Voice kết thúc chuyến lưu diễn của mình bằng một buổi biểu diễn tại một địa điểm có sức chứa sáu mươi ngàn người, và cũng bởi vì một câu nói của thành viên Bách An Ny của nhóm nhạc Beautiful Voice, khiến cho sáu mươi ngàn vé vào cửa trong mười ngày bị các cô gái ở Quảng Châu tranh mua không còn sót lại gì. Bên ngoài trung tâm thể thao Thiên Hà còn có người gõ băng ron, không ít người mang theo băng ron tự chế đến xem biểu diễn, trên đó viết: An Ny, hoan nghênh về nhà, An Ny, chúng tôi vĩnh viễn ở bên cô.

Hôm nay là ngày kỷ niệm ngày nghênh đón Thế vận hội Olympic Bắc Kinh lần đầu tiên mang tính lịch sử, vì thế thủ đô cử hành đủ loại lễ mừng, bình thường không hay thích bước ra khỏi cửa các cô các bà cũng hòa vào cổ không khí vui mừng này.

Trong một thành phố sầm uất ở Bắc Kinh, tại hội trường của một trường đại học ở Triều Dương, có một hội nhóm hoàn toàn mới được tổ chức tại đây. Một tháng trước, có một cư dân mạng tên Mộc Khả đăng một event, kêu gọi mọi người thích sưu tập lọ bí mật, vào ngày 8 tháng 8, mang theo những chiếc thư bất được đến buổi họp mặt này, đến để cáo biệt thời đại điện tử và trở về với kỷ nguyên hẹn hò tâm linh chân thực và thuần khiết nhất, lời kêu gọi này vừa đưa ra liền chiếm được hưởng ứng nhiệt liệt.

Ngày hôm nay, bọn họ mang theo những bức thư trong chai của mình rời khỏi sofa trước tivi, đóng lại máy tính đi đến nơi này.

Bên ngoài hội trường, dưới sự chỉ dẫn của một cô gái, bọn họ đem những chiếc chai chứa những bức thư vô danh của mình đặt ở bên trong một cái rương lớn, sau đó bước vào hội trường.

Ánh sáng trong hội trường vô cùng tối, trên lễ đài ngoài việc đặt các thiết bị kết nối truyền thông ra còn có một chiếc bàn, ngoài ra không còn vật gì khác.

Mấy trăm chỗ ngồi đều đã đầy người, có thể thấy được, lần này có rất nhiều người đến, chính là đông nghìn nghịt, đông đến nỗi họ đều thấy không rõ gương mặt nhau.

Khi tất cả mọi người đều ngồi xuống, những ngọn đèn trên sân khấu đều bị tắt đi, một cô gái nói với bọn họ rằng không cần phải lo lắng.

Năm phút sau, trên lễ đài, hơn mười ngọn nến thay thế cho ngọn đèn kia, những ngọn nến này được đặt ở bên trong những cái lọ có hình thù đặc biệt, vô cùng kỳ diệu đem trên lễ đài và dưới lễ đài tách thành hai thế giới, thế giới dưới lễ đài một mảnh tối đen, thế giới trên lễ đài ánh nến lay động.

Một người phụ nữ trang điểm vô cùng xinh đẹp chậm rãi đi lên lễ đài, hướng phía mọi người cúi đầu thật sâu.

"Cám ơn mọi người đã đến đây, tôi là Mộc Khả, người đăng bài, sở dĩ gọi mọi người tới là vì tôi muốn trợ giúp một người bạn, cô ấy muốn ở một thời khắc đặc thù nói với một người đặc biệt một sự kiện."

Sau khi nói xong, cô ấy lui xuống.

Trong ánh nến lung linh, một người phụ nữ tóc ngắn mặc chiếc váy màu đỏ rượu chậm rãi bước lên lễ đài.

Tác giả: Tuyên bố một chút, bắt đầu đếm ngược đến ly hôn, ha ha, Lan cận bã rất nhanh sẽ biến thành kẻ không có người đau không có người yêu, vỗ tay, vỗ tay, tung hoa, tung hoa ~~~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Trước khi anh trở thành ký ức(19)

Tám giờ tối, tại trung tâm thể thao Thiên Hà ở Quảng Châu, đêm nhạc cuối cùng của chuyến lưu diễn toàn cầu của nhóm nhạc Beautiful Voice cuối cùng cũng diễn ra trong niềm vui và hân hoan. Bên ngoài trung tâm thể thao Thiên Hà ngừng vài chiếc xe của các đài truyền thông, trong đó có một đài đến từ chính truyền thông Á Thái, việc này vượt ra ngoài dự kiến của rất nhiều người, bởi vì truyền thông Á Thái từ trước đến nay chỉ luôn nhằm vào những tin tức nóng cùng với các sự kiện thể thao hàng đầu.

Sân khấu của buổi hòa nhạc này chủ yếu được dàn dựng với hai tông màu đen trắng, không có nhiều ngọn đèn rực rỡ, nhưng lại đạt tới hiệu quả vô cùng. Chính giữa sân khấu được bố trí thành một quầy bar nhỏ với bốn chiếc ghế cao ở giữa, bên cạnh ghế dựa chống chất các loại nhạc khí. Thời điểm khách quý được mời đến tuyên bố buổi hòa nhạc bắt đầu, toàn hội trường một mảnh tối đen, ước chừng một phút sau, ngọn đèn một lần nữa được bật lên, bốn thành viên của nhóm nhạc đã ngồi trên bốn chiếc ghế trên sân khấu, Bách An Ny cùng Mark John ngồi ở giữa.

Trên màn hình lớn, thời điểm chữ số Ả rập biến thành 1, âm nhạc vang lên.

Trong hội trường của một trường đại học nhỏ của quận Triều Dương thuộc Bắc Kinh cũng có âm nhạc vang lên, trong tiếng nhạc, trong ánh nến lay động, một cô gái tóc ngắn mặc một chiếc váy màu đỏ rượu bước lên lễ đài.

Cô ước chừng khoảng hai mươi lăm tuổi và có chiều cao khoảng một mét sáu.

"Xin chào mọi người!" Cô đứng ở chính giữa lễ đài, hướng mọi người vẫy tay: "Thật sự cảm ơn mọi người đã đến nơi đây, cùng nhau chia sẻ thời khắc này."

Có người mở ra máy chiếu, trên phong nền trắng xuất hiện một tờ giấy vàng nhạt và dòng chữ xanh trên giấy cũng đã phai mờ. Trên đó viết:

[Luru Thanh, em phải kết hôn, nếu anh yêu em, hãy đến hôn lễ mang em đi.]

Cô gái mặc váy đỏ rượu chỉ vào slide đang chiếu, nói:

"Đây là lần đầu tiên tôi ở bờ biển nhật được thư trong chai, khi đó, tôi mười bốn tuổi, ở tại Đại Úc. Lúc ấy là buổi chiều, tôi đến bờ biển đi dạo, nó bị nước biển đẩy đến bên chân tôi. Thời điểm nhật được nó, tôi cảm thấy bản thân hình như là nhật được một câu chuyện xưa, tôi không biết người tên Luru Thanh kia là nam hay nữ, tôi cũng không biết người này cuối cùng có đến hôn lễ kia hay không, nhưng tôi biết trên thế giới này có một người rất yêu Luru Thanh. Tôi mang chiếc chai này về nhà bởi vì nó gửi gắm ý niệm của một người, tôi đem nó cất giữ thật tốt, coi nó thành một loại kỷ niệm."

Toàn bộ khán phòng im ắng, chỉ có giọng nói hơi buồn của người phụ nữ.

"Trên thế giới này có một số người, ở một giai đoạn nào đó sẽ đi đến bờ biển, đem tâm tình của bản thân cất vào trong chai nhờ nước biển đưa đến một nơi thật xa."

"Cho nên." Cô ở trong ánh nến hơi hơi nở nụ cười, ánh mắt rơi xuống chiếc rương chứa những chiếc chai bên chân mình: "Cho nên, chúng ta thu được đủ loại tâm tình trong những chiếc chai này, hiện tại, tôi sẽ đọc để xem họ đã viết những gì!"

Cô mở ra một bức thư trong chai, đọc kỹ:

"Điều Bình, anh có mắt như mù mới đi coi trọng một cô gái ghê tởm như Mĩ Mĩ. Mĩ Mĩ, tôi phi!"

Trong hội trường phát ra một trận tiếng cười.

Cô lại mở ra những chiếc chai khác, đọc từng cái một:

"Ba, mẹ, con chúc mọi người mạnh khỏe."

"Tôi có một phiền não, hai người bọn họ ai cũng đều tốt cả, tôi không biết nên chấp nhận tình yêu của ai!"

"Một ngày nào đó tôi sẽ trở nên thật nổi bật, Mẫn Mẫn, cô lên!"

"Giấc mộng lớn nhất của tôi là du lịch vòng quanh thế giới, vì mục tiêu này, tôi quyết định hiện tại bắt đầu tiết kiệm từng phân tiền một."

"Back Street Boy, nghe nói các anh muốn giải tán, trong lòng tôi rất khổ sở, tôi hy vọng các anh vĩnh viễn ở cùng nhau."

"Tập Tập, anh vĩnh viễn là thần tượng của em! Em muốn gả cho người đàn ông giống như anh vậy."

"Tôi muốn làm một quan chức lớn."

.....

Một chai cuối cùng, cô đọc:

"Bà ơi! cháu nhớ bà. Khi bà rời khỏi thế giới này cháu cảm thấy bản thân giống như ở trong một đêm trường thành. Bà ơi! thực xin lỗi, trước khi bà rời khỏi thế giới này cháu không có nói cho bà nghe được những lời này. Nhưng mà bà ơi, cháu rất yêu bà, đây cũng là khi bà rời khỏi thế giới này cháu mới khắc sâu hiểu được. Bà ơi! Đối với bà cháu có rất nhiều rất nhiều điều thực xin lỗi, thực xin lỗi lúc bà cảm rằm cháu hất bàn đi, thực xin lỗi vì đã lừa bà tiền đem bán đi quần áo xinh đẹp, thực xin lỗi lần đó bà ngã sấp xuống cháu đã không đến đỡ bà. Có rất nhiều rất nhiều lời thực xin lỗi, hy vọng bà ở trên trời có thể nghe được."

Sau khi đọc xong, bên dưới đài truyền đến tiếng nức nở, một giọng nữ nhỏ nhỏ nói: "Tôi cũng có rất nhiều rất nhiều lỗi với bà tôi, thời điểm bà qua đời, tôi chỉ lo ở bên ngoài, ngay cả lễ tang của bà cũng không có tham dự."

Trên hội trường chỉ vọng lại tiếng khóc của cô gái đó. Mọi người xung quanh an ủi cô ấy, tiếng khóc kia dần bình ổn.

Tất cả mọi người yên tĩnh đem thời gian để lại cho cô gái kia khóc.

Sau đó, cô gái không khóc nữa.

Máy chiếu bắt đầu chuyển đổi một slide khác, lần này xuất hiện là một bức thư màu lam nhạt, trên giấy viết một hàng chữ xinh đẹp:

[Bạn có biết tôi đang đợi bạn?]

"Đây là bức thư trong chai đầu tiên của tôi." Cô chỉ vào chữ trên đó: "Bởi vì lý do công việc của ba mẹ, từ nhỏ tôi đều sống cùng bà ngoại tại Đại Úc, lúc nhỏ tôi tương đối tịch mịch, thời điểm tịch mịch tôi thường nói chuyện với biển, tôi cảm thấy biển có thể hiểu và lắng nghe những gì mà tôi nói. Sau này, lúc bà ngoại qua đời, rồi đi Đại Úc tôi liền viết một bức thư cho vào trong chai, nghĩ lưu giữ một chút kỷ niệm"

"Bạn có biết tôi đang đợi bạn? Đây là một dòng chữ trên bảng quảng cáo ở ngã tư Đại Úc, trên quảng cáo có hai bàn tay đeo cùng một kiểu nhẫn nắm chặt lấy nhau, mỗi lần tan học tôi đều sẽ đứng bên dưới biển quảng cáo kia ngây ngốc một hồi."

Cô bước về phía trước vài bước, ánh mắt hướng về phía dưới lễ đài, tựa hồ muốn cực lực tìm kiếm một cái gì đó.

"Lúc này, tôi không tiện nói cho mọi người tên của tôi, để mọi người đến nơi này, là vì tôi muốn kể cho mọi người nghe chuyện tình yêu của tôi, đồng thời, cũng muốn có được tình yêu dưới sự chứng kiến của mọi người."

Ngón tay cô chỉ khung chiếu sau lưng: "Phía sau là một số bức thư mà tôi đã viết, trên thư đều ghi lại dấu chân tình yêu của tôi. Tôi đem chúng cất vào chai thủy tinh giấu thành bí mật, chờ đợi người tôi yêu đến phát hiện ra chúng."

"Phần lớn các cô gái đều mê tín, một số ít thì ảo tưởng về các tình tiết lãng mạn trong phim ảnh. Tôi cũng không ngoại lệ, cho tới bây giờ tôi không nghĩ bức thư trong chai mà bản thân ở bờ biển Đại Úc phóng đi, mấy năm sau lại rơi vào tay chàng trai mà tôi thầm mến. Trong một khắc nhìn thấy nó, tôi cứ như vậy liều lĩnh đem tình yêu trao đi, mê tín tin đây là một loại duyên phận mà ai cũng không thể ngăn cản được, tin tưởng chúng tôi sẽ thiên trường địa cửu. Sau này, chàng trai kia trở thành chồng tôi."

"Bởi vì yêu anh ấy tôi nguyện ý trở thành vợ anh, mà anh lấy tôi không phải vì yêu." Cô cười tự giễu: "Chúng tôi cứ như vậy bắt đầu cuộc hôn nhân của mình."

"Sau này, tôi đem những thời khắc quan trọng đã trải qua của mình ghi lại, để vào trong những chiếc chai, tôi hy vọng sẽ chia sẻ nó với chồng tôi vào một

ngày nào đó."

Một lá thư thứ hai xuất hiện trên mẫu slide, được viết:

[Hôm nay, tôi cơ hồ không thể tin vào mắt mình, khi nhìn thấy chai thủy tinh và tờ giấy với dòng chữ quen thuộc kia trong tay anh, dùng một phút thời gian tôi liền quyết định yêu anh.]

Phía bên dưới bức thư còn kỹ càng ghi lại ngày, thời tiết tình huống.

Slide thứ ba rất nhanh xuất hiện, slide thứ tư, thứ năm, thứ sáu....

[Ngày 14 tháng 2 là lễ tình nhân, ngày này đối với tôi mà nói rất có ý nghĩa, là ngày mà người tôi yêu đến thế giới này, và tôi cảm ơn ngày hôm nay.]

[Hôm nay anh hỏi tôi có muốn gả cho anh không, tôi dùng một phút đồng hồ để suy nghĩ và sau đó đáp ứng anh. Kỳ thực một phút đồng hồ kia là tôi đang nghĩ đây có phải là một giấc mộng hay không? hoàn hảo là không phải.]

[Chúng tôi mua nhẫn, trên đường cái rộn ràng người người qua lại, tôi hứa anh đồng thời cũng hứa với bản thân mình, tôi, nhất định sẽ làm một người vợ tốt.]

[Lúc chụp ảnh kết hôn tôi cười một cách thỏa mãn, bộ dáng cực ngốc, anh nhìn nhìn, nhíu mày, bộ dáng nhíu mày cũng thật dễ nhìn.]

[Bàn chải đánh răng đặt ở cạnh nhau, dép lê cũng ở cạnh nhau, cái cốc là hai cái, gối đầu là hai cái, tôi nhìn mà trong lòng ngọt không thể tả, đây có phải là có đôi có cặp mà các cụ vẫn thường hay nói không?]

[Ngày kỷ niệm kết hôn đầu tiên, anh tặng hoa cho tôi. Ban đêm, tôi vụng trộm rời giường, nhìn xem hoa có còn ở trong bình hay không, che miệng lại, không dám cười quá lớn tiếng.]

[Ngồi ở trên tàu đi đến Bắc Kinh, ban đêm cùng anh đầu dựa vào đầu nghe âm thanh ầm ầm của xe lửa, cho dù cái mà Bắc Kinh cho chúng tôi là một tương lai không biết trước, nhưng ở thời khắc này, trong đầu tôi đều là hạnh phúc, bởi vì chúng tôi ở cùng nhau.]

[Chuyến đến căn nhà lớn, tôi đem những bức thư trong chai của mình đặt ở trong một căn phòng, đem chìa khóa căn phòng đó giao đến tay anh, tôi nói: Căn phòng này chứa bí mật của em, em hy vọng bí mật kia sẽ có một ngày trở thành những kỷ niệm đẹp của anh.]

[Sáu năm, anh thủy chung không có cầm chìa khóa tôi đưa đến mở ra cánh cửa đó, chờ mãi đợi mãi tôi cảm thấy bản thân có chút mệt mỏi, vì sao anh còn chưa nhận ra, muốn để tôi chờ đến già luôn sao?]

Ngày cuối cùng là ngày 7 tháng 8, cũng chính là ngày hôm qua.

Liên Hào lặng lẽ đứng ở nơi đó, những người bên dưới lễ đài vẫn im lặng, sau đó, một giọng nói vang lên:

"Xin hỏi vị tiểu thư này, cô cảm thấy có bao nhiêu người tin tưởng những lời mà cô đã nói? Cá nhân tôi nghĩ đây chỉ là một cách tuyên truyền độc đáo cho một bộ phim tình yêu, xin hỏi cô là một diễn viên? Hay là một nhà hoạch định phim?"

"Vì sao anh lại nghĩ như vậy?" Liên Hào bình tĩnh hỏi.

"Tôi chính là cảm thấy tình yêu như vậy phát sinh tại bối cảnh thời đại này là không có khả năng!" Người ở bên dưới lễ đài không nhìn rõ bộ dáng của anh ta, nhưng giọng nói rõ ràng là đã nhỏ đi.

Liên Hào gật gật đầu, nói.

"Vì sao thời đại này sẽ không có tình yêu như vậy? Tôi cảm thấy cho dù thời đại này có trở nên tàn khốc, tình yêu thủy chung vẫn luôn tồn tại."

Liên Hào thanh thanh cổ họng, chậm rãi nói.

"Giờ này khắc này, mọi người có lẽ sẽ cảm thấy tôi thật ngốc, nhưng tôi còn muốn vì tình yêu của mình làm một việc cuối cùng, mong mọi người chứng kiến tôi nói với chồng mình một việc."

"Tôi muốn nói với chồng tôi, vợ của anh yêu anh, rất yêu rất yêu. Khi anh ấy còn đang yêu một người khác thì tôi đã yêu anh ấy, tôi cũng hy vọng rằng khoảnh khắc này sẽ trở thành một trong những khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong cuộc đời của anh ấy. Tôi hy vọng anh ấy sẽ học cách yêu tôi, bởi vì tôi thật sự tốt."

Tạm dừng, Liên Hào đi tới trước lễ đài, giọng nói run run.

"Chồng tôi hiện tại có lẽ sẽ ở dưới đài hoặc cũng có lẽ là không có,, nếu anh ở đây, vậy thì xin anh hãy nhấn vào nút ở trên tay phải, để em có thể nhìn thấy anh."

Tất cả mọi người đều ngừng thở, chờ đợi một khắc đèn sáng lên kia, tất cả mọi người đều hy vọng, ngọn đèn kia có thể sáng lên.

Bọn họ thật không ngờ thì ra còn có thể yêu theo cách này.

Hóa ra là có thể yêu như vậy, hóa ra là có thể dùng rất nhiều nỗ lực để yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Trước khi anh trở thành ký ức(20)

"Chồng tôi hiện tại có lẽ có ở dưới lễ đài hoặc cũng có lẽ là không có, nếu anh ở đây, vậy thì xin anh hãy nhấn vào nút ở bên tay phải, để em có thể nhìn thấy anh."

Liên Hào đối với một mảnh tối như mực dưới lễ đài, thanh âm run run.

Dưới lễ đài vẫn là một mảnh tối đen. Trên chỗ ngồi dành cho Lan Đình Phương có gắn một dây điện, dây điện kia kết nối ghế dựa với một cái nút, chỉ cần ấn cái nút kia, bên trong hội trường sẽ xuất hiện một bầu trời đầy sao được mô phỏng bởi thiết bị ba chiều.

Trời sao kia rất đẹp, có ngân hà, trong ngân hà có vô số ngôi sao di động, Liên Hào rất hy vọng anh có thể nhìn thấy chúng, vô cùng hy vọng.

"Nếu, anh cảm thấy không có cách nào yêu em cũng không sao cả, cảm thấy yêu em đối với anh mà nói là một loại gánh nặng thì em cũng có thể buông anh ra. Hiện tại, nếu anh có ở đây, xin anh hãy nhấn vào nút ấn bên tay phải, để em có thể nhìn thấy anh."

Thời gian lặng lẽ trôi qua, dưới lễ đài lặng yên không một tiếng động.

Liên Hào chậm rãi ngồi xuống, chân cô bởi vì chờ đợi đã phát run, cô dùng đầu gối để chống đỡ vị trí trái tim mình. Không phải đã chết lặng rồi sao? Vì sao vẫn còn đau như vậy?

Rốt cuộc cũng có một giọng nói, rốt cuộc cũng có một tia ánh sáng, kia là có người mở màn hình điện thoại di động. Liên Hào ngơ ngác nhìn ánh đèn nhỏ kia, nghe thấy một giọng nói rất êm tai:

"Không sao cả! Tôi không biết cô tên là gì, tôi không biết cô tới từ nơi nào, nhưng tôi biết chồng của cô sau này sẽ hối hận vì thời khắc này. Không sao cả! Anh ta không đến cũng không quan trọng, không phải chúng tôi đã đến rồi sao?"

"Đúng, không phải chúng tôi đã đến rồi sao?" Mỗi một cá nhân dưới lễ đài đều xuất phát từ nội tâm nói ra, trong những thanh âm này có không ít giọng nữ nghẹn ngào.

Bọn họ lần lượt mở màn hình điện thoại, trong hội trường thoáng chốc đắm chìm trong một đại dương màu xanh, ở chính giữa đại dương xanh này đặt một chiếc ghế có hình dạng đặc thù, hàng trăm ánh mắt của mọi người đều dừng ở chiếc ghế trống ấy.

Sau một tiếng thờ dài, người có giọng nói dễ nghe kia lại tiếp tục lên tiếng:

"Tôi là một DJ radio, thật may mắn khi bản thân nhất thời tâm huyết dâng trào quyết định đến nơi này. Xin hỏi, tôi có thể mua bức thư trong chai đầu tiên của cô được không?"

Liên Hào ngơ ngác ngồi ở nơi đó, ánh mắt dừng ở chiếc ghế trống kia.

Lan Đình Phương, anh quả nhiên không đến. Nếu anh không đến, cũng đồng nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc. Anh thực sự muốn kết thúc!

Cố Liên Hào đã không còn dũng khí nữa rồi!

Người kia đi tới trước mặt Liên Hào, cũng ngồi xuống, mặt đối mặt cô.

"Chào cô, tôi là Bành Hải Việt, năm nay hai mươi chín tuổi, thích nhất một bộ phim tên là 《Beijing Rocks》, hy vọng nhất là gặp được một cô gái giống Dương Đình. Hiện tại, tôi nghĩ tôi đã gặp được, đáng tiếc trong lòng cô ấy đã có người khác. Nhưng mà cũng không sao, ít nhất tôi biết được trên đời này thật sự có một cô gái như vậy."

"Từ khi tốt nghiệp đại học tôi liền bắt đầu tiết kiệm tiền, nghĩ sẽ đợi đến một ngày gặp được cô gái giống Dương Đình, sau đó mang theo số tiền này cùng cô ấy du lịch vòng quanh thế giới. Hiện tại đã tiết kiệm được bốn vạn tám ngàn nhân dân tệ. Bây giờ tôi muốn dùng số tiền này để mua bức thư trong chai đầu tiên của cô làm kỷ niệm. Bởi vì số tiền đó là thứ mà tôi cho là quý giá nhất hiện tại của mình, nó bao hàm những điều tốt đẹp nhất, những khát khao đơn thuần không hề mang một chút tạp chất nào."

Liên Hào vẫn cứ ngơ ngác.

Người đàn ông tên Bành Hải Việt gãi gãi đầu mình, bắt đầu lắp bắp: "Này.. Tiểu thư, tôi nói như vậy, cô hiểu chưa? Cái kia... Tôi muốn nói với cô là, cô xứng đáng với những điều quý giá nhất."

Liên Hảo nở nụ cười, trong mắt ngấn lệ, cô chậm rãi gật đầu.

Dưới đài có thanh âm vang lên, một thiếu niên nói:

"Này chị, tôi là một sinh viên năm thứ hai, nếu người kia cho chị thất vọng rồi, bây giờ có thương tâm cũng không sao. Nếu chị quyết định rời khỏi anh ta vậy thì hãy nghĩ đến tôi, tôi cũng không đến nỗi nào, khuôn mặt còn có một chút hài hước thú vị, cùng với tôi chị nhất định sẽ không buồn chán."

Lại có người nói.

"Tôi chính là người vừa mới chất vấn cô, thực xin lỗi, tôi ở nơi này vì sự nông cạn của mình hướng cô xin lỗi, cô là một người phụ nữ rất chân thành và đáng yêu."

Dưới lễ đài, mọi người thay phiên nhau nói, những người trẻ tuổi lấy nhiệt tình vốn có của mình thật lòng cổ vũ Liên Hảo.

Có người nói, không sao cả, cô là cô gái xinh đẹp nhất mà tôi đã gặp qua.

Có người nói, đừng quá thương tâm, anh ta không tới có lẽ là bị chuyện gì đó trì hoãn, nếu không, chúng tôi cùng cô cùng nhau chờ.

Có người nói, nếu trong lòng anh ta không có cô là tôn thất của anh ta, cô đặc biệt như vậy sẽ có người xếp hàng dài dài để cô lựa chọn.

Có người nói,.....

Cuối cùng, có người phát ra một giọng nói rất to: "Nếu không, cô suy nghĩ về tôi một chút đi, tôi là một phú nhị đại, mà tâm của tôi tuyệt đối không phú nhị đại."

Sau khi nghe xong câu này, Liên Hảo cười ra tiếng.

Bỗng chốc, toàn bộ hội trường tựa như xuân về hoa nở.

Liên Hảo bước xuống lễ đài, chậm rãi đi đến chiếc ghế đặt biệt dành cho Lan Đình Phương, nhẹ nhàng ấn xuống cái nút kia.

Tạm biệt Lan Đình Phương, tạm biệt Cố Liên Hảo yêu Lan Đình Phương mười năm. Hiện tại, em không còn sức để yêu anh nữa.

Một bầu trời đầy sao mờ phông từ từ mở ra, có vô số mưa sao băng bay qua trên đầu bọn họ.

Tất cả mọi người đều sững sờ trước cảnh tượng tuyệt đẹp này. Họ thậm chí còn cảm thấy người phụ nữ mặc váy đỏ rực rỡ giống như một thiên thần rơi xuống thế giới này.

Cô đã dùng chiếc đũa thần của mình mở ra bầu trời đầy sao.

Liên Hảo cẩn thận vuốt ve chiếc ghế, cô cỡ nào hy vọng anh có thể ngồi ở chỗ này, lắng nghe cô nói với anh về tình yêu của mình. Cô cỡ nào hy vọng.

Cố Liên Hảo ngốc nghếch của trước đây đã không còn nữa, tất cả đã kết thúc, cô không còn sức để đi làm những việc ngu ngốc kia nữa.

Kha Oánh chậm rãi bước đến bên Liên Hảo. Vào tháng tám nóng bức, bên trong lễ đường nho nhỏ này, tất cả mọi người cùng nhau chia sẻ khoảnh khắc có cả mồ hôi và nước mắt.

Liên Hảo đứng ở nơi đó, thật sâu hít một hơi, đối với Kha Oánh, đối với những gương mặt thiện lương và nhiệt tình của những người có mặt bên trong hội trường này, nói:

"Tôi đã từng dùng một phút đồng hồ thời gian để quyết định yêu anh ấy, dùng mười năm thời gian để chờ đợi anh ấy, chờ đợi anh ấy phát hiện ra tình yêu của tôi. Nhưng người đàn ông này có chút không gặp may mắn, anh ấy luôn luôn không phát hiện chuyện tôi yêu anh ấy. Quen biết anh ấy đến hiện tại đã qua mười hai năm, có người nói mười hai năm chính là đủ cho một vòng luân hồi, cho nên, tôi không nghĩ lại lãng phí thời gian thêm nữa, hiện tại, giờ này khắc này, tôi quyết định buông tay anh ấy."

"Kha Oánh, mình không cần anh ấy nữa."

Khi Liên Hảo nói xong những lời này, rốt cuộc không chế không được nước mắt của mình. Một khắc khi Kha Oánh ôm lấy cô, thất thanh khóc rống, lần đầu tiên, không hề cố kỵ mà khóc lên.

Thật lâu thật lâu trước kia, Liên Hảo đã nghĩ sẽ khóc như vậy, giống một đứa trẻ, giống câu nói kia.

Tận hưởng những giọt nước mắt đi! Và sau đó hãy sống như chưa bao giờ bị tổn thương!

Đúng vậy! Nhất định phải giống như chưa bao giờ bị tổn thương!

Mọi người đồng loạt bước đến cùng Liên Hào ôm tạm biệt. Đêm nay, những cái ôm này đã góp phần đắp vá một lỗ thủng lớn trong tim Liên Hào.

Cuối cùng, đến phiên Bành Hải Việt, đó là một người đàn ông ấm áp giống như giọng nói của anh ta vậy. Liên Hào chủ động ôm và nói với anh ta: "Thật ra tôi cũng thích 《Beijing Rocks》, thật ra, khi xem bộ phim đó, tôi cũng nghĩ trở thành một người giống như Dương Đình."

Cuối cùng, Liên Hào đem tất cả những bức thư trong chai mà mình có đưa cho Bành Hải Việt.

Khi tất cả mọi người đều đã rời đi, đêm đã thâm trầm.

Kha Oánh lái xe đưa Liên Hào đến sân bay.

Ở bên ngoài sân bay, Liên Hào gọi Kha Oánh lại, cô sợ hãi cái loại ly biệt này.

Liên Hào đem giấy thỏa thuận li hôn đã ký cùng với một ít bất động sản, quyền chuyển nhượng, hôn thú, nhẫn, hết thảy cùng Lan Đình Phương có liên quan đều giao cho Kha Oánh, nhờ cô ấy giao cho luật sư.

Cuối cùng, Liên Hào hôn Ca Ca, lưu luyến không rời đưa nó giao đến trong tay Kha Oánh.

Kha Oánh đỏ vành mắt, Liên Hào nhìn cô ấy mỉm cười, tự giễu: "Ngốc lắm đúng không? Thật không ngờ Cố Liên Hào cũng sẽ mê tín một tình yêu như vậy!"

Đúng vậy! Vì sao chỉ với một giây liền mê luyến như vậy? Khi ở trong ký túc xá của anh nhìn thấy bức thư trong chai đầu tiên của mình, cho dù Lan Đình Phương nói chiếc chai có viết dòng chữ "Bạn có biết tôi đang đợi bạn?" không phải do anh nhất được, chính là có một ngày một đứa bé ở bến tàu đưa cho anh muốn anh bảo quản, sau này đứa bé đó thủy chung không đến tìm anh đòi về, vì thế, anh đem nó mang về ký túc xá. Cho dù là vậy, Liên Hào vẫn cho rằng đó là duyên phận không dễ gì có được, liền cứ như vậy dùng một phút đồng hồ quyết định yêu anh. Thật ra có thể là sớm hơn nữa, đã yêu anh.

Liên Hào cũng không tin vào tình yêu, nhưng đột nhiên không thể giải thích được vào lúc đó. Không có gì ngạc nhiên khi một số người nói rằng tình yêu được sinh ra do một hồi ma xui quỷ khiến.

"Không cần cười như vậy." Kha Oánh vươn tay chặn lại nụ cười kia: "Không ngốc, Cố Liên Hào một điếm cũng không ngốc, người ngốc kỳ thực là Lan Đình Phương, anh ta không chỉ có ngốc mà còn không có mắt. Sau này, anh ta sẽ biết mình đã bỏ lỡ cái gì. Liên Hào, cậu tin không? Anh ta sẽ hối hận."

Kha Oánh, người đã từng đem cổ tay trật khớp của mình về vị trí nguyên trạng, nước mắt cũng không rơi một giọt, lúc này lại khóc không thành tiếng.

"Mình tin, mình thật sự tin tưởng, Lan Đình Phương nhất định sẽ hối hận." Liên Hào gật đầu.

Gật đầu, thật sâu thở ra một hơi, không có việc gì, Cố Liên Hào, mất đi tình yêu thì vẫn còn có bạn bè, còn có mẹ. Không có việc gì, Cố Liên Hào, thời gian là một liều thuốc, chung quy sẽ có một ngày ngón tay vẫn có thể chạm được vào bầu trời.

Liên Hào lấy ra hành lý, chân thành nói lời tạm biệt Kha Oánh trong cái ôm.

"Kha Oánh, mình sẽ trở lại vào một ngày nào đó. Nơi này là tổ quốc của mình, một ngày nào đó mình còn sẽ trở về."

Kha Oánh nhìn theo Liên Hào từng bước một bước vào cửa sân bay, đi theo đám đông biến mất. Cô ấy nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, có lẽ Lan Đình Phương sẽ bị Liên Hào cảm động sau đó chấp nhận cô. Có lẽ Lan Đình Phương sẽ vì xấu hổ mà bỏ đi, sau đó đợi khi Liên Hào nản lòng thoái chí âm thầm tìm lối ra cho mối quan hệ này. Hoặc có lẽ Lan Đình Phương sẽ mang bộ dáng "sao cũng được" thể hiện ra, và Liên Hào vì luyến tiếc nên hai người vẫn như cũ tiếp tục sống cùng nhau. Trong tất cả những khả năng kia, Kha Oánh chưa từng nghĩ đến khả năng Lan Đình Phương sẽ không có xuất hiện.

Tất cả nỗ lực của Liên Hào đều biến thành vở kịch một vai diễn.

Lan Đình Phương, cái tên chết tiệt này hiện tại cuối cùng đang ở nơi đó?

Tác giả:

Tận hưởng những giọt nước mắt đi! Và sau đó hãy giống như chưa bao giờ bị tổn thương!

Đúng vậy! Nhất định phải giống như chưa bao giờ bị tổn thương!

Tôi thích nhất câu này.

Viết chương này thật sự là âm thầm rơi lệ. Đáng chết, cái người này, cái người cận bã này, nhìn cho kỹ đi, Liên Hào của chúng tôi là một cô gái thật tốt a
~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Trước khi anh trở thành ký ức(21)

Buổi biểu diễn của nhóm nhạc Beautiful Voice ở trung tâm thể thao Thiên Hà Quảng Châu đã đi tới hồi kết thúc. Sáu vạn người xem đang say sưa với âm nhạc. Họ bị ấn tượng sâu sắc bởi giai điệu và cách diễn giải hoàn hảo mà bản nhạc mang lại.

Cuối cùng, danh sách các tiết mục biểu diễn đều đã hoàn thành. Trong lúc mọi người còn chưa hết hưng phấn, niềm hạnh diện của người dân Quảng Châu quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người. Bách An Ny đi tới trước sân khấu hướng mọi người cúi đầu thật sâu, nói:

"Tiếp theo tôi sẽ vì mọi người trình diễn một tiết mục đặc biệt."

Lại một lần nữa xuất hiện, Bách An Ny đã thay đổi quần áo, đó là tạo hình kinh điển nhất của cô ta, tây trang trung tính màu đen, đội mũ dạ, tay cầm cây đàn violon màu vàng mà vương thất Thụy Điển đã tặng, chậm rãi đi đến trước sân khấu.

Cô ta tạm dừng ở giữa sân khấu, ánh mắt thẳng tắp dừng ở một nơi, hơi hơi nở nụ cười, nụ cười kia mang một chút tự tin, cúi đầu, hôn lên đàn violon. Những ngọn đèn trên sân khấu đều được tắt đi, một chùm ánh sáng từ phía trên chiếu xuống trên người Bách An Ny.

Chùm ánh sáng kia tựa như xuyên qua đêm tối, và Bách An Ny đứng ở dưới chùm sáng kia nổi bật tựa như một tinh linh.

Tay cử động, tiếng đàn xa xa vang lên.

Bài mà Bách An Ny kéo là "Niềm Vui Của Tình Yêu" của Chrysler. Trong màn trình diễn hết sức lôi cuốn của mình, Bách An Ny đã truyền tải được sự tràn ngập niềm vui và cả sự lãng mạn, giống như đôi tình nhân cùng nhau đùa giỡn trên con đường ở nông thôn, đôi tình nhân ấy thì thảo dưới những vì sao, đôi tình nhân ấy đứng giữa ngày hè ngắm nhìn nhau bằng ánh nhìn ấm áp.

Dưới sân khấu người xem như si như say.

Cuối cùng, Bách An Ny vung tay lên, âm cuối của tiếng đàn vang vọng giữa không trung. Ngón tay cầm dây kéo đàn thực hiện một độ cong thật đẹp, dừng ở mũ dạ của mình, tháo xuống, cô ta đem mũ dạ quăng xuống sân khấu, mái tóc theo đó xỏa dài như dòng thác đổ.

Liên tiếp động tác mây trôi nước chảy lưu loát sinh động, tao nhã, mị hoặc, tựa như một yêu tinh nhảy múa trên ngọn cỏ.

Đây là khoảnh khắc kinh điển không một ai có thể sao chép của Bách An Ny. Chàng trai trẻ bắt được chiếc mũ của Bách An Ny vui mừng đến bật khóc, lớn tiếng hét lớn: "Bách An Ny, tôi vĩnh viễn yêu cô."

Thanh âm "Bách An Ny, chúng tôi vĩnh viễn yêu cô" vang vọng toàn trường.

Đứng dưới chùm ánh sáng màu trắng, chiếc khuyên tai đính kim cương trên tai cô ta cũng bị ánh sáng này làm cho lung linh rực rỡ, cô ta giờ tay đặt ở trên môi ý bảo mọi người yên tĩnh.

Rất nhanh, toàn trường yên tĩnh lại, bọn họ nghe được nữ thần của bọn họ nói thế này:

"Niềm Vui Của Tình Yêu" xin được tặng cho người tôi yêu, cảm ơn anh ấy đã đến hiện trường buổi biểu diễn, cùng tôi chia sẻ lần biểu diễn cuối cùng của mình."

Lần biểu diễn cuối cùng? Hiển nhiên, mọi người bị tin tức này làm cho hồ đồ, bọn họ ngơ ngác nhìn người trên sân khấu.

"Đúng vậy, mọi người không có nghe lầm, vừa mới rồi là lần biểu diễn cuối cùng của tôi. Mọi người không cần vì tôi mà cảm thấy khổ sở. Sau hai tháng nữa tôi liền hai mươi tám tuổi, đã nhiều năm qua, thế giới của tôi cũng chỉ có âm nhạc, nếu tôi còn ở thời điểm hai mươi tuổi tôi sẽ vô cùng kiêu ngạo nói ra, thế giới của tôi chỉ có âm nhạc, nhưng, tôi của hiện tại đã hai mươi tám tuổi, hiện tại cái mà tôi cần nhất chính là tình yêu, cho nên, tôi nghĩ sẽ rút lui."

Sáu vạn người ngây ngốc nhìn Bách An Ny, gương mặt cô ta được chiếu trên màn ảnh lớn, trong hốc mắt ngân ngấn lệ.

"Tại nơi này, tôi muốn ở trước mặt mọi người chứng kiến tôi hướng một người nhận sai. Người kia là mối tình đầu của tôi. Tôi muốn nói với anh ấy, thời điểm đó thực xin lỗi, tôi muốn nói với anh ấy, thời điểm đó tôi thật sự đã sai lầm rồi. Tôi còn muốn nói với anh ấy, xin anh tha thứ cho tôi. Tôi muốn nói với anh ấy, kể từ thời điểm ấy bắt đầu cho đến nay tôi một giây cũng chưa từng quên anh ấy. Tôi muốn hỏi anh ấy, có thể hay không tha thứ cho tôi, tôi không cần gì cả, tôi chỉ thỉnh cầu anh ấy có thể tha thứ cho tôi."

"Nếu, anh nguyện ý tha thứ cho em thì hãy bước đến trước mặt em, cái gì cũng không cần nói."

Bách An Ny thẳng tắp đứng ở nơi đó, đầy cõi lòng hy vọng.

Giờ phút này, mọi người mới hiểu được.

Bách An Ny muốn rời khỏi Beautiful Voice, giống rất nhiều nữ minh tinh vì yêu mà rời xa ánh đèn sân khấu.

Bách An Ny hiện tại đang đem sân khấu trở thành nơi thông báo, mà hiển nhiên cái người may mắn kia là mối tình đầu của cô ta, cái người may mắn kia chắc chắn cũng đang ở bên dưới sân khấu này.

Lúc này, hơn sáu vạn người xem mới biết rõ rằng bọn họ đang trở thành những người chứng kiến cho một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp. Họ không khỏi đem ánh mắt quan sát khắp nơi, muốn tìm cho ra người đàn ông lấy được trái tim nữ thần của bọn họ. Ở trong mắt bọn họ, có thể khiến Bách An Ny quyến luyến không quên, vì anh ta mà ăn lui nhất định phải là một người xuất sắc.

Tuy nhiên, bạch mã hoàng tử chậm chạp không có lên sân khấu.

Màn hình lớn chiếu rõ về mặt khăn trương của Bách An Ny, tựa như đang chờ đợi một phán quyết cuối cùng từ thẩm phán.

Cùng thời khắc đó ở sân bay thủ đô Bắc Kinh, Liên Hảo sắc mặt sùng sờ đứng ở trước tivi trong khu nghỉ ngơi của sân bay. Tivi lúc này đang phát trực tiếp buổi biểu diễn của Bách An Ny ở Quảng Châu. Khi Lan Đình Phuong mặc một thân màu đen, đội một chiếc nón len mỏng và đeo khẩu trang bước lên sân khấu cùng Bách An Ny ôm ấp, Bách An Ny đã khóc như một đứa trẻ.

Khi đó, Liên Hảo cảm thấy Lan Đình Phuong thật đúng là có bản lĩnh, tại cùng một ngày khiến cho hai người phụ nữ khóc không khác gì một kẻ ngốc.

Tuy nhiên, nước mắt của hai người phụ nữ lại biểu đạt hai loại tâm tình khác nhau!

Đây là ngày mà hôm đó Bách An Ny đặc biệt mời cô đến xem.

Thì ra, mười năm làm bạn, những năm tháng sống bên nhau thật sự đánh không lại lúc ban đầu động tình. Thì ra, mỗi một mối tình đầu đều là khắc cốt ghi tâm, nhưng mà, Lan Đình Phuong cũng là mối tình đầu của Cố Liên Hảo!

Tay anh chậm rãi dừng ở trên lưng Bách An Ny, trong mắt có yêu chiều.

Nắm hai mắt lại, Liên Hảo không dám nhìn tiếp nữa. Cô nghĩ, có lẽ cô đã đi tới điểm giới hạn của cuộc đời này, sẽ không có thời khắc như thế này nữa, sẽ không.

Không có cái gì mà "Thượng Đế cuối cùng sẽ nhìn đến bạn". Không có! Đó là những trò lừa đảo, đều là những lời hoa mỹ, là người lớn muốn những đứa trẻ trở nên ngoan ngoãn nên lấy những lời này đến lừa gạt bọn chúng.

Đờ đẫn như cái xác không hồn đi đến đại sảnh sân bay. Có người đụng vào Liên Hảo, vé máy bay trong tay rơi trên mặt đất, người nọ giúp cô nhặt lên, đó là một phụ nữ tóc vàng hơn năm mươi tuổi có đôi lông mày ôn hòa từ ái, bà ấy cười nói: "Váy của cô rất đẹp."

Liên Hảo nở nụ cười, thật may mắn, Lan Đình Phuong buổi sáng có nhìn thấy cô mặc chiếc váy này. Chiếc váy này đã cùng cô vượt qua đại dương, và cô cuối cùng cũng đã mặc nó gặp Lan Đình Phuong. Nhưng lúc này, cô cũng muốn mặc nó rời đi Lan Đình Phuong.

Người phụ nữ đem một khối chocolate đặt ở trên tay Liên Hảo, nói: "Đem khổ sở biến thành chocolate mà ăn đi."

Rõ ràng là cô đang cười, thế mà người phụ nữ xa lạ này lại nói bản thân cô khổ sở? Làm sao có thể?

Ở một góc sân bay, Liên Hảo ngồi xồm xuống và vùi đầu vào váy mình, cô nghĩ, khổ sở này nhẫn nhịn một chút rồi cũng sẽ qua đi, cũng giống như chịu được cái loại đau đớn khi thân thể bị thương vậy. Sẽ chậm rãi qua đi!

Nhưng cái khổ sở kia lại càng ngày càng lớn dần lên giống một sợi chỉ mỏng manh, ở trong lòng cô chậm rãi chuyển động, không đau đớn, nhưng lại xuyên qua thấu xương, theo từ lỗ chân lông đến tận đầu ngón chân.

Liên Hảo cầm lấy điện thoại di động gọi đi, đầu bên kia có người nhận.

"Mẹ!" Một tiếng gọi này tựa như mở ra một khoảng trống trong trái tim cô, bị thương ứa đến như đại dương bao la, không có giới hạn.

Liên Hảo bắt đầu khóc không thành tiếng, nức nẹn.

"Mẹ, con hiện tại rất khổ sở. Mẹ, mẹ thế nào cũng đoán không được con hiện tại có bao nhiêu khổ sở. Mẹ, con cùng Đình Phuong ly hôn. Mẹ, con đã cho rằng con cùng anh ấy sẽ cùng nhau bạch đầu giai lão, con cảm thấy chúng con dù thế nào cũng đều sẽ bạch đầu giai lão, nhưng mà, mẹ ơi! Không có, thật đáng chết là không có, mẹ, vì sao cũng chỉ có con yêu anh ấy, vì sao...."

Nước Mỹ bây giờ là giữa trưa, đột ngột nhận được điện thoại của con gái, Hà Mỹ Âm lúc này đang lái xe. Nghe Liên Hảo ở trong điện thoại khóc to, bà vội vàng đem xe dừng ở ven đường.

"Mẹ, con chịu không nổi, con hiện tại rất khổ sở, vì sao cũng chỉ có con yêu anh ấy, vì sao đến phút cuối cùng còn muốn làm con khổ sở như vậy..." Bà nghe Liên Hảo khóc nói.

"Liên Hảo, không sao, không sao, con xem, không phải vẫn còn có mẹ sao!" Nắm di động, Hà Mỹ Âm tâm đau như dao cắt, bà không biết Liên Hảo thì ra cũng sẽ khóc như vậy, cho tới bây giờ cũng không biết.

"Mẹ, mọi người không phải nói cho dù không có vận khí cũng không quan trọng, trọng yếu nhất là phải nỗ lực cố gắng sao? Mẹ, con thật cố gắng, cố gắng đi yêu anh ấy, nhưng mà không dùng được, không dùng được!" Liên Hào lắc đầu, nước mắt lã chã: "Mẹ, không yêu chính là không yêu, mặc kệ con có cố gắng đến đâu đi chẳng nữa."

Tiếng thông báo người đi chuyến bay đến Washington chuẩn bị làm thủ tục vang lên, Liên Hào đứng lên, nghe thấy mẹ cô nói:

"Không sao, Liên Hào, đến đây với mẹ!"

Sóng điện thoại dứt quãng, giọng nói của Hà Mỹ Âm như xa như gần, bà nói:

"Liên Hào, mẹ yêu con! Mãi mãi!"

Vào ngày 8 tháng 8 năm 2007, màn pháo hoa kỷ niệm lần đầu tiên của thế vận hội Olympic Bắc Kinh 2008 diễn ra vô cùng nguy nga tráng lệ. Cũng là ngày Liên Hào rời đi thành phố khiến cô tan nát cõi lòng.

Một tuần sau, Thượng Hải, trong một câu lạc bộ tư nhân cao cấp trên đường Vĩnh Phúc. Tòa nhà này có bảy mươi năm lịch sử với kiến trúc phương Tây đèn đuốc huy hoàng. Tú Cẩm tựa vào trên mặt kính hành lang gấp khúc, híp mắt quan sát, trong hoa viên bị bố trí thành một chiếc phà, một đám người mang theo đủ loại mặt nạ tựa vào tay vịn nghe những nhạc công biểu diễn hát Opera.

Vũ hội này được đặt cho cái tên là Venice Carnival, nghe nói, Lan Đình Phuong ở hai tháng trước đã bắt đầu chuẩn bị.

Híp mắt nhìn đôi nam nữ với trang phục hoa mỹ được vây quanh bởi một đám người kia, lúc này đây Tú Cẩm không biết bản thân có nên hay không vì Cố Liên Hào mà bị ai. Trên chuyến bay từ Bắc Kinh đi đến Thượng Hải, Khẩu Tử Vọng liên tiếp cảnh cáo cô ta không cần nói lung tung, sau đó, cô ta mới biết được cái người tên Bách An Ny này mới là chính chủ.

Hóa ra là như vậy! Loại sự tình này ở vòng luẩn quẩn của những kẻ có tiền cho dù là thấy nhưng không thể trách. Nhưng ở cái nơi ngập trong vàng son này Tú Cẩm không tự chủ được nhớ tới vợ của Lan Đình Phuong.

Người phụ nữ nhỏ bé kia hẳn là rất yêu Lan Đình Phuong?

Cô ta là phụ nữ nên cô ta biết, sở hữu một tình yêu sâu sắc đều rất khó trở thành bí mật, từ ánh mắt chuyên chú dõi theo cho đến để lộ ra biểu cảm nhu hòa, và từng hành động được biểu đạt ra bằng ngôn ngữ cơ thể. Tất cả những biểu hiện trên đều chỉ ra được khi đã khắc sâu yêu một người.

Màu của đài phun nước ở trung tâm khu vườn chuyển đổi thành xanh, cùng lúc đó âm nhạc cho điệu nhảy đôi cũng được vang lên. Lan Đình Phuong vươn tay hướng về phía Bách An Ny, hai người ở suối phun đi theo ca khúc xoay tròn.

Bên cạnh đó là một vài ca sĩ đang nhẹ giọng ngâm xướng bài hát "Thiên đường cùng địa ngục".

"An An, vài ngày nay ở cùng với anh, em hạnh phúc sao?"

"Hạnh phúc, hạnh phúc giống như đang ở thiên đường!"

Mặt nạ che khuất khuôn mặt, Lan Đình Phuong giơ tay lên, Bách An Ny nắm lấy lòng bàn tay anh xoay tròn, một vòng, hai vòng, ba vòng, theo thế tay, tựa vào khuỷu tay anh.

Anh nói: "An An, đây là buổi tiệc anh đặc biệt làm vì em"

Cô ta nói: "Em thích anh vì em tổ chức buổi tiệc như thế này."

Anh nói: "An An, em yêu anh sao?"

Cô ta nói: "Em đương nhiên yêu anh, kể từ khi bắt đầu yêu anh đến nay chưa từng ngừng lại."

Anh nói: "Mẹ tôi cũng nói bà yêu tôi, nhưng ngoài yêu tôi bà cũng đồng thời yêu thể diện của mình hơn. Vì cái loại thể diện này mà bà gả cho một lão già lớn hơn bà hai mươi bảy tuổi, vì ông ta bà còn mỗi ngày nói tiếng Á rập!"

Cô ta nói: "Lan Lan, em là em, mẹ anh là mẹ anh, tình yêu của chúng em không giống nhau!"

Anh nói: "Không, tình yêu của các người giống nhau. Mẹ tôi nói yêu tôi nhưng bà đã làm ngơ như không biết đến việc những đứa con riêng cùng tuổi với bà dùng đủ loại thủ đoạn đến đối phó tôi. Cô nói cô yêu tôi, nhưng cô lại vì cái gọi là giấc mộng của mình mà xóa sạch đứa con của chúng ta. Thế nào? Phụ nữ trên thế giới này đều yêu như vậy sao?"

Anh nói: "Biết tôi đã thoát khỏi cái gia đình đó như thế nào không? Tôi ngay trước mặt bọn họ đốt cháy kinh Coran, cuối cùng tôi rốt cục bị bọn họ đuổi đi, điều buồn cười là mẹ tôi vẫn còn có thể rơi nước mắt. Tựa như cô, rõ ràng là quyết tuyệt giết đi con của tôi, bây giờ còn có mặt mũi đến thỉnh cầu tôi tha thứ? Cô cùng mẹ tôi giống nhau lòng tham không đáy!"

Anh nói: "Biết không? An An, đây là buổi tiệc tôi chuẩn bị để đưa cô từ thiên đường đến địa ngục, bởi vì tôi cũng từng trải qua thời khắc như vậy. Khi tôi

biết có đưa bé đến mất đi đưa bé, chỉ với một phút đồng hồ. Tôi hận nhất là ba tôi không hề suy nghĩ lựa chọn bỏ lại tôi, ông ấy khiến tôi ở những năm tháng trưởng thành đi suy đoán có phải hay không là do tôi không tốt nên ông ấy mới rời đi. Mà cô khiến tôi trở thành một người giống ba tôi vậy, thậm chí cô còn không để cho tôi có cơ hội nỗ lực vì đứa trẻ đó."

Anh nói: "Bách An Ny, tôi muốn cô vì một phút đồng hồ kia trả một cái giá đắt, cô làm cái việc vô liêm sỉ như vậy tôi cũng có thể vui vẻ phụng bồi."

Anh nói: "Biết không? Năm trước, kẻ đã từng bắt nạt tôi đã mang theo đuôi hướng tôi cầu xin tha thứ, một mặt nước mắt nước mũi cầu xin tôi tha thứ."

Hắn nói: "Thế nào, Bách An Ny, trò chơi từ thiên đường đến địa ngục có vui không?"

Anh dùng một phút đồng hồ ngắn ngủi để nói xong những lời này. Bách An Ny cảm thấy trời đất như quay cuồng, bên tai đồng thời văng vẳng lời nói của Cố Liên Hảo:

"Về phần Đinh Phương, Bách An Ny, cô hiểu anh ấy bao nhiêu, còn tưởng rằng anh ấy vẫn là Lan Lan lúc trước của cô sao? Năm tháng đã làm anh ấy thay đổi, mà tôi lấy thân phận một người vợ, chứng kiến tất cả."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hiệu ứng cánh bướm(1)

"Mẹ! Con nghĩ đó là lỗi của chiếc chai thủy tinh kia, bởi vì nó hình dáng rất đẹp, vì nó đẹp nên con cuối cùng nghĩ sẽ viết một cái gì đó, vì thế liền viết."

"Mẹ! Là lỗi của biển, tại sao lại đẩy nó lên bờ?"

"Mẹ! Là lỗi của đứa trẻ kia, nó không nên nhặt lên cái chai thủy tinh kia, lại càng không nên đem nó giao cho Lan Đình Phương."

"Mẹ! Là lỗi của hòn đá kia, nó không nên làm con té ngã, nếu con không té ngã thì con sẽ không đến ký túc xá của Lan Đình Phương tìm băng cá nhân, vậy thì con cũng sẽ không phát hiện cái chai thủy tinh kia."

"Mẹ! Vẫn là lỗi của phim ảnh tiểu thuyết, chúng nó tốt đẹp đến mức khiến con luôn mơ ước hướng tới."

"Mẹ, nếu chai thủy tinh cuối cùng không có dừng ở trong tay Lan Đình Phương, con nghĩ con sẽ không quyết định như vậy liều lĩnh đi yêu anh ấy, nếu con chẳng yêu anh ấy thì sẽ không cùng anh ấy kết hôn, nếu con không cùng anh ấy kết hôn thì sẽ không chấp nhất như vậy, nếu chẳng chấp nhất thì sẽ không mãi nghĩ đến việc ngu ngốc kia, nếu con không nghĩ đến việc ngu ngốc kia thì sẽ không khổ sở, nếu con không khổ sở thì sẽ không gọi cho mẹ, nếu con không gọi cho mẹ thì mẹ sẽ không đem xe dừng lại, nếu mẹ không ngừng xe lại, thì mẹ đã không bỏ con lại mà đi."

"Cho nên, người sai lầm nhất là con! Là lỗi của con! Mẹ!"

Tối ngày 15 tháng 8 năm 2007, Liên Hảo ngồi dưới tàng cây anh đào ở Washington, trên chiếc ghế có khắc tên Cố Liên Hảo cùng Hà Mỹ Âm chậm rãi nói chuyện một mình, theo lúc ban đầu nhẹ nhàng băng qua đến cuối cùng khóc không thành tiếng.

Mẹ cô ở lúc dừng lại xe nghe điện thoại của cô, nhất thời gặp phải tai nạn xe liên hoàn. Sau khi gặp tai nạn bà còn thật bình tĩnh nói ra: "Liên Hảo, mẹ yêu con, mãi mãi."

Bà thậm chí còn còn dùng di động chụp được bầu trời xanh mà lần cuối cùng bà được nhìn thấy, bà muốn đem bức ảnh này gửi cho con gái bà.

Ở trong một tin nhắn chưa kịp gửi đi có một dòng tin không được trọn vẹn ---

[Liên Hảo, bầu trời thật trong xanh.]

Hiệu ứng cánh bướm được bắt nguồn từ một hiện tượng hỗn loạn được đề xuất bởi nhà khí tượng học Edward Lorenz. Một con bướm đến từ Nam Mỹ đã vô tình vỗ cánh và có khả năng đã gây ra một cơn lốc xoáy ở Bắc Mỹ.

Hiện tại, Liên Hảo biết thì ra trong cuộc sống của cô cũng tồn tại loại hiệu ứng cánh bướm như vậy.

Cố Liên Hảo yêu Lan Đình Phương tạo thành một hồi hiệu ứng cánh bướm. Cuối cùng, tràng hiệu ứng cánh bướm kia đã mang mẹ của cô đi mất.

Ánh đèn trong công viên thật buồn, Liên Hảo tình té vuốt ve tên của mẹ cô. Bà trở về nước với một lá cờ đỏ năm sao, có rất nhiều rất nhiều người đến đưa tiễn bà, trung ương chính phủ vì bà cử hành lễ truy điệu long trọng, rất nhiều rất nhiều người ở lễ truy điệu của bà rơi lệ, những người từng nhận được sự giúp đỡ của bà cũng không ngại ngần dậm xa xôi đến đưa tiễn bà.

Cuối cùng, Liên Hảo đem tro cốt của mẹ cô đưa đến bên cạnh bà ngoại.

Người đàn ông mà mẹ cô yêu cũng đã đến, Liên Hảo chỉ cho phép ông ta ở lĩnh cứu của mẹ cô lưu lại năm phút đồng hồ. Ngày đó, Liên Hảo đọc được nhật ký của mẹ mình, nhìn đến những dòng chữ mà mẹ đã viết thật lâu trước kia, những dòng chữ, câu từ thật loạn, điều đó có thể nói lên, khi mẹ cô viết những dòng chữ này bà đã phải khổ sở đến nhường nào. Càng biết được sự thật càng làm cho lòng người ta lạnh ngắt. Từ chính miệng Đại Thiên nói ra, Liên Hảo mới biết hóa ra ba cô luôn nhớ mãi không quên mối tình đầu của ông ta, sau này, mối tình đầu của ông ta xảy ra chuyện, ông ta lợi dụng kẻ hở của pháp luật trợ giúp bà ta. Sau khi biết được, mẹ hướng ông ta đưa ra ly hôn, ba cô sau đó không lâu liền cùng mối tình đầu của ông ta ở cùng nhau.

Ngày đó, Liên Hảo thật khách khí đem ông ra đuổi ra khỏi cửa, gọi thẳng tên họ của ông ta mà nói: "Tôi tình nguyện trên cái thế giới này không có tôi, cũng không đồng ý cho mẹ gặp ông."

Cái người đàn ông kia, nước mắt già nua, quỳ rạp xuống trên nền đất lạnh như băng, khóc ruột gan đứt đoạn!

Mẹ cô là một người phụ nữ rất đáng yêu, cùng Liên Hảo tính cách bất đồng. Trong cuộc sống, bà sợ hãi sâu nhỏ, sẽ không nấu cơm, thích một bên nghe nhạc nhịp lắc mông một bên cời guitar, thích vì những chuyện lông gà vò tỏi mà cãi nhai.

"Mẹ.." Liên Hảo quyến luyến nhớ kỹ, đem gò má nhẹ nhàng áp lên ba chữ Hà Mỹ Âm này.

Hai tháng trước, cô rõ ràng còn cùng mẹ ở cùng nhau, khi đó, Liên Hảo cho rằng loại ghế dựa có khắc tên Hà Mỹ Âm cùng Cố Liên Hảo là chuyện xa xôi của sau này, có lẽ là thời điểm tóc bà trắng xóa.

Đây là chiếc ghế do Đại Thiên cùng mẹ cô cùng nhau làm, hai người bọn họ còn vì chiếc ghế này mà cố ý làm thủ tục, nơi này cũng là trải qua quá trình chọn lựa kỹ càng mới chọn ra.

Liên Hảo ngồi cuộn tròn ở trên ghế, lắng nghe âm thanh của gió đêm dừng ở trên cành cây anh đào.

Một lúc sau, có người ngồi xuống bên cạnh Liên Hảo, người nọ khẽ thở dài, khoác một chiếc áo lên người cô.

"Liên Hảo!" Đại Thiên thở dài, bà không biết bản thân nên an ủi con gái của bạn mình như thế nào cho phải: "Tựa như mẹ con đã nói, bầu trời vẫn là thật trong xanh."

"Vâng!" Nước mắt không biết vì sao lại trào ra: "Bầu trời vẫn là thật trong xanh!"

Hai người lặng lẽ ngồi.

Hồi lâu, Đại Thiên nhẹ nhàng nói: "Về sau, có tính toán gì không? Nếu không, đến sống cùng đi đi?"

"Không, đi!" Liên Hảo ngồi thẳng dậy: "Con đã đặt vé máy bay đến Chile."

Sau khi nói xong, Liên Hảo vỗ vỗ chân mình: "Sau đó, dùng cái này đi đến San Diego."

Đại Thiên kinh ngạc nhìn Liên Hảo.

"Nếu bạn đánh mất chính mình, vậy thì hãy vứt bỏ điện thoại của bạn, hủy đi laptop, tiêu hết số tiền bạn gửi ngân hàng, mang ba lô trên lưng, cùng đôi chân của bạn trở thành người bạn đồng hành, để nó mang bạn tới San Diego! Nó sẽ giúp bạn tìm thấy linh hồn lúc đầu." Liên Hảo thì thào nói.

"Đây là những gì mà con đã đọc được trong một quyển sách. Di Đại Thiên, con tin, con tin con sẽ ở nơi đó tìm về linh hồn lúc ban đầu của mình, sau đó, con mới có thể cảm nhận được bầu trời thật trong xanh mà mẹ con đã nói. Con biết đây là điều mà mẹ con hy vọng nhất!"

Đại Thiên không khỏi gạt đầu, tay nắm lấy tay Liên Hảo.

"Tốt lắm, hãy mang đi theo!"

Đồng thời trong lúc đó ở Bắc Kinh, buổi sáng tám giờ hơn, Lan Đình Phương vừa mới về đến nhà. Mở ra cửa phòng ngủ, trong phòng ngủ trống trơn, mờ mờ, anh cảm thấy lúc này đây cùng dĩ vãng mỗi lần về nhà không giống nhau.

Lạnh lẽo, đây là cảm giác đầu tiên khi anh mở ra phòng ngủ, sự lạnh lẽo kia cùng một loại với sự trống rỗng. Lại gọi vào số di động của Liên Hảo, vẫn không liên lạc được, một tuần nay đều như vậy.

Trong phòng ngủ hết thấy mọi thứ đều vô cùng bình thường, trừ bỏ túi du lịch Liên Hảo thường dùng để đi công tác không thấy đâu. Trước đây, mỗi lần đi công tác cô đều sẽ nói với anh, nhưng lần này không có.

Lan Đình Phương trong lòng có một cỗ hoảng loạn nói không rõ thành lời. Cỗ hoảng loạn kia kéo dài đến buổi chiều. Hơn ba giờ chiều, ở trong phòng làm việc của anh, Lan Đình Phương gặp được Mã Vi Cường, đại diện luật sư của Liên Hảo. Anh ta đem một chồng văn kiện đặt ở trước mặt anh.

Lan Đình Phương tỉ mỉ nhìn mỗi một phần văn kiện, sau đó mặt không biểu cảm nói: "Có ý tứ gì?"

"Tôi là đến thông báo cho Lan tiên sinh một tiếng, Cố Liên Hảo đã không còn là vợ trên pháp lý của anh nữa. Tôi thể theo yêu cầu của đương sự đến thông báo, đồng thời đem hết thấy vật quy nguyên chủ, đương sự của tôi quyết định đem 11% cổ phần truyền thông Á Thái có trong tay chuyển nhượng

cho Lan tiên sinh, cô ấy còn nhờ tôi đem khoản tiền này ủy thác cho tổ chức từ thiện, theo từng giai đoạn thu mua lương thực, sau đó định kỳ hiến tặng cho Châu Phi."

"Cố Liên Hảo không còn là vợ trên pháp lý của tôi?" Lan Đình Phương nở nụ cười, đây là chuyện buồn cười nhất mà anh từng được nghe: "Đây là cái sự tình gì? Tôi thế nào lại không biết."

Anh đem văn kiện này hưng hăng ném trên đất, sổ kết hôn của anh cùng Liên Hảo nhẹ bỗng dừng ở dưới chân Lan Đình Phương, trong ảnh chụp, Cố Liên Hảo cười một cách ngốc nghếch, so với bình thường hoàn toàn không giống nhau.

Mã Vi Cường ôm cánh tay lảng lạng nhìn anh.

Lan Đình Phương nắm lấy cổ áo của Mã Vi Cường: "Cố Liên Hảo ở đâu? Để cô ấy đến gặp tôi! Tôi muốn nhìn xem một mình cô ấy thì làm như thế nào có thể cùng tôi giải trừ mối quan hệ vợ chồng."

"Cô ấy có thể! Lan tiên sinh, anh đã quên, các người trong lúc đó có một phần hiệp nghị, trong phần hiệp nghị cho thấy đương sự của tôi có thể đơn phương tùy thời tùy chỗ cùng anh giải trừ mối quan hệ hôn nhân. Và nó đã có hiệu lực kể từ khi cô ấy ký tên vào, và tôi cũng đã đưa hồ sơ có công chứng đến chỗ lưu trữ, hiện tại anh cùng đương sự của tôi đã không còn mối quan hệ ràng buộc nào nữa cả."

Lan Đình Phương lúc này mới nhớ đến, Hóa ra Cố Liên Hảo thật sự có thể đơn phương cùng anh giải trừ mối quan hệ hôn nhân này. Hóa ra ngày đó cô nói Cố Liên Hảo muốn buông tay Lan Đình Phương đáp án chính là như thế này.

"Nói cho tôi biết! Cố Liên Hảo hiện tại ở nơi nào?" Lan Đình Phương cảm thấy giọng nói của bản thân bén nhọn đến mức tưởng chừng như có thể đâm thủng màng tai.

Mã Vi Cường lạnh lùng nói:

"Cô ấy ở nơi nào tôi không biết, điều duy nhất mà tôi biết được là hiện tại cô ấy nhất định rất thương tâm, bởi vì một tuần trước mẹ cô ấy đã qua đời."

Mẹ cô qua đời? Một tuần trước? Mà một tuần trước bản thân anh đang ở nơi nào?

Đúng rồi, một tuần trước anh đang ở Quảng Châu thực hiện cái kế hoạch trả thù vĩ đại kia!

Lan Đình Phương chậm rãi ngồi xuống ghế, nửa ngày sau, ngẩng đầu: "Có thuốc không?"

Anh cầm điều thuốc, làm thế nào cũng không châm được, cuối cùng, mỗi một tựa vào trên sofa, nhắm mắt lại.

Vào cuối năm, Bắc Kinh nổi lên một cơn mưa tầm tã. Mưa lớn cùng với giờ chiều tan tầm khiến cho giao thông trên đường bị ùn tắc kéo dài. Lan Đình Phương cùng xe của anh bị kẹt ở trên đường vành đai phía tây. Khi màn đêm buông xuống, anh châm thuốc lên, kỳ thực, anh cũng không vội trở về, gần đây anh có chút sợ phải về nhà, anh cũng đã có hơn một tháng không có về nơi đó.

Mở radio, anh nhận ra được người chủ trì radio có giọng nói rất hay kia, anh ta đang dùng thanh âm dễ nghe của mình an ủi cô gái gọi đến chương trình khóc kể về mâu thuẫn của cô ấy và bạn trai. Cô ấy nói cô ấy mỗi ngày cùng bạn trai mình vì một ít chuyện nhỏ mà cãi nhau, cô ấy cảm thấy cô ấy sắp sống không nổi nữa.

"Cô yêu anh ấy sao?" Anh ta hỏi.

"Tôi yêu!" Cô gái trả lời.

"Như vậy, cô đã làm được gì cho tình yêu của cô và anh ấy?" Anh ta thở dài.

Kế tiếp, người chủ trì bắt đầu kể cho vị nữ thính giả này nghe một câu chuyện có liên quan đến sự chờ đợi, một câu chuyện có liên quan đến những bức thư trong chai.

Hơn tám giờ tối, những người bị kẹt lại trên đường đều nhìn thấy, có một người đàn ông chạy như điên giữa cơn mưa tầm tã.

Lan Đình Phương về tới nhà, tìm ra chìa khóa mà rất lâu trước kia Liên Hảo đã giao cho anh, khi đó cô nói: "Đình Phương, em đem bí mật của em giao cho anh, em hy vọng anh sẽ phát hiện ra nó, em hy vọng bí mật của em có thể trở thành một đoạn ký ức tốt đẹp của anh sau này."

Hai tay run run mở ra căn phòng bí mật được đóng chặt của Cố Liên Hảo, trong phòng trừ bỏ một cái tủ kính ra thì không có gì khác nữa cả, một căn phòng trống trơn. Ở một bên tủ kính có một chiếc bàn nhỏ, mặt trên đặt một bình thủy tinh khéo léo, bên trong có một tờ giấy màu lam nhạt được cuộn lại.

Mở ra tờ giấy, bên trong viết.

[Đã từng, em đã từng nghĩ, anh là tia cực quang tuyệt đẹp mà em đã gặp được.]

Từ trong mắt rơi xuống, cũng không biết là nước mưa hay là nước mắt.

Thời khắc đó, Lan Đình Phuong nghĩ, Cố Liên Hảo đi thi đi, vì sao còn muốn lưu lại một câu như vậy.

Thời khắc đó, Lan Đình Phuong nhớ tới là vì sao bản thân ngay cả một cái hôn lễ cũng vô dụng không cho cô? Để cô phải trong một ngày nóng như lửa đốt mang theo một túi du lịch nhỏ đến căn nhà lợp tôn thuê của anh.

Đúng rồi, lúc đó trong lòng cô còn ôm một trái bóng rổ, một cô gái ôm một trái bóng rổ về nhà chồng thật đúng là cổ quái.

Lúc đó anh đã nghĩ như vậy.

"Cố Liên Hảo, em thật sự là một người phụ nữ cổ quái!" Anh ngồi dưới đất, nói.

Đây là toàn bộ nhận thức của Lan Đình Phuong đối với Cố Liên Hảo.

Tác giả: Buồn bực rất nhiều, khổ sở rất nhiều, bực tức rất nhiều....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hiệu ứng cánh bướm(2)

Trong dịp Trung Thu, Kha Oánh ở cùng một ngày đồng thời gặp được Bách An Ny cùng Lan Đình Phuong, ở hai thời điểm khác nhau.

Ngày Trung thu, lĩnh đạo cao nhất của truyền thông Á Thái đưa ra thông báo sẽ thông qua video gửi lời chúc mừng đến toàn bộ nhân viên. Tiếp đó, mỗi bộ phận của tập đoàn Á Thái đều sẽ cử ra một đại diện để đến tổng bộ tham gia lễ hội gặp mặt. Người đại diện kia nhất định phải là người tâm phúc trong ngành, chính là Kha Oánh có chút buồn bực, cô ấy chẳng phải là người tâm phúc trong ngành, vì sao lại bị phái đến tổng bộ?

Bởi vì biết là cho dù có đi đến tổng bộ cũng sẽ không thể đụng phải Lan Đình Phuong, Kha Oánh mới không tình nguyện đồng ý đi. Ngày đó, cô ấy ôm Ca Ca đi cùng, nghĩ đến tổng bộ lộ cái mặt xong sẽ trốn về mang Ca Ca đi tiêm phòng, dù sao thì nhóm nhân viên cốt cán thâm niên này cũng sẽ không chú ý đến một kẻ vô danh tiểu tốt như cô ấy.

Đem Ca Ca gửi ở chỗ bảo an, vừa đến đại sảnh liền gặp phải Bách An Ny.

Buổi biểu diễn cuối cùng của Bách An Ny một tháng trước đã khiến toàn bộ giới âm nhạc và thậm chí là cả giới truyền thông nổi lên một trận gió xoáy. Trong một khoảng thời gian ngắn, câu chuyện của cô ta và mối tình đầu thần bí được đưa vào tiểu thuyết tình yêu với đủ loại phiên bản.

Đối với những chuyện đã xảy ra ở Quảng Châu, mọi người thể hiện thái độ khen chê không đồng nhất, có người chỉ trích Bách An Ny tùy hứng, đem hai người đàn ông đùa bỡn trong lòng bàn tay, cũng có người biện minh, nói cô ta theo đuổi tình yêu của mình thì có cái gì sai.

Truyền thông nước ngoài thậm chí còn đem Bách An Ny phê không đáng một đồng, nói cô ta là không có đạo đức nghề nghiệp.

Riêng về mối tình đầu của Bách An Ny thì những ai muốn xem náo nhiệt chỉ có thể thất vọng bỏ cuộc. Truyền thông đưa tin về Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai ít ỏi một cách đáng thương. Đôi khi có một số tòa soạn nhỏ lớn mặt phát huy tinh thần bát quái của họ mà đăng bài, qua ngày thứ hai đã bị lệnh cưỡng chế đình bản. Cứ vài lần như vậy bọn họ mới ý thức được mình đã chọc phải nhân vật không nên dây vào. Về sau cũng không có truyền thông nào đưa tin về cái Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai kia nữa cả.

Dù sao thì tin tức kia vẫn rất nóng, mãi cho đến mấy ngày hôm trước bị một tin tức ả hôn của một người có tên tuổi lớn lấn áp.

Kha Oánh cầm theo giấy thông hành từ bên người Bách An Ny vượt qua, cố ý nhìn cô ta liếc mắt một cái, cô ta ăn mặc kín kẽ không khác gì một điệp viên gián điệp, đang cùng nhân viên công tác tiền sảnh trao đổi, ý tứ chính là muốn gặp Lan Đình Phuong.

"Tổng tài của chúng tôi sẽ không tùy tiện gặp người không có hẹn trước." Nhân viên công tác lạnh lùng nói.

Bách An Ny tháo xuống kính râm vốn che kín nửa gương mặt, lộ ra sắc mặt tiêu tụy, so với hình tượng trên sân khấu khác một trời một vực. Kha Oánh trong lòng lạnh lùng hừ một cái, thật không ngờ cô ta cũng có ngày hôm nay.

Kha Oánh thật sự không ngờ bản thân sẽ ở đại sảnh tổng bộ nhìn thấy Lan Đình Phuong, anh ở một đám người tiền hô hậu ủng tự mình phát biểu đọc diễn văn. Vì ở rất xa, Kha Oánh không thể thấy rõ biểu cảm của người đàn ông này.

Kha Oánh trước thời gian kết thúc buổi tiệc rời đi, đối mặt Lan Đình Phuong cô ấy sẽ lại nghĩ đến hình ảnh Liên Hảo cô đơn xoay người tiến vào sân bay ngày ấy.

Kể từ ngày Liên Hảo rời đi, Kha Oánh dành thời gian để nghĩ về mối quan hệ của mình với bạn trai và những khả năng có thể xảy ra với họ.

Liên Hào đi hơn một tháng cũng không có cùng cô ấy liên lạc, mà Kha Oánh cũng vậy, cô ấy biết một ngày nào đó Liên Hào sẽ chủ động liên lạc với cô ấy.

Hiện tại thứ duy nhất có thể giúp được Liên Hào cũng chỉ có thời gian.

Đến chỗ bảo an nhận lại Ca Ca, ở một góc rẽ hướng đến bãi đỗ xe ở tầng hầm, Kha Oánh nghe được một giọng nữ ai oán.

Cô ta đang nói: "Lan Lan, anh vẫn còn giận em? Khi đó, em biết là em không tốt, khi đó em không nên không có thương lượng với anh mà bỏ đi con của chúng mình, em sai lầm rồi, nhưng mà em vẫn yêu anh, anh chẳng phải cũng vậy sao? Nói với em, anh đến cùng cần bao nhiêu thời gian mới có thể tha thứ cho em?"

Giọng nói đàn ông lạnh lùng vang lên: "Bách An Ny, không phải cô rất kiêu ngạo sao? Việc gì phải nhiều lần quán lấy tôi, bởi vì thân phận hiện tại của tôi sao? Lan Lan? Đừng! Đừng! Đừng gọi tôi như vậy! Mỗi lần cô gọi tôi như vậy tôi liền cảm thấy bản thân giống như nuốt phải ruồi bọ. Còn có, đại minh tinh! Cô có vẻ mắc chứng vọng tưởng, tôi cũng yêu cô? Cô cảm thấy tôi yêu cô sao? Bất quá, nếu cô cho là như vậy sẽ trấn an tinh thần cô thì tôi cũng không để ý, cô cảm thấy tôi yêu cô thì cứ coi như tôi yêu cô, tôi chỉ hy vọng cô về sau đừng có âm hồn bất tán xuất hiện trước mặt tôi nữa, OK?"

Kha Oánh luôn luôn biết Lan Đình Phương mở miệng ra là phóng ra dao, một câu một câu không bao giờ nể mặt, quả nhiên, từ chỗ rẽ truyền đến tiếng Bách An Ny khóc nức nở.

Vừa định rời đi, ca ca liền từ trong lòng cô ấy nhảy xuống chạy mất, Kha Oánh đành phải kiên trì đuổi theo. Chạy qua cái chỗ rẽ kia, Kha Oánh liền nhìn thấy Ca Ca bị Lan Đình Phương ôm ở trong lòng, nó đang vô cùng thân thiết gặm lê phục của Lan Đình Phương. Lan Đình Phương cúi đầu nên không thấy rõ lắm về mặt của anh, chính là những ngón tay thon dài trắng nõn của anh đang đặt ở trên đám lông mềm mại của Ca Ca.

Kha Oánh mặt không biểu cảm ôm lấy Ca Ca từ trong lòng Lan Đình Phương, xoay người, bước đi thật nhanh.

Phía sau có bước chân đuổi theo.

"Kha Oánh.." Lan Đình Phương từ phía sau lưng kêu tên của cô ấy.

Kha Oánh dừng lại, quay đầu, xoay người, một bước vọt tới trước mặt Lan Đình Phương, bàn tay thu thành nắm đấm, quơ quơ ở trước mặt Lan Đình Phương, bày ra tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể tấn anh như từ. (khúc này bịa ra đó haha)

"Lan Đình Phương, anh câm miệng cho tôi. Hiện tại tôi không muốn cùng anh nói bất cứ cái gì, anh so với ruồi bọ còn không bằng, anh là một đồng cắt chó, người nào đập phải thật xúi quẩy."

Vào cuối năm, một câu chuyện tình yêu có thật về bức thư trong chai được lưu truyền rộng rãi ở thủ đô. Trong mùa đông giá rét, câu chuyện này đã sưởi ấm rất nhiều trái tim của những người hoặc là ở cùng nhau hoặc là đã chia tay. Rất nhiều người sử dụng câu nói lúc ban đầu mà người chủ trì radio đã nói ra để nói về những câu chuyện tình yêu.

[Chúng ta đã làm được gì cho tình yêu của mình?]

Sau này, trên đài phát thanh, có một chương trình đầy cảm xúc tên là《 Chúng ta đã làm được gì cho tình yêu của mình?》, rất nhiều người gọi điện thoại đến đài cùng mọi người chia sẻ về những việc mà bản thân đã từng làm vì tình yêu của họ.

Qua Tết, tại tòa soạn, Kha Oánh nhìn thấy một phần báo cũ tháng tám trong thùng rác của một nhân viên vệ sinh đang thu dọn báo cũ. Tờ báo đã dùng một bố cục rất lớn để đưa tin về vụ việc quan ngoại giao Hà Mỹ Âm ở Washington gặp phải tai nạn xe cộ liên hoàn. Mở ra một trang khác, có thể vô cùng rõ ràng nhìn thấy Liên Hào mặc tang phục màu đen cài hoa trắng, nâng hũ tro cốt của mẹ mình, cô đơn mờ mịt đứng ở giữa một nhóm người mặc đồng nhất một loại lễ phục màu đen.

Rất lâu trước kia, Cố Liên Hào và Kha Oánh cùng có chung một câu phương châm sống: Cuối cùng, Thượng Đế sẽ nhìn thấy bạn.

Vì vậy cho nên, bọn họ luôn là những đứa trẻ chăm chỉ, cẩn trọng chờ đợi Thượng Đế đến phát hiện ra bọn họ.

Nhìn đi, Thượng Đế đã làm gì?

Càng buồn cười là, Truyền thông Á Thái còn phải ra tổ tin tức đưa tin sự kiện này mọi lúc mọi nơi, theo xuống máy bay đến làm lễ truy điệu, không bỏ sót bất cứ thứ gì kể cả danh sách người tới tham gia lễ truy điệu.

Nhìn đi, Thượng Đế đã làm gì?

Vuốt ve gương mặt của Liên Hào trên báo, Kha Oánh tâm đau đến nỗi muốn rách ra. Cô gọi vào số di động của Liên Hào, mới biết được trên thế giới này đã không còn dãy số mười một con số Ả Rập quen thuộc kia nữa.

Ba giờ sau, Kha Oánh đơn phương hướng tòa soạn báo đưa ra đơn từ chức.

Một tuần sau, Kha Oánh nhận được yêu cầu gặp mặt của người lãnh đạo tối cao của Truyền thông Á Thái. Đứng trong văn phòng của Lan Đình Phương, Kha Oánh lạnh lùng nhìn anh.

"Có thể từ chức nhưng tôi muốn Ca Ca, đây là điều kiện duy nhất!" Anh cứ như thế nói ra, với gương mặt không một chút biểu cảm, nhìn không ra thái độ.

Kha Oánh đột nhiên nở nụ cười, người đàn ông này nói những lời này là có ý tứ gì? Nhưng có ý tứ gì đi nữa thì hiện tại đối với mọi người mà nói đều không hề có ý nghĩa gì cả.

Kha Oánh từng câu từng chữ truy vấn cái tên đàn ông mà Cố Liên Hảo luôn coi là bảo vật này.

"Lan Đình Phương, tôi hỏi anh, lúc mẹ Liên Hảo qua đời anh ở đâu? Lúc cử hành lễ truy điệu của mẹ Liên Hảo anh ở đâu? Lúc Liên Hảo lẻ loi đứng ở linh đường anh đang ở đâu? Lúc Liên Hảo đem tro cốt của mẹ cô ấy đưa đến bên cạnh bà ngoại, anh đang ở đâu? Cô ấy làm bạn cùng anh hơn mười mấy năm mà anh thế nhưng lại để cô ấy một mình đối mặt với những chuyện đau đớn như thế này."

Anh vẫn duy trì tư thế ngồi ở trên ghế, chỉ là sắc mặt có chút trắng bệch.

Kha Oánh tiếp tục cười, người đàn ông thật đúng là cực phẩm. Không những có được một làn da trắng nõn hơn nữa còn được ưu ái cho khuôn mặt sắc nét, cộng với đôi mắt hút hồn. So với Tom Cruise và Brad Pitt sắm vai bá tước ma cà rồng trong phim《 Phòng vắng ma cà rồng 》còn muốn phong tình hơn.

"Ngày đó, Lan tiên sinh hẳn là đang cùng tình nhân người yêu cũ của mình ôn lại bản nhạc mối tình đầu lưu luyến đi! Xin hỏi Lan tiên sinh, không biết ôn lại tình cũ có cảm giác như thế nào? Tiểu thư "Yêu tình âm nhạc" có cho anh □ hay không?"

"Kha Oánh!" Lan Đình Phương đứng lên: "Cô đến cùng là đưa hay là không đưa?"

"Đưa! Đưa! Cầu còn không được." Kha Oánh nhún vai, hai tay giang rộng: "Tôi hy vọng Ca Ca sẽ khiến anh mỗi thời mỗi khắc đều nhớ tới người phụ nữ ngu ngốc Cố Liên Hảo này!"

Lan Đình Phương đi đến trước mặt Kha Oánh, mặt đối mặt, rũ mắt xuống, nói: "Phụ nữ các người thật đúng là phức tạp! Luôn muốn đàn ông phải đi đoán tâm tư của mình!"

"Phức tạp?" Kha Oánh lau đi đôi mắt đã ươn ướt: "Có lẽ đi, nhưng anh cũng sai rồi! Cố Liên Hảo là một người phụ nữ rất đơn giản, cô ấy luôn xem người đàn ông mình yêu như châu như bảo."

Thật lâu thật lâu trước kia, Cố Liên Hảo đã từng hào khí ngút trời nói: "Kha Oánh, chỉ cần mình còn yêu anh ấy, mình tuyệt đối sẽ không để anh ấy chịu ủy khuất."

Kha Oánh ác độc cười, nói:

"Lan Đình Phương, tôi nguyện rửa anh, khắc sâu yêu Cố Liên Hảo!"

Lần đầu tiên, Kha Oánh nhìn thấy gương mặt của người đàn ông giống như thần kia có biểu cảm tan nát.

Đầu mùa xuân, Kha Oánh nhận được một chìa khóa nhà. Một người phụ nữ trung niên gầy gò tự xưng là nhân viên tiêu thụ của Green Water Garden đem chìa khóa giao cho Kha Oánh, nói với cô ấy rằng nửa năm trước có một cô gái họ Cố mua một căn hộ ở khu dân cư Green Water Garden nói là tặng cho một người bạn làm quà kết hôn, còn nhờ bà ở thời điểm mùa xuân, đem căn hộ này giao đến tay người bạn đó.

Chiếc chìa khóa cầm trên tay nặng trĩu.

Người phụ nữ trung niên đem một bưu thiếp giao cho Kha Oánh.

Kha Oánh mở ra.

Trên bưu thiếp có nét chữ xinh đẹp của Cố Liên Hảo, mặt trên viết:

[Kha Oánh, ở thời điểm mùa xuân cùng anh ấy kết hôn đi! Cùng cùng anh ấy sống vui vẻ hạnh phúc!]

Cố Liên Hảo, thật sự là một cái người nhiều chuyện, lè mề, cùng vẻ bề ngoài hoàn toàn trái ngược.

Kha Oánh thật sâu thở ra một hơi, lái xe vài tiếng đồng hồ đi đến ngoại ô. Ngồi ở trên mui xe, Kha Oánh lần lượt xem qua xem lại tám bưu thiếp mà Liên Hảo gửi cho cô ấy, thẳng đến trong mắt xuất hiện hơi nước.

Xung quanh là một mảnh màu xanh dạt dào, ven đường, những loài hoa dại nhỏ nhỏ đua nhau sinh trưởng, trên những cành cây bắt đầu nhú ra những chồi non mới, mùa xuân, mùa xuân đã thật sự đến!

Cầm lấy điện thoại di động, gọi đi, sau khi đã được kết nối, Kha Oánh nói:

"Trần Kiến Trung, chúng ta kết hôn đi, ở mùa xuân này!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Hiệu ứng cánh bướm(3)

Hôn lễ của Kha Oánh rất đơn giản, được tiến hành tại một nông trường phụ cận quân đội của Trần Kiến Trung, với sự có mặt của những anh chàng quân nhân nhiệt tình cùng với hai bên thân hữu.

Một buổi hôn lễ vô cùng ấm áp và lãng mạn.

Chỉ là cô ấy thật sự không ngờ trong hôn lễ của mình sẽ nhìn thấy Lan Đình Phương.

Anh đưa ra một lý do vô cùng gượng ép, tiện đường.

Tiện đường anh áo mũ chỉnh tề còn mang đến tiền mừng, thậm chí còn ngồi ở tiệc rượu, ánh mắt không ngừng tìm kiếm xung quanh, khiến cho những cô gái tới tham gia hôn lễ cùng với phù dâu của cô ấy thần hồn điên đảo.

Thừa dịp có một chút thời gian rảnh, Kha Oánh gọi Lan Đình Phương ra, không chút khách khí nói: "Anh về đi, tôi hy vọng bản thân vui vẻ và hạnh phúc trong ngày quan trọng nhất đời mình!"

Anh cúi đầu, giọng nói không còn lãnh đạm như ngày thường:

"Cô ấy không có tới sao? Cô ấy có liên lạc với cô không? Cô ấy có khỏe không?"

"Lan Đình Phương, lương tâm cắn rứt?" Tâm tình của Kha Oánh vô cùng tốt.

Anh im lặng.

"Anh yên tâm đi! Cô Liên Hảo là một người phụ nữ yêu đời, cô ấy sống rất tốt. Cuối cùng, cô ấy sẽ gặp được một người đàn ông hiểu và quý trọng cô ấy. So với bất kỳ ai trên cái thế giới này thì cô ấy càng có tư cách có được một cuộc sống hạnh phúc."

Ngày đó, Kha Oánh đứng ở phía sau, dưới ánh hoàng hôn nhìn người đàn ông kia rời đi.

Hôn lễ qua đi, Kha Oánh thuê một văn phòng nhỏ khoảng hơn một trăm mét vuông, nhận thêm hai nhân viên, thành lập một tòa soạn nhỏ chuyên giới thiệu về văn hóa ẩm thực chợ đêm ở Bắc Kinh. Ngày tòa soạn khai trương bắt ngờ nhận được lẵng hoa của Lan Đình Phương đưa đến. Vài nhà xuất bản có giao tình khá tốt với Kha Oánh nhìn thấy cái tên trên lẵng hoa, nhìn đi nhìn lại thấy thật sự là Lan Đình Phương, trông mắt cơ hồ muốn rớt ra ngoài.

Sau đó, toàn bộ trong vòng luân quần đều đồn đại Kha Oánh cùng Lan Đình Phương là quan hệ thân thích. Sau đó nữa, tòa soạn nhỏ của Kha Oánh trở nên náo nhiệt một cách không thể nào giải thích được.

Đầu hạ, tập đoàn Á Thái giống trống khua chiêng đem tổng bộ ở Tokyo di chuyển về Bắc Kinh.

Mùa hè của Bắc Kinh diễn ra sau thế vận hội Olympic mùa hè 2008. Tháng tám này, Lan Đình Phương cùng Truyền thông Á Thái của anh cũng khiến cho giới truyền thông phương Tây một phen kinh diễm. Truyền thông Á Thái lấy một loại phương thức độc đáo, khoa trương nhưng không kém phần thi giác thú vị hướng toàn bộ thế giới bày ra một quốc gia tràn ngập sức sống, thoát khỏi cách đánh giá một Trung Quốc khuôn mẫu và hình thức hóa trong mắt người phương Tây.

Các bộ phận tin tức của Truyền thông Á Thái làm việc với các đoàn cổ vấn, đề ra những chuyên đề về nguy cơ quan hệ xã hội, còn mời những nhà bình luận đến từ Nam Mỹ. Nhất thời danh tiếng của Lan Đình Phương được lan truyền rộng rãi.

Không dừng lại ở đó, bọn họ luôn có cách để mời được những bậc tài trong làng thể thao khó tính tham gia vào chương trình của họ, vì vậy cho nên tỉ lệ người quan tâm gia tăng một cách chóng mặt.

Mùa hè này, chàng trai trẻ Lan Đình Phương được đẩy lên đỉnh cao nhất của Kim Tự Tháp.

Giá cổ phiếu của Truyền thông Á Thái đang tăng lên mỗi ngày. Các công ty nổi tiếng xem Truyền thông Á Thái là biểu tượng cho sức mạnh. Bộ phận quảng cáo của Truyền thông Á Thái mỗi ngày đều nhận được hợp đồng giá cao ngất ngưỡng từ các thương hiệu nổi tiếng trên thế giới.

Có một số người còn tò mò, tính toán số tài sản chạy vào túi Lan Đình Phương mỗi ngày.

Tháng mười, Lan Đình Phương chấp nhận một cuộc phỏng vấn cá nhân của đài British Sky. Sau cuộc phỏng vấn, Lan Đình Phương có thêm một biệt danh mới, biệt danh mới này được đặt bởi người dẫn chương trình. Vị dẫn chương trình đã qua năm mươi tuổi này dựa vào việc nổi tiếng của mình đã hôn lên má Lan Đình Phương, gọi Lan Đình Phương là thiên thần quyến rũ.

Kết quả là, cuối năm 2008, vị "Thiên thần quyền rũ" này đã trở thành người tình trong mộng của tất cả các cô gái, càng đỡ khóc đỡ cười là đồng thời anh cũng trở thành đối tượng mà rất nhiều người đồng tính nam thèm khát.

Cảm giác duy nhất của Kha Oánh khi xem tin tức này là Lan Đình Phuong trở thành người nổi tiếng rồi, và sau đó là tức giận. Người đàn ông này sau khi cùng Liên Hào ly hôn xem ra càng sống dễ chịu hơn.

Hình ảnh anh phỏng vấn trên đài Sky TV khá hấp dẫn, đáng người ti lệ hoàn mỹ, tìm không ra một nét lỗi nào trên khuôn mặt, vô cùng phù hợp với làn da tuyết hảo, cùng với khí chất đàn ông xấu thuộc loại trời sinh khiến cho người đàn ông này thu hút các chàng trai, cô gái đến nỗi muốn ngừng mà không được!

Kế tiếp, Lan Đình Phuong bắt chọt sẽ ở một số "mặt tiền" khác nhau xuất hiện, cũng không ngại lộ mặt trên vô số tờ báo lá cải. Chẳng hạn như ở vùng biển của một quốc gia vùng vịnh chụp được anh cùng du thuyền xa hoa của mình, chẳng hạn như anh tham gia một party thú vị của một người nổi tiếng nào đó, hoặc là ở một buổi tiệc từ thiện mua một món đồ với giá cao ngất ngưỡng, hoặc là ở sông bạc Florida vùng tiền như rác.....

Những tin tức hoặc bao che hoặc châm biếm được đưa ra khiến cho Lan Đình Phuong lấy sự phô trương quái đản của mình trở thành đại diện cho một thế hệ mới của những người trẻ tuổi và giàu có.

Mỗi khi nhìn thấy tin tức về Lan Đình Phuong, Kha Oánh luôn cảm thấy đau đầu, trong cái thời đại tin tức này, Liên Hào muốn quên đi Lan Đình Phuong chỉ sợ càng khó.

Lễ tình nhân năm 2009, Kha Oánh bị Trần Kiến Trung cho leo cây, bởi vì quân nhân có nhiệm vụ đặc thù cho nên không có biện pháp cùng cô ấy trải qua lễ tình nhân. Kha Oánh cảm điện thoại hung hăng đem ông chồng mình mắng một phen, quay đầu liền gặp được Tô Tứ đang cầm điện thoại hùng hù hô hô đứng ở trước cửa vào của một nhà hàng sang trọng.

Tô Tứ tên thật là Tô Chân, là một phú tam đại ở thủ đô, ở nhà xếp thứ tư, vì vậy biệt danh được gọi là Tô Tứ, vừa lấy được cái danh nhà phân tích hình ảnh trở về. Sau khi về nước gặp không ít rắc rối, cơ duyên tình cờ cùng Kha Oánh xưng em gọi chị.

Bằng cách này, Kha Oánh vào buổi tối của lễ tình nhân cùng Tô Tứ và bạn trai hừ hừ thực thực bên ngoài của cô ấy đi đến cái nơi mà Kha Oánh chỉ nghe danh nhưng chưa từng đến, Phong Lâm Các.

Điều mà Kha Oánh không ngờ là sẽ gặp được đại nhân vật Lan Đình Phuong tại đây.

Tô Tứ kéo một cô nàng trang điểm xinh đẹp đang cọ xát vào một chàng trai đầy qua một bên để lấy đường chen vào ghế lô. Có người mở đèn lên, sau đó Kha Oánh liền nhìn thấy Lan Đình Phuong. Anh ngồi ở giữa, đầu nghiêng sang một bên, bên người ngồi một cô gái. Vài cô gái trẻ đang dùng miệng để chơi một trò chơi, quần áo trên người bọn họ thiếu một cách đáng thương, một bên là một đồng quần áo, một bên là một đám đàn ông ngồi xem. Sau khi bị Tô Tứ đột nhiên chen vào làm gián đoạn, bọn họ lại tiếp tục trò chơi, một đám người ồn ào hô hào: "Cối, cối!"

Phụ nữ đẹp, rượu ngon, những lời nói bốn cọt, nơi này hiển nhiên là một loại thế giới khác, thế giới mà hầu hết mọi người không bao giờ có thể tiếp cận.

Trong hành lang yên tĩnh, Lan Đình Phuong châm một điếu thuốc, khi Kha Oánh đã không kiên nhẫn chờ được nữa, anh nói:

"Hôm nay là sinh nhật tôi!"

Hiện tại Lan Đình Phuong không có vẻ ngoài lộng lẫy trao chuốt như khi xuất hiện trên các mặt báo nữa. Ngược lại, lúc này đây, đuôi lông mày và khoe mắt neho lại, thoạt nhìn anh có chút suy sút và cô đơn.

Chẳng lẽ người này còn tưởng nghe được chính mình nói một câu sinh nhật vui vẻ? Kha Oánh trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người bước đi, lại nghe anh nói:

"Cô ấy có khỏe không?"

Cái này, Kha Oánh không nóng nảy không được rồi, cô thông thả đi tới trước mặt Lan Đình Phuong, thông thả hỏi: "Anh hỏi cái này để làm gì? Chẳng lẽ anh trúng phải lời nguyền của tôi rồi, chẳng lẽ anh phát hiện bản thân yêu Cố Liên Hào sâu đậm?"

Anh không có trả lời, từng ngậm từng ngậm hút thuốc.

Kha Oánh đương nhiên không tin tưởng lời nguyền rủa của cô ấy lại linh nghiệm như vậy.

"Mặc kệ anh đang tính toán cái gì, Lan Đình Phuong, không cho anh nhớ thương Cố Liên Hào, bởi vì anh không xứng, anh cũng không có cái tư cách kia."

"Lan Đình Phuong, kế tiếp anh nghe kỹ cho tôi, nếu anh cảm thấy có lỗi với Liên Hào, thì hãy giống như tôi, dùng sự chân thành của anh hy vọng cô ấy hạnh phúc, có một câu nói rất hay: Nói cho cùng, không gặp nhau lâu sẽ không còn tưởng niệm nữa. Về sau, nếu có một ngày các người ở trên đường gặp phải nhau, anh phải đi đường vòng, đó là vì anh nợ cô ấy!"

Vào đầu tháng năm, Kha Oánh ở trong siêu thị bị một cô gái va phải, điện thoại trong tay cũng bị rơi hỏng. Cô gái kia nhìn khoảng hơn hai mươi tuổi, cột tóc đuôi ngựa, làn da trắng nõn, bộ dáng thanh thuần, vội vàng nói xin lỗi Kha Oánh.

Ra khỏi siêu thị, Kha Oánh lại nhìn thấy cô gái đã va phải mình. Cô ta vội vội vàng vàng leo lên một chiếc xe, chiếc xe kia nhìn thật chói mắt, Kha Oánh không khỏi nhìn thêm vài lần, và rồi Kha Oánh thấy được Lan Đình Phương ở trong xe, anh ngồi ở ghế sau cùng với người phụ nữ kia, phía trước người cầm lái là một người trẻ tuổi, người này Kha Oánh đã gặp qua, anh ta là Tiểu Đào, lái xe của Lan Đình Phương.

Nhìn chiếc xe gào thét chạy qua, Kha Oánh không khỏi cười tự giễu, người đàn ông này giống như đã tìm được một người thay thế cho Bách An Ny. Cô ấy không rõ vì sao cuối cùng Lan Đình Phương không có ở cùng Bách An Ny. Bách An Ny đã định cư ở Bắc Kinh, trước đó không lâu còn biết cô ta ở Bắc Kinh xây phòng thu, chuyển chiến trường ra phía sau màn, làm nhà chế tác âm nhạc. Phòng thu này cách tổng bộ Á Thái không xa, Bách An Ny hành động như vậy, ý đồ thật quá rõ ràng, nhưng Lan Đình Phương là đang nghĩ gì?

Cô gái vừa rồi có vài phần rất giống Bách An Ny.

Kha Oánh lấy từ túi xách ra tờ giấy có viết tên và số điện thoại của cô gái kia.

Thư Tiểu Tiểu? Kha Oánh nhũm mày. Cái tên này thật đúng là khác biệt. Cô ấy đem tờ giấy kia ném vào thùng rác, quên đi, điện thoại hỏng rồi coi như bỏ đi vậy, cô ấy không muốn có bất kỳ vướng mắt nào với những người có liên quan đến Lan Đình Phương.

Tháng tám, Kha Oánh rút cuộc nhận được một email từ tài khoản của Cố Liên Hảo. Kha Oánh mang tâm trạng vô cùng mong đợi mở email ra, Liên Hảo gửi cho cô ấy một bức ảnh.

Trong ảnh, Liên Hảo đứng bên cạnh vài đóa tre trên mặt vẽ đầy màu sắc và một người người da đỏ cao lớn ở Bắc Mỹ, ở một mảnh cây cối xanh rì, cười tựa như một đóa hoa hướng dương đang nở rộ.

Kha Oánh cũng cười giống Liên Hảo trong ảnh, cười đến trong mắt đắm lẹ, Kha Oánh biết ý nghĩa của bức ảnh này.

Cuối cùng, người phụ nữ mạnh mẽ Cố Liên Hảo cũng đã bắt đầu nghênh đón cuộc sống mới!

Vào cuối năm 2009, một bộ phim ngắn dài 30 phút do một đơn vị quan tâm đến giải thưởng Điện ảnh và truyền thông Châu Á được tổ chức ở Tokyo gửi đến đã thu hút sự chú ý của các vị giám khảo và người xem.

Tiêu đề của bộ phim có tên là « Mộng », đó là một bộ phim khoa học viễn tưởng, thể loại tình cảm, nói về một cô gái đến từ Sao Thủy yêu một chàng trai ở trái đất. Bởi vì vấn đề giao tiếp, chàng trai luôn luôn không biết cô gái ấy yêu thầm mình. Có một ngày cô ấy phải quay về Sao Thủy, cô ấy muốn đem một câu nói duy nhất học được ở trái đất nói cho chàng trai. Tại nơi lần đầu tiên họ gặp nhau, vào một giây cuối cùng cô ấy cũng không đợi được chàng trai ấy. Tại một giây cuối cùng kia, khi nói ra câu "Em yêu anh" đồng thời cô ấy cũng học được một loại nước mắt thuộc về con người.

Những giọt nước mắt rơi xuống của cô gái ấy đã hoá thành một giấc mộng.

Sau này, chàng trai ấy đã biết, và đã hiểu.

Sau này, chàng trai bởi vì cứu một cậu bé mà gặp tai nạn xe cộ. Trên đường được đưa đến bệnh viện, tất cả các thiết bị y tế đều chứng minh chàng trai ấy đã đình chỉ hô hấp, nhưng thần kỳ là thân thể anh ta vẫn còn ấm, thậm chí trái tim anh ta còn nhảy lên những nhịp rất nhỏ. Điều thần kỳ này được duy trì trong hai giờ đồng hồ, hai giờ sau biểu cảm của anh ta phát sinh biến hóa, biểu cảm vốn căng thẳng dần trở nên nhu hòa, khóe miệng cong lên giống như đang nở nụ cười thỏa mãn. Sau đó cả cơ thể dần lạnh như băng.

Không có ai giải thích được về hai giờ thần kỳ kia.

Trước đó, ở tại nơi mà hai người họ gặp nhau lần đầu tiên, tất cả các đồng hồ ở nơi này đều đồng loạt dừng lại trong hai giờ.

Xuyên suốt cả bộ phim không có bất kỳ một câu hội thoại nào, nhưng đoạn kết của phim được một giọng nói đàn ông dễ nghe đọc lên lời kết:

"Chàng trai kia đã dùng cái chết của mình để đổi lấy hai giờ đồng hồ của quá khứ. Trong hai giờ đó, người đàn ông rút cuộc nghe được câu nói duy nhất mà cô gái đã học được, và cũng chứng kiến được giọt nước mắt đầu tiên của cô gái ấy."

Bộ phim ngắn này đã giành được giải thưởng điện ảnh nổi tiếng nhất trong năm, nhưng không có ai đến nhận giải cả. Và những người đã đưa bộ phim này đến triển lãm đã nói với ban tổ chức rằng, đây chỉ là chuyện đi trong mơ của một người.

Sau này, bộ phim ngắn này không còn xuất hiện nữa.

Tác giả: Báo trước một chút, Anh Hùng sẽ được ra mắt vào ngày mai.

Editor: Có ai còn nhớ câu chuyện Mỹ nhân cứu Anh Hùng không?

Ngày mai xin phép được lờ hện, hện mọi người thứ 7 up chương mới.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sau khi anh trở thành ký ức(1)

Liên Hào, nói cho anh biết làm thế nào thì em mới có thể lại một lần nữa yêu anh? - Lan Đình Phuong.

Vào cuối mùa hè năm 2010, người hâm mộ phấn khích cùng các nhóm truyền thông khác nhau đã sớm tập trung bên ngoài thăm dò của tòa nhà trụ sở Truyền thông Á Thái. Hôm nay, một kênh thời trang do Truyền thông Á Thái tạo ra chính thức ra mắt công chúng. Kênh thời trang này sẽ đem đến cho khán giả những thông tin thời trang hấp dẫn và tuyệt vời từ khắp nơi trên thế giới, mở ra một bước ngoặt mới cho làng thời trang Trung Quốc. Trường hợp như vậy làm sao có thể thiếu được những ngôi sao tên tuổi? Trên trang web chính thức của Truyền thông Á Thái đã liệt kê ra danh sách những người sẽ có mặt, tên của những ngôi sao xuất hiện trên thăm dò đã đủ để cho một lượng lớn người hâm mộ phải hét lên phấn khích.

Các ngôi sao trong trang phục trao chuốt lần lượt xuất hiện. Sự tương tác của họ với các phóng viên và người hâm mộ đã gây ra một làn sóng la hét. Người hâm mộ có người chụp được ảnh, cũng có người không thể chụp được, thậm chí còn có người bị mắc kẹt lại trong một đám người. Bọn họ điên cuồng muốn thoát khỏi sự ngăn chặn của bảo an để được chụp ảnh chung với thần tượng của họ.

Xung quanh Thư Tiểu Tiểu chính là một nhóm người hâm mộ điên cuồng như vậy. Mái tóc đuôi ngựa của cô ta gần như muốn bị kéo đứt bởi những fan hâm mộ cuồng nhiệt này, và Hoàng Nhân, người đi cùng cô ta đã kéo bàn tay của một trong số những fan cuồng nhiệt ấy ra.

Hoàng Nhân kéo Thư Tiểu Tiểu đi đến một nơi tương đối ít đông đúc hơn. Trong tiếng la hét ồn ào, cô ấy phải hét lên thật to để hỏi Thư Tiểu Tiểu: "Cậu xác định cậu sẽ nhìn thấy vị kia nhà cậu?"

Cô ấy là người duy nhất trong trường biết được bí mật của Thư Tiểu Tiểu.

Thư Tiểu Tiểu mặt đỏ hồng, cho Hoàng Nhân một ánh mắt xem thường, tận lực mở to hai mắt muốn tìm ra thân ảnh của Lan Đình Phuong trên thăm dò. Anh ấy sẽ xuất hiện? Chắc chắn là có! Trên thông báo của trang web Truyền thông Á Thái có nói rõ anh sẽ tham dự lần ra mắt này!

Thư Tiểu Tiểu đã có hơn hai tháng không có gặp anh.

Vào ngày hôm đó, anh vừa dùng xong bữa tối do cô ta nấu thì nhận được một cuộc điện thoại, sau đó sắc mặt liền thay đổi.

Anh lúc ấy đã gầm lên với người bên kia điện thoại: "Khôn kiếp! Anh thực sự để cho Ca Ca sinh bệnh?"

Ngày đó, anh bỏ mặc cô ta, tức giận rời đi.

Đó là lần đầu tiên Thư Tiểu Tiểu nhìn thấy một mặt khác của Lan Đình Phuong. Sau đó thì bắt đầu có chút bất an, Ca Ca là ai? Nghe qua có vẻ giống một đứa trẻ.

Những ngày kế tiếp, Thư Tiểu Tiểu không có gặp lại anh, và cũng không nhận được bất cứ cuộc điện thoại nào từ anh nữa cả.

Lại một tiếng thét chói tai vang lên, nhóm nhạc Hàn Quốc nổi tiếng đã khiến cho các cô gái cầm theo biểu ngữ tiếng Hàn ào ào kéo đến, hô to: "Em yêu các anh!"

Ở bên ngoài là một mảnh khí thế ngất trời, bên trong đại sảnh của Truyền thông Á Thái lại là một mảnh yên tĩnh và hài hòa, các ngôi sao minh tinh ngồi ở trên ghế của họ và trò chuyện thăm thi to nhỏ.

Ở trong này, Nguyên Anh Hùng được xem như một người ngoại lai. Anh cùng những người này không quen biết, và nói cho cùng anh cũng lười cùng bọn họ bắt chuyện.

Anh lấy di động ra chơi game. Lúc anh đang nhập tâm vào trò chơi thì Phuong Hữu Vi đã bước đến trước mặt.

Bên trong phòng tiếp khách, Nguyên Anh Hùng lần thứ hai gặp được Lan Đình Phuong. Anh mặc một chiếc áo vest màu trắng gạo, cà vạt màu xanh ngọc kết hợp cùng quần jeans, rõ ràng là cách phối đồ như thế này rất kén người mặc, nhưng khi được khoác lên người Lan Đình Phuong thì lại khác hẳn. Anh giống như một người đàn ông thời trung cổ đứng ở giữa biệt thự tuyệt đẹp với phong nền vàng.

"Tôi rất vui khi gặp lại anh!" Nguyên Anh Hùng đưa tay về phía Lan Đình Phuong.

Dù sao cũng liên quan đến những con số gửi vào ngân hàng cùng với sự nghiệp của mình ở thị trường mới phát triển này trong tương lai. Cũng như việc bản thân lúc bốn mươi tuổi trước khi về hưu có thể ở Thái Bình Dương mua được một hòn đảo nhỏ có diện tích bao lớn đều phụ thuộc vào đây.

Cho nên, nên khách sáo thì cần phải khách sáo.

Lan Đình Phuong bắt tay lại, ngay lập tức liền buông ra. Nguyên Anh Hùng ngay lập tức liền đoán được người đàn ông này tám chín phần là mắc bệnh sạch sẽ, thậm chí anh còn ở trong lồng vụng trộm tưởng tượng ra hình ảnh Lan Đình Phuong ở trong phòng tắm, dùng dung dịch rửa tay liều mạng kỳ cọ bàn tay mình.

Hai người cùng nhau ngồi xuống.

"Nghe nói lần này anh tới là cùng công ty chúng tôi ký hợp đồng. Anh đã suy nghĩ kỹ?" Lan Đình Phương quay qua hỏi.

"Đúng vậy!" Nguyên Anh Hùng đem bản hợp đồng đã chuẩn bị tốt đầy tới, trợ lý hành chính của Lan Đình Phương lập tức tiếp nhận sau đó giao cho luật sư đứng ở bên cạnh.

Thanh thanh cổ họng, Nguyên Anh Hùng có chút tò mò: "Xin hỏi Lan tiên sinh, vì sao lại chọn tôi làm người phát ngôn cho kênh của các người?"

Lan Đình Phương không có trả lời ngay, hơi hơi nhú mồm, nửa ngày sau mới nói:

"Bởi vì trong lúc vô ý tôi đã nghe được một câu nói của anh, anh nói: Mặc kệ thời đại này có bao nhiêu tàn khốc, tình yêu thủy chung vẫn luôn luôn tồn tại. Đã từng có một người cũng nói qua một câu như vậy!"

"Bên cạnh đó, chúng tôi hiện tại cũng cần đến một người có sự ảnh hưởng nhất định đối với chuyên ngành thời trang cũng như nhận định được sức truyền hiệu quả mà anh sẽ mang lại, tôi nghĩ anh có đủ điều kiện để đại diện cho kế hoạch này."

Lời này khiến trong lòng Nguyên Anh Hùng vô cùng thoải mái, anh nhếch miệng cười: "Sau khi trở về tôi phải giáo huấn lại bà quản gia nhà tôi, mọi chuyện diễn biến như thế này thì ra cũng vì một câu nói của cô ấy mà ra cả."

Cũng trong lúc ấy, điện thoại của Nguyên Anh Hùng vang lên.

Tiếng chuông điện thoại kia nghe có chút quen thuộc, Lan Đình Phương không khỏi nhìn điện thoại của Nguyên Anh Hùng, đó là một chiếc điện thoại BlackBerry kiểu mới nhất thị trường. Hình đại diện là một đóa hoa hướng dương nở rộ, trên màn hình xuất hiện ba chữ "Bà quản gia", ba chữ kia khiến cho Nguyên Anh Hùng mỉm cười tiếp nhận, vui sướng cầm điện thoại bước ra ngoài.

Không biết vì sao, Lan Đình Phương cảm thấy trái tim anh hình như lại rơi vào một hố sâu tĩnh lặng. Trái tim anh trước kia là trống rỗng, hiện tại thì sao?

Anh nở nụ cười tự giễu.

Trái tim anh hiện tại là sa mạc hoang vắng, có vuron tầm mắt xa đến mấy cũng không thấy điểm tận cùng, là thi thể động vật hư thối, biển đen không biết thời điểm nào sẽ đem toàn bộ thi thể anh nuốt chửng.

Bà quản gia? Có lẽ là một người thân cận nhất? Có lẽ là vợ? Cũng có lẽ là bạn gái đã kết giao nhiều năm?

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Nguyên Anh Hùng là ở trên một chương trình tivi ở Italy, khi đó, trong một chương trình phỏng vấn của đài T, Nguyên Anh Hùng đã dùng tiếng Trung Quốc cực lưu loát đáp lại người chủ trì về quan niệm của anh về tình yêu.

Nguyên Anh Hùng nói, có một người phụ nữ đáng yêu nói với anh, mặc kệ thời đại này có bao nhiêu tàn khốc, tình yêu thủy chung vẫn luôn luôn tồn tại. Anh nói anh đã dần dần bắt đầu tán thành với quan niệm này.

Khi Nguyên Anh Hùng nghe xong điện thoại quay trở lại phòng tiếp khách thì Lan Đình Phương đã đi mất, chỉ còn lại trợ lý hành chính cùng với luật sư ở lại.

Nửa giờ sau, Nguyên Anh Hùng trở thành người phát ngôn của kênh thời trang thuộc Truyền thông Á Thái, mỗi một tuần đều phải giành thời gian đến studio để quay tiết mục cho chương trình được phát sóng mỗi tuần một giờ, phụ trách giới thiệu những phong cách thời trang lưu hành mới nhất của thế giới hàng tuần.

Ba giờ sau, Nguyên Anh Hùng lấy thân phận là thành viên của Truyền thông Á Thái ra mắt công chúng.

Trong buổi tiệc tối, Nguyên Anh Hùng cảm giác được trang phục của những nữ ngôi sao minh tinh có mặt tại đây đều được mặc vì nam chủ nhân của buổi tiệc này. Lan Đình Phương đứng ở nơi đó quả thật là không ai có thể sánh kịp, điều này làm cho một người luôn được nhóm mỹ nữ phương Tây săn đón như anh có chút ganh tị. Trách không được người đại diện của anh nói với anh rằng ở trong vòng giải trí phương Đông, cho dù anh có khuôn mặt xinh đẹp vẫn là không đủ.

Khi gần kết thúc buổi lễ ra mắt, Lan Đình Phương qua loa trả lời truyền thông vài vấn đề liền rời đi trước, anh bắt quả cũng chỉ ở lại buổi tiệc mười phút đồng hồ.

Sau khi kết thúc buổi tiệc, Phương Hữu Vi đem Nguyên Anh Hùng cùng người đại diện Amy của anh đến căn hộ mà công ty chuẩn bị, còn an bài cho anh một trợ lý sinh hoạt tên là Tiểu Phàm.

Từ căn hộ đến Truyền thông Á Thái chỉ mất 15 phút đi xe, ba phòng ngủ một phòng khách, đơn giản và sáng sủa, thích hợp cho hai người đàn ông độc thân bọn họ.

Ngày thứ hai sau khi ký hợp đồng, Nguyên Anh Hùng liền bắt đầu đến phòng thu, hiển nhiên, cách làm việc ở phương Đông cùng phương Tây có rất nhiều khác biệt. Ở phương Tây, từ đạo diễn đến bản thu âm đều tương đối thoải mái và không bị cản trở, mà tổ làm phim ở phương Đông thì lại tương đối nghiêm cần. Điều này làm cho Nguyên Anh Hùng cảm thấy khó chịu, hơn nữa tiếng Trung của Amy lại là gà mờ. Sau mấy giờ làm việc, Nguyên Anh Hùng cảm thấy bản thân đã ký phải một hợp đồng khó nuốt.

Khi thu xong tiết mục đã là hơn chín giờ tối.

Ra khỏi studio, Nguyên Anh Hùng liền nhặt được một chú chó nhỏ, đó là một chú chó Chihuahua lông xù, đang nằm trên ba lô của anh ngủ một cách ngon lành. Bọn họ mới đến nên đối với vị khách không mời mà đến này không biết phải giải quyết như thế nào, nhân viên công tác đều nói con Chihuahua này không phải là của bọn họ.

Kết quả, thành viên của hiệp hội bảo vệ động vật, Amy đề nghị Nguyên Anh Hùng làm một việc rất ngốc nghếch, ngồi ở chỗ kia đợi. Nguyên Anh Hùng cũng không biết anh là đang đợi Chihuahua tỉnh lại sau đó nói cho anh địa chỉ hay là đang đợi chủ nhân của Chihuahua tìm đến nữa.

Bất quá, chuyện ngu xuẩn mà anh làm thật đúng là có giá trị. Anh thật không ngờ con Chihuahua kia lại là tâm can bảo bối của Lan Đình Phương. Theo lời giải thích của Phương Hữu Vi, có thể tưởng tượng được tầm quan trọng của chú chó nhỏ này đối với chủ nhân của nó.

Chú chó nhỏ này tên gọi là Ca Ca, Phương Hữu Vi nói anh ta vốn định mang Ca Ca đến phòng khám thú y kiểm tra sức khỏe thường lệ. Lúc anh ta đến văn phòng của mình lấy văn kiện quay trở về, Ca Ca đã đi ra ngoài.

Nghe nói, chủ nhân của chú chó nhỏ này vừa nghe nó mất tích đã hơn ba giờ đồng hồ, ngay lập tức đã từ Singapore gấp gáp trở về.

Chuyện như vậy nghe vào tai Nguyên Anh Hùng lại có chút không thể tưởng tượng được. Lan Đình Phương, loại người mắc chứng bệnh sạch sẽ này thế nhưng sẽ vì một chú chó nhỏ, ngồi máy bay suốt đêm từ Singapore quay trở về?

Amy sau khi nghe được chuyện này, biểu cảm đầu tiên của anh ta đó là bày ra một bộ mặt hưng phấn. Nguyên Anh Hùng đoán kể tiếp nửa giờ sau Amy nhất định sẽ thật không chuyên nghiệp luyện thuyên vị Lan tiên sinh này nhiệt tình yêu thương động vật nhỏ như vậy thì nhất định là một người tốt.

Khi bị Phương Hữu Vi ôm đi, chú chó nhỏ Ca Ca vẫn còn đang ngủ.

Ngày làm việc đầu tiên của Nguyên Anh Hùng ở Bắc Kinh cứ như vậy kết thúc.

Ngày thứ hai, Nguyên Anh Hùng tiếp tục công việc chưa hoàn thành của ngày hôm qua, ngoài ý muốn là Lan Đình Phương đột nhiên xuất hiện ở studio. Việc anh đến đây hiển nhiên khiến cho nhân viên công tác một phen thụ sủng nhược kinh.

Ngày thứ hai quay hình so với ngày hôm qua hiệu quả nhiên tốt hơn nhiều, hơn năm giờ chiều tổ quay chuẩn bị kết thúc công việc, Lan Đình Phương cũng đồng thời xuất hiện trong lúc này.

"Nguyên Anh Hùng, buổi tối cùng tôi dùng cơm!" Anh ở trước mặt mọi người nói ra một câu như vậy.

Sau đó, tất cả mọi người đều nhìn Nguyên Anh Hùng bằng ánh mắt ái muội. Nếu so sánh từ khuôn mặt đến dáng người thì hai người đàn ông này quả thật vô cùng xứng đôi, và vì vị sắp lớn kia đang nằm trong danh sách tình nhân trong mộng của nhóm đồng tính nam, mà ở phương Tây, tình yêu cùng giới tính cũng đã dần dần trở thành một loại quan hệ hợp pháp. Vậy thì hai vị soái ca này có khả năng không????

Nguyên Anh Hùng bị nhìn mà da đầu run cả lên, tuy rằng anh không kỳ thị đồng tính, nhưng anh thật sự không phải!

Lan Đình Phương đưa Nguyên Anh Hùng đến một nhà hàng Trung Quốc, chọn một phòng ăn ở tầng cao nhất.

Những món ăn mà nhân viên phục vụ đưa lên rất hấp dẫn.

Bữa cơm này phần lớn đều là Nguyên Anh Hùng ăn một mình, riêng Lan Đình Phương thì dựa vào ghế ngồi ở một bên, sau khi ăn xong anh hút một điếu thuốc. Người đàn ông này dường như đã quên mất sự tồn tại của Nguyên Anh Hùng, vô tư ngồi ở nơi đó hút thuốc.

Nguyên Anh Hùng không thể không thừa nhận, Lan Đình Phương cùng tên của anh giống nhau trần ngập phong tình, phong tình kia có thể khiến cho phụ nữ một là mê muội, hai là càng mê muội.

Những người đàn ông như vậy thường dụ hoặc những người xung quanh, khiến họ phải nghĩ ngợi xa xôi, nâng tầm trí tưởng tượng phong phú.

Editor: Có vẻ Loan rất thích ghép đôi hai anh nam thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sau khi anh trở thành ký ức(2)

"Nguyên Anh Hùng cảm ơn anh, vì chuyện của Ca Ca." Lan Đình Phương nói.

Nguyên Anh Hùng suyt nữa thì bị sặc nước, anh thật không ngờ vinh quang to lớn rơi xuống đầu mình lại đến từ một con vật nhỏ. Đúng vậy, Tiểu Phàm

vụng trộm nói cho anh biết, để cho Lan Đình Phương mời cơm vì sự việc này là một vinh quang rất lớn. Bởi vì, Lan Đình Phương lần này là lấy danh nghĩa cá nhân mời nhân viên của mình dùng cơm.

Khi trợ lý sinh hoạt Lý Phàm dùng biểu cảm hưng phấn nói với Nguyên Anh Hùng những lời này, trong lòng Nguyên Anh Hùng quả thật là hận đến nghiến răng. Bản thân anh thế nào lại trở thành nhân viên của Lan Đình Phương? Rõ ràng là mối quan hệ hợp tác đó có biết hay không vậy!

Còn không có chờ cho khẩu khí của Nguyên Anh Hùng trở lại bình thường, Lan Đình Phương lại ném qua đến câu thứ hai: "Nếu anh muốn, tôi có thể giúp anh phát triển ở thị trường Trung Quốc!"

Lòng tự trọng nhỏ nhoi của Nguyên Anh Hùng bị một chút tổn thương, anh nhú mảy: "Không cần thiết, Lan tiên sinh! Tôi hôm qua làm như vậy chỉ là hành động bản năng, tôi cũng không có ý đề cao bản thân để nổi tiếng, lại càng không muốn lợi dụng vào một con chó nhỏ!"

"Tôi không có ý như vậy, tôi là thật tâm cảm tạ anh, anh có lẽ không biết, Ca Ca..." Anh nói đến đây ngừng lại một chút: "Ca Ca, đối với tôi mà nói có ý nghĩa rất đặc biệt! Nó đối với tôi mà nói cũng không phải đơn thuần chỉ là một con chó nhỏ! Tôi không thể mất đi nó."

Nguyên Anh Hùng minh bạch, Lan Đình Phương là thật tâm cảm tạ anh. Thời đại học nhằm chán anh đã từng học qua tâm lý học, chú chó nhỏ Ca Ca kia hẳn là một phần rất đặc biệt đối với người đàn ông này, không thể thiếu hoặc đánh mất. Cảm xúc của người hoặc vật được đồng cảm với đối tượng liên quan đến người và vật đó.

Gật đầu, Nguyên Anh Hùng đánh giá nhà hàng này. Nhà hàng thuần túy Trung Quốc này có một cái tên cực kỳ mang không khí vui mừng "Hi Nhạc Phúc".

Các nhà hàng Trung Quốc ở khu phố Tàu với phong cách Trung Hoa thuần túy không là gì so với tình hình ở đây. Anh cảm thấy mọi thứ ở đây đều mang một dấu ấn cho một niên đại cổ kính. Những người phục vụ mặc đồng phục truyền thống Trung Quốc với một nụ cười thân thiện làm cho nơi này dường như rơi vào một thời gian và không gian khác.

Vì thế, Nguyên Anh Hùng cảm thấy việc hút thuốc của Lan Đình Phương là một loại hành vi thô lỗ. Càng đòi mạng hơn là anh còn dự định từ hộp sắt rút ra điếu thuốc thứ hai. Không chờ Nguyên Anh Hùng ngăn lại, một đôi tay khác đã giành trước.

"Cậu không muốn sống nữa!" Khẩu Gia Minh tức giận cướp đi thuốc trên tay Lan Đình Phương. Người này nếu cứ như vậy, không hề tiết chế việc hút thuốc theo lời bác sĩ thì không quá mười năm phổi của anh sẽ biến thành một cái thùng thuốc nổ.

Thờ dài một hơi, anh ta có ý ở trước mặt Lan Đình Phương căn dặn đầu bếp nấu được thiện, bộ dạng chỉ tiết rên rỉ không thành thép: "Đợi thừa dịp nóng ăn đi, món này đối với người hút thuốc trường kỳ rất có ích, sau này một tháng qua một lần, tôi dặn phòng bếp chuẩn bị cho cậu!"

Nguyên Anh Hùng đoán được người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia là chủ sở hữu của nhà hàng này, anh còn cảm thấy hành động này của anh ta có chút giống với hành động có ở những bà vợ. Vợ của Lan Đình Phương?

Trước khi đến Bắc Kinh anh có cố ý tìm kiếm một số thông tin về Lan Đình Phương, đây là lần đầu tiên anh đối với một người đàn ông sinh ra tò mò. Lần đầu tiên anh nhìn thấy Lan Đình Phương là do Amy giới thiệu. Không biết vì sao Nguyên Anh Hùng lần đầu tiên nhìn đến Lan Đình Phương liền có cảm tình, anh cảm thấy bản thân cùng Lan Đình Phương trong lúc đó dường như tồn tại một từ trường chung, loại từ trường này ở Trung Quốc được gọi là hợp mắt.

Đối với những thông tin về Lan Đình Phương, phần lớn các bài báo đều viết tương đối không rõ ràng, về phần sinh hoạt cá nhân có rất ít tin tức đề cập đến, tình trạng hôn nhân thì lại càng khó hiểu hơn.

"Tôi không thích người khác nhìn chằm chằm tôi như vậy!" Người đối diện thỉnh thoảng lạnh lùng nói ra.

Nguyên Anh Hùng chưa hết cơn bất ngờ thì điện thoại của anh cũng đồng thời có tin nhắn đến.

Lan Đình Phương lơ đãng nhìn qua, trên màn hình điện thoại vẫn là đóa hoa hướng dương kia, chủ nhân của đóa hoa hướng dương kia hiển nhiên khiến Nguyên Anh Hùng vui mừng, anh một bên xem một bên cười, nụ cười kia khiến cho Lan Đình Phương đột nhiên trở nên phát cáu, anh nhắm mắt lại, không chú ý nữa.

Đúng vậy, Nguyên Anh Hùng là phi thường khoái trá, khoái trá xem xong tin nhắn, khoái trá cầm lấy điện thoại, miệng cứ cười toe toét cả ra.

"Cô ấy muốn đến, đầu tháng sau cô ấy muốn đến Bắc Kinh, tôi đã có một tháng không có gặp qua cô ấy!"

Lan Đình Phương từ chối cho ý kiến.

Đêm nay Nguyên Anh Hùng uống một ít rượu, Nguyên Anh Hùng một khi uống rượu sẽ đặc biệt thích nói chuyện, Amy sợ nhất chính là những lúc như thế này. Nói trắng ra là sợ Nguyên Anh Hùng lái nhái, tự hủy hình tượng.

Trong lòng vui vẻ cứ như vậy cuồn cuộn không ngừng thể hiện ra, Nguyên Anh Hùng rất muốn cùng người có cùng chung một từ trường là Lan Đình Phương cùng anh chia sẻ niềm vui này. Anh cảm thấy cái bà quản gia kia dạy dỗ anh quả thực là thành công cực kỳ, rõ ràng anh là một kẻ lãnh khốc có rối loạn lại có chút khuynh hướng tự bế, hiện tại giống như tâm tính của bản thân càng sống càng nhỏ, anh hiện tại tựa như một đứa trẻ khẩn cấp muốn kéo một người đến cùng anh chia sẻ vị ngọt này.

Anh cảm thấy Lan Đình Phương vô cùng thích hợp.

"Anh biết không? Lúc ban đầu tôi rất chán ghét cô ấy. Cô ấy là con gái của bạn mẹ tôi, nói cũng kỳ quái, mẹ của tôi trước khi mất đã đem tôi phó thác cho cô ấy, cô ấy cứ như vậy hùng hổ đi đến trước mặt tôi nói là cô ấy tới nhận di sản mà mẹ tôi lưu lại cho cô ấy, mà tôi chính là di sản đó. Anh nói xem có kỳ quái không? Cô ấy còn làm rất nhiều chuyện điên rồ, cô ấy thật sự coi tôi là di sản của cô ấy, quản tôi cái này quản tôi cái kia, không cho tôi tham gia party qua đêm, không được đến quán bar nháo loạn, không cho tôi kết giao với những người không đứng đắn, cô ấy..."

Nói đến đây, Nguyên Anh Hùng tự động kéo ra tay áo của bản thân, chỉ vào vài nơi trên tay: "Anh có nhìn thấy không? Cô ấy còn giữ chặt tôi, dám đem hình xăm trên tay tôi xóa đi. Sức của cô ấy rất lớn, giọng cũng không nhỏ, miệng cũng độc, tôi cái gì cũng không sợ, kỳ quái là tôi thể nhưng sợ cô ấy rơi nước mắt. Ngày đó, tôi đánh đổ đi thuốc xóa hình xăm, cô ấy liền khóc. Còn nói là mẹ tôi nói con trai thì phải sạch sẽ, khỏe mạnh cường tráng, đường đường chính chính."

"Sau này, sau này, hành vi vô nghĩa của cô ấy mà tôi rất ghét trong quá khứ dần trở nên đáng yêu. Sau đó, tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu khi không nghe thấy giọng nói của cô ấy, một ngày không có nhìn thấy cô ấy thì trong lòng liền vắng vẻ. Người phụ nữ vô trách nhiệm này sau đó đã thật sự chạy đến một ngôi trường cũ kỹ để dạy tiếng Trung Quốc sau khi đã cải tạo thành công tôi, nói cái gì phải giúp mẹ cô ấy hoàn thành nguyện vọng cuối cùng." Nguyên Anh Hùng phàn nàn.

Lan Đình Phương không biết bản thân vì sao lại ở chỗ này nghe một người đàn ông kể chuyện tình yêu lãng mạn của anh ta, để cuối cùng nghe được anh ta nói một câu với bộ mặt vô cùng may mắn:

"May mắn thay, cuối cùng, tôi đã biết cô ấy tốt!"

Giờ phút này, trong lòng Lan Đình Phương như vỡ vụn, và đầu óc trong trái tim anh lại bắt đầu thối rữa. Nguyên Anh Hùng đối diện biến thành một người mà anh cực kỳ căm ghét.

Vì sao cuối cùng anh ta lại có thể biết rằng "Cô ấy" tốt! Vì sao Thượng Đế lại cho anh ta cơ hội đó?

Nguyên Anh Hùng vẫn còn đang nói hăng say, không nghĩ tới người ngồi đối diện mang một bộ mặt chán ghét đứng lên không nể mặt quăng ra một câu:

"Tôi hy vọng anh sau này đừng mang hình tượng giống như đêm nay xuất hiện trước công chúng, tôi không muốn công sức mà chúng tôi cực lực tạo ra lại là một cái hình tượng nói nhảm."

Nói... Nói nhảm? Nguyên Anh Hùng suy nghĩ một lúc lâu mới hiểu ra những lời này là có ý tứ gì! Lời này là xúc phạm, tuyệt đối xúc phạm!

Tiểu Đào dè dặt cẩn trọng nhìn người ở phía sau thông qua kính xe, trang phục màu tối khiến Lan tiên sinh cả người có vẻ vô cùng ủ dột. Tiểu Đào thậm chí còn cảm giác được mỗi một hành động của anh đều lộ ra u buồn. Trước mặt người khác anh biểu hiện thật sự rất tự nhiên, chỉ khi nào thả lỏng anh mới thật sự giống như trốn vào một không gian khác. Có một lần, Tiểu Đào nghe thấy Lan tiên sinh uống say khướt hỏi bạn mình:

"Gia Minh, cậu nói tôi có tư cách đi tìm cô ấy hay không?"

"Không, cậu không có. Tôi cũng đã nghe nói đến chuyện đó, tôi cảm thấy cậu đã bỏ lỡ rất nhiều, nhiều đến nỗi cậu không còn biện pháp nào để tìm trở về."

"Nếu, tôi thay đổi? Trước kia tôi rất tệ rất tệ cô ấy vẫn yêu tôi. Nếu tôi thay đổi thì..."

Lúc đó, Tiểu Đào nghe lời nói cuối cùng của Lan tiên sinh như là đang cầu xin, dường như ngay tại lúc ấy anh tin tưởng rằng chỉ cần mình thay đổi thì mọi chuyện còn có thể cứu vãn.

"Đình Phương, cậu nói đòi người con gái có bao nhiêu cái mười năm? Tôi có nghe được một câu chuyện, vào thời cổ đại, có một chàng trai nghe nói về vẻ đẹp của hoa đào Giang Nam, luôn có suy nghĩ muốn được nhìn thấy hoa đào này, nhưng mỗi khi anh ta muốn đi thì lại bị một sự tình nào đó trì hoãn. Sau này, vào những năm cuối đời, cuối cùng anh ta cũng đến Giang Nam để ngắm hoa đào. Khi anh ta đứng ở dưới gốc cây đào, anh ta lại phát hiện mình đã mất hết tâm trạng xem hoa đào. Sai chính là sai, Đình Phương, không cần đi quấy rầy cô ấy! Tôi cảm thấy như vậy là tốt nhất!"

"Không cần đi quấy rầy cô ấy? Khẩu Gia Minh, thật không ngờ cậu cũng nói như vậy, tất cả mọi người đều nói tôi không cần đi quấy rầy cô ấy. Tất cả mọi người đều nói như vậy...."

Cuối cùng, Lan tiên sinh cất giọng như khóc như cười.

Tiểu Đào không biết giữa bọn họ chỉ "Cô ấy" là ai. Tuy nhiên, một năm trước trợ lý Phương vô tình nói lỡ miệng, Tiểu Đào mới biết được Lan tiên sinh cùng Lan phu nhân ly hôn đã nhiều năm, nhưng Tiểu Đào rõ ràng nhớ được trước đây có một lần anh ta trong lúc vô ý hỏi Lan phu nhân, Lan tiên sinh nhàn nhạt trả lời: "Liên Hào đi du lịch vòng quanh thế giới."

Ánh đèn dọc đường quét qua kính chắn gió, và đèn ở trên cửa sổ của khu dân cư hai bên phản chiếu màu sắc ảm áp mà Lan Đình Phương ghét nhất. Trước đây, nhà anh cũng có ánh đèn như vậy, cũng có...

Anh nhắm hai mắt lại, tay đặt ở trên huyệt thái dương: "Tiểu Đào, quay đầu, đi Trương Viên."

Một tuần sau, tiết mục do Nguyên Anh Hùng chủ trì rất cực được phát sóng, đối với công việc người chủ trì này, Nguyên Anh Hùng vô cùng thuần thục.

Ở Ý, vào những dịp thời trang rơi vào mùa ế ẩm, anh đều sẽ tiếp nhận một vài công việc liên quan đến người chủ trì để duy trì hình ảnh.

Chương trình mà Nguyên Anh Hùng chủ trì ở Bắc Kinh có tên là « Kết nối với Ý », và nó đã đạt được kết quả khá tốt, anh cũng cảm thấy hài lòng, biểu cảm trước máy ảnh rất tự nhiên và ngôn ngữ mượt mà trôi chảy.

Ngày hôm sau, khi chương trình được phát sóng, có một số người xem gọi điện thoại đến tổ chương trình yêu cầu cung cấp chi tiết hồ sơ cá nhân của người chủ trì. Có không ít người trong ngành đưa ra đánh giá rất khả quan, đã có không ít xưởng thời trang hàng hiệu đưa ra lời đề nghị tài trợ cho chương trình này.

Trong buổi tiệc mừng lễ ra mắt chương trình, có rất nhiều giám đốc điều hành cấp cao, nhưng lần này Nguyên Anh Hùng không có nhìn thấy Lan Đình Phuong. Tiểu Phàm nói với anh, Lan Đình Phuong rất ít khi xuất hiện trong các cuộc họp mặt nội bộ.

Vào cuối tuần đầu tiên của tháng sáu, Nguyên Anh Hùng đột nhiên dậy sớm, đem phòng ở dọn dẹp một phen, cũng tiện thể đem bản thân trao chuốt tươm tươm.

Anh đứng ở trước một tấm gương lớn, mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng, quần âu màu xám, kiểu tóc chỉnh tề, nhìn gương mỉm cười. Tốt lắm, sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, cô ấy thích bộ dáng này. Tốt lắm, qua sáu giờ là có thể nhìn thấy cô ấy.

Nhất Phẩm Hương là một quán rượu có từ giữa thế kỷ thứ mười tám ở Nhật Bản, nằm ở một vị trí nổi bật ở thủ đô. Nơi đây có suối nước nóng, rượu sake Nhật Bản đích thực, có một số đầu bếp giỏi nhất, có những geisha được huấn luyện chuyên nghiệp và có cả nội thất được sắp đặt một cách tinh tế.

Trên hành lang của dãy ghé lô, trong ánh đèn mờ ảo thoang thoảng mùi hương mị hoặc, người đàn ông dáng người cao lớn dựa vào bức tường có trang trí hình hoa dâm bụt mặc cho hai cô gái quần lấy mình, những cánh tay của hai cô gái kia như những nhánh dây nho đang phát triển, dường như muốn ở trên người của người đàn ông này chết cũng không muốn rời.

Tuy nhiên, nếu cảnh tượng sắc hương này nhiều hơn một vị khách, thì thật sự là có chút sát phong cảnh. Người phụ nữ với dáng người mảnh khảnh ở cuối hành lang dừng lại ở đó, dường như cô ấy đang phân vân xem có nên bước qua hay không. Sau đó, cô ấy nâng bước chân, vội vàng đi về phía bọn họ.

Hai cô gái kia không có đem vị khách không mời mà đến này để vào mắt, tiếp tục cùng người đàn ông dây dưa.

Hành lang này cũng không rộng lắm, khách không mời mà đến phải kè sát bên bọn họ mới đi qua được, có lẽ là bởi vì đi quá nhanh, giày của cô ấy cố tình lại ngay đúng lúc này rơi ra, chiếc giày này cố tình còn rơi ngay cạnh chân của người đàn ông và một trong số hai cô gái kia. Cô ấy nhỏ giọng mắng thầm một câu, lui lại mấy bước, lên tiếng:

"Thực xin lỗi đã quấy rầy, tôi muốn nhặt lại giày của mình."

Giọng nói này tựa như của một nàng tiên, và người đàn ông dường như vừa từ trong cơn mơ bừng tỉnh lại, sau đó thốt ra:

"Liên Hảo!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sau khi anh trở thành ký ức(3)

"Liên Hảo!" Bên dưới ánh đèn dịu nhẹ, một giọng nói run run được thốt ra tựa như biến điệu của âm cuối phát ra từ đàn cello.

"Lan Đình Phuong!" Giống như một loại bản năng, khi đã nhìn thấy rõ người đàn ông tựa vào trên tường kia là ai, mọi thứ giống như một con nhộng bắt đầu mọc cánh, phá kén mà ra.

Lan Đình Phuong! Lan Đình Phuong là cô chấp kiếp trước của Cố Liên Hảo!

Lan Đình Phuong là quá khứ mà Cố Liên Hảo muốn lãng quên, và cũng đã thật sự lãng quên. Ba từ Lan Đình Phuong này quá mạnh mẽ, Cố Liên Hảo chỉ có thể dùng tình yêu đã chết yểu của mình để hoài niệm nó.

Liên Hảo có thể nào cũng không thể tưởng tượng được bản thân trở lại Bắc Kinh ngày thứ ba sẽ gặp lại Lan Đình Phuong, còn ở tình huống tràn ngập sắc hương như vậy. Bất thành lình gặp lại nhau khiến cho Liên Hảo có chút không tin vào mắt mình, cô cứ ngỡ ngác đứng ở nơi đó, quên luôn chuyện phải nhặt lại giày.

Lan Đình Phuong ngồi xuống ở trước mặt Liên Hảo, nâng chân cô đặt lên trên đùi mình, nhặt chiếc giày ở bên cạnh lên, sau đó nhẹ nhàng mang vào chân cô, lại nhẹ nhàng cầm lấy cổ chân cô đặt lại trên mặt đất.

Liên Hảo nhủ mảy. Lan Đình Phuong vẫn như cũ ngồi trên mặt đất nhìn cô, đại bộ phận biểu cảm trên khuôn mặt đều ẩn ở trong bóng tối.

"Lan tổng, các người biết nhau?" Một cô gái nũng nịu hỏi.

Liên Hảo nghĩ tới Kha Oánh còn tại ghế lô chờ mình, cô vừa mới từ trong ghế lô ra ngoài nghe điện thoại, sau đó thì bị lạc đường, vì thế mới có màn gặp gỡ ly kỳ này.

Nhàn nhật gật đầu, Liên Hảo nhắc chân muốn rời đi, còn không có chờ cô nâng bước chân, cơ thể đã bị một sức lực hùng hăng kéo lại.

Liên Hảo lại nhú mày, Lan Đình Phương gắt gao túm lấy cô, hai người cứ như vậy giằng co.

"Lan tổng..." Giọng nói nũng nịu kia lại vang lên.

"Cút!" Lan Đình Phương quát.

Sau khi hai cô gái kia rời đi, trong hành lang có vẻ càng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người bọn họ.

"Lan Đình Phương, buông tôi ra!" Liên Hảo bình tĩnh nói: "Kha Oánh đang đợi tôi, tôi đã ra ngoài được một lúc lâu rồi."

Giọng nói của Lan Đình Phương lộ ra ý cầu xin: "Liên... Liên Hảo, có thể nói chuyện hay không, chỉ một lúc, sẽ không mất nhiều thời gian của em đâu, em xem có được hay không?"

"Tôi và anh không có gì để nói cả." Liên Hảo muốn rút tay ra, nhưng tay Lan Đình Phương tựa như gọng kìm, cô không thể nào rút ra được. Liên Hảo không kiên nhẫn được nữa, nhìn anh: "Hơn nữa, tôi cảm thấy bộ dạng hiện tại của Lan tiên sinh cũng không thích hợp để nói chuyện."

Lan Đình Phương nhìn theo tầm mắt của cô, trong lòng trầm xuống, cuống quýt dùng tay còn lại chỉnh lại quần áo của mình, nhưng càng chỉnh lại càng loạn, trên cổ áo somi màu trắng có mấy chỗ có dấu son môi, và áo somi cũng bị mở ra ba nút.

Cô đứng đối mặt với ngọn đèn, mặc chiếc váy không tay màu lam nhạt lộ ra xương quai xanh, tóc đã dài đến ngang vai, ánh mắt trong veo.

Cô ấy sống rất tốt! Theo như lời của Kha Oánh nói, Cố Liên Hảo đã chân chính hiểu được cuộc sống tốt là như thế nào.

Cô bình tĩnh, không chút gọn sóng nhìn anh. Ánh mắt như vậy khiến trái tim Lan Đình Phương dường như chết nghẹn, cảm giác vừa bước vào thiên đường cách đây ít phút đã bị bóng đêm của địa ngục thay thế.

Tất cả mọi người đều khuyên anh không cần đi quấy rầy cô, tất cả mọi người đều đang nói anh đã bỏ lỡ, tất cả mọi người đều đang nói anh không xứng đáng lại có được cô, tất cả mọi người đều nói Cố Liên Hảo đáng giá có được một cuộc sống tốt!

Anh suy sụp buông tay cô ra.

Cô ấy đi rồi!

Lan Đình Phương tựa vào trên tường.

Dường như vận may thuộc về Lan Đình Phương đã bị anh phung phí bỏ lỡ. Anh và cô thể nhưng lại gặp lại nhau ở tình huống vô cùng oái ăm này. Anh chính là bị bọn Khẩu Gia Minh kéo tới, bên trong là một đám người có nam có nữ, anh cảm thấy buồn chán nên bước ra ngoài. Thời điểm anh tựa vào trên tường, hai cô gái kia liền xuất hiện, hơn nữa còn đeo dính lấy anh, trùng hợp lúc ấy anh lười cử động. Khi một bàn tay trong số đó chạm vào bụng anh, lúc vừa định đẩy ra thì đã nghe được giọng nói của Liên Hảo, anh lúc ấy cũng không tin vào mắt mình sẽ thật sự nhìn thấy cô.

Có người nói người lãng phí quá nhiều cơ hội, cuối cùng thứ nhận được chính là sự trừng phạt. Thật đúng là như vậy! Lan Đình Phương cười đến mỗi một đốt xương trên người cũng đều đau nhức.

Kỳ thực, kể từ ngày Liên Hảo rời đi, Thượng Đế đã và đang trừng phạt anh.

Trong một ghế lô ở phía nam của Nhất Phẩm Hương, Kha Oánh cực lực chỉ cho Liên Hảo thấy, nghệ kỹ cảm ô mang guốc gỗ đi những bước chân chậm rì kia chính là Tô Tứ. Lúc này đây, cô ấy đang kết thúc màn biểu diễn của mình bằng một tư thế vô cùng lạ lùng, khiến cho hai nghệ kỹ ở bên cạnh phải che miệng lại cười.

Tô Tứ nghe nói Liên Hảo có thể một bên xem Sadako từ trong TV bò ra vừa ăn mì ăn liền, còn từng khen ngợi Toshio đáng yêu thì ngay lập tức hận không thể cùng Liên Hảo kết bái. Bởi vì trùng hợp là cô ấy cũng từng vừa xem Sadako vừa ngồi ăn mì ăn liền, cô ấy cũng cảm thấy gương mặt tô rất nhiều phấn màu trắng của Toshio vô cùng đáng yêu. Vì thế, liền tự động gọi "Liên Hảo" "Liên Hảo", người không biết còn tưởng hai người rất thân thuộc.

Sau vài giờ ở chung, Liên Hảo cũng cảm thấy Tô Tứ là một người rất thú vị, rất nhiệt tình và hào phóng. Sau khi từ một quán cay Tứ Xuyên bước ra, Tô Tứ liền la hét muốn chơi cái gì đó tao nhã, vì thế đã kích động kéo theo vài người bạn cùng nhau đi đến Nhất Phẩm Hương.

Tô Tứ là người có phong cách thoải mái, uống một chút rượu liền không tạo nhã nổi nữa. Trong lúc cô ấy đang cực lực bắt chước nghệ kỹ biểu diễn, cửa bị kéo ra. Vài người đàn ông bước vào, người dẫn đầu giang rộng hai tay: "Em gái Tứ, anh trai đến cùng các em họp lại thành một bàn!"

Khiến Liên Hảo không thể ngờ được là, cái người gọi Tô Tứ là em gái Tứ kia lại chính là Khẩu Gia Minh. Đi theo phía sau anh ta là Phòng Tổ Vọng,

không những vậy, phía sau Phòng Tổ Vọng lại còn có thêm hai người nữa, mà Lan Đình Phuong đi ở cuối cùng, anh lúc này đã thay một chiếc áo somi màu đen.

Trong ghế lô trừ bỏ Kha Oánh cùng Liên Hảo ra, các cô gái còn lại đều biểu hiện ra bộ dạng rất nhiệt tình. Những người mới đến đều là người có tướng mạo vô cùng khó có thể gặp được, đặc biệt là người ít khi xuất hiện như Lan Đình Phuong cũng đang ở trong số những người này. Anh vừa mới bước vào, cô gái ngồi đối diện Liên Hảo đã kinh hô một tiếng "Lan Đình Phuong", sao đó liền bắt đầu chỉnh trang lại tóc của mình.

Khẩu Gia Minh xem ra cùng Tô Tứ rất thân thiết, sau khi quan sát xung quanh một lượt, anh ta đi đến trước mặt Liên Hảo, trong tươi cười có chua xót, vươn tay ra: "Cố Liên Hảo, thật vui khi có thể gặp lại cô."

Liên Hảo không có tiếp cái bắt tay này, cô duy trì tư thế ngồi ở trên sàn Nhật nhân nhật gập đầu xem như chào hỏi với anh ta. Phòng Tổ Vọng cũng chần chừ bước đến phía Liên Hảo. Trước mặt người khác anh ta luôn là người khéo đưa đẩy, làm chuyện gì cũng thỏa đáng, nhưng khi đứng ở trước mặt Cố Liên Hảo, chung quy là chột dạ.

Anh ta nhớ tới ngày đó ở biệt thự của Khẩu Gia Minh, anh ta thậm chí còn làm người giật dây cho Cố Liên Hảo cùng Bách An Ny. Khi đó anh ta là ẩn dật tâm tư, cảm thấy Bách An Ny cùng Lan Đình Phuong nên ở cùng nhau.

Sau này, giữa đêm khuya, anh ta nghe kể về câu chuyện bức thư trong chai, câu chuyện kia cứ như vậy ôn nhu đâm vào nội tâm vốn đã chết lặng từ lâu của anh ta. Anh ta đột nhiên cảm thấy may mắn khi bản thân nghe được câu chuyện này, anh ta còn cảm thấy may mắn hơn nữa khi biết đây là một câu chuyện có thật.

Sau này, anh ta thật sự đúng là bị Cố Liên Hảo làm cho kinh hãi.

Lúc này, lại nhìn thấy Cố Liên Hảo ở trước mặt, Phòng Tổ Vọng rất muốn ôm người phụ nữ khiến anh ta chấn động và bội phục này một cái, sau đó thật tâm thật dạ chân thành nói lời xin lỗi cô.

Anh ta giờ tay lên, dưới ánh mắt trong veo của cô, chung quy cái gì cũng không dám làm.

Lan Đình Phuong thật khách khí hỏi cô gái ngồi cạnh Liên Hảo có thể đem chỗ ngồi nhường lại cho anh hay không, cô gái kinh ngạc hơi hơi hé miệng định nói cái gì đó, nhưng sau cùng vẫn là đứng lên.

Bầu không khí trong ghế lô bởi vì tình huống này mà có chút khó xử. Tô Tứ nhìn qua, khó được ở trong này nhìn thấy Lan Đình Phuong, có thể nào thì cô ấy cũng không thể để bầu không khí này hạ nhiệt được. Cô ấy xoay tay lắc búa cát, cười đến cười run rẩy hết cả người.

Lan Đình Phuong là người đàn ông ba yếu tố ở trong mắt Tô Tứ, thần bí, gợi cảm, mê người. Ngày thường tụ tập cùng bạn bè có nghe được tên của anh nhưng cũng chỉ nghe mà chưa từng được gặp. Thật vất vả mới nhìn thấy được Lan Đình Phuong, cô ấy đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này mà quan sát anh. Đương nhiên, cô ấy đối với Lan Đình Phuong cũng chỉ sinh ra tò mò, càng chưa nói tới có cái tư tưởng gì không an phận. Trong mắt Tô Tứ, người đàn ông ba yếu tố này cũng chỉ mang tính tượng trưng mà thôi, có thể là đối tượng ảo tưởng, còn nếu cùng nhau chung sống vậy thì miễn bàn. Cô ấy cũng không muốn biến thành một người phụ nữ có tổ chất thần kinh, mỗi ngày sống nghi thần nghi quỷ, lo lắng gã đàn ông nhà mình lại bị ai đó thâm thương trộm nhớ.

Kha Oánh đối với loại tình huống này cực kỳ đau đầu, may mắn là Liên Hảo vẫn một mực bày ra bộ dáng bỏ mặc ngoài tai, thái độ này tuyệt đối không phải là giả vờ. Uống một ngụm nước, Kha Oánh trong đáy lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu hỏi Liên Hảo giờ phút này đối với cái người ngồi bên cạnh mình Lan Đình Phuong có cảm giác gì, Liên Hảo cũng không biết nên hình dung như thế nào. Cô chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, không có kích động, không có oán hận, nếu có cũng chỉ có bất đắc dĩ. Quả thật, Liên Hảo không nghĩ sẽ gặp lại Lan Đình Phuong, và cũng không muốn gặp anh.

Lan Đình Phuong đối với Cố Liên Hảo cũng chỉ là một đoạn ký ức xa xôi và vỡ vụn.

Liên Hảo buông xuống ánh mắt, nghe anh ở bên tai cô gọi một tiếng "Liên Hảo".

"Ừ!" Liên Hảo nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt dừng ở trên người một nghệ sỹ đang múa.

"Liên Hảo, cho anh một chút thời gian, được không? Chúng ta nói một chút chuyện!" Giọng nói của Lan Đình Phuong như xa như gần xoay quanh ở bên tai Liên Hảo.

Cuối cùng Liên Hảo cũng đem ánh mắt dời đến trên mặt của Lan Đình Phuong, cau mày: "Muốn nói chuyện gì? Chúng ta hình như cũng không có chuyện gì để nói."

Lan Đình Phuong né tránh ánh mắt Liên Hảo, kéo mở đề tài: "Liên Hảo, Ca Ca nhất định rất muốn gặp em, em gặp nó đi, năm trước, anh đưa nó đi Mexico, tiểu gia hóa kia được đến nơi mình sinh ra thật sự nháo một trận âm ỉ."

Liên Hảo không có đáp lời, Lan Đình Phuong tiếp tục nói:

"Nó rất đáng yêu, anh mời người có chuyên môn tới huấn luyện nó, nó bây giờ biết lăn lộn, biết nằm xuống, biết cùng người khác bắt tay, biết đứng nghiêm. Anh nghĩ sẽ có một ngày nào đó em trở về, nhìn đến nó như vậy nhất định sẽ rất cao hứng, anh còn tính toán..."

"Đủ rồi! Lan Đình Phương! Kỳ thực, tôi không nghĩ muốn gặp lại anh, tôi nói như vậy anh đã hiểu chưa?" Liên Hảo nắm cốc nước trong tay.

Sắc mặt Lan Đình Phương nhanh chóng trở nên trắng bệch, như là trong nháy mắt bị ai đó hút sạch đi máu, anh gian nan uống một ngụm nước, chua chát hỏi ra: "Anh biết, Liên Hảo, em có thể hay không giành ra một chút thời gian để anh mời em một bữa cơm!"

Nâng tay ấn vào mi tâm của mình, Liên Hảo nặng nề thở ra một hơi, nói: "Lan Đình Phương, kỳ thực, anh không cần phải làm như vậy, tôi hiện tại sống rất tốt."

Ánh sáng phát ra từ trên ngón áp út của Liên Hảo khi cô gãi tay lên khiến cho ánh mắt anh vô cùng đau đớn. Sau khi đã nhìn thật rõ ràng, đầu óc Lan Đình Phương trở nên trống rỗng.

"Lan tiên sinh, dừng lại ở đây đi! Nếu anh cần, tôi cũng có thể thật lòng nói cho anh biết tôi hiện tại sống tốt như thế nào, anh có muốn nghe không?"

"Không cần!" Lan Đình Phương lớn tiếng hô lên.

Tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn qua nơi này, chỉ thấy người đàn ông luôn không đặt ai vào mắt kia lúc này đây lại rối loạn đứng lên, miệng thì thảo tự nói: "Không cần, không cần.. Sống tốt là được rồi, sống tốt là được rồi!"

Lan Đình Phương một bên thì thảo tự nói một bên nghiêng ngả chao đảo bước ra ngoài.

Phòng Tổ Vọng cũng đuổi theo sát phía sau.

Khẩu Gia Minh thật sâu nhìn Liên Hảo liếc mắt một cái, sau khi thở dài một hơi cũng nhanh chóng rời đi.

Trong ghé lô, Liên Hảo cùng Kha Oánh nhìn nhau cười khỏ.

Định mệnh có đôi khi sẽ làm bạn rơi vào một vài khoảnh khắc vô cùng bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Sau khi anh trở thành ký ức(4)

Phòng Tổ Vọng luôn lái xe đuổi theo phía sau xe Lan Đình Phương. Anh ta vừa lái xe vừa không ngừng mắng Lan Đình Phương là một kẻ điên không hơn không kém. Ở trên đường cao tốc Bắc Kinh biểu diễn đua xe, không là đồ điên thì là cái gì? May mắn là lúc này không phải là giờ cao điểm, nhưng cũng không hề thiếu những người lái xe đua đầu ra ngoài cửa sổ mắng chửi. Cuối cùng, còn kinh động đến cảnh sát giao thông.

Cảnh sát giao thông đã chặn lại được xe của Lan Đình Phương ở một đầu ngã tư.

Phòng Tổ Vọng cùng cảnh sát giao thông trải qua mấy lần đàm phán mới có thể làm dịu tình hình. Từ đầu đến cuối Lan Đình Phương đều cúi đầu ghé vào trên tay lái không hề nói lấy nửa câu.

Rạng sáng, bọn họ đi tới một chỗ trên cầu vượt, Lan Đình Phương ngồi ở trên chỗ phó lái, bàn tay đưa ra bên ngoài cửa sổ xe, xòe ra, chăm chú quan sát.

Phòng Tổ Vọng lặng im, không khí trong xe bởi vì sự trầm mặc của Lan Đình Phương mà trở nên đè nén. Vài giờ trước anh cũng không có như thế này, vài giờ trước anh còn như người mộng du nói ra: "Tôi đã gặp cô ấy!" Đuôi lông mày có che giấu cũng không che được sự vui mừng như điên của anh. Sau đó anh bắt từng người một trong ghé lô cởi áo ra, cuối cùng chọn chiếc áo somi màu đen của Khẩu Gia Minh, bởi vì áo của Khẩu Gia Minh không có mùi nước hoa.

Lúc nhìn thấy Cổ Liên Hảo, Phòng Tổ Vọng mới hiểu được Lan Đình Phương vì sao lại có hành vi quái dị như vậy. Nhìn Lan Đình Phương trở nên như thế này, anh ta không khỏi cảm thán tạo hóa cũng thật biết trêu người.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Phòng Tổ Vọng nghe Lan Đình Phương hỏi:

"Tổ Vọng, cậu nói một người phụ nữ đã ly hôn, trên ngón áp út mang theo nhẫn là có ý tứ gì?"

Một người phụ nữ đã ly hôn, trên ngón áp út lại đeo nhẫn? Vấn đề mà Lan Đình Phương hỏi ra khiến Phòng Tổ Vọng cảm thấy khó chịu, anh ta suy nghĩ một lúc sau đó nói: "Có thể có có ý tứ gì? Có lẽ là..."

Lan Đình Phương hiển nhiên là không nghĩ đợi anh ta nói ra đáp án, vội vàng tiếp lời anh ta: "Cô ấy không phải là người như vậy!"

Phòng Tổ Vọng trong lòng thở dài, mặc dù là Lan Đình Phương phủ nhận, anh ta có nhìn đến chiếc nhẫn trên tay Cổ Liên Hảo, một người phụ nữ ở trên

ngón áp út đeo một chiếc nhẫn thì còn có thể có ý nghĩa gì?

Cố Liên Hào rời đi vài năm nay, Phòng Tổ Vọng từng chứng kiến thời khắc mà Lan Đình Phương tuyệt vọng nhất, giờ phút này, Phòng Tổ Vọng đột nhiên không đành lòng.

Thanh thanh cổ họng, anh ta làm ra vẻ nhẹ nhàng băng quơ: "Ở nước ngoài, tôi nghe nói có một số phụ nữ trẻ ly hôn đều sẽ đeo một chiếc nhẫn trên ngón áp út để bản thân tránh gặp phải những phiền toái không cần thiết. Tỷ như một số đồng nghiệp của tôi cũng làm như vậy để tránh sự quấy rầy của thù trưởng."

Lan Đình Phương hai mắt sáng lên, mặt mày sinh động bắt đầu chuyển động, cứ như vậy nắm lấy bờ vai của anh ta: "Đúng, đúng! Tôi thế nào lại quên mất, trước đó không lâu tôi cũng đọc được một bài viết có nội dung như vậy. Đúng, đúng! Phụ nữ họ nghĩ ra biện pháp này thật sự là thông minh đáng yêu, biện pháp này thật sự là rất hay..."

Phòng Tổ Vọng miễn cưỡng cười cười, cổ họng nghẹn ứ nói không nên lời, anh ta cũng không biết là do vai của bản thân bị nắm đến phát đau hay là đau đốn xuất phát từ chính trái tim mình.

Anh ta chưa từng nghĩ đến và cũng chưa từng biết, Lan Đình Phương cũng có thời điểm như lúc này.

Tiểu Dao là ở rạng sáng khoảng một giờ rưỡi bị ông chủ của mình đánh thức. Cách điện thoại, ngữ khí của Lan Đình Phương thập phần hưng phấn, anh nói: "Tiểu Dao, ngày mai đi trung tâm bảo dưỡng đem chiếc Retro trở về."

Phuong Hữu Vi là ở rạng sáng hơn hai giờ bị lãnh đạo của mình trực tiếp đánh thức, anh lấy một loại khẩu khí xưa nay chưa từng có báo cho anh ta biết, ngày mai không cần đi làm, đem Ca Ca mang đi ra ngoài làm đẹp. Phuong Hữu Vi cầm điện thoại ngăn người, suy xét xem vừa rồi có phải là cuộc gọi đùa dai hay không. Sau đó anh ta lại nghe được Boss nói một câu: "Mẹ của Ca Ca đã trở lại."

Mẹ của Ca Ca? Lại thêm một con chó khác?

Ngày hôm sau, Phuong Hữu Vi đưa Ca Ca đến trung tâm thú cưng. Hiện tại anh ta đã thích nghi được với chuyện này, Phuong Hữu Vi nhớ lần đầu tiên đến nơi đây bản thân thật đúng bị làm cho giật nảy mình. Anh ta thật không ngờ trên thế giới này thế nhưng còn có một chỗ như vậy. Nơi này xa hoa có thể sánh bằng các khách sạn có cấp sao, có chuyên môn vì thú cưng làm salon tạo hình tóc, còn có cả nhà thiết kế thiết kế quần áo đẹp cho chúng. Làm người ta ghen hòng trần trời là nơi này thế nhưng còn có bác sĩ tâm lý cho thú cưng. Có một lần, Ca Ca có một đoạn thời gian biểu hiện đặc biệt phiền chán, khi đó, Phuong Hữu Vi phát hiện Boss thế nhưng bỏ công việc trong tay đi tới đây, như một học sinh ngoan ngoãn ngồi đó, ôm Ca Ca trong lòng, lắng nghe bác sĩ phân tích tình trạng tâm lý của Ca Ca trong khoảng thời gian đó.

Sau ngày hôm đó, Phuong Hữu Vi cũng không dám chạm trễ chú chó nhỏ thoạt nhìn ánh mắt luôn có chút đáng thương kia nữa. Anh ta không biết chú chó tên gọi Ca Ca này từ đâu mà có, nhưng anh ta đã biết con vật nhỏ này đối với Lan Đình Phương mà nói vô cùng quan trọng.

Phuong Hữu Vi đem Ca Ca xinh xắn đẹp để đúng hạn giao đến tận tay Boss. Lan Đình Phương lúc này thật đúng là làm cho người ta không dời nổi ánh mắt, mái tóc được chải chuốt cẩn thận, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, áo sơ mi màu trắng, quần Versace màu xám, cách ăn mặc như vậy rất hợp với dáng người của anh. Trách không được hôm nay nghe nói có nhân viên nữ chiếm được nụ cười của Lan tiên sinh, hưng phấn thét chói tai, vui sướng hoa chân múa tay, nước miếng tung bay: "Lan tiên sinh cười với tôi."

"Phuong Hữu Vi, nhìn đủ chưa?" Bên tai thỉnh thoảng vang lên giọng nói tức giận của Boss.

Phuong Hữu Vi xấu hổ đem ánh mắt thu trở về, nửa ngày sau mới nói: "Lan tiên sinh, bác sĩ Trâu nói hôm nay tâm tình Ca Ca rất tốt."

Lan Đình Phương không thích người khác gọi mình bằng chức danh, trừ bỏ những trường hợp cực kỳ long trọng, phần lớn thời gian Lan Đình Phương đều để cho Phuong Hữu Vi gọi anh là Lan tiên sinh.

Tâm tình Ca Ca rất tốt, tin tức này dĩ nhiên là làm cho Lan Đình Phương vui vẻ. Anh đưa tay ôm lấy Ca Ca, tuy nhiên chiếc nơ con bướm màu hồng phất trên cổ Ca Ca khiến cho anh hơi hơi nhú nhú mày. Cuối cùng, Lan Đình Phương mang một bộ mặt ghét bỏ ôm Ca Ca bước ra khỏi văn phòng.

Sau khi Lan Đình Phương rời đi, Phuong Hữu Vi bắt đầu thu dọn văn phòng, trong khu phòng nghỉ ở văn phòng, anh ta trong lúc vô ý đụng phải máy tính của Lan Đình Phương, trên màn hình xuất hiện một tập tin. Ma xui quỷ khiến thế nào anh ta mở cái tập tin kia ra, nội dung của tập tin này khiến cho Phuong Hữu Vi phải trợn tròn mắt.

Bên trong tập tin kia thế nhưng lại liệt kê ra một loạt các gợi ý về cách dỗ phụ nữ. Những nội dung này hầu như đều được lấy về từ trên tạp chí, ngoài ra còn có một trang viết đến cuộc khảo sát về hảo cảm mà cô gái trong lòng bạn dành cho bạn. Trong đó có một câu hỏi, bạn dùng phương pháp nào để xin lỗi bạn gái mình?

Phương pháp một: Mua hoa mà cô ấy thích nhất, chân thành hướng cô ấy xin lỗi.

Phương pháp hai: Tự tay làm món ăn cô ấy thích, ở một bầu không khí cực Romantic, nói xin lỗi cô ấy.

Phương pháp ba: Thuận theo tự nhiên.

Phương pháp bốn: Không biết.

Lan Đình Phương chọn phương pháp thứ tư trong số những lựa chọn trên.

Trên thế giới này có một loại người, chỉ số thông minh cao thần kỳ nhưng trong phương diện tình cảm thì lại rối tinh rối mù, Phương Hữu Vi cảm thấy Lan Đình Phương chính là thuộc loại người kia.

Tiểu Đào đem chìa khóa của chiếc xe Retro mà Lan Đình Phương đều sẽ định kỳ mang đi bảo dưỡng giao tận tay anh. Lan tiên sinh lộ ra ý cười hiếm có tiếp nhận chìa khóa. Nụ cười kia quá chói mắt, Tiểu Đào không dám đem ánh mắt dừng ở trên mặt anh quá lâu, chỉ có thể chuyển đến chiếc nơ con bướm trên cổ chú chó Chihuahua mà Lan tiên sinh đang ôm trong lòng kia.

Không thể nghi ngờ là tâm tình hiện tại của Lan tiên sinh đang rất tốt, hơn nữa là tốt đến một mức độ hiếm có. Ở chỗ đèn xanh đèn đỏ, Tiểu Đào thậm chí còn nghe được anh đối với vật nhỏ trong lòng mình nhỏ giọng nói: "Ca Ca, ngày mai gặp mẹ con nhất định phải biểu hiện cho thật tốt, tốt nhất đem mẹ câu dẫn về với chúng ta."

Nghe lắm, anh ta nhất định là nghe lắm. Tiểu Đào thôi miên bản thân, về phần có phải là nghe lắm hay không, đến cuối cùng cũng trở thành một điều bí ẩn.

Chính là nếu anh ta không có nghe lắm, vậy thì mẹ của Ca Ca là ai? Một con chó khác?

Liên Hào trở lại Bắc Kinh ngày thứ năm lần thứ hai gặp được Lan Đình Phương. Theo lời giới thiệu của trường khoa, bọn họ hiện tại đang ở trong nhà khách do chính phủ sắp xếp. Lần này Liên Hào đến Bắc Kinh chủ yếu là vì lời mời của bộ văn hóa, mang theo hơn mười đứa trẻ của học viện Không Tử tới tham gia trại hè văn hóa ở Bắc Kinh. Hầu hết bọn trẻ đều có hứng thú mạnh mẽ với đất nước hoài cổ xa xôi này.

Ngô viện trưởng cùng mẹ cô là bạn tốt, bà ấy là người Triều Sơn, thuở nhỏ theo ba mẹ mình di dân đến New Jersey, hiện tại là viện trưởng của học viện Không Tử ở New Jersey. Vì luôn muốn phổ cập văn hóa Trung Quốc đến những người xa xứ, mẹ cô khi đó đã đáp ứng chờ ngày bà về hưu sẽ đến học viện này làm giáo viên dạy tiếng Trung, nhưng ai có thể ngờ....

Một năm trước, Liên Hào thay thế mẹ mình đến học viện làm giáo viên dạy tiếng Trung.

Nhớ tới mẹ, Liên Hào có chút chua xót, một lần nữa lấy lại tinh thần đối mặt với vị khách không mời mà đến mà Ngô viện trưởng coi là khách quý này.

Trong phòng khách nhỏ đơn sơ, Liên Hào đem nước đặt trước mặt Lan Đình Phương cùng Ngô viện trưởng, lúc dự định lui xuống, Ngô viện trưởng đã gọi cô lại: "Liên Hào, Lan tiên sinh muốn làm một ít bài đưa tin về học viện của chúng ta, ngài ấy muốn biết thêm về tình hình hiện tại của học viện, các con người trẻ tuổi tương đối dễ dàng giao tiếp hơn. Bọn trẻ hôm nay cứ giao hết cho cô, con hãy giúp cô phụ trách giải đáp những vấn đề mà Lan tiên sinh không rõ."

Khó trách Ngô viện trưởng cao hứng như vậy. Học viện Không Tử là trường học công ích thuộc diện bán công, phần lớn đều là dựa vào trợ cấp của chính phủ cùng với quỹ từ thiện bên ngoài. Thường thì sau mỗi học kỳ, họ đều phải sàu sạo để tìm ra biện pháp duy trì học kỳ tiếp theo.

Sau khi bàn giao mọi chuyện đầu vào đấy, Ngô viện trưởng mang tâm trạng vui tươi hơn hờ rời đi.

Liên Hào không biết vì sao mới sáng sớm Lan Đình Phương đã tìm tới chỗ này, cô cho rằng buổi tối hôm đó cô đã biểu đạt đủ rõ ràng.

Mới vừa rồi còn cùng Ngô viện trưởng bày ra thái độ nhiệt tình vui vẻ, đến khi Ngô viện trưởng đi rồi, Lan Đình Phương lại im thin thít. Liên Hào đi đến trước mặt Lan Đình Phương, ôm cánh tay nhìn chằm chằm vào anh: "Lan tiên sinh, nếu anh thật tâm muốn giúp đỡ học viện, tôi có thể đem hết thầy tình huống của viện liệt kê thành một phần báo cáo giao cho anh. Nếu anh có mục đích khác, vậy thì mời anh trở về đi!"

Lan Đình Phương cầm lấy nước, sau khi uống một ngụm, anh nói: "Liên Hào, anh là thật tâm muốn giúp đỡ em, anh còn chưa có ăn sáng, em có thể ăn cùng anh không? Chúng ta có thể vừa ăn sáng vừa trò chuyện, em xem như vậy có được không?"

Liên Hào không hề để ý đến anh mà bước thẳng về hướng phòng của mình, một buổi sáng vốn rất tốt đẹp lại bởi vì Lan Đình Phương đột ngột đến mà trở nên phiền chán.

Khi Liên Hào còn đang loay hoay chỉnh lại quần áo do bọn trẻ làm loạn, trong lúc không cẩn thận, cô đã dẫm phải quả bóng nhỏ mà các bé đang chơi. Cơ thể cô bắt đầu mất thăng bằng, lúc cô cho rằng bản thân nhất định sẽ phải chịu đau thì đã bị một cái ôm ấm áp, đã từng vô cùng quen thuộc ôm lấy.

Phản ứng đầu tiên của Liên Hào là trực tiếp tránh ra, dường như nếu không làm vậy, cô cũng không biết sẽ dẫn đến tình huống oái ăm nào khác nữa.

Đứng bất động ở nơi đó, người đàn ông ngày xưa đã từng được yêu cười đến cực kỳ chua xót.

Ánh mắt Liên Hào dừng ở trên mặt Lan Đình Phương, quả thật người đàn ông này càng ngày càng đẹp mắt, đuôi mày khỏe mắt như tranh vẽ, chúng ta muốn nó đẹp bao nhiêu thì nó sẽ đẹp bấy nhiêu.

Dần dần, gương mặt trắng nõn của Lan Đình Phương trở nên đỏ ửng. Liên Hào mới ý thức được ánh mắt của bản thân đã dừng ở trên mặt Lan Đình Phương quá lâu.

"Liên Hào, cùng anh ăn một bữa cơm đi! Anh có mang Ca Ca đến, nó đang ở trên xe." Lan Đình Phương hạ mi mắt. Tối hôm qua anh đã xem qua một bài viết, trong đó có nói phần lớn các cô gái đối với những người đàn ông có biểu hiện như thế này đều không có khả năng kháng cự, đặc biệt là đàn ông có bộ dạng đẹp mắt. Quả nhiên là vậy!

"Anh ra bên ngoài đợi đi!" Liên Hảo gật đầu.

Đổi xong quần áo, Liên Hảo đứng ở trước gương, ngắm người một lúc mới ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Sau khi anh trở thành ký ức(5)

Sau khi đã đổi xong quần áo, Liên Hảo bước ra khỏi phòng. Hành động kế tiếp của Lan Đình Phuong thực sự dọa đến Liên Hảo, anh thế nhưng lại tiếp nhận túi xách trên tay cô, động tác cực kỳ không được tự nhiên, hiển nhiên anh là lần đầu tiên làm loại chuyện này.

Vừa đi đến đại sảnh nhà khách, Lan Đình Phuong liền bày ra bộ mặt cầu kính. Hôm nay Liên Hảo mặc một chiếc áo somi ngắn tay màu vàng phối với quần đùi nâu, đôi chân thon cứ như vậy phơi bày trước mặt anh. Lan Đình Phuong cảm thấy thói quen vừa đến mùa hè liền thích mặc quần đùi của Cố Liên Hảo là một thói quen xấu. Chân cô tuy không phải là rất dài nhưng có điều rất cân đối, hơn nữa da thịt trắng như tuyết, khiến cho ánh mắt của đám đàn ông trong đại sảnh như có như không đều dừng ở trên đùi cô.

Trước cửa nhà khách, Liên Hảo hơi hơi ngẩn ra, cô thật không ngờ mình còn có thể nhìn thấy chiếc "Phục cổ truyền kỳ" (Retro) kia, thậm chí giờ phút này nó thoát nhìn so với thời điểm cô rời đi còn mới hơn vài phần.

"Cách một đoạn thời gian anh đều sẽ đem nó đi bảo dưỡng." Lan Đình Phuong ở bên cạnh cô nói.

Liên Hảo tận lực cúi đầu không dám nhìn đến nó, bởi vì cô sợ mình sẽ không cầm lòng được.

Lần đầu tiên nhìn thấy chiếc xe này cô đã thích ngay mà không hề có sự phân vân lựa chọn. Cố Liên Hảo rất khó thích những thứ giống nhau này nọ, ở nước ngoài tha hương, trên đường cao tốc mệnh mông vô bờ, cô thường hoài niệm về chiếc xe này, cảm thấy âm thanh phát ra khi lốp của xe Retro ma sát trên mặt đất là tuyệt nhất, không một chiếc xe nào khác có thể sánh bằng được.

Tay Liên Hảo còn chưa có đụng tới cửa xe thì đã bị giành trước một bước. Lan Đình Phuong mở cửa xe cho cô, đương nhiên, động tác cũng thô lỗ, không có hành động thân sĩ tao nhã phong tình một chút nào.

Anh đứng ở bên cửa xe, mặt hơi hơi phiếm hồng: "Bằng lái của em đã qua kỳ, để anh lái."

Liên Hảo không tình nguyện bước lên xe, sau đó ngay tập tức liền nhìn thấy một cái đầu nhỏ từ trong giỏ đựng thú cưng ló ra, đám lông thật dài trên đầu nó bị cố định bởi một cái nơ con bướm nhỏ, bày ra ánh mắt long la long lang vô cùng đáng yêu.

"Ca Ca!" Liên Hảo bế Ca Ca lên, vội vàng áp mặt vào đám lông trên người nó. Lần đầu tiên ở tiệm thú cưng nhìn thấy nó, Liên Hảo đã cảm thấy nếu ở mùa đông mà ôm vật nhỏ này thì nhất định sẽ rất ấm áp. Nhưng khi mùa đông thật sự đến, cô đã không thể ở bên nó.

Ca Ca giống như đã quên mất Liên Hảo, bộ dạng hình như cũng không muốn gặp cô, nó dùng sức lấy móng vuốt bầu vào tóc Liên Hảo.

"Ca Ca, dừng lại!" Lan Đình Phuong vừa mới lên xe nhìn thấy vậy liền đề cao thanh âm, lúc này Ca Ca mới ngoan ngoãn ghé vào trong lòng Liên Hảo.

Lan Đình Phuong tiếp lấy Ca Ca từ trong lòng Liên Hảo, cẩn thận đặt nó vào cái giỏ dành cho thú cưng, sau đó từ cốp sau xe lấy ra một chiếc hộp giữ ấm.

Hộp giữ ấm này đựng một số thứ như sữa đậu nành và món ăn vặt mà trước đây Liên Hảo cực kỳ thích.

Anh lấy chúng ra đưa cho cô.

Liên Hảo không có nhìn Lan Đình Phuong, nhưng mà bị anh nhìn chăm chú như vậy cũng không phải là chuyện dễ chịu gì. Bộ dạng của anh cứ như muốn nuốt cô vào bụng vậy.

Thật vất vả đem những thứ này ăn xong, Lan Đình Phuong lại đưa khăn giấy qua. Liên Hảo tiếp nhận khăn giấy, hung hăng chà sát ở trên miệng mình, xong lại hung hăng đem khăn giấy ném ra ngoài cửa sổ.

"Lan Đình Phuong, anh đến cùng muốn làm cái gì?" Liên Hảo không thể đè nén mà thốt ra.

Lan Đình Phuong vừa thu dọn trong xe vừa nhỏ nhẹ nói: "Anh không làm gì cả! Liên Hảo, hôm nay Ca Ca muốn tham gia thi đấu, chúng ta... Chúng ta cùng đi xem đi!"

Liên Hảo cơ hồ muốn phát hoảng, cô có cảm giác cái người trước mắt này không phải là Lan Đình Phuong. Lan Đình Phuong không phải như thế. Trên

người Lan Đình Phương là muôn vàn lớp xác, mười năm qua cô hao hết sức chín trâu hai hổ cũng không thể đẩy ra dù chỉ một lớp.

Cố Liên Hào đã quen thuộc một Lan Đình Phương giống như đá hoa cương, có đốt thế nào cũng không thể biến đen được.

Nhưng anh của hiện tại tựa như không còn là anh nữa.

Lan Đình Phương như vậy khiến Liên Hào không biết nên làm thế nào cho phải!

Ca Ca vừa nghe đến tên Liên Hào liền trở nên vô cùng hưng phấn, nó lộ cái đầu nhỏ ra ngo ngắc nhìn Liên Hào, tựa như là đang cố gắng muốn từ trong trí nhớ nhớ ra chút gì đó, bộ dáng quen thuộc kia khiến trong lòng Liên Hào trở nên mềm mại.

"Được rồi! Cùng đi đi!" Liên Hào cúi đầu xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của Ca Ca, cô nghĩ, bộ lông mềm mại như vậy chắc là đã trải qua sự che chở, chăm sóc tỉ mỉ.

Nửa giờ sau, Liên Hào đi theo Lan Đình Phương đi tới một trung tâm thú cưng, đây là lần đầu tiên Liên Hào biết đến còn có một nơi kỳ lạ như vậy tồn tại. Chính giữa trung tâm có một sân khấu hình chữ T cao nửa thước, thiết bị đèn đuốc được trang bị một cách chu đáo, hai bên sân khấu còn có ban giám khảo, dưới sân khấu, đủ loại Chihuahua trang điểm thời thượng được chủ của mình dắt đi rêu rao khắp nơi, có Chihuahua thậm chí còn mang vàng trên người, Liên Hào còn nhìn thấy một con Chihuahua trên mũi đính cả đá quý.

Liên Hào ôm Ca Ca tròn mắt há mồm quan sát xung quanh, không chú ý tới Lan Đình Phương đã bước đến chạm vào thắt lưng mình, cũng không chú ý tới hiện tại bản thân nghiêm nhiên đã bị anh như có như không ôm ở trong lòng, lại càng không chú ý tới Lan Đình Phương lúc này khoe mắt đuôi lông mày đều tràn đầy ý cười.

Đợi đến khi huấn luyện viên của Ca Ca đến, Lan Đình Phương mới lặng lẽ buông Liên Hào ra, đem Ca Ca giao cho huấn luyện viên.

Sau, cũng không biết là ai không cẩn thận đem đồ uống làm đổ vào quần đùi Liên Hào, và Lan Đình Phương cũng không biết từ đâu tìm đến một chiếc quần dài nữ. Liên Hào mặc chiếc quần kia cùng Lan Đình Phương ngồi ở dưới sân khấu quan sát một nhóm chó nhỏ tựa như người mẫu ăn mặc trang điểm xinh đẹp, theo sự chỉ dẫn của huấn luyện viên bày ra đủ loại tư thế. Đến lượt Ca Ca trình diễn, nó mặc một thân màu hồng phấn đáng yêu kết hợp với bộ lông vàng nhạt trông cứ như một cục bột nhỏ di động, nó vừa ra sân khấu liền làm theo sự hướng dẫn của huấn luyện viên, tặng cho các vị giám khảo một nụ hôn gió.

Đến tiết mục biểu diễn tài nghệ, khi huấn luyện viên muốn Ca Ca xuyên qua chiếc vòng lửa trong tay anh ta, Liên Hào khẩn trương cầm tay của Lan Đình Phương.

Lan Đình Phương đặt tay của mình lên mu bàn tay Liên Hào, nói:

"Đừng lo lắng, Ca Ca của chúng ta rất dũng cảm!" Giọng nói của anh dịu dàng trầm thấp, như âm sắc của tiếng đàn cello.

Khi Liên Hào hoàn hồn lại thì Ca Ca đã dùng một tư thế cực xinh đẹp chinh phục vòng lửa, cũng chinh phục được giám khảo và khán giả, tiếng vỗ tay vang dội. Ca Ca đắc ý đào dạt đem ánh mắt hướng về phía hai người bọn họ.

Liên Hào kích động đứng lên kịch liệt vỗ tay với Ca Ca.

Khuôn mặt cô ở dưới ánh đèn cứ như vậy mà phát sáng.

Lan Đình Phương đột nhiên bị hình ảnh này làm cho nhớ lại khoảng lời gian rất lâu trước đây. Năm đó, trong một trận bóng rổ, sau khi giành được chiến thắng ở phát bóng cuối cùng, anh tiện tay đem quả bóng trong tay đưa cho cô gái đang đưa nước cho mình. Ánh mắt anh lúc ấy cũng chỉ cố nhìn khắp sân bóng để tìm kiếm bóng dáng Bách An Ny. Xuyên suốt theo những hình ảnh rõ ràng đó, Lan Đình Phương cứ như đang nhìn thấy một thước phim không tiếng động. Gương mặt của cô gái đưa nước cho anh hiện ra một cách rõ ràng, tay cô gắt gao nắm giữ chai nước đứng đó, trong khi những người khác vì thắng lợi mà hò hét ăn mừng, cũng chỉ có cô nghĩ đến anh có khát nước hay không.

Cô gái ấy có một mái tóc ngắn ngắn, mắt ngọc mây ngai. Sau này, cô gái ấy ôm theo quả bóng rổ đã bị lãng quên đến bên anh, cùng với anh vượt qua mười năm năm tháng.

Mười năm là từ mười cái ba trăm sáu mươi lăm ngày tạo thành, một ngày hai mươi tư giờ, một giờ sáu mươi phút, số thời gian nhiều đến hàng trăm triệu phút đơn vị như vậy, sao anh có thể? Tại sao anh lại có thể không hiểu tâm tình của cô? Tại sao?

Liên Hào bị một lực lớn lôi ra ngoài. Trong một góc khuất, cô bị khóa chặt trong một vòng tay.

"Liên Hào, anh không biết thì ra bản thân anh lại có thể ngu ngốc đến như vậy."

Không có ôm lại anh, cũng không có tránh ra, đứng tại góc xó nhỏ nhỏ này, Liên Hào nghĩ, người đàn ông này cuối cùng cũng đã biết được tình cảm lúc ban đầu của cô. Thật ra trước kia, anh có lẽ đã mơ hồ biết điều đó, chỉ là anh của lúc đó không nghĩ sẽ đối mặt mà thôi.

"Trở về đi! Tôi không nghĩ để lỡ mất kết quả trận đấu!" Liên Hào kéo áo Lan Đình Phương.

Kết quả trận đấu, Ca Ca chỉ xếp sau chú chó chân đeo kim cương tên gọi Leon, chiếm vị trí thứ hai. Sau đó là các màn như lĩnh giấy chứng nhận, phát biểu cảm nghĩ đoạt giải, liên hoan, trao đổi "dục cầu tâm kinh" loạn thất bát tao một trận, đến khi rời khỏi đó thì phở cũng đã lên đèn.

Lan Đình Phương đem Ca Ca giao cho huấn luyện viên.

Liên Hào lặng im đi theo Lan Đình Phương lên xe.

Bóng đêm cùng với ánh đèn phố thị khiến cho thành phố này khoác lên mình một loại sắc thái khác, có lẽ đó là nét đặc trưng của thành phố còn có cách gọi khác là thủ đô này.

Kể từ khi ly biệt, trong cuộc sống hàng ngày, Liên Hào cũng từng ở thời khắc cô đơn nhất, nhìn về phương hướng của Bắc Kinh, ở một nơi tràn ngập ngôn ngữ xạ lạ, điên cuồng tưởng niệm tiếng mẹ đẻ của mình.

Liên Hào tựa đầu vào trên cửa sổ xe, từng mảng ánh đèn neon từ bên ngoài lần lượt lướt qua trên khuôn mặt của cô

Lan Đình Phương cho xe chạy thật chậm, tầm mắt rơi trên ngón áp út phát ra ánh sáng chói lọi của Liên Hào.

"Nhấn rất đẹp! Nghe nói phụ nữ độc thân ở nước ngoài đều thích đeo nhẫn ở ngón áp út để ngăn cản những phiền toái không cần thiết." Lan Đình Phương thanh thanh cổ họng, mang theo một chút lơ đãng, nhưng thật ra, lòng bàn tay đang cầm tay lái của anh đã ướt đầm mồ hôi.

Liên Hào vuốt ve nhẫn trên tay, cười cười, không có trả lời.

Lúc tám giờ, Lan Đình Phương mang theo Liên Hào đi tới một nhà hàng Pháp sang trọng. Toàn bộ nhà hàng cũng chỉ có hai người bọn họ, nhạc nền là loại nhạc đồng quê chậm rãi nhẹ nhàng mà Liên Hào rất thích.

Quản lý dẫn bọn họ đi tới trung tâm nơi đặt bàn ăn, tiếp đến, đầu bếp thân thiết vì bọn họ giới thiệu món ăn. Khi đầu bếp lui xuống thì tiếng violon cũng đồng thời vang lên.

Người kéo đàn là một người đàn ông trung niên có gương mặt tang thương, với ánh mắt màu nâu không biết đến từ đất nước nào, tiếng đàn mà ông ta kéo ra tựa như tiếng gió du dương của ngày mùa thu trên thảo nguyên.

Trong thời gian dùng cơm, tất cả phục vụ của nhà hàng đều lui xuống. Lan Đình Phương đứng lên, rót rượu cho Liên Hào, cẩn thận đem bít tết đã cắt xong đặt ở trước mặt cô.

Thần thờ nhìn giọt sương còn đọng lại trên cánh hoa Tulip màu trắng, đáy lòng Liên Hào tự nhiên lại có cảm giác đau, nếu khoảnh khắc này phát sinh ở trước kia thì tốt biết bao nhiêu!

Khi đó, Có Liên Hào rất yêu rất yêu Lan Đình Phương.

Chỉ với một bữa ăn tối, Lan Đình Phương đã làm được hết thảy những điều mà các thiếu nữ thiết tha hy vọng. Anh như vậy rất giống một vương tử đa tình, nhưng thủ pháp thì lại có hơi ngốc nghếch, với một người đã trải qua phồn hoa năm tháng như Liên Hào thì những việc làm này của anh quả thật có chút ngây thơ.

Một bữa ăn tối lại mất quá nhiều thời gian.

Khi Liên Hào trở lại nhà khách đã là hơn mười một giờ.

Bên cạnh một gốc cây lớn không biết tên, Lan Đình Phương mở cửa xe cho Liên Hào.

Xuống xe, Liên Hào đứng ở nơi đó ngẩng đầu nhìn Lan Đình Phương, thật sâu thở ra một hơi, nói:

"Lan Đình Phương, tôi hy vọng hết thảy dừng lại ở đây, để tránh làm tổn thương nhau. Tuy rằng nói ở thời đại này, rất nhiều người đều nói sau khi ly hôn còn có thể tiếp tục làm bạn, nhưng mà tôi không muốn cùng anh làm bạn!"

"Liên Hào, kỳ thực, ngày hôm qua anh đã tra xét rất nhiều tư liệu về cách làm thế nào để khiến phụ nữ vui vẻ, hôm nay anh đều dựa theo những gợi ý đó mà làm, anh chính là muốn..."

"Tôi biết!" Liên Hào cúi đầu nhìn giày của mình: "Cùng với anh nhiều năm như vậy, anh như thế nào tôi đều hiểu hết. Anh cảm thấy chúng ta kết hôn nhiều năm như vậy nhưng lại vội vàng ly hôn nên có chút tiếc nuối, anh cảm thấy chúng ta có lẽ cần phải có một nghi thức ly biệt chính thức, cho nên, hôm nay tôi đã rất phối hợp với anh, để cho hết thảy dừng lại ở đây đi!"

"Nghi thức ly biệt?" Lan Đình Phương nâng khóe miệng.

Lúc ban đầu cùng Liên Hào ly hôn anh quả thật đã từng nghĩ qua như vậy, nhưng sau này dần dần đã không đúng nữa rồi.

"Có Liên Hào, hôm nay không phải là nghi thức ly biệt, hôm nay anh chính là muốn cho em biết, Lan Đình Phương anh cùng trước kia không giống nhau!"

Tác giả: Hi hi ~~~ dường như có một cô nương đang mềm lòng, vốn đang chuẩn bị mười tám màn khổ hình Mãn Thanh đây...

Chương 30: Sau khi anh trở thành ký ức(6)

"Cô Liên Hảo, hôm nay không phải là nghi thức ly biệt, hôm nay anh chính là muốn cho em biết, Lan Đình Phuong anh cùng trước kia không giống nhau!"

Lan Đình Phuong nói với Liên Hảo như thế.

Lan Đình Phuong cùng trước kia không giống nhau? Liên Hảo ở trong lòng thờ dài, điều đó thì có liên quan gì đến cô?

"Đủ rồi! Lan Đình Phuong, mặc kệ anh cùng trước kia có giống hay không giống nhau đều cùng tôi không có quan hệ. Hiện tại, anh nghe cho rõ, có thể tôi sẽ ở Bắc Kinh một thời gian ngắn, tôi cũng không muốn tốn thời gian cùng anh dây dưa, tôi không có nợ anh cái gì và cũng không có nghĩa vụ phải gặp anh. Nếu anh là thật tâm muốn tài trợ học viện của chúng tôi, tôi sẽ đem tình huống cụ thể ghi lại kỹ càng rồi gửi một phần văn kiện cho anh. Kể từ bây giờ, tôi không hy vọng một câu phải nói lại hai lần!"

Liên Hảo nói xong những lời này cũng không quay đầu lại mà bước đi.

Lan Đình Phuong không có lập tức rời đi, anh tựa vào trên xe, nhìn theo thân ảnh của cô xuyên qua bóng cây tiến vào nhà khách. Từ chỗ để thuốc trên xe rút ra một điều thuốc, cầm trong tay vừa định đốt lửa, tay bất động, buông xuống, điều thuốc còn chưa châm lửa đã nằm yên trên mặt đất.

Đã hứa sẽ cai thuốc, đã hứa từ bỏ thuốc cùng cô sinh một em bé Thế vận hội Olympic. Lan Đình Phuong đã hứa với Cổ Liên Hảo sẽ cho cô một đứa con vào năm kỷ niệm Thế vận hội Olympic.

"Này, này, không nên quăng mẩu thuốc lá bừa bãi!" Một giọng nói đột ngột vang lên.

Lan Đình Phuong nhíu mày, nghiêng đầu nhìn qua. Bên dưới ánh đèn sáng rọi có một dáng người cao lớn đang đứng, anh ta chậm rãi bước tới, cúi người xuống nhặt điều thuốc trên đất lên.

"Lan tiên sinh, thế nào lại là anh?"

"Nguyên Anh Hùng, anh tới đây làm gì?"

Không hẹn mà cùng gặp, bọn họ đồng thời nói ra.

Nguyên Anh Hùng đem thuốc ném vào thùng rác bên cạnh, anh quơ quơ bình giữ nhiệt trong tay, cười hi hi: "Tôi vừa mới quay xong tiết mục, sợ bà quản gia nhà tôi đói bụng cho nên đưa đồ ăn khuya đến, thuận tiện tranh thủ cảm tình của cô ấy!"

Lan Đình Phuong kinh ngạc: "Cô ấy cũng ở đây?"

"Cô ấy cũng ở đây!" Nguyên Anh Hùng gật đầu: "Cũng? Nói như vậy, Lan tiên sinh cũng có người quen ở đây?"

Nguyên Anh Hùng thấy khuôn mặt Lan Đình Phuong trở nên nhu hòa lên, anh nhìn theo hướng cửa sổ của nhà khách, giọng nói nhu hòa: "Đúng vậy! Cô ấy cũng ở đây!"

Khi Nguyên Anh Hùng đi vào nhà khách, quay đầu nhìn lại, Lan Đình Phuong còn không có rời đi, anh đang tựa vào xe, mặt hướng về một nơi nào đó, vô cùng chăm chú. Khi đó Nguyên Anh Hùng nghĩ người ở tại nhà khách này nhất định là người vô cùng quan trọng đối với Lan Đình Phuong. Là một người phụ nữ? Là người mà Lan Đình Phuong nhớ thương? Người đó có phải cùng chú chó Ca Ca kia có liên quan?

Trên phim đều diễn như vậy.

Mãi suy nghĩ, Nguyên Anh Hùng liền "Àm" một tiếng đắm sâu vào cánh cửa thủy tinh.

Một tiếng cười quen thuộc vang lên ở bên tai anh. Nguyên Anh Hùng nhếch miệng a lên một tiếng, bước về phía tiếng cười với bộ mặt khó chịu.

Hơn mười hai giờ, Lan Đình Phuong đem xe dừng ở trước cửa một quán ăn lâu đời, xếp hàng mua đồ ăn khuya. Nghe nói cháo khoai lang ở đây là món cháo khoai lang chính hiệu nhất Bắc Kinh. Cổ Liên Hảo rất thích ăn cháo khoai lang, đây là một trong số ít những điều anh biết về cô.

Lúc trước, ở Quảng Châu, sau khi bọn họ dọn hàng từ chợ về, cô có thể ăn được hai chén cháo khoai lang lớn.

Tại một ngã tư nút đèn giao thông, Lan Đình Phuong gọi vào số của Liên Hảo, điện thoại được tiếp máy nhưng vừa nghe đến giọng nói Lan Đình Phuong thì đã tắt ngay lập tức. Anh lại tiếp tục gọi đi nhưng đầu bên kia đã rơi vào trạng thái tắt máy.

Lan Đình Phương suy sụp tựa vào ghế sau tay lái, điện thoại bên người anh lúc này lại vang lên, anh dường như nhanh như chớp cầm lấy, vừa nhìn thấy dãy số trên điện thoại, anh tự giễu cười, tùy tay tắt đi.

Cô ấy làm sao có thể tự động gọi cho anh, làm sao có thể?

Thư Tiểu Tiểu nắm chắc điện thoại trong tay, điện thoại còn không có chuyển được đã bị cắt đứt. Có lẽ, anh ấy đang có chuyện gì đó không vui thôi, đúng không?

Đờ đẫn đi tới trước gương.

Người trong gương có khuôn mặt trái xoan, ánh mắt trong suốt sáng ngời, trên mặt không thoa bất kỳ son phấn gì. Ai cũng nói, đàn ông đều thích những cô gái như vậy, đơn thuần như tờ giấy trắng. Tất cả mọi người đều nói Thư Tiểu Tiểu là một cô gái đơn thuần.

Cô gái đơn thuần? Thật lâu thật lâu trước kia có lẽ là như vậy, nhưng cảnh khốn cùng luôn đặc ra những trở ngại trong cuộc sống của chúng ta. Khi chúng ta loại bỏ được những trở ngại đó, thì lại phát hiện ra chúng ta rốt cuộc không thể nào đơn thuần được nữa.

Năm nay cô ta hai mươi hai tuổi, vào lễ tình nhân của năm hai mươi tuổi, cô ta gặp được Lan Đình Phương. Khi đó, công việc của cô ta là lái xe, kỳ thực khi đó người mà cô ta muốn đón không phải là anh.

Lúc đó anh uống say khướt, mở ra cửa xe của cô ta, gọi cô ta là "Tiểu Đào".

Đó là một người có khuôn mặt rất đẹp, còn là khuôn mặt thường xuyên xuất hiện trên tạp chí, mỗi một lần khuôn mặt này xuất hiện trên bìa tạp chí, nhóm bạn của cô ta sẽ ôm tạp chí mà hét chói tai.

Người có thể xuất hiện trên tạp chí ở thời đại này phải tự hợp sở hữu các nhân tố khiến cho người khác vì họ mà điên cuồng liều lĩnh. Đó chính là tài phú và ngoại hình.

Đúng vậy, Thư Tiểu Tiểu đem tài phú xếp phía trước ngoại hình, bởi vì Thư Tiểu Tiểu chỉ có thể yêu những người đàn ông giàu có.

Lúc anh đã ngồi vào phía sau xe của cô ta, Thư Tiểu Tiểu suy nghĩ ba giây, sau đó, đâm lao phải theo lao.

Ở trên thế giới hiện thực này, không có bà tiên thiện lương nào sẽ thật sự dùng bí đồ biến ra cho chúng ta xe ngựa xinh đẹp, đem chúng ta đưa đến cung điện màu vàng. Khi tất cả bạn bè của cô ta bị mê hoặc bởi một khuôn mặt quyến rũ của một người nào đó thì Thư Tiểu Tiểu chỉ mê muội khi khuôn mặt quyến rũ đó sở hữu cả cung điện màu vàng.

Đêm đó, Thư Tiểu Tiểu đem xe chạy đến một chỗ trống trải, khi ánh mặt trời màu vàng dần dần ló dạng, anh tỉnh lại, ở phía sau hỏi: "Cô là ai?"

Quay đầu lại, Thư Tiểu Tiểu bày ra ý cười trong suốt, nói:

"Có đẹp không? Tôi cho rằng chỉ có ở quê tôi mới có thể nhìn đến cảnh mặt trời mọc đẹp như vậy."

Sau này, Thư Tiểu Tiểu từ ký túc xá chuyển đến Tương Viên. Anh sẽ ngẫu nhiên đến gặp cô ta, mang đến cho cô ta một số thứ thú vị đến từ các nơi trên thế giới, khi rảnh rỗi cũng sẽ mang cô ta ra ngoài, tham gia các cuộc gặp gỡ bạn bè.

Cuối cùng, khi đã yêu anh, Thư Tiểu Tiểu cảm thấy đây là một điều không thể tránh khỏi. Người đàn ông này có đủ điều kiện khiến cho người khác điên cuồng. Vì thế, Thư Tiểu Tiểu như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Bởi vì anh thật khéo có được sự giàu có, cũng thật khéo có được ngoại hình, làm cho người ta rất khó có thể không trao đi tình yêu.

Cách một ngày, Liên Hảo ở trước cửa nhà khách nhìn thấy một tổ làm phim, nhân viên công tác đang đứng ở phía trước một chiếc xe bánh mì có logo của Truyền thông Á Thái phát quà cho mấy đứa nhỏ ở học viện. Lan Đình Phương đang cùng viện trưởng Ngô và người tổ chức đợt trại hè này chủ tịch Phương, cùng vài vị quan chức của bộ văn hóa trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Viện trưởng Ngô kích động nói cho Liên Hảo biết, Á Thái truyền thông muốn quay một chuyên đề về trại hè Bắc Kinh, đề nghị của Lan Đình Phương đã được chủ tịch Phương nhiệt tình đồng ý. Liên Hảo mắt lạnh nhìn bọn họ, có thể được Truyền thông Á Thái coi trọng đủ khiến cho bọn họ thụ sủng nhược kinh, bộ dáng kia quả thực muốn mang ơn.

Liên Hảo thật không ngờ tới hôm qua sau khi đã dứt khoát nói ra tất cả, Lan Đình Phương còn có thể lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, thậm chí còn rất vui vẻ, đem ánh mắt dừng ở trên người cô, làm ra bộ dáng lơ đãng nói ra: "Viện trưởng Ngô có lẽ không biết, tôi cùng Liên Hảo là bạn cũ!"

Khi viện trưởng Ngô quay đầu lại nhìn, Liên Hảo chỉ còn cách là mỉm cười đáp lại.

Đám nhỏ bị đưa lên ba chiếc xe lớn, xe tổ làm phim theo ở phía sau. Vì bị cho là có mối quan hệ bạn bè với Lan Đình Phương, Liên Hảo bị viện trưởng Ngô nhét vào trong xe anh.

Hôm nay Liên Hảo ngồi ở phía sau xe, Lan Đình Phương cũng không có nhiều lời cứ như vậy yên lặng lái xe. Có đôi lúc Liên Hảo sẽ gặp phải ánh mắt của anh đang nhìn mình thông qua kính xe, những lúc như vậy Liên Hảo cảm thấy bản thân như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Cả ngày hôm nay, đám nhỏ trong học viện đã trải qua một ngày thật sự vui vẻ, bởi vì Truyền thông Á Thái đã hộ tống bọn họ đến những điểm tham quan văn hóa khó có được vé miễn phí. Nhưng Liên Hào lại luôn ở trong tâm trạng kinh hồn táng đảm, chỉ sợ bọn nhỏ vô ý đem những văn vật này làm hỏng. Thật vất vả trông đến cuối ngày, tổ làm phim rốt cục kết thúc công việc. Trong số vài quan chức của bộ văn hóa, không biết ai đã đưa ra đề nghị đi tham quan tòa nhà Truyền thông Á Thái.

Sau khi tham quan tòa nhà Truyền thông Á Thái xong, Lan Đình Phuong còn nhiệt tình mời bọn họ ở đại sảnh dùng một chút bữa tối phong phú, mấy đứa nhỏ đều đem hưng phấn viết hết lên trên mặt.

Liên Hào bị an bài ngồi ở bên cạnh Lan Đình Phuong.

Lan Đình Phuong cẩn thận giúp Liên Hào đẩy ra đĩa cá, lộ ra thịt cá màu trắng, đem thịt cá dính tương đặt ở trong đĩa trước mặt cô.

Nhìn đĩa cá đặt trước mặt kia, Liên Hào hỏi bản thân hiện tại đang làm cái gì, cô thế nào lại cùng người kia ngồi cùng một bàn ăn cơm, còn nhận sự ân cần của anh!

Cố Liên Hào thật sự cùng Lan Đình Phuong không thể làm bạn bè.

Trừ bỏ mấy đứa nhỏ vô tư không hiểu chuyện, những người khác đều mang theo biểu cảm hiểu rõ, ánh mắt như có như không nhìn bọn họ. Ngay cả viện trưởng Ngô cũng mang bộ mặt đầy côi lòng hy vọng. Liên Hào không phải là không biết, viện trưởng Ngô có bao nhiêu hy vọng được Lan Đình Phuong giúp đỡ. Thư viện trong học viện đã thật cũ kỹ, ký túc xá không đủ dùng, bởi vì lương bổng, giáo viên tiếng Trung thiếu một cách nghiêm trọng. Có vài quỹ tài trợ vẫn chưa được thực hiện, những đơn vị tài trợ này đều là tài trợ ngắn hạn, tuy được chính phủ trợ cấp tài chính nhưng đó cũng chỉ có thể xem như muối bỏ biển.

Khi người đã là từng Lan phu nhân Cố tiểu thư đến hiện tại đã không là Lan phu nhân Cố tiểu thư bước vào tổng bộ Á Thái, Phuong Hữu Vi cảm thấy thật sự ngoài ý muốn, anh ta thật sự không nghĩ ra vì sao Cố tiểu thư hiện tại lại ở nơi này. Cũng không nghĩ ra người luôn không muốn gặp Cố tiểu thư, Lan tiên sinh thế nào lại giống như đối với Cố tiểu thư thân thiện hẳn lên.

Còn không có chờ Phuong Hữu Vi nghĩ thông suốt, Lan tiên sinh lại làm cho anh ta bất ngờ, không nghĩ tới Lan tiên sinh thế nhưng còn có một mặc sấn sóc như vậy. Lúc anh đem cái đĩa đặt ở trước mặt Cố tiểu thư, trông mắt Phuong Hữu Vi cơ hồ đều muốn rơi xuống, đồng thời, anh ta cảm thấy Lan tiên sinh của lúc này, rốt cục giống một người chồng yêu thương vợ.

Liên Hào đứng lên, lấy có thân thể không thoải mái rời đi. Cô đi ra đại sảnh, ở trong hành lang phía sau có tiếng bước chân vội vàng đuổi theo. Từ những biểu cảm trên mặt của nhân viên hai bên hành lang, có thể nhận ra được người đuổi theo là ai. Liên Hào đi nhanh hơn, nhưng cái hành lang này dường như không có điểm tận cùng. Cuối cùng, anh đuổi kịp cô.

Bắt được tay Liên Hào, Lan Đình Phuong không để ý đến ánh mắt tìm tòi nghiên cứu trong hành lang, lo lắng hỏi: "Nơi nào không thoải mái? Có phải ăn phải đồ hỏng này nọ rồi hay không? Anh đưa em đi bệnh viện."

Liên Hào dừng lại, nhìn chung quanh một chút, những ánh mắt tò mò xung quanh vội tránh đi.

Người đàn ông cực kỳ bảo vệ sự riêng tư cá nhân này lại có thể ở trước bàn dân thiên hạ bày ra hành động như vậy? Cô bỏ tay anh ra tiếp tục đi về phía trước, anh lại tiếp tục đi theo, rốt cục đi đến một góc hành lang, Liên Hào quay đầu, gần từng tiếng:

"Lan tiên sinh, tôi không có không thoải mái, anh còn không rõ sao? Kia chính là một cái có, một cái có để tôi tránh anh, tôi cho rằng mình đã biểu hiện rất rõ ràng."

Anh buông xuống ánh mắt, đôi lông mi thật dài in bóng ở trên gương mặt trắng nõn, tựa như một đôi cánh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Sau khi anh trở thành ký ức(7)

"Lan tiên sinh, tôi không có không thoải mái, anh còn không rõ sao? Kia chính là một cái có, một cái có để tôi tránh anh, tôi cho rằng mình đã biểu hiện rất rõ ràng."

Liên Hào một hơi nói ra.

Anh cúi đầu: "Không có không thoải mái là tốt rồi!"

Liên Hào khịt khịt mũi, quay đầu muốn rời đi, dù sao cũng là người đàn ông mà bản thân cô xem như như châu như bảo yêu mười năm, chung quy không nỡ nhìn anh ăn nói khép nép như thế.

Tay bị anh nắm lấy, anh nói: "Đề anh đưa em về, đã trễ thế này anh không an tâm. Anh cũng chỉ đưa em trở về, nếu em không thích nói chuyện, anh một câu cũng sẽ không nói."

Liên Hào thật sự không có cách nào để từ chối anh.

Hai người một trước một sau đi tới bãi đỗ xe, Lan Đình Phương thoáng cùng Liên Hào bảo trì một khoảng cách thích hợp. Vừa mới mở cửa xe để Liên Hào đi vào trước liền nghe được một giọng nói thanh thúy vang lên giữa bãi đỗ xe.

"Lan Lan!" Một thân ảnh màu trắng bước ra từ chỗ tối.

Trái tim Lan Đình Phương trầm xuống, cuối cùng anh cũng tin, trên thế giới này mỗi cá nhân đều sẽ đạt được một mức độ hạnh phúc nhất định của riêng mình. Tuy nhiên, hạnh phúc dành cho anh đã sớm cạn kiệt. Hiện tại, Thượng Đế không bao giờ để cho anh dễ dàng chạm vào cái gọi là hạnh phúc ấy nữa.

Hai từ "Lan Lan" này rất lâu trước kia đã từng là cái đỉnh đóng ở trong lòng Liên Hào. Bách An Ny luôn dùng thanh âm mềm nhũn gọi "Lan Lan" của cô ta, khi đó Cổ Liên Hào ngay cả ghen tị cũng không dám.

Liên Hào ngồi ở trên xe, nhắm hai mắt lại, thời gian phút chốc quay ngược lại quá khứ, dường như cô lại nhìn thấy hình ảnh của bản thân, tránh ở một chỗ không có người, giống một con chuột lén lút, nhẹ giọng học bộ dáng Bách An Ny gọi cái tên "Lan Lan" này.

Lan Đình Phương cứng đờ người đứng ở nơi đó, anh đã có nửa năm không có gặp Bách An Ny, anh cho rằng bản thân cự tuyệt đã đủ rõ ràng.

Bách An Ny cũng không ý thức được trong xe có người, cô ta bước đến bên cạnh Lan Đình Phương, bày ra ý cười mê người, nhấc tay lên làm trạng thái đầu hàng: "Anh xem, em đã quên anh không thích em gọi anh là Lan Lan. Cũng đúng, anh hiện tại như thế này gọi anh là Lan Lan cũng không hay lắm. Được rồi, được rồi, em đã nhớ kỹ, về sau em không gọi anh như vậy nữa. Anh xem anh này, sao lại nhăn mày thành như vậy?"

Tay Bách An Ny vừa định xoa mày Lan Đình Phương, giữa không trung liền bị bắt được.

Giọng nói của Lan Đình Phương tựa như lưỡi hái giữa mùa đông buốt giá: "Bách An Ny, tôi cho rằng tôi đã nói đủ rõ ràng."

Anh đẩy cô ta ra, mở cửa xe.

Bách An Ny run rẩy: "Đình Phương, em nguyện ý chờ anh, em nguyện ý dành thời gian cả đời chờ đợi anh."

Lan Đình Phương khởi động động cơ ô tô, Bách An Ny lớn tiếng hô lên: "Em đã thấy cô gái tên Thư Tiểu Tiểu kia, vì sao anh tình nguyện chọn cô ta mà không thể tha thứ cho em?"

Khi thân xe lướt qua trước mắt Bách An Ny, cô ta mới nhìn rõ có một thân ảnh mảnh khảnh đang ngồi trong xe Lan Đình Phương. Bách An Ny ngoác miệng đứng ở nơi đó, người ngồi trong xe là Thư Tiểu Tiểu sao? Cô ta đã gặp qua cô gái đó, khi cô gái đó cười, rất giống với cô ta.

Chiếc xe chạy rất nhanh, cuối cùng phát tiết thẳng gấp một cái, sau đó văng vẳng chạy.

Một lúc sau, Lan Đình Phương xuyên qua xe kính nhìn Liên Hào, chậm rãi mở miệng: "Anh cùng cô ta không có gì, anh cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới cùng cô ta có cái gì, khi đó..."

"Đủ rồi!" Liên Hào ngăn anh tiếp tục đem lời nói tiếp: "Anh không cần phải nói những lời này cùng tôi, tôi cũng không có hứng thú muốn biết."

Dừng một chút, Liên Hào nhẹ giọng nói: "Lan Đình Phương, chúng ta đã ly hôn. Vào ngày 8 tháng 8 năm 2007, Cổ Liên Hào cùng Lan Đình Phương đã giải trừ mối quan hệ hôn nhân."

Bàn tay nắm lấy tay lái siết chặt, khớp xương nhô lên tựa như muốn đâm thủng làn da: "Cổ Liên Hào, vì sao lúc đó không đem mọi chuyện nói với anh?"

"Đúng vậy, vì sao lúc đó không nói cho anh?" Liên Hào không chỉ một lần tự hỏi mình, vì sao không đem mọi chuyện nói cho anh? Nếu đem hết thảy nói cho anh, mặc kệ kết quả như thế nào mẹ cô cũng sẽ không rời bỏ cô mà đi.

Liên Hào buông một tiếng thở dài, chiếc xe nhỏ với khả năng cách âm vô cùng tuyệt vời này dường như cách biệt với thế giới ồn ào bên ngoài. Trên thế giới này mỗi ngày luôn có sinh ly tử biệt diễn ra, Lan Đình Phương mà Cổ Liên Hào yêu mười năm dường như đã trở thành một khối xương cốt trên người cô. Tại cái khoan xe nhỏ nhỏ này, khối xương kia hòa cùng máu thịt biến thành đau thương sâu thẳm trong tâm hồn cô.

"Đình Phương, có lẽ anh không biết phụ nữ có đôi khi có rất nhiều tâm tư kỳ quái. Giống như khi xem phim thấy được một ít tình tiết buồn nôn, miệng khinh thường nhưng trong lòng làm sao lại không hy vọng những tình tiết buồn nôn này phát sinh ở trên người mình. Kỳ thực, Cổ Liên Hào cũng có lúc có những thời khắc như vậy."

"Tôi cuối cùng cho rằng bản thân đợi anh, cùng anh mười năm hẳn là có tư cách để cho anh đến chờ tôi trong vài giờ. Nhưng anh lại không nghĩ như vậy. Cũng tốt, tình cảm vốn không thể dùng những con số để so sánh được, kết quả như vậy cũng là điều hiển nhiên."

Bên trong xe yên lặng bất động, sau đó, ở một chỗ ven đường ngừng lại, Lan Đình Phương ghé đầu vào trên tay lái, hai vai hơi hơi rung động, hồi lâu, anh

nói:

"Thực xin lỗi, Cố Liên Hào!"

Liên Hào gạt đầu, nghiêng đầu lau đi nước mắt trên khóe mắt, rũ mắt xuống không dám nhìn Lan Đình Phương: "Đình Phương, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, chúng ta đều hiểu rõ những thứ ban đầu kỳ thực rồi cuộc không thể tìm trở lại, mặc kệ anh tiếc nuối cũng được, ảo não hay áy náy cũng được, tất cả đều dừng lại ở đây đi!"

"Lan Đình Phương, tôi cũng không muốn gặp lại anh, cho nên, không cần lại xuất hiện trước mặt tôi, tôi cần phải bắt đầu cuộc sống mới, và cũng đã bắt đầu cuộc sống mới."

Anh không lên tiếng, khởi động xe, đến nhà khách, mở cửa xe giúp cô, đưa cô đến tận cửa phòng, cùng cô vẫy tay nói "tạm biệt".

Lan Đình Phương lái xe không có mục tiêu, trong xe còn lưu lại hơi thở của cô, một loại cùng loại với ngọt ngào xen lẫn ưu thương.

Đem xe ngừng lại, vươn tay, điện thoại của cô rơi ở sau xe nằm trong lòng bàn tay anh. Đó là một chiếc Nokia phổ thông sản xuất năm 2008, góc cạnh của điện thoại đã bị sứt nước sơn. Cố Liên Hào là người phụ nữ luyện tiếu những thứ đã quen thuộc. Lan Đình Phương thật vui mừng vì Cố Liên Hào là một người phụ nữ có thói quen như vậy, vì nếu như vậy thì cơ hội của anh càng tăng nhiều hơn.

Nhưng cô nói cô muốn có một cuộc sống mới, cô muốn có cuộc sống mới vậy thì anh phải làm sao bây giờ?

Tôi cần bắt đầu cuộc sống mới, và cũng đã đang bắt đầu cuộc sống mới.

Vừa mới rồi cô đã nói với anh như vậy. Không biết cuộc sống mới cùng với cuộc điện thoại mà cô nhận giữa trưa kia có quan hệ gì không? Cuộc gọi kia kéo dài đúng nửa giờ, cô lúc ấy dựa vào trên tường, phần lớn thời gian điều cười đến thật thoải mái, thoải mái đến mức khiến anh phải ghen tị. Người ở đầu bên kia rốt cuộc là ai? Sao lại có thể khiến cô thoải mái cười vui vẻ như thế!

Thời điểm cô bước xuống xe, Lan Đình Phương đã nhìn thấy điện thoại cô rơi xuống ở ghế sau, anh không nghĩ sẽ nói cho cô, thậm chí anh còn còn đắc chí, đây là ông trời cho anh một cơ hội, để anh có được một cái cơ hoàn hảo đem điện thoại đến trả lại cho cô.

Nhấn vào lịch sử cuộc gọi của điện thoại, cái tên liên lạc nhiều nhất trong lịch sử cuộc gọi là "Di sản khiến người ta đau đầu", cuộc gọi hơn nửa giờ vào buổi trưa cũng đến từ "Di sản khiến người ta đau đầu" này.

Di sản khiến người ta đau đầu? Lan Đình Phương nhíu mày, cảm thấy có chút không thích hợp, về phần không thích hợp ở đâu anh cũng nói không nên lời. Anh không chút do dự ấn xuống số điện thoại của "Di sản khiến người ta đau đầu". Trong quá trình chờ đợi điện thoại kết nối, lòng bàn tay Lan Đình Phương đều toát ra mồ hôi, trong đầu né tránh hình ảnh phát sáng trên ngón áp út của Liên Hào.

Rất cục, điện thoại được kết nối, tiếp điện thoại là một giọng nữ, Lan Đình Phương tắt điện thoại, thật sâu thở ra một hơi, như tìm được đường sống trong chỗ chết, giống một người điên ha ha phá lên cười. Liên Hào là một người phụ nữ luyện tiếu quá khứ, nếu không cô làm sao có thể trong lòng cất giấu một người đàn ông cả một thập kỷ!

Thời điểm Lan Đình Phương ở nơi này cười ha ha, đồng thời trong lúc đó Tiểu Phàm cầm điện thoại của Nguyên Anh Hùng không biết phải làm sao, cô ấy vụng trộm nhìn Anh Hùng đang chụp ảnh. Cái người Nguyên Anh Hùng này thực sự làm cho người ta chảy nước miếng mà. Nhưng mà, bà quản gia vừa mới gọi đến là ai?

Những đứa trẻ ở học viện trở về vào khoảng mười giờ. Một ngày quá nhiều hành trình rõ ràng khiến bọn trẻ kiệt sức, cơ hồ vừa chạm vào đến giường sẽ ngay lập tức đi gặp Chu công. Ngay cả Emma bình thường vô cùng hiếu động cũng ngoan ngoãn tắm rửa xong liền leo lên giường. Liên Hào vừa đắp chăn cho cô bé xong, ai có thể ngờ cô nhóc này lại xóc chân lên, ôm cổ Liên Hào, vô cùng hồn nhiên nói ra: "Liên Hào, con thích Lan, sau khi lớn lên con muốn gả cho chú ấy."

Liên Hào có chút dở khóc dở cười, cô nhóc này trưởng thành cũng quá sớm rồi, một tháng trước còn nói gả cho Bieber, đảo mắt một cái liền chuyển qua Lan Đình Phương rồi.

Lan Đình Phương! Lan Đình Phương! Liên Hào ở trong lòng thở dài.

Về tới phòng của mình, vừa mới tắm rửa xong đã có người gõ cửa. Liên Hào cho rằng là viện trưởng Ngô, sau khi mở cửa mới phát hiện lại là Lan Đình Phương.

Cửa cũng chỉ mở ra một nửa, Liên Hào đứng ở khe hở nhìn anh. Còn không có chờ cô mở miệng, Lan Đình Phương liền cười hi hi giơ túi giấy trong tay lên, trên tay anh còn cầm điện thoại của cô.

"Điện thoại của em rơi trên xe anh, anh mang trả lại cho em thuận tiện mua cháo, buổi tối em cũng không có ăn cái gì, anh sợ em bị đói."

Ánh sáng trong hành lang của nhà khách không được tốt cho lắm. Đôi mắt của Lan Đình Phương giống như những ngôi sao và mặt trắng tằm mình trong mặt nước. Liên Hào nhắm mắt lại, trong một đêm khuya như thế này, người đàn ông ở trong lòng cô mười năm đang khẩn thiết nhìn cô.

Cảnh tượng như vậy sẽ làm người ta dễ dàng kích động, làm cho người ta dễ dàng mơ mộng. Cảnh tượng như vậy khiến Liên Hào sợ hãi, thật lâu thật lâu trước kia tâm của Cố Liên Hào đã sớm cần côi già nua.

"Tôi sẽ ăn, anh trở về đi!" Liên Hảo tiếp nhận túi giấy cùng đi động trong tay Lan Đình Phương.

Tôi sẽ ăn, câu nói này khiến trong lòng Lan Đình Phương dâng lên niềm vui sướng không thể nào tả được. Khi cô nói những lời này, giọng nói vô cùng dịu dàng, khiến trong lòng Lan Đình Phương vô cùng vui sướng, và khi cô nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng, Lan Đình Phương lại càng vui sướng hơn nữa. Những vui sướng này cộng lại làm tăng thêm sự căng thẳng của Lan Đình Phương, cũng làm ảnh hưởng đến thị giác, khiến cho anh quên luôn cánh cửa kính trong hành lang. Trong mắt anh lúc ấy đều là bộ dáng dịu dàng vừa rồi của cô, do đó không để ý đến xung quanh, khuôn mặt cùng với cánh cửa kính tiếp xúc với nhau, tạo nên một tiếng "Ầm".

Sau lưng nghe được một tiếng cười nho nhỏ, tiếng cười kia cũng khiến cho Lan Đình Phương vui sướng, quay đầu lại nói một câu mà sau này khi anh nhớ tới, cảm thấy có chút ngốc không thể nào tả được.

"Không đau, Liên Hảo, không đau, không đau một chút nào!" Anh không chỉ thể hiện bằng lời nói mà còn dùng hành động cơ thể, hướng về phía người đang dựa vào khung cửa kia lắc lắc tay.

Trở lại trong xe, Lan Đình Phương có chút ảo não, anh cảm thấy người đàn ông trông có hơi ngốc vừa rồi nhất định không phải là anh.

Về đến nhà, di động vang lên.

Trong suốt quá trình gần một ngàn ngày, Lan Đình Phương cuối cùng cũng nhận được một cuộc gọi từ Cố Liên Hảo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sau khi anh trở thành ký ức(8)

"Lan Đình Phương, tối mai anh tới đón tôi. Ngày mai chúng ta cùng nhau đi xem phim đi!" Cô ở đầu bên kia điện thoại thì thầm nói.

Lan Đình Phương gắt gao nắm chặt điện thoại, chậm rãi đi đến phòng của Ca Ca, tay dừng ở trên bộ lông của nó vuốt ve. Có lẽ là vì rất thư thái nên cơ thể nó run lấy bầy, sau lại tiếp tục ngủ ngon.

Trong màn đêm yên tĩnh, Lan Đình Phương nghe được những lời nói của chính mình: "Ca Ca, vừa mới rồi, mẹ con hẹn ba xem phim. Con nói xem đây là có ý gì? Nhìn xem, lần này lại bị mẹ con đoạt trước, hẳn là ba nên nói 'ngày Liên Hảo chúng ta buổi tối cùng nhau xem phim đi', lời này nên để ba nói ra! Nhưng không sao, sau này, ba sẽ học từng chút một, học những tình tiết trong phim khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn kia, mẹ con nói kỳ thực mẹ con cũng thích như vậy. Sau này, nếu mẹ con thích, ba đều sẽ học từng chút một."

Bên này, Liên Hảo tắt điện thoại, đi tới trước cửa sổ, nửa bả vai tựa vào trên tường, cô có cảm giác đêm Bắc Kinh và sự cô đơn dường như có liên quan đến nhau.

Suốt cả ngày hôm nay, Phương Hữu Vi cảm thấy Lan tiên sinh cực kỳ quý dị. Ngày hôm nay, việc mà Lan tiên sinh làm nhiều nhất là xem đồng hồ. Buổi sáng đang họp đến một nửa đột nhiên thốt ra một câu: "Tôi vừa mới nói gì?" Anh còn đem công tác ở nước ngoài đẩy lùi hoặc hoãn lại, một số dự án gần đây được đưa vào chương trình nghị sự cũng bị mắc cạn vô thời hạn.

Khi gặp khách hàng Nhật Bản, hai người thậm chí còn trao đổi về quan điểm gia đình. Trong quá trình trao đổi, 70% nội dung đều là Lan tiên sinh hướng vị khách hàng Nhật Bản lãnh giáo về cách làm như thế nào lấy lòng mẹ của đứa nhỏ nhà mình.

Anh còn cầm máy tính bảng thần bí lẩm nhẩm đến hơn bốn giờ chiều trước khi tan tầm, nghe nói những nam nữ nhân viên gặp qua anh, ai cũng đều nhận được nụ cười mê người của anh.

Lúc bảy giờ Lan Đình Phương tới đón Liên Hảo. Liên Hảo ra đến cửa nhà khách thì ngay lập tức nhìn thấy anh, phố thị cũng vừa lúc lên đèn.

Động tác tiếp nhận túi từ trên tay cùng với việc giúp cô mở cửa xe lúc này vô cùng lưu loát tự nhiên. Lúc nhỏ, Liên Hảo thường đi theo bà ngoại đến Macao. Khi đó đi trên khắp các con đường nghèo khổ của phố thị, cô thường bắt gặp được cảnh tượng những người đàn ông phong độ lịch sự sẽ vì người phụ nữ yếu điệu xinh đẹp của mình mà cầm túi xách mở cửa xe. Khi đó, Liên Hảo cũng mơ ước, bản thân có phải hay không trưởng thành cũng sẽ xinh đẹp như vậy, sau đó sẽ có một ngày bất ngờ gặp gỡ một chàng trai phong độ lịch sự. Khi đó, cô cho rằng tình yêu kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần cầm túi xách mở cửa xe, thì đó là tình yêu.

Tình yêu, kỳ thực nói đơn giản có thể rất đơn giản, nhưng nếu luận về phức tạp thì trên đời này cái gì đều không có sự phức tạp của nó. Cho nên, cô cùng anh luôn luôn ở trong một vòng luẩn quẩn.

Trong xe vang lên âm nhạc nhẹ nhàng, chất lượng âm thanh vô cùng tuyệt vời. Liên Hảo ngồi ở ghế phó lái, lắng nghe âm thanh hoàn mỹ của Aston Martin, vượt qua những ánh đèn neon trên khắp những con đường.

Anh nắm tay cô đi tới rạp chiếu phim không một bóng người.

Bên trong rạp được bố trí tựa như đang ở bên dưới trời sao. Liên Hảo nhìn thấy tựa đề của bộ phim có tên là《 Mộng 》. Không ai nói gì cả, chỉ có phim nhựa cùng hình ảnh trên màn hình sần sạt chuyển động.

Trên màn hình là bộ phim thật dài nói về tình yêu bi thương của một cô gái đến từ Sao Thủy và chàng trai nhân loại.

Thời điểm bộ phim kết thúc, Liên Hảo cứ ngỡ ngác ngồi nhìn màn hình trống rỗng. Sau đó trên màn hình trống rỗng hiện ra đầy trời pháo hoa, giữa những chùm pháo hoa đó Liên Hảo thấy được một dòng chữ.

[Bộ phim Lan Đình Phương gửi tới Cố Liên Hảo.]

Đến thời khắc này, nước mắt Liên Hảo cuối cùng cũng từng giọt từng giọt rơi xuống.

Nếu ở ba năm trước Liên Hảo thấy được bộ phim này, cô nhất định sẽ cảm thấy đây là một hạnh phúc vô cùng lớn. Khi đó, Cố Liên Hảo có lẽ còn có thể nghĩ, Thượng Đế tại một khắc kia mang cô đi, cô cũng sẽ không hề cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng đã không thể nữa.

Nước mắt cứ "Lách tách" "Lách tách" rơi ở trên tay cô. Liên Hảo cảm thấy những giọt nước mắt này nhất định rất lớn, bằng không sao lại có thể phát ra âm thanh?

Anh nhìn cô rồi ghệt sát lại gần, nâng mặt cô lên, ngón cái phân biệt theo hai bên lau đi nước mắt cô, anh nói:

"Thì ra, Cố Liên Hảo cũng sẽ khóc như thế này."

Mặt của anh càng lúc càng tới gần. Đây là khuôn mặt cô đã từng khắc sâu yêu, đây là hơi thở mà cô đã từng mê luyến!

Nhưng đã không thể nữa.

Khi môi anh sắp chạm đến môi cô, Liên Hảo mở mắt ra, nói:

"Đình Phương, tôi đã kết hôn."

Liên Hảo kéo tay anh chạm đến ngón áp út của mình.

"Đình Phương, chiếc nhẫn này không phải dùng để gạt người khác."

Rạp chiếu phim cứ như vậy mà trở nên im lặng, một lúc sau, Liên Hảo nghe được Lan Đình Phương nở nụ cười yếu ớt, anh ghé vào bên tai cô, tựa như thì thầm:

"Cố Liên Hảo, tôi thấy, cô có vẻ đã hiểu lầm. Cô cho là tôi làm như vậy là vì nú kéo cô sao? Không, không phải, tôi chính là cảm thấy trước kia tôi mẹ nó có chút quá đáng, để cho người phụ nữ đi theo tôi vền vẹn mười năm mà cái gì cũng không có làm vì cô. Không phải cô nói thích tình tiết buồn nôn giống phim ảnh này sao? Tôi cảm thấy bản thân nên nghĩ đến cô làm một chút gì đó, tôi là muốn bù lại mười năm đã để cô thua thiệt. Chỉ như vậy mà thôi. Cô không cần phải dùng lý do kết hôn này để nguy trang, cùng tôi phân rõ giới hạn."

Liên Hảo giật giật, rút tay ra.

"Là như vậy sao!" Miệng cô run run.

"Đương nhiên là như vậy!" Lan Đình Phương đem ánh mắt hướng lên màn hình: "Bằng không cô cho là như thế nào? Cố Liên Hảo, có lẽ cô còn không biết, hiện tại Lan Đình Phương đối với phụ nữ có bao nhiêu lực hấp dẫn. Phòng PR của tôi mỗi ngày đều phải đau đầu vì số lượng thư tình từ khắp nơi gửi đến. Có phụ nữ vì biểu đạt tình yêu mà xâm tên tôi trên cơ thể, còn có người sưu tập ảnh chụp, đủ loại phụ nữ ám chỉ muốn cùng tôi kết giao. Mỗi lần tôi xuất hiện trước công chúng, có hàng tá nữ nghệ sĩ hết người này đến người khác tìm đến tôi..."

"Đình Phương!" Liên Hảo đứng lên: "Chúng ta trở về đi."

Lan Đình Phương không hề động, anh nhàn nhạt nói: "Được, tôi để Tiểu Đào đưa cô trở về. Tôi còn có một cuộc hẹn khác, tôi không có thói quen để phụ nữ phải chờ đợi."

Sau khi Tiểu Đào lại nhìn thấy người đã trở thành Cố tiểu thư, vợ trước của Lan tiên sinh, anh ta mới loáng thoáng hiểu ra hành vi quái dị của Cố tiên sinh mấy ngày nay. Trên đường đưa Cố tiểu thư trở về chỗ của cô, anh ta có vài lời hay muốn thay Lan tiên sinh nói ra, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt bình tĩnh kia của Cố tiểu thư, anh ta liền nuốt xuống.

Có lẽ có một số việc cũng chỉ là do Lan tiên sinh một bên tình nguyện.

Lúc Liên Hảo trở lại nhà khách bọn trẻ đều đã ngủ. Sau khi trở lại phòng uống một chút rượu, Liên Hảo nằm ở trên giường mê mê trằn trằn rơi vào mộng đẹp.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Liên Hào bị một trận tiếng đập cửa không hề có kết cấu đánh thức. Trong mơ màng cô còn tưởng rằng cô bây giờ còn đang ở New Jersey, bọn trẻ lại bắt đầu đùa dai. Trong mơ màng mở cửa, sau khi thấy rõ ràng người đứng ngoài cửa là Lan Đình Phương, Liên Hào tỉnh táo hẳn. Cô nhớ ra hiện tại mình đang ở Bắc Kinh, nhớ ra mấy giờ trước, người này còn ở trước mặt mình khoe khoan các cô gái vì ba chữ Lan Đình Phương này mà có bao nhiêu điên cuồng.

Còn không chờ Liên Hào biết rõ ý đồ của vị khách không mời mà đến này thì đã bị một cổ lực thật lớn kéo vào trong lòng anh. Không để Liên Hào làm rõ đã phát sinh chuyện gì thì miệng đã bị chặn lại, đầu lưỡi mang theo vị rượu của anh tiến quân thần tốc, quấn lấy đầu lưỡi Liên Hào, như dây mận đắng.

Liên Hào bị mang vào trong phòng, cửa bị đóng lại, cô bị áp đảo trên ván cửa, bàn tay anh cố định ốt Liên Hào, bức cô bày ra tư thế đáp lại. Ngọn đèn ở trên đầu theo sự kịch liệt dây dưa của bọn họ mà chột lóe chột lóe. Liên Hào dùng chân đạp anh, anh vẫn cứ như vậy không buông ra, dùng bàn tay còn lại nắm lấy chân cô bức cô phải cuốn lấy thắt lưng anh. Anh hôn dọc theo khoe miệng cô đi xuống, khi hôn tới cô áo ngủ, thân thể anh gắt gao dán vào cô. Liên Hào thậm chí còn cảm giác được cổ nóng rực đang dán tại bụng mình.

Liên Hào buông tha gãy gừa, dờ dẫm tựa vào bên trên ván cửa, dờ dẫm nói: "Lan Đình Phương, vì sao anh lại làm điều này với tôi! Tôi không nghĩ ra được bất cứ lý do gì để anh có thể đối với tôi như vậy."

Động tác của Lan Đình Phương trong nháy mắt ngừng lại, duy trì tư thế cương cứng ghé vào trên người Liên Hào. Không một ai cử động, trong không khí chỉ còn lại tràn ngập tiếng thở dốc động tình của anh.

Anh ghé vào trên người cô, dùng thái dương nhện không được lên lên xuống xuống cọ lên cổ Liên Hào, giọng điệu như thú nhỏ cầu xin, anh nói:

"Liên Hào, nói với anh, làm thế nào em mới bằng lòng yêu anh một lần nữa?"

Dường như có cái gì đó bỗng chốc đánh trúng huyết rơi lệ của cô, nước mắt không tiếng động dọc theo khoe mắt hai bên rơi xuống.

Bắc Kinh là một tòa thành thị luôn khiến Liên Hào dễ dàng rơi lệ.

Anh hôn đi nước mắt, nói với cô.

"Có phải bởi vì Bách An Ny hay không? Anh nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy là như vậy. Có phải chuyện tối hôm qua khiến cho em sợ hãi? Em sợ anh sẽ lại một lần nữa bởi vì Bách An Ny mà bỏ em? Sẽ không, Liên Hào, sẽ không bao giờ phát sinh chuyện như vậy nữa. Liên Hào, anh sợ, hối hận, thậm chí anh còn không chỉ một lần hy vọng anh có thể giống với người đàn ông nhân loại trong phim kia, có thể được trở lại hai giờ trong quá khứ, như vậy, anh nhất định sẽ đi đến hội trường đó, nghe em nói với anh là em yêu anh. Sau đó, nắm tay em đi đến giáo đường, ở trước mặt tất cả mọi người cùng em thề non hẹn biển, hưởng mọi người hứa hẹn chỉ có cái chết mới có thể đem chúng ta tách ra."

Cái người này, thế nào lại đột nhiên nói ra nhiều lời tâm tình như vậy? Cái người này, vậy mà có thể đem toàn bộ tâm tình mà Cố Liên Hào trong suốt mười năm yêu anh luôn muốn được nghe nhất nói ra.

Những lời này nếu như nói ở đúng thời điểm thì tốt biết bao nhiêu! Sẽ tốt biết bao nhiêu!

Liên Hào nhẹ nhàng chạm tay lên tóc Lan Đình Phương.

"Đình Phương, ngày đó không phải tôi đã nói với anh rồi sao? Tôi đã bắt đầu cuộc sống mới của mình, hơn nữa, tôi cảm thấy bản thân vẫn còn có thể."

"Đình Phương, tôi thật sự đã kết hôn."

Editor: Mọi người vẫn đang theo dõi truyện chứ? Thấy hay thì cho xin một ☐☐ để có động lực edit với nè(๑>๓<๑)♥

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Sau khi anh trở thành ký ức(9)

"Đình Phương, tôi thật sự đã kết hôn." Liên Hào cúi đầu nói ra.

Anh vẫn dán sát vào trên người cô không hề cử động.

Liên Hào tiếp tục nói: "Một năm trước tôi đã kết hôn, chúng tôi đăng ký ở California, người kia rất tốt."

Tựa như một pha phim quay chậm, Lan Đình Phương từ trên người Liên Hào tách ra, hung hăng giơ tay lên, cánh cửa phát ra tiếng vang cực lớn. Mặt anh và mặt của Liên Hào cũng chỉ cách nhau có hơn hai mươi cm, trên mặt của anh phủ đầy sương mù, ánh mắt đầy sát khí, cứ như vậy thẳng tắp nhìn cô.

"Cố Liên Hào!" Lan Đình Phương nắm cầm Liên Hào, mỗi một lời nói ra đều bén nhọn như dao: "Em mẹ nó đừng có nói những lời vô nghĩa với tôi, kết hôn? Người kia rất tốt? Em đừng coi tôi là đứa con nít mà đùa giỡn! Em bỏ được cùng người khác kết hôn sao? Bỏ được sao? Không phải nói yêu tôi mười năm sao? Không phải là làm rất nhiều mảnh khốc để tôi cảm động sao? Tốt lắm, em thành công cảm động tôi, tôi cũng chủ động đáp trả lại, hiện tại lại muốn làm bộ làm tịch với tôi? Có phải mấy ngày nay tôi làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy, khiến em cảm thấy nguyền rủa?"

Mặt anh càng ép sát gần cô.

"Nói thử xem, em còn muốn tôi làm gì? Em mẹ nó muốn tôi trần truồng tôi cũng sẽ cũng không chớp mắt một cái làm cho em xem. Bọn họ đều nói phụ nữ đều thích đàn ông điên cuồng vì bọn họ, được thôi, tôi liền hoàn toàn triệt để điên cuồng một lần vì em. Nhưng em đã nói cái gì? Cố Liên Hào, em xem em đã nói những gì? Em còn muốn tôi như thế nào thì em mới vừa lòng? Chỉ cần em nghĩ ra tôi đều sẽ làm!"

Liên Hào tựa vào trên cửa chỉ cảm thấy mỗi một.

"Lan Đình Phương, tôi không cần anh phải vì tôi làm bất cứ gì cả. Vừa mới rồi, tôi chính là muốn nói cho anh một sự thật, tôi đã kết hôn."

"Câm miệng! Không cần lúc nào cũng đem hai từ kết hôn treo ở trên miệng, em cho là tôi sẽ tin tưởng chuyện mà quỷ này của em sao?"

Liên Hào đem hết toàn lực hung hăng đẩy Lan Đình Phương ra, phần nộ gào thét: "Tin hay không tùy anh, tôi cũng không cần biết anh có tin hay không. Lan tiên sinh, hiện tại anh nghe rõ cho tôi, đây là lần cuối cùng tôi chịu đựng hành vi vô lý của anh, nếu lần sau anh còn làm ra hành vi giống như thế này, tôi sẽ kiện anh tội quấy rối phụ nữ đã có chồng."

"Hàng vì vô lý? Quấy rối tình dục?" Anh từng bước một đi về phía cô: "Cố Liên Hào, có vẻ em đã quên, lúc trước em thế nhưng lại rất thích hành vi vô lý này của tôi, muốn tôi đến nhắc cho em nhớ khi đó em có bao nhiêu yêu thích hay không? Há?"

Liên Hào vùng tay lên, bàn tay dừng ở trên mặt Lan Đình Phương. Cho dù ở thời khắc tuyệt vọng nhất, thương tâm nhất, Liên Hào cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày bàn tay của mình sẽ dừng ở trên mặt Lan Đình Phương.

Vì sao hôm nay lại đi đến nước này?

Liên Hào run run tay, ngơ ngác đứng ở nơi đó, gương mặt trắng nõn của Lan Đình Phương nhanh chóng hiện lên dấu tay của cô, cái tát tay này cô đã đem hết toàn lực mà đánh, nhất định rất đau!

Lan Đình Phương cũng không để ý, anh vẫn mang theo ý cười trào phúng, đối mặt với Liên Hào: "Ngày mai, tám giờ ở Hi Nhạc Phúc, em mang hân ta đến, tôi muốn nhìn xem hân ta có thực sự đối với em rất tốt hay không. Tôi không muốn nghe em nói với tôi những lời đại loại như hân ta không có cách nào đến nơi này, máy bay tư nhân của tôi nguyện ý cống hiến sức lực vì em"

Người này đến cùng dựa vào cái gì kiêu ngạo như vậy? Liên Hào hỏi anh: "Lan Đình Phương, anh đến cùng dựa vào cái gì kiêu ngạo như vậy?"

"Nếu em muốn học viện từ đây không cần phải lo lắng gì cả thì tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời." Anh mang theo ngữ khí đương nhiên: "Ngày mai, đưa hân ta tới gặp tôi."

Cho tới bây giờ đều là như vậy, Lan Đình Phương cho tới bây giờ đều có một linh hồn ích kỷ, luôn khinh thường những thứ xung quanh.

Liên Hào ngẩng đầu lên, mỉm cười.

"Được thôi, ngày mai tám giờ tôi sẽ đưa anh ấy đến gặp anh, cũng không cần máy bay tư nhân của Lan tiên sinh cống hiến sức lực, anh ấy vừa vặn cũng ở Bắc Kinh. Tôi hy vọng Lan tiên sinh sau khi gặp được anh ấy, từ đây chúng ta đường ai nấy đi."

Cùng với một âm thanh thực lớn vang lên, anh đóng sầm cửa bước ra ngoài. Lan Đình Phương lúc gần đi còn trào phúng nói ra: "Cố Liên Hào, còn có chuyện khéo như vậy sao? Ngày mai, tôi đề nghị em muốn tìm cũng phải tìm một người trông cho thật giống, không cần tùy tiện kéo đến một người để góp đủ số."

Liên Hào cười khổ, có người nói đàn ông thuộc chòm sao Song Ngư đều là những người đàn ông có tính tình thất thường nhất. Quả đúng như vậy.

Sáng ngày hôm sau, một số báo là cái đưa tin người sáng lập Truyền thông Á Thái tại một địa điểm sang trọng hành hung đánh người. Các đối thủ của Truyền thông Á Thái cũng đang theo dõi sự kiện này. Địa chỉ của nơi xảy ra vụ tấn công cùng bệnh viện được bọn họ đăng lên trang đầu của bài báo, các phóng viên khurú gác nhay cảm cũng vì vậy mà kéo nhau tràn vào bệnh viện.

Hơn mười giờ, Liên Hào thông qua tivi nhìn thấy luật sư đại diện của Lan Đình Phương từ bên trong bệnh viện bước ra. Ông ta nói việc này chỉ là một sự hiểu lầm, còn ở trước mặt truyền thông cùng người bị thương biểu hiện thái độ phối hợp vô cùng tốt. Vốn mọi người còn cho rằng sẽ bùng nổ một cuộc tranh cãi mới nhưng mọi việc cứ như vậy theo một màn này qua loa xong việc.

Giữa trưa, Ngô viện trưởng vui mừng nói cho Liên Hào biết Lan Đình Phương đã đồng ý tài trợ mười năm cho học viện của bọn họ, bà ấy vừa mới từ văn phòng của Lan Đình Phương trở về.

Tám giờ tối, Liên Hào đúng hẹn đi đến "Hi Nhạc Phúc". Khẩu Gia Minh đứng ở trên bậc thềm mỉm cười với cô. Anh ta dẫn Liên Hào đi qua lối đi dành cho khách Vip có tạo hình hoa văn truyền thống tới một phòng ăn ở khu phía nam.

Phòng ăn được bố trí cổ điển hoa lệ, bàn ăn được đặt bên cạnh bình phong có cùng phong cách, trên bàn đặt bộ dụng cụ ăn kiểu Trung Quốc tinh xảo.

Khẩu Gia Minh giúp Liên Hào kéo ghế ngồi, sau đó ngồi xuống đối diện cô.

Nhân viên phục vụ đưa trà cụ lên cho bọn họ.

"Đây là trà ô long vừa mới sản xuất." Khẩu Gia Minh đem trà đã pha xong đặt ở trước mặt Liên Hào: "Tôi là chủ của nhà hàng Hi Nhạc Phúc này, nửa năm trước đã bắt đầu đầu tư ở toàn cầu."

Lời nói của Khẩu Gia Minh làm Liên Hào thoáng kinh ngạc, cô thật không ngờ Khẩu Gia Minh sẽ tiến quân vào giới ẩm thực. Nếu cô nhớ không lầm thì gia tộc của Khẩu Gia Minh kinh doanh dược liệu.

"Hi Nhạc Phúc" Liên Hào có biết đến, đây là chuỗi doanh nghiệp ăn uống mới được tạo dựng gần đây, ở hải ngoại cũng có chi nhánh. Bất kể bạn đến từ đâu, ở bất cứ nơi nào, ở Hi Nhạc Phúc bạn đều có thể thưởng thức được hương vị món ăn quê hương khắp cả Trung Quốc.

Khẩu Gia Minh đặt tay ở trên bàn, lẳng lặng nói: "Tuy rằng, tôi là chủ của Hi Nhạc Phúc nhưng đại cổ đông chính là Đình Phuong. Biết cậu ấy đã nói như thế nào không? Cậu ấy nói Gia Minh chúng ta đem Hi Nhạc Phúc mở dầy đặt ở những nơi có người Hoa sinh sống, để những người ở xa có thể nhớ lại những kỷ niệm về quê hương của họ."

Nói đến đây anh ta mỉm cười: "Liên Hào, thật không ngờ đi, Lan Đình Phuong thế nhưng sẽ nói ra như vậy! Sau này cậu ấy lại làm một việc kỳ quái hơn nữa, cậu ấy vì mỗi một vị khách đến từ Quảng Châu chuẩn bị một món quà. Nói cách khác, mỗi một vị khách đến từ Quảng Châu đến Hi Nhạc Phúc đều có thể nhận được quà từ cậu ấy. Sau này, tôi có chút hiểu ra tâm tư của cậu ấy, tuy rằng cậu ấy không có nói ra nhưng tôi đoán cậu ấy nhất định đặc biệt hy vọng có một ngày cô ở mỗi một góc trên thế giới này, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Hi Nhạc Phúc, ăn được món ăn có hương vị quê hương."

Vị trà vốn ngọt lành lại vì lời nói của Khẩu Gia Minh mà trở nên đắng ngắt. Tuy rằng nơi Liên Hào sinh ra là ở Quảng Châu, nhưng thời thơ ấu Liên Hào lại lớn lên ở Đại Úc. Thật ra cô không thích ăn món Quảng Châu, món mà cô thích nhất là các món ăn dân dã ở Hongkong. Khi còn nhỏ cô thường theo bà ngoại đến nhà của chị em tốt của bà ở nông thôn làm khách. Thời điểm mừng năm mới, bọn họ sẽ tụ tập ở một khoảng sân lớn cùng nhau dùng cơm. Mỗi khi đến thời khắc đó, Liên Hào liền cảm thấy vui vẻ. Cô sẽ ngồi ở bên cạnh bà ngoại, lắng nghe những người lớn tuổi trò chuyện. Trái tim nhỏ bé sẽ vì những cảnh náo nhiệt ồn ào này mà cảm thấy vui mừng. Sau này, thời điểm cùng Lan Đình Phuong kết hôn, Liên Hào luôn nghĩ đến khi bọn họ có con, cô cũng muốn mang theo chồng và con mình cùng nhau đến những nơi như thế này.

Nhưng, đã không còn cái gọi là sau này nữa.

Liên Hào cúi đầu, nhìn chằm chằm ly trà, trong lòng hoảng sợ.

"Liên Hào, đừng nhìn bộ dáng của Đình Phuong mà cho rằng cậu ấy lúc nào cũng tài giỏi, kỳ thực, ở trong mắt tôi cậu ấy tựa như một đứa trẻ. Rất nhiều thời điểm cậu ấy không hiểu phải đi biểu đạt tình cảm của mình như thế nào, luôn là phụ nữ yêu cậu ấy, An Ny là vậy, cô cũng vậy. Cho nên tạo nên một Lan Đình Phuong ích kỷ, cho nên ngay cả cậu ấy có lẽ cũng không rõ sự tình. Tôi đoán cậu ấy cách một đoạn thời gian xuất hiện trên những tạp chí đại trà cùng với đài truyền hình nổi tiếng là vì cô. Trong tiềm thức cậu ấy nhất định sợ cô sẽ quên cậu ấy, cho nên cậu ấy ngẫu nhiên sẽ nháo ra một chút chuyện để gây sự chú ý, có lẽ, kỳ thực tâm tư chân chính của cậu ấy là muốn hấp dẫn sự chú ý của cô."

"Liên Hào, ở phương diện tình cảm Đình Phuong vô cùng non nớt, lỗ mãng ngây thơ. Sau khi cô trở về cậu ấy tựa như một con kiến ở trên chảo nóng, hận không thể ngay lập tức biến thành chuyên gia tình cảm."

Trong lòng Liên Hào càng ngày càng hoảng sợ. Liên Hào miễn cưỡng uống một ngụm trà, miễn cưỡng bài ra một chút tươi cười: "Khẩu Gia Minh, hết thấy đều đã qua đi, mặc kệ sự phán đoán của anh là thật hay là giả thì đối với tôi nó đã không còn ý nghĩa."

Khẩu Gia Minh còn muốn nói gì đó.

"Tôi hiện tại muốn ở một mình." Liên Hào vẫy tay ý tiễn khách.

Khẩu Gia Minh trở lại trong văn phòng thế nhưng thấy được Lan Đình Phuong đang đứng ở phía trước cửa sổ ngẩn ngơ. Sắc mặt của anh có chút không tốt, trên trán có một chỗ bầm tím rất nhỏ, chắc là do tối hôm qua ở Phong Lâm Các nháo một trận. Cũng không biết anh phát điên cái gì thế nhưng lại đề người ta ra đánh điên cuồng.

Khẩu Gia Minh đi quanh Lan Đình Phuong dạo qua một vòng, dùng tay nâng cằm, gật đầu: "Lan Đình Phuong, hiện tại cái bộ dạng này của cậu đủ suy sút, không biết Cố Liên Hào nhìn đến cậu như bây giờ có đau lòng một chút nào không nữa?"

Lan Đình Phuong rũ mắt: "Cô ấy đến?"

"Đúng vậy! Cô ấy đã đến!"

"Đến một mình?" Anh giống như lơ đãng.

"Đương nhiên là một mình!" Khẩu Gia Minh kỳ quái: "Bằng không muốn mấy người?"

Sau khi Khấu Gia Minh nói xong câu đó cảm thấy Lan Đình Phương càng kỳ quái. Sau khi anh nghe xong lời nói của anh ta thì nặng nề thở ra một hơi, tựa như đỡ xuống được một hòn núi lớn, mặt mày bắt đầu sinh động hẳn lên. Anh đặt tay lên bờ vai của anh ta, giọng nói khản trương: "Nhanh, đến hầm rượu đem chai rượu nho năm 75 mà năm trước tôi mang về đến đây!"

Sau khi Khấu Gia Minh rời khỏi, một lúc sau Lan Đình Phương mới xuất hiện. Ánh mắt Liên Hào dừng ở trên trán Đình Phương lưu lại một lúc mới thu về.

"Không có việc gì." Lan Đình Phương cười với Liên Hào: "Tin tức ngày hôm nay chắc em cũng thấy rồi đi. Người đàn ông tối hôm qua rất đáng bị đánh. Hắn ta vì mê chơi mà quên mất ngày kỷ niệm kết hôn, khi vợ hắn tìm đến, hắn còn đối với vợ mình nói một đồng lời vô liêm sỉ. Anh nhất thời nổi giận liền đánh hắn. Liên Hào, anh cảm thấy thời điểm đánh hắn cũng tựa như đang đánh chính anh vậy. Thật ra, anh trước kia cũng giống như hắn, đều là một kẻ khôn kiếp."

Liên Hào cúi đầu suy nghĩ, nếu cô không có trở lại Bắc Kinh vậy thì tốt rồi.

Lan Đình Phương mang rượu nho đặt ở trước mặt Liên Hào, bàn tay vuốt ve lên nhãn hiệu có ghi tên loại rượu và năm sản xuất.

"Chai rượu này là anh đầu giá được, kỳ thực, lúc đó, anh cũng không biết bản thân tại sao lại muốn đoạt được nó. Là vì anh nghe nói nó là rượu sản xuất năm 75, thời điểm đó anh cảm thấy bản thân nhất định phải có được nó. Đến khi cầm nó ở trong tay anh lại suy nghĩ vì sao anh phải muốn nó cho bằng được? Dần dần anh mới nhớ ra, em đã từng nói với anh, có một ngày mẹ em mang em đi tham gia một buổi tiệc của bạn bà ấy, trong buổi tiệc em có uống được một loại rượu nho sản xuất năm 75. Em nói ly rượu nho kia thật thần kỳ, vừa vào miệng, trên đầu lưỡi đã toát ra những bong bóng nhỏ, mỗi một cái bong bóng đều mang theo hương vị của nắng vàng, em tựa như còn thấy được đỉnh của nhà thờ Rian."

"Liên Hào, em nói anh thế nào lại như vậy? Khi em ở trước mặt anh nói những lời này anh không hề nhớ rõ, đợi đến thời điểm em rời đi, anh lại đem lời nói của em nhớ được một cách vô cùng rõ ràng."

Editor: Mọi người ơi, tuần này và tuần sau mình không có thời gian rảnh nên có lẽ mình sẽ chỉ đăng được hai hay ba chương gì đó thôi nha! Qua thời gian này nhất định sẽ đăng chương mới thường xuyên hơn. Hi.

□.□

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Sau khi anh trở thành ký ức(10)

"Liên Hào, em nói anh thế nào lại như vậy? Khi em ở trước mặt anh nói những lời này anh không hề nhớ rõ, đợi đến thời điểm em rời đi, anh lại đem lời nói của em nhớ được một cách vô cùng rõ ràng."

Liên Hào gắt gao nắm chặt hai tay mình, chặt đến nỗi cả hai tay đều đau. Cô sợ hãi, sợ Lan Đình Phương tiếp tục nói ra, nhưng anh dường như không biết cô đang hoảng loạn, vẫn tiếp tục nói.

"Thật ra, anh có thể nhớ lại những lời mà em đã từng nói cũng không nhiều lắm, anh đối với sở thích của em cũng biết ít đến đáng thương. Nhưng mà Liên Hào, anh hứa sẽ học hỏi, hứa sẽ tìm hiểu. Liên Hào, em nói như vậy có được không? Cho anh một chút thời gian có được không em?"

Liên Hào, em nói như vậy có được không? Cho anh một chút thời gian có được không em?

Anh đã hỏi cô như vậy.

Thời gian trong quá khứ quả thật chỉ trôi qua một chút, nhưng Liên Hào biết, thời gian rồi cuộc không thể quay trở lại được nữa.

"Không, tôi không muốn." Liên Hào chậm rãi nói: "Đình Phương, trên đời này có một câu nói, nước đổ khó hốt. Kể từ khi rời khỏi anh, về sau tôi vượt qua một đoạn thời gian thật gian nan, thật vất vả tôi mới bình ổn trở lại. Hiện tại, tôi không muốn lại giống như khoảng thời gian đó. Đình Phương, tôi tin trên thế giới này có rất nhiều phụ nữ nguyện ý dành thời gian yêu anh, hơn nữa cũng sẽ chờ đợi anh."

Lan Đình Phương cảm thấy biểu cảm hiện tại của mình nhất định có chút vụn vặt, cũng không biết là vì xấu hổ hay là vì tuyệt vọng và kích động. Anh gắt gao nắm lấy tay Liên Hào, xem đó như là một cọng rom cuối cùng, ở trong đầu cực lực tìm kiếm ngôn ngữ thích hợp để có thể thuyết phục người phụ nữ trước mặt này.

Thuyết phục cô tin tưởng Lan Đình Phương thật sự cùng với trước kia không giống nhau.

"Liên Hào, trên thế giới này đúng là có câu nói nước đổ khó hốt, nhưng cũng có câu gương vỡ lại lành. Anh cũng biết trên thế giới này có rất nhiều phụ nữ nguyện ý dành thời gian giống như em trước kia yêu anh chờ anh, nhưng mà bọn họ cũng không phải là em, trên thế giới này anh chỉ muốn em tới yêu anh."

Trong nháy mắt, Liên Hào nghĩ sẽ rút tay ra, dùng ngón tay mình chạm đến khuôn mặt mà cô đã từng yêu sâu đậm. Người mà cô yêu quả thật có khuôn mặt dễ nhìn nhất trên thế giới này.

Bàn tay Liên Hào đang run rẩy.

Dường như Thượng Đế cũng rất không hài lòng về diễn biến của màn trình diễn này, vì thế liền an bài cho người khác vào cuộc.

Cửa phòng ăn bị đẩy ra, một gương mặt đẹp trai cùng với một đồng tử xin lỗi bằng tiếng Pháp, Anh, Việt, Trung được liên tiếp nói ra.

"Nguyên Anh Hùng, anh tới nơi này làm gì?"

"Lan tiên sinh, sao anh lại ở chỗ này?"

Hai người lại rất ăn ý nói ra, người trước mang theo tức giận, người sau mang theo kinh ngạc.

Nguyên Anh Hùng tạm ném chuyện kinh ngạc tò mò này qua một bên, bởi vì anh nhìn thấy tay của Lan Đình Phương đang nắm giữ tay của Liên Hào. Điều này làm sao có thể?

Anh không nói bất kỳ một câu nào mà cứ thế đi qua, đem tay của Liên Hào đang bị Lan Đình Phương nắm chặt lấy ra.

"Cố Liên Hào, sao em có thể tùy tiện để người đàn ông khác nắm lấy tay mình?" Nguyên Anh Hùng ôm chặt lấy Liên Hào, cau mày.

Ánh mắt Lan Đình Phương vô ý thức dừng ở bàn tay đặt trên vai Liên Hào của Nguyên Anh Hùng. Trên ngón áp út của bàn tay kia cũng đeo cùng một kiểu nhẫn với Liên Hào.

Một ít sự việc ngăn ở trong đầu Lan Đình Phương lần lượt hiện ra, hình đại diện hình hoa hướng dương trong chiếc điện thoại màu đen, dưới hoa hướng dương là dòng chữ "Bà quản gia". Khi nhận phòng vắng của truyền thông Nguyên Anh Hùng nói có một cô gái đáng yêu nói với anh ta: Mặc cho thời đại này có tàn khốc thế nào đi chăng nữa, tình yêu thủy chung vẫn luôn luôn tồn tại.

Từng đoạn từng đoạn ngắn xâu chuỗi với nhau khiến cho anh một trận choáng váng. Sẽ không, không có khả năng như vậy!

"Nguyên Anh Hùng!" Lan Đình Phương lạnh lùng nói, lấy một loại tư thái từ trên cao nhìn xuống: "Giờ này không phải anh nên ở phòng thu sao? Anh đến nơi này làm gì?"

Lan Đình Phương chỉ vào bàn tay đang ôm vai Liên Hào của Nguyên Anh Hùng: "Còn có, đem bàn tay đặt trên vai Liên Hào của anh lấy ra, người phụ nữ này không phải là người mà anh có thể tùy tiện chạm vào."

Tình huống bất ngờ như vậy khiến cho Liên Hào có chút hỗn loạn. Từng câu từng chữ rõ ràng mà Lan Đình Phương nói ra đã đủ để cho Liên Hào hiểu ra rằng, hai người đàn ông này quen biết nhau.

Liên Hào tức giận hất tay Nguyên Anh Hùng ra, lạnh lùng nói với anh: "Nguyên Anh Hùng, anh nói xem, đến cùng là chuyện gì đã xảy ra?"

Nguyên Anh Hùng cột nĩa làm ra bộ dạng cầu xin tha thứ, hai tay chấp lại: "Thực xin lỗi, Liên Hào, anh lại lừa em, thật ra anh đến Bắc Kinh không phải là đi lưu diễn, mà là cùng đài truyền hình ký hợp đồng. Không phải em luôn nói muốn tới một hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương sống quãng đời còn lại sao? Cùng đài truyền hình ký hợp đồng anh mới có thể mua được đảo ở Thái Bình Dương."

"Ai muốn anh mua đảo ở Thái Bình Dương?" Liên Hào đầu đầu, mua một hòn đảo ở Thái Bình Dương phải cần đến bao nhiêu tiền chứ? Cái người này, luôn làm ra những việc khiến người ta không thể nào đỡ nổi.

"Được rồi, được rồi, là bản thân anh muốn mua, là bản thân anh muốn mua." Nguyên Anh Hùng cảm thấy hiện tại không phải là thời điểm để thảo luận vấn đề này, trước mắt còn có một tên đàn ông đang như hổ rình mồi có ý đồ với Liên Hào.

Hơn nữa, người đàn ông này còn là Lan Đình Phương.

Nguyên Anh Hùng làm việc ở trên sân castwalk cũng chưa từng có một chút tự ti nào, đối mặt những người mẫu siêu cấp cũng không có hai từ tự ti. Duyệt nhất với người đàn ông tên Lan Đình Phương này, lại khiến anh sinh ra một chút tự ti, thậm chí còn cảm thấy Thượng Đế giống như giữa hai người đàn ông Lan Đình Phương cùng Nguyên Anh Hùng thì có hơi thiên vị Lan Đình Phương một chút.

"Liên Hào." Nguyên Anh Hùng thật nhanh biểu thị công khai chủ quyền của mình, học tập George W. Bush tiên phong làm người mở đầu câu chuyện: "Để anh giới thiệu cho em một chút, vị này là Lan Đình Phương."

Lại không tình nguyện nói ra: "Vị Lan tiên sinh này chính là người phát lương cho anh, ừm... Người ở Quảng Châu hình như có cách gọi khác là ông chủ. Đúng rồi, Liên Hào, với tình huống vừa rồi thì hai người chắc là có quen biết?"

Liên Hào thật không ngờ sẽ xuất hiện tình huống như vậy, Nguyên Anh Hùng thế nhưng cùng đài truyền hình của Lan Đình Phương ký hợp đồng. Tình huống này thật đúng với câu nói "Diễn như nhân sinh".

Phim ảnh cũng không khác gì cuộc sống.

Gật đầu, Liên Hảo lấy lại tinh thần: "Đúng vậy, Chúng em biết nhau!"

Dòng đời đưa đẩy để cho họ rơi vào vở hài kịch đen đui này. Liên Hảo đứng ở giữa hai người đàn ông, làm một việc mà cô cảm thấy không biết nên cười hay là khóc.

"Vị này là Lan Đình Phương, chồng trước của em."

"Còn đây là Nguyên Anh Hùng, chồng hiện tại của tôi!"

Khi nghe câu đầu tiên mà Liên Hảo giới thiệu, Nguyên Anh Hùng hít một hơi thật sâu sau đó thì thở phào nhẹ nhõm. Thật may mắn, "chồng trước" chính là đại biểu cho mọi việc điều đã là quá khứ.

Sau lời giới thiệu này của Liên Hảo, sắc mặt Lan Đình Phương nhanh chóng tái nhợt, tựa như một người bệnh tim đột nhiên phát bệnh. Nhưng biểu cảm kia cũng chỉ duy trì ngắn ngủi trong nháy mắt, nhanh chóng thay đổi bằng một nụ cười mê người. Nụ cười kia càng lúc càng khuếch đại, đến cuối cùng anh không thể đề nén mà cười thành tiếng.

Ngón tay anh dừng ở trên má Liên Hảo, đem sợi tóc mềm mại trên má cô dịu dàng vén đến sau tai, trong mắt tràn đầy yêu thương, nhưng giọng nói lại mang theo trào phúng.

"Liên Hảo, sao lại cố tình tìm Nguyên Anh Hùng đến làm khách mời đóng giả chồng em? Nghe nói người này trước đây có một lượng lớn fan nữ, loại màu da nào cũng đều có, nghe nói phụ nữ muốn cùng hắn kết giao có thể tạo thành một cái Liên hiệp quốc. Em muốn tìm cũng phải tìm một người thuyết phục một chút, ví dụ như tìm một người cũng đã từng ly hôn."

Nguyên Anh Hùng nghe giọng điệu của Lan Đình Phương liền có thể nhận ra anh không có ý tốt lành gì, nhưng mà sự hiểu biết của anh về sự sâu sắc của ngôn ngữ Trung Quốc tương đối chậm, cho nên giọng nói của anh cũng nặng nề hơn: "Lan Đình Phương, lời này của anh là có ý tứ gì?"

"Có ý tứ gì?" Lan Đình Phương thu hồi tiếng cười, mặt mày lạnh lùng: "Ở Trung Quốc, tình huống giống Cố Liên Hảo được tính là kết hôn lần hai. Kết hôn lần hai! Ở Trung Quốc kết hôn lần hai chính là một loại hàng hóa không thể bán được, là loại đồ ăn quá thời hạn. Mà anh thì lại thuộc loại hàng hóa mà ai cũng muốn tranh mua. Anh thấy anh và cô ấy có thể sao? Các người xứng sao? Các người có thể khiến tôi tin phục sao?"

Hàng hóa không thể bán được? Đồ ăn quá thời hạn? Thôi được rồi! Lan Đình Phương đã trở lại là Lan Đình Phương của trước đây! Tràn đầy lực công kích, và không bao giờ quan tâm đến tâm trạng của người khác, lúc nào cũng vô tình cửa sâu thêm vào vết thương của bạn.

Người đàn ông này cách đây không lâu đã nói những gì?

Anh nói, Liên Hảo, anh hứa sẽ học hỏi, hứa sẽ tìm hiểu.

Anh nói, Liên Hảo, Cho anh một chút thời gian có được không?

Liên Hảo cho rằng bản thân sẽ không vì Lan Đình Phương tiếp tục thương tâm, nhưng vẫn không thể không kìm nén được mà thương tâm.

Lan Đình Phương nói xong những lời này liền hối hận, hối hận muốn chết. Nhưng anh không biết bản thân nên làm cái gì bây giờ.

Nghe cô cứ thế thản nhiên đem bản thân anh quy kết thành chồng trước.

Khi ở trước mặt cô nói có rất nhiều phụ nữ mê muội Nguyên Anh Hùng thì anh đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi, sợ Cố Liên Hảo sẽ là một trong số những người phụ nữ đó.

Cho nên, những lời này cứ như vậy nói ra khỏi miệng.

Cái này, Nguyên Anh Hùng biết, cũng nghe hiểu. Biết Lan Đình Phương đang dùng lời nói khi dễ Liên Hảo, anh phẫn nộ, kéo Liên Hảo đến một bên.

"Kết hôn lần hai? Kết hôn lần hai thì tính cái gì? Dù có kết hôn mười lần tôi cũng không quan tâm. Đối với tôi Liên Hảo là người phụ nữ tốt nhất trên thế giới này. Lan Đình Phương, tôi cũng nói cho anh biết, cô ấy không phải là người mà anh muốn bắt nạt là có thể bắt nạt! Trên thế giới này cũng chỉ có tôi mới có thể bắt nạt cô ấy. Và trên thế giới này tôi cũng chỉ cam tâm tình nguyện để cho Cố Liên Hảo bắt nạt."

Bắt nạt? Lan Đình Phương giờ phút này lại nhớ tới một vài hình ảnh kiều diễm, họ ôm chặt, dùng ngôn ngữ cơ thể khiêu khích lẫn nhau. Cơ thể nhấp nhô mê người tựa như dãy núi của cô phơi bày ở trước mặt anh. Trong đầu có cái gì đó bắt đầu âm âm nổ tung, một cú đấm hung hăng nện ở trên khuôn mặt của Nguyên Anh Hùng.

Nguyên Anh Hùng thật sự không ngờ Lan Đình Phương thế nhưng lại đã man như vậy, anh còn chưa kịp phòng bị thì đã bị Lan Đình Phương vung tới tới cú đấm thứ hai. Có thể thấy, người đàn ông này là muốn đem anh đánh cho chết, cú đấm kia vừa nhanh vừa mạnh, đánh cho anh phải lao đảo ngã về sau, cuối cùng cùng với bình phong té lăn trên đất.

Nếu có thể, Lan Đình Phương rất muốn đánh cho óc ở trong đầu Nguyên Anh Hùng chảy ra, đem khuôn mặt xinh đẹp kia đánh thành bộ dạng vụn vẹo cực kỳ ghê tởm, ít nhất cũng khiến cho Cố Liên Hảo chán ghét.

Cú đấm thứ ba được vung lên, một thân ảnh chạy tới, dùng tư thế gà mái bảo hộ gà con.

Hành động này của Cố Liên Hào gần như đấm cho Lan Đình Phương một đấm trí mạng.

Lan Đình Phương siết chặt nắm tay, chờ dẫn đi tới trước cửa phòng ăn, không quay đầu, nói:

"Cố Liên Hào, em đứng thật là có bản lĩnh, có thể khiến cho Quý ông Milan hết lòng vì em như vậy."

Tác giả: Hắc hắc ~~~~ trận này thật đúng là làm cho người ta phát điên ~~~~ tình yêu mới và cũ...

Editor: Hôm nay cố tình đăng chương mới để tặng bạn Trucnguyen. Chúc bạn sinh nhật vui vẻ. Cảm ơn bạn đã đồng hành cùng mình qua mỗi chương truyện. □□□

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Sau khi anh trở thành ký ức(11)

Ở một góc hành lang khác, Lan Đình Phương chờ dẫn tựa vào trên tường. Khẩu Gia Minh đi qua đứng kế bên anh.

Anh ta cũng mới vừa từ trong phòng ăn đó bước ra.

Khẩu Gia Minh thật sự không ngờ mọi chuyện cuối cùng sẽ diễn biến thành như vậy. Cố Liên Hào vậy mà lại kết hôn, Cố Liên Hào hết lòng yêu Đình Phương thế nhưng lại đi kết hôn, còn cùng với một người đàn ông ưu tú như vậy.

Khẩu Gia Minh lấy ra thuốc lá, rút ra một điếu đưa cho Lan Đình Phương: "Muốn hút một điếu không?"

Lan Đình Phương không nhận, vẫn duy trì tư thế đó, nửa ngày sau, anh nói: "Không được, cô ấy không thích tôi hút thuốc. Mấy ngày trước tôi đã hỏi qua bác sĩ gia đình, ông ấy nói muốn có một em bé khỏe mạnh thì giai đoạn này nên cai thuốc, uống ít rượu. Tôi tính từ bỏ việc hút thuốc."

Càng nghe Khẩu Gia Minh càng thấy xót xa. Anh ta đưa điếu thuốc trong tay, nghĩ nghĩ, chậm rãi nói ra: "Đình Phương, Liên Hào đã kết hôn."

Trong hành lang im ắng, Khẩu Gia Minh nghe thấy Lan Đình Phương đang cười, cười một cách thật thô thiển. Anh lướt qua trước mặt anh ta, đi vài bước lại dừng lại, không có quay đầu.

"Gia Minh, đó là kỹ xảo trên đùa của Liên Hào, đừng để cô ấy lừa!"

Nói xong, anh cũng không quay đầu lại, thẳng lưng từng bước một đi xuống lầu.

Đến lúc này, Khẩu Gia Minh rốt cuộc hiểu rõ, Lan Đình Phương yêu Cố Liên Hào, so với mọi người, thậm chí so với sự tưởng tượng của Lan Đình Phương còn muốn sâu đậm hơn.

Phương Hữu Vi nửa đêm bị Boss đòi mạng gọi điện đánh thức, anh ta lại gọi cho người phụ trách của phòng nhân sự, phòng nhân sự lại gọi cho bộ phận hồ sơ, cứ như vậy bọn họ trở thành những kẻ xui xẻo bị gọi đến. Rạng sáng, họ xuất hiện tại văn phòng của Boss, đem tư liệu của anh chàng gần đây đang rất hot, Nguyên Anh Hùng, dâng đến trên bàn làm việc của anh.

Nửa giờ sau, trong văn phòng chỉ còn lại Phương Hữu Vi cùng Lan Đình Phương với gương mặt tối sầm.

Hồ sơ trên bàn khiến cho trong lòng Lan Đình Phương càng lúc càng trầm xuống. Ở trên phần xác nhận tình trạng hôn nhân của Nguyên Anh Hùng là dòng chữ vô cùng rõ ràng, đã kết hôn.

Một đêm này, Lan Đình Phương đều ngồi ở trước máy tính, anh đem những thông tin và bài báo viết về Nguyên Anh Hùng xem không bỏ sót bất cứ điều gì. Những tin tức này chưa từng đề cập về tình trạng kết hôn của Nguyên Anh Hùng. Một năm gần đây đều là những bài viết về tin đồn của anh ta cùng với rất nhiều minh tinh người mẫu.

Có bài báo viết Nguyên Anh Hùng đã có bạn gái cố định, cũng bởi vì bạn gái mà thay đổi triệt để. Còn có người dùng mạng trong đêm khuya chụp được Nguyên Anh Hùng cùng một người phụ nữ dùng xe tại trạm xăng dầu ở New Jersey. Bức ảnh duy nhất bị chụp được kia tuy rằng có phần mờ hồ, nhưng Lan Đình Phương chỉ cần liếc mắt một cái thì có thể nhìn ra, người phụ nữ ngồi ở bên ghế phó lái kia chính là Cố Liên Hào.

Đêm nay, Lan Đình Phương lần đầu tiên cảm thấy vận mệnh thật quá tàn khốc.

Bởi vì Boss trầm mặc, nên Phương Hữu Vi không dám phát ra âm thanh nào, chỉ sợ bản thân vừa mở miệng ra liền biến thành bia đỡ đạn.

Đi theo anh lâu như vậy, Lan Đình Phương cho tới bây giờ đều là tuổi trẻ thành thạo, trầm tĩnh, rất ít thấy anh biểu hiện giống như đêm nay.

Đêm nay Lan Đình Phương giống như một con thú dữ bị vây khốn.

Thời điểm mặt trời bắt đầu mọc, Phương Hữu Vi nhận từ trên tay Lan Đình Phương một tờ danh thiếp.

"Dựa theo địa chỉ này đi tìm một người, yêu cầu anh ta trong thời gian nhanh nhất điều tra tư liệu của Nguyên Anh Hùng bao gồm cả đời tư cá nhân của anh ta."

Cũng trong lúc này, tại một địa phương khác, Liên Hào cau mày tĩnh lại. Tối hôm qua cô giống như một nhà giàu mới nổi, đem bình rượu giá trị xa xỉ cùng Nguyên Anh Hùng ở trong công viên uống hết.

Trong mơ màng, Liên Hào nhớ bản thân lúc ấy luôn một mực nói chuyện, cuối cùng nói xong liền ngủ mất.

Hiện tại, cô đang nằm ở trên băng ghế trong công viên, đầu gác trên chân Nguyên Anh Hùng, trên người đắp áo khoác của anh.

Chậm rãi mở mắt ra, trước mắt là bầu trời rộng lớn, Nguyên Anh Hùng ngay bên dưới bầu trời rộng lớn ấy đang cúi đầu nhìn cô.

Sáng sớm, có tiếng chim kêu ríu rít trên những cành cây, không gian yên tĩnh này khiến cho Liên Hào vô cùng dễ chịu, cô nhắm hai mắt lại, mỉm cười, lúc mở mắt ra, khuôn mặt của Nguyên Anh Hùng gần trong gang tấc.

"Làm gì vậy?" Liên Hào nhú mày.

"Cố Liên Hào, có đôi khi đầu óc của em thật đúng là quá chậm chạp. Làm thế nào mà lúc một người đàn ông muốn hôn em, em lại đi hỏi cái câu này? Đúng lý ra là em phải thuận thế ôm lấy cổ anh ta, sau đó dang đôi môi đỏ mọng lên đón nhận." Nguyên Anh Hùng cũng nhú mày.

Liên Hào cầm lấy túi xách đập lên đầu anh một cái: "Lại miệng lưỡi trơn tru."

"Anh không có miệng lưỡi trơn tru." Nguyên Anh Hùng thật sự vô tội: "Vừa mới rồi anh thật sự muốn hôn em."

Thời điểm trời bắt đầu trở nên sáng rõ hơn, Liên Hào nhìn phía trên bầu trời, nhẹ nhàng nói: "Nguyên Anh Hùng, xin lỗi vì đã kéo anh vào việc này."

Nguyên Anh Hùng đang đùa tóc của Liên Hào, chất tóc của Liên Hào rất tốt, sờ vô cùng mềm mượt, rõ ràng đã là phụ nữ ba mươi tuổi, nhưng chất tóc của cô tốt hơn rất nhiều so với những người phụ nữ cùng tuổi khác. Thời điểm mùa đông khi cô vừa mới tỉnh ngủ, sẽ thấy được những sợi tóc của cô vì tĩnh điện mà rối loạn dựng thẳng lên. Nguyên Anh Hùng cảm thấy thời điểm đó Liên Hào vô cùng đáng yêu.

"Đều là vợ chồng già còn nói xin lỗi cái gì." Nguyên Anh Hùng bày ra bộ dạng hài hước mà anh đã học được trong một bộ phim để trêu cô.

Liên Hào cầm lấy túi xách lại đập lên đầu Nguyên Anh Hùng một cái. Lúc cô muốn ngồi dậy thì bị anh ngăn lại, ngón tay anh đặt lên một huyệt vị trên sống mũi cô, nhẹ nhàng xoa. Liên Hào thoải mái nhắm hai mắt lại.

"Thì ra Lan Đình Phương chính là tên đàn ông đã khiến cho em chịu nhiều đau khổ!" Lúc hỏi ra những lời này, Nguyên Anh Hùng cảm giác được mi tâm Cố Liên Hào nhú lại.

Nguyên Anh Hùng biết Cố Liên Hào có một đoạn hôn nhân sáu năm, nhưng cô lại rất ít khi nhắc về chồng trước, không, phải nói là cô không bao giờ nhắc đến. Có một đoạn thời gian anh thật sự tò mò thử vài lần hỏi cô nhưng cô đều không dấu vết tránh được. Có một lần thật sự tránh cũng không thể tránh được, cô tức giận cảnh cáo anh, sau này không được nhắc đến cái người đàn ông đã khiến cô phải đau khổ kia nữa.

Chỉ là Nguyên Anh Hùng thật sự không ngờ cái người đàn ông khiến cô chịu nhiều đau khổ kia lại là Lan Đình Phương. Trong lòng anh cười khổ, trách không được anh cảm thấy mình cùng Lan Đình Phương có một loại từ trường kỳ quái, thì ra cái loại từ trường này đến từ chính cái tên Cố Liên Hào.

"Liên Hào! Em còn yêu anh ta không?"

Liên Hào nâng tay lên, lấy cổ tay ngăn lại ánh nắng chiếu xuống mặt mình, tay kia thì đặt ở trên bụng.

"Yêu? Em dường như đã đem chữ yêu này quên mất, và cũng đã không thể có được cái cảm giác yêu này nữa. Nếu không phải bắt buộc đi gặp lại anh ấy, em đã cho rằng Lan Đình Phương đã là chuyện của kiếp trước."

"Em nói cứ như một bà già vậy! Cố Liên Hào, em vẫn còn là một con nhóc con thôi!"

Nguyên Anh Hùng không thích Liên Hào dùng loại khẩu khí này nói chuyện. Anh hất cánh tay đang che mặt của Liên Hào ra, vừa mới chạm đến, liền cảm giác được cô không ổn, anh không có ý định kéo tay cô ra nữa, đem áo khoác đang đắp trên người cô cẩn thận kéo lên.

Cố Liên Hào, khiến Nguyên Anh Hùng đau lòng! Lan Đình Phương, khiến Nguyên Anh Hùng ghen tị!

"Về phần công việc, anh còn muốn tiếp tục sao? Nếu anh muốn rời đi em có thể nói với anh ấy giúp anh!" Liên Hào nâng tay vuốt ve lên vùng sưng đỏ trên mặt của Nguyên Anh Hùng: "Lan Đình Phương cũng thật dã man, đem anh đánh thành như vậy. Anh Hùng, hay là chúng ta đi kiện anh ấy đi, để anh

ấy đi vài ngày tù, em sẽ đứng ra làm nhân chứng cho anh."

"Cố Liên Hảo, em thật đúng là coi anh thành vật sở hữu của em!" Nguyên Anh Hùng bắt đầu đi lắc đầu.

"Thì anh đúng là vật sở hữu của em mà!" Liên Hảo làm bộ mặt nghiêm trang: "Di Đại Thiên đã thật trình trọng đem tài sản vô cùng trân quý của di ấ phó thác cho em!"

Sau khi mẹ cô rời đi nửa năm, di Đại Thiên cũng mất, chết vì căn bệnh ung thư vú. Người phụ nữ yêu cái đẹp này luôn giả vờ quên rằng bản thân đang mắc căn bệnh ung thư vú, còn thật khăng khải đưa ra đề nghị cùng Liên Hảo đến San Diego. Trong thời khắc cuối cùng ở bệnh viện của một địa phương ở San Diego, bà nắm lấy tay Liên Hảo, nói: "Liên Hảo, di đem tài sản vô cùng trân quý của di, Nguyên Anh Hùng, giao cho người mà di tin nhiệm nhất là con, di hy vọng con dùng phương thức của mình nói cho nó biết cuộc sống chân chính thật sự là như thế nào."

"Anh Hùng, anh có nhớ di Đại Thiên không?" Khung cảnh buổi sáng như thế này khiến cho Liên Hảo có cảm giác cực kỳ giống với cảnh tượng của thiên đường. Không biết mẹ cô ở thiên đường có gặp được di Đại Thiên hay không?

Nhẹ gật đầu, Nguyên Anh Hùng im lặng.

"Anh Hùng, em cũng nhớ mẹ em!" Liên Hảo một lần nữa nhắm hai mắt lại, mí mắt trong phút chốc trở nên rất nặng nề.

Nguyên Anh Hùng trở lại công ty liền nhận được một thông báo, trong nửa giờ sau phải lên máy bay đi Thái Lan. Theo như anh được biết thì ở tập sáu mươi mốt sẽ lấy Nam Dương làm bối cảnh cho tiết mục. Anh tranh thủ lúc còn ở sân bay gọi cho Liên Hảo dặn dò vài câu. Cuối cùng, cảm điện thoại, anh nói:

"Liên Hảo, chờ anh, anh nhất định sẽ mua cho em một hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương. Đến lúc đó, chúng ta sẽ sống cùng nhau, cùng nhau ăn những loại rau do chính tay chúng ta trồng."

Kể từ khi hai mươi tuổi đến nay, Nguyên Anh Hùng rất ít khi nói với người khác những lời yêu thương như thế này, cho dù đối với đủ loại phụ nữ xinh đẹp kêu gọi, anh cũng chưa từng nói ra. Nhưng chỉ cần người đó là Cố Liên Hảo, Nguyên Anh Hùng cũng không bận tâm đến cái gọi là nguyên tắc.

Bên kia điện thoại là một trận trầm mặc, sau đó vẫn là ân cần dặn dò vài câu: "Nguyên Anh Hùng, ở bên ngoài nhớ chú ý một chút."

Nguyên Anh Hùng cười khổ, Cố Liên Hảo vẫn trước sau như một lựa chọn lảng tránh, người phụ nữ này cũng không phải là không hiểu, nhưng cô luôn cố tình làm như chính mình thật sự không hiểu gì.

Liên Hảo ở bên này chậm chạp buông điện thoại xuống, rũ ánh mắt, nhẹ nhàng chạm vào chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Hai ngày sau Liên Hảo mang theo bọn trẻ của học viện tiếp tục hành trình chủ đề văn hóa. Bọn trẻ ở trại hè kết giao được rất nhiều bạn bè đến từ khắp nơi trên thế giới. Văn hóa cổ ở Bắc Kinh cùng với rất nhiều phong tục tập quán đặc sắc khiến cho bọn chúng vô cùng thích thú.

Trong hai ngày này Lan Đình Phương không hề đến tìm Liên Hảo. Viện trưởng Ngô hai ngày này đều đến tổng bộ Truyền thông Á Thái nhưng cũng không có nghe bà đặc biệt nói gì cả.

Liên Hảo trong đáy lòng thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Khi thần kinh của Liên Hảo vừa mới buông lỏng xuống, hơn mười giờ đêm của ngày thứ ba, Liên Hảo nhận được một cuộc điện thoại đến từ Phòng Tổ Vọng.

"Cố Liên Hảo, nếu cô muốn nhìn thấy cái tên Lan Đình Phương ngày mai xuất hiện tại báo hình sự thì cũng không cần cô phải đến đây đâu." Phòng Tổ Vọng ở bên kia điện thoại hung hăng nói ra.

Liên Hảo lần thứ hai đi tới Phong Lâm Các. Vẫn là cảnh tượng xa hoa, vẫn là nhân viên bãi đậu xe với trang phục hoàng gia nhiệt tình tiếp đón. Tiểu Dao đứng ở trước cửa, khi nhìn thấy cô, anh ta dường như đã trút được gánh nặng.

"Cố tiểu thư, Lan tiên sinh uống say la hét phải gặp cô, bằng không sẽ đập phá quán." Tiểu Dao lấp bắp nói. Đêm nay, anh ta xem như lãnh hội được bộ dạng say khướt của Lan tiên sinh, thật sự là không dám để cho người khác thấy bộ dạng này của anh.

Lan Đình Phương uống say, còn la hét muốn gặp cô, bằng không sẽ đi đập phá quán? Đây là như thế nào? Lan Đình Phương cũng sẽ làm chuyện như vậy? Lúc này đây, Liên Hảo cảm thấy người mà Tiểu Dao đang nói hoàn toàn là một người khác.

Liên Hảo đi theo Tiểu Dao tiến vào bên trong thang máy cá nhân. Thang máy dừng ở lầu 7, Liên Hảo đi theo Tiểu Dao bước vào một căn phòng có ánh đèn nhu hòa, nhẹ nhàng đẩy ra bức rèm châu. Trong tiếng đinh đinh đang đang của bức rèm, Liên Hảo nhìn thấy Lan Đình Phương nửa tựa vào trên chiếc ghế bành mềm mại có kiểu dáng Ả Rập, nữ chủ nhân xinh đẹp của Phong Lâm Các ngồi ở bên cạnh, biểu cảm phức tạp nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Sau khi anh trở thành ký ức(12)

Từ trước đến nay, Tú Cẩm luôn cho rằng người trong lòng Lan Đình Phuong chính là Bách An Ny. Cô ta đã gặp qua cô gái tên Thư Tiểu Tiểu kia, là một cô gái rất yên tĩnh, thông qua khuôn mặt của cô ta mơ hồ có thể cảm giác được rất giống với Bách An Ny của trước đây.

Có vài lần Tú Cẩm bắt gặp hành vi thân mật của Lan Đình Phuong cùng Thư Tiểu Tiểu. Lan Đình Phuong trong lúc say đã hôn lên gáy cô ta, dè dặt cẩn trọng, giống như một báu vật vô cùng trân quý.

Khi Tiểu Đào mang theo Cố Liên Hảo đã lâu không gặp xuất hiện, Tú Cẩm rất kinh ngạc. Cùng với sự kinh ngạc này còn có một chút đau lòng, đau lòng vì thân phận của Liên Hảo lúc này chỉ là vợ trước của Lan Đình Phuong.

Cho đến khi Liên Hảo cúi đầu xuống, khi Tú Cẩm thấy rõ trên gáy cô có một vết sẹo nhỏ giống như một hạt ngọc, cô ta thoáng ngáy người, gáy của Thư Tiểu Tiểu cũng có vết sẹo giống như vậy. Khi đó, Tú Cẩm mới bừng tỉnh đại ngộ.

Liên Hảo cúi đầu, việc đầu tiên làm chính là chỉnh lại cổ áo và giúp Lan Đình Phuong gài lại nút áo. Trước đây, những lúc Lan Đình Phuong say rượu, Liên Hảo đều sẽ làm như vậy, hành động này dường như đã biến thành một loại hình thức được thiết lập sẵn trong máy tính.

Khi đã gài xong nút áo soni cho anh, Liên Hảo vừa định lấy tay ra thì đã bị anh gắt gao bắt lấy.

Lan Đình Phuong nắm lấy tay Liên Hảo áp lên má mình.

"Liên Hảo, chúng ta về nhà, về nhà..." Anh tựa như nói mê.

Liên Hảo nhất thời bất động.

"Liên Hảo, theo anh về nhà... Chúng ta về nhà.. Có được hay không? Liên Hảo, Liên Hảo..." Anh thì thào gọi, âm cuối trầm miên, trong lời nói còn thoảng thoảng mùi thơm của chất cồn.

Chất cồn kia dường như cũng truyền sang cho Liên Hảo. Lẽ ra cô phải rút tay ra nhưng lại biến thành nắm ngược lại tay anh, thay vì phải nói lời cự tuyệt lại biến thành: "Được, chúng ta về nhà!"

Dọc theo đường đi, anh giống như một đứa trẻ nghe lời. Bọn họ ngồi ở ghế sau xe, bả đầu anh gác ở trên vai Liên Hảo. Thỉnh thoảng anh sẽ giống như một con chó con, dùng mũi hướng trên người Liên Hảo ngửi. Sau đó, lại giống như một đứa trẻ hồn nhiên thỏa mãn cười.

Ánh đèn neon mê ly tỏa sáng được trang trí hai bên đường, tình huống này giống như đã từng quen thuộc, dường như rất lâu rất lâu trước đây, cô cũng đã từng trải qua quang cảnh như vậy.

Quang cảnh kia tựa như ánh trăng trong gương, trong nước.

Trong cái đêm điên rồ này, Liên Hảo lại một lần nữa đi đến ngôi nhà đã từng thuộc về cô cùng Lan Đình Phuong.

Tiểu Đào giúp cô đem Lan Đình Phuong đưa đến phòng ngủ sau đó liền rời đi.

Liên Hảo ngồi ở trên giường ngắm người nhìn khắp gian phòng, phòng ngủ này vẫn duy trì trạng thái như lúc cô rời đi, chỉ là bức tranh sơn dầu lộ ra nửa bên mặt ở đối diện giường đã đổi thành bức tranh sơn dầu vẽ cánh đồng lúa mạch mênh mông vô bờ. Bức tranh sơn dầu kia là do Liên Hảo mua của một họa sĩ vẽ đạo ở quảng trường Prague Tiệp Khắc, cô luôn đặt nó ở trong thư phòng của mình.

Mỗi khi Liên Hảo muốn rút tay ra đều bị Lan Đình Phuong rất nhanh nắm chặt, vừa cử động, giây tiếp theo đã bị Lan Đình Phuong kéo ngã vào trên giường. Sau đó, anh co người lại nằm ở bên cạnh Liên Hảo, tư thế này giống như một đứa trẻ đang cuộn tròn trong cơ thể người mẹ. Tóc mái của anh rối tung phủ ở trên trán, có vài sợi tóc hơi dài phủ ở trên mi mắt anh.

Mơ hồ, Liên Hảo lại nhớ đến buổi chiều hôm đó, tiếng dây xích đu đu đưa vang vọng khắp không gian tĩnh lặng của buổi chiều trong khuôn viên trường. Liên Hảo tựa vào dưới bóng cây, dùng ngón cái cùng ngón trỏ đỡ máy ảnh, nhắm ngay chàng trai đang chơi xích đu cách đó không xa. Chàng trai đó có mái tóc hơi dài, gió đầu hạ nhẹ thổi bay tóc của anh, mái tóc nhuộm màu nắng vàng đang bay cùng với chiếc xích đu kia.

Bầu trời trong vắt và mùa thu đang dần đến, lá cây xung quanh dường như được nhuộm thành một màu vàng nhàn nhạt, đó là một hình ảnh vô cùng đẹp.

Khi Liên Hảo hiểu được bầu trời sẽ đổi màu theo mùa như thế nào, thì cô cũng bắt đầu say mê phim ảnh. Vào buổi chiều hôm ấy, đối với Liên Hảo, chàng trai trên xích đu kia chính là một thước phim vô cùng tuyệt đẹp.

Một lúc sau có một nữ sinh cầm cặp sách gọi to: "Lan Đình Phuong, An Ny đang chờ anh ở cổng trường."

Khi đó, Liên Hảo mới biết được thì ra chàng trai kia chính là người mà rất nhiều nữ sinh trong trường thường hay tụ tập cùng nhau vụng trộm nói đến, Lan Đình Phuong.

Đối với lần đầu tiên nhìn thấy Lan Đình Phương, Liên Hảo cũng không có ấn tượng gì cho lắm, điều đặc biệt về anh mà cô ấn tượng chính là tóc của anh có chút dài, có cảm giác giống như diễn viên điện ảnh.

Năm đó, Liên Hảo mười sáu tuổi, có niềm say mê vô bờ đối với điện ảnh, giấc mộng của cô là trở thành một đạo diễn có thể làm ra những bộ phim đầy chất thơ. Hai năm sau, Liên Hảo vẫn say mê điện ảnh, nhưng cô càng say mê chàng trai tên Lan Đình Phương. Giấc mộng của cô là có một ngày trở thành vợ của Lan Đình Phương, vì anh sinh con dường cái.

Những ký ức đứt đoạn, đủ loại gồ ghề từng chút một được nhớ lại. Trong căn phòng quen thuộc này, Lan Đình Phương đang ngủ say dường như bỗng chốc trở thành chàng trai ngồi trên xích đu của buổi chiều hôm ấy. Ngón tay Liên Hảo ở giữa không trung lay động, dường như trong nháy mắt cô nghĩ sẽ đẩy ra những sợi tóc đang phủ ở trên trán Lan Đình Phương. Nhưng cuối cùng, những ngón tay đưa ra lại bị thu về từng ngón một, trở thành hình dạng giống như nắm tay.

Dùng một chút lực, Liên Hảo từ trên giường đứng dậy.

Đứng ở trước cửa phòng ngủ, giống như một kẻ lang thang dè dặt với mọi thứ, Liên Hảo chậm rãi mở ra cửa phòng, bàn tay sờ soạng công tắc, nó vẫn còn ở nơi đó. Nhẹ nhàng nhấn một cái, toàn bộ căn phòng sáng rực lên, những ngọn đèn từng cái từng cái một sáng lên. Liên Hảo thích ánh đèn có sắc màu ấm, ở rất nhiều rất nhiều đêm mùa đông lạnh giá, nó có thể giúp cô xua tan đi sự hoang vu ở sâu trong nội tâm mình.

Cùng với ánh sáng của căn phòng này chính là sự mát mẻ. Mỗi một góc trong căn phòng đều có dấu vết cho sự mát mẻ của Cổ Liên Hảo. Hy vọng, chờ đợi, thất vọng, cô đơn là bốn khái niệm trải qua trong một ngày của cô, cứ ngày này qua ngày khác trình diễn.

Cuối cùng, Liên Hảo đem ánh mắt dừng ở trên sofa trong phòng khách. Liên Hảo tựa hồ lại nhìn thấy hình ảnh của bản thân mình. Cô đã từng co người ngồi trên chiếc sofa này, miệng cắn đầu bút, ngơ ngác nhìn đồng hồ ở phía đối diện, hy vọng mười hai giờ đến chậm một chút, cho rằng có thể gặp tiếp theo anh sẽ trở về. Sau khi qua mười hai giờ, cô lại hy vọng thời gian qua mau một chút, để sau đó cô lại có thể bắt đầu ngày thứ hai chờ đợi.

Ngốc sao? Đùng là ngốc thật! Liên Hảo tự hỏi tự đáp, lau hai mắt, vỗ vỗ mặt mình, Cổ Liên Hảo, tất cả đều đã qua!

Tựa như một câu nói trong một cuốn sách, đêm có dài đến mấy thì cuối cùng rồi cũng sẽ qua đi.

Mở ra mi mắt, sau cơn say, kết cấu lập thể trên trần nhà giống như kính vạn hoa. Trong lòng Lan Đình Phương là một trận lo lắng hoảng loạn, trống trải ở trong lòng lại bắt đầu vô biên vô hạn kéo dài. Anh chán ghét trở lại cái nơi quen thuộc này, nhưng mỗi khi trốn tránh một việc gì đó, anh cũng sẽ lại trở về đây.

Nơi này đã từng là "Nhà", từng có một người phụ nữ tên là Cổ Liên Hảo đã ở đây. Đã từng, thân phận của cô là vợ của Lan Đình Phương.

Đã từng? Lan Đình Phương thời khắc này thật oán hận hai từ đã từng này, chính hai từ này đã khiến anh mất đi Cổ Liên Hảo.

Bên ngoài có tiếng vang rất nhỏ, Lan Đình Phương nâng tay đánh vào đầu mình, anh ghét cái loại ảo giác này. Mỗi lần anh say rượu chúng đều luôn xuất hiện tra tấn anh.

Nằm trên giường, Lan Đình Phương mơ hồ nhớ lại về giấc mơ đêm qua. Trong giấc mơ, dường như cả thế giới chỉ còn lại có mùi hương độc nhất vô nhị đến từ chính trên người Liên Hảo.

Trong một năm đầu khi Liên Hảo rời đi, Lan Đình Phương đã từng hẹn hò cùng không ít phụ nữ trẻ đẹp, trên người bọn họ có mùi nước hoa, cũng có người không có. Ý đồ của anh là muốn ở trên người bọn họ tìm ra mùi hương giống như mùi trên người của Liên Hảo.

Đó là một loại mùi hương khiến cho người ta vô cùng tưởng niệm

Dần dần, anh hiểu ra, mùi hương của một số người trên thế giới này thật ra điều là đến từ cảm giác của chúng ta. Người ta nói rằng, mùi hương kia chỉ đến từ chính người mà chúng ta yêu. Khi đó, anh cảm thấy đây tuyệt đối là một chuyện không có logic. Yêu? Rõ ràng, Cổ Liên Hảo ở trong suy nghĩ của anh chính là một cô gái tốt, phụ nữ tốt, người vợ tốt, nhưng cũng không phải là cô gái mà anh yêu, người phụ nữ mà anh yêu, người vợ mà anh yêu.

Nhìn xem, hiện tại thì sao? Cô trở thành cô gái mà người đàn ông khác yêu, người phụ nữ mà người đàn ông khác yêu, người...

Nghĩ đến đây, trái tim Lan Đình Phương như bị nhéo đến phát đau, đau đến mức anh phải cuộn cả cơ thể của chính mình lại.

Bên ngoài có tiếng vang của vật gì đó rơi xuống đất, dường như Lan Đình Phương nghe được một tiếng quát mắng ôn nhu: "Ca Ca, em có thể để cho chị yên tĩnh một chút được không?"

Giọng nói kia tựa như pháo hoa giữa bầu trời đêm, nổ âm ở bên trong đầu vốn trống rỗng của Lan Đình Phương.

Ở trong phòng bếp, Ca Ca đi chuyển quanh Liên Hảo, hết căn ống quần, lại đi đùa nghịch dép của cô. Liên Hảo lúc này quả thật rất buồn rầu.

Tối hôm qua Liên Hảo ngủ ở trên sofa, vốn nghĩ thừa dịp Lan Đình Phương chưa tỉnh lại sẽ rời đi, nhưng khi cô tỉnh lại đã thấy Ca Ca nằm ở bên cạnh, đáng thương nhìn mình.

Vì thế, Liên Hảo liền hiện tại ở trong phòng bếp, ban đầu chỉ tính lấp đầy bụng Ca Ca, nghĩ một chút, Liên Hảo nấu một chút cháo. Lan Đình Phương say rượu thường có thói quen ăn cháo trắng, hơn nữa mỗi lần ăn còn cho thêm vào một chút muối.

Mọi thứ trong phòng bếp đều được duy trì ở trạng thái giống như trước đây, quen thuộc đến nỗi khiến Liên Hảo hoảng hốt, cứ như bọn họ chưa từng trải qua ly biệt. Cô ngơ ngác đứng đó nhìn cháo trắng đang sôi trên bếp, Ca Ca sau khi ăn no lại tiếp tục cắn ống quần cô.

"Ca Ca, em có thể để cho chị yên tĩnh một chút được không?." Liên Hảo bắt đầu cúi đầu nhìn Ca Ca, vừa vặn nó cũng nâng lên ánh mắt nhìn Liên Hảo, bộ dáng vô tội.

Liên Hảo nở nụ cười.

Nụ cười nhanh chóng trở nên cứng đờ, có ngón tay thon dài từ sau lưng Liên Hảo vòng lại, cô bị anh ôm ấp trong lòng. Cô nghe được một giọng nói dịu dàng đến mức chảy ra nước từ phía sau lưng mình: "Thì ra tối hôm qua anh không có nằm mơ, Liên Hảo, thật sự là em."

Liên Hảo muốn mở tay anh ra lại bị tay anh nắm giữ ngược lại: "Ngoan, đừng nhúc nhích, chỉ một lát, để anh ôm em một lát."

Ngay lúc này đây, cô đột nhiên lại nhớ đến những thời khắc mà dường như trước đây cô đã bỏ lỡ. Có Liên Hảo cùng Lan Đình Phương không phải không có những kỷ ức tốt đẹp.

Anh vì cô làm bữa sáng, cùng cô vượt qua thời gian buổi sáng tốt đẹp.

Anh công cô, ở trong con gió đầu hè, ghé vào bên tai cô khe khẽ nói nhỏ.

Anh giúp cô mang giày, động tác còn đẹp trai hơn nam chính trong phim tình yêu lãng mạn.

Anh đeo găng tay cho cô, trong một ngày mùa đông vô cùng lạnh giá, anh đem găng tay của anh đeo vào tay cô, cho dù lúc đó tay anh bị đông lạnh đến đỏ sạm.

Anh xuất hiện ở sân bay vào một đêm gió tuyết, giúp cô xách hành lý, còn mang đến cho cô một phần canh nóng, nói với cô là anh tới đón cô về nhà.

Anh hôn cô, anh tiến vào trong cơ thể cô, để cô hiểu được sự ngọt ngào của những người yêu nhau, để cô hoàn thành quá trình lột xác đau đớn tuyệt đẹp từ một cô gái trở thành một người phụ nữ.

Có Liên Hảo cùng Lan Đình Phương trong quá khứ cũng không phải đều là chua xót.

Khi Liên Hảo còn đắm chìm trong hồi ức, có một cái chạm nhẹ, giống như bướm bướm nhẹ nhàng dừng ở trên vết sẹo nhỏ do bị bỏng ở trên gáy cô.

Liên Hảo nhắm hai mắt lại, như thể cô lại trở về thời thơ ấu, bà ngoại kéo tay cô bước từng bước một trên những bậc thềm phủ đầy rêu xanh đi đến ngôi miếu cổ, còn cô thì vừa đi vừa hát một bài hát thiếu nhi vừa mới học được. Trong cơn gió lướt qua, cô ngửi được mùi hương tỏa ra từ những thiện nam tín nữ xung quanh.

Ngay cả chùa miếu dường như cũng đang phát ra mùi hương.

Và đôi môi của Lan Đình Phương cũng tràn ngập mùi hương mà cô luôn lưu luyến. Anh hôn lên khóe miệng cô, ở bên tai cô nói:

"Liên Hảo, rời khỏi anh ta, trở lại bên cạnh anh."

Một tiếng vang cực lớn giống như tiếng ô tô va chạm cứ như vậy đâm vào tai Liên Hảo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Sau khi anh trở thành kỷ ức(13)

"Liên Hảo, rời khỏi anh ta, trở lại bên cạnh anh!" Anh vừa hôn cô vừa nhẹ giọng níu non.

Một âm thanh cực lớn giống như tiếng ô tô va chạm cứ như vậy đâm vào tai Liên Hảo. Cô hung hăng đẩy Lan Đình Phương ra, cúi người thờ đốc, tay theo bản năng vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Động tác này của Liên Hảo trực tiếp khiến Lan Đình Phương đau đớn, anh một phen đẩy Liên Hảo lên trên bồn rửa, dùng hai tay khóa cô ở trong lòng mình.

Không có đường lui, Liên Hảo chỉ có thể nắm chặt nắm tay, cố sức đẩy Lan Đình Phương ra, cuối cùng kéo ra được một chút khoảng cách.

"Rời khỏi anh ta, anh ta không xứng với em!" Lan Đình Phương gằn từng tiếng.

Rời khỏi anh ta, anh ta không xứng với em? Liên Hào nhớ tới những lời nói mà mấy ngày trước Lan Đình Phương đã nói ở Hi Nhạc Phúc, người đàn ông này thật đúng là buồn cười.

"Anh ấy không xứng với tôi?" Liên Hào nở nụ cười: "Lan tiên sinh hình như đã quên tôi là người đã kết hôn hai lần? Lan tiên sinh còn nói ở Trung Quốc người kết hôn hai lần là loại hàng ế, là đồ ăn quá thời hạn. Sao chỉ mới có vài ngày, Lan tiên sinh lại hoàn toàn thay đổi rồi?"

Đáng chết, Lan Đình Phương ở trong lòng hung hăng nắn bóp bản thân mình.

Thật sâu thò ra một hơi, Lan Đình Phương cố gắng khiến cho giọng nói của mình thật bình tĩnh, anh nâng thất lưng Liên Hào, tay ở trên lưng cô vuốt ve lên xuống, anh không thích cơ thể cô ở trong lòng anh cứ cứng đờ ra như vậy.

"Anh chỉ cần dùng bốn mươi tám tiếng đồng hồ là đã biết hết tất cả, kể cả những thông tin mà những đơn vị truyền thông báo chí kia đã từng đưa cùng với không đưa anh đều biết hết!"

Trong lòng Liên Hào căng thẳng, giọng nói run run: "Anh đã biết cái gì!"

"Anh biết em cùng Nguyên Anh Hùng ở cùng nhau là vì mẹ anh ta. Mẹ anh ta hy vọng em trợ giúp anh ta, giúp anh ta thoát khỏi đủ loại thói quen xấu trong vòng lẩn quẩn của giới nghệ thuật. Nhưng mà em cũng không cần phải đặt bản thân mình vào!"

"Ồ cùng nhau?" Liên Hào lắc lắc đầu, khẩu khí của người này thật đúng là làm cho người ta không thoải mái: "Lan tiên sinh, mong anh chú ý lời nói của mình, tôi cùng Anh Hùng là vợ chồng hợp pháp, quan hệ của chúng tôi được pháp luật bảo hộ, hơn nữa..."

"Hơn nữa.." Liên Hào tăng thêm thanh âm: "Hơn nữa, tôi cảm thấy có thể cùng Anh Hùng kết hôn là một điều rất tuyệt vời."

Điều rất tuyệt vời? Đây tuyệt đối là lý do thoát thai khó có thể chịu được nhất mà Lan Đình Phương đã từng nghe qua. Nắm tay anh hung hăng nện ở trên bồn rửa, tạo ra một trận tiếng vang loảng xoảng của bát đĩa đổ vỡ, lòng bàn tay truyền đến đau đớn khiến cho anh phải nhủ mảy. Đồng thời, đau đớn này cũng nhắc nhở anh, hiện tại không phải là thời điểm dễ tức giận.

Điều chỉnh tốt hơi thở, gò má Lan Đình Phương áp lên thái dương Liên Hào: "Liên Hào, anh ta không xứng với em, đồng thời, anh ta cũng không thích hợp với em, công việc của anh ta rất phức tạp, sinh hoạt cá nhân cũng rất rối loạn. Anh ta dùng qua chất cấm, cùng đàn ông có vợ tán tỉnh. Anh ta phát biểu công kích pháp luật của chính phủ, còn từng bôi vôi vào tượng đài trái phép mà bị giam giữ. Mà Cố Liên Hào là một người thích có cuộc sống đơn giản, hai người không thích hợp ở cùng nhau."

Giọng nói của anh dịu dàng, dịu dàng tựa như một trường bồi hy vọng cô được tốt. Đối với một Lan Đình Phương như vậy, Liên Hào cảm thấy bàng hoàng.

"Đó điều là những việc trước kia." Liên Hào gian nan nói: "Đình Phương, tôi không biết anh gần đây bày ra đủ loại hành vi là xuất phát từ nguyên nhân gì, điều duy nhất mà tôi có thể khẳng định là chúng ta đã trở thành quá khứ. Tôi còn có thể nói cho anh là Anh Hùng rất tốt, chúng tôi không có tồn tại cái khái niệm không phù hợp giống như lời mà anh đã nói. Là tôi cam tâm tình nguyện kết hôn cùng với anh ấy."

Sau khi nói xong những lời này, vai của Liên Hào bị Lan Đình Phương nắm đến phát đau, lồng ngực anh mãnh liệt đập phồng, dường như đang bày tỏ một loại cảm xúc phẫn nộ: "Nguyên Anh Hùng rất tốt? Cố Liên Hào, em còn muốn lừa ai? Em có biết hay không ở một tuần sau khi hai người kết hôn, cái người đàn ông rất tốt trong miệng em cùng một ngôi sao người Italy tên Monica ở trong khách sạn lâu lổ? Người đàn ông như vậy sao anh có thể yên tâm đem em giao đến trên tay anh ta."

Chung quy, cái tên Monica này cũng bị tìm ra được, Liên Hào cười khổ.

"Chuyện đó tôi có biết đến, đó chỉ là một sự hiểu lầm." Liên Hào nghiêng mặt đi.

"Hiểu lầm?" Lan Đình Phương một lần nữa đập tay vào bồn rửa, bộ dụng cụ ăn trên kệ tủ lần lượt rơi xuống, âm thanh gòn giã kia khiến cho Ca Ca sợ tới mức sững sờ.

"Cố Liên Hào, anh ta đã nói với em như thế sao? Vậy em có muốn anh đem đoạn video clip kia lấy ra cho em thưởng thức một chút không? Hình ảnh vô cùng sắc nét, tuyệt đối sẽ không khiến cho em thất vọng."

"Anh...." Liên Hào tức giận đến phát run: "Lan Đình Phương, anh cho người điều tra anh ấy? Anh có biết cái gì gọi là riêng tư hay không? Anh mẹ nó là một tên khốn... Anh..."

Cô vì người đàn ông khác mà mắng anh, nhận thức này khiến cho Lan Đình Phương vô cùng tức giận, anh càng dán sát vào cô: "Anh, Anh cái gì? Cố Liên Hào, anh ta phản bội em, vậy mà em còn bảo vệ cho anh ta?"

"Tôi..." Hơi thở nóng hổi của anh phun ở bên tai Liên Hào, rất ngứa, khiến cho Liên Hào càng kích động lên, thậm chí còn mất đi năng lực tổ chức ngôn ngữ.

Mạnh mẽ nâng cằm của Liên Hào lên, thẳng tắp nhìn vào mắt cô, Lan Đình Phương nâng lên khóe miệng: "Liên Hào, em không thấy kỳ quái sao? Sau khi nghe những lời này của anh, không phải là em nên biểu hiện ra sự bi thương cùng ghen tị mà một người vợ nên có sao? Thế nào ngược lại lại đi chất vấn về quyền riêng tư cá nhân?"

Lan Đình Phương nói tới đây thì giọng nói bất giác trở nên dịu dàng. Phát hiện này không hề nghi ngờ khiến cho tâm tình anh cực tốt, ngón tay ở trên gương mặt cô trêu chọc, mang theo một chút kỹ thuật tán tỉnh: "Liên Hào, có phải em cũng không cần quan tâm đến việc anh ta có phản bội em hay không đúng không? Liên Hào, có phải, em đối với anh ta không có một chút tình yêu nam nữ nào? Có phải, cho tới hôm nay, trong lòng em vẫn còn có anh, cho nên em không thể nào yêu bất kỳ người đàn ông nào khác nữa?"

Ngón tay ở trên má cô tựa như một nguồn điện nguy hiểm, Liên Hào ức chế không được sợ run lên.

"Cùng anh ta ly hôn, Liên Hào, sau đó, trở về với anh!" Lan Đình Phương ở bên tai cô nhẹ giọng nói ra.

Có lẽ là vì bị ép thật chặt, khiến cho đầu óc Liên Hào rơi vào trạng thái thiếu dưỡng khí, cho nên cô không thể nghĩ được gì khác nữa cả. Mặt của anh tiến tới gần hơn một chút, hai hàng lông mi thật dài tựa như đôi cánh bướm đen điểm lệ trong rừng rậm, đang từ từ bay đến gần cô.

Môi Lan Đình Phương dừng ở trên trán của Liên Hào, hôn xuống chớp mũi, kế tiếp là môi. Cũng không biết đầu lưỡi anh làm thế nào mà đẩy được răng của cô ra, cùng môi cô triển miên. Dường như từ sâu trong tâm hồn cô nói cho cô biết, kỳ thực cô cũng khát cầu thời khắc như vậy. Bởi vì khát cầu, cho nên nó khiến cho Liên Hào run rẩy nâng tay lên, chậm rãi ôm lấy thất lưng anh, đồng thời cũng khiến cho cô kiễng mũi chân.

Ngực chột lạnh, nút áo rơi trên mặt đất phát ra âm thanh tinh tế và rõ ràng, động tĩnh nho nhỏ kia thể nhưng lại tạo ra một cơn sóng gió động trời. Trong tiếng hét sợ hãi, một chiếc xe bởi vì thắng không được đã đâm vào chiếc xe thứ hai, chiếc xe thứ hai bị động đâm vào chiếc xe thứ ba. Những chiếc xe cùng với tiếng vang thật lớn nối tiếp nhau tựa như những quân cờ domino ngừng ở ven đường, cuối cùng đâm vào một chiếc xe Toyota màu đen, người phụ nữ trong xe đang nghe điện thoại, biểu cảm lo âu.

Thời điểm nút áo thứ hai rơi trên mặt đất, Liên Hào hung hăng dùng sức đẩy toàn bộ đầu của người đàn ông đang chôn ở trên ngực mình ra, nhưng cô không đẩy được anh. Lúc này đây, cô giống như một bệnh nhân mất đi năng lực ngôn ngữ, từng giọt từng giọt nước mắt từ trong mắt Liên Hào chảy xuống.

Những giọt nước mắt nóng hổi kia khiến cho Lan Đình Phương dừng lại động tác. Liên Hào vừa mới được thả lỏng lại bắt đầu liều mạng giãy giụa. Khuôn mặt đầy nước mắt kia khiến cho Lan Đình Phương ngẩn ngơ.

Giây tiếp theo, cơ thể anh bị đẩy ra, ngay sau đó bàn tay anh đau nhói.

Cô cứ như vậy mà trốn chạy.

Liên Hào chạy tới phòng khách cầm lấy túi xách đi đến trước cửa, nghe anh ở sau lưng cô nói: "Liên Hào, đừng đi."

Dừng một chút, cô nói: "Đình Phương, tôi đã kết hôn, đây là sự thật mà anh nên chấp nhận. Tôi không hy vọng anh tiếp tục lặp đi lặp lại những việc giống như ngày hôm nay. Hơn nữa, tôi không muốn anh khoa tay múa chân đối với hôn nhân của tôi."

Sau khi nói xong những lời này, Liên Hào không có một tia do dự mở cửa.

Nhìn cánh cửa đóng lại, Lan Đình Phương gất gao nắm chặt quyền. Từ trong lòng bàn tay truyền đến từng trận đau đớn, trên tay anh là vết thương do bị mảnh vỡ cắt phải, máu chảy ra nhỏ từng giọt ở trên sàn nhà màu trắng gạo, nhìn rất ghê người.

Vào cuối tuần, chương trình áp chót của trại hè Bắc Kinh đã được diễn ra. Đây là một chuyến tham quan văn hóa dân tộc. Ở làng dân tộc, bọn trẻ bị hấp dẫn bởi những hoạt động mang đậm sắc thái dân gian vô cùng thú vị, chúng là những hoạt động tượng trưng cho các dân tộc thiểu số.

Ngôi làng nhỏ bị xáo trộn này có rất nhiều niềm vui.

Thời điểm chạng vạng, nhân viên công tác người bản địa chuyển củi lửa đến, bởi vì bọn trẻ cùng tổ làm phim đến nên bọn họ cố ý bày ra, bình thường chỉ có ở ngày hội mới có thể tổ chức đốt lửa trại.

Khi lửa trại vừa mới được đốt lên, Lan Đình Phương đến.

Anh mang đến một số thực phẩm.

Anh để cho Tiểu Đào cùng Phương Hữu Vi đem thực phẩm lấy xuống, sau đó bước thẳng đến bên cạnh Liên Hào.

Kể từ buổi sáng ngày hôm đó trở đi, Lan Đình Phương đã có hai ngày không có xuất hiện trước mặt Liên Hào. Bọn trẻ cùng viện trưởng Ngô đối với sự xuất hiện của Lan Đình Phương rất nhiệt tình. Cô bé Emma từng nói lớn lên phải gả cho Lan Đình Phương vô cùng thân thiết kéo tay của anh. Lan Đình Phương vô vô đầu cô bé, nghe cô bé dùng tiếng Trung không quá thành thạo lái nhái.

Lửa trại làm nổi bật khuôn mặt của anh, ngũ quan xinh đẹp tựa như hoa Mạn Đà La giữa khuya mê hoặc lòng người. Dường như cảm giác được Liên Hào đang chăm chú nhìn mình, anh nghiêng mặt qua nhìn cô, sau đó mỉm cười.

Nụ cười kia, cùng với lửa trại đỏ au quả thật có ma lực khuynh thành.

Liên Hào hoảng hốt, quay mặt đi, cảm giác bên tai có một chút nóng lên.

Bọn nhỏ rút cuộc ăn xong bữa tối mà người dân bản địa cố ý chuẩn bị.

Lan Đình Phương đi tới trước mặt chúng, vỗ vỗ bàn tay: "Các bạn nhỏ, bây giờ chú muốn nói cho các con một sự kiện, cùng với trung cầu một chút ý kiến của các con."

Giương mặt của anh mang theo mỉm cười: "Thân ái, năm sau các con có nghĩ sẽ lại đến Bắc Kinh, cùng với ba mẹ của mình?"

Bọn trẻ hoan hô nhảy nhót.

Kế tiếp Lan Đình Phương tuyên bố với bọn họ, trong vòng mười năm liên tục, Truyền thông Á Thái hàng năm đều sẽ tổ chức trại hè gia đình, hàng năm anh sẽ tài trợ từng đợt cho năm trăm đứa trẻ đến từ học viện cùng với gia đình của chúng tới Bắc Kinh tham gia trại hè gia đình.

Tin tức này khiến cho viện trưởng Ngô cùng với bọn trẻ vô cùng vui mừng, thậm chí còn có đứa bé có chút nóng vội đã cầm lấy điện thoại đem tin tức này báo cho ba mẹ mình biết, có đứa ồn ào muốn báo danh.

Viện trưởng Ngô đi tới trước mặt Lan Đình Phương, biểu đạt sự cảm kích của mình.

Trong tiếng líu lo líu rít của bọn trẻ, Lan Đình Phương vỗ tay, ý bảo bọn trẻ yên tĩnh.

Chờ bọn trẻ an tĩnh lại, ánh mắt Lan Đình Phương dừng ở trên mặt Liên Hào, anh nói:

"Nhưng mà, có một điều kiện, các con phải đem cô giáo Cố của các con cho chú mượn. Bây giờ, chú đang trung cầu ý kiến của các con cùng với cô giáo Cố."

Bọn trẻ đem ánh mắt tràn đầy hy vọng hướng về phía Liên Hào ở bên này. Sắc mặt Liên Hào có chút trắng.

"Liên Hào, em có đồng ý cho anh mượn em không?"

Tác giả: Theo mọi người thì... Lan #S\$%** đã cải tạo được đến giai đoạn nào rồi? Vẫn còn là cận bã hay là đã tẩy trắng một nửa, hay là...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Sau khi anh trở thành ký ức(14)

Trước mặt mọi người, Lan Đình Phương hỏi Liên Hào: "Liên Hào, em có đồng ý cho anh mượn em không?"

Bọn trẻ cả một đám đều dùng ánh mắt mong đợi nhìn Liên Hào. Trong lòng Liên Hào hoảng loạn, cô đem ánh mắt chuyển hướng về phía viện trưởng Ngô, nhưng khuôn mặt đã không còn trẻ giống như mẹ cô dường như cũng đang như có như không chờ đợi.

Trong số đó có một cậu bé người da đen tên là Jessy kéo tay Liên Hào lại, dùng tiếng Trung Quốc mà cô đã dạy cho cậu nói với cô: "Cố, cô đáp ứng đi! Con muốn mang mẹ con đến Trung Quốc, ăn vịt nướng Trung Quốc, nghe kinh kịch Trung Quốc, đi Trường Thành Bắc Kinh."

Jessy không biết ba mình là ai, từ nhỏ sinh trưởng ở một xóm nghèo, rất nhiệt tình yêu thích văn hóa Trung Quốc. Mẹ cậu bé đã dùng số tiền mà cô ấy đã làm việc vất vả kiếm được để đưa Jessy đến học viện.

Ánh mắt trong suốt mang theo chờ đợi kia khiến cho hốc mắt Liên Hào nóng lên, cô cúi người xuống, hôn lên trán Jessy, sau đó đứng lên, hít thật sâu một hơi: "Được rồi."

Lời của cô khiến bọn trẻ vô cùng vui mừng, chúng chạy đến vây quanh cô như một viên kẹo bọc đường, và đối với cô, điều này không khác gì một sự cảm dỗ ngọt ngào.

Liên Hào bị Lan Đình Phương kéo ra từ vòng vây của đám nhóc, trong sự ồn ào, anh một đường lôi kéo cô chạy. Ra khỏi làng dân tộc, Liên Hào hung hăng rút tay ra khỏi tay của Lan Đình Phương, cô dùng lực rất lớn, Lan Đình Phương nhú mồm, ôm lấy tay phải. Lúc này Liên Hào mới nhìn rõ trên tay phải của anh đang quấn kín băng vải.

"Tay bị làm sao?" Giọng nói của Liên Hào cực kỳ nhỏ nhẹ.

"Ngày đó, ở trong phòng bếp em đẩy anh ngã nên đụng phải thủy tinh trên mặt đất." Lan Đình Phương cũng rất bất ngờ khi mình lại trả lời như vậy, chỉ là khi cô hỏi anh, có một giọng nói nói với anh: "Để cho cô ấy ấy này đi, tốt nhất là anh nói gì nghe vậy."

Thời điểm Lan Đình Phương hai mươi tuổi, anh chưa từng nghĩ đến, mười một năm sau bản thân anh sẽ dùng loại tiểu xảo không thể chấp nhận được này đi đối phó với một người phụ nữ.

Quả nhiên, cô đến gần anh hơn một chút, quan sát tay anh một lúc, nhỏ nhẹ nói: "Chúng ta đi đâu?"

"Đêm nay mọi việc đều nghe anh an bài có được không?" Lan Đình Phương nhìn cô, cô không có né tránh, chỉ rừ mắt xuống, gật gật đầu.

Lan Đình Phương trong lòng có hơi đắc ý, anh đã tham khảo qua một quyển sách hướng dẫn đàn ông về nghệ thuật giao tiếp với phụ nữ. Có được không? Có thể hay không? Là những lựa chọn tốt nhất trong số vài lựa chọn. Theo như điều tra thì đây là những lời nói đại biểu cho một trăm phần trăm tôn trọng.

Liên Hào mặc cho Lan Đình Phương đưa cô lên xe, đi tới một con phố nổi tiếng ở Bắc Kinh. Khi trở lại trên xe, trên người Liên Hào mặc một chiếc váy hoa Chanel màu đen.

Liên Hào mặc chiếc váy này rất thanh lịch, tuy không quá xinh đẹp bức người, nhưng khuôn mặt này ở trong mắt Lan Đình Phương là vừa đúng. Đường như, mũi cô cao thêm một chút anh sẽ không hài lòng, mắt cô nếu lớn hơn một chút anh liền thấy chướng mắt, lông mày của cô thô hơn một chút cũng sẽ không còn cảm giác thanh tú.

Lắc đầu, Lan Đình Phương cũng không biết cái logic này của anh từ đâu mà có.

Liên Hào bị ánh mắt sáng quắc của Lan Đình Phương làm cho mắt tự nhiên, cô dời xuống ánh mắt, dừng ở trên tây trang màu đen của anh. Lúc này cô mới phát hiện Lan Đình Phương đêm nay ăn mặc có phần trang trọng, bộ tây trang thủ công đến từ Italy này khiến cho anh càng thêm nổi trội.

Liên Hào bất giác trở nên hoảng loạn. Trong lúc cô còn đang phân tâm, Lan Đình Phương nhẹ vỗ về vành tai cô, đem khuyên tai đeo lên cho cô.

Đó là một chiếc khuyên tai trân châu cổ điển, ánh sáng từ trên khuyên tai phản chiếu lên trên cửa sổ xe, phát ra đủ loại màu sắc.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuyên tai trên tai cô, Lan Đình Phương đột nhiên nói: "Thực xin lỗi em, Liên Hào! Thời điểm em làm vợ anh, anh đã không đem nó đeo cho em. Đây là đôi khuyên tai của bà nội anh, là vật gia truyền, truyền từ thế hệ này đến thế hệ khác. Đúng lý ra, lúc chúng ta kết hôn, anh nên đưa nó cho em, nhưng anh đã không làm như vậy, là lỗi của anh."

Liên Hào có hơi thương cảm. Có lẽ, cùng anh kết hôn sáu năm, ở trong lòng anh cô chưa từng chân chính được anh coi là vợ của mình. Có lẽ, người mà anh chân chính muốn đeo đôi khuyên tai trân châu này là Bách An Ny.

Liên Hào nâng tay lên, muốn lấy đôi khuyên tai này xuống.

"Đừng, Liên Hào." Lan Đình Phương chặn lại tay cô: "Em nói đêm nay đều nghe anh."

Chần chờ một chút, Liên Hào chậm rãi bỏ tay xuống.

Khuôn mặt Lan Đình Phương biểu hiện sự vui mừng rõ rệt: "Hiện tại mang nó cùng anh đi tham gia một buổi tiệc từ thiện."

Theo như lời Lan Đình Phương thì buổi tiệc từ thiện được cử hành ở nhà hát quốc gia. Nhìn tiêu đề vô cùng phô trương kia, Liên Hào mới biết được buổi từ thiện mà Lan Đình Phương mang cô tham gia chính là buổi tiệc mang tính chất khen ngợi được chính phủ tổ chức mỗi năm một lần.

Trung ương chính phủ hàng năm đều sẽ tổ chức một buổi lễ để tôn vinh những người đã có một số cống hiến hữu ích cho xã hội.

Bên ngoài nhà hát, an ninh rất nghiêm ngặt. Có không ít những chiếc xe mang biển số của chính phủ. Xe Lan Đình Phương vừa mới dừng lại, Phương Hữu Vi cùng vài nhân viên bảo an liền bước đến đón.

"Liên Hào." Lan Đình Phương nói với Liên Hào khi cô đang bước xuống xe: "Em cùng Phương Hữu Vi đi vào trước, anh đợi một lát nữa sẽ vào."

Liên Hào gật đầu, đi theo phía sau Phương Hữu Vi đi theo hai nhân viên bảo an tiến vào hội trường buổi tiệc thông qua lối đi đặc biệt.

Phương Hữu Vi đi ở phía trước thả chậm bước chân, cùng Liên Hào vai kề vai bước đi. Anh ta nhìn nhìn Liên Hào, chần chờ một chút, nói: "Cố tiểu thư, Lan tiên sinh không để cô cùng ngài ấy tiến vào là vì ngài ấy không muốn cô bị chú ý, cô không biết những tạp chí này thích nhất là viết bậy viết bạ. Còn có, những tay săn ảnh sẽ rình rập cô cả ngày. Nếu cô bị chụp được cùng Lan tiên sinh ở cùng nhau, bọn họ sẽ đem mười tám đời tổ tông nhà cô điều tra không bỏ sót một thứ gì. Không những vậy, bọn họ cũng sẽ đem việc cô đã từng học ở đâu, thành tích này nọ, những chuyện lông gà vò tỏi viết một cách rành mạch. Bọn họ khẳng định sẽ mỗi ngày đến nơi mà cô đang ở để đưa tin, còn có..."

"Những việc này tôi đều biết." Liên Hào mỉm cười đánh gãy lời nói khản trương của Phương Hữu Vi.

Phương Hữu Vi xấu hổ.

Tiến vào hội trường, tiếp tục có nhân viên công tác xem xét thiệp mời của bọn họ, sau đó đưa bọn họ đến chỗ ngồi khách quý đã được sắp xếp từ trước. Sau khi ngồi xuống, Liên Hào nhìn quanh hội trường, trên sân khấu bố trí đơn giản, trừ bỏ một cái bục trao giải còn lại tất cả đều là rèm treo buông xuống màu vàng. Bên dưới ánh sáng khúc xạ của ánh đèn sân khấu, những chỗ ngồi đều đã có người ngồi kín.

Tương phản với sự đơn giản của sân khấu, dưới sân khấu đều là những nhân vật lớn, có vài gương mặt rất hay thường xuyên xuất hiện trên kênh quốc tế.

Liên Hào vừa mới ngồi một lúc liền nhìn thấy Lan Đình Phương dưới sự dẫn dắt của nhân viên công tác ngồi xuống vị trí khách quý. Lúc Liên Hào nhìn anh, trùng hợp Lan Đình Phương cũng đang nhìn lại cô.

Anh nhìn cô mỉm cười.

Mà nụ cười này lại trùng hợp rơi vào trong mắt một người khác. Bách An Ny kinh ngạc nhìn chằm chằm Lan Đình Phương đang ngồi ở vị trí khách quý. Vừa mới rồi, anh đang cười với cô ta sao? Đã bao lâu rồi, anh không có cười với cô ta như vậy?

Bách An Ny vội vã lấy ra gương nhỏ, nhìn xem bản thân mình trang điểm có thỏa đáng hay không.

Biết hôm nay anh sẽ xuất hiện tại nơi này, cô ta phải dùng rất nhiều biện pháp mới có được tâm thiếp mời này. Bình thường chỉ thích trang điểm nhẹ nhàng, hôm nay cô ta đã phải dành ra ba tiếng đồng hồ ở thẩm mỹ viện để trang điểm theo phong cách nude đang rất thịnh hành.

Bản thân ở trong gương rất xinh đẹp. Nhìn người trong gương, Bách An Ny trong lòng chua xót. Thật lâu thật lâu trước kia cô ta không phải như thế này, cô ta luôn mặc quần jean áo thun, chân mang dép lê mỗi khi đi gặp anh.

Chính là, hiện tại, Bách An Ny có chút nhớ không ra bản thân của trước kia.

Từ khi Lan Đình Phương xuất hiện, Bách An Ny cũng không còn tâm trạng nào đi chú ý xung quanh hội trường nữa cả. Trên sân khấu, người chủ trì mặt trang phục trang trọng nói một loạt lời nói hình thức, sau đó là tiến hành đấu giá một số vật phẩm mà những người có tên tuổi mang đến. Lan Đình Phương bảy lần giơ thẻ đấu giá, thu về được ba vật phẩm, đồng thời cũng đem ba món đồ tặng lại. Hành động của anh đã giành được một tràng vỗ tay. Đối với sự tán dương của những người đó anh cũng không để tâm cho lắm, chỉ hơi hơi vuốt cằm, thong dong lạnh nhạt.

Lan Đình Phương như vậy khiến cho Bách An Ny trong lòng vô cùng thương cảm, anh đã không còn là chàng trai trước ngực đeo cây Bass cũ kỹ, ở bên dưới quán bar dưới lòng đất phát tiết bản thân của năm nào nữa.

Giờ phút này, Bách An Ny rốt cục biết, Lan Lan của An An đã bị bốc hơi theo năm tháng, và nhanh chóng bị thời gian lãng động lại thành người đàn ông trước mắt này. Biến anh thành một người có sức hấp dẫn không thể nào cưỡng lại được, giống như một mùi hương tuyệt vời nhất trên thế giới này.

Ánh mắt của anh như có như không lại hướng về phía cô ta, nhận thức này khiến cho Bách An Ny một lần nữa kích động.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, buổi tiệc tối bước vào chủ đề chính thức.

Giải thưởng mà chính phủ tổ chức trao giải lần này là loại vinh dự mà không phải ai cũng có thể mơ ước được. Mỗi năm cũng chỉ có hai loại giải thưởng được trao, giải thưởng đóng góp nổi bật nhất và giải thưởng đại diện thanh niên trẻ xuất sắc nhất.

Các giải thưởng đóng góp nổi bật nhất thường được trao cho thể hệ trước, mà giải thưởng đại diện thanh niên trẻ xuất sắc nhất mới là giải thưởng nổi bật. Người nhận được giải thưởng này chính là đại biểu, là tượng trưng cho tương lai.

Giải thưởng đóng góp nổi bật nhất đã được trao cho một nhà khoa học. Người tuyên bố cho giải thưởng "Đại diện thanh niên trẻ xuất sắc" cố ý kéo dài thanh âm, ước chừng sau ba giây mới chậm rãi đọc ra ba chữ Lan Đình Phương.

Ngồi ở bên cạnh Lan Đình Phương là vài vị được đề cử cho vị trí đại diện thanh niên trẻ xuất sắc, họ vươn tay ra chúc mừng anh. Lan Đình Phương đứng lên, ánh mắt lại một lần nữa hướng về phía bên này. Trong lòng Bách An Ny có hơi ngọt ngào, người đàn ông mà cô ta yêu đang theo sự chỉ dẫn của nhân viên công tác mặc sườn xám bước lên trên đài vinh dự.

Không giống như nhà khoa học với mái tóc trắng xóa vừa nhận cúp và giấy chứng nhận vinh dự vừa khóc thút thít. Khi Lan Đình Phương tiếp nhận cúp vinh dự từ trong tay đại biểu khách mời, anh cũng chỉ đơn giản nói một tiếng cảm ơn.

Sau khi Lan Đình Phương hoàn thành nghi thức nhận thưởng, người chủ trì tuyên bố có một vị khách đặc biệt sẽ đem đến một phần thưởng vô cùng đặc biệt trao cho người đại diện thanh niên trẻ xuất sắc này.

Người chủ trì vừa dứt lời, từ phía sau sân khấu, một người đàn ông trung niên da đen bước ra. Ông ấy vừa lên sân khấu liền ôm lấy Lan Đình Phương. Người chủ trì hướng khách mời giới thiệu thân phận của ông ấy, người đàn ông trung niên da đen này là thành viên của hội Chữ Thập Đỏ quốc tế. Lần này ông ấy mang đến huân chương vinh dự mà hội Chữ Thập Đỏ có ý cấp cho Lan Đình Phương, ngoài ra còn có những bức thư và một số tác phẩm do nhiều đứa trẻ châu Phi tự tay chế tác ra.

Người chủ trì đọc vài bức thư mà bọn trẻ viết gửi cho Lan Đình Phương, những dòng chữ chất phác ngây thơ của mấy đứa nhỏ khiến không ít người dưới sân khấu xúc động. Trong số những món quà đó, Lan Đình Phương cầm lấy một cái hoa cài áo, thành kính đeo lên tây trang của mình.

Cầm microphone từ người chủ trì, Lan Đình Phương bước từng bước một đi tới giữa sân khấu, ánh mắt của anh thẳng tắp dừng ở một nơi nào đó, bình tĩnh nói: "Tại đây, tôi muốn cảm tạ một người. Tôi cũng muốn nói với cô ấy một số lời nói ở trong lòng mình."

Ngồi ở dưới sân khấu, Liên Hào quay mặt đi, trong lòng có một loại kích động nói không rõ nên lời.

Cùng Liên Hào cách mấy ghế ngồi, trái tim Bách An Ny đột nhiên đập thành thịch, cô ta đang cực lực suy nghĩ về người mà Lan Đình Phương muốn cảm tạ rốt cuộc là ai?

Lan Đình Phương cho tới bây giờ luôn là người lạnh lùng, để cho một người như anh nguyện ý ở trên sân khấu, trước mặt bao nhiêu người như thế này biểu đạt sự cảm tạ của mình đúng là không dễ dàng gì.

Người kia, sẽ là ai?

Tác giả: Xem ra vẫn có rất nhiều người không vừa lòng Lan XX, được, tôi liền tiếp tục chèn ép anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Sau khi anh trở thành ký ức(15)

Lan Đình Phương đứng ở trên sân khấu, ánh mắt dừng ở trên người Liên Hảo. Anh đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian trước, khi đứng ở bên trong hội trường nhỏ của trường đại học ở Triều Dương, có phải cô cũng bất an như thế này?

"Tôi có một người quen, cô ấy đã ở bên tôi rất nhiều năm. Vì tôi không biết cô ấy tốt, cho nên cô ấy tức giận, và rồi cô ấy rời đi. Cô ấy đi rồi nhưng lại đem rất nhiều dấu vết của mình để lại. Mỗi năm cô ấy đều sẽ mang theo một đồng lớn này nọ đi đến Châu Phi, lúc trở về lại vừa đen vừa gầy, có đôi khi còn có thể sinh bệnh. Tôi cảm thấy cô ấy làm vậy là tự mình chuốc lấy cực khổ, nhưng cô ấy nói rằng chính những đôi mắt trong trẻo của bọn trẻ đã khiến cho cô ấy hết lần này đến lần khác muốn đi đến vùng đất đó. Sau này, khi cô ấy rời đi, tôi tò mò, vì thế tôi cũng đi đến nơi mà cô ấy đã từng nói đến. Đó chính là Châu Phi. Sau khi đặt chân đến đó, tôi mới biết được thì ra trên thế giới này còn tồn tại một nơi như vậy. Quốc gia đó hàng năm đều thiếu nước một cách trầm trọng, nơi mà không thể trồng được bất kỳ hoa màu nào, nơi mà mọi người mỗi ngày phần lớn thời gian đều sẽ ở trụ sở cứu tế xếp hàng chờ đợi để được phát một chút lương thực ít ỏi, nơi mà những bà mẹ mỗi ngày trước khi ngủ đều lo lắng đứa con ngủ ở bên cạnh mình sáng ngày hôm sau có thể tỉnh dậy hay là không, nơi mà bọn trẻ có đôi khi tỉnh dậy chạm đến cơ thể lạnh như băng của người thân mình. Khi tôi hai mươi tuổi, tôi không biết còn có những số phận như vậy. Khi tôi hai mươi tuổi, tôi cả ngày đều chỉ biết oán hận, hận cuộc đời đối với tôi không công bằng."

Lan Đình Phương dừng một chút, khuôn mặt ở bên dưới ánh đèn vô cùng dịu dàng.

"Hai mươi tuổi, Lan Đình Phương chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày biến thành bộ dáng của hiện tại. Đúng vậy, tôi nghĩ, tôi hẳn là phải cảm tạ cô ấy, tôi còn muốn nói với cô ấy, cô ấy không biết rằng cô ấy đã làm tôi thay đổi như thế nào."

"Tôi nghĩ, mỗi một cá nhân đều sẽ có thời khắc mê man, không biết vì sao bản thân lại tồn tại trên thế giới này. Tôi cảm thấy thật may mắn vì đã gặp được cô ấy trong khoảng thời gian đó. Vào thời điểm đó, tôi giống như một con nhím không biết viết chữ ngoan là như thế nào, là cô ấy tay cầm tay dạy tôi viết ra một chữ hoàn chỉnh đó. Do đó con chữ này có ẩn hàm ý nghĩa, để ngày hôm nay tôi có thể đứng ở nơi này."

Trong hội trường im ắng, dường như mọi người còn đang đắm chìm vào nội dung của bài phát biểu.

Bách An Ny lặng lẽ đứng lên, lặng lẽ rời khỏi hội trường. Ở bên ngoài hội trường, cô ta dựa vào trên tường, bên trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tiếng vỗ tay này tựa như là lốc xoáy xuyên đến màng tai cô ta.

Lau mặt, Bách An Ny đỡ đầu đi vào nhà vệ sinh.

Liên Hảo ở trong những tiếng vỗ tay như sấm rền kia lặng lẽ đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi, từng bước một rời khỏi hội trường.

Cô cảm giác được có một tầm mắt luôn gắt gao dừng ở trên lưng mình.

Nhưng hiện tại cô không có biện pháp nào để đối mặt với ánh mắt này.

Bách An Ny đứng trước gương của nhà vệ sinh, cầm lấy son môi, đây là mẫu son môi mới nhất của Maybelline, màu này chỉ thích hợp cho phụ nữ hai mươi mấy tuổi, nhưng cô ta vẫn cố tình chọn màu son này.

Thoa lên môi, khuôn mặt trong gương tươi thêm vài phần, cười khò, Bách An Ny, khi nào thì mày trở nên không tự tin như vậy?

Vừa mới rồi, người mà Lan Đình Phương thâm tình chân thành muốn biểu đạt sự cảm tạ rốt cuộc là ai? Trừ bỏ bản thân cô ta thì ai có thể làm bạn cùng anh vượt qua năm tháng dài như vậy?

Một cái tên sinh động hiện ra, Bách An Ny lắc đầu, cô ta đốt một điếu thuốc, vô lực tựa vào trên tường, sương khói lượn lờ kia tựa như năm tháng mây khói, vô cùng mong lung, có có nhìn thế nào cũng nhìn không rõ, muốn lưu cũng lưu không được.

Lan Đình Phương làm sao có thể biến thành người theo chủ nghĩa tình cảm? Làm sao anh có thể đem những lời nói này nói được có khuôn có dạng như vậy?

Lan Đình Phương, anh đã thay đổi bao nhiêu? Khi Bách An Ny không ở bên cạnh anh, có phải anh liền giống như lời mà Cố Liên Hảo đã nói, anh của hiện tại đã không còn là anh của ngày xưa nữa? Vậy thì, Cố Liên Hảo đã chứng kiến tất cả sao? Như những gì mà cô ta đã nói, lấy thân phận của một

người vợ?

Không không, hiện tại không phải! Hiện tại, Cố Liên Hảo đã là vợ trước của Lan Đình Phương.

Vậy thì, sự việc phát sinh trên cái sân khấu kia là như thế nào? Những lời nói của Lan Đình Phương mà Bách An Ny không hề quen thuộc của đêm nay đại biểu cho cái gì?

Thực sự khó chịu, Bách An Ny tắt thuốc, nhìn vào trong gương nhú mày, Bách An Ny, mày không chỉ trở nên không tự tin mà còn thích suy nghĩ lung tung, Cố Liên Hảo cùng lam Đình Phương đã trở thành quá khứ, hiện tại, mày còn đang ở bên người anh ấy còn cô ta thì không.

Ra khỏi nhà vệ sinh, có một bóng lưng yếu đuối mặc lễ phục màu đen đang đưa lưng về phía cô ta, một bên bả vai cô tựa vào trên tường, cúi đầu nghe điện thoại, giọng nói nhỏ nhẹ và dịu dàng.

Cô đang nói: "Anh Hùng, khi nào thì anh trở về?".

Anh Hùng, khi nào thì anh trở về? Khi nghe được câu nói này, Bách An Ny cảm thấy thật thú vị, tên của người cùng người phụ nữ này gọi điện thoại sẽ không phải là Anh Hùng? Thật là có người dám đem cái tên Anh Hùng ra đặt?

Người phụ nữ cùng Anh Hùng gọi điện thoại này có bóng lưng rất đẹp, cô có một chiếc váy xinh đẹp tuyệt trần, người có chiếc váy đẹp như vậy thích hợp nhất là mặc sườn xám. Bách An Ny mơ hồ nghĩ như vậy.

Thời điểm dự định bước đi, cô ta đột nhiên phát hiện ra giọng nói của người đang nói chuyện điện thoại kia dường như giống như đã từng quen biết, và điều đó đã khiến cho Bách An Ny dừng bước chân.

Trong ký ức xa xôi, Lan Đình Phương từng có một cái đuôi theo sau. Cái đuôi kia thường đi theo phía sau nhắc nhở anh: Lan Đình Phương, anh còn chưa có ăn cơm. Lan Đình Phương, anh ký tên đi! Lan Đình Phương, anh nên đổi một đôi giày mới. Lan Đình Phương, anh có muốn uống nước hay không?.....

Lan Đình Phương, Lan Đình Phương, cái tên này luôn treo ở trên miệng của cái đuôi kia, khiến cô ta cảm thấy vô cùng chán ghét. Cuối cùng, cô ta nói với Lan Đình Phương: "Lan Đình Phương, em không thích Cố Liên Hảo."

Chiều hôm đó, ở bên dưới bóng râm, cái đuôi kia lại gọi tên Lan Đình Phương, bởi vì anh bỏ quên sách trong phòng học, anh cứ như vậy nhận lấy sách từ tay cái đuôi kia, thẳng thừng nói: "Cố Liên Hảo, về sau không cần lúc nào cũng lèo đèo theo tôi, An Ny không thích."

Cái đuôi kia lẳng lặng đứng ở dưới bóng cây, vô cùng đơn giản đáp một câu: "Được."

Lúc đó, Bách An Ny thật sự không thích Cố Liên Hảo, bởi vì cô sinh ra trong một gia đình tốt, thành tích học tập lại ưu tú. Bách An Ny cảm thấy Cố Liên Hảo, con gái quan ngoại giao có một loại cao quý từ trong xương, cùng xuất thân và thành tích học tập không quan hệ. Đó là một loại cao quý bẩm sinh, cái loại cao quý này khiến cho cô khi đứng yên tĩnh giữa một đám người mặc quần áo giá rẻ cũng có cảm giác tồn tại mãnh liệt, khiến cho cô ở giữa một đám học sinh có gương mặt hơi ngậy ngồ cũng vô cùng nổi bật.

Do đó, với sự tính toán riêng của mình, Bách An Ny dung túng để cho Cố Liên Hảo đến gần Lan Đình Phương, bởi vì cô ta muốn cho Cố Liên Hảo nếm thử mùi thất bại.

Khi đó, Bách An Ny không biết, đứng ở bên dưới bóng râm kia, cái đuôi Cố Liên Hảo có thương tâm một chút nào hay không. Từ phía xa nhìn đến, cô ta chỉ thấy được Cố Liên Hảo đứng ở đó rất lâu.

Sau này, Cố Liên Hảo thật sự rất ít xuất hiện xung quanh Lan Đình Phương.

Sau này, cái đuôi kia thế nhưng lại trở thành vợ của Lan Đình Phương.

Bóng lưng kia vẫn cúi đầu nghe điện thoại, bàn tay Bách An Ny một mảnh lạnh lẽo.

Tắt điện thoại, Liên Hảo không có ý định tiến vào hội trường, cô cúi đầu đưa điện thoại trong tay, mở album ảnh ra, cuối cùng, lục ra một bức ảnh chụp chung cùng mẹ mình. Khi đó, cô và mẹ đứng ở bên dưới gốc cây sồi cao lớn, khuôn mặt của cô lúc ấy hơi nhăn nhó, còn mẹ thì mặc một bộ váy trang trọng, biểu cảm cũng thoáng câu nệ. Di Đại Thiên đã từng nói cho Liên Hảo biết, mẹ cô nói bà gặp khó khăn trong việc nắm bắt tâm lý của con gái mình, và điều này còn khó khăn hơn bất kỳ lĩnh vực ngoại giao nào. Bà sợ kiểm soát cô quá chặt sẽ sinh ra tác dụng ngược, sợ khoảng cách của hai mẹ con sẽ ngày một xa dần.

"Mẹ gốc!" Ngón tay Liên Hảo xoa lên khuôn mặt của mẹ mình.

"Cố... Cố Liên Hảo?" Một giọng nữ chậm chậm mang theo nghi ngờ phát ra từ phía sau lưng Liên Hảo.

Liên Hảo không có quay đầu, cho tới bây giờ, Cố Liên Hảo chẳng phải người có thánh giác tốt, nhưng đối với giọng nói sau lưng này, cô có thể đoán được là ai.

Đó là người có thể gọi ra cái tên Lan Lan như đọc thơ ca, cũng có thể hát ra âm thanh cao vút.

"Liên Hảo, Cố Liên Hảo." Giọng nói sau lưng cô hơi run rẩy.

Liên Hảo quay đầu lại, Bách An Ny đứng ở nơi đó, xinh đẹp mà tinh xảo.

Bách An Ny dường như sắp bắt không được túi xách, ngón tay cô ta siết thật chặt, giây tiếp theo đã hơi hơi nâng cầm lên, hướng Liên Hảo tiến đến vài bước.

"Liên Hảo, cô trở về từ khi nào?" Cô ta cười yếu ớt.

Dùng nụ cười yếu ớt này, Bách An Ny cho dù ở thời khắc u tối nhất cũng muốn bày ra nụ cười rung động lòng người này cho bản thân xem, đây là điều ở Bách An Ny mà Lan Đình Phương say đắm.

"Trở về đã vài ngày." Liên Hảo đem di động thả lại vào trong túi xách, nhàn nhạt trả lời.

"Chiếc váy rất đẹp." Cô ta chỉ vào chiếc váy trên người Liên Hảo: "Rất thích hợp với cô."

Liên Hảo không hề động cũng không có trả lời, cô đương nhiên sẽ không cho rằng Bách An Ny muốn cùng cô đàm luận về chuyện quần áo.

"Cô cũng nhận được thiệp mời? Hay là...." Bách An Ny dừng một chút: "Hay là đến cùng Đình Phương?"

Cô ta nói đến đây, Phương Hữu Vi liền mang bộ mặt sốt ruột xuất hiện, thờ gáp: "Cố tiểu thư, Lan tiên sinh đang tìm cô khắp nơi."

Mọi chuyện dĩ nhiên không cần nói cũng đã quá rõ ràng.

Bách An Ny đã vài lần gặp qua Phương Hữu Vi, anh ta là trợ thủ đắc lực bên người Lan Đình Phương. Cô ta đã vài lần trở thành trò cười trong mắt anh ta, có một lần anh ta coi cô ta thành đối tượng ái mộ theo dõi Lan Đình Phương, còn dùng khẩu khí nghiêm khắc quát mắng cô ta.

Trên thực tế, cô ta cũng thực sự không khác gì những kẻ ái mộ theo đuổi Lan Đình Phương.

Phương Hữu Vi lúc này mới nhìn thấy Bách An Ny, hai người phụ nữ gặp nhau ở tình huống này đối với Lan tiên sinh tuyệt đối bất lợi. Anh ta nghiêng người chặn Bách An Ny lại, đối với Liên Hảo biểu hiện thái độ vô cùng cung kính.

Phương Hữu Vi che chở Liên Hảo bước qua trước mặt Bách An Ny.

Giày cao gót tám tám có thể chống đỡ, đem lưng Bách An Ny đứng thẳng, nhưng không thể ngăn được nỗi đau trong lòng cô ta lúc này.

Bách An Ny chán ghét trạng thái lúc này của mình.

Rõ ràng, thật lâu thật lâu trước kia, chỉ vì một câu không thích Cố Liên Hảo của cô ta mà Lan Đình Phương liền lựa chọn cùng Cố Liên Hảo phân rõ giới hạn.

Người ở bên trong hội trường đã lục tục theo cửa chính rời đi. Ở khu vực phòng vấn, tiếng người ồn ào, âm thanh chụp ảnh cùng với những câu hỏi của phóng viên liên tiếp được đặt ra, bọn họ đều giống nhau trường thương đoán phảo nhảm ngay Lan Đình Phương.

Phương Hữu Vi đưa Liên Hảo đến khu phòng vấn.

Bị vây quanh bởi rất nhiều phóng viên, sắc mặt Lan Đình Phương không được tốt cho lắm, đôi chân mảy anh nhũn lại, biểu thị sự không kiên nhẫn.

Vấn đề mà các phóng viên đưa ra đều quay quanh thân phận của người mà anh muốn cảm tạ, bọn họ đối với vấn đề này rất nhiệt tình.

Trong lúc các phóng viên còn đang không ngừng đặt ra câu hỏi, Lan Đình Phương lạnh lùng nói: "Việc này các người không cần thiết biết, cũng hãy thu hồi sự hiếu kỳ của các người lại. Tôi cho rằng hành động này đối với các người hoàn toàn không có lợi ích gì, trái lại, nói không chừng còn sẽ khiến cho các người rước lấy phiền toái không cần thiết. Nếu các người muốn bảo toàn bát cơm của mình, thì tốt nhất nên để cho tôi yên tĩnh một chút, cũng đừng có phát huy sức tưởng tượng của mình."

Lời này nếu từ người khác nói ra có lẽ sẽ ngay lập tức rước lấy công kích từ phía các phóng viên, nhưng một khi Lan Đình Phương đã nói thì liền có sức ảnh hưởng rất lớn. Truyền thông Á Thái tuyệt đối có thể làm mưa làm gió ở trong giới truyền thông. Chỉ trong tích tắc, mọi người đều bắt đầu cười ha ha cho qua chuyện.

"Người mà Đình Phương muốn cảm tạ kia có lẽ chính là cô, Cố Liên Hảo." Bách An Ny không biết từ lúc nào đã đi đến bên người Liên Hảo: "Anh ấy đúng là nên cảm tạ cô, anh ấy có thể đứng ở đỉnh cao của ngày hôm nay đều có một nửa công lao là đến từ cô, bởi vì cô có một người mẹ có quyền có thể. Tuy rằng, anh ấy không có nói ra, nhưng tôi biết anh ấy luôn luôn cảm kích cô."

"Cố Liên Hảo, Đình Phương anh ấy rất cảm kích cô. Tôi nghĩ, cả đời này anh ấy đều sẽ luôn cảm kích cô như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Sau khi anh trở thành ký ức(16)

Bách An Ny đứng ở bên cạnh Liên Hào, ánh mắt nhìn chăm chăm Lan Đình Phuong, nói:

"Cố Liên Hào, Đình Phuong anh ấy rất cảm kích cô. Tôi nghĩ, cả đời này anh ấy đều sẽ luôn cảm kích cô như vậy."

Cả đời này Lan Đình Phuong đều sẽ luôn cảm kích cô? Lúc nào cũng vậy, Bách An Ny luôn biểu thị sự công khai chủ quyền của mình đối với Lan Đình Phuong. Trước khi Liên Hào cùng Lan Đình Phuong kết hôn là như vậy, sau khi kết hôn cũng vậy, thậm chí sau khi ly hôn cũng thế. Là bởi vì bọn họ là thanh mai trúc mã? Bởi vì cô ta so với cô xuất hiện trong cuộc đời của Lan Đình Phuong sớm hơn?

Liên Hào chán ghét việc vì một người đàn ông mà luôn lâm vào cục diện buồn cười như thế này.

"Một nghệ nhân nấu rượu đã từng nói qua, đàn ông trưởng thành giống như là quá trình nấu rượu, sẽ trải qua rất nhiều thời kỳ. Bách An Ny, nếu cô yêu người đàn ông này, cô phải học cách hiểu từng giai đoạn của anh ấy. Lan Đình Phuong của lúc này cô hiểu được sao? Nếu cô hiểu được, cô căn bản không cần thiết phải ở trước mặt tôi với vàng cường điệu sự cảm kích của anh ấy đối với tôi như thế."

Biểu cảm thờ ơ trên mặt Cố Liên Hào cùng với cách nói chuyện nhàn nhạt kia khiến cho Bách An Ny cảm giác đau đớn, mọi thứ ở trong miệng Liên Hào dường như đều là những chuyện hiển nhiên.

Cô ta lơ đãng cúi đầu nhìn mái tóc quăn ở trước ngực mình, mái tóc trải qua vài giờ chăm sóc đã đạt được hiệu quả vô cùng tự nhiên, vẻ ngoài cực kỳ quyến rũ.

Cô ta mỉm cười, tự nhiên cứ như là mái tóc đẹp của cô ta lúc này vậy: "Liên Hào, nghe nói cô đã từng là một nhà văn, quả nhiên là dựa vào cán bút để kiếm cơm, lời nào nói ra cũng thật êm tai thật hoa lệ, nhưng lại không thực tế."

Liên Hào quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Bách An Ny: "Nếu cô yêu người đàn ông này, cô không chỉ cần phải học cách hiểu từng giai đoạn của anh ấy mà còn cần phải chấp nhận mỗi một giai đoạn đó, chấp nhận sự thật là anh ấy yêu cô hoặc là không yêu cô, đây là những gì mà tôi hiểu về tình yêu."

Lời nói của Liên Hào tựa như kim châm đâm vào khu vực yếu mềm nhất của Bách An Ny.

"Cố Liên Hào, tôi thấy cô từ bi thật không khác gì Quan Thế Âm Bồ Tát." Bách An Ny nhún vai: "Cho nên, Đình Phuong chỉ luôn cảm kích chứ không phải là yêu cô. Bởi vì cô đã từng đối với anh ấy rất tốt, bởi vì quá tốt cho nên anh ấy luôn muốn bù đắp lại cho cô. Cũng bởi nợ cô quá nhiều cho nên anh ấy cảm thấy ở bên tôi sẽ trở thành một loại tội lỗi."

Liên Hào cảm thấy thật buồn. Dù sao thì cô cũng đã dành khoảng thời gian mười năm tốt đẹp nhất của mình để ở bên anh. Nỗi buồn này khiến cho cô không nói nổi nên lời.

Phuong Hữu Vi vừa quay đầu lại, lại bắt gặp hai người phụ nữ kia đối đầu với nhau, anh ta vỗ vỗ đầu mình, hiện tại anh ta cần phải đem Cố tiểu thư đưa lên xe, nếu để cho Boss biết hai cô nàng này chạm trán nhau thì khỏi cần nói cũng biết anh ta nhất định sẽ trở thành cá trong chậu, số ngày nghỉ phép cũng sẽ không cánh mà bay.

Trên đường trở về, Liên Hào tựa vào trên cửa sổ xe thất thần.

Lan Đình Phuong cho xe chạy thật chậm. Quả nhiên, hành động của bản thân ở trên sân khấu không làm cô cảm động. Nhưng hành động này anh đã phải suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra được. Đương nhiên, đó đều là những lời nói thật lòng của anh, chỉ là, đem lời nói thật lòng nói ra trước mặt nhiều người như vậy phải cần rất nhiều dũng khí.

Trái tim của Cố Liên Hào thật đúng là trở nên vô cùng cứng rắn, nghe xong những lời mà anh phải tìm rất nhiều dũng khí mới nói ra được, thế nhưng cô ngay cả một câu cũng không hề dă động đến, Lan Đình Phuong trong lòng sinh ra bức tức.

"Liên Hào, sao vậy em?" Lan Đình Phuong thận trọng hỏi: "Không khí ở bên trong hội trường khiến cho em không thoải mái?"

Đợi một lúc lâu cũng không có được câu trả lời, cuối cùng nghe cô sâu kín hỏi một câu: "Đình Phuong, vì sao không ở bên Bách An Ny?"

Vì sao khi đã trải qua nhiều việc như vậy, họ vẫn không ở bên nhau?

Trong lòng Lan Đình Phuong run lên, tâm tình thoáng chốc trở nên rất tệ: "Thế nào? Em hy vọng anh cùng với cô ta sao?"

Anh không thích cái thái độ không thèm đếm xỉa đến này của Cố Liên Hào.

"Ngày đó..." Liên Hào nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe, nói: "Ngày đó, ở sân bay, tôi nhìn thấy... nhìn thấy anh xuất hiện tại buổi biểu diễn cuối cùng của Bách An Ny."

Cần phải có bao nhiêu dũng khí để chạm đến một màn hôn đỏ ở sân bay thủ đô Bắc Kinh?

Thông qua màn hình tivi nhìn thấy tất cả, người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ rơi lệ.

Người phụ nữ trung niên cầm chocolate nói với người phụ nữ mặc váy đỏ ăn xong chocolate thì sẽ không còn cảm thấy bị thương.

Người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ ngồi ở một góc gọi điện thoại, cuộc điện thoại cuối cùng kia biến thành cơn ác mộng quanh quẩn cả cuộc đời cô ấy.

Buổi biểu diễn? Đúng vậy, thật sự có một buổi tối như vậy. Dưới cái nhìn của hàng vạn người, chứng kiến anh chân thành tình thâm.

Đây là việc làm ngu xuẩn thứ hai mà Lan Đình Phương đã làm.

Chuyện ngu xuẩn nhất mà Lan Đình Phương làm chính là giả vờ không hiểu tình yêu của Cố Liên Hào.

Cuối cùng, nó trở thành một sự hối hận, biết vậy đã chẳng làm.

Lan Đình Phương không thể nào tưởng tượng ra được, vào cái đêm điên rồ đó, Liên Hào mang theo loại tâm tình nào đón nhận hình ảnh như vậy.

Một người vợ đã cố lấy dũng khí, muốn nói với người chồng đã kết hôn sáu năm của mình rằng cô yêu anh. Nhưng người đàn ông mà cô hết mực yêu thương kia lại đang làm một hành động cho thấy sự dửng dưng của mình trước mối tình đầu của anh ta.

Lan Đình Phương cho xe dừng ở ven đường, hiện tại anh không có cách nào lái xe, theo thói quen định lấy ra thuốc lá, mới nhớ tới bản thân đã bắt đầu cai thuốc.

Gian nan đem khẩu khí kia nuốt xuống, gian nan nói ra: "Thực xin lỗi, Liên Hào, ngày đó...."

Lời nói tiếp theo vẫn là nói không được, chẳng lẽ muốn nói, anh là vì trả thù, trả thù mối tình đầu của anh vì đã từng giết chết một sinh mệnh nhỏ mang dòng máu của anh?

Không, không... Lan Đình Phương hiện tại không có cái dũng khí kia, hiện tại Lan Đình Phương là một con chim sợ cành cong, anh sợ cô biết bản thân anh là loại người ác từ trong xương, sợ cô biết trước khi đến với Cố Liên Hào, Lan Đình Phương đã từng cùng một người phụ nữ khác tên Bách An Ny có một đứa con ràng buộc.

Nhìn anh lo lắng suy xét như vậy, Liên Hào mới cảm thấy bản thân hình như lại làm chuyện ngu xuẩn, xoa xoa huyết Thái Dương của mình, cô xoa tay: "Đưa tôi trở về đi. Tôi hiện tại có chút mệt mỏi, không khí trong hội trường quả thật không tốt, hiện tại tôi hơi mệt."

Lan Đình Phương một lần nữa khởi động xe, Liên Hào nhắm hai mắt lại, cô thật sự rất mệt mỏi, mỗi lần chạm đến một màn ở sân bay kia, Liên Hào cảm thấy vô cùng mệt.

Trong mơ màng, Liên Hào cảm giác có một bàn tay đang dịu dàng chạm vào mặt mình. Khi bị ôm vào trong một vòng tay quen thuộc, Liên Hào lại mơ mơ màng màng nghĩ.

Là chồng của cô! Rốt cuộc cũng được như ý muốn. Phải biết rằng rất nhiều lần Liên Hào cố ý ngủ ở trên sofa vì là muốn anh trở về sẽ mang theo biểu cảm bất lực, sau đó lại không thể làm gì khác hơn là ôm cô về phòng ngủ. Nhưng cố tình người nọ luôn hết lần này đến lần khác không hiểu phong tình, lần nào cũng gọi cô từ trên sofa dậy.

Lan - Đình - Phương là heo, là đầu heo! Khi đó Liên Hào luôn ở trong lòng vụng trộm mắng anh như vậy.

Không biết vì sao trong mơ màng vẫn có nước mắt tràn ra. Liên Hào vui đầu thật sâu vào lòng ngực kia. Lúc này lịch vẫn còn dừng ở ngày 8 tháng 8 năm 2017, khi đó, mẹ cô vẫn còn đang ở bên dưới bầu trời ở bờ bên kia đại dương.

Mơ mơ màng màng, có một bàn tay đang dịu dàng tháo đi giày của cô, tiếp đó là tất chân, đai lưng bị cởi ra, cổ áo cũng bị kéo lỏng, bỏ đi từng tầng trói buộc. Liên Hào cảm giác bản thân dường như trở thành một con cá nhỏ bơi lội ở trong lòng đại dương, nước biển dịu dàng khiến cho cô thở dài một cách thoải mái.

Có một ai đó vào lúc này cũng đang thở dài giống như cô.

Chiếc khăn lông mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve trên da thịt, cái loại xúc cảm này khiến cho Liên Hào sinh ra vui sướng, dường như bản thân cô chính là luồng ánh trắng màu bạc, ở thời khắc này cuối cùng cũng chạm được vào mặt biển dịu dàng mà cô luôn hằng mong ước.

Trong mơ màng, chỗ nằm bên cạnh bị hăm xuống, có một nhiệt độ cơ thể quen thuộc đang đến gần.

Cuối cùng, chiếc giường lớn của Lan Đình Phương cùng Cố Liên Hào không còn là Thái Bình Dương nữa.

Liên Hào nhắm hai mắt lại mặc cho bản thân sa vào, vì thời gian lúc này vẫn là trước ngày 8 tháng 8 năm 2017, mẹ cô mỗi tháng đều sẽ đúng hẹn gọi điện thoại cho cô, cách một giai đoạn sẽ có thể ở trên báo linh tinh hoặc là TV này nọ nhìn thấy bà.

Drap giường màu xanh biển, bức tranh cánh đồng lúa mạch treo trên tường, Liên Hào ngẩn ngơ, một lúc sau mới chớp chớp mắt. Chỉ trong một cái chớp

mắt, tư tưởng của cô bắt đầu chuyển động, đầu óc tối sầm lại. Cố Liên Hảo, thật đáng buồn, may thế nhưng lại để cho bản thân tình nguyện rơi vào giấc mộng như vậy.

Đứng ở trước chiếc gương lớn toàn thân, trên người cô lúc này là một bộ đồ ngủ thay cho chiếc váy màu đen của ngày hôm qua, mái tóc hơi rối mang theo một chút lười biếng. Cô đột nhiên nhớ đến giấc mộng đẹp của tối hôm qua, và lúc này đây cô thấy sắc mặt mình đỏ bừng.

Không đúng, khuôn mặt này phải là phần nộ, chưa có sự đồng ý của cô vậy mà đã đem cô đưa đến nơi này, thậm chí anh còn tự mình thay đổi quần áo cho một người phụ nữ đã có chồng.

Hiện tại, thân phận của Cố Liên Hảo là vợ của Nguyên Anh Hùng.

Cửa bị đẩy ra, giọng nói của anh nhẹ nhàng tựa như một cơn gió mùa xuân: "Dậy rồi? Anh đã chuẩn bị xong bữa sáng, chắc là em đói bụng rồi!".

Cả người anh hoàn toàn rơi vào trong gương, quần màu nâu nhạt, áo khoác màu xám, kiểu tóc hơi rối, dáng người đẹp như một tác phẩm nghệ thuật, làn da trắng nõn trong suốt như chưa từng trải qua khói lửa nhân gian, cho nên, anh có được danh hiệu "Thiên sứ".

Liên Hảo còn nhớ rõ khi đó ở bến tàu điện ngầm New York, một vài phụ nữ người Châu Á cầm trên tay cuốn tạp chí đàn ông, đó là tạp chí rất nổi tiếng ở Bắc Mỹ, hai tháng mới ra một kỳ, và hầu như những người đàn ông từng xuất hiện trên bìa của cuốn tạp chí này đều sẽ khiến cho các cô gái điên cuồng truy đuổi. Những cô gái Châu Á lúc đó rất phấn khích, bởi vì trên cuốn tạp chí kia rốt cục xuất hiện một người đàn ông da vàng tóc đen mắt đen giống như bọn họ.

Nhiếp ảnh gia đã đem người đàn ông phương Đông tên Lan Đình Phương này giới thiệu cho toàn thế giới bằng một góc chụp rất mộng ảo. Chỉ bằng một ánh mắt là có thể dụ hoặc được các cô gái lấy tiền trong túi ra, sau đó đem anh từ trong hiệu sách mua về đặt ở trên đầu giường, chờ đợi khuôn mặt kia có thể xuất hiện trong giấc mộng đẹp của mình.

Nghe nói, kỳ tạp chí này bán rất chạy, nghe nói, sau khi kỳ tạp chí này được xuất bản, các cô gái đều biết đến ở phương Đông xa xôi có một người đàn ông đẹp tựa như là thiên sứ.

Ngay lúc này, "Thiên sứ" đang nói với cô: "Uống một ly sữa trước, tốt cho dạ dày!".

Thực buồn cười, Lan Đình Phương thật đúng là buồn cười, người đàn ông này mới sáng sớm đã bày ra bộ dạng dịu dàng thắm thiết như vậy thật quá buồn cười. Anh khoác lên mình bộ dạng Nhị Thập Tứ Hiếu này là để cho ai xem? Trước kia Lan Đình Phương đâu có như vậy!

Siết chặt nắm tay, Liên Hảo quay đầu, cầm lấy ly sữa từ trong tay anh, hung hăng ném xuống đất. Chất lỏng màu trắng cùng với âm thanh giòn giã tạo nên sự bất hòa trong không gian yên tĩnh này, tựa như tiếng đàn ghi-ta bị đứt dây.

"Lan Đình Phương, ai cho phép anh đem tôi mang đến nơi này, ai cho phép anh thay quần áo cho tôi?" Liên Hảo biết bản thân hiện tại vô cùng vô lý, nhưng cô đang rất sợ hãi.

Liên Hảo sợ hãi sự quen thuộc này. Cô sợ sẽ lại cùng Lan Đình Phương dây dưa với nhau.

Khắc cốt ghi tâm một lần là đã quá đủ rồi.

Lan Đình Phương lúng túng, anh cúi đầu nhìn mặt đất.

Những đầu ngón chân trắng nõn của cô đang ấn trên mặt đất, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào những đầu ngón chân kia, có thể nào cũng không dời đi.

Ở trong đêm khuya sau rất nhiều đêm ly biệt, Lan Đình Phương vô cùng tưởng niệm những đầu ngón chân đáng yêu này, chúng nó tựa như những lông chim mềm mại gãi ngứa trái tim anh.

Gann: Thì ra ông Phương là ngón chân khổng! □

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Sau khi anh trở thành ký ức(17)

"Lan Đình Phương, ai cho phép anh đem tôi mang đến nơi này, ai cho phép anh thay quần áo cho tôi?"

Liên Hảo chỉ vào Lan Đình Phương, oán hận nói.

Lan Đình Phương không hề để ý đến lời nói của Liên Hảo mà chỉ một mực nhìn chằm chằm đầu ngón chân cô. Liên Hảo cố gắng đem đầu ngón chân của mình rút vào trong váy ngủ, cơ thể cũng lui về sau, vừa mới lui được một bước anh liền bước đến ôm ngang cô lên.

Hành động đột ngột của anh khiến cho Liên Hào càng thêm tức giận, giằng giụa muốn anh thả cô xuống. Anh ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Anh không hy vọng đôi chân xinh đẹp của em đạp phải mảnh thủy tinh."

Đôi chân xinh đẹp? Lúc này, Liên Hào lại lòi ra thêm một tội trạng của Lan Đình Phuong, đối với phụ nữ đã có chồng tiến hành ngôn ngữ khiêu khích!

Anh ôm cô đến phòng khách, thả xuống.

Chỉ vào cái mũi của mình: "Tức giận có thể chỉ vào mũi mắng anh."

Vỗ bả vai: "Thật sự giận quá có thể đánh nơi này."

Chia cổ tay ra: "Nếu hai thứ kia vẫn không làm em hết giận vậy thì có thể cắn anh."

Đây là Lan Đình Phuong sao? Liên Hào ngây ra như phỗng, vị này là Lan Đình Phuong sao?

Anh thở dài một hơi, nói: "Liên Hào, không phải em nói để cho anh mượn em sao? Đây chính là em ở trước mặt bọn trẻ đáp ứng. Nếu đã như vậy thì mấy ngày này liền ở đây đi, thật sự thì hành lý của em ngày hôm qua đều đã được chuyển đến nơi này."

Cái người này lại tự chủ trương, giờ này khắc này anh làm như vậy là vì cái gì? Cảm kích, áy náy, ý nghĩ nóng lên, hay là vì anh đã quen có một người phụ nữ móc hết ruột gan ra để yêu mình. Có phải anh bị hội chứng Stockholm ảnh hưởng?.

Hội chứng Stockholm, người bị bắt cóc đối với kẻ bắt cóc gắn liền một thời gian sẽ sinh ra một loại tình cảm ý lại.

Liên Hào lại siết chặt nắm tay, cô không có chỉ vào mũi mắng anh, không có đánh vào bờ vai anh, cũng không có cắn cổ tay anh, mà là lạnh lùng nói:

"Lan tiên sinh, trí nhớ của anh có vẻ không tốt một chút nào, anh có vẻ đã đem chuyện tôi đã kết hôn quên rồi? Lan tiên sinh, là ai cho anh cái quyền thay quần áo cho người đã có chồng?"

Phụ nữ có chồng, đây là một cái trọng quyền hung hăng đắm ở trong lòng Lan Đình Phuong.

Lan Đình Phuong nóng lên: "Cố Liên Hào, trí nhớ của em cũng thật không tốt, không phải anh đã nói em phải rời khỏi anh ta rồi sao? Anh đã cho luật sư chuẩn bị giấy thỏa thuận ly hôn của em cùng Nguyên Anh Hùng, đến lúc đó, em chỉ cần ở trên thỏa thuận ly hôn ký tên của mình, những chuyện còn lại em không cần thiết quản."

Lan Đình Phuong đem giấy thỏa thuận ly hôn ra quả thật rất có sức uy hiếp.

Liên Hào cơ hồ như không tin vào tai mình, Lan Đình Phuong sao lại có thể cuồng vọng đến loại trình độ này? Còn tự mình chuẩn bị giấy thỏa thuận ly hôn cho cô?

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Liên Hào tức đến bật cười, ngay cả giọng nói cũng tăng âm lượng: "Lan Đình Phuong, anh dựa vào cái gì? Anh dựa vào cái gì chuẩn bị giấy thỏa thuận ly hôn cho tôi? Tôi... Tôi sẽ không ly hôn."

"Không." Liên Hào lớn tiếng hét lên: "Vĩnh viễn không!"

"Anh ta không xứng với em!" Sự nhẫn nại của Lan Đình Phuong cũng không có thừa: "Cố Liên Hào, không phải em hỏi anh dựa vào cái gì sao? Được, để anh nói cho em biết, em không yêu anh ta, đồng thời anh ta cũng không xứng với em, chỉ cần như vậy anh đã có thể cho các người ly hôn."

Quyền lực cùng vinh quang dường như đã khiến cho người đàn ông này trở thành một kẻ không coi ai ra gì.

"Sau đó thì sao?" Liên Hào hơi lên giọng.

"Sau đó..." Ánh mắt Lan Đình Phuong trở nên nhu hòa: "Sau đó, chúng ta kết hôn, chúng ta tổ chức một hôn lễ thật long trọng, anh muốn để tất cả mọi người trên thế giới này biết, Cố Liên Hào là vợ của Lan Đình Phuong. Sau đó, chúng ta sẽ có con của chúng ta, và sau đó nữa, thời điểm tóc chúng ta tóc trắng xóa, chúng ta sẽ ở trong công viên, cùng nhau chia sẻ một cây kem."

Hôn lễ, đứa con, tóc trắng xóa, cùng nhau chia sẻ một cây kem, tất cả những điều này đều là những mục tiêu mà Cố Liên Hào đã từng hướng tới, thì ra, người đàn ông này điều biết đến.

"Chúng ta tháng tám cử hành hôn lễ, không phải em thích Tiệp Khắc sao? Đến lúc đó, chúng ta cử hành hôn lễ ngay tại quảng trường Prague!" Anh nói những lời này với một thái độ vô cùng đương nhiên.

Liên Hào thật không biết Lan Đình Phuong từ đâu mà có sự tự tin như vậy, bởi vì cô đã từng vì anh làm rất nhiều việc ngu ngốc sao? Bởi vì bản thân luôn là cái đuôi của Lan Đình Phuong trong miệng Bách An Ny?

Liên Hào ôm trán cười, cười đến bản thân bất lực, cô rất tức giận, thế cho nên cô không biết phải nên nói lời nào để bác bỏ người đàn ông cuồng vọng này. Liên Hào vừa cười vừa cầm lấy điện thoại, nói với Lan Đình Phuong:

"Lan tiên sinh, anh có tin tôi đem những lời mà anh vừa mới nói nói cho tòa soạn báo hay không? Để cho tất cả mọi người đều biết thiên sứ Lan Đình Phương thế nhưng lại tham gia vào cuộc hôn nhân của người khác, không, phải nói là phá hư hôn nhân của người khác mới đúng. Đến lúc đó, tôi nghĩ danh dự của Lan tiên sinh sẽ chỉ còn là rác thải, nhân cách cũng chẳng còn. Không phải Lan tiên sinh rất ghét đám chó săn sao? Đến lúc đó, bọn họ sẽ rất vui mừng, mỗi ngày tìm đến Lan tiên sinh báo danh. Cho nên, Lan tiên sinh, có chừng có mực đi."

"Cố Liên Hảo ở bên cạnh Lan Đình Phương nhiều năm như vậy chẳng lẽ vẫn còn không rõ? Lan Đình Phương cho tới bây giờ không biết cái gì là có chừng có mực!"

Huyết thái dương của Lan Đình Phương giật giật, Cố Liên Hảo thế nhưng lại dám uy hiếp anh. Anh tiến lên vài bước, cầm lấy điện thoại trong tay cô, thông qua một chuỗi dây số, sau khi đã kết nối được với đầu dây bên kia, anh đưa điện thoại lại cho cô, từng câu từng chữ nói:

"Tòa soạn báo này là đối thủ một mất một còn của anh, anh tin bọn họ sẽ rất hài lòng khi nghe được thông tin này, Cố Liên Hảo, anh có thể nói cho em biết là, tòa soạn này sẽ giúp em đạt được hiệu quả mà em mong muốn."

Trong điện thoại truyền đến câu hỏi, Liên Hảo ngỡ ngàng cầm điện thoại, giờ phút này, cái điện thoại kia dường như biến thành một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Cố Liên Hảo cảm thấy hiện tại bản thân thật sự rất uất ức, cái gì cũng làm không xong. Hung hăng đem điện thoại ném trên mặt đất, Liên Hảo nắm lấy vạt áo trước ngực Lan Đình Phương, kiễng mũi chân, dùng hết sức lực toàn thân.

"Lan Đình Phương, anh đến cùng muốn làm cái gì?"

Đúng vậy, Lan Đình Phương, mày đến cùng muốn làm cái gì? Mày cũng biết Cố Liên Hảo sẽ không bao giờ còn là Cố Liên Hảo của trước kia nữa.

Sau khi dùng hết khí lực toàn thân nói ra những lời này, nước mắt rớt cuộc cũng rơi xuống, những giọt nước mắt kia khiến cho Liên Hảo trở nên thật yếu đuối, cô nức nở nói: "Đình Phương, anh hãy bỏ qua tôi được không? Chúng ta đã không..."

Lan Đình Phương không để cho cô nói ra câu không có khả năng kia, anh chặn lại miệng Liên Hảo, tiến quân thần tốc.

Đầu lưỡi anh như lưỡi rắn triền miên, mang theo một chút uy hiếp, một chút khiêu khích, tựa như chất độc ăn mòn tư tưởng, khiến cho cô dường như rơi vào năm ngàn thước biển sâu.

Cuối cùng, Lan Đình Phương buông Liên Hảo ra, vô cùng hài lòng nhìn đôi môi đã sưng đỏ của cô.

Giây tiếp theo, Liên Hảo kéo lấy tay của Lan Đình Phương, hung hăng hướng cổ tay anh cắn xuống, cô hận anh cũng hận bản thân mình, có bao nhiêu hận liền cắn mạnh bấy nhiêu.

Anh không hề động mà để yên cho cô cắn, cho đến khi cô không còn sức nữa, cho đến khi có tia máu nhỏ như hạt châu xuất hiện trên làn da trắng nõn, Liên Hảo mới suy sụp ngồi ở trên mặt đất, đầu chôn ở trên đầu gối của mình.

Lan Đình Phương ngồi xuống, ôm cô vào lòng, anh cảm giác được cơ thể của cô đang run rẩy, không phải anh không đau lòng, anh cũng không nghĩ sẽ bức cô như vậy.

Được lắm, Thượng Đế vậy mà lại đem cánh cửa duy nhất mà anh có được phá hỏng, nếu đã như vậy, vậy thì anh chỉ có thể dựa vào bản thân để tìm lối ra cho chính mình.

Hôn nhẹ lên tóc cô, Lan Đình Phương nói: "Liên Hảo, cho anh một cơ hội."

Đối với giọng nói như đang cầu xin của anh, Liên Hảo ở trong lòng anh liều mạng lắc đầu, liều mạng nói: "Lan Đình Phương, tôi đã kết hôn, Lan Đình Phương, tôi đã kết hôn, anh không nên ép tôi, anh không nên ép tôi..."

Mái tóc hơi xoắn cũng không biết là vì nước mắt hay là vì mồ hôi mà dán trên mặt cô, môi sưng đỏ, đôi mắt mờ mịt và kích động, Lan Đình Phương chưa từng gặp qua một Cố Liên Hảo như vậy, một Cố Liên Hảo vô cùng chật vật.

Nhất thời, trong lòng Lan Đình Phương quặn đau.

"Được, được, anh không ép em, anh không ép em nữa." Anh ôm cô vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng dừng ở trên đỉnh đầu, vuốt ve trấn an.

Buổi chiều, Lan Đình Phương đến công ty một chuyến sau đó đến siêu thị mua sắm, đây là lần đầu tiên anh đến khu vực tươi sống của siêu thị, phía sau còn có Tiểu Dao đi theo.

Tiểu Dao cảm thấy hôm nay Lan tiên sinh vốn đã đủ quý dị, tự dung lại nổi lên ý tưởng tự mình đến siêu thị mua sắm, còn hưng trí bừng bừng như vậy, kết quả Lan tiên sinh còn đi đến khu vực tươi sống, không khí càng đạt tới trình độ quý dị hơn nữa.

Nhóm bác gái đứng ở khu vực tươi sống từ lúc Lan tiên sinh vừa mới bước vào đã vụng trộm nhìn anh, cuối cùng dứt khoát không coi ai ra gì mà nhìn chăm chăm, bộ dạng có thể nhìn bao nhiêu liền có bấy nhiêu cảm giác thỏa mãn.

Khi mà những ánh mắt "tôi biết thừa" dò xét ở trên người anh ta sau đó chuyển hướng sang Lan tiên sinh, Tiểu Dao muốn nổi cả da gà. Đầu năm nay, có

rất nhiều bác gái bị ảnh hưởng bởi phim ảnh, rất thích gắn ghép lung tung. Ánh mắt này khiến cho Tiểu Dao thất sự rất uất ức, chẳng lẽ hai người đàn ông cùng nhau đến siêu thị mua sắm thì sẽ làm cho người ta suy nghĩ bậy bạ?

Lại nhìn qua Lan tiên sinh, cũng may là anh không tới đó. Lan tiên sinh hình như đang cau mày, gương mặt trắng nõn bởi vì bị nhóm bác gái chú ý mà hơi phiểm hồng, vừa nhìn vào, còn có cảm giác người này rất dễ gần, vì vậy cho nên, nhóm bác gái càng thêm can đảm, có người thậm chí hỏi Lan tiên sinh có phải là người này người nọ hay không, mà đa phần những người trong miệng nhóm bác gái này đều là những người thường hay xuất hiện trên tivi hoặc là phim ảnh.

"Tiểu Dao." Lan tiên sinh bị hỏi đến không còn kiên nhẫn: "Làm cho bọn họ yên tĩnh lại cho tôi!"

Được! Quá đúng ý anh ta rồi còn gì! Tiểu Dao đã sớm muốn làm một chút gì đó để uy hiếp bọn họ, vì thế, anh ta lấy xuống từ trên đầu của một bác gái một chiếc kẹp tóc thật rắn chắc, niết ở trong tay, dùng một chút lực, kẹp tóc kia rốt cuộc bị chia năm sẻ bảy, tuy rằng không đến mức biến thành bột phấn giống như trong phim, nhưng lại thành công khiến cho nhóm bác gái này khép lại miệng.

Sau đó, Lan tiên sinh mang theo bộ mặt lạnh nhạt ngàn năm của mình bước đến quầy cá, một bác gái béo không sợ chết, vui tươi hơn hờ nói: "Này cậu, con cá này tươi như vậy, nhất định phải hấp mới ngon! Vợ cậu ăn vào còn có thể dưỡng nhan!"

Lan tiên sinh nghe xong tâm tình cực kỳ tốt, còn lộ ra tươi cười khó gặp, tiếp nhận câu chuyện của bác gái: "Đúng vậy! Vợ tôi rất thích ăn cá hấp."

Vợ? Ách.... Tiểu Dao nói thầm, nào có cô vợ nào? Cho dù có cũng đã trở thành quá khứ rồi! Phải nói chính xác là vợ trước.

Tác giả: Vì sao mọi người ai cũng đều tìm Anh Hùng, chẳng lẽ tên của anh quá hay? Xem vận khí người này thì ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Sau khi anh trở thành ký ức(18)

Vừa mở cửa, toàn bộ căn nhà im ắng, cô không có ở trong phòng khách, mỗi một gian tìm cũng đều không có. Lan Đình Phương đi đến phòng ngủ, thật may, hành lý của cô vẫn còn ở đó.

Lan Đình Phương cười khổ, thật không ngờ anh cũng có ngày hôm nay.

Trong nhà ẩm ướt hoa truyền ra giọng nói khi có khi không của Liên Hảo. Lan Đình Phương đứng ở bên ngoài nhìn vào, cô đang ngồi ở trên một chiếc ghế mây, cầm di động, tay còn lại đang đùa lá cây trong chậu.

Cô nói: "Anh Hùng, lễ Giáng Sinh năm nay chúng ta đến Phần Lan đi, ở trong khách sạn bằng kính, cái loại mà có thể nhìn thấy cực quang ấy, cũng sẽ đi trượt tuyết, năm trước không có đi chắc anh rất giận đúng không?"

Cô giờ tay lên làm bộ dạng thề thốt, giọng nói ngọt ngào: "Được được, em thề, em cam đoan."

Lan Đình Phương nghe được trong lòng một trận rét run, Cô Liên Hảo chưa từng làm nũng với anh, nhưng nhìn xem, hiện tại cô đang cách một cái điện thoại làm nũng với Nguyên Anh Hùng.

Sau tiếng đóng cửa cực lớn, Liên Hảo tắt điện thoại.

Bên trong thùng rác trong phòng bếp có một con cá sắp chết đang giãy giụa, túi mua hàng của siêu thị gồm có một ít gia vị cùng với rau dưa thực phẩm rơi vãi trên mặt đất.

Cúi người xuống nhặt lên, Liên Hảo đem đồ ăn phân loại bỏ vào trong tủ lạnh.

Lan Đình Phương, anh đến cùng muốn em phải làm sao bây giờ?

Lái xe, muốn nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu, âm nhạc muốn âm ỉ bao nhiêu thì âm ỉ bấy nhiêu, Lan Đình Phương vừa nghe nhạc vừa cười, năm giờ trước anh giống như một người chồng tốt muốn lấy lòng, khuyên bảo cô vợ đang tức giận của mình ăn cơm, bốn giờ trước anh đứng ở trước cửa dùng thái độ mà ngay chính anh cũng muốn phi nhổ mình, lần nữa dận dỏ Cô Liên Hảo nhất định phải ở nhà đợi anh, ba giờ trước anh ở trong công ty nhưng trong đầu luôn có ý niệm muốn trở về nhà, hai giờ trước trong đầu anh cực lực muốn làm một việc gì đó làm cô cảm động, một giờ trước anh ở siêu thị không khác gì những ông chồng thời đại mới, vì vợ của chính mình chọn lựa những thứ mà cô thích ăn.

Nửa giờ trước, anh nghe được cô làm nũng với một người đàn ông khác.

Thực ghê tởm, Cô Liên Hảo đã là phụ nữ ba mươi tuổi vậy mà cũng đòi học cô gái nhỏ làm nũng, cũng không sợ ghê tởm đến bản thân? Lan Đình Phương nện nắm tay xuống ghế.

Được lắm, Cố Liên Hào học được cách làm nũng với đàn ông!

Cố Liên Hào còn không biết hổ thẹn mời đàn ông khác đến Phần Lan, ở trong khách sạn bằng kính có thể nhìn thấy cực quang, thật đúng mẹ nó buồn nôn, nắm tay của Lan Đình Phương lại hung hăng nện xuống ghế.

Được lắm, ở trong khách sạn bằng kính có thể nhìn thấy cực quang, như vậy, chính là cùng nhau ngủ chung một phòng!

Được lắm, thật sự được lắm! Rất được!

Lan Đình Phương đánh tay lái quay một vòng, dừng xe lại ở bãi đỗ xe của Phong Lâm Các, đồng thời đầu xe cũng hung hăng đâm vào đuôi của chiếc xe đang đậu phía trước.

Ngồi ở trên chỗ sau tay lái, Lan Đình Phương thở phì phò, như đang hưởng thụ tiếng còi cảnh báo chói tai cắt qua bầu trời đêm kia.

Phong Lâm Các, trong phòng tư nhân ở tầng bảy, Phòng Tổ Vọng đang có mặt tại đây, vừa mới chạy như bay đến, Khấu Gia Minh đã thở phì phò.

"Lan Đình Phương, cậu mà còn cứ tiếp tục như vậy sẽ trở thành đồ điên." Phòng Tổ Vọng chỉ vào Lan Đình Phương đang tựa vào trên sofa trơ mắt nhìn chằm chằm trần nhà, rống lên: "Cậu xem, mấy ngày nay cậu nháo ra bao nhiêu việc rồi!"

Phòng Tổ Vọng tuyệt đối rõ ràng Lan Đình Phương là cố ý.

"Cậu cho tôi xin đi, cậu cũng không còn nhỏ tuổi nữa, cậu đã không còn phù hợp để làm cái chuyện vì khiến cho cô gái mình thích chú ý mà cố ý gây sự để hấp dẫn cô ấy nữa, làm ơn dừng cái loại chuyện ấu trĩ này lại đi!"

Lan Đình Phương vẫn không hề phản ứng, biểu cảm thờ ơ, Khấu Gia Minh không đành lòng, ngồi xuống ở bên cạnh anh, nhẹ giọng nói: "Đình Phương, Cố Liên Hào đã kết hôn, cậu cũng nên quên cô ấy đi, sau đó cũng giống cô ấy đi tìm một cô gái thích hợp ở bên nhau, như vậy, đối với cả hai người đều tốt."

"Quên cô ấy?" Lan Đình Phương thì thào: "Quên cô ấy? Tôi cũng muốn như vậy lắm chứ! Nhưng là vì sao cô ấy muốn ở trong sinh mệnh của tôi lưu lại một vết bút sâu đậm như vậy? Vì sao sau khi cô ấy làm nhiều việc khiến tôi đau lòng rồi lại rời bỏ tôi? Gia Minh, cậu không biết trái tim cũng là máu thịt sao?"

"Gia Minh, mười năm là một đoạn thời gian dài đến cỡ nào? Cố Liên Hào dùng mười năm của cô ấy đặt ở trong lòng tôi một dấu ấn!"

Khấu Gia Minh yên lặng không nói gì, Phòng Tổ Vọng cảm thán: "Nhưng mà Đình Phương, Liên Hào đã kết hôn, Cố Liên Hào là người phụ nữ có chấp như thế nào cậu cũng biết mà."

Đúng vậy, Cố Liên Hào đã kết hôn, đúng vậy, Cố Liên Hào là một người phụ nữ vô cùng cố chấp!

Bàn tay Lan Đình Phương nhu nhu ấn đường, hai mắt đã hơi phồng đỏ, chậm rãi nói:

"Phòng Tổ Vọng, cậu đi tìm một cô gái đến, tốt nhất là phải có gương mặt hồn nhiên, dáng người xinh đẹp, cô gái này còn phải là người ở trong giới nghệ thuật."

Phòng Tổ Vọng nhú mày: "Cô gái như vậy cậu bảo tôi tìm ở đâu ra? Nhưng cậu tìm cô gái như vậy để làm gì?"

Trong phút chốc, Lan Đình Phương lại trở về với bộ dạng cơ trí mỗi khi đối mặt với truyền thông, anh gằn từng tiếng, nói:

"Tôi muốn gài bẫy Nguyên Anh Hùng, tôi muốn để cho Liên Hào thấy rõ người đàn ông kia không xứng với cô ấy."

"Cậu điên rồi." Khấu Gia Minh lộ ra ánh mắt không đồng tình.

Phòng Tổ Vọng ôm cánh tay, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu.

Cuối cùng, Khấu Gia Minh nhìn thẳng Lan Đình Phương: "Đình Phương, cậu có biết hậu quả của chuyện này sẽ như thế nào không? Nếu để Liên Hào biết được, cô ấy nhất định sẽ hận cậu."

"Vậy thì cứ để cô ấy hận đi! Hận cũng là một loại tồn tại tình cảm." Lan Đình Phương cắn răng nói ra, mang theo thái độ được ăn cả ngã về không.

Đêm dài, Lan Đình Phương đứng ở dưới lầu nhà mình, nhìn xuyên qua cửa sổ có thể thấy được ánh đèn ấm áp, anh cũng không biết bản thân đã đứng ở nơi này bao lâu, chỉ cảm thấy ánh đèn ấm áp này tượng trưng cho một hạnh phúc nho nhỏ.

Nhẹ nhàng mở cửa, khắp căn phòng tràn ngập ánh đèn ấm áp, khiến cho mỗi một góc trong tim anh đều trở nên mềm mại, sự mềm mại này không phải đến từ ngọn đèn này mà là đến từ người phụ nữ vì đợi anh mà mở chúng lên.

Lan Đình Phương, trải qua biết bao nhiêu gặp gỡ sóng gió mới hiểu được ý nghĩa của nó, đến tận bây giờ mới thật sự hiểu được!

Trong tủ lạnh, những thực phẩm mà anh mua được bày biện ngăn nắp, túi mua hàng bảo vệ môi trường được xếp lại một cách chỉnh tề, trên cửa sổ phòng bếp là những dây leo xanh rì, khiến cho phòng bếp này trông vô cùng thú vị.

Đây là Cố Liên Hào, dùng phương thức độc đáo của mình chờ đợi anh, không phô trương, như dòng suối lâu dài lặng im chảy.

Đẩy ra phòng ngủ, cô không có ở bên trong, anh lại tìm từng phòng một, cuối cùng tìm được cô ở trong phòng của Ca Ca. Lan Đình Phương cho tới bây giờ không biết Cố Liên Hào còn có bộ dáng đáng yêu như vậy.

Một người một chỗ cùng nằm ở trên ghế, cả hai giống nhau đều có một đầu tóc hơi xoăn, trừ bỏ ngoại hình khác biệt.

Lan Đình Phương đột nhiên có chút ghen tị với Ca Ca, ghen tị nó chiếm được sự ưu ái của cô, ghen tị nó có thể nằm bên cạnh cô ngủ.

Đem Ca Ca từ trong lòng cô lấy ra, nhẹ nhàng ôm lấy cô, anh phải vô cùng cẩn thận mới không đánh thức cô, bằng không một khi cô tỉnh dậy sẽ lại giương nanh múa vuốt với anh, hoặc là sẽ lại nói ra những lời mà anh không hề muốn nghe.

Đẩy ra phòng ngủ, đem cô cẩn thận đặt ở trên giường, trên người cô có mùi thơm của sữa tắm, gạt đi những sợi tóc trên mặt cô, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, ngón tay anh di chuyển dọc theo hàng chân mày của cô, giờ này khắc này, căn phòng này khi có Cố Liên Hào trở nên thật tốt đẹp, tốt đẹp tựa như trong lòng bị nhét vào một viên kẹo, ngọt ngào đến mức trên thế gian này không có ngôn ngữ nào có thể sánh bằng.

Sau khi tắm xong, Lan Đình Phương nhận không được lại trở về phòng ngủ, cái loại cảm giác này tựa như một đứa trẻ chiếm được bảo vật mà mình tha thiết ước mơ nhất, sợ chỉ trong nháy mắt nó đã không thấy tăm hơi, sợ quay người lại nó liền biến mất, vì thế mang tâm trạng không yên, tâm tình bất an, lúc nào cũng muốn giữ khư khư nó bên mình.

Kéo chăn lên, Lan Đình Phương lại thấy được đầu ngón chân Liên Hào, những ngón chân nhỏ nhỏ được cất tia cẩn thận, ở bên dưới ánh đèn trở nên thật sáng bóng, nhìn một lúc lâu tai anh bắt đầu đỏ lên.

Mặc kệ tất cả, Lan Đình Phương leo lên giường, ở trên người Liên Hào cọ qua cọ lại, cho đến khi, hai người hình thành độ cong tròn miên.

Liên Hào tỉnh dậy ở trong lòng Lan Đình Phương, đầu gác ở trên vai anh, tay cũng tự nhiên ôm lấy thắt lưng anh, tình huống kỳ quái này khiến cho Liên Hào thật sự muốn khùng hoảng.

Ngẩng đầu, lại nhìn thấy lông mi của Lan Đình Phương, Liên Hào luôn luôn hoài nghi một người đàn ông làm sao có thể có lông mi dài như vậy, mỗi một lần chớp mắt dường như muốn câu hồn người khác.

Liên Hào quan sát khuôn mặt anh, bộ dạng khi ngủ của người đàn ông này thật không khác gì một bức tượng thiên sứ, làn da trắng đến nỗi cơ hồ muốn trong suốt, mái tóc rối mềm mại, giấu đi ánh mắt lơ đãng, lạnh lùng cùng nhạt nhẽo thường thấy, Lan Đình Phương của lúc này tựa như bầu trời xanh quang đãng sau cơn mưa.

"Cố Liên Hào, mỗi ngày tỉnh dậy nhìn thấy một khuôn mặt như thế này nhất định sẽ khiến cho tâm tình em thật sung sướng." Lan Đình Phương nhắm mắt lại, chỉ tay vào khoe miệng, nói: "Đây tuyệt đối là một loại hưởng thụ."

Khuôn mặt như vậy có xứng với giọng nói bốn cột này không? Bàn tay Liên Hào đặt ở trước ngực mình, cô cảm thấy thật buồn, dường như đã đoán trước nhất định sẽ bị những lời nói không đứng đắn này làm cho kinh hoàng.

"Đình Phương, chúng ta nói chuyện đi." Buổi sáng hôm nay, Liên Hào biết, mọi chuyện không thể cứ để tiếp tục mãi như thế này được.

Tám giờ sáng, Liên Hào ngồi ở trên sofa trong phòng khách, Lan Đình Phương ngồi ở đối diện cô, Ca Ca cũng chạy tới góp vui, nằm ở trên đùi Liên Hào, ánh mắt chuyển qua chuyển lại giữa hai người.

Liên Hào cố ý lựa chọn bỏ qua gương mặt tràn ngập bất an của Lan Đình Phương, đi thẳng vào vấn đề: "Thẳng đến khi hành trình của học viện kết thúc, giai đoạn này tôi có thể ở đây. Không phải anh muốn tài trợ cho học viện của chúng tôi sao? Trong khoảng thời gian ở đây, tôi có thể liệt kê kỹ càng thành một phần tư liệu để cho anh tham khảo. Trong khoảng thời gian đó, chúng ta chỉ nên tiếp xúc giới hạn trong công việc, nếu Lan tiên sinh lại đối với tôi làm ra những chuyện khác người, hoặc là Lan tiên sinh lại thảo luận vấn đề cá nhân của tôi, tôi sẽ cho rằng Lan tiên sinh không có nửa điểm thành ý hoặc là có mục đích khác mới cùng học viện của chúng tôi hợp tác. Học viện của chúng tôi tuy rằng gặp phải khó khăn tài chính, nhưng cũng sẽ không cần những người tài trợ có ý đồ bất chính, cho nên, mong Lan tiên sinh hãy suy nghĩ kỹ, có chấp nhận những điều kiện mà tôi đã nói hay không."

Lan tiên sinh? Liên Hào trái một câu Lan tiên sinh phải một câu Lan tiên sinh khiến cho Lan Đình Phương thật sự bức hòa, những lời này nghe thật sự quá chói tai.

Lan Đình Phương choàng người qua, hiện tại, anh nghĩ muốn chặn miệng của cô lại, khi Cố Liên Hào nói những lời này, đôi môi hồng kia làm cho trái tim anh thật sự ngứa ngáy.

Liên Hào lạnh lùng nhìn khuôn mặt đang dần tới gần của anh, khi môi anh cách môi cô vài cm, Liên Hào vươn tay ra ngăn lại.

"Lan tiên sinh, nếu anh không đồng ý, vậy thì tôi chỉ còn cách từ chức, sau đó rời khỏi Bắc Kinh."

Lan Đình Phương gắt gao siết chặt nắm tay sau đó lại thả lỏng, chân mày cũng giãn ra, anh ghé vào bên tai cô, tựa như thì thầm:

"Được, Liên Hảo, anh đáp ứng em."

Quan trọng nhất là cô ở lại bên cạnh anh, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ để cho cô có cơ hội né tránh nữa.

Tác giả: Tôi muốn nói là mọi người cũng không cần chán ghét Lan Đình Phương đến vậy, là vì hoàn cảnh trưởng thành đã khiến cho anh ta trở nên lạnh lùng, cực đoan, ích kỷ. Mọi người nghĩ đi, mới có bảy tuổi đã chứng kiến ba mình tự sát, kế tiếp là mẹ tái giá sau đó là sống cảnh ăn nhờ ở đậu, tiếp nữa là người yêu phản bội, người đàn ông như vậy tất nhiên sẽ làm cho phụ nữ chịu khổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Sau khi anh trở thành ký ức(19)

Thư Tiểu Tiểu không biết đây là lần thứ mấy mình nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Hôm nay là sinh nhật hai mươi ba tuổi của cô ta. Năm trước, khi sinh nhật hai mươi hai tuổi, lúc cô ta đang nghe giảng bài, trong lúc vô ý hướng ra ngoài cửa sổ cô ta đã nhìn thấy anh. Xe anh dừng ở trước cổng trường, anh dựa vào ở trên xe, nhìn một bên mặt cực kỳ đẹp mắt. Khi đó, dưới ánh mắt sáng quắc của giáo sư, Thư Tiểu Tiểu gom lại sách vở sau đó rời khỏi lớp học.

Anh không chỉ nhớ được ngày sinh nhật của cô ta mà còn mang đến quà sinh nhật, là một chiếc vòng tay đính kim cương phiên bản giới hạn, chiếc vòng tay kia cho đến bây giờ cô ta vẫn không nỡ lấy ra đeo.

Thư Tiểu Tiểu biết đàn ông không thích bị ràng buộc, nhất là những người đàn ông thành đạt, càng khó phải nói đến người đàn ông tên Lan Đình Phương này. Cho nên, cô ta cố gắng kiềm nén không chủ động liên lạc với anh, nhưng mà, hôm nay là sinh nhật của cô ta.

Cùng Thư Tiểu Tiểu ngồi cùng một bàn, Hoàng Nhân đẩy đẩy cô bạn thân đang mắt hờn mắt vía, làm bộ dạng khinh thường: "Có phải đang nghĩ đến hôm nay sẽ nhận được bất ngờ gì đúng không?"

Bất ngờ? Trong lòng Thư Tiểu Tiểu chưa xót, có một lần Hoàng Nhân đi theo cô ta đến Phong Lâm Các, sau khi trở về liền gán cho cô ta cái mác cô bé lẹm, còn hâm mộ Lan Đình Phương đối với cô ta quá tốt.

Đúng vậy, anh đối xử với cô ta rất tốt, nhưng Thư Tiểu Tiểu biết rõ cái loại tốt này là đại diện cho một loại cảm xúc, một loại gửi gắm. Vì muốn lấy lòng anh, Thư Tiểu Tiểu buộc tóc đuôi ngựa, cô ta biết anh thích cô ta buộc tóc đuôi ngựa, bởi vì thời đại học, Bách An Ny luôn cột kiểu tóc này. Anh chỉ thích khề hôn lên gáy chứ không hôn môi cô ta, những lúc anh nhìn cô ta thường rất hay thất thần.

Bách An Ny thời đại học thích mặc quần áo đơn giản mộc mạc, Thư Tiểu Tiểu cũng chọn một ít quần áo đơn giản mộc mạc để mặc, Bách An Ny thích mặt mộc không trang điểm, Thư Tiểu Tiểu cũng mặt mộc không trang điểm.

Không phải cô ta không để ý mà là Thư Tiểu Tiểu rất tin vào câu nói "Ngu Công dời núi", ở trên đời này muốn tìm một người đàn ông hoàn mĩ giống Lan Đình Phương cơ hội còn ít hơn so với việc bị thiên thạch rơi trúng. Cho nên, Thư Tiểu Tiểu hiểu được ở trước mặt Lan Đình Phương khi nào thì làm nũng, hiểu được ở trước mặt Lan Đình Phương cái gì có thể nói và cái gì không thể nói.

Dường như, cho tới bây giờ, Lan Đình Phương rất hài lòng về cô ta.

Khi thời gian càng lúc càng trôi đi, Thư Tiểu Tiểu nắm chặt điện thoại, buồn bã đứng ở trên quảng trường trống trải của trường, anh không có xuất hiện ở cổng trường, cũng không hề gọi cho cô ta lấy một cuộc điện thoại.

Bàn tay cầm điện thoại của cô ta ướt đầm mồ hôi, gọi điện thoại cho anh sao, muốn sao? Có phải sẽ lại giống như lần trước bị anh cắt đứt điện thoại?

Trong lúc cô ta còn đang chần chờ, bả vai bị vỗ một cái, Hoàng Nhân mang về mặt hiểu rõ: "Nếu muốn gặp anh ấy thì đi tìm anh ấy đi, ai quy định chỉ có anh ấy mới có thể đến tìm cậu, cậu không thể tìm anh ấy?"

"Nhưng..." Thư Tiểu Tiểu phân vân.

"Không có nhưng nhị gì cả!" Hoàng Nhân đứng khoanh tay: "Hôm nay là sinh nhật cậu, cậu lớn nhất."

Thời điểm hơn bốn giờ, Lan Đình Phương đến công ty dạo một vòng, trên thực tế, anh cũng chỉ đi làm cho có. Buổi sáng sau khi cùng Liên Hảo kết thúc cuộc đàm phán, anh liền ngây ngốc ở nhà, ánh mắt không tự chủ được lại dõi theo Liên Hảo, cho đến khi Liên Hảo không kiên nhẫn nói: "Lan tiên sinh, anh không cần đến công ty sao?"

Vì thế, anh liền kỳ kèo, kéo dài mãi mới đợi được bữa cơm trưa do Cố Liên Hảo nấu. Mặc dù món ăn rất đơn giản nhưng vừa cho vào miệng, trong lòng Lan Đình Phương vẫn không nén được chua xót.

Đó là loại hương vị đã mất từ lâu, từ đầu lưỡi di chuyển đến trái tim.

Sau khi com nước xong, dưới ánh mắt cùng với khí thế bức người của Liên Hào, Lan Đình Phuong không thể không làm gì khác hơn là đi làm, dự định sau khi giải quyết xong mấy phần văn kiện sẽ lập tức về nhà.

Vừa mở cửa đã nghe được giọng nói dịu dàng của Liên Hào, cô đang ở trong phòng tắm tắm cho Ca Ca, một bên tắm một bên la hét, Lan Đình Phuong cứ như vậy tựa vào cửa phòng tắm, tham lam nhìn một màn này.

Nửa giờ sau, Liên Hào rút cuộc đem Ca Ca thu phục, vừa ngừng đầu, liền nhìn thấy Lan Đình Phuong đang đứng ở nơi đó, có lẽ là bởi vì không kịp tránh, ánh mắt cô đơn cùng thương cảm của Lan Đình Phuong hoàn toàn bại lộ trước mặt Liên Hào.

Mơ hồ, Liên Hào lại nhớ về những năm tháng kia, chàng trai giống như ánh trăng sáng cô độc đứng trên sân khấu trong quán bar dưới tầng hầm tối tăm, có đôi khi nhận được sự cười nhạo, có đôi khi nhận sự thương hại, và cũng có đôi khi nhận những lời trêu đùa ngả ngớn của đám phụ nữ.

Mơ hồ, Liên Hào lại nhớ về những ngày tháng u tối trong cuộc đời của Lan Đình Phuong, ba tự sát, mẹ lấy chồng xa, bị chú và thím coi là thành phần phản nghịch, kỳ thị và trói buộc, sống trong một căn phòng nhỏ muốn xoay người cũng thật khó khăn.

Cho nên, Lan Đình Phuong trở thành người đàn ông khó lường như ngày hôm nay có lẽ cũng là điều không thể tránh khỏi.

Có lẽ, tất cả mọi phụ nữ trên thế giới này, bên trong nội tâm đều cất giấu một sợi dây mỏng manh, và sợi dây mỏng manh đó được biết đến với cái tên "Mềm lòng".

Lúc anh cứ lay hoay đứng ở nơi đó không biết phải làm sao, sợi dây trong lòng Liên Hào khẽ động, cô liếc mắt nhìn anh một cái, nói: "Có muốn sấy lông cho Ca Ca không?"

Lan Đình Phuong thật không có tiền đồ cảm động muốn rơi nước mắt, trong lòng có hơn một vạn lần thầm khen ngợi Cố Liên Hào thật đáng yêu.

Khiến Liên Hào kinh ngạc là Lan Đình Phuong sấy lông cho Ca Ca rất thành thạo, Ca Ca ghé vào trên sofa thoải mái đến nhắm cái mũi lại.

Như là nhìn ra nghi vấn của cô, Lan Đình Phuong nhẹ nhàng băng quơ: "Những lúc rảnh anh đều sẽ tắm rửa cho Ca Ca, tắm xong sẽ sấy lông cho nó, dần dà thành thói quen."

Lan Đình Phuong mãi lo nói chuyện với Liên Hào nên máy sấy bị lệch đi, về hành động này, Ca Ca giống như bất chấp tất cả, một bên không vừa lòng than thở một bên dùng chân trước bắt lấy tay Lan Đình Phuong, dường như muốn nhắc nhở anh đừng chỉ lo nói chuyện.

Bộ dáng kia cực kỳ đáng yêu, Liên Hào nhìn không được cười ra tiếng.

Nụ cười kia khiến cho Lan Đình Phuong thần thờ, trực tiếp đem máy sấy trong tay chuyển hướng về phía sofa, hành động này càng khiến cho Ca Ca trở nên âm ỉ.

Về khái niệm vĩnh hằng, Lan Đình Phuong chưa hiểu rõ hết ý nghĩa của nó, anh cảm thấy đó là khẩu hiệu của đám người chủ nghĩa hoàn mỹ.

Nhưng tại thời khắc này, Lan Đình Phuong hy vọng nó thật sự biến thành vĩnh hằng, cô đang ngồi ở bên cạnh anh cười vui vẻ, chú chó Chihuahua ngồi ở nơi đó một bước cũng không rời. Nếu như vậy, anh có thể sẽ rất cảm động.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cùng với tiếng máy sấy, đột ngột và kéo dài, phá nát sự vĩnh hằng.

"Không nhận điện thoại sao?" Liên Hào nhắc nhở.

Lan Đình Phuong tức giận cầm lấy điện thoại, cái tên Phòng Tổ Vọng không biết liêm sỉ hiện ra, anh tiếp nhận.

Liên Hào nhìn thấy Lan Đình Phuong sau khi nhận điện thoại mười giây sau thì sắc mặt khẽ biến, anh không dấu vết nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó cầm điện thoại đi ra ngoài.

Một lúc sau, anh cầm chìa khóa xe, đứng ở trước mặt Liên Hào, nói: "Liên Hào, Phòng Tổ Vọng tìm anh có chút việc, anh đi ra ngoài một lúc, cái kia, anh..."

"Được rồi!" Liên Hào ôm Ca Ca đứng lên: "Kỳ thực, Lan Đình Phuong, anh không cần thiết phải báo cáo với tôi việc anh muốn đi đến đâu, nếu anh cứ làm như vậy, sẽ tạo thành sự phiền nhiễu đối với tôi."

Chìa khóa xe cơ hồ muốn bị Lan Đình Phuong bóp nát, gạt đầu, Lan Đình Phuong di chuyển đến trước cửa.

Lan Đình Phuong nhẹ nhàng đóng cửa lại, Liên Hào nhìn theo phía sau ngẩn người, bóng lưng khi anh rời đi tựa như một cái đinh đóng ở trong lòng cô.

Khi anh rời đi, bóng lưng kia vô cùng suy sụp.

Thư Tiểu Tiểu bất an ngồi ở trong ghế lô của Phong Lâm Các. Sau khi Phòng Tổ Vọng tự mình gọi cho Lan Đình Phuong, Tú Cẩm liền đem cô ta đưa đến ghế lô này. Tú Cẩm chỉ vào ghế lô ý vị thâm trường nói: "Thư Tiểu Tiểu, ghế lô này là dùng để chiêu đãi khách, đồng thời nó cũng là đại biểu cho một loại thái độ, những cô gái thông minh nên biết có chừng có mực."

Thư Tiểu Tiểu biết Tú Cẩm chính là loại phụ nữ có chừng có mực này, cô ta có chừng có mực vì cô ta có thể đạt đến địa vị hôm nay, chủ nhân của Phong Lâm Các đồng thời cũng là tình nhân của Phòng Tổ Vọng. Thư Tiểu Tiểu tự hỏi bản thân có thể làm được như vậy giống Tú Cẩm sao? Đáp án là không biết. Nhưng Thư Tiểu Tiểu cảm thấy bản thân so với Tú Cẩm may mắn hơn, bởi vì Lan Đình Phương cùng Phòng Tổ Vọng không giống nhau, Lan Đình Phương trước mắt là người độc thân, hơn nữa anh cũng không cần thiết phải có một người vợ có thân phận tôn quý để trợ giúp sự nghiệp của mình.

Điều khiến cho Thư Tiểu Tiểu bất an là lần này cô ta không được đưa lên lầu bảy, lầu bảy là khu vực tư nhân của nhóm người Lan Đình Phương. Nếu đúng như lời mà Tú Cẩm đã nói, đưa cô ta đến đây là đại biểu cho một loại thái độ, cô là khách của anh, chứ không phải giống như trước đây, có thể kéo tay anh cùng anh xuất hiện một chỗ, được mọi người ngầm hiểu là bạn gái của anh.

Lan Đình Phương rất nhanh đã xuất hiện tại ghế lô, Thư Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng nhìn gương mặt đã hơn một tháng không có thấy mặt này. Hơn một tháng này, cô ta biết anh gặp rắc rối, nghe nói quẩn vào một sự kiện ầu ẩu. Bởi vì biết anh không thích cô ta tự tiện gọi điện thoại cho anh nên cô ta chỉ nhắn tin, nhưng anh không có trả lời. Hơn một tháng này, cô ta biết anh đạt được được giải đại diện thanh niên trẻ xuất sắc, cô ta cũng nhìn không được gửi tin nhắn đi, vẫn là như cũ không hề nhận được câu trả lời của anh.

Anh vừa bước vào, việc làm trước tiên chính là cầm lấy bình rượu, dường như nghĩ tới cái gì đó, anh buông bình rượu xuống, bàn tay chuyển qua cầm lấy nước chanh.

"Đề em!" Thư Tiểu Tiểu nửa quỳ, đem nước chanh rót vào trong ly.

Chậm rãi nhấp một ngụm nước chanh, Lan Đình Phương tựa vào sofa, ánh mắt nhìn thẳng vào cô ta.

"Hôm nay là sinh nhật em." Thư Tiểu Tiểu buông xuống ánh mắt, trên bộ kính phản chiếu bộ dáng của cô ta, một bộ dáng rất câu người.

"Ừ!" Nghe anh nhàn nhạt đáp một câu.

"Em cho rằng hôm nay sinh nhật sẽ nhìn thấy anh." Thư Tiểu Tiểu lại nói thêm một câu. Không biết vì sao cô ta dự cảm được bản thân hôm nay chủ động tìm anh là đi sai một nước cờ.

"Thư Tiểu Tiểu, từ nay về sau, Tương Viên thuộc về cô." Anh nhìn nhìn đồng hồ.

Sắc mặt Thư Tiểu Tiểu trắng nhợt: "Lan... Lan tiên sinh, có phải hôm nay em đến tìm anh cho nên anh.. Anh cảm thấy không thích? Lan tiên sinh, em có thể cam đoan về sau em sẽ không tiếp tục làm ra hành động giống như thế này nữa."

"Không cần như vậy, Thư Tiểu Tiểu." Lan Đình Phương ần ần mi tâm: "Cô là một cô gái thông minh, cô hẳn là hiểu được những lời này đại biểu cho cái gì."

"Đại biểu cho cái gì?" Thư Tiểu Tiểu run giọng hỏi.

Không phải là không rõ, nhưng mà, không đến Hoàng Hà tâm bất từ.

"Đại biểu cho cái gì?" Lan Đình Phương cười nhạt: "Thư Tiểu Tiểu, kỳ thực, cô hẳn là hiểu rõ giữa chúng ta cũng không có tồn tại nửa điểm vì hành vi của bản thân mà có nghĩa vụ phụ trách, thậm chí chúng ta còn không có đạt tới cái loại đến vui vẻ chia tay vui vẻ này. Tôi đem Tương Viên tặng cho cô chính là vì cảm thấy cô chỉ là một cô gái nhỏ, tình huống gia đình không tốt, hơn nữa em trai cô cũng cần được chiếu cố. Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn cho cô sống thoải mái một chút mà thôi."

Trong đầu Thư Tiểu Tiểu trống rỗng, từ trước đến nay, Thư Tiểu Tiểu đối với những tên đàn ông khác đều có sự tự tin nắm chắc. Cô ta có thể thờ ơ lạnh nhạt với những nam sinh trong trường vì cô ta mà tranh giành đầu đá, có thể không dấu vết khiến cho những giảng viên trẻ tuổi vì cô ta mà thương lượng cửa sau.

Nhưng, đối với người đàn ông tên Lan Đình Phương này, Thư Tiểu Tiểu không có nửa điểm nắm chắc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Sau khi anh trở thành ký ức(20)

Edit: Gam.

"Lan tiên sinh, Bách An Ny tiểu thư đã đến tìm em." Thư Tiểu Tiểu nói.

Lan Đình Phương nhú mày.

Thư Tiểu Tiểu tiếp tục nói: "Bách tiểu thư đến tìm em, Lan tiên sinh, có phải hai người muốn kết hôn hay không? Nếu..."

Thư Tiểu Tiểu nhắm hai mắt lại: "Nếu em nói em có thể làm một Tú Cẩm thứ hai? Anh muốn cùng cô ấy kết hôn cũng không sao, em, em có thể làm tình nhân của anh."

"Oành" một tiếng, chai rượu hung hăng rơi xuống, vỡ vụn ở trên mặt đất.

Cùng bất đồng với những mảnh vỡ này là vẻ mặt trào phúng của Lan Đình Phương.

"Tôi đã thấy qua một số những cô gái trẻ dùng thân thể cùng thanh xuân của họ để đổi lấy những vật xa xỉ không thực dụng. Cô khác với bọn họ, cô chính là muốn thoát khỏi cuộc sống khốn cùng. Thư Tiểu Tiểu, rõ ràng cô là một cô gái rất thông minh, vì sao hôm nay lại nói ra những lời nói ngu xuẩn như vậy?"

"Tình nhân? Thư Tiểu Tiểu, có lẽ cô không biết, trên thế giới này tôi chán ghét nhất chính là cái từ tình nhân này. Mẹ tôi trở thành vợ của một người sau khi bỏ ra bảy năm để làm tình nhân của ông ta. Thư Tiểu Tiểu, có phải cô cũng muốn giống như mẹ tôi?"

Anh từng bước một đến gần cô ta.

"Lấy sự hiểu biết của tôi về cô, rõ ràng tôi chẳng phải một tên đàn ông tốt lành gì, cho tới nay, cô ở trước mặt tôi khoe mẽ, đều là do cô cam tâm tình nguyện tự coi mình thành một vật thay thế. Thế nào? Thư Tiểu Tiểu, cô không cảm thấy hành vi của mình rất ghê tởm sao? Hay là cô cho rằng với sự thông minh và thủ đoạn của mình, rồi cũng sẽ có một ngày cô ngồi lên cái ghế Lan phu nhân này?"

Giống như bị đặt ở dưới kính hiển vi, Thư Tiểu Tiểu lúc này hoàn toàn sụp đổ, nâng tay lên, hiện tại cô ta muốn dùng bàn tay này đến ngăn anh lại, để anh không tiếp tục nói ra những lời nói khiến cô ta phải xấu hổ này.

Giữa không trung, bàn tay bị chặn lại.

"Trên thế giới này, Lan Đình Phương chỉ nguyện ý, chỉ cam tâm tình nguyện để cho một người phụ nữ đánh, nhưng người phụ nữ kia vĩnh viễn cũng không phải là cô." Anh nói.

Anh thoáng dùng một chút lực, Thư Tiểu Tiểu liền ngã trên mặt đất, chất lỏng màu đỏ của rượu thấm vào chiếc váy chiffon màu trắng, chiếc váy này là anh mang từ Âu Châu về tặng cho cô ta.

Thư Tiểu Tiểu choáng váng, nhìn chằm chằm vết rượu trên váy một cách thần thờ, nghe anh nói:

"Thư Tiểu Tiểu, ngày mai tôi sẽ cho luật sư đem giấy chứng nhận bất động sản của Trương Viên giao cho cô. Cô không cần phải nghĩ nhiều, đây coi như là tôi muốn chân thành biểu đạt lòng biết ơn với cô."

Dùng một chút: "Thư Tiểu Tiểu, giai đoạn ấy tôi thật sự rất cảm ơn cô, cho tới bây giờ tôi chưa từng coi cô là vật thay thế, chỉ là tôi muốn ở trên người cô gửi gắm sự tiếc nuối mà trước đây đã không làm vì một người, ngoài ra không có ý gì khác."

"Còn có." Giọng điệu của anh tăng cao: "Tôi cần cô nhớ kỹ một điều, từ nay về sau cô phải xem như chúng ta chưa từng quen biết nhau. Trên thế giới này, trò chơi nào cũng đều có quy tắc của nó, cô đừng nghĩ mình vô tội, trên thế giới này, có một số người đều chơi như vậy."

Nói xong những lời này, Lan Đình Phương cũng không liếc nhìn cô ta lấy một cái, đứng dậy rồi đi.

Đi rồi, anh đi rồi.

Chỉ trong vòng nửa giờ ngắn ngủi, Thư Tiểu Tiểu dường như đã trải qua toàn bộ những cảm xúc tột tệ nhất, hèn mọn, phí công, xấu hổ, phẫn hận, tan nát cõi lòng.

Quả nhiên, ở sâu trong nội tâm của Lan Đình Phương cất giấu một người phụ nữ, một người phụ nữ có thể khiến cho anh cam tâm tình nguyện bị tát tai.

Nhưng, người phụ nữ kia là Bách An Ny sao?

Phòng Tổ Vọng ở lầu bảy đợi Lan Đình Phương, anh ta đưa cho anh một ly rượu, Lan Đình Phương lắc đầu từ chối, bộ mặt ủ dột.

Một người trong nhóm có mối quan hệ hơi thân tên Diêu Chúc đột nhiên nổi hứng lên nói đùa một câu: "Lan tổng, tiểu tình nhân của anh hôm nay không đến cùng anh sao? Thế nào? Sợ chúng tôi làm hư cô ấy?"

Diêu Chúc là em họ của Khấu Gia Minh, cậu ta là con trai độc nhất trong nhà, còn là kết tinh của tổ hợp quyền và tiền, ý vào của cái nói chuyện thường không dùng đầu óc. Nhưng mà vị ông trời thứ hai này thật không ngờ người bình thường hay im lặng và không thích nói chuyện như Lan Đình Phương lại có thể đem nước đổ lên đầu anh ta.

"Lần sau lúc nói chuyện nhớ động não một chút." Lan Đình Phương cầm ly nước, từ trên cao nhìn xuống.

"Lan Đình Phương, anh..." Diêu Chúc muốn xông lên, lại bị Khấu Gia Minh ôm cổ.

"Câm miệng!" Lan Đình Phương hơi cúi người xuống, thái độ khinh miệt: "Nếu không muốn để cho ba của cậu gặp phải phiền toái thì cậu tốt nhất ngoan"

nguồn một chút cho tôi, nếu lần sau lại để cho tôi nghe được cậu nói hươu nói vượn thì cũng không phải chỉ là một ly nước đơn giản như vậy đâu."

Điều Chúc không thể nào tin nổi, bất giác ngậm chặt lại miệng, trực giác nói cho anh ta biết, Lan Đình Phương tuyệt đối có thể nói được làm được.

Từ trước đến nay, Điều Chúc luôn cho rằng Lan Đình Phương chỉ là một tiểu bạch kiểm, hiện tại, xem ra anh ta đã hoàn toàn sai lầm. Có một số người thích khoe khoang sự gai góc của mình, nhưng cũng có một số người chỉ cần một ánh mắt cũng sẽ làm cho bạn tin phục.

Điều Chúc bị lôi đi, trong phòng chỉ còn lại Lan Đình Phương cùng Khấu Gia Minh.

"Đem Thư Tiểu Tiểu kia giải quyết đi."

Khấu Gia Minh tức giận: "Cậu nói xem phải giải quyết cô ta như thế nào? Người ta cũng chỉ là một sinh viên, em trai lại còn đang ngồi tù, tuy rằng động cơ tiếp cận cậu không thuần khiết, nhưng trước đây cậu cũng là mở một mắt nhắm một mắt, cậu nói cậu..."

"Khấu Gia Minh, tôi lại hối hận." Lan Đình Phương cười khổ: "Biết không? Khi cô ta mang tôi đến nơi đó ngắm mặt trời mọc, còn nói ra một câu nói giống hệt như những lời mà Liên Hào đã nói, lúc ấy tôi tựa như một người chết đuối. Sau cùng, khi nhìn đến gáy của cô ta lại có vết sẹo giống của Liên Hào, tôi liền điên rồi."

"Có lẽ cậu vĩnh viễn cũng sẽ không cảm nhận được cảm giác khi mà trong lòng vô cùng hối hận muốn nhận sai, muốn bù đắp thật nhiều cho cô ấy, nhưng rốt cuộc đã không còn tư cách gì nữa. Vì thế, Thư Tiểu Tiểu liền bỏ khuyết cho sự tiếc nuối ở trong lòng tôi, cái loại tiếc nuối mà bất cứ lúc nào cũng có thể khiến tôi cảm thấy hít thở không thông".

"Gia Minh, sau khi Liên Hào rời đi tôi thật sự không ổn, có lẽ cái không ổn này có thể gọi là gian nan, như một cái xác không hồn."

Khấu Gia Minh vỗ đầu, vỗ vỗ Lan Đình Phương bả vai, không nói gì.

Liên Hào vuốt ve laptop của mình, miếng dán hình lá phong vẫn còn nguyên vẹn, lần đó, bởi vì máy bay gặp phải nguyên nhân dòng khí, lơ lửng ở trên không 40 phút cuối cùng mới đáp khẩn cấp xuống sân bay Canada. Khi máy bay đáp xuống sân bay, Liên Hào dường như vừa trải qua một kiếp, vì kỷ niệm bản thân sống sót sau tai nạn, cô ở sân bay mua một miếng dán hình lá phong tượng trưng cho Canada. Hiện tại, miếng dán kia vẫn mới tinh như cũ, laptop không có bị bám dù chỉ là một hạt bụi nhỏ nào. Không chỉ có máy tính, mắt kính Liên Hào dùng khi viết bản thảo, thuốc nhỏ mắt, một số bản phác họa mà cô tùy tiện vẽ nguệch ngoạc, bút... đều được giữ nguyên hoàn chỉnh. Quần áo ở trong tủ của Liên Hào vì đã lâu không có người mặc mà phát ra mùi mốc. Trong phòng tắm, dụng cụ vệ sinh cá nhân của cô vẫn còn được đặt ở vị trí cũ. Trong thư phòng, thư và bưu thiếp mà độc giả gửi cho cô vẫn còn đó, những món đồ mà cô đem về từ khắp nơi trên thế giới cũng ngay ngắn chỉnh tề đặt ở chỗ cũ.

Vuốt ve laptop, Liên Hào thì thào tự nói: "Anh đến cùng muốn làm gì? Lan Đình Phương, anh thật sự không thích hợp làm những việc ngu ngốc như vậy."

Hình ảnh mà Lan Đình Phương chờ đợi rất lâu đã một lần nữa quay trở lại, cô đeo mắt kính ngồi xếp bằng ở trên chiếc sofa lớn, ngón tay thon dài bận rộn đối diện với laptop, ánh sáng từ màn hình laptop phản chiếu lên khuôn mặt chuyên chú của cô.

Khi cô rời khỏi cuộc sống của anh, Lan Đình Phương luôn không thể nào kiềm chế được việc hoài niệm về hình ảnh này, từ lúc ban đầu kháng cự cho đến cuối cùng trở thành hoài niệm.

Thứ mà Cố Liên Hào cho Lan Đình Phương nhiều nhất chính là hoài niệm, ngày tiếp nối đêm, chưa bao giờ ngừng lại.

Ngón tay anh chỉ còn kém khoảng cách một cm là có thể chạm vào tóc của cô, nhưng mà, lại nghe cô lạnh lùng nói một câu: "Lan tiên sinh, anh đã trở lại."

Lại là Lan tiên sinh, thật là một người phụ nữ cố chấp!

Lan Đình Phương khó chịu thu tay lại, định ngồi xuống ở bên cạnh cô, lại nghe cô nói: "Lan tiên sinh, tôi không thích lúc làm việc bị người khác quấy rầy."

Ý tứ chính là muốn anh thức thối rồi khỏi tầm mắt của cô!

Nhớ tới bản thân hiện tại vẫn là người chịu tội, Lan Đình Phương gian nan di động bước chân, nhưng mà ánh mắt vẫn không tự chủ được tuần tra ở trên cặp đùi trắng nõn của cô, tuy chỉ trong vài giây ngắn ngủi nhưng lại khiến cho anh phải suy nghĩ bậy bạ, nội tiết tố tán loạn.

Rõ ràng, người phụ nữ trên sofa vẫn là Cố Liên Hào của lúc trước, nhưng cũng lại không giống, cảm thấy mỗi một loạn tóc của cô đều đang bày ra một loại tư thái xinh đẹp, và mỗi một hơi thở cũng đều rất câu người.

Chỉ trong nháy mắt, Lan Đình Phương đã nghĩ muốn đem cô áp ở trên sofa, ngón tay chạm lên tóc của cô, hơi thở cùng cô giao triền, đem đùi cô cuốn lấy thắt lưng mình, tiến vào chỗ sâu nhất trên cơ thể cô, tiến hành tiếp xúc nguyên thủy nhất, cùng linh hồn cô nhảy múa trên mảnh đất hoang dã mệnh mông vô bờ.

"Lan tiên sinh." Bộ dáng của cô không kiên nhẫn.

Gật gật đầu, Lan Đình Phương cứng ngắt di động bước chân.

Lan Đình Phương không thể không làm gì khác hơn là tựa vào trên tường trong phòng tắm, không thể không làm gì khác hơn là nhìn bộ vị đang khởi

động cao cao vì động tình của mình, tựa như một đứa trẻ muốn được trấn an.

Không sao cả, chúng ta còn nhiều thời gian.

Sau khi Lan Đình Phương đem bản thân thu thập thỏa đáng, từ trong phòng tắm bước ra.

Vốn muốn cùng Lan Đình Phương bàn bạc về vấn đề chỗ ngủ, Liên Hảo vừa nhìn thấy cách ăn mặc của Lan Đình Phương liền há hốc mồm.

Khăn... Khăn tắm? Từ đầu đến chân... Cũng chỉ quấn một cái khăn tắm. Khi nào thì Lan Đình Phương lại trở nên còi mả như vậy? Tình huống như vậy, Liên Hảo cùng anh kết hôn sáu năm đều chưa từng xảy ra.

"Lan... Lan Đình Phương, anh.. Vì sao không mặc quần áo vào?" Liên Hảo lắp bắp.

"Không cần thiết!" Lan Đình Phương ngoài miệng nhẹ nhàng bằng quơ, tay lại đem tóc còn đang ướt vén ra sau tai, anh có cảm giác tai của mình hiện tại đang nóng lên.

Kỳ thực, là anh cố ý, muốn dùng thân thể của mình nhắc cho Liên Hảo nhớ, đã từng, bọn họ đã từng có những thời khắc thân mật nhất.

Dáng người của anh dường như so với trước kia tốt hơn. Trong trí nhớ mơ hồ của Liên Hảo, người đàn ông này hình như đối với việc tập thể hình không có hứng thú mấy, nhưng đường cong lại rất hoàn mỹ, mỗi lần chạm vào giống như chạm phải lửa, có thể khiến cho bạn bốc cháy kể cả khi bạn đang ở trong nước.

"Dù sao, đợi một lát cũng lên giường." Lan Đình Phương cố ý đem từ giường này kéo dài, anh rất hài lòng với biểu cảm hiện tại của Cố Liên Hảo, có thể thấy được, anh ảnh hưởng đến cô.

"Lên... Lên giường?" Liên Hảo cảm thấy mình đang rơi vào hoàn cảnh bất lợi. Khi trong đầu xuất hiện một ý nghĩ, Liên Hảo mới nhớ tới cô có một việc muốn nói với Lan Đình Phương.

Khi đã ổn định lại tư tưởng, Liên Hảo không tiếp tục nhìn vào đường cong hoàn mỹ lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt kia nữa, cô khép lại laptop, lấy mắt kính xuống.

"Lan tiên sinh, tôi đã đem đồ đạc của tôi chuyển đến phòng khách, giai đoạn này tôi sẽ ở đó."

Khi ánh mắt của cô không còn đặt trên người mình nữa, Lan Đình Phương cảm thấy buồn bã thất vọng, làm Lan Đình Phương càng buồn bã thất vọng hơn là lời nói tiếp theo của Liên Hảo:

"Còn có, Lan tiên sinh, ăn mặc như vậy xuất hiện trước mặt một người phụ nữ có chồng là một loại hành vi bất nhã, về sau, mong Lan tiên sinh hãy chú ý hành vi của mình."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Sau khi anh trở thành ký ức(21)

Edit: Gam

Nguyên Anh Hùng đứng dưới ánh nắng của thời tiết tháng bảy, thở dài, tuy rằng bầu trời và không khí ở Bắc Kinh hoàn toàn khác xa với bầu không khí dễ chịu cảnh đẹp ý vui của quần đảo Malaysia này. Nhưng dù sao thì đó cũng là nơi Cố Liên Hảo sống, là thành phố mà Cố Liên Hảo nhớ mãi không quên.

Amey cau này, gần đây anh ta cùng một cô gái Malaysia rất thân thiết, hiện tại, một cuộc điện thoại từ tổng bộ truyền xuống không thể nghi ngờ là muốn chia rẽ uyên ương. Mà lúc này, tâm tư của Tiểu Phàm cũng đều đang dồn vào mục tiêu tay xách nách mang, mua sắm điên cuồng.

Phong cảnh cùng âm thực của nơi này hiển nhiên khiến cho những người vừa mới được mở rộng tầm mắt này quên trời quên đất.

Nguyên Anh Hùng đeo khẩu trang đen, chỉ lộ ra một phần ba khuôn mặt. Ngày đó khi Liên Hảo cách điện thoại dịu dàng nói: "Anh Hùng, khi nào thì anh trở về?"

Trái tim của Nguyên Anh Hùng không nhận được nhảy loạn nhịp, được rồi, anh thừa nhận là anh có chút lằng lằng.

Cố Liên Hảo cần có Nguyên Anh Hùng.

Đương nhiên, Nguyên Anh Hùng biết câu nói kia của Liên Hảo tuyệt đối không phải là vì tình yêu hay là nhớ nhưng gì cả. Nguyên Anh Hùng còn đoán

được Cố Liên Hào nói câu nói kia có lẽ là vì có liên quan đến Lan Đình Phương. Có lẽ là bởi vì Lan Đình Phương khiến Cố Liên Hào lo sợ không yên, cho nên cô ngốc Cố Liên Hào này mới coi anh thành cọng rơm cứu mạng.

Bị Cố Liên Hào coi là cọng rơm anh cũng không ngại, ngược lại, trong lòng còn mừng thầm, vì cô nghĩ đến anh.

Ở Malaysia, Nguyên Anh Hùng cảm thấy làm việc với tổ làm phim ở đây rất thoải mái, tổ làm phim này cùng tổ làm phim ở Bắc Kinh hoàn toàn khác nhau. Ở Bắc Kinh hận không thể đem một phút biến thành 2 phút, mà ở Malaysia, mười mấy người nhân nhả không khác gì đang trong kỳ nghỉ phép, đạo diễn mỗi ngày mặc quần đùi lười kéo anh đi khắp nơi tìm cảnh quay đẹp cùng thức ăn ngon.

Qua một, hai ngày, Nguyên Anh Hùng hiểu ra, là vì Lan Đình Phương không muốn anh cùng Liên Hào tiếp xúc nên mới sử dụng loại phương pháp này. Đối với hành động này của Lan Đình Phương, Nguyên Anh Hùng vô cùng phỉ nhổ, anh cảm thấy nếu như thích một người phụ nữ thì nên dùng hoa tươi, dùng sự dịu dàng, dùng nhiệt tình đến nói cho cô ấy biết.

Nguyên Anh Hùng anh nếu như thích một ai thì sẽ liên tục tiếp nói cho người đó biết. Trên thực tế anh cũng đã làm như vậy, đáng tiếc, Cố Liên Hào vĩnh viễn cùng anh giả bộ, bày ra đủ loại phòng thủ, đến mức một giọt nước cũng không rò rỉ.

Trong mắt Nguyên Anh Hùng, nếu xét về dũng cảm, không một ai dũng cảm bằng Cố Liên Hào, xét về yếu đuối, cũng không ai yếu đuối bằng cô.

Ở Malaysia đến ngày thứ mười bốn, tổng bộ đánh một cuộc điện thoại triệu Nguyên Anh Hùng về Bắc Kinh.

Không biết Lan Đình Phương lại muốn chơi trò gì? Nguyên Anh Hùng tò mò, nhưng hiện tại anh không có tâm tư đi đoán việc Lan Đình Phương cho anh trở về là có mục đích gì hay không, hiện tại anh chỉ nghĩ muốn gặp Liên Hào.

Vừa ra khỏi sân bay, trợ lý hành chính của Lan Đình Phương đã chờ sẵn ở nơi đó, còn làm ra biểu cảm quen thuộc, tỏ thái độ nhiệt liệt hoan nghênh, vô cùng cung kính đưa anh lên xe, vô cùng cung kính nói một câu: "Lan tiên sinh dặn tôi đưa anh đến một nơi."

Nguyên Anh Hùng thật không ngờ là Phương Hữu Vi sẽ mang anh đi thử lễ phục. Phương Hữu Vi giải thích là vì ngày mai anh phải tham dự một buổi tiệc thời trang, vì anh là một trong những người mới được công ty giới thiệu.

Bị giày vò từ giữa trưa đến tối, thật vất vả mới thử xong lễ phục, cho rằng có thể kết thúc công việc, ai biết được, Nguyên Anh Hùng được cho hay là kế tiếp còn phải dùng cơm với một số nhà đầu tư quảng cáo.

Thừa dịp có một chút thời gian rảnh, Nguyên Anh Hùng gọi cho Liên Hào.

Ban đầu anh vốn là muốn cho cô một bất ngờ, nhưng mà, có lẽ sự bất ngờ này bị bốc hơi mất rồi. Mỗi lần Nguyên Anh Hùng muốn gây bất ngờ cho Cố Liên Hào, người phụ nữ này luôn có biện pháp khiến cho anh phải thất bại.

Lúc nào cũng là: "Nguyên Anh Hùng, không phải là anh gặp phiền phức gì nữa chứ?".

Lúc nào cũng: "Nguyên Anh Hùng, anh thỉnh linh xuất hiện trước mặt em như vậy thật sự không tốt một chút nào, có thời gian em sẽ đến quản lý anh."

Người phụ nữ này đã thật sự cho rằng anh là di sản mẹ anh để lại cho cô.

Nguyên Anh Hùng lắc đầu, gọi vào số điện thoại của Liên Hào.

Cuộc gọi của Nguyên Anh Hùng đánh tan sự phiền chán của Liên Hào, anh vẫn là trước sau như một khoe với Liên Hào về những điểm ngộ mà anh gặp được, cuối cùng cũng trước sau như một kèm theo một câu: "Liên Hào, em có ghen không?".

"Có, có, ghen muốn chết." Liên Hào vô cùng phối hợp với anh.

Vốn tưởng rằng anh sẽ tiếp tục cùng cô nói đùa, bởi vì Nguyên Anh Hùng từ trước đến nay là một bậc thầy trong giao tiếp, anh luôn ở thời điểm thích hợp nói một ít lời nói khiến cho cô thả lỏng.

"Liên Hào, anh vẫn luôn đợi em." Trầm mặc một lúc, anh cúi đầu nói ra.

Không chờ Liên Hào phản ứng, anh liền tắt điện thoại.

Liên Hào nhìn điện thoại ngẩn người, thế giới tình cảm của Cố Liên Hào khi nào thì đột nhiên trở nên náo nhiệt như vậy?

Phòng tắm truyền đến tiếng Lan Đình Phương đang tắm, trong không gian tĩnh lặng lộ ra một chút ái muội. Liên Hào buồn chán mở nhạc lên, cô chọn đĩa nhạc của nhóm U2, vì thế, giọng hát của nhóm nhạc trên năm mươi tuổi này bắt đầu vang vọng khắp cả căn nhà.

Nửa giờ trước, Lan Đình Phương ở trong phòng khách gọi video bàn chuyện công việc, Liên Hào đang sửa sang lại một ít bản thảo mà Kha Oánh muốn cô hỗ trợ, lúc ấy Liên Hào cơ hồ không cần suy nghĩ nói ra: "Đình Phương, anh tới đây một chút, em không biết chữ "Nhạ" này viết như thế nào."

Bởi vì Liên Hào học tiểu học ở Hồng Kông, mà hệ thống giáo dục ở Hồng Kông lại không đặc biệt chú trọng đến chữ Hán, cho nên, Liên Hào có đôi khi sẽ gặp khó khăn trong việc phân biệt những chữ Hán phức tạp. Những lúc như vậy, nếu Lan Đình Phương có ở nhà, Liên Hào sẽ nhờ anh đến giải thích cho mình.

Sau khi nói ra những lời này, Liên Hào liền ngẩng ra, sau đó mới chợt bình tĩnh, cô cùng Lan Đình Phương đã ly hôn.

Thời gian mười năm đã sinh ra một thói quen, giống như sự phát triển tự nhiên của cơ thể con người, không phải cô muốn vứt bỏ là có thể vứt bỏ. Một khắc kia, trong lòng Liên Hào có một nỗi buồn không thể nào tả được.

Đến Bắc Kinh một tháng ba ngày, Liên Hào cùng Lan Đình Phương ở cùng một chỗ tám ngày. Trải qua một hai ngày va chạm, anh không có tiếp tục làm ra chuyện gì quá đáng, cũng không có nói ra lời nói khác người nào. Những ngày sau đó, Liên Hào cùng anh chung sống một cách tự nhiên.

Có thể nào Liên Hào cũng không thể tưởng được bản thân còn có thể có một ngày cùng Lan Đình Phương tự nhiên sống cùng dưới một mái nhà. Lan Đình Phương tựa như một con cá chạch khiến cho Liên Hào không có cách nào nắm bắt được. Những việc anh làm đều rất phù hợp, lời nói cũng không khiến cô phản cảm, thái độ nói chuyện cũng rất cẩn trọng, lại quan tâm một cách có chừng mực. Nhưng trong sự quan tâm kia cũng mang theo một vài điểm ái muội, thậm chí anh còn cùng cô tiến hành tiếp xúc da thịt. Chẳng hạn như khi đưa cho cô một quả nho sẽ dùng đầu ngón tay của mình lơ đãng đụng chạm cô, ánh mắt đen tối luôn tìm tòi ở trên người cô. Những khi cô có cảm giác không đúng thì anh luôn có thể không để lại một tia dấu vết nào thu hồi lại, ngược lại còn làm cô cảm thấy xấu hổ vì sự nghi ngờ vô căn cứ của mình.

Lan Đình Phương dường như trở nên giống như xa lại giống như gần, vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ.

Tựa như tối hôm qua, Liên Hào có một cuộc hẹn với Kha Oánh, anh lấy lý do cô không có bằng lái nên lái xe đưa cô đến nơi hẹn. Hơn hai giờ sau, một đám người từ PUB đi ra lại nhìn thấy anh không chút sứt mẻ nào ngồi ở trong xe.

Kha Oánh mở cửa xe của anh ra, nói một câu: "Lan Đình Phương, anh khiến tôi thấy thật ghê tởm, đồng thời cũng cho anh một lời khuyên, anh không thích hợp làm trung gian." "

Lúc đó, anh chỉ nhàn nhạt cười cười, chỉ vào bọn họ: "Đêm đã khuya, nếu không có lái xe đưa về thì tôi nghĩ tôi có thể vì mọi người mà cống hiến sức lực."

Về chuyện này, những cô gái đang chờ Tô Tứ đang đứng không vững ở bên cạnh cũng phải trợn mắt há hốc mồm, còn có một cô hỏi Tô Tứ: "Người này thật sự là Lan Đình Phương?"

Đúng vậy, anh thật sự là Lan Đình Phương sao? Vẫn là Lan Đình Phương sao? Trong quá khứ bất kể Cố Liên Hào làm thế nào cũng không có được tình yêu của anh, chẳng phải anh là một Lan Đình Phương có trái tim sắt đá sao?

Lan Đình Phương như vậy khiến Liên Hào không biết phải làm sao, Lan Đình Phương như vậy khiến Liên Hào phiền chán. Vì thế cho nên hôm nay, Liên Hào một mực quan sát cái người cả ngày vẫn ở nhà Lan Đình Phương, bên trái chờ bên phải đợi cũng không thấy anh đi làm, nhân cơ hội này quát mắng anh: "Lan Đình Phương, anh không đi làm sao?"

"Hôm nay là cuối tuần." Giọng nói anh ỉu xiu, vẻ mặt buồn buồn. Thế cho nên Liên Hào cảm giác bản thân biến thành một người phụ nữ hung dữ.

Thở dài một cái, Liên Hào tắt nhạc, dường như càng nghe tâm càng loạn.

Chung quanh im ắng, trong phòng tắm truyền đến giọng nói của Lan Đình Phương:

"Liên Hào, anh quên lấy đồ ngủ." Anh nói.

Quên lấy đồ ngủ? Chuyện kỳ quái như vậy lại phát sinh ở trên người Lan Đình Phương?

Liên Hào không tình nguyện đi đến phòng quần áo, tùy tiện chọn ra một bộ đồ mặc ở nhà thoải mái, đi đến phòng tắm gõ cửa.

Cửa phòng tắm mở ra, hơn phân nửa cơ thể trần trụi của anh cứ như vậy đột ngột lộ ra từ trong khe cửa, tóc ướt sũng nhỏ nước, giọt nước dọc theo gáy chảy xuống.

Cảnh xuân sắc vô biên này cứ như vậy thẳng tắp đập vào mắt Liên Hào, giống như một bức ảnh bìa trên tạp chí mà nhiếp ảnh gia cố ý tạo ra để khiến cô phải suy nghĩ miên man bất định.

Thông thường, đàn ông kêu gọi đều sẽ bóp chết một phần tư duy của phái nữ. Một số những chuyên gia phân tích về phụ nữ nổi tiếng luôn cường điệu điều này trong chuyên mục của bọn họ. Liên Hào rút cuộc biết lời này không phải là không có căn cứ, ít nhất, khi Liên Hào cảm thấy bản thân hẳn là nên quay mặt đi thì cô đã không làm như vậy.

Cơ thể của Lan Đình Phương không phải cô chưa từng nhìn qua.

Liên Hào vừa quan sát bọt nước trên ngực anh vừa tự nói với chính mình, cô không thể cứ mãi giống một cô gái nhỏ suốt ngày tò mò cùng sợ hãi như vậy được, cô phải loại bỏ sự sợ hãi này.

Đối với Liên Hào, sự sợ hãi so với tò mò càng chiếm ưu thế hơn.

Lan Đình Phương chậm rãi tiếp nhận quần áo trên tay Liên Hào, chậm rãi nói: "Liên Hào, hình như em không có chuẩn bị quần lót cho anh."

Này!!!! Quần lót, với tình huống như lúc này, quần lót trở thành một vật cực kỳ ái muội.

"Quần lót của anh vẫn còn đặt ở chỗ cũ." Anh lại đem cái đại biểu cho sự ái muội kia lập lại một lần nữa.

Liên Hào vỗ vỗ đầu, hơi nước trong phòng tắm khiến cho người đàn ông kêu gọi này giống như bùa mê muốn lôi kéo cô bước vào khu rừng không có lối ra.

"Anh muốn màu đen." Anh chậm rãi nói.

Này, này...

"Lan Đình Phuong, anh tự đi mà lấy!!!" Liên Hào rống lên.

"Ừ.." Anh lại chậm rãi: "Anh đây không cần mặc quần lót cũng không sao."

Giọng điệu này nghe cứ như đang làm nũng, giống đứa con nít đang giận dỗi.

Này này!! Này này này này!!!!

"Tôi-- đi --- lấy---- cho ---- anh----" Liên Hào rít gào.

Lan Đình Phuong từ phòng tắm bước ra, nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt kia, cười giảo hoạt, quả nhiên, cánh giới cao nhất của tán gái là nhất định phải có gan đưa gờn lưu manh.

Ngày kế, thời điểm Lan Đình Phuong tỉnh lại phát hiện trong phòng im ắng một cách lạ thường, cái loại yên tĩnh này bỗng chốc lan tận vào trong tim anh, khiến cho anh phải vội vã vọt vào trong phòng của Liên Hào.

Thật may, thật may, hành lý của cô vẫn còn ở đó, Lan Đình Phuong thở phào một hơi.

Trong phòng bếp có chút bừa bộn, nhìn ra được là vì quá vội nên chưa kịp thu dọn. Khi Lan Đình Phuong nhìn thấy những thứ trong túi rác ở phòng bếp, những thứ này đã nói với anh một sự thật.

Cố Liên Hào thật sự ở trong bếp của bọn họ nấu cháo cho một người đàn ông khác? Cố Liên Hào thật sự ở trong bếp của bọn họ nấu cháo cho một người đàn ông khác!

Ly nước trong tay bị anh hung hăng ném xuống đất, vỡ tan tành.

Trong lúc Lan Đình Phuong nổi giận, Liên Hào đang trên đường đi gặp Nguyễn Anh Hùng, mang theo món cháo cà rốt mà anh thích nhất cùng nước son trà đường phen có thể chữa khỏi đau họng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Sau khi anh trở thành ký ức(22)

Hơn sáu giờ sáng Liên Hào nhận được điện thoại của Nguyễn Anh Hùng. Chuyển giờ sai, ăn vào bụng đều là thức ăn không có dinh dưỡng, đau họng, tịch mịch, hư không,... Đợi anh đem những câu chữ mà có lẽ ngay chính anh cũng không hiểu hết ý nghĩa của nó, dùng giọng điệu vô cùng ái oán cố nảo nhét vào đầu Liên Hào, đúng thật là muốn bức bách cô, buộc cô phải mũi lòng mà đến thăm anh.

Nguyễn Anh Hùng ở Malaysia bị triệu về khẩn cấp là vì phải chụp ảnh tuyên truyền. Nghe nói Truyền thông Á Thái muốn Nguyễn Anh Hùng chụp ảnh chân dung, còn mời tới nhiếp ảnh gia nổi tiếng Ellen. Vị nhiếp ảnh gia Ellen này được biết đến như một bậc thầy về nhiếp ảnh. Anh ta lên kế hoạch muốn Nguyễn Anh Hùng chụp một album lấy chủ đề "Ánh rạng đông". Vì thế, studio chụp ảnh được chuyển đến trên sân thượng tầng hai mươi lăm của tòa nhà Á Thái.

Một khi đã là "Ánh rạng đông" thì đương nhiên nhất định không tránh khỏi việc phải hy sinh giấc ngủ.

Lúc Liên Hào chạy đến studio thì Nguyễn Anh Hùng đang ở bước chụp hoàn thành cuối cùng. Liên Hào thật đúng là bị một cảnh trước mặt làm cho bị sốc. Trên sân thượng bày biện một loạt các đạo cụ làm đóng băng nước, Nguyễn Anh Hùng thì một thân màu trắng, ngay cả lông mi cũng trắng muốt.

Ánh sáng được thiết kế một cách tinh tế từ trong khe hở của băng phát ra. Nguyễn Anh Hùng chân trần đứng dưới ánh mặt trời, tay cầm giày ngẩng đầu nhìn phía chân trời xa, ánh sáng xoẹt qua quai hàm của anh. Khung cảnh này được tạo dựng tựa như một ngày tận thế, người đàn ông thuần khiết, ánh nắng ấm áp, đúng với chủ đề "Ánh rạng đông", tượng trưng cho một "Ánh rạng đông" tràn đầy hy vọng.

Hình ảnh như vậy không khỏi khiến cho Liên Hảo mỉm cười.

Dường như cảm nhận được nụ cười của cô, Nguyễn Anh Hùng cũng nâng lên khóe miệng nhìn về phía Liên Hảo.

Nhiếp ảnh gia Ellen giống như phát hiện một đại lục mới, miệng bà bà quăng ra liên tiếp một số thuật ngữ chụp ảnh, vừa hưng phấn vừa liên tục nhấn nút chụp.

Cuối cùng, anh ta đứng ở trước mặt Liên Hảo, gọi to cô là nữ thần của Nguyễn Anh Hùng, còn đối với Liên Hảo vừa kéo vừa ôm.

Hiển nhiên, hành động của vị nhiếp ảnh gia này chọc giận Nguyễn Anh Hùng, trang phục còn chưa kịp thay đã không nhận được hướng Ellen biểu đạt sự bất mãn của mình.

"Được rồi, tịch mịch, hừ không Nguyễn Anh Hùng tiên sinh, anh không đói bụng sao?" Liên Hảo tức giận giờ bình giữ nhiệt trong tay nói với Nguyễn Anh Hùng còn đang hùng hăng hồ hồ.

Tiểu Phàm có chút tò mò đánh giá Liên Hảo. Còn suy nghĩ không biết mối quan hệ của người phụ nữ mang thức ăn tình yêu đến cho Nguyễn Anh Hùng, đối tượng nằm trong danh sách tương tự đơn phương của cô ấy, Cố Liên Hảo, là như thế nào.

Người yêu? Bạn bè? Người thân? Tiểu Phàm không thể không thừa nhận mối quan hệ của hai người này cùng với suy nghĩ ở trong lòng cô ấy trong lúc này đều rất giống. Lúc này, Nguyễn Anh Hùng đang ăn như hổ đói, mà Cố Liên Hảo thì hoàn toàn có thể thay thế được cô ấy và nhân viên hóa trang, vô cùng cẩn thận dùng bông tẩy trang lau đi vết son trắng xóa trên lông mi của Nguyễn Anh Hùng.

Thân là người đại diện, Amy tuy là nhìn thấy tất cả nhưng lại không có hành động gì khác ngoài việc lấy điện thoại ra, đứng ở một bên cùng cô bạn gái người Malaysia của anh ta gọi video.

Thật là kỳ quái, Tiểu Phàm cảm thấy dù có thế nào thì Nguyễn Anh Hùng cũng là một thần tượng, nhưng cho dù không phải là thần tượng đi chăng nữa thì Amy không phải là nên biểu hiện ra mười phần cảm giác khẩn trương bảo hộ hào quang của Nguyễn Anh Hùng giống như bảo vệ bánh ngọt làm người ta thèm nhỏ dãi sao? Lại nói phong cách chủ trì của Nguyễn Anh Hùng là hài hước, thú vị chân thành, hơn nữa khuôn mặt xinh đẹp như ánh mặt trời kia đang trên đà nổi tiếng chẳng khác nào trạng thái giồng phun, gần đây còn trở thành tân sủng của nữ sinh các trường học cao đẳng trong cả nước.

Thế nhưng anh ta lại để cho một người phụ nữ ở trước mặt mọi người làm ra hành động vô cùng thân thiết với Nguyễn Anh Hùng như thế. Phải biết rằng, đầu năm nay, ngay cả con chó nhỏ cũng có thể hiểu được cách đùa nghịch máy ảnh.

Vì mọi người nguyện ý làm việc lớn, bây giờ mà không bắt quái thì còn đợi đến khi nào? Tiểu Phàm cho là như vậy, cắn răng chạy đến bên cạnh Amy, dùng chút tiếng Anh sứt mẻ cùng ngôn ngữ tay chân biểu đạt: "Amy, Cố Liên Hảo kia là gì của anh Hùng vậy?".

Hiển nhiên là cái tên người Italy này mất hứng, anh ta hung hăng liếc mắt nhìn cô ấy một cái.

Hơn một tháng này, Tiểu Phàm biết cái tên người Ý này bề ngoài nhìn rất lợi hại kỳ thực cũng không mấy khó tiếp xúc. Phốt lò ánh mắt lạnh lùng của Amy, cô ấy tiếp tục bày ra khuôn mặt tươi cười xán lạn, không từ bỏ sự hiếu kỳ của mình.

Gương mặt cách cô ấy chỉ có mấy chục cm này dường như tiếp thu được một tin tức mãnh liệt nào đó, vẻ mặt anh ta đột nhiên chuyển sang tươi cười. Cái tên người Ý này còn đem điện thoại của anh ta nhét vào tay cô ấy, vội vã đứng lên.

"Lan tiên sinh." Nhập gia tùy tục, Amy nói bằng thứ tiếng Trung kỳ quái của anh ta.

Tiểu Phàm nhìn theo ánh mắt Amy, đợi khi thấy rõ người vừa mới tới, trong lòng cô ấy như khai hoa mở hội.

Vinh hạnh!!! Hôm nay là lần thứ hai cô ấy gặp được Lan Đình Phương.

Lần đầu tiên Tiểu Phàm nhìn thấy Lan Đình Phương liền đem anh liệt vào danh sách đối tượng tương tự đơn phương số một.

Dùng tư duy của cô ấy mà nói, một người đàn ông làm sao có thể đẹp đến như vậy? Một người đàn ông làm sao có thể có nhiều tiền đến như vậy? Một người đàn ông làn da làm sao có thể tốt đến như vậy? Một người đàn ông làm sao có thể hoàn mỹ đến như vậy? Nhiều cái như vậy cộng lại, Tiểu Phàm cảm thấy muốn không chết mê chết mệt vì người đàn ông này cũng không được.

Tiểu Phàm nheo lại mắt, tham lam dõi theo, như muốn nuốt chửng người càng lúc càng đến gần kia.

Khuôn mặt không biểu cảm của người đàn ông này không khó coi một chút nào, thật sự không khó coi! Tiểu Phàm nuốt nước miếng, tốt lắm, quả nhiên là đối tượng đơn phương yêu mến số một, xuất hiện cũng thật giống phim thần tượng.

Nguyễn Anh Hùng nhú mày, Liên Hảo chân trước vừa đến Lan Đình Phương đã nối gót theo sau.

Nhìn một vòng, sắc mặt của những người đi theo bên người Lan Đình Phương hoàn toàn khác xa lúc đầu. Những nhân viên công tác mới vừa rồi trông có vẻ vô cùng chuyên nghiệp cũng chỉ vì sự xuất hiện đột ngột của ông chủ lớn luôn luôn cao cao tại thượng kia mà thụ sủng nhược kinh, sự kính sợ tiết lộ ở trên mặt.

Nguyễn Anh Hùng biết Lan Đình Phương đến là để thị uy với anh. Anh lặng lẽ nắm lấy tay Liên Hảo, đồng thời bày ra biểu cảm vô cùng hoan nghênh ông

chủ lớn đến thị sát.

Lan Đình Phương vẫy tay ngăn lại những người đó ghé vào tai anh lái nhái về công trạng này nọ của họ.

Đi tới trước mặt Nguyên Anh Hùng, Lan Đình Phương gắt gao nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm chặt của hai người bọn họ.

Tiểu Phàm giờ phút này ngửi được một cổ hơi thờ bát quái nồng đậm. Phải có một mối quan hệ nào đó giữa ba người Lan Đình Phương, Nguyên Anh Hùng, Cố Liên Hảo. Ánh mắt Lan đại soái ca nhìn vào hai bàn tay đang nắm chặt kia quả thực muốn đem chúng thiêu cháy thành một cái lỗ lớn.

Nên sẽ không phải là... Lan Đình Phương cùng Cố Liên Hảo? Là Nguyên Anh Hùng cùng Lan Đình Phương? Hay là Cố Liên Hảo cùng Lan Đình Phương cùng Nguyên Anh Hùng?

Tiểu Phàm hưng phấn không được lâu, bởi vì Phương Hữu Vi đã tiến đến dọn dẹp hiện trường. Vì thế những người không liên quan đều bị đuổi hết ra ngoài, cô ấy không thể làm gì khác hơn là thu hồi sự phấn khích quá đà của mình lại.

Trên ban công chỉ còn lại năm người.

"Amy." Anh lạnh lùng nói: "Anh đọc nội quy thứ ba trong hợp đồng ra xem."

Amy kiên trì đọc ra: "Không được ở nơi công cộng cùng phụ nữ biểu hiện hành động thân mật ảnh hưởng đến hình tượng."

Amy đọc xong câu này liền nhìn về phía Liên Hảo cầu xin sự giúp đỡ.

Liên Hảo oán hận chống lại khuôn mặt khó đoán của Lan Đình Phương. Muốn rút tay ra lại bị Nguyên Anh Hùng gắt gao nắm chặt. Liên Hảo nhìn Anh Hùng cười cười, bộ dáng tươi cười kia cực kỳ quyến rũ. Nguyên Anh Hùng buông tay Liên Hảo ra mỉm cười lại với cô, sau đó, Liên Hảo rút tay ra nắm ngược lại tay Nguyên Anh Hùng.

Vài giây tương tác này truyền tải một thông điệp, đôi nam nữ này có một sự ăn ý tuyệt vời, cái loại ăn ý này là từ năm tháng sinh ra dẫn đến tâm linh tương thông.

Vài giây ngắn ngủi này lại khiến cho cả trái tim Lan Đình Phương chìm vào đáy cốc.

"Lan tiên sinh, tôi muốn nói là thật ra tôi là fan của Nguyên Anh Hùng. Là tôi chủ động đối với Nguyên tiên sinh làm ra hành động thân mật. Tôi nghĩ, Lan tiên sinh hẳn là tôn trọng việc một fan hâm mộ đối với thần tượng của mình biểu đạt sự nhiệt tình yêu mến."

Ánh mắt Lan Đình Phương dừng ở bình giữ nhiệt đã vỡ nứt, cảm giác động mạch chủ kịch liệt nhảy lên. Được lắm, Cố Liên Hảo!

"Amy, tôi sẽ cho luật sư của tôi soạn ra những thiệt hại cùng với hình phạt liên quan đến nội quy thứ ba trong hợp đồng, hai giờ sau, anh đến văn phòng của tôi." Giờ phút này Lan Đình Phương tựa như một gã thương nhân khôn khéo lạnh lùng.

Nguyên Anh Hùng nhún vai, nắm lấy vai Liên Hảo, còn khẽ hôn lên tóc cô, chẳng hề để ý: "Cố Liên Hảo, em nói cho vị Lan tiên sinh này biết chúng ta có bao nhiêu tài sản, đương nhiên, bao gồm cả tài sản mà mẹ của chúng ta để lại cho chúng ta."

Lan Đình Phương không bị lay chuyển, anh chính là đem bàn tay đặt ở trên vai Liên Hảo của Nguyên Anh Hùng kéo xuống, nhìn chăm chăm Liên Hảo, giọng nói lại lạnh lùng cứng rắn:

"Có rất nhiều tài sản đúng không? Nguyên Anh Hùng, anh tin hay không tôi có thể khiến cho tài sản của anh trở nên không đáng một đồng và biến thành tài sản tiêu cực, để cho anh từ nay về sau mỗi ngày đều phải dựa vào khuôn mặt này đi khắp nơi kiếm ăn? Cố Liên Hảo, em nên nói cho anh ta biết, dùng hiểu biết của em đối với anh đến nói cho anh ta, Lan Đình Phương là dạng người gì, nói cho anh ta, Lan Đình Phương cho tới bây giờ chưa từng nói suông."

Sắc mặt Liên Hảo trở nên trắng bệch, bởi vì phần nộ khiến cho cô nói không ra lời, miệng run rẩy.

"Lan Đình Phương, anh không cảm thấy là bản thân anh quá mức cuồng vọng sao? Hay là anh cho rằng anh thật sự có quyền lực có thể một tay che trời?". Nguyên Anh Hùng buồn cười.

Lan Đình Phương cũng đáp lại Nguyên Anh Hùng bằng nụ cười nhàn nhạt, ra dấu tay, Phương Hữu Vi lập tức bước đến.

"Phương Hữu Vi, nửa giờ sau đem những lời mà Nguyên Anh Hùng đã từng phát biểu công kích chính phủ nước Mỹ công bố ra ngoài. Dùng trang báo lớn nhất, tần suất nhanh nhất, hot nhất."

Anh từng bước một bước về phía Nguyên Anh Hùng, không chút để ý gần từng tiếng:

"Nguyên Anh Hùng, có đôi khi, mọi người thường sẽ có một vài thời khắc vô cùng bất lực. Về phần bất lực bao nhiêu thì từ từ rồi anh sẽ biết. Chắc anh còn không biết tôi dưỡng một số lượng lớn hacker, chỉ cần một cú điện thoại của tôi, bọn họ có thể bịa đặt ra mọi thứ. Họ có thể tạo ra những email giả, chẳng hạn như những email có nội dung mẫn cảm cho thấy anh cùng trang web tổ chức phản động phương Tây thường xuyên có email qua lại. Nội dung của email này có thể sẽ là việc anh có liên quan đến việc rửa tiền, hoặc cũng có thể sẽ là cuộc đối thoại thân thiện của anh cùng một thành viên của tổ chức khủng bố. Anh là công dân nước Mỹ, anh hẳn là biết chính phủ nước Mỹ đối với những việc này có bao nhiêu mẫn cảm."

"Tôi không chỉ dưỡng một số lượng lớn hacker, tôi còn có đoàn cố vấn. Bọn họ có thể nghĩ ra biện pháp mà ngay cả anh cũng không thể tưởng tượng được, khiến cho anh thấy cuộc sống của anh tàn khốc đến mức nào."

"Thế nào, Nguyên Anh Hùng, nghe xong những lời này anh còn có tâm tình khoe khoang về số tài sản ít ỏi này của anh nữa không?"

Cơ thể Liên Hào chao đảo, Nguyên Anh Hùng vùng nắm đầm qua.

Sau khi nhận một cú đấm, cơ thể Lan Đình Phương chao đảo, xong lại cố định. Khóe miệng của anh chảy máu, vết máu kia ở trên khuôn mặt trắng nõn tinh xảo trông vô cùng bắt mắt, phối hợp cùng với nụ cười của anh, đẹp một cách kinh tâm động phách, tựa như hoa hồng nở rộ trên vách núi.

"Phương Hữu Vi." Anh cười, có bao nhiêu vui vẻ đều thể hiện hết trên mặt: "Gọi cho Noda, nói tôi gặp phải phản tử tập kích."

Liên Hào hoảng hốt, cô biết Noda. Khi sự nghiệp của Lan Đình Phương bắt đầu đổ bộ Nhật Bản, Noda chính là luật sư rất được anh tin dùng. Noda có tiếng là rất khó nhằn, thậm chí năm ngoái ông ta còn trở thành một trong những luật sư nổi danh nhất của đoàn luật sư Yamaguchi Tokyo, là nhân vật linh hồn trong giới luật sư.

Lan Đình Phương của mười hai năm sau đã không còn giống mười hai năm trước, cho dù bị đánh gãy răng cũng sẽ nhin nhục mà nuốt xuống bụng mình, một thiếu niên chỉ nghĩ đến âm nhạc.

Và cô là người chứng kiến anh từng bước một lột xác.

Mà Nguyên Anh Hùng, sùng bái Batman, sưu tập truyện tranh về những nhân vật anh hùng ở mọi thời đại, oán hận mẹ mình vì tâm tư cá nhân mà đi phá hư gia đình người khác. Nguyên Anh Hùng làm sao có thể tin được rằng, người đàn ông cùng lứa tuổi với mình kia lại có thể dễ dàng làm được hết thái những gì mà anh đã nói.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Sau khi anh trở thành ký ức(23)

Đã từng, Lan Đình Phương từng nói với Liên Hào: "Đừng có ý đồ chạm vào nội tâm tôi, bởi vì có đôi khi ngay cả chính tôi cũng không hiểu hết bản thân mình."

Hiện tại, Liên Hào đã hiểu, có lẽ Lan Đình Phương không chỉ có một tâm hồn ích kỷ, mà có lẽ còn có một loại linh hồn tựa như ác ma mà theo như lời anh đã nói, có đôi khi anh cũng không hiểu hết bản thân mình.

Amy là người từng trải, anh ta cuống quýt đi đến trước mặt Lan Đình Phương, dùng tiếng Trung không sỏi của mình muốn giải thích giúp Anh Hùng. Lan Đình Phương đối với lời giải thích của Amy cũng không mấy bận tâm, chỉ một mực nhìn chăm chăm vào Liên Hào.

Anh vừa nhìn cô vừa có ý muốn Phương Hữu Vi chụp ảnh cho mình: "Chụp một bên mặt là được. Chọn góc độ có thể thấy rõ ràng miệng vết thương."

Liên Hào đi qua, đoạt lấy điện thoại của Phương Hữu Vi, nhìn cũng không nhìn, quăng lên không trung.

Phương Hữu Vi thật đau, quay qua nhìn Boss, anh chính là dùng một loại ánh mắt cứng chiều nhìn vợ trước của mình, giống như việc cô vừa làm rất đáng để khen ngợi. Anh ta chỉ có thể tự than thở, có khi nào bản thân anh ta chính là vật hy sinh trong truyền thuyết?

Nguyên Anh Hùng bước đến nắm lấy tay Liên Hào, chỉ vào đầu mình: "Người này nơi này không bình thường, không phải quá tự cao tự đại thì cũng chính là chứng vọng tưởng cuồng. Loại người điên này anh đã gặp không ít. Chúng ta không cần để ý đến anh ta, chúng ta đi."

Amy lúc này cũng đã bước tới: "Nguyên Anh Hùng, anh còn có một cuộc họp báo, anh đã muộn nửa tiếng rồi."

Trước mắt, bảo toàn cho Nguyên Anh Hùng là quan trọng nhất. Amy kéo Nguyên Anh Hùng đi, lấy tư chất của anh ta làm sao có thể không nhìn ra Lan Đình Phương là một người không thể trên vào, hơn nữa còn là người nói là làm. Vấn đề mấu chốt này đều xuất phát ở trên người Cố Liên Hào, hiện tại, biện pháp duy nhất chính là nhìn xem Cố Liên Hào có thể giúp được Nguyên Anh Hùng hay không.

Bồi thường cái gì không quan trọng, chuyện trọng yếu nhất là tuyệt đối không thể để Nguyên Anh Hùng cuốn vào đề tài mẫn cảm này.

"Được rồi, Anh Hùng, anh đi đi." Liên Hào chỉ vào bình giữ nhiệt trên đất: "Em đem những thứ này thu thập, sau này lại đi tìm anh."

Nguyên Anh Hùng dưới sự lôi kéo của Amy sau cùng cũng rời đi. Bọn họ chân trước mới vừa đi, Phương Hữu Vi sau lưng cũng rời khỏi.

Trên ban công còn lưu lại cảnh tượng tựa như ngày tận thế. Cùng cảnh tượng này giống nhau là đáy lòng tuyệt vọng của Liên Hào. Không có người phụ

nữ nào nguyện ý người đàn ông mà mình đã từng yêu sâu đậm trở nên thay đổi đến mức ngay cả bản thân mình cũng không thể chấp nhận.

Không có nhật lại bình giữ nhiệt đã mang đến, Liên Hào cầm túi xách, nhìn cũng không thèm nhìn Lan Đình Phuong, từng bước một hướng về phía lối ra của ban công, vừa đi vừa lấy điện thoại từ trong túi xách ra, tìm ra một chuỗi dãy số.

Bước xuống mười bậc cầu thang, đứng ở trước cửa thang máy, Liên Hào chuyển được điện thoại: "Xin chào, là công ty hàng không sao? Tôi muốn đặt vé máy bay....."

Điện thoại bị đoạt đi, khuôn mặt Lan Đình Phuong tối sầm.

"Cô Liên Hào, em sẽ không ngại chờ đến mức cho rằng chỉ với một tấm vé máy bay là có thể giải quyết hết thấy mọi vấn đề đó chứ? Em cho rằng anh không có cách nào đối phó em? Muốn anh nêu một số ví dụ về biện pháp của anh hay không?"

Sau khi nói ra những lời này, thời gian dường như dừng lại, cửa thang máy chậm chậm mở ra, Liên Hào dờ dẫm bước vào, Lan Đình Phuong theo sau.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, Liên Hào ôm lấy cổ Lan Đình Phuong, đem cơ thể dán chặt vào người anh, đồng thời môi cũng áp lên, hôn anh. Liên Hào vươn đầu lưỡi, rất nhanh liền nhận được được sự đáp lại.

Hai cơ thể trưởng thành cứ như vậy triển miên quấn chặt vào nhau. Ngón tay Liên Hào xuyên qua khe hở nơi nút áo Lan Đình Phuong tiến vào, ở trên ngực anh xoay tròn hoặc là cào nhẹ, khiến cho anh phải từng trận run rẩy. Đầu cô cũng bắt đầu như có như không cọ lên nơi mẫn cảm của anh.

Khi chạm phải một cổ nóng rực kia, Liên Hào đẩy anh ra. Trên thang máy hiện lên con số 17, ánh mắt Lan Đình Phuong lúc này đã nhiễm lên sắc dục.

Liên Hào cho tay vào túi xách của mình lấy ra khăn giấy, hung hăng chà lau môi của chính mình, nhìn phía bên dưới đã phình to kia, lỗ mũi cười: "Lan Đình Phuong, thì ra là anh muốn như vậy! Sao không nói sớm. Cũng không phải không có làm qua. Làm nhiều việc đa dạng như vậy thật đúng là lãng phí thời gian của chúng ta."

Liên Hào tựa vào tường thang máy, ôm cánh tay, giọng nói ngả ngón: "Phòng khách sạn anh định đoạt, đương nhiên, tôi cũng không phản đối phòng tình thú. Nếu anh còn muốn thú vị hơn nữa, tôi cũng không ngại mặc đồ tình thú, nếu anh muốn mang còng tay hay này nọ tôi cũng có thể phụng bồi."

"Chỉ là." Liên Hào lạnh lùng nói: "Tôi hy vọng đây là lần mua bán duy nhất. Từ nay về sau đừng tới quán lấy tôi, người đàn ông khó lường như anh khiến tôi rất ngán ngẫm."

Rất thành công, Liên Hào nhìn thấy huyết sắc trên mặt Lan Đình Phuong cạn dần, ở bên trong thang máy u ám tựa như ma cà rồng đã rất lâu không tiếp xúc với ánh sáng.

Đột nhiên, anh nở nụ cười, theo nếp nhăn trên mặt khi cười khuôn mặt anh bắt đầu thay đổi, tựa như sắc màu diêm lệ nhất thế gian này.

Gật gật đầu, ngón tay anh dừng ở trên mặt Liên Hào: "Cô Liên Hào, em thành công chọc giận anh."

Thời điểm Liên Hào không kịp phản ứng đã bị anh vác lên vai.

Chủ nhật hôm đó, một số nhân viên bởi vì tăng ca mà ở lại công ty và những nhân viên ra ngoài làm việc trở về may mắn được nhìn thấy chủ tịch của bọn họ vác một người phụ nữ từ trong thang máy đi ra.

Người phụ nữ trên vai luôn giãy giụa. Những lúc cô nàng giãy giụa quá mức, chủ tịch đại nhân liền đánh vào mông cô. Một màn này khiến cho bọn họ xem mà trợn mắt há hốc mồm. Chỉ là đáng tiếc, khuôn mặt của người phụ nữ này bị mái tóc xoăn của cô rủ xuống che lại, chỉ lộ ra chiếc cằm hơi nhọn. Tuy nhiên, ở trong đầu bọn họ đã đem người phụ nữ này xếp vào loại khuynh thành khuynh sắc, vì chỉ có như vậy thì mới xứng đôi với chủ tịch đại nhân của bọn họ.

Một nhân viên vừa mới đi làm không lâu tại thời khắc trần ngập sắc thái lãng mạn như vậy lại thốt ra một câu: "Có nên báo cảnh sát hay không? Nói không chừng là bị bắt cóc."

Lan Đình Phuong đem người đang liều mạng giãy giụa ở trên vai, Liên Hào, cưỡng chế nhét vào trong xe, đem toàn bộ cửa xe khóa lại.

Bởi vì rất tức giận nên Liên Hào không khác gì một người đàn bà chanh chua lôi kéo tóc của Lan Đình Phuong, thậm chí móng tay còn cào xước mặt anh. Anh không quan tâm, khởi động xe, quay đầu xe, tăng tốc độ.

Khi anh bắt đầu tăng tốc độ, Liên Hào hất tay ra, tự động cài dây an toàn, đem cô cố định ở trên ghế phó lái. Liên Hào thẳng tắp ngồi ở đó, nước mắt lạnh run rơi xuống.

Sau gần một tiếng rưỡi, xe Lan Đình Phuong dừng lại ở một nơi yên tĩnh. Liên Hào nhìn thấy một mảng xanh biếc rộng lớn, bao quanh là cây xanh.

Lại là một trận lôi kéo mang tùm, Liên Hào bị Lan Đình Phuong kéo xuống xe, có thể nhìn ra được là anh lại có ý đồ muốn đem cô vác lên vai.

"Bản thân tôi có chân." Liên Hào lạnh lùng nói.

Liên Hào thật không ngờ Lan Đình Phuong lại mang cô đến gặp một bác sĩ tên Hách Chi Dân. Tại căn phòng lịch sự tao nhã kia, Lan Đình Phuong nhẹ

bỗng quăng ra một câu: "Hách Chi Dân, đem hồ sơ bệnh án của tôi cho cô ấy xem."

Xe đậu ở bên dưới vài cây trúc. Liên Hảo hạ kính cửa sổ xe xuống. Từ cửa sổ xe, Liên Hảo nhìn về phía chân trời xa xăm. Tại phía chân trời thấp bé này lại có biết bao nhiêu thứ không như mong muốn.

Rất lâu, rất lâu, bi thương không biết từ đâu ào ào kéo đến khiến cho cô ôm lấy thắt lưng Lan Đình Phuong, ghé vào trên người anh ô ô khóc. Vừa rút vào bờ vai của anh, vừa lẩm bẩm với chính mình: "Lan Đình Phuong, vì sao muốn tôi biết điều này, anh không biết năng lực thừa nhận của con người là có giới hạn sao? Vì sao anh muốn đem chuyện như vậy áp đặt trên người tôi, vì sao?...."

Đúng vậy, vì sao!

Hội chứng sợ hay còn gọi là chứng ám ảnh sợ hãi, là một loại rối loạn lo âu. Người mang trên người hội chứng sợ cùng những người chung quanh không có gì khác biệt, chỉ là ở sâu trong nội tâm của họ cất giấu một vật, một sự kiện, một nhân vật nhất định, mỗi khi nhớ lại sẽ sinh ra sợ hãi, trường hợp nghiêm trọng sẽ khiến cho bọn họ khi đối mặt với nỗi sợ hãi của bản thân, đầu óc thiếu đường khí và dẫn tới hôn mê.

Lan Đình Phuong là một người ích kỷ đến cỡ nào, cuồng vọng đến cỡ nào? Làm sao có thể mắc cái loại bệnh kỳ quái này? Làm sao có thể? Hơn nữa, khi Liên Hảo nhìn bệnh án của Lan Đình Phuong, trên đó còn có một hàng chữ nho nhỏ màu đỏ, viết:

Không loại trừ khả năng chuyển thành chứng trầm cảm.

Làm sao lại có thể có chuyện hoang đường như vậy! Trên thế giới này bất cứ ai cũng đều có thể có tên trên hồ sơ bệnh án của loại bệnh kỳ quái này, duy nhất Lan Đình Phuong thì không thể!

Lan Đình Phuong là báu vật Cố Liên Hảo chờ đợi mười hai năm, yêu mười năm. Cô không thể chịu đựng được việc anh cùng cái tên y học khủng khiếp như vậy gắn liền với nhau.

Vuốt ve tóc của cô, Lan Đình Phuong nói:

"Nếu nói việc anh nói cho em biết điều này chỉ là vì muốn giành được một chút thương hại từ em, em có tin hay không?"

Ôm chặt lấy anh, vai Liên Hảo run lên dữ dội.

"Lúc bảy tuổi, anh đem tranh của ba cầm lấy làm điều. Ba vô cùng tức giận cầm gậy đánh anh, ngày đó, anh thấy ông ấy khóc. Ngày hôm sau, lúc trời chạng vạng tối, anh tan học về nhà, anh còn nhớ rõ đó là vào cuối tháng ba. Không phải tất cả mọi người đều nói trời tháng ba như khuôn mặt của đứa trẻ sao? Bầu trời mới vừa rồi còn sáng sủa bỗng chốc liền xám xịt, mưa rất to, anh mạo hiểm đội mưa chạy về nhà. Khi đó anh không thể chờ đợi được muốn đem kết quả bài kiểm tra đạt điểm tối đa cho ba xem để bù lại lỗi của mình."

"Liên Hảo, em có biết anh nhìn thấy cái gì không?"

Liên Hảo ôm chặt lấy cơ thể đang run lên của Lan Đình Phuong, cô mơ hồ đoán được bản thân sẽ nghe được cái gì.

"Anh nhìn thấy chớp lên ở trước mặt anh là đôi chân đang lắc lư ở trên đại sảnh nhà anh. Cứ đưa qua đưa lại như vậy. Biết anh khi đó có bao nhiêu hoảng không? Anh cứ như vậy kéo lấy đùi ông ấy, ba ba, ba mau xuống đi, ba xem, con làm bài kiểm tra được một trăm điểm. Sau đó, anh đụng phải bàn chân lạnh như băng của ông ấy. Mọi người đều nói, cái loại lạnh như băng này gọi là nhiệt độ của thi thể."

"Khi đó, anh đã nghĩ, có phải là do anh đem tranh của ba làm điều cho nên ông ấy rất tức giận hay không? Cho đến tận giờ phút này anh vẫn luôn nhớ tới cảm giác lạnh lẽo của bàn tay anh khi chạm vào chân ông ấy. Liên Hảo, những lúc nghĩ đến thời khắc đó, cả người anh đều nổi da gà."

"Liên Hảo, anh cuối cùng vẫn không dám nhớ lại cái thời khắc kia."

Liên Hảo cảm thấy sắp thở không thông, cô không thể nào tưởng tượng được cảnh một Lan Đình Phuong nhỏ bé, cõi lòng đầy vui sướng muốn sớm gặp được ba mình nhưng lại nhìn thấy ông đang treo lơ lửng ở nơi đó. Cô ôm anh chặt hơn, dường như muốn truyền hết sức mạnh cho anh. Đó là điều duy nhất cô có thể làm vào lúc này.

"Sau này, anh biết được kỳ thực ba anh chết vì chứng bệnh trầm cảm. Liên Hảo, có lẽ em cũng biết đúng không? Kỳ thực chứng bệnh trầm cảm này cũng có một phần là đến từ di truyền trong gia tộc."

"Liên Hảo, anh sợ hãi, sợ bản thân biến thành một người trong số những người đó."

Liên Hảo lo sợ không yên, cô không biết nên nói gì để an ủi anh, chỉ có thể vội vàng ôm lấy anh, sau đó, ngẩng đầu, nói:

"Sẽ không, Đình Phuong, sẽ không, anh nhất định phải tin tưởng em, em nói anh sẽ không liên sẽ không, anh tin em không?"

Trong hốc mắt Lan Đình Phuong có phù quang, nước mắt làm ướt lông mi anh, ngón tay chậm rãi dừng ở trên mặt Liên Hảo. Cô nàng này vẫn luôn ngốc như vậy!

"Anh tin, chỉ cần Cố Liên Hảo nói Lan Đình Phuong đều tin tưởng, chỉ cần Cố Liên Hảo nói sẽ không thì sẽ không."

Gann: Thôi để an ủi ông Phuong nên tui đổi cách xưng hô của bà Hảo với ông Phuong thành Em - Anh nha mọi người. Dù gì cũng vợ chồng sáu năm, cũng đâu có hận thù gì.

Tới khúc gay cần thì đổi lại, hìhì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Sau khi anh trở thành ký ức(24)

Lúc trở về thì cũng đã qua giữa trưa. Đi theo dòng xe, Lan Đình Phuong một tay lái xe một tay nắm lấy tay Liên Hảo, Liên Hảo không có tránh ra.

"Liên Hảo, lát nữa chúng ta cùng nhau đến siêu thị mua một vài thứ về nhà."

"Ừ!"

"Liên Hảo, anh muốn ăn cháo cà rốt."

"Ừ!"

"Liên Hảo, anh còn muốn uống nước son trà chưng đường phèn."

"Ừ!"

"Liên Hảo, buổi tối theo giúp anh, cùng anh đến một chỗ."

"Ừ!"

"Liên Hảo, em giận anh nói cho em biết việc này?"

"Ừ!"

"Liên Hảo, em đừng giận anh có được không?"

"Được!"

Lan Đình Phuong cảm thấy bản thân hiện tại giống như một đứa bé ở trong nhà trẻ. Liên Hảo giống như cô giáo trong nhà trẻ đang tiến hành đối thoại, đứa bé thì dè dặt cẩn trọng, cô giáo thì...

Cô giáo một mặt bình tĩnh, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào thế giới ngoài cửa sổ xe.

Kế tiếp, Liên Hảo cùng Lan Đình Phuong cùng nhau vượt qua khoảng thời gian vui vẻ nhất kể từ khi họ hội ngộ, bọn họ cùng đi siêu thị. Lan Đình Phuong đẩy xe mua sắm, Liên Hảo ở một bên chọn đồ. Mỗi lần Liên Hảo chọn đồ đều sẽ bị Lan Đình Phuong lôi nhai ở bên tay, chuyện đầu đầu đầu cũng lôi ra nói. Có đôi khi Liên Hảo bị anh hỏi đến sinh phiền, những lúc như vậy cô sẽ hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, sau đó nhận lại ánh mắt vô tội giống hệt Ca Ca như đúc. Vì thế, trong lòng Liên Hảo phát ngốc, người đàn ông này rõ ràng đã hơn ba mươi tuổi, rõ ràng đã từng có ánh mắt quá mức lạnh lùng, rõ ràng đã trải qua quá nhiều bể dâu, nhưng, vì sao trong ánh mắt anh vẫn còn có thể có nét hồn nhiên của một cậu bé con?

Lan Đình Phuong như vậy khiến cho Liên Hảo nhớ tới lời nói của Khấu Gia Minh, thật ra, Lan Đình Phuong giống như một đứa bé không biết cách yêu, luôn đều là người khác yêu anh, còn anh thì lại không biết làm thế nào để yêu một người.

Thời điểm tính tiền, bởi vì là chủ nhật nên người đến siêu thị mua sắm rất nhiều, Liên Hảo đành phải lôi kéo Lan Đình Phuong cùng nhau xếp hàng. Có thể thấy, Lan Đình Phuong khi đứng trong hàng ngũ những người xếp hàng quá nổi bật, ánh mắt của các cô gái tuy rằng không dám nhìn thẳng vào anh nhưng cũng không khỏi nhìn đi nhìn lại nhiều lần, nhóm phụ nữ thì trắng trợn hơn, bọn họ xem anh thành phong cảnh tươi đẹp mà thưởng thức.

Hôm nay Lan Đình Phuong mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu tím, cổ tay áo xoắn lên, như chi lan ngọc thụ.

Chi lan ngọc thụ (芝蘭玉樹): Ý nói đến người ưu tú.

Khi nhìn thấy người phụ nữ ăn mặc gọi cảm xếp hàng ở phía sau Lan Đình Phuong không kiên nhẫn gì đem ngực của cô ta cọ ở trên lưng Lan Đình Phuong, Liên Hảo nhíu mày, đá đá chân anh.

Làm sao? Anh dùng ánh mắt hỏi.

Người đàn ông này rõ ràng là rất khôn khéo, chẳng lẽ anh không biết là bản thân anh hiện tại đang bị người khác ăn đậu hủ: "Đi ra ngoài chờ đi."

"Một lát nữa anh muốn giúp em xách đồ." Anh còn muốn làm tốt nhiệm vụ nịnh nọt của mình, thái độ này rõ ràng là giống như mèo con chó con trung thành tận tụy.

Hiển nhiên, biểu cảm đó của anh làm người ta suy nghĩ theo hướng khác. Người phụ nữ ăn mặc gọi cảm kia quay đầu nhìn Liên Hảo, trong mắt có khinh miệt. Xem ra, người phụ nữ này nhất định là suy nghĩ theo phương diện kia. Chẳng hạn như, anh là người mà cô bao dưỡng, hoặc là, cô có quyền lực ngút trời khiến anh không thể không khuất phục.

"Đi ra bên ngoài chờ em!" Liên Hảo nghiêm mặt.

"Ừ!" Bộ dạng Lan Đình Phương rầu rĩ không vui.

Đi được vài bước anh lại quay ngược trở lại, không nói một lời đem một tấm thẻ nhét vào trong tay Liên Hảo, nói: "Một lát dùng cái này tính tiền."

Đó là một chiếc thẻ vô hạn, thẻ đen viền vàng có ghi Ngân hàng thế giới. Cô nàng gọi cảm kia nhìn chằm chằm vào chiếc thẻ trong tay Liên Hảo, vài giây sau hừ lạnh một tiếng quay mặt đi.

Lan Đình Phương đi được vài bước, mơ hồ nghe được một giọng nữ nói: "Chồng cô đối với cô thật tốt, trông rất đẹp trai và chu đáo."

Giống như một chiếc máy radar, Lan Đình Phương nhanh chóng bật lên hệ thống tiếp thu.

Lan Đình Phương dừng lại bước chân. Giờ phút này, anh thật sự sợ hãi sẽ nghe được câu nói phủ nhận của Liên Hảo vang lên ở sau lưng mình. Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây.

Cô không có phủ nhận, cô không có phủ nhận! Cố Liên Hảo, em đã không phủ nhận, em thật đáng yêu! Khóe miệng gợi lên một độ cong thỏa mãn, bước chân Lan Đình Phương trở nên thật nhẹ nhàng.

Liên Hảo xách túi mua hàng đi ra khỏi siêu thị, chỉ với ánh mắt đầu tiên cô đã ngay lập tức nhìn thấy anh ở giữa đám đông nhộn nhịp.

Ở bên dưới tấm biển quảng cáo Pepsi cực lớn, anh đứng ở một bên phong nền màu xanh thẫm, màu xanh này có lẽ là đến từ màu xanh thẫm của biển Đại Úc trong ký ức thơ ấu thật xa xôi của cô.

Liên Hảo đứng ở nơi đó, nhìn anh mà trong mắt ứa lệ.

Trở lại trên xe, Liên Hảo vẫn như cũ đem ánh mắt đặt ở thế giới ngoài cửa sổ xe, một bàn tay Lan Đình Phương vẫn như cũ đặt ở trên mu bàn tay Liên Hảo.

"Đình Phương, đừng làm vậy với Anh Hùng!" Liên Hảo nhẹ nhàng nói: "Anh đối xử với anh ấy như vậy, em sẽ thương tâm"

Tay bị anh nắm giữ, thật nhanh siết chặt, sau đó, nói ra, sau đó, anh nói:

"Đã biết!"

Trong vài phút tiếp theo, cả toa xe tràn ngập sự trầm mặc, vô cùng ngột ngạt.

"Liên Hảo, giờ phút này anh thật hy vọng bản thân là Nguyên Anh Hùng. Liên Hảo, nghe được em ở trước mặt anh bảo vệ người đàn ông khác, trong lòng anh cũng không mấy dễ chịu gì."

Dường như Lan Đình Phương đã đem sự không dễ chịu của anh truyền nhiễm cho Liên Hảo, cô quay mặt qua, lông mi Lan Đình Phương thật dài, như được vẽ với độ cong giảm dần xuống.

Vì cái cảm xúc không nói rõ thành lời kia, Liên Hảo hắng giọng: "Lan Đình Phương, vừa rồi ở siêu thị, người phụ nữ áp ngực vào lưng anh kia, theo anh thì bên trong bộ ngực của cô ta có chứa silicon hay không?"

"Hả....." Lan Đình Phương vô cùng kinh ngạc.

"Đồ ngốc!" Liên Hảo vỗ vỗ đầu của anh: "Đề cho người ta ăn đậu hủ còn bày ra bộ dạng ngốc nghếch không biết gì."

"Ăn đậu hủ?" Đường như nhớ tới cái gì, Lan Đình Phương cũng nghiêng mặt qua nhìn Liên Hảo, hai mắt nheo lại: "Cho nên vì không để anh tiếp tục bị người khác ăn đậu hủ nên em bắt anh ra ngoài?"

"Hay là anh nguyện ý để cho người ta ăn đậu hủ?" Liên Hảo không có trực tiếp trả lời vấn đề của anh.

"Liên Hảo!" Lan Đình Phương dè dặt cẩn trọng hỏi: "Anh có thể đem những lời này của em lý giải thành thật ra em có chút để ý việc anh bị người phụ nữ khác ăn đậu hủ hay không?"

Liên Hào ngẩn người, chậm chạp nói: "Nhìn phía trước đi, đừng quên anh hiện tại đang lái xe."

Sau khi nói xong những lời này, Liên Hào liền nhắm hai mắt lại, cô sợ hãi việc nhìn vào đôi mắt của Lan Đình Phương. Đôi mắt ấy rất sáng và trong, dường như chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị lạc vào sóng mắt ấy.

Hiện tại, Liên Hào không biết bản thân nên làm gì cho phải.

Một lúc sau, như nghe được tiếng thờ dài của anh: "Xin lỗi em, Liên Hào, anh đã quên em không thích nghe anh nói những lời này."

Trong lòng Liên Hào càng khó chịu hơn.

Trở về nhà, Liên Hào liền bắt đầu nấu cháo cà rốt, cô đem cà rốt cắt thành từng khối nhỏ, băm thịt, cũng đem gừng tói cắt nhỏ. Lan Đình Phương đứng ở một bên làm trợ thủ. Ca Ca cũng chạy tới giúp vui, hết cùng mòng cọ chỗ này xong lại chạy đi ngủ chỗ kia.

Lúc Liên Hào thái tỏi, Lan Đình Phương tham lam nhìn gương mặt gần trong gang tấc này, phòng bếp được thiết kế theo kiểu mở, lấy ánh sáng vô cùng tốt, ánh nắng buổi chiều xuyên qua mặt kính chiếu vào phần lớn diện tích phòng bếp, phản chiếu lên bộ dụng cụ nấu ăn sinh ra phản quang, ánh sáng phản quang này dừng ở trên người cô, và mái tóc của cô cũng biến thành màu trắng bởi ánh sáng phản quang này.

Anh chậm chậm đưa tay ra, đẩy ra tóc và nhìn vào vết sẹo trên gáy của cô, vết sẹo nho nhỏ dường như có sự sống, lay động khiến cho lòng anh miên man bất định.

Động tác thái gừng của cô dừng lại, Lan Đình Phương cũng vội vàng thu tay.

Anh sợ bởi vì hành động của mình khiến cô không vui, anh không dám phá hư cái khoảnh khắc không dễ gì có được này.

Tiểu Dao mang theo lễ phục đến nhà Lan tiên sinh liền nhìn thấy một tình huống như vậy, người đàn ông đang thu dọn bàn ăn, người phụ nữ thì thu dọn phòng bếp, một con chó nhỏ lông xù quỳ rạp trên mặt đất tự đùa tự vui, lăn tròn.

Tiểu Dao sững sờ đứng ở nơi đó, vụng trộm đánh giá người đàn ông, tuy rằng không có khoa trương mang tạp dề, nhưng trên mặt anh toát ra sự dịu dàng khiến cho Tiểu Dao có thể nào cũng không dám liên tưởng người này cùng với Lan Đình Phương của ngày thường.

Thời điểm rời khỏi Thanh Nguyên, Tiểu Dao lúc này mới hiểu ra, sự dịu dàng trên khuôn mặt của Lan tiên sinh là đến từ chính người phụ nữ ở trong phòng bếp kia. Những hành vi bất thường của Lan tiên sinh mấy ngày nay có lẽ là vì muốn trình diễn tiết mục gương vỡ lại lành.

Chỉ là, chiếc gương này có thể lành được sao?

Khi Liên Hào không hiểu đầu đuôi gì nhìn chiếc váy màu trắng kia. Lan Đình Phương đem chiếc váy ướp thử trên người Liên Hào, gật gật đầu, rất tốt, kiểu dáng rất bảo thủ.

"Không phải em đã đồng ý buổi tối cùng anh đi đến một nơi sao?" Lan Đình Phương lắc lắc chiếc váy trong tay: "Đêm nay cùng anh tham dự một buổi tiệc có được không?"

Anh hỏi cô có được không? Trước đây, anh chưa từng hỏi cô những vấn đề tương tự như vậy. Anh luôn đơn thân độc mã xuất hiện tại những trường hợp công khai, cho nên, cho dù bọn họ đã kết hôn sáu năm, anh vẫn khiến cho mọi người giả tưởng rằng anh vẫn còn độc thân, cho nên, đủ loại tạp chí khác nhau đem vương miện người đàn ông độc thân hoàng kim đội ở trên đầu anh.

Chiếc váy này chạm vào không ngờ lại có cảm giác mềm mại như vậy, Liên Hào hạ xuống ánh mắt: "Anh cũng biết là thân phận của em không thích hợp cùng anh xuất hiện tại những trường hợp công khai."

Thân phận của em? Miễn cưỡng ngăn chặn sự khó chịu ở trong lòng vì bốn chữ khiến người ta luống cuống này. Đây là buổi tiệc vì Cố Liên Hào và Nguyên Anh Hùng mà chuẩn bị, cô làm sao có thể vắng mặt?

"Đây là một buổi tiệc mang tính chất riêng tư, một số cổ đông của công ty cũng sẽ xuất hiện. Sẽ không có phương tiện truyền thông, càng không có người chất vấn về thân phận của em." Lan Đình Phương nói một cách yếu ớt: "Nguyên Anh Hùng cũng sẽ đi, anh ta là nhân vật quan trọng nhất trong buổi tiệc này. Đài truyền hình muốn nâng đỡ một nhóm người mới, anh ta là người mới trong nhóm đầu, đây là lần đầu tiên anh ta lộ diện trước bộ phận cấp cao của công ty."

Liên Hào tiếp tục nhìn dép đi trong nhà của mình: "Vì sao muốn em đi cùng anh?"

"Bởi vì." Tay Lan Đình Phương xoa lên tóc Liên Hào: "Anh đã đọc qua một cuốn sách. Mỗi một cô gái đều có giấc mơ được làm công chúa, yến hội hoa lệ, lễ phục tinh xảo, và hoàng tử nắm lấy tay mình. Liên Hào, anh không quan trọng việc bản thân có phải là hoàng tử mà em khoác tay hay không, nhưng anh hy vọng anh là người tạo dựng giấc mơ kia cho em."

Một lúc lâu sau, Liên Hào gật đầu, nói không rõ là vì cái gì, chỉ là ngày xưa cô thật sự từng có một giấc mơ trở thành công chúa như vậy. Thời điểm xem bộ phim 《 Scissorhands Edward 》, Liên Hào cũng từng kỳ vọng sẽ có một ngày gặp được một cuộc gặp gỡ bất ngờ giống như vậy, có một người yêu giống như Edward, dùng hai tay của anh cắt ra một khu vườn trong mơ cho cô.

Màn đêm vừa mới buông xuống, bên ngoài sảnh vào hội trường trung tâm Truyền thông Á Thái, các nhân viên công tác bố trí hiện trường đều đã rời khỏi. Những người phục vụ thay thế cho nhân viên công tác tiến vào hội trường. Ai đó đã trải thảm đỏ lên những bậc thang bên trong hội trường buổi tiệc.

Phòng Tổ Vọng một thân chính trang, bên cạnh anh ta là một cô gái mặc đồ phục vụ. Anh ta dừng lại ở lối vào bữa tiệc một chút, sau đó tránh tới một góc không người, gọi vào số của Lan Đình Phương.

Điện thoại được kết nối.

"Lan Đình Phương, cậu xác định phải làm như vậy sao?"

"Đúng! Tôi phải làm như vậy!"

Tác giả: Có thể cam đoan với mọi người là, đây sẽ là một câu chuyện rất đẹp. Máy ngày nay kết cấu của câu chuyện đã bước đầu chỉnh thể thành hình, đối với tôi thì đây là một câu chuyện đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Sau khi anh trở thành ký ức(25)

Thành thật mà nói, Nguyên Anh Hùng cảm thấy việc tham gia những buổi tiệc ăn mặc trang trọng như thế này thật sự không thú vị một chút nào, nhất là buổi tiệc đêm nay khiến anh cảm thấy quá bối rối. Anh cùng Amy lúc này không khác gì một món hàng đi theo phía sau Phương Hữu Vi đến trước mặt những thành viên trong hội đồng quản trị của công ty, bắt tay, mỉm cười, khách sáo, sau đó, một vị giám đốc lỗi đời nào đó vỗ vai anh: "Tôi đã xem qua tiết mục mà cậu chủ trì, rất tuyệt, có tiền đồ."

Nghe nói ở Trung Quốc, đây là một loại kiểu cách quan liêu.

Đương nhiên, cũng có một vài người giống như anh, bọn họ cũng là người mới mà Truyền thông Á Thái muốn cân nhắc. Giai đoạn này là giai đoạn Truyền thông Á Thái tiếp nhận nhóm người chủ trì mới, bất quá, những vị người mới kia hiển nhiên tốt hơn anh nhiều, biểu cảm trên mặt bọn họ trông rất thành khẩn, mang trên mặt bộ dạng dốc lòng học hỏi, bắt tay cũng phải cúi người bốn mươi lăm độ tiêu chuẩn.

Amy chạm vào người anh, trên mặt Nguyên Anh Hùng lập tức xuất hiện tươi cười, miệng không ngừng nói cảm ơn, cảm ơn.

Cảm ơn? Cảm ơn cái quỷ gì! Sau khi từ Malaysia trở về cũng chỉ nghỉ ngơi được hai giờ, anh cũng không phải là người máy không cần nghỉ ngơi. Càng làm Nguyên Anh Hùng phiền lòng là điện thoại bị Amy tịch thu. Liên Hào nói đến thăm kết quả ngay cả một cái bóng cũng không thấy, càng quá đáng là ngay đến điện thoại cũng không gọi, không biết đã bị cái tên Lan Đình Phương kia vác đi đâu rồi!

Thời gian trôi qua, người tiến vào hội trường càng lúc càng nhiều, một ông chú bụng phệ áo mũ chỉnh tề kéo theo bạn gái trang điểm đậm, những người đàn ông ăn mặc thời thượng nắm tay những người phụ nữ cũng ăn mặc thời thượng như vậy nối đuôi nhau ngồi vào bàn. Nghe nói tới tham gia buổi tiệc này còn có những nhà đầu tư quảng cáo, cũng có công ty đầu tư phim ảnh. Nguyên Anh Hùng thật sự muốn ới, không biết bọn họ còn muốn anh phải nịnh bợ cái bên tàu cỡ nào nữa, vòng giải trí ở Trung Quốc đều nâng đỡ người mới như thế này sao?

Cuối cùng, lương tâm Amy cũng trở dậy, đem điện thoại trả lại cho anh. Nguyên Anh Hùng vừa mới cầm điện thoại trên tay liền ngay lập tức chạy đến một chỗ tương đối không quá chú ý, gọi cho Liên Hào.

Một lúc lâu, mới có người nhận máy.

"Nguyên Anh Hùng." Giọng của cô giống như xa cũng giống như gần.

"Liên Hào." Không hiểu sao trong lòng Nguyên Anh Hùng có hơi buồn, thủ đô Bắc Kinh cổ kính này dường như đem khoảng cách giữa anh cùng Liên Hào kéo xa.

Bởi vì thủ đô Bắc Kinh cổ kính này có một Lan Đình Phương, thời gian Nguyên Anh Hùng cùng Cố Liên Hào ở chung chỉ bằng một phần tư so với thời gian của Lan Đình Phương cùng Cố Liên Hào.

Nguyên Anh Hùng cho tới bây giờ luôn biết thời gian là mạnh nhất, điều mà anh sợ hãi nhất chính là sợ bản thân thất bại bởi thời gian.

"Liên Hào, không phải em nói muốn đến thăm anh sao?" Nguyên Anh Hùng phàn nàn.

"Thực xin lỗi, Anh Hùng!"

Nghe giọng nói của cô nhỏ nhẹ không khác gì một nàng dâu nhỏ, trong lòng Nguyên Anh Hùng như muốn nhũn ra. Cố Liên Hào luôn là người thuộc phái

cứng rắn, khó có được cơ hội thấy cô dễ dàng chịu thua như thế này, Nguyên Anh Hùng tăng hắng một tiếng: "Cố Liên Hảo, khi nào đến thì làm đồ ăn khuya cho anh đi. Anh bây giờ còn đang làm việc một đến đôi mạng đây."

"Anh bây giờ còn đang làm việc?" Bên kia đề cao thanh âm.

"Khụ..." Anh mất tự nhiên ho khan một tiếng: "Đương nhiên là đang làm việc, một cái tư thế cũng phải mất mấy chục phút, đạo diễn nhất định là ghen tị anh quá soái. Hiện tại anh ta còn đang bày tỏ thái độ bất mãn với tạo hóa ở đây này. Nhưng mà không sao, Liên Hảo, vì em anh sẽ kiên trì."

Tiểu Phàm nói với anh, đàn ông chịu khó ở Trung Quốc rất được ưa chuộng.

"Sau đó thì sao....." Liên Hảo ở bên kia đầu dây hỏi anh như vậy.

"Sau đó thì..." Nguyên Anh Hùng nâng cằm: "Sau đó đương nhiên là...."

Một trận rối loạn truyền đến từ lối vào, Nguyên Anh Hùng theo bản năng nhìn về phía cửa hội trường, cũng không biết là nhân vật lớn nào xuất hiện, người ở bên trong kéo nhau bước đến chào đón không khác gì nghênh đón hoàng đế ở cổ đại. Bởi vì góc độ, Nguyên Anh Hùng cũng không nhìn được vị nhân vật lớn đó là ai, bên tai nghe được Liên Hảo ở bên kia cũng truyền đến tạp âm, sau đó nghe cô nhẹ nhàng nói: "Anh Hùng, em cúp máy đây."

Sau đó, Nguyên Anh Hùng đã biết lý do vì sao cô nói cúp máy. Bởi vì Cố Liên Hảo không sai biệt lắm đứng ở trước cửa hội trường cách anh năm mươi mét, mặc trên người chiếc váy màu trắng cao cổ không tay, làn váy ôm chặt lấy vòng ba, đứng ở trên chiếc thảm màu đỏ giữa hội trường vàng rực, như một nàng tiên cá, bên cạnh nàng tiên cá là Lan Đình Phuong, cũng đang mặc một bộ lễ phục màu trắng.

Hai người họ đứng ở nơi đó tựa như vừa bước ra từ câu chuyện cổ tích cung đình, công chúa và hoàng tử cùng nhau xuất hiện.

Nguyên Anh Hùng từng bước một đi tới, bốn mươi mét, ba mươi mét, hai mươi mét. Anh hiện tại muốn nhìn rõ biểu cảm của Cố Liên Hảo, xem xem khuôn mặt của cô lúc này có phải là đang mang theo biểu cảm hạnh phúc giống như một cô công chúa hay không.

Cách mười mét, một người đàn ông mặc tây trang màu đen không biết từ nơi nào xuất hiện ngăn anh lại. Người đàn ông này cơ bắp rắn chắc, thủ pháp chuyên nghiệp như vậy chắc là vệ sĩ đi? Ngay lúc này, Nguyên Anh Hùng rất muốn cho gã ta ném thử cú vật ngã do chính anh sáng tạo ra. Cánh tay bị Amy chạy tới kéo lại, tên hồ ly xã giao này nhìn anh lắc lắc đầu.

Nguyên Anh Hùng không thể làm gì khác hơn là buông tay xuống, đứng cách vài người nhìn Lan Đình Phuong và Liên Hảo.

Mọi người trong hội trường không hẹn mà cùng nhường ra một lối đi, cô bình tĩnh bước qua, cũng không phải quá đẹp, không có nhiều hào quang bắn ra bốn phía, nhưng lại đập vào mắt Nguyên Anh Hùng. Nhưng may mắn thay, cô không có để cho Lan Đình Phuong nắm tay, may mắn thay, biểu cảm trên khuôn mặt cô vẫn là một mặt điềm đạm.

Trung tâm hội trường có một khối băng điêu khắc rất lớn, xung quanh khối băng là những suối phun nhỏ nhỏ, ánh đèn treo bên trên trực tiếp chiếu vào khối băng điêu khắc kia, vô cùng hoa lệ. Bọn họ dừng lại ở bên cạnh khối băng kia, Lan Đình Phuong lấy một ly rượu đỏ trong chiếc khay tinh xảo trên tay bồi bàn đưa cho Liên Hảo, cô lễ phép nói lời cảm ơn.

Một người đàn ông hơn sáu mươi trông vẫn còn rất phong độ đi qua, chỉ vào Cố Liên Hảo cười hỏi Lan Đình Phuong: "Vị này là..."

"Cô ấy là một người bạn cũ." Anh nhàn nhạt nói như vậy, không có nửa điểm ái muội, cứ như anh và cô thật sự là một người bạn cũ đã nhiều năm.

Mọi người đem ánh mắt nửa tin nửa ngờ dừng ở trên người cô, cô cũng không để ý, vẫn uống rượu.

Nguyên Anh Hùng nghĩ Cố Liên Hảo có lẽ còn có thể làm một quan ngoại giao xuất sắc giống như mẹ cô.

Có lẽ bản thân cảm giác được có một ánh mắt cứ nhìn mình chăm chú trong một khoảng thời gian dài, cô ngẩng đầu, ánh mắt của bọn họ chạm vào nhau.

Cô nhú nhú mày, đem ly thả lại trong khay, hướng tới chỗ anh, đứng ở trước mặt anh, vươn ngón tay ra khều người vệ sĩ, nói: "Thưa anh, cảm phiền anh bỏ tay ra, anh ấy là khách quý mà chủ nhân của các người mời đến."

Người vệ sĩ dùng ánh mắt hỏi ý chủ nhân, sau khi nhận được sự đồng ý, anh ta nói một câu xin lỗi rồi nhanh chóng lui đến một bên.

Nguyên Anh Hùng cảm thấy thật mất mặt, anh cảm thấy bản thân thực xin lỗi cái tên của mình, bất quá, nhìn đến biểu cảm trên mặt Lan Đình Phuong, trong lòng anh cảm thấy dễ chịu hơn. Người đàn ông kia hiển nhiên là đang cực lực đè nén cảm xúc của bản thân, sắc mặt kia cứ như là tượng đá sắp nứt ra vậy.

Đuổi người vệ sĩ đi, mày của nữ hiệp này cũng không có giãn ra, đầu mũi tên chỉ hướng ngược về anh: "Nguyên Anh Hùng, không phải anh nói hiện tại đang làm việc sao? Nguyên Anh Hùng, anh lại nói dối thành quen rồi."

Sắc mặt của vị kia lại càng không tốt cho lắm, anh cùng người bên cạnh hàn huyên, nhưng ánh mắt lại như lưỡi hái ném đến bên này. Vì để phòng ngừa cô bị lưỡi hái kia gây thương tích cũng như thể hiện chủ quyền của bản thân đối với Cố Liên Hảo, anh thật thân sĩ cúi người xuống: "Nàng tiên cá, có thể nể mặt nhảy cùng tôi một điệu không?"

Nàng tiên cá? Khiêu vũ? Liên Hảo dờ khóc dờ cười, người này lại muốn thể hiện nữa rồi.

Liên Hào nắm lấy cánh tay Nguyên Anh Hùng, dưới sự dẫn dắt của anh bước xuống sàn nhảy. Có thể thấy, những người đến tham gia buổi tiệc này càng hứng thú với việc bình phẩm rượu đỏ và tán gẫu hơn, trong sàn nhảy cũng chỉ có hai đôi nam nữ khiêu vũ, Liên Hào cùng Nguyên Anh Hùng là đôi thứ ba.

Bọn họ vừa mới bước vào sàn nhảy, âm nhạc lập tức liền từ nhạc trữ tình nước Pháp đổi thành nhạc khiêu vũ Ấn Độ. Liên Hào bối rối, đối với loại nhạc tiết tấu nhanh này cô hoàn toàn không biết gì cả, càng huống chi chiếc váy mà cô đang mặc trên người không thích hợp với điệu nhảy này, nhất định sẽ làm cô té sấp mặt.

"Đừng lo lắng, em yêu, giống như những gì mà khi đó chúng ta đã làm ở lễ hội Rio de Janeiro, em chỉ cần đưa tay cho anh là được."

Nguyên Anh Hùng chống nạnh, đem một tay của Liên Hào khoác lên khuỷu tay mình, vờn chân trái, mỉm cười: "Liên Hào, bắt đầu."

Liên Hào, bắt đầu. Năm đó ở Rio de Janeiro anh cũng chính là nói như vậy. Sau đó, bọn họ đi theo đoàn người đến từ khắp nơi trên thế giới cùng nhau khiêu vũ ở trên đường cái. Cuối cùng, anh kéo cô lên xe hoa, lấy vòng hoa trên đầu một người phụ nữ người Brazil đội lên đầu cô, bọn họ cùng nhau hét to một câu nói trong một bộ phim điện ảnh kinh điển: "Tôi là vua của thế giới".

Không, so với lời kịch kia bọn họ còn nói nhiều hơn một chữ: "Chúng tôi là vua của thế giới".

Đúng vậy, chúng ta, tại một khắc đó, cô cảm thấy Cố Liên Hào có thể cùng Nguyên Anh Hùng hợp thành chúng ta, giống như Hà Mỹ Âm và Nguyên Đại Thiên.

Hai chữ chúng ta này khiến cho Cố Liên Hào ở trên thế giới rộng lớn này không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Thật ra, Liên Hào luôn thật cảm kích người phụ nữ thông minh tên là Đại Thiên, cảm kích bà ban cho cô di sản quý giá tên gọi Nguyên Anh Hùng. Người phụ nữ thông minh kia đem một loại trách nhiệm áp đặt cho cô, để cho cô một người không có mẹ, một người mất đi tình yêu, bởi vì cái loại trách nhiệm này mà cảm thấy cuộc đời trở nên thật phong phú, không muốn cam chịu.

Nguyên Anh Hùng thật sự là tài sản quý giá mà Cố Liên Hào có được.

Anh ôm lấy eo cô, cô đạp bước nhỏ, dưới sự dẫn dắt của anh vai kề vai đi theo tiết tấu của điệu nhảy, xoay tròn, tà váy trắng tựa như những con sóng trắng trên mặt biển.

Nhạc hơi chậm lại, Nguyên Anh Hùng nghiêng mặt qua nhìn Liên Hào: "Cố Liên Hào, em nói xem, em và anh ta vì sao lại thông đồng với nhau rồi?"

Liên Hào cũng nghiêng mặt qua trừng anh: "Này, Sweetheart, chú ý cách dùng từ cùng với phong độ của anh."

Nguyên Anh Hùng nheo lại mắt đi tìm kiếm giọng nói của Lan Đình Phương, bóng dáng màu trắng kia đang dõi theo điệu nhảy của bọn họ, chiếc bóng màu trắng chiếu xuống làn nước bên trong mặt hồ.

"Vậy thì, người yêu dấu, em và anh ta cùng nhau xuất hiện ở buổi tiệc này là như thế nào? Em đừng quên, chúng ta là quan hệ đồng minh, em đừng quên sáng nay anh ta đã xấu xa như thế nào, làm sao mà không đến một ngày, em liền dễ dàng đẩy đồng minh của em ra, đầu nhập, ôm ấp kẻ địch?"

"Nguyên Anh Hùng." Liên Hào nở nụ cười: "Có phải, tối hôm qua, anh cùng Shakespeare vĩ đại gặp nhau ở trong mộng?"

Không đến một ngày? Nhưng một ngày này cũng thật đủ dài. Không nghĩ đến, cuộc đời của Cố Liên Hào lại tiếp tục trải qua một chuyến xe dài như vậy.

Tiếp tục xoay tròn, một vòng, bóng dáng màu trắng đứng ở nơi đó, hai vòng, bóng dáng màu trắng vẫn còn ở đó, lại xoay tròn, bóng dáng màu trắng đang ở nơi nào?

Nhắm hai mắt lại, Lan Đình Phương vĩnh viễn là ánh trắng sáng xoay tròn ở trong tim Cố Liên Hào, lạnh lẽo, cô đơn, khiến cho cô đau lòng.

"Nguyên Anh Hùng, hiện tại, em sẽ ở trong nhà anh ấy. Nguyên Anh Hùng, vài ngày nữa em sẽ phải rời khỏi Bắc Kinh. Nguyên Anh Hùng, trước khi rời khỏi Bắc Kinh, trong mấy ngày này em muốn đối với anh ấy thật tốt."

"Nguyên Anh Hùng, thật sự em cũng không biết bản thân vì sao muốn đối với anh ấy thật tốt, chỉ là trong đầu nghĩ muốn làm như vậy mà thôi. Muốn giúp anh ấy gọi đầu, muốn nấu cơm cho anh ấy, muốn vì anh ấy mà ở nhà lưu một ngọn đèn, muốn đem chăn của anh ấy phơi dưới ánh mặt trời làm cho chúng mang hương vị của ánh nắng. Nguyên Anh Hùng, hiện tại, em chỉ có thể dùng phương thức này để đối với anh ấy thật tốt mà thôi."

Trong khóe mắt có nước mắt chảy xuống, theo bước nhảy xoay tròn là tà rời khỏi khuôn mặt cô, rơi vào trong không trung.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Sau khi anh trở thành ký ức(26)

"Nguyên Anh Hùng, sau vài ngày nữa em sẽ phải rời khỏi Bắc Kinh. Nguyên Anh Hùng, trước khi rời khỏi Bắc Kinh, trong mấy ngày này em muốn đối với anh ấy thật tốt."

Liên Hào ở bên tai Nguyên Anh Hùng thông báo cho anh một tin tức như vậy.

Âm nhạc sôi động lại đổi thành nhạc nhẹ, Nguyên Anh Hùng ngừng lại, Liên Hào cũng ngừng theo. Đứng ở giữa sân nhảy, mặt cô bối vì xoay tròn nhiều lần mà đồ bưng, giống như màu sắc của quả táo đỏ trong nông trại của một người bạn cùng lớp cách đây nhiều năm trước, vài sợi tóc rơi xuống trên mặt cô.

Cổ Liên Hào của giờ phút này rất quyến rũ, quyến rũ Nguyên Anh Hùng, khiến cho cơn tức giận của anh không thể nào phát ra nổi.

Thật sâu thở ra một hơi, anh đem những sợi tóc mềm như tơ nhẹ nhàng vén ra sau tai cô, thở dài.

"Cổ Liên Hào, hôm nay em rất xinh đẹp, cho nên, anh không nỡ lòng nào nổi giận với em. Cổ Liên Hào, em có thể đối tốt với anh ta, như những gì mà em đã nói, giúp anh ta gội đầu, nấu cơm, phơi chăn, vì anh ta mà lưu một ngọn đèn, ngoài ra không hơn, nhớ kỹ, nếu vượt qua những điều này anh sẽ thật sự tức giận."

Liên Hào gật đầu liên tục, dùng phương thức mà Nguyên Anh Hùng thích nhất, làm một cái quân lễ theo tiêu chuẩn hải quân nước Mỹ: "Đã biết, thưa chỉ huy".

Chỉ với một cái liếc mắt vô tình, Liên Hào bắt gặp dáng người màu trắng hình như đang bước về phía bọn họ.

Lan Đình Phương đứng ở giữa bọn họ, mỉm cười: "Liên Hào, chúng ta khiêu vũ đi."

Tin chắc rằng, bởi vì sự có mặt của Lan Đình Phương, sân nhảy lúc này đã trở thành địa điểm gây sự chú ý của tất cả mọi người. Những vị khách quý có mặt đều cơ hồ đem ánh mắt hướng đến trên người anh.

Liên Hào thật sự xem mình và Lan Đình Phương là hai người bạn cũ, ở trước mặt mọi người mỉm cười, không một chút phân vân đem tay mình đặt vào lòng bàn tay của anh.

Bài hát chủ đề của bộ phim Waterloo Bridge chậm rãi vang lên, bản nhạc mang giai điệu xưa cũ này dường như gọi lên cảm xúc của những đôi nam nữ lớn tuổi, bọn họ kéo nhau bước vào sân nhảy, cùng âm nhạc ôn lại những ngày xưa cũ.

Nhìn xuyên qua bờ vai của Lan Đình Phương, Liên Hào thấy được bóng lưng rời đi của Nguyên Anh Hùng. Buông xuống ánh mắt, cô duyên dáng bước theo giai điệu của nhạc đệm, tiến về phía trước, lui ra phía sau.

Mẹ cô rất thích bộ phim điện ảnh cũ này, là phim trắng đen, gấp gờ bất ngờ, yêu nhau, chiến tranh, chia lìa, gặp lại, và cuối cùng kết thúc cuộc đời. Những chính trị gia từng bại dưới tay bà đã gọi bà là người phụ nữ cường ngạnh, nhưng người phụ nữ ấy mỗi lần xem bộ phim cũ này đều sẽ khóc, mũi cũng hồng hồng.

Mẹ nói việc không được nhìn mặt bà ngoại lần cuối cùng đã biến thành một lỗ thủng lớn trong tim bà. Thật ra, ở trong tim Liên Hào cũng có một lỗ thủng lớn như vậy.

"Sao vậy em?" Anh ôm cô, ở bên tai cô thì thầm hỏi.

"Em nhớ mẹ em." Liên Hào nhìn chăm chăm vào cổ áo tây trang của anh, cổ áo lập thể được viền cạnh màu trắng.

Cơ thể Lan Đình Phương cứng đờ. Anh nhớ đến khi đó Kha Oánh hỏi anh, lúc mẹ Liên Hào gặp chuyện không may thì anh đang ở nơi nào? Đúng vậy, khi đó cô lẽ anh đang ở cùng Bách An Ny? Lúc cô cô linh nâng tro cốt mẹ cô về nước, lúc cô một thân một mình đứng ở trên lễ truy điệu, lúc cô đem tro cốt mẹ cô đưa đến bên cạnh bà ngoại, có lẽ anh đều ở cùng Bách An Ny.

"Thực xin lỗi, Liên Hào!" Lan Đình Phương cực kỳ khó khăn buông ra một câu: "Mẹ...."

"Đừng..." Liên Hào cuống quýt ngăn Lan Đình Phương lại, trong lòng hoảng loạn không khác gì một con nai lọt vào vòng vây của thợ săn ở trong rừng.

Đem sự hoang mang rối loạn cùng khẩu khí kia áp chế, Liên Hào lại một lần nữa thẳng lưng đuổi kịp tiết tấu bản nhạc, thật sâu hít vào một hơi: "Chúng ta đừng nói đến những việc này, chúng ta khiêu vũ đi."

Lan Đình Phương thở phào nhẹ nhõm, anh siết chặt eo Liên Hào, kéo cơ thể của cô ép sát vào người mình, để đầu cô có thể thoải mái tựa vào ở trên lồng ngực của anh.

"Được, chúng ta không nói gì nữa cả, chúng ta chỉ khiêu vũ."

Nguyên Anh Hùng vừa mới uống xong một ly Cocktail, một đám người liền không hẹn mà cùng nhau kéo đến. Sau khi nói mấy câu, Nguyên Anh Hùng mới sáng tỏ, người đến tìm anh hầu như đều là phái nam, cũng bởi vì họ biết anh có quen biết với người bạn thân nhiều năm của Lan Đình Phương. Phụ

nữ thì đến thăm dò, chẳng hạn như người mà Lan Đình Phương mang đến có quan hệ gì với Lan Đình Phương, bản thân anh cùng người mà Lan Đình Phương mang đến có quan hệ gì? Bọn họ thật sự không thể không đem anh tiến cử vào mối quan hệ tam giác này.

Nhìn quanh bốn phía, không thấy Amy đâu cả, cái tên người Ý cầu thả này nhất định là lại phát tác con nghiện thuốc lá. Nguyên Anh Hùng chỉ có thể triệt để giả ngu, dường như, mọi người không muốn dễ dàng buông tha cho anh, vẫn như cũ lải nhải không ngừng.

Khi sự nhần nại của Nguyên Anh Hùng sắp bị đám người này rút cạn thì có một nam phục vụ đến nói với anh Amy đang ở phòng hút thuốc chờ anh.

Nguyên Anh Hùng đi theo nam phục vụ đi tới phía đông của hội trường, khi tới gần lối đi nhỏ rời khỏi hội trường buổi tiệc kia, Nguyên Anh Hùng quay đầu nhìn về phía Liên Hảo cùng Lan Đình Phương trong sân nhảy. Lễ phục của bọn họ đồng nhất với nhau càng tăng thêm sự hài hoà. Làn váy cô lay động, óng quăn anh thẳng tắp.

"Ha, ha, Nguyên Anh Hùng." Nguyên Anh Hùng vỗ vỗ mặt mình: "Phải có tinh thần của một kỵ sĩ."

Khi Nguyên Anh Hùng đi khỏi, Lan Đình Phương cũng mang theo Liên Hảo rời khỏi sân nhảy.

Nam phục vụ mang Nguyên Anh Hùng đến tầng hai, anh ta chỉ vào hành lang: "Nguyên tiên sinh, rẽ vào hướng bên trái chính là phòng hút thuốc."

Sau khi nói xong anh ta bước đi.

Trái ngược với bầu không khí bên dưới tầng một, khu hành lang này vô cùng yên tĩnh. Hai bên hành lang là phòng làm việc, Nguyên Anh Hùng theo sự chỉ dẫn của người phục vụ rẽ vào hướng bên trái.

Trong tiếng giày cùng âm thanh nước nỏ, Nguyên Anh Hùng gặp một cô gái ở góc bên trái, một cô gái mặc đồng phục phục vụ. Cô gái ấy há miệng kích động nhìn anh, khóe mắt còn đọng nước mắt, bộ dáng hoảng loạn tựa như một con thỏ trắng trong lúc vô ý bị xâm nhập vào nhà.

Vừa nhìn xuống, Nguyên Anh Hùng đã biết những giọt nước mắt trên gương mặt cô gái ấy vì sao mà có. Áo của cô gái ấy có dấu vết bị xé rách, ba nút áo somi trên cùng không biết đã rơi ở nơi nào, chân váy màu đen càng vô cùng thê thảm. Bởi vì nguyên nhân kích động, cô ấy đã quên buộc lại áo somi của mình, thế cho nên lộ ra áo ngực màu trắng, áo ngực kia là hình lập thể, làm lộ ra hơn phân nửa bộ ngực, dễ dàng làm cho người ta có ý nghĩ không an phận.

Liếc mắt một cái liền có thể thấy được dáng người của cô gái này vô cùng tốt. Vì dáng người vô cùng tốt nên mới rước lấy đám đàn ông mơ tưởng hảo huyền?

"Tiểu thư. Có muốn báo cảnh sát hay không?" Nguyên Anh Hùng nhỏ giọng hỏi.

Cơ thể của cô gái đột nhiên run lên, lấp bắp xua tay: "Không... Không cần báo cảnh sát, tôi... Tôi không sao.. Hắn... Hắn không có.. Đạt được.. Tôi.. Tôi chạy kịp..."

"Tiểu thư." Nguyên Anh Hùng đem giọng nói của mình thu nhỏ lại, sợ giọng nói bản thân quá lớn sẽ làm con thỏ nhỏ này hoảng sợ: "Căn cứ theo pháp luật, cô cũng có thể lựa chọn báo cảnh sát."

"Không, không..." Cánh tay cô ấy vung càng dữ dội hơn: "Không.. Không thể.. Tôi còn phải đi học... Hôm nay tôi được một người bạn giới thiệu làm phục vụ bán thời gian, muốn kiếm một chút tiền, còn có.. Còn có, kia... Người kia rất hay xuất hiện ở trên tivi... Cái loại người này.. Chúng ta.. Không thể trêu vào."

Khóe miệng cô ấy hơi sưng, trên mặt không hề trang điểm, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, đôi mắt trong trẻo ướt đẫm nước, cánh tay bởi vì cử động với biên độ lớn làm lộ ra áo ngực, □ miêu tả một cách sinh động.

Nguyên Anh Hùng cuống quýt quay mặt đi.

Cô gái này trông thật thuần khiết và xinh đẹp, xung quanh Nguyên Anh Hùng rất ít xuất hiện những cô gái như vậy.

Nhún vai, Nguyên Anh Hùng lịch sự hỏi: "Vậy thì, tiểu thư, tôi có thể giúp gì được cho cô?"

Cô ấy nghe xong lời này càng lộ ra sự đề phòng, cơ thể càng run lợi hại hơn.

"Nếu không." Nguyên Anh Hùng thăm mẩn bản thân mình thật là một người vô ý, anh hắng giọng: "Tiểu thư, nếu không thì như vậy đi, tôi giúp cô tìm một nữ phục vụ đến?"

Lúc Nguyên Anh Hùng muốn xoay người đi, cánh tay bị kéo lại, cô ấy hoảng loạn nhìn anh, hoảng loạn nói: "Tiên sinh, hiện tại tôi rất sợ, anh có thể tìm cho tôi một chỗ được không? Tôi muốn yên tĩnh một lúc."

Nguyên Anh Hùng gật đầu, vừa vặn đối diện có một căn phòng cửa đang mở, Nguyên Anh Hùng mang cô ấy bước vào căn phòng kia.

Căn phòng đó là phòng phối âm.

Cô ấy dựa vào góc tường từ từ ngồi xuống, vùi đầu vào trong đầu gối, đôi vai run rẩy, dường như đang cực lực ản nhẫn. Nguyên Anh Hùng nhìn cô ấy

như vậy cảm thấy không đành lòng, dù sao cũng chỉ là một cô gái nhỏ. Anh ngồi xổm trước mặt cô ấy, nhẹ nhàng vỗ vào bờ vai kia: "Tiểu thư, chào cô."

"Tên của tôi là Nguyên Anh Hùng, nếu qua vài ngày cô bình tĩnh lại, muốn tìm người kia đòi lại sự công bằng cho mình thì tôi có thể giúp cô."

Cô gái ngừng run rẩy, từ từ ngẩng đầu lên khỏi đầu gối, nhìn chằm chằm vào Nguyên Anh Hùng với đôi mắt ngấn lệ.

Hình ảnh này được truyền đến một căn phòng khác thông qua một chiếc camera giấu kín, được ghi lại vô cùng rõ ràng, bộ dáng của cô gái kia đủ để cho rất nhiều đàn ông phải điên cuồng.

Lan Đình Phương cùng Phòng Tổ Vọng đang ở trước màn hình camera theo dõi. Phòng Tổ Vọng xem thế là đủ rồi, anh ta nói: "Con gái trẻ bây giờ cũng thật lợi hại, nếu là trước đây nhất định sẽ làm âm ỉ lên."

Lan Đình Phương gắt gao nhìn chằm chằm vào hình ảnh kia. Thành thật mà nói, tâm trạng của anh hiện tại rất phức tạp, vừa muốn Nguyên Anh Hùng có thể rơi vào cạm bẫy, nhưng cũng sợ Liên Hào sẽ bởi vì Nguyên Anh Hùng như vậy mà đau khổ.

Cô gái ngừng run rẩy, từ từ ngẩng đầu lên khỏi đầu gối, nhìn chằm chằm vào Nguyên Anh Hùng với đôi mắt ngấn lệ.

Dần dần, cô ấy nói: "Thật sự là Nguyên Anh Hùng? Em còn tưởng rằng anh chỉ là người giống người mà thôi. Nguyên tiên sinh, em có thể chạm vào mặt của anh được không?"

Nguyên Anh Hùng ngạc nhiên, nhưng cũng không thấy lạ gì, loại tình huống này anh gặp không ít, có người còn táo tợn muốn chạm vào mông anh. Gật đầu, Nguyên Anh Hùng dứt khoát ngồi xuống.

Bàn tay của cô gái này thật mềm mại, ngón tay cô ấy nhẹ nhàng xoa chiếc mũi của anh, giống như nói mê: "Đám con gái trong lớp em rất thích anh, em cũng vậy, lần đầu tiên nhìn thấy anh là giữa trưa trên tivi ở trong căn tin, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, là loại có hai móc gài như thế này. Khi đó, anh nói, chỉ cần bản thân mình thích thì chiếc túi trong tay cũng có thể biến thành chiếc túi da độc nhất vô nhị, chỉ cần yêu mến, căn phòng mười lăm mét vuông cũng có thể là hoàng cung, chỉ cần thích, con đường đất gồ ghề cũng có thể là đại lộ Champs Élysées, điều quan trọng nhất là tự bản thân mình thích nó. Khi đó, em liền thích anh, coi anh là thần tượng của mình, em cho rằng bản thân em cả đời cũng không có cơ hội nhìn thấy anh ở ngoài đời thật."

Nguyên Anh Hùng khẽ mỉm cười với cô ấy.

Ngón tay của cô ấy từ từ chạm vào môi anh.

"Thật thần kỳ, em vậy mà có thể gặp được anh, còn được anh giúp đỡ. Nguyên tiên sinh, anh so với trong tưởng tượng của em còn tốt hơn rất nhiều rất nhiều..."

Giọng nói của cô ấy rất êm tai, đặc biệt lời cuối cùng tựa như đang thổi miến, Nguyên Anh Hùng bị những lời nói đầy ma mị ấy lôi cuốn, cho đến khi môi cô ấy đặt lên môi anh.

Trong một căn phòng khác, Phòng Tổ Vọng thờ dãi trong lòng, cô gái kia quả thật không khác gì một yêu nữ, kéo Nguyên Anh Hùng vào trong chiếc lưới do chính cô ta dệt ra.

Lan Đình Phương cong lên khoe miệng.

Tác giả: Anh Hùng a Anh Hùng ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Sau khi anh trở thành ký ức(27)

Khi đôi môi của cô gái ấy chạm vào môi của Nguyên Anh Hùng, Nguyên Anh Hùng còn nghĩ chỉ cần cô ấy không vươn đầu lưỡi ra thì cứ để cho cô ấy hôn cũng không sao. Cô gái này hiện tại không phải rất đáng thương sao? Thôi thì cứ coi môi của anh như là một món quà an ủi lịch sự.

Giây tiếp theo, Nguyên Anh Hùng đẩy cô gái ra, cô ta thật sự ghê tởm đưa lưỡi ra.

Cô ta mờ mịt nhìn anh, mang một bộ dáng ngờ ngác không biết gì. Nguyên Anh Hùng cúi đầu, hít vào, sau đó, mỉm cười.

"Tôi nghĩ tôi nên đi tìm một ai đó đến giúp cô!" Nguyên Anh Hùng xoay người bước đi.

Cô ta ôm lấy anh từ phía sau, úp mặt vào lưng anh, nói:

"Nguyên Anh Hùng, em thật sự thích anh, thật sự thích anh."

Nguyễn Anh Hùng gỡ ra từng ngón tay của cô ta: "Thật cảm ơn cô đã thích tôi, nhưng tôi không thích cô."

Cô ta ngây người, từ từ nói tay ra.

Từ một thiết bị gắn ở trong tai truyền đến một giọng nói lạnh lùng: "Dùng cơ thể của cô mê hoặc anh ta, nếu anh ta không bị cô mê hoặc, cô cũng phải tự tưởng tượng ra anh ta đã bị cô mê hoặc".

Phòng Tổ Vọng nhìn Lan Đình Phương một cách hoài nghi.

Lan Đình Phương tiếp tục nói: "Hiện tại tôi cảm thấy cô làm rất tốt, không phải cô muốn làm diễn viên, muốn cho tất cả mọi người đều biết đến cô sao? Vậy thì, cô cần phải quyết đoán."

Lần này, Phòng Tổ Vọng thật sự nổi giận, anh ta níu chặt cổ áo Lan Đình Phương: "Lan Đình Phương, cậu điên rồi, cậu có biết cậu đang làm gì không? Kết quả đã có, sự thật chứng minh Cố Liên Hào lựa chọn không sai, Nguyễn Anh Hùng là người đàn ông đáng tin cậy, cậu không thấy việc làm của cậu bĩ ỉu lắm sao?"

"Bĩ ỉu, có lẽ vậy, tôi chỉ biết Cố Liên Hào vốn là của tôi, cô ấy cũng chỉ có thể là của tôi. Mặc kệ dùng bất kỳ thủ đoạn gì tôi cũng phải làm cho cô ấy trở lại bên cạnh tôi."

Lan Đình Phương đẩy Phòng Tổ Vọng ra, ánh mắt vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình giám sát. Trên màn hình, cô gái dùng cơ thể của chính mình chặn cánh cửa kia lại, Nguyễn Anh Hùng cùng cô ta lôi kéo, càng lôi kéo quần áo của cô ta lại càng lỏng lẻo, cuối cùng, cô ta nhào vào trong lòng Nguyễn Anh Hùng, sau đó, nỉ non.

Bộ ngực đầy đặn của cô ta đè ép Nguyễn Anh Hùng, khiến cho Nguyễn Anh Hùng cảm thấy vô cùng khó chịu, cuối cùng anh không thể nhịn được nữa đem cô ta ném qua vai quật một cái xuống đất.

Hậu quả của cú quật này là, cô ta thật sự bị anh quật ngã trên đất. Nhưng mà, áo của cô ta còn đang ở trên tay anh, người đang nằm trên đất bên trên cũng chỉ mặc một chiếc áo ngực.

Dường như bị cái gì đó kích thích, cô ta từ trên đất đứng lên, từng bước một lùi về phía sau, cuối cùng, không thể lui được nữa, tay cô ta chống lên những nút phôi âm kia.

"Chuyện này..." Nguyễn Anh Hùng cầm quần áo xấu hổ không thôi: "Rất xin lỗi cô, cái kia.. Là tôi vô tình, cô mặc quần áo lại đi, này... Nếu để bị cảm..."

Ở hội trường buổi tiệc, Liên Hào đứng một chỗ, cùng vài người mà cô không quen biết đối đáp đôi ba câu, trong hội trường lúc này đột nhiên vang lên giọng nói hoảng loạn của một cô gái: "Không, anh đừng đến đây, đừng đến đây, tôi chỉ xem anh như một thần tượng yêu thích mà thôi, tôi chưa từng nghĩ cùng anh làm chuyện như vậy, anh đừng đến đây.."

"Cô không cần phải kích động, hay là đem quần áo mặc vào trước đã?". Một giọng nam cất lên, giọng nói mang theo sự trấn an.

Giọng nói kia vang vọng khắp mọi nơi trong hội trường buổi tiệc, giống như đôi cánh xoay quanh ở trên đầu mọi người.

Tất cả mọi người bên trong hội trường đều vô cùng kinh ngạc, tìm kiếm ngọn nguồn phát ra giọng nói kia. Chỉ một câu, Liên Hào liền biết người đàn ông kia chính là Nguyễn Anh Hùng.

Giọng nữ kia vẫn còn tiếp tục nhẹ nhàng nức nở.

Từng bước một, Liên Hào tìm kiếm tiếng khóc kia.

Đứng ở bên ngoài căn phòng bên góc trái tầng hai, đẩy đẩy cửa, cửa cũng không có khóa, Liên Hào đẩy ra rất dễ dàng. Cánh cửa kia tựa như một cuộn phim dài, và hình ảnh được kéo ra một cách từ từ. Trên hình ảnh, Nguyễn Anh Hùng đang cố gắng đem bộ quần áo đã rách đến độ có mặc cũng phí công khoác lên người một cô gái. Bởi vì có sự xuất hiện của người thứ ba, hai người kia đều nhìn cô bằng ánh mắt ngơ ngác.

Liên Hào nhú mày, quần áo trong tay Nguyễn Anh Hùng rơi xuống đất, cô gái kia vội vàng che lại bộ ngực của mình.

Việc đầu tiên mà Liên Hào làm là tắt đi thiết bị khuếch đại âm thanh không biết bị ai trong lúc vô ý mở lên, sau đó đứng ở trước mặt trên dưới đánh giá cô gái kia.

"Nguyễn Anh Hùng, tất cả chuyện này là sao?" Liên Hào lạnh lùng hỏi.

Nguyễn Anh Hùng lúc này mới hồi phục lại tinh thần, sau đó mới bất giác nhận ra nơi này đã trở thành một nơi không khác gì hiện trường đầy mờ ám. Không đợi Nguyễn Anh Hùng đưa ra lời giải thích, lại có thêm một người bước vào phòng.

Hơn nữa, còn là một người vô cùng may mắn khi xuất hiện loại tình huống này.

Liên Hào chỉ cảm thấy phiền, chỉ cảm thấy mệt. Tình huống như thế này trước đây cô đã xử lý vài lần cho Nguyễn Anh Hùng, lần cuối cùng là cách đây hơn một năm trước.

Hơn một năm trước, sóng gió mà người phụ nữ tên Monica mang đến đã khiến cho Liên Hào rơi vào tình trạng kiệt sức. Cuối cùng, cô nói với Nguyên Anh Hùng: "Nguyên Anh Hùng, đây là lần cuối cùng em thu dọn cục diện rồi rắm cho anh".

"Liên Hào, từ nay về sau, anh sẽ không làm cho em thất vọng nữa." Lần đó, anh đã cam đoan như vậy.

Liên Hào lại tỉnh té đánh giá cô gái kia, một cô gái như vậy đối với Nguyên Anh Hùng mà nói phải nói là vô cùng có sức hấp dẫn. Không có ai có được sự hồn nhiên như cô ấy, cũng không có ai xinh đẹp bằng, vì thế, Nguyên Anh Hùng lại sinh ra lừa tình.

"Liên Hào..." Nguyên Anh Hùng vội vàng mở miệng, muốn vì bản thân giải thích: "Em phải tin tưởng anh, mọi chuyện không phải như em thấy..."

Tuy rằng, bản thân anh việc xấu loang lỗ, nhưng sau khi trải qua sự kiện Monica, anh thật sự đã thay đổi.

Cô gái kia ần nhần nước nôi, Liên Hào vô lực buông vai xuống, cuối cùng, cúi đầu nhặt quần áo trên đất lên khoác lên người cô ấy.

Lan Đình Phương bước đến chạm vào tay Liên Hào.

"Liên Hào, chuyện này giao cho anh, anh sẽ xử lý."

Anh nắm tay cô, từng bước một bước ra khỏi căn phòng đó.

Nguyên Anh Hùng trở mặt nhìn bọn họ rời đi, hiện tại đầu óc anh đang rối tung, chuyện này đến rất kỳ quái, anh cần phải suy nghĩ cẩn thận.

Lan Đình Phương nắm tay Liên Hào đi ra ngoài từ cửa sau. Tiểu Dao đã đem xe đợi sẵn, Lan Đình Phương để Tiểu Dao rời đi trước, sau đó đưa Liên Hào lên xe.

Aston Martin lướt trên quốc lộ Bắc Kinh rộng rãi trong đêm tối, ven đường là những tòa nhà cao tầng chi chít. Xe lướt qua những tòa kiến trúc tiêu biểu của Bắc Kinh, sân vận động tổ chim, khối nước, nhưng Liên Hào quay mặt đi không nhìn tới, cô tựa đầu vào trên cửa sổ xe, ánh mắt ngầy dại nhìn chăm chăm phía trước.

Ác mộng hơn một năm trước về người phụ nữ có tên Monica lại bắt đầu quay trở lại. Căn phòng tối tăm, dáng người cường tráng của một người da đen có bộ mặt dữ tợn, còn có súng ống trong tay bọn họ, đó là thế giới hoàn toàn xa lạ với Liên Hào.

Cô cảm thấy thật sự mệt mỏi.

Cởi giày cao gót, đem đầu gối cuộn lên, Liên Hào thì thào:

"Đình Phương, anh nói xem, có phải kiếp trước em là một người phụ nữ tồi tệ khiến cho rất nhiều đàn ông phải thương tâm hay không? Cho nên, kiếp này, họ đến tìm em đòi lại công bằng"

Tốc độ xe rõ ràng nhanh hơn.

"Nhất định là vậy." Liên Hào lẩm bầm lầu bầu: "Trước kia là Lan Đình Phương, hiện tại là Nguyên Anh Hùng."

Tiếng gầm rú của động cơ ô tô cơ hồ muốn làm vỡ màng tai Liên Hào. Những người lái xe chạy dọc theo đường quốc lộ khi nhìn một màn này cũng chỉ thấy được một tia sáng xanh vụt qua trước mắt. Người này thật đúng là điên rồi, dám ở trên quốc lộ Bắc Kinh đua xe, tin chắc, ngày mai anh sẽ thu được rất nhiều hóa đơn phạt không khác gì tuyết rơi, nói không chừng còn bởi vì chiếc Aston Martin này mà bị đám đông vây xem. Mọi người nhất định sẽ nói, thể hệ nhà giàu thứ hai chạy siêu xe thách thức, không coi luật giao thông ra gì. Đường như, mọi người đều thích đàm luận về loại đề tài này.

"Lan Đình Phương, em còn chưa muốn chết!" Liên Hào tiếp tục nhìn chăm chăm vào cảnh vật lướt qua cực nhanh trước mắt, tốc độ không muốn sống như vậy khiến cho cô có cảm giác như trời đất quay cuồng.

"Nhưng anh muốn chết! Cố Liên Hào, anh không muốn nhìn thấy em vì anh ta mà đau khổ!" Một Liên Hào với khuôn mặt trắng bệch như thế khiến anh không đành lòng. Thả chậm tốc độ xe, tính xấu của Lan Đình Phương lại phát tác.

Liên Hào nhắm hai mắt lại, không muốn tiếp tục đề tài này, trong lòng tràn ngập thất vọng, bởi vì Nguyên Anh Hùng đã từng nói với cô: "Cố Liên Hào, từ nay về sau, anh sẽ không làm cho em thất vọng nữa".

Cô tin.

Lan Đình Phương đem xe chạy đến một khoảnh đất trống ở trên cao, bọn họ lẳng lặng đối mặt với ánh đèn của hàng ngàn ngôi nhà. Không hiểu sao, Liên Hào đột nhiên trở nên thương cảm, cô chỉ vào những chiếc cửa sổ phát ra ánh đèn kia.

"Đình Phương, anh nói xem, những người phụ nữ ba mươi tuổi khác bây giờ họ đang làm gì? Có lẽ bọn họ hiện tại đang tự chuẩn bị hành lý cho chồng mình ngày mai đi công tác, có lẽ cùng con của mình làm bài tập dưới ánh đèn, cũng có lẽ là đang vui vẻ hiếu thuận cùng với ba mẹ."

Cúi đầu, Liên Hào vuốt ve góc vấy của mình: "Còn em thì sao? Ngay cả linh hồn còn lại cũng không có nơi để gửi gắm."

Lan Đình Phương đau lòng, rất đau, rất đau.

Anh áp đầu cô lên ngực mình để đè nén cơn đau đớn này, cắn chặt răng, anh nói:

"Dựa theo kịch bản ban đầu mà anh soạn ra thì việc mà anh cần phải làm bây giờ là nên an ủi em, khuyên bảo em rằng Nguyễn Anh Hùng không xứng với em, nhưng khi thấy em vì anh ta tổn thương như thế này anh không thể nào chấp nhận được. Em muốn tổn thương cũng chỉ có thể vì anh mà tổn thương, trên thế giới này Cố Liên Hảo chỉ có thể vì Lan Đình Phương mà tổn thương!"

"Nguyễn Anh Hùng không có làm chuyện có lỗi với em, cô gái kia là do anh tìm đến, tất cả mọi thứ đều là do anh sắp đặt. Là vì muốn em cùng anh ta ly hôn, là vì muốn em một lần nữa trở lại bên cạnh anh. Hiện tại, anh dối ý, anh không muốn có được em bằng cách này nữa."

Phải mất một lúc lâu Liên Hảo mới tiêu hóa được tin tức này.

Nguyễn Anh Hùng xin cô tin tưởng anh, nhưng mà, cô không có!

Người đàn ông này, người đàn ông này đang làm cái gì?

Liên Hảo vùng vẫy muốn tránh khỏi vòng tay anh, cô cầm giày cao gót đã cởi từ trên chân ra, không chút suy nghĩ dùng đôi giày kia đập vào vai anh.

"Đồ khốn, anh cái tên khốn này, không phải anh đã đồng ý với tôi là sẽ không đối phó Anh Hùng rồi sao, hả? Lan Đình Phương, tất cả lời nói của anh đều là cái rắm. Lan Đình Phương, tôi rõ ràng không có làm gì có lỗi với anh mà? Lúc trước là anh không cần tôi, cho dù tôi có làm thế nào cũng đều không làm anh cảm động, mặc kệ tôi làm như thế nào anh cũng đều làm như không phát hiện, được thôi, tôi chấp nhận, hiện tại, vì sao anh có thể lường gạt tôi như thế? Anh cho là làm như vậy thì tôi sẽ cảm động sao? Không, không, không hề, tôi không hề thấy bất kỳ sự tôn trọng nào mà anh dành cho tôi trong những việc mà anh đã làm."

"Là tôn trọng! Anh có hiểu hay không? Nếu anh tôn trọng một người, anh sẽ nghĩ đến suy nghĩ của cô ấy!" Cuối cùng, Liên Hảo lớn tiếng hét lên.

Lan Đình Phương không hề động cử để mặc cho cô tùy ý đánh như vậy, được một lúc, Liên Hảo cảm thấy mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi. Buồng giày cao gót trong tay xuống, Liên Hảo đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm vào anh.

"Đình Phương, vì sao anh luôn khiến tôi mệt mỏi như vậy? Trước đây tôi đã nghĩ sẽ đối với anh thật tốt, nghĩ sẽ đối với anh thật thật tốt, nhưng mà hiện tại, tôi không nghĩ như vậy nữa, không nghĩ nữa, tôi đã không còn hơi sức nữa."

"Hơn nữa, tôi vô cùng chán ghét cái thái độ ngông cuồng không coi ai ra gì này của anh."

Liên Hảo xuống xe, đem làn váy buộc lại, tay xách theo giày cao gót, từng bước một hướng ánh đèn quốc lộ bước đi.

Lan Đình Phương đuổi theo giữ cô lại.

Liên Hảo quay đầu nhìn lại, gằn giọng: "Lan Đình Phương, hiện tại tôi không muốn gặp anh, anh khiến tôi thấy thật ghê tởm."

Giây tiếp theo, Liên Hảo bị anh ôm ngang bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Sau khi anh trở thành ký ức(28)

Lan Đình Phương ôm Liên Hảo hung hăng nhét vào ghế xe. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, trong đôi mắt cả hai đều như có lửa, họ hận không thể thiêu đốt lẫn nhau, đem nhau biến thành tro bụi.

Người tránh đi ánh mắt trước là Lan Đình Phương, anh suy sụp tựa vào trên ghế sau tay lái.

"Tôi muốn gặp Anh Hùng." Liên Hảo nói.

Một lúc lâu sau, Lan Đình Phương nhắm mắt lại: "Anh để Tiểu Đào mang em đi gặp anh ta, anh không có cách nào mang em đi gặp người đàn ông khác."

"Cố Liên Hảo, ở Nhật Bản có một tin tức có thật, một người đàn ông Nhật Bản giết chết người yêu đã thay lòng của mình, sau đó đem thi thể cô ấy giấu ở trong tủ lạnh. Bọn họ cùng trải qua cuộc sống sinh hoạt trước kia, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem tivi, hẳn ta đọc báo, hát cho cô ấy nghe, bọn họ cứ như vậy ở chung một năm, thẳng đến khi Nhật Bản phát sinh mất điện diện tích lớn mới bị mọi người phát hiện. Những chuyên gia tội phạm tâm lý đều nhất trí cho rằng người đàn ông Nhật Bản kia có bệnh tâm thần. Sau đó, kết quả điều tra được đưa ra, các hạng mục chỉ tiêu đều chứng minh tâm lý của hẳn ta hoàn toàn bình thường. Những chuyên gia này lại nhất trí cho rằng người đàn ông kia nhất định tiềm ẩn một loại bệnh nào đó có liên quan đến tâm

lý. Anh nghĩ, nhóm chuyên gia này nhất định chưa từng trải qua cực hạn của tình yêu."

"Vừa mới rồi anh thật muốn giết chết em, sau đó giống như người đàn ông Nhật Bản kia đem em giấu đi. Đương nhiên, anh sẽ không ngu ngốc giống hần."

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào đôi môi Liên Hảo, như những người yêu nhau thì thầm trong đêm tối.

"Liên Hảo, sau khi giết chết em, anh liền mang em đến Bắc Cực. Chúng ta cùng nhau sinh sống dưới bầu trời 90 độ vĩ độ Bắc, ở nơi đó chúng ta không cần lo lắng có phải mất điện hay không. Anh đã đi qua Bắc Cực vài lần, nơi đó đều là thế giới mệnh mông vô bờ thuần trắng, em nhất định sẽ thích, chúng ta có thể ở vết nứt bất cá, cùng gấu Bắc Cực làm hàng xóm, sẽ không có ai đến quấy rầy chúng ta."

Đầu ngón tay anh chạm vào người Liên Hảo, cả người cô nổi cả da gà, hất tay anh ra, Liên Hảo cũng nhắm hai mắt lại.

"Đình Phuong, đừng để tôi phải sợ hãi anh, tôi không nghĩ sẽ có một ngày anh biến thành người khiến tôi sợ hãi."

Anh nở nụ cười tự giễu, tiếng cười này không khác gì tiếng nỉ non của một động vật nào đó.

"Liên Hảo, anh cũng sợ hãi bản thân mình, sợ anh thật sự giống người đàn ông Nhật Bản kia."

"Anh sẽ không giống như hần, người đàn ông Cố Liên Hảo yêu mười năm đương nhiên không thể trở thành người như vậy. Đình Phuong, đi tìm một người phụ nữ thích hợp với anh đi. Tốt nhất là hoạt bát một chút, da mặt cũng dày một chút, nói nhiều một chút, mỗi ngày lúi rúi ở bên tai phiền anh, anh có đuôi có mống thể nào cô ấy cũng đều cho là không khí. Còn nữa, nếu cô ấy thích gây sự thì càng tốt, bởi vì chỉ có như vậy anh mới không có hơi sức mà nghĩ đến những vết thương trong tim, tôi cũng đã vượt qua như thế."

"Đình Phuong, hiện tại, Cố Liên Hảo đã không còn thích hợp với anh nữa. Hiện tại, dưới đáy lòng Cố Liên Hảo thật ra có một chiếc cầu mà cho dù cô ấy có cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua được."

Hơn nửa giờ sau Tiểu Đào chạy đến. Thời điểm Liên Hảo ngồi lên xe của Tiểu Đào rồi đi, Lan Đình Phuong vẫn còn đứng ở nơi đó. Anh tựa vào trên cửa xe, bóng đêm cùng ánh đèn neon mỏng manh chiếu lên người anh tạo thành một bóng người thê lương. Bóng người kia khiến cho anh giống như một con sói ở trên vùng đất hoang dã, lặn lội đường xa, siêng năng tìm kiếm bạn tình đồng hành với mình.

Liên Hảo quay mặt đi, không dám nhìn chăm chú vào bóng người kia nữa.

Rạng sáng, Tiểu Đào đưa Liên Hảo đến một khách sạn trên phố Vương Phủ Tỉnh, Amy đang đứng ở sảnh khách sạn chờ cô.

Ở bên ngoài phòng khách sạn, Liên Hảo cố gắng bày ra biểu cảm thoải mái.

Amy nói với cô Anh Hùng đã uống một chút rượu.

Nguyên Anh Hùng dựa lưng vào tường ngồi ở trên ban công, rượu và ly được đặt ở bên cạnh.

Liên Hảo đi qua, Nguyên Anh Hùng ngẩng đầu lên nhìn cô, bộ dạng giống như một đứa bé đã làm sai việc gì đó. Hơn một năm trước, Nguyên Anh Hùng cũng dùng biểu cảm giống như vậy nhìn cô. Khi có người cầm video clip anh cùng Monica lên giường uy hiếp anh, anh giống như một đứa trẻ phạm sai xuất hiện ở bên ngoài phòng của cô.

Người cầm video clip đưa ra cái giá trên trời. Monica hút thuốc phiện, đã vài lần bị hải quan phát hiện mang theo chất cấm, ở trong giới nghệ thuật có rất nhiều tai tiếng. Nếu như video clip này bị tung ra, hình tượng của Nguyên Anh Hùng sẽ bị phá hủy.

Đại Thiên đã đem một nửa tài sản dưới tên Nguyên Anh Hùng phỏ thác cho Cố Liên Hảo, Liên Hảo lấy số tiền đó ra đổi lấy video clip kia.

Monica rất nổi tiếng ở Châu Âu, có một lần ở một quán bar, Nguyên Anh Hùng cùng nhóm bạn bè của anh cá cược với nhau, xem cuối cùng ai có thể đem Monica lên giường trong thời gian ngắn nhất. Nguyên Anh Hùng dùng 13 phút cùng Monica lên giường.

Sau khi tiêu hủy video clip kia, thật không ngờ sự tình nghiêm trọng hơn còn chờ bọn họ ở phía sau. Hóa ra, Monica là bạn giường lâu dài của một thành viên Mafia Ý. Mà Mafia Ý ở Châu Âu lộng hành đến mức có thể đối đầu cùng chính phủ. Đã từng có lời đồn những người đàn ông cùng Monica có quan hệ đều vô cớ mất tích, còn truyền rằng những người đàn ông mất tích kia có liên quan đến Mafia, có người nói bọn họ đem thi thể của những người đàn ông kia đến Đại Tây Dương làm mồi cho cá.

May mắn thay, Amy biết tin trước. Vì thế, Liên Hảo cùng Nguyên Anh Hùng ở California đăng ký kết hôn, chỉ có điều ngày kết hôn của bọn họ dưới sự trợ giúp của mẹ một người bạn đã đổi thành ngày Nguyên Anh Hùng cùng Monica lên giường. Bọn họ còn giả tạo hồ sơ đăng ký lưu trú ở khách sạn.

Bọn họ vừa mới đem việc này làm thỏa đáng, Mafia Ý liền tìm đến cửa, những người đó đều là những kẻ giết người không chớp mắt. Amy dùng những mối quan hệ cùng sự khôn khéo của mình cố gắng thương lượng cùng bọn họ, còn lấy giấy hôn thú có con dấu của chính phủ của cô cùng Nguyên Anh Hùng ra. Cuối cùng, Liên Hảo bị tách khỏi Nguyên Anh Hùng, bị nhốt vào tầng hầm tối đen, bên ngoài có người vạm vỡ mang theo súng trông coi.

May mắn thay, tất cả các bằng chứng được làm giả vô cùng hoàn hảo. Ba ngày sau, Liên Hảo được thả ra. Sau khi được thả ra, Nguyên Anh Hùng khóc, anh nói với cô: "Liên Hảo, từ nay về sau, anh sẽ không làm cho em thất vọng nữa."

Sau lần đó, Nguyên Anh Hùng cùng Liên Hào là quan hệ vợ chồng có công chứng, quan hệ vợ chồng giả. Mỗi quan hệ vợ chồng này sau vài năm sẽ bởi vì tình cảm phai nhạt mà ly hôn kết thúc mọi chuyện.

"Liên Hào..." Nguyên Anh Hùng ngồi dưới đất dè dặt gọi cô.

Liên Hào ngồi xuống bên cạnh anh, đầu cũng tựa vào vai anh.

"Nếu anh nói anh không có, em có tin anh không?" Anh cúi đầu, xoay ly rượu trong tay.

"Em tin!"

"Anh chỉ là muốn giúp cô ta, nhưng cuối cùng không biết vì sao lại biến thành như vậy. Liên Hào, việc này thật kỳ quái, anh nhất định sẽ tìm ra chân tướng, anh không muốn để Lan Đình Phương cảm thấy em không có mắt nhìn người, tìm một quỹ phong lưu như anh."

Liên Hào cầm lấy ly rượu trong tay Anh Hùng, đem số rượu còn lại trong ly uống hết: "Quên đi, Anh Hùng, em tin tưởng anh là được rồi, chúng ta không cần đi quản người khác."

Nói cho cùng, Liên Hào vẫn không muốn để Anh Hùng biết chuyện này là do Lan Đình Phương lên kế hoạch bày ra.

Nguyên Anh Hùng gật đầu.

"Liên Hào..." Nguyên Anh Hùng ngại ngùng: "Khi đó, em có ghen tị không?"

"Ghen tị?" Liên Hào nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu: "Ừ, em ghen tị!"

Còn không đợi Nguyên Anh Hùng tỉnh lại sau cơn mùng như điên, người phụ nữ này lập tức hất xuống một chậu nước lạnh.

"Em ghen tị cô gái kia so với em tuổi vừa trẻ, bộ ngực cũng to hơn." Mặt cô nghiêm túc.

Nguyên Anh Hùng cười khỏ, mỗi lần như vậy, Cố Liên Hào luôn thích giả ngây giả dại. Lại bất thành linh, cô nói:

"Anh Hùng, anh có muốn chúng ta hôn môi không?"

Nếu lời này là do một người phụ nữ khác nói, Nguyên Anh Hùng nhất định sẽ chân thành nói: "Lời này là lời độc quyền của đàn ông". Hoặc là sẽ nói... Nhưng... Nhưng người phụ nữ này, là Cố Liên Hào.

"Hôn... Hôn môi?" Nguyên Anh Hùng bất tri bất giác lưu lười: "Liên... Liên Hào, em nói hôn... Hôn môi?"

"Nguyên Anh Hùng." Liên Hào cười, ngón tay chọc vào vị trí trái tim anh: "Ở nơi này, anh nhất định không chỉ một lần nghĩ tới việc hôn em, đúng hay không?"

Nguyên Anh Hùng nuốt nước miếng,

Nụ cười của cô càng sâu, mỗi khi Cố Liên Hào cười lộ lên, khuôn mặt trước giờ luôn lãnh đạm kia sẽ giãn ra, đáng yêu như một con hồ ly.

"Nguyên Anh Hùng, có muốn thử hay không?" Cô quyến rũ anh bằng giọng nói mỉa hoặc như một con hồ ly.

Cô nhắm hai mắt lại, cánh môi bởi vì vừa mới uống rượu mà trông có vẻ mềm mại, bóng bẩy.

Nguyên Anh Hùng trải qua muôn vàn khó khăn rốt cuộc đem ngụm nước miếng kia nuốt xuống. Từ cổ họng anh mơ hồ còn nghe được tiếng vang lớn phát ra, so với tiếng vang ấy, tiếng tim đập còn lớn hơn. Với tần suất nhanh như thế, Nguyên Anh Hùng thật sự hoài nghi, nó có thể sánh ngang với một trận thất tứ thất?(???)

Làm sao Nguyên Anh Hùng có thể để lỡ mất khoảnh khắc tuyệt vời như vậy, anh hơi nghiêng người, nâng cằm cô lên, đặt môi mình lên trên đôi môi ấy.

Trên đầu lưỡi cô có vị rượu anh đào, vị rượu kia dường như có ma thuật, kéo ra một bầu trời đầy sao.

Cuối cùng, Nguyên Anh Hùng cũng đã hôn lên môi Cố Liên Hào.

Cuối cùng, khi cô sắp không thở được nữa, anh mới lưu luyến buông cô ra.

Nguyên Anh Hùng chậm chậm buông Liên Hào ra, khuôn mặt cô khua ở trong bóng tối phía sau rèm, nhìn không rõ buồn vui.

Xung quanh yên tĩnh, cũng chỉ có tiếng thở dốc của anh.

Cô kéo tay anh, chậm chậm đặt lên vị trí trái tim mình, cất giọng bi thương.

"Anh Hùng, hiện tại anh đã biết, vì sao em không thể tiếp nhận anh, vì sao chúng ta không thể."

Nơi dưới lòng bàn tay Nguyên Anh Hùng tựa như bến cảng trong đêm giữa mùa hè, không có một chút gọn sóng, tĩnh lặng như chết.

"Nhưng mà..." Nước mắt cô tuôn rơi, rơi xuống cổ tay anh: "Nhưng mà Anh Hùng, nó từng bởi vì một ánh mắt, một câu nói, một giọng nói, một hành động của một người mà đập nhanh đến mức khiến em sợ hãi, cũng khiến em cảm thấy ngọt ngào tựa như đang ở trên thiên đường."

Mơ hồ, Nguyên Anh Hùng nghe được tiếng gió thổi, mơ hồ, Nguyên Anh Hùng nhìn thấy một cô gái mặc chiếc váy đỏ ngược gió bước đi.

Lần đó, ở bên ngoài tủ kính ở Paris, cô chỉ vào một chiếc váy đỏ ở trong tủ kính của một cửa hàng, nói: "Em cũng có một chiếc váy giống như vậy, em cũng từng mặc nó đi gặp một người đàn ông."

Nguyên Anh Hùng hôn lên trán Liên Hảo: "Không sao cả, Cố Liên Hảo, hiện tại, chỉ là em quên mất mùi vị của tình yêu, rồi sẽ có một ngày, em sẽ nhớ lại."

Nước mắt vẫn cứ liên tục rơi xuống.

Nguyên Anh Hùng vui đầu vào vai Liên Hảo, không hiểu sao lại khổ sở, không hiểu sao lại đau lòng.

"Cố Liên Hảo, giờ phút này anh thật sự hận Lan Đình Phương."

Đúng vậy, giờ phút này Nguyên Anh Hùng thật sự hận Lan Đình Phương. Cố Liên Hảo là đóa hoa hồng xinh đẹp nhất trên thế giới này, nhưng người đàn ông kia lại để cô cô đơn héo rũ ở trong khu vườn của mình.

"Nguyên Anh Hùng, sẽ có một ngày em thật sự sẽ nhớ lại sao?" Cô ở trên đỉnh đầu anh thì thảo hời.

"Sẽ, sẽ nhớ lại, và người làm cho em nhớ lại nhất định là anh chứ không thể là một ai khác."

Nguyên Anh Hùng cử động tay, chậm rãi nói:

"Cố Liên Hảo, bộ ngực của em vừa đủ, sờ cũng rất săn chắc! Hơn nữa, có thể xác định một trăm phần trăm không có silicon."

"Nguyên ---- Anh ---- Hùng ---- "

Tác giả: Tôi rất thích chương này, Liên Hảo đã để Anh Hùng chạm vào nội tâm của mình lúc cô yếu lòng nhất.

Gann: Vậy là đã biết lý do vì sao Liên Hảo kết hôn cùng Nguyên Anh Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Sau khi anh trở thành ký ức(29)

Dứt khoát, Liên Hảo cùng Nguyên Anh Hùng nổi hứng lên uống rượu ngay trên ban công, thi xem ai uống được nhiều hơn. Thẳng đến khi quản lý khách sạn đến, tyển chuyển nói với bọn họ, hành vi của bọn họ ảnh hưởng đến giấc ngủ của những vị khách khác.

Quản lý Khách sạn vừa mới rời khỏi, Amy đã tìm đến, mang theo vé máy bay một tiếng sau đến Malaysia.

Bốn giờ sáng Nguyên Anh Hùng rời khỏi khách sạn, Liên Hảo ôm lấy anh, nói với anh một câu xin lỗi.

Vì đã không tin tưởng anh, vì cô bảo vệ Lan Đình Phương.

"Liên Hảo, chúng ta hãy cùng nhau tiết kiệm tiền để mua một hòn đảo nhỏ." Anh đã nói như vậy.

Một đêm này, Cố Liên Hảo cùng Nguyên Anh Hùng có một thỏa thuận xa xỉ tuyệt đẹp, sẽ có một hòn đảo nhỏ có tên hai người bọn họ ở Thái Bình Dương.

Nguyên Anh Hùng đi rồi, Liên Hảo ngâm mình ở trong bồn tắm lớn, cười khổ, không đến ba mươi mấy tiếng đồng hồ thế nhưng lại có thể phát sinh nhiều việc như vậy, còn trầm bổng phập phồng như thế.

Lúc bảy giờ, Lan Đình Phương xuất hiện ở bên ngoài phòng khách sạn, sắc mặt tái nhợt, mắt trũng xuống, rõ ràng là đã trải qua một đêm không ngủ.

Anh vừa tiến vào phòng, ánh mắt không khác gì mắt chim ưng dò xét khắp nơi, nhìn thấy drap giường ở trên giường chỉnh tề, không có dấu hiệu hỗn độn,

về mặt của anh rõ ràng thả lỏng.

Dưới ánh mắt lạnh lùng của Liên Hảo, anh lấy từ trong túi giấy ra một chiếc váy, còn mang bữa sáng đến.

Liên Hảo không chút khách khí tiếp nhận bữa sáng, nói thật ra, cô quả thật là đang rất đói bụng. Thời điểm Liên Hảo ăn sáng, Lan Đình Phuong ngồi đối diện nhìn cô ăn.

Sau khi ăn xong, Liên Hảo cầm váy mà Lan Đình Phuong mang đến, đến phòng tắm đổi bộ đồ ngủ khách sạn đang mặc trên người, đặt cùng với váy còn có nội y vẫn chưa tháo nhãn hiệu.

Cầm lấy nội y có ghi rõ tên thương hiệu, trong lòng Liên Hảo cảm thấy hơi chua xót.

Sau khi thay quần áo xong, Liên Hảo đứng ở trước mặt Lan Đình Phuong, suy nghĩ rồi nói: "Đình Phuong, tôi đã mua vé máy bay đi New York chuyến mười một giờ, tôi phải rời khỏi Bắc Kinh".

"Anh biết!". Mặt anh không biểu cảm. Không có nổi giận, cũng không hề có phần nộ, chẳng qua là mặt không mang bất kỳ biểu cảm nào.

Không chỉ có như thế, anh còn từ bên trong túi giấy kia lấy ra hộ chiếu của cô cùng với vé máy bay có chuyến bay mà cô muốn đi. Anh đem vé máy bay đưa đến trước mặt Liên Hảo, tiếp tục mặt không biểu cảm nói: "Đây là vé máy bay mà em muốn khách sạn đặt, anh đã giúp em lấy về, em chuẩn bị một chút, anh đưa em đến sân bay."

Chuyện như thế hoàn toàn vượt ra khỏi dự kiến của Liên Hảo, nhưng cô cũng không có hỏi lại mà tiếp nhận vé máy bay trong tay anh.

Thừa dịp còn một chút thời gian, Liên Hảo nhờ Lan Đình Phuong đưa cô đến tòa soạn của Kha Oánh.

Tòa soạn của Kha Oánh nằm ở trung tâm của khu vực mới giải thể của Quận Triều Dương, cách nhà cô ấy không xa, diện tích văn phòng cũng không lớn, hơn một trăm năm mươi mét vuông, chim sẻ tuy có nhỏ nhưng ngủ tưng đều đầy đủ.

Lúc Liên Hảo đến, Kha Oánh đang cầm điện thoại mắng to thô tục, cũng không biết là ai đã chọc tới cô ấy.

Kha Oánh cúp điện thoại, quay người lại liền nhìn thấy Liên Hảo.

"Được rồi!" Liên Hảo chỉ vào bụng cô ấy: "Đừng có mà dạy hư tiểu bảo bảo của cậu."

Kha Oánh đã mang thai được ba tháng, đưa bé đến hoàn toàn vượt ngoài dự kiến của cô ấy, nhưng rất nhanh, cô ấy cũng đã tiếp nhận, còn khoe khoang với Liên Hảo: "Cố Liên Hảo, mình làm mẹ trước cả cậu".

Sau khi nói lời tạm biệt, Kha Oánh đưa Liên Hảo đến dưới lầu, cô ấy nhìn Lan Đình Phuong đang ngồi ở trong xe, nghi ngờ nói: "Liên Hảo, nếu cậu còn yêu anh ấy thì nên suy nghĩ một chút, mình cảm thấy Lan Đình Phuong không giống như trước đây nữa, mình còn có dự cảm, nếu cậu có thể buông bỏ khúc mắc lúc trước, cậu sẽ có được rất nhiều rất nhiều hạnh phúc mà anh ấy mang lại."

Liên Hảo không nói gì mà chỉ ôm chầm lấy Kha Oánh.

Hơn mười giờ, Liên Hảo đến sân bay, dọc theo đường đi cô cùng Lan Đình Phuong không nói bất kỳ một câu nào. Anh mua cà phê cho cô, cùng cô ngồi đợi bên trong phòng chờ.

Cách thời điểm đăng ký còn 20 phút, Liên Hảo rút cuộc chịu không nổi sự trầm mặc của Lan Đình Phuong: "Đình Phuong, anh nói chút gì đi, nói thuận buồm xuôi gió cũng được."

Lan Đình Phuong trầm mặc khiến Liên Hảo cảm thấy hít thở không thông.

"Nếu anh nói em đừng đi thì sao?" Anh nói.

Liên Hảo lắc đầu.

"Nếu, bây giờ anh nói anh có thể bỏ hết tất cả mọi thứ, cùng em rời khỏi Bắc Kinh đến Mỹ, em làm giáo viên dạy tiếng Trung, anh làm một nhân viên văn phòng, đem tiền lương hàng tháng giao cho em quản lý, chúng ta cùng nhau trải qua cuộc sống đơn giản như vậy thì sao?"

Liên Hảo vẫn lắc đầu.

Lan Đình Phuong không nói gì nữa.

Loa sân bay bắt đầu thông báo, hành khách đi chuyến bay mười một giờ đến New York chuẩn bị hoàn tất thủ tục đăng ký. Liên Hảo nói một câu thật xin lỗi, cầm vé máy bay đứng lên.

Tay bị kéo lại.

"Cố Liên Hảo, anh thật sự không nghĩ sẽ đi đến bước này, nhưng anh hiện tại không còn biện pháp nào khác, ngoại trừ bước này ra anh không nghĩ

được phải dùng cái gì để giữ em ở lại."

"Có Liên Hào, kế tiếp em nghe rõ lời anh nói, nếu em muốn lên máy bay anh sẽ không ngăn cản em, nhưng anh cam đoan một giờ sau khi em lên máy bay, cơ trưởng điều khiển chuyến bay mà em ngồi sẽ nhận được một cuộc điện thoại vệ tinh khẩn cấp đến từ sân bay, bởi vì có người báo trên máy bay có dấu vật nguy hiểm, cơ trưởng của em cũng chỉ có thể lựa chọn đáp khẩn cấp xuống sân bay Incheon. Chờ sau khi bọn họ khẩn cấp kiểm tra, bọn họ sẽ phát hiện đây là có người chơi khăm có chủ ý, sau đó nhân viên điều tra sẽ tìm hiểu nguồn gốc. Vì thế, cái tên Lan Đình Phuong này sẽ cùng với các loại suy đoán, các loại khiển trách, bị đổ lên dư luận thông qua việc anh là người nổi tiếng mà trở thành tin tức nóng."

Vé máy bay trong tay Liên Hào rơi xuống đất.

"Quá trình tiếp theo là anh phải chịu trách nhiệm trước các biện pháp trừng phạt pháp lý vì dù sao chuyện này cũng ảnh hưởng lớn như vậy. Khi đó, anh sẽ ra tòa tự mình nhận phiên tòa xét xử của thẩm phán, và dĩ nhiên, anh sẽ không nhờ luật sư biện hộ cho mình. Hơn nữa, anh còn có thể ở trên tòa án biểu hiện ra sự ngạo mạn cùng cuồng vọng của bản thân, khơi mào sự phẫn nộ của dân chúng cùng với hạ thấp điểm đạo đức mấu chốt trong mắt nhân viên pháp lý. Cứ như vậy..."

Anh mỉm cười và nghiêng người về phía Liên Hào: "Cứ như vậy, Liên Hào, em nói Lan Đình Phuong có phải sẽ biến thành một tên biến thái tội ác tày trời? Kề biến thái như vậy đương nhiên phải nhận tai ương tù tội."

Cả người Liên Hào mềm nhũn, ngã xuống ghế. Đây là chuyện hoang đường nhất mà cô chứng kiến qua, có thể sánh ngang với chuyện cổ tích Nghìn lẻ một đêm. Lan Đình Phuong thật sự là một tên biến thái, anh hiện tại không khác gì một tên tội phạm tâm lý có chỉ số IQ cao bị xiềng xích ở trong phim, thủ pháp, thời gian, hiện trường sớm đã được anh phát thảo cẩn thận, và sau đó được anh tiến hành như một hành vi mang tính nghệ thuật.

Chuyện không thể tưởng tượng được như thế, làm sao mà anh có thể nghĩ ra được?

Bởi vì không tin anh có thể làm như vậy, Liên Hào khanh khách nở nụ cười, vừa cười vừa vỗ vai anh: "Hẹn gặp lại, Lan Đình Phuong. Không, không gặp lại, Lan Đình Phuong, không bao giờ gặp lại nữa".

Sau khi nói xong, cô kiễng chân, ghé vào tai anh nhẹ giọng nói: "Anh thật ngây thơ".

"Liên Hào, vì chứng thực hành vi này của anh, anh thật sự đã giấu một thứ ở trên máy bay. Nhưng mà, anh không nỡ để em phải nổ tung, em yên tâm đi, máy bay sẽ an toàn đáp xuống sân bay Incheon. Bất quá, nếu sau khi chuyên gia gỡ bom được trang bị vũ khí đầy đủ mà bọn họ mới đến phát hiện kia chỉ là một quả đạn giả thì không biết họ sẽ có cảm tưởng gì, sẽ thẹn quá thành giận? Món đồ đó là anh tìm được ở chợ đen Atlanta, anh cảm thấy nó dùng rất tốt. Nghe nói, nó đã từng được gửi qua đường bưu điện đưa đến đại sứ quán Mỹ, còn dẫn tới khủng hoảng. Chỉ là, Liên Hào, đến lúc đó em đừng nên kích động, cũng đừng nên có ý nghĩ nói cho bọn họ sự thật. Hầu hết mọi người khi rơi vào tình huống nguy hiểm điều sẽ lựa chọn tình nguyện tin rằng những lời nói này không đáng tin."

"Hai mươi tư giờ sau, tin tức này sẽ chiếm các tiêu đề của các phương tiện truyền thông lớn, đối thủ một mất một còn của anh cũng sẽ đem việc này ra rêu rao khắp mọi nơi. Liên Hào, anh làm điều này vì anh hiểu sức mạnh của truyền thông ở thời đại này, nó là sự tồn tại song song của sự chế tạo và phá hủy, có thể biến đá thành vàng thì cũng có thể trong nháy mắt hủy diệt, đem em ném xuống vực thẳm."

"Lan Đình Phuong, anh ngưng thả rắm chó đi!" Đây là lời mà Liên Hào nói với Lan Đình Phuong sau khi anh nói những câu nghe hết sức hoang đường kia.

Sau khi nói xong, Liên Hào cũng không quay đầu lại.

Lan Đình Phuong vẫn như cũ ngồi ở vị trí đó, lấy kẹo cao su cai thuốc bỏ vào miệng mình, cầm điện thoại chơi game.

Một lúc sau, từ chỗ kiểm soát an ninh vang lên một trận xôn xao, một giọng nữ lớn tiếng nói: "Cơ thể tôi không khỏe, hiện tại không thích hợp ngồi máy bay."

Đây rõ ràng là một vị hành khách lâm trận bỏ chạy.

Lan Đình Phuong cong lên khóe miệng.

Ngày đó có rất nhiều người ở sân bay thủ đô nhìn thấy một màn như sau, một người phụ nữ trẻ tuổi mặc một chiếc váy ngắn tay màu trắng vừa thoát khỏi một nhân viên của trạm kiểm soát an ninh sân bay đã cướp đi một quyển sách trên tay một vị hành khách, cô cầm quyển sách kia bước thẳng đến chỗ một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo somi màu đen đang cúi đầu chơi điện thoại, không nói không rằng đập xuống đầu anh.

Khiến bọn họ kinh ngạc là, người đàn ông mặc áo somi màu đen thể nhưng lại tùy ý để mặc cho người phụ nữ kia bạo hành.

Này.... Phải gọi là bạo lực. Trọng lượng của quyển sách kia trông có vẻ khoảng nửa kg, hơn nữa còn là bìa giấy cứng, rõ ràng là người phụ nữ này muốn đem người đàn ông kia đánh cho chết. Cô đánh hăng say đến nỗi dây cột tóc cũng bung ra, tóc tai bù xù.

Thấy người đàn ông không đánh trả, vì thế, bọn họ hiểu rằng, đây là tiết mục một người nguyện đánh một người nguyện đau.

Liên Hào túm lấy Lan Đình Phuong, kéo anh đến nhà vệ sinh nữ, đóng cửa lại, đẩy anh lên tường, bàn tay nổi gân bóp cổ họng anh.

Hung tợn nói: "Lan Đình Phuong, nói, đến cùng thì anh muốn gì?"

Lan Đình Phương dễ dàng hát tay Liên Hào ra, sung sướng cong lên khoe miệng: "Liên Hào, vừa mới rồi em thật sự rất giống nữ đặc công trong phim, cực kỳ có khí chất."

Liên Hào lạnh mặt.

Đem mái tóc rối của cô cẩn thận sửa sang lại, hai tay Lan Đình Phương nhẹ nhàng nắm lấy vai Liên Hào.

"Hiện tại là ngày mười tháng bảy, cho anh thời gian một tháng, anh cần một tháng."

Liên Hào lạnh lùng nhìn anh.

Lan Đình Phương thở dài, ôm lấy mặt cô.

"Anh muốn mình ở trong lòng em là một anh hùng cái thế, nhưng hiện tại xem ra nửa điểm hy vọng anh cũng đều không có. Liên Hào, anh thỉnh cầu em cho anh thời gian một tháng. Trong một tháng này chúng ta ở cùng nhau, nếu, một tháng sau em cảm thấy chúng ta không thể, vậy thì, anh sẽ để em đi."

Anh buông xuống ánh mắt, vẻ mặt âm trầm, giọng nói bi ai.

"Nếu, em cảm thấy không thể tin tưởng anh được, vậy thì, anh xin thề với ba anh, anh sẽ để em đi. Liên Hào, một đời người rất dài rất dài. Anh sẽ đem một tháng ở chung này của chúng ta trở thành thời gian quý giá nhất mà anh có thể có được để sau này nhớ lại, cùng nó làm bạn đi đến hết cuộc đời này."

"Liên Hào, đồng ý với anh, có được không em?"

Tác giả: Lần này, ai muốn mượn bạn học Lan thì mượn đi ~~~ Tôi mượn trước. XXX anh quá biến thái! Nhưng mà anh í chi biến thái với Liên Hào thôi nên mọi người đừng có ghét bỏ anh í.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Sau khi anh trở thành ký ức(30)

"Liên Hào, một đời người rất dài rất dài. Anh sẽ đem một tháng ở chung này của chúng ta trở thành thời gian quý giá nhất mà anh có thể có được để sau này nhớ lại, cùng nó làm bạn đi đến hết cuộc đời."

Liên Hào chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày nghe được Lan Đình Phương nói ra những lời như vậy.

"Liên Hào, đồng ý với anh, được không em?"

Có nên đồng ý với anh không? Muốn không?

"Anh không cam lòng, Liên Hào, anh thật sự không cam lòng. Rõ ràng là chúng ta có thể giống như những người khác bạc đầu giai lão, rõ ràng chúng ta có cơ hội đó. Điều là do anh ngu xuẩn đánh mất đi cơ hội. Liên Hào, em cũng không cam lòng, đúng không em?"

Không cam lòng sao? Đúng vậy! Là không cam lòng!

Không cam lòng số phận bị bàn tay vận mệnh nắm giữ, và mỗi một cá nhân ở bên trong đôi bàn tay kia lại nhỏ bé như bụi bặm.

Bên ngoài nhà vệ sinh có người gõ cửa, tiếng gõ càng lúc càng vội vàng.

"Có được không? Liên Hào."

"Được!"

Liên Hào hít thật sâu một hơi.

"Bắt đầu từ giờ phút này, Lan Đình Phương cùng Cố Liên Hào cộng lại thành ông bà già sáu mươi mốt tuổi, cùng nhau chơi một trò chơi giả vờ."

Khoe miệng Lan Đình Phương cong lên độ cong mà Cố Liên Hào mê luyến nhất, đẹp đẽ mà xán lạn, như cánh đồng lúa mạch màu vàng mênh mông bất tận.

"Từ giờ phút này trở đi, hãy tưởng tượng như chúng ta cùng nhau rơi xuống một hòn đảo tên là Đảo mộng mơ, ở nơi đó không có xã hội loài người, cũng không có sự phát triển."

"Trong thế giới ảo đó, Cố Liên Hảo là một đứa con gái bất hiếu, vì bị vẻ đẹp của Lan Đình Phương mê hoặc mà gạt người trong nhà vụng trộm cùng anh ta kết hôn."

"Chúng ta hiện tại còn đang ở thời kỳ mới kết hôn, không hề có cái năm 2007 kia, còn có...." Liên Hảo ngẩng đầu lên, nói: "Mẹ tôi vẫn còn."

"Được!" Lan Đình Phương ra sức gạt đầu, lặp lại: "Mẹ vẫn còn."

Cố Liên Hảo: "Kể từ giờ phút này cho đến ngày 10 tháng 8."

Lan Đình Phương: "Từ giờ phút này đến ngày 10 tháng 8!"

Giờ phút này, bọn họ chỉ là những đứa trẻ quý ở trước Phật, hướng Phật cầu nguyện, nguyện bọn họ chưa từng trải qua quá trình trưởng thành, họ muốn trải nghiệm giai đoạn phát triển của một đứa trẻ, ở giai đoạn này cùng nhau chơi trò chơi gia đình.

Mở cửa nhà vệ sinh, bên ngoài đã có vài hành khách thể hiện thái độ bất mãn. Liên Hảo giả vờ thẹn thùng sửa lại váy, nhỏ giọng oán trách: "Đều tại anh, em đã nói là không thể rồi mà...."

Những hành khách đó ngay lập tức nhìn nhau, bày ra biểu cảm hiểu rõ, dùng ánh mắt ái muội tuần tra ở trên người Lan Đình Phương. Lan Đình Phương nhanh chóng đỏ mặt, nhưng anh vẫn rất phối hợp nói nhỏ: "Ai bảo em mặc màu tím, em không biết màu tím là màu sắc của sự bí ẩn và cảm dỗ sao? Chẳng lẽ em không biết, đàn ông đối với màu tím luôn không có sức kháng cự?"

Lần này, đến phiên Liên Hảo đỏ bừng mặt, những hành khách đó lại hướng mắt nhìn vào cơ thể Liên Hảo. Liên Hảo một mực cúi đầu, áo ngực màu tím ở bên dưới chất vải màu trắng như ẩn như hiện.

Ông trời ơi! Cái tên đàn ông này! Anh đã chọn cái gì cho cô thể này?

Ra khỏi sân bay, ngày đang lúc giữa trưa, trời nóng bức, Liên Hảo chỉ vào ánh nắng trên đỉnh đầu, ra lệnh cho Lan Đình Phương.

"Lan Đình Phương, em là người khởi xướng trò chơi này, em muốn lời nói của em phải có được quyền lực tuyệt đối, anh không cần thiết phải thể hiện thái độ phản kháng như vừa rồi, có biết không hả?"

"Không cần thiết phải phản kháng?" Lan Đình Phương mờ mịt.

"Được rồi!" Liên Hảo không thể không giải thích: "Đề em cho anh một ví dụ, vừa mới rồi đứng ra anh phải nói là em không thể trách anh, là do em quá diễm lệ vô song, anh chỉ là nhất thời không cầm lòng được."

Vai Lan Đình Phương run lên, Liên Hảo trừng mắt nhìn anh.

"Được.. Được! Đã biết, anh sẽ sửa!" Lan Đình Phương vội vàng cúi đầu khom lưng: "Là định lực của anh không đủ, khó có thể kháng cự được sự diễm lệ vô song của em."

"Thế thì quyền nói của em thì sao?" Liên Hảo hừ.

"Liên Hảo! Anh cam đoan, lời nói của em tuyệt đối có một trăm phần trăm quyền lực." Lan Đình Phương nắm lấy vai Liên Hảo, giờ một tay lên thề thốt: "Về sau, em nói một anh tuyệt đối không nói hai, em nói bầu trời là màu đỏ thì bầu trời ngày đó chính là màu đỏ, em nói đại dương là màu hồng thì đại dương kia chính là màu hồng, em nói vũ trụ là do em sáng tạo ra thì vũ trụ kia liên tuyệt đối là do em sáng tạo, em nói định luật Newton và quả táo là em phát hiện ra trước thì anh đây sẽ hướng mọi người chứng minh định luật quả táo là do em phát hiện ra trước, em nói...."

"Được rồi, được rồi!" Liên Hảo hất bàn tay Lan Đình Phương đang đặt ở trên vai mình ra: "Bớt nịnh nọt lại một chút đi. Bây giờ chuyện thứ nhất mà em muốn anh làm chính là đem quần áo đang mặc trên người anh đổi đi."

Hiện tại Lan Đình Phương quả thật quá gây chú ý, anh vẫn còn đang mặc lễ phục dạ hội, chỉ là hiện tại đem áo vest cởi ra vắt ở trên cánh tay, mặc một chiếc áo sơ mi phía trên mở hai nút áo, cổ tay áo xoắn lên, mái tóc vuốt keo trải qua một đêm vẫn chưa gội, bộ dạng này quả thật quá khác biệt.

Lan Đình Phương như vậy nhắc Liên Hảo nhớ đến những đánh giá mà Tô Tử dành cho anh, một Lan Đình Phương rất Lan Đình Phương. Tô Tử là nhà phân tích thị giác, cô ấy nói thoát nhìn, Lan Đình Phương hoàn toàn có thể thỏa mãn thị giác cùng cảm quan của cô ấy, cô ấy thật sự muốn đem anh đặt ở trong tủ kính, biến anh thành tác phẩm nghệ thuật để thưởng thức, cũng muốn trèo lên giường của anh, để anh chỉ thuộc về một mình cô ấy.

Hai giờ sau, Liên Hảo cùng Lan Đình Phương mặc trên người quần áo bình dân mua ở trung tâm mua sắm giá rẻ, bước ra từ một nhà tắm mang phong cách Bắc Kinh cũ. Họ tìm thấy một quán lẩu ở khu vực gần nhà tắm, và cùng nhau ăn lẩu dưới thời tiết nóng bức của tháng bảy.

Sau khi từ trong tiệm lẩu bước ra, bầu trời bị bao phủ bởi những đám mây đen. Liên Hảo đứng ở dưới tầng mây màu đen, phiên muộn nhìn bầu trời, Lan Đình Phương đứng ở bên cạnh, dùng bàn tay anh nắm lấy tay cô.

Liên Hảo cúi đầu, nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau.

Họ chọn một quán cà phê có phong cách Ireland. Liên Hảo ngồi ở trên một chiếc ghế dành cho hai người, đầu tựa vào trên vai Lan Đình Phương, nhìn

về phía bầu trời quang đãng.

"Lúc nhỏ, em rất ghét loại thời tiết này, vừa thấy thời tiết như vậy em liền cảm thấy ớn ớn, luôn nghĩ là sẽ không thể nhìn thấy ánh mặt trời được nữa."

Bàn tay Liên Hào chạm vào tách cà phê, cảm nhận độ ấm mà nó mang lại: "Thật ra, lúc nhỏ em rất cô đơn. Khi học tiểu học em ở nội trú, mặc dù thành tích học tập của em rất tốt nhưng những bạn học trong lớp đều không thích em. Là vì bọn họ biết được em đến từ đại lục. Bọn trẻ lúc đó đều thích thảo luận về đề tài ba của ai có vợ hai ở đại lục. Khi học tiểu học em luôn bị bạn bè xa lánh, mà em cũng chẳng quan tâm, việc mà em để ý đó là vào thời điểm cuối tuần, mỗi lần trở về, lần nào em cũng đều không tìm thấy bà ngoại. Bà ngoại em rất thích đánh bài, mỗi lần đánh là quên cả việc về nhà. Vì thế, em ngồi ở trên hòn đá nhỏ ở bên tàu nhìn bầu trời từng chút từng chút một từ màu xanh chuyển sang màu xanh đậm, cuối cùng biến thành màu đen. Đó là thời thơ ấu mà em chán ghét nhất."

"Đình Phuong, rất nhiều người ở mọi lứa tuổi đều có cho mình một khoảng thời gian rất tươi đẹp, mà em thì ngoại trừ việc đọc sách ra thì cái gì cũng không muốn làm. Em sẽ không làm bài, sẽ không trượt băng, sẽ không hát những ca khúc đang được yêu thích, nhận thức về những tình hình Hồng Kông và Đài Loan của em ít ỏi có thể đếm được, sẽ không cùng đám nam sinh liếc mắt đưa tình. Thẳng đến sau này gặp được anh, cuộc đời của Cố Liên Hào mới bắt đầu tươi đẹp, tươi đẹp giống như những cô gái khác. Sẽ rụng rụng mưa son môi giấu ở trong túi xách, sẽ mua giày da màu hồng nhạt, sẽ lên lút ở nhà thờ mặc từng bộ từng bộ quần áo mới, sẽ đứng ở trước gương, hết lần này đến lần khác luyện tập tư thế đi."

"Em đã từng đọc được một câu trong một quyển sách. Cuộc đời của mỗi một cô gái đều ngây ngốc trôi qua như vậy, sau đó theo dòng thời gian mà biến thành thơ ca. Em đã cho rằng em sẽ không thành thi thành ca, thẳng đến khi gặp được anh, vì thế Cố Liên Hào thành thi thành ca."

"Gặp được Lan Đình Phuong, Cố Liên Hào vô cùng cảm kích. Thì ra, một đứa không thú vị giống như Cố Liên Hào cũng có thể giả vờ giả vịt, cất giấu một người dưới đáy lòng, hơn nữa một khi giấu là giấu đến tận mười năm."

"Đình Phuong, em đã giữ những lời nói này ở trong lòng rất lâu, ngày đó...." Liên Hào thở dài: "Ngày đó, nếu như anh xuất hiện, em đã nghĩ sẽ đem những lời nói nói với anh."

Những đám mây dày đặc từng chút một bị gió thổi bay đi, mỏng dần, phía bên kia tầng mây giống như có một ai đó đang cầm gậy đâm phá, ánh nắng xuyên qua những lỗ tròn như quả trứng gà khổng lồ, khiến cho thành phố phồn hoa này có một màu sắc thật diệu kỳ, và những người đi chuyển ở bên dưới bầu trời cũng có một biểu cảm ôn hoà đáng yêu.

"Liên Hào." Lan Đình Phuong dịu dàng gọi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc Liên Hào: "Nếu thế giới này thực sự có cỗ máy xuyên thời gian."

"Vậy thì, anh sẽ ở giai đoạn trẻ con cùng em tranh giành một bình sữa, sẽ ở thời kỳ mọc răng, đem dấu răng của mình in lên cánh tay em gây sự, sẽ ở lúc em mới bắt đầu học vẽ, mặt dây ép buộc em phải vẽ anh cao hơn một chút, đẹp trai hơn một chút. Khi em học tiểu học, anh sẽ là cậu bạn nhỏ ngồi ở bàn phía sau em, vụng trộm kéo tóc chọc cho em phải phát cáu."

"Những bé trai đều dùng phương thức này để biểu đạt sự yêu thích của mình với cô bé mà mình muốn. Tiếp đó, cỗ máy xuyên thời gian đem chúng ta đưa đến độ tuổi học cấp hai."

"Đến lúc đó, anh sẽ là tên nhóc tan học cười xe đạp về nhà, đạp lên đường dốc mà vẫn như cũ ngêu ngao hát bài hát B có yêu cầu nốt cao vô cùng khó. Sẽ suốt ngày cầm thư tình mà nữ sinh khác viết cho anh khoe khoang ở trước mặt em làm em tức giận đến phát khóc mắng anh là tên xấu xa, sẽ mỗi ngày ở trong con hẻm nhỏ u ám, ở trước mặt em, sử dụng công phu đánh đập nên liên hoàn của mình đánh cho đám côn đồ muốn ăn đậu hủ của em rã rang rơi đầy đất. Anh sẽ là cậu bé mang trong mình một giấc mộng đẹp giống như vậy."

"Đương nhiên." Anh tạm dừng một chút, giọng điệu ngưng ngừng: "Đương nhiên, anh có thể còn là một thằng nhóc hèn mọn bí ối, đem cơ thể không mặc quần áo của em tưởng tượng ở trong đầu vô số lần thủ dâm."

Liên Hào nở nụ cười, nép sát vào anh hơn.

"Và sau đó nữa, cỗ máy xuyên thời gian đưa anh đến thời cấp ba của em. Đến đó, anh sẽ là một tên hư hỏng bị thầy cô chỉ mặt gọi tên, không cho phép anh quán quít lấy học sinh ngoan Cố Liên Hào ngây thơ đơn thuần của bọn họ. Anh sẽ vụng trộm đi rêu rao khắp mọi nơi, Cố Liên Hào là của cái bộ thói Lan Đình Phuong này, và cũng sẽ đem những tên có ý nghĩ bậy bạ với em dồn vào con hẻm, cảnh cáo bọn họ bằng nắm đấm."

"Mọi người đều nói, nữ sinh ngoan cùng thanh niên hư hỏng là một sự kết hợp kinh điển, cuối cùng nữ sinh ngoan thành công cứu vớt thanh niên hư hỏng, đồng thời cũng đem bản thân lún sâu vào."

Ánh mặt trời xuyên qua những đám mây chiếu xuống những tia nắng vàng rực, Liên Hào nheo mắt lại, màu vàng kia chói đến mức khiến người ta phải chói mắt.

"Sau đó thì sao?" Liên Hào hỏi.

"Sau đó dưới sự trợ giúp của cỗ máy xuyên thời gian, chúng ta kết hôn, hôn nhân của chúng ta vẫn luôn kéo dài đến hiện tại, hạnh phúc mỹ mãn, chỉ là vừa mới rồi, chúng ta nghe được một tin tức không tốt, một tháng nữa tình cầu của chúng ta sẽ chìm ngấm."

Liên Hào rút cục "Phi" một tiếng nở nụ cười: "Có phải sự kiện 《2012》 đã ảnh hưởng đến anh?"

Lan Đình Phuong không hài lòng, anh nhéo nhéo gò má Liên Hào: "Cố Liên Hào, mới vừa rồi đều là những lời mà anh muốn nói với em"

Liên Hào cười nhưng bên trong lại ảm chứa nước mắt.

"Em biết, em biết hết, hơn nữa tất cả đều là những lời em thích nghe, em nghĩ, năm mười năm sau có lẽ em không nhớ được rất nhiều việc, cũng không nhớ được rất nhiều người, nhưng, những lời này em nghĩ em nhất định sẽ không bao giờ quên được."

Cũng không ai nói thêm bất cứ câu gì nữa cả, cho đến khi đèn đường rực rỡ được bật lên.

"Đình Phuong, một tháng này chúng ta muốn trải qua như thế nào?"

"Người khác trải qua như thế nào, chúng ta cũng sẽ trải qua như thế!"

"Được! Vậy, chúng ta về nhà đi!"

"Ừ! Chúng ta về nhà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Sau khi anh trở thành ký ức(31)

Kéo rèm cửa sổ phòng ngủ ra, từng vệt nắng lớn đổ xuống, ánh nắng đâm vào mắt Liên Hào phát đau, cô cứ như vậy ngồi ở trên drap giường màu xanh như màu xanh của biển cả, ngắm người nhìn ánh mặt trời ở bên ngoài cửa sổ.

Hiện tại là mười giờ sáng, cách ngày hôm qua cùng Lan Đình Phuong định ra thỏa thuận một tháng còn chưa tới hai mươi tư giờ Liên Hào liền hối hận, vô cùng hối hận.

Vì sao lại đồng ý với anh thỏa thuận kỳ quái này? Rõ ràng là cô đã đến độ tuổi hiểu được cách suy xét, cô cũng hiểu được là ở độ tuổi của cô thì chỉ dựa vào việc xử trí theo cảm tính là giải quyết không xong vấn đề, vì sao còn...????

Liên Hào cười khổ, ôm đầu la hét, dứt khoát vứt đầu ở trong chăn. Trong chăn tất cả đều là mùi hương của Lan Đình Phuong. Đúng vậy, chính mùi hương này khiến Liên Hào hối hận.

Đây là một loại mùi hương dễ làm cho người ta sinh nghiện.

Tối hôm qua, Lan Đình Phuong cứ khẳng khẳng bắt Liên Hào phải ngủ ở phòng ngủ chính, còn anh thì ngủ ở phòng dành cho khách mà lúc trước Liên Hào đã ngủ. Anh dịu dàng hôn nhẹ lên trán Liên Hào, dịu dàng nói với Liên Hào chúc ngủ ngon.

Nụ hôn chúc ngủ ngon đêm qua dường như có ma lực, Liên Hào cứ như vậy dễ dàng đi vào giấc ngủ, từ tối hôm qua mười giờ rưỡi cho đến hôm nay mười giờ sáng, giấc ngủ này cũng thật đủ sâu. Liên Hào đã có rất nhiều năm không có được một giấc ngủ nhẹ nhàng đơn thuần như vậy.

Ngủ đủ giấc khiến cho Liên Hào lúc này vô cùng tỉnh táo, tỉnh táo đủ để Liên Hào nhận ra tất cả những việc phát sinh ngày hôm qua có chút giống như một giấc mơ mơ hồ.

Không biết bây giờ cô đói ý có còn kịp hay không? Liên Hào chợt dạ nghĩ.

Sau khi nằm ở trên giường rồi rấm một lúc, Liên Hào lại vểnh tai lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài phòng ngủ, không nghe được tiếng vang gì từ phía bên ngoài cả, Liên Hào rón ra rón rén mở cửa phòng ngủ ra.

Phòng khách im ắng, những con cá cảnh nhiệt đới thích ý bơi qua bơi lại trong bể cá, Ca Ca nhàn nhã nằm ở trên sofa, cửa phòng Lan Đình Phuong ngủ đêm qua khép chặt.

Liên Hào đi tới phòng bếp.

Trên bàn ăn phòng bếp bày biện sữa, nước trái cây, có bánh mì được chế biến vô cùng đẹp mắt, còn có món trứng ốp lết được nhân bản giống như trong tạp chí mỹ thực làm cho người ta thêm nhỏ dãi. Cuối cùng, ánh mắt Liên Hào dừng ở trên những bông hoa Tulip được cắm trong một lọ hoa thủy tinh cao gầy, trên hoa Tulip có gắn một tờ giấy ghi chú.

Liên Hào cầm tờ giấy ghi chú ấy lên, mặt trên viết: Liên Hào, anh đi làm, giữa trưa sẽ trở về ăn cơm.

Ánh nắng nhàn nhạt trải ra ở khắp phòng bếp, Liên Hào cảm thấy hết thảy mọi thứ cứ như một giấc mơ.

Người yêu nhường lại giường cho mình, vì mình chuẩn bị bữa sáng, và lưu lại tờ giấy nhắn gửi ảm áp là một giấc mơ mà Liên Hào luôn muốn có được.

Liên Hào cứ như vậy ngồi trên bàn cơm, ăn một chút bữa sáng mà Lan Đình Phương chuẩn bị cho mình, uống xong một ngụm sữa cuối cùng, Liên Hào tự nói với mình.

Cứ như vậy đi, Cổ Liên Hào, trong một tháng này cứ coi như trong lúc mày vô ý đã xông vào một thời không khác, ở nơi đó có PeterPan, có nàng tiên hoa, có bảy chú lùn, có vùng oi mở ra....

Sau khi ăn xong bữa sáng, Liên Hào gọi một cuộc điện thoại cho Nguyên Anh Hùng.

Cô nói: "Nguyên Anh Hùng, em rất vinh hạnh bị mời đến làm khách ở Sao Hỏa, người Sao Hỏa nói với em, phải đợi một tháng mới có thể trả em về lại Địa cầu, anh cảm thấy em có nên nhận lời mời này hay không?"

Đầu kia điện thoại là một trận trầm mặc, anh hỏi: "Cổ Liên Hào, em muốn đến Sao Hỏa làm khách không?"

Cô trả lời: "Em muốn, Anh Hùng, em muốn."

Vẫn là sau một trận trầm mặc, anh nói: "Vậy thì, Cổ Liên Hào, đừng quên từ Sao Hỏa trở về."

"Vâng!" Liên Hào gật đầu.

"Vậy thì, một tháng sau, anh ở nhà ở New Jersey chờ em." Anh nói.

Phương Hữu Vi lại không cẩn thận xem máy tính cá nhân của Boss, anh ta vừa xem vừa nói với bản thân, không sao cả, anh ta chỉ là một nhân viên muốn quan tâm một chút đến tình trạng cuộc sống của sếp mình mà thôi, chỉ như vậy mà thôi.

Buổi sáng, Lan tiên sinh đến công ty. Vừa đến liền mở một hội nghị thường lệ mỗi tháng, thảo luận một chút tin tức nóng gần đây nhất, sau khi định ra vài hạng chỉ tiêu liền tránh ở trong văn phòng đóng cửa không ra ngoài. Phương Hữu Vi liền đoán được Lan tiên sinh có lẽ lại vào Google và Baidu. Còn chưa đến mười một giờ, Lan tiên sinh đã hào hứng tan ca sớm.

Là một trợ lý hành chính cá nhân, Phương Hữu Vi có thể tự do ra vào văn phòng của sếp lớn, anh ta cũng không rõ vì sao bản thân lại hiếu kỳ đến như vậy, này... Có lẽ nên gọi là nhiều chuyện đi.

Tò mò xong chuyện của Lan tiên sinh, Phương Hữu Vi mang theo bộ mặt "Tôi đây không biết gì cả" bước ra khỏi văn phòng, vòng vo tránh né camera, bước vào thang máy đặc biệt, cúi đầu, anh ta cố gắng không để cho camera theo dõi trong phòng nhân viên công tác bắt giữ được biểu cảm trên mặt mình. Hiện tại, anh ta đang cố hết sức để nhịn cười, vốn, chuyện này nếu đặt ở trên người một người khác thì anh ta cũng không nói làm gì, nhưng khi đặt trên người đàn ông tên Lan Đình Phương kia, Phương Hữu Vi cảm thấy thật buồn cười.

Giống như khi mọi người đột nhiên phát hiện Hamlet có gương mặt của Các Uú.

Lan tiên sinh còn thật sự là một học sinh chăm chỉ, anh tham gia vào một room chat ẩn danh, cần cù thành khẩn hỏi những thành viên nhiệt tình trong phòng chat, một người đàn ông làm sao có thể trong một thời gian ngắn lấy được lòng của phụ nữ, hơn nữa còn phải để cho người nữ cảm giác được mình tôn trọng cô ấy. Bởi vì anh đủ thành khẩn, nhóm người nhiệt tình đến từ khắp nơi trên thế giới ào ào chỉ chiêu.

Trong số những cuộc trò chuyện được ghi lại, khiến Phương Hữu Vi phải cười sặc sụa là trong đó có một bình luận của một người dùng mạng có biệt danh "Thiếu niên cool ngầu 90."

Thiếu niên cool ngầu 90: Nếu như thật sự đến cuối cùng cũng không được thì liền cưỡng ép cô ấy, dùng mị lực đàn ông của anh để anh trở thành ba đứa nhỏ, cho cô ấy trở thành mẹ đứa nhỏ.

Trái lại, trong toàn bộ phòng chat, Lan tiên sinh cùng một người có tên trên mạng là "Sam đại thúc" là có tương tác thường xuyên nhất. Trong lịch sử trò chuyện cuối cùng có ghi lại, "Sam đại thúc" phân tích cho Lan tiên sinh về tâm lý của phụ nữ ở các cấp độ tuổi. "Sam đại thúc" nói phụ nữ hai mươi tuổi tương đối thích sự lãng mạn, có thể tặng hoa tươi hoặc cùng nhau du lịch, phụ nữ hai mươi lăm tuổi thì lại có tư tưởng cách điệu, có thể mời cô ấy dùng bữa ở một nhà hàng sang trọng, đồng thời biểu hiện ra bản thân là người biết cách săn sóc, phụ nữ ba mươi tuổi bắt đầu trở lại với sự thật, bọn họ thích cuộc sống thực, có xu hướng tìm kiếm sự ổn định trên người một người đàn ông, trường hợp này có thể dùng hành động phối hợp và khích lệ mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng vẫn nên lựa thời điểm thích hợp thể hiện bản thân mình, chẳng hạn như đưa cô ấy vào cuộc sống sinh hoạt cá nhân, để cô ấy hiểu được tầm quan trọng của bản thân mình, hoặc là vào thời điểm cuối tuần mang cô ấy đi thể nghiệm phong cảnh nông thôn, tốt hơn hết nên là chuyển đi dành cho hai người.

Lời nói của "Sam đại thúc" rất được lòng Lan tiên sinh, anh không ngừng biểu đạt sự biết ơn của mình dành cho người này.

Lan Đình Phương trở về nhà vào khoảng mười hai giờ, lúc đó Liên Hào đang làm mì hải sản. Tiếng bước chân dừng lại ở sau lưng Liên Hào, anh từ sau lưng ôm lấy eo cô, khẽ hôn tóc, nói: "Thật quá tốt."

Liên Hào không có tránh ra, chỉ là lúc ban đầu khi tay anh chạm vào cơ thể của chính mình, Liên Hào có hơi mất tự nhiên. Rất nhanh, anh buông cô ra, quay sang chuẩn bị bát đũa.

Trước đây, Lan Đình Phương rất thích ăn mì hải sản vào buổi trưa. Căn nhà mà họ thuê ở Quảng Châu rất gần chợ, bởi vì có thể tiết kiệm thời gian, Liên Hào lại sợ mì không có dinh dưỡng nên sẽ đi chợ mua một ít hải sản nấu cùng, dần dà, Lan Đình Phương ăn thành nghiện. Sau này đi đến Bắc Kinh, Lan Đình Phương không ăn cơm trưa ở nhà nữa, lâu dần, mì hải sản đã bị lãng quên.

Liên Hào nhớ lại, khi đó ở trong không gian nhỏ hẹp ở Quảng Châu, Lan Đình Phuong vừa há to miệng ăn mì vừa đổ mồ hôi như mưa. Tướng ăn hiện tại của Lan Đình Phuong vẫn giống như trước đây, trước tiên dùng chiếc đũa cuốn lấy sợi mì, sau đó đem toàn bộ nhét vào miệng, mì vẫn còn nóng, hơn nữa anh ăn quá nhanh, chỉ trong phút chốc vành mắt đều đỏ.

"Có ai bắt anh phải ăn nhanh như vậy đâu?" Liên Hào hờn dỗi, vội vàng cầm viên đá đến để anh ngậm ở trong miệng.

Nóng lạnh đan xen, Lan Đình Phuong run rẩy, nước mắt rơi xuống.

Liên Hào đi đến trước mặt Lan Đình Phuong, cúi người xuống, ngón tay xoa lên đôi môi bị phỏng đỏ au của Lan Đình Phuong, nhủ thầm, lắm nhãi: "Môi đều đỏ thành như vậy, có đau nhiều không?"

"Bây giờ không đau nữa." Lan Đình Phuong mở miệng.

Anh ngồi ở trên ghế, mở to mắt nhìn cô. Cô cúi xuống, hai người cũng chỉ cách nhau có hai cái nắm tay. Liên Hào nhìn chăm chú vào khuôn mặt đã khiến cô lung lay hơn mười năm ở trước mặt này, tâm cứ như vậy mà yếu mềm, rung động.

Cuối cùng, Lan Đình Phuong vẫn đem mì hải sản mà Liên Hào làm ăn sạch toàn bộ.

Sau khi dùng bữa trưa, Lan Đình Phuong đem một tấm thiệp mời đưa đến tay Liên Hào: "Tháng này sẽ có hơn mười hội viên và đạo diễn của hiệp hội điện ảnh Châu Âu đến Bắc Kinh bắt đầu hội giảng, em cầm nó có thể tiến vào bất kỳ lớp học nào của một trong số họ."

"Không phải trước đây em rất thích điện ảnh sao? Có Liên Hào, nếu không phải vì anh, hiện tại nói không chừng em đã là một đạo diễn của một bộ phim lấy được giải thưởng."

Liên Hào mở tấm thiệp mời kia ra, ở bên trong thế nhưng lại thấy được cái tên Luc Besson.

"Có Liên Hào đối với phim ảnh sinh ra hứng thú là đến từ một đạo diễn người Pháp. Thật ra, so với bộ phim kinh điển « Leon the Professional », em càng thích bộ « The Big Blue » của ông ấy hơn, em nói mỗi lần em xem cảnh Jacques ôm cá heo ở trong nước bơi lội, em thường chú tâm đến quên cả hô hấp."

Liên Hào phì cười: "Em có nói như vậy sao?"

"Khi mười sáu tuổi, Có Liên Hào đã từng nói như vậy." Khi Liên Hào bắt đầu rời khỏi cuộc sống của anh, tất cả những sự vật, sự việc cùng Có Liên Hào có liên quan đều từng chút một rõ ràng ở trong đầu Lan Đình Phuong.

Mười sáu tuổi? Có lẽ đã trải qua rất nhiều thời gian. Liên Hào cũng đã nhớ không nổi hình ảnh của bản thân năm mười sáu tuổi, cô của hiện tại có lẽ sẽ không bao giờ vì xem cảnh Jacques ôm cá heo bơi ở trong làn nước xanh mà quên cả việc hô hấp nữa.

"Cám ơn anh, Đình Phuong, em sẽ đi." Liên Hào vuốt ve cái tên Luc Besson. Thời điểm mười mấy tuổi, cô xem người đàn ông Pháp có đôi mắt thuần khiết này là thần tượng cùng giấc mộng của bản thân mình. Cô chưa từng nghĩ tới, có một ngày bản thân có thể mặt đối mặt, nghe được giọng nói của ông ta.

Lan Đình Phuong ở nhà nghỉ ngơi một lúc liền đi làm. Hơn bốn giờ chiều có người giúp việc định kỳ đến quét dọn, đó là một dì mập mạp, đây là lần thứ hai Liên Hào nhìn thấy bà ấy đến. Trong lúc nói chuyện phiếm, Liên Hào biết được Lan Đình Phuong nói với dì mập mạp này rằng, vợ anh hiện tại đang du học ở nước ngoài.

"Lan phu nhân, về sau cũng đừng đi nữa, đọc sách, học tập tri thức là chuyện tốt, nhưng cũng không thể buông lơ mặc kệ chuyện gia đình của chính mình. Người đàn ông như Lan tiên sinh cô phải ngăn cản quý trọng. Mỗi lần tôi đến đây dọn dẹp, câu nói đầu tiên mà cậu ấy nói chính là, đừng làm hư đồ của vợ tôi này nọ, những lời này tôi nghe muốn mòn lỗ tai luôn rồi." Bà ấy nhắc tới.

Ngày 11 tháng 7, Lan Đình Phuong cùng Có Liên Hào bắt đầu ngày đầu tiên trải nghiệm trò chơi mà bọn họ đã định ra. Một ngày này bọn họ trải qua thật sự bình thường, bình thường giống như rất nhiều cặp vợ chồng khác trên thế giới này. Sau khi dùng xong bữa tối, Lan Đình Phuong đề nghị Liên Hào cùng anh đi xem một buổi hòa nhạc ngoài trời.

Sau khi kết thúc buổi hoà nhạc, Lan Đình Phuong kéo tay Liên Hào đi trên con phố dài, dọc theo đường đi là ánh đèn đường kéo dài, gió đêm tháng bảy có hơi ẩm ướt.

"Đình Phuong, anh nói xem, anh là một người đàn ông thế nhưng vì sao lại đặt tên là Đình Phuong, anh không thấy kỳ lạ sao?"

"Tên của anh bắt nguồn từ bộ hí kịch Mãn Đình Phuong. Anh nghe nói, có một buổi tối mẹ anh nằm mơ, mơ thấy hoa mạn trong sân nhà chỉ trong một đêm tất cả đều nở rộ, khắp cả sân đều là mùi hoa mạn. Sau khi mẹ anh tỉnh dậy, ngày thứ hai liền sinh ra anh, bà của anh vốn rất thích hí kịch liền lấy tên Đình Phuong đặt cho anh, vốn là đình của từ đình viện, mà bà của anh lại quên chữ Quảng kia, cho nên thành Đình Phuong của bây giờ."

Đêm nay, Có Liên Hào cùng Lan Đình Phuong giống như lần đầu tiên nhận thức nhau. Rất lâu trước kia, Có Liên Hào đã rất hiếu kỳ về lý do vì sao tên của anh lại là Lan Đình Phuong.

Lan Đình Phuong, một cái tên thật đẹp.

Chương 56: Sau khi anh trở thành ký ức(32)

Ngày 13 tháng 7, có một đoạn video được đăng tải điên cuồng trên mạng. Bối cảnh của video là ở sân bay thủ đô Bắc Kinh. Bên trong sân bay có một người phụ nữ cầm sách đập vào đầu một người đàn ông, người đàn ông im lặng không nói gì tùy ý để mặc cho người phụ nữ đó đánh. Thời điểm khi Liên Hảo nhìn đến đoạn video này, cô hoàn toàn chết lặng. Tuy rằng video chỉ quay được một bên mặt của người phụ nữ, còn người đàn ông thì cúi đầu nhìn không rõ mặt, nhưng đương nhiên là Liên Hảo biết người phụ nữ và người đàn ông trong video kia là ai.

Về đoạn video này, người dùng mạng xếp nó vào hạng mục giải trí. Cái gì mà bạn gái dã man trong sân bay, chị gái hung dữ, nữ anh hùng, Dạ Xoa,... Chỉ trong một thời gian ngắn, một loạt biệt danh được gắn lên người phụ nữ trong video kia. Cũng có nhiều người nói bộ dạng người đàn ông bị đánh quá đẹp trai, có tiếp viên hàng không đã từng gặp qua Lan Đình Phương nói người đàn ông này rất giống với ông chủ của Truyền thông Á Thái. Video truyền ra đến ngày thứ ba, mọi người đều khiển trách người phụ nữ vì sao lại có thể ở trước mặt bàn dân thiên hạ đối với soái ca làm một hành động bạo lực như vậy.

Những đối thủ cạnh tranh với Lan Đình Phương đã ở trên phương tiện truyền thông của bọn họ đưa ra dẫn chứng từ một người bạn có giao tình cùng Lan Đình Phương, ám chỉ kỳ thực Lan Đình Phương có hậu đãi vững chắc là bạn gái, chăm biếm anh là dựa vào phụ nữ mới có thể phát triển trong thời gian ngắn như vậy.

Kết quả là, mọi người càng đối với video này nhiệt tình hơn nữa.

Tin tức về video này dày đặc đến nỗi Liên Hảo xem mà da đầu run cả lên.

"Hiện tại làm sao bây giờ?" Liên Hảo bất an, không ngừng đập vào người Lan Đình Phương đang ngồi ở bên cạnh.

Lan Đình Phương buồn cười, đem laptop của Liên Hảo đặt trên đùi mình, chỉ vào bốn chữ "Chị gái hung dữ" này: "Điều mà anh tương đối cảm thấy hứng thú chính là em đối với biệt danh này của mình có cảm tưởng gì?"

Đêm đó, Lan Đình Phương xuất hiện tại kênh kinh tế tài chính trực tiếp, cùng người chủ trì ở trên tivi tán gẫu về hướng đi thị trường chứng khoán của Truyền thông Á Thái. Và bởi vì tiết mục này thuộc loại tiết mục tương đối thoải mái, gần tới thời điểm kết thúc, người chủ trì cho Lan Đình Phương xem đoạn video đang rất nóng gần đây, còn trêu đùa nói có phải anh chính là người đàn ông trong video này hay không.

Lan Đình Phương cực kỳ nghiêm túc xem hết đoạn video hơn bảy mươi giây kia, sau đó, bật cười, nói: "Sao tôi lại không gặp được người phụ nữ thú vị như vậy?"

Nhìn qua tivi, vẻ mặt của anh có vẻ rất tiếc nuối, Liên Hảo ở nhà xem mà không thể không cảm thán kỹ thuật diễn của Lan Đình Phương.

Với câu nói băng quơ của Lan Đình Phương trên tivi, không có người hoài nghi người đàn ông trong video là Lan Đình Phương nữa. Cũng giống như tất cả những sự kiện trên mạng khác, video này nóng nhanh mà nguội cũng nhanh.

Nhưng, khi đoạn video này xuất hiện ở trước mặt Bách An Ny, cô ta rớt cuộc đứng ngồi không yên. Cô ta đương nhiên biết hai người ở trong video là ai, nhưng, vì sao lại phát triển thành như vậy?

Đôi nam nữ trong suốt mười hai năm cạ sát cũng không có bất lửa, vì sao sau khi ly hôn ba năm lại thành ra thế này?

Đồng thời, đoạn video này cũng được lan truyền rộng rãi ở trường đại học Truyền thông Bắc Kinh. Hoàng Nhân lần thứ ba đem đoạn video này đưa đến trước mặt Thư Tiểu Tiểu, lần thứ ba hỏi: "Tiểu Tiểu, cậu nghĩ sao? Nhìn xem có phải vị kia nhà cậu không? Mọi người thật sự rất tò mò."

Thư Tiểu Tiểu không xem đoạn video kia, cô ta vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hoàng nhân còn nói: "Không thể nào, nhất định không phải! Lan Đình Phương là ai, làm sao có thể đi đến tình trạng này? Nếu người đàn ông này đúng như mọi người đều nói là Lan Đình Phương thì..."

"Không phải." Thư Tiểu Tiểu rớt cuộc đem ánh mắt từ ngoài cửa sổ chuyển qua đoạn video, miệng tuy rằng nói là không nhưng cô ta biết người đó là anh, chỉ là cô ta không biết người phụ nữ đó là ai?

Thật buồn cười! Thư Tiểu Tiểu trong lòng cười lạnh, hiện tại internet, truyền thông đều thích chuyện bé xé ra to, có lẽ đó chỉ là một sự hiểu lầm?

Cô ta cho rằng hai người bọn họ căn bản không quen biết nhau, có lẽ bởi vì hành động vô tình của anh đã chọc giận người phụ nữ mặc váy trắng trong video nên mới khiến cô ta cho rằng anh là kiểu đàn ông giống như yêu râu xanh chuyên chiếm tiện nghi của phụ nữ trên tàu điện ngầm, mà người kia thì luôn đem chuyện riêng tư cá nhân của mình so với tất cả mọi thứ đều quan trọng hơn hết, vì thế mới chịu thiệt thòi ôm hết mọi chuyện vào mình.

Nhất định là như vậy.

Vào ngày cuối tuần đầu tiên của trò chơi giữa Cổ Liên Hào và Lan Đình Phuong, Lan Đình Phuong đã lái du thuyền từ Châu Hải xuất phát đến Đại Úc. Liên Hào lại một lần nữa được nhìn thấy bầu trời và vùng biển đã lâu không nhìn thấy kia.

Bọn họ đem du thuyền đậu ở bến tàu Đại Úc, Liên Hào mang theo Lan Đình Phuong tìm kiếm lại một chút thời thơ ấu của mình, trên vùng đất đã lưu lại dấu chân một thời con gái.

Bởi vì chính phủ Hồng Kông rất xem trọng việc bảo vệ môi trường cùng sinh thái, Đại Úc ngoại trừ có thêm một vài làng du lịch ra thì còn lại vẫn bảo trì nguyên trạng, những con đường cũ kỹ, nhà trên mặt nước, khách sạn trên thuyền, nhà hàng trên thuyền, khách du lịch đến từ khắp nơi trên thế giới mang ba lô lớn trên lưng, ở trên đường nhân nhả qua qua lại lại.

Căn nhà cũ mà bà ngoại từng ở đã được tặng lại cho chính phủ Hồng Kông. Những ngôi nhà cổ tượng trưng cho thập niên 40, 50 của Hồng Kông hiện tại đã trở thành địa điểm du lịch mang tính biểu tượng, họ sẽ mở cửa cho khách du lịch khi có lễ hội. Liên Hào phiền muộn đứng ở bên ngoài một căn nhà đã có chút tuổi, bàn tay chạm lên bức tường phủ đầy rêu xanh. Một bàn tay khác bao trùm lên, đem một viên đá cuội nhỏ nhét vào tay cô, cầm tay cô viết lên bức tường rêu.

- - - Cổ Liên Hào cùng Lan Đình Phuong đã đến đây du lịch.

Bọn họ vừa mới viết xong, liền có một giọng nói quát vào họ: "Các người ở nơi đó làm gì?"

Liên Hào nghe thấy giọng nói này liền sợ hãi, giọng nói này có lẽ là của người bảo vệ mặt thẹo ở Đại Úc. Lúc nhỏ cô rất sợ cái người trên mặt có sẹo này, bởi vì bọn trẻ lúc ấy đồn đãi rất nhiều về ông ấy, thành ra Liên Hào đâm ra sợ hãi.

Cô kéo Lan Đình Phuong bỏ chạy, giọng nói kia và cả tiếng bước chân đuổi theo ngay phía sau bọn họ.

Lúc ban đầu là Liên Hào chạy ở phía trước, dần dần đổi thành Lan Đình Phuong. Liên Hào vẫn cứ để anh nắm lấy tay mình như vậy chạy ở trên con đường cũ, từng luồng gió xoẹt qua tai Liên Hào khiến cô cảm thấy rất vui vẻ, vui vẻ đến nỗi cười ra tiếng, tiếng cười khanh khách của cô ở trong gió lay động, sau đó, Lan Đình Phuong cũng cười, tiếng cười của bọn họ vang vọng ở sâu trong những con đường của những con phố cổ.

Ở một góc rẽ, Liên Hào kéo Lan Đình Phuong trốn vào một con hẻm nhỏ và hẹp, che miệng Lan Đình Phuong lại. Bởi vì hẻm nhỏ và hẹp, cơ thể bọn họ cũng chỉ có thể gắt gao dán sát vào nhau, dường như Liên Hào lại được quay trở về hồi còn nhỏ cùng bạn bè chơi trò bắt cướp, thú vui tuổi thơ đã mất từ lâu này khiến cho cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Mặt cô đỏ bừng, đôi lông mày sinh động như muốn vỗ cánh tung bay, môi hồng nhuận, bộ ngực bởi vì kịch liệt thở dốc mà phập phồng, giống một dây nuni gặp ghèn.

Lan Đình Phuong cảm thấy miệng khô lưỡi khô, một ngọn lửa ở trong cơ thể anh bắt đầu nhen nhóm, anh cảm thấy bây giờ việc anh nên làm là hôn Cổ Liên Hào, bây giờ anh rất muốn rất muốn hôn Cổ Liên Hào.

Anh rút tay mình ra khỏi tay cô và nắm ngược lại, từng chút từng chút một tới gần.

"Lan Đình Phuong, anh muốn làm gì?" Cô lạnh lùng hỏi.

"Không... Không có gì.... Anh chỉ là cảm thấy có chút nóng." Lan Đình Phuong chật vật trả lời.

Vào ban đêm, bọn họ nằm ở trên boong thuyền, du thuyền mà Lan Đình Phuong lái đi lần này là du thuyền cỡ trung được sản xuất tại Hà Lan cho nên du thuyền mang theo phong cách đặc trưng của Hà Lan. Bọn họ chen chúc nhau nằm ở trên boong thuyền, Liên Hào cùng Lan Đình Phuong tay cầm tay nằm ở đó, cảm thấy bầu trời đầy sao ở trên đầu kia cách bọn họ đặc biệt gần, gần đến nỗi có thể thấy rõ ràng mỗi một chi tiết của dãy ngân hà.

Bên tai thật yên tĩnh, tiếng sóng biển, gió biển, âm thanh thủy triều, tiếng chim biển thỉnh thoảng kêu to, còn có tiếng của một người nào đó đang ca hát từ nhà hàng trên thuyền phía xa xa truyền đến.

Bàn tay của cô đã bị anh nắm ở trong lòng bàn tay. Dường như anh cảm nhận được làn gió xuân mà thuở nhỏ bà nội anh đã nói. Bà thường nói, khi gió xuân thổi qua, cây liễu có màu xanh, cánh đồng lúa cũng xanh, cây chuối cũng xanh, nước trong hồ tràn đầy, ếch bắt đầu kêu to, ánh trăng mờ mờ lung, trái tim cũng dần trở nên ấm áp.

Đúng vậy, hiện tại bởi vì tay cô đang ở bên trong bàn tay anh, cả trái tim bắt đầu trở nên ấm áp một cách lạ kỳ.

Nếu thế giới ngay tại giờ phút này sụp đổ, anh sẽ mỉm cười ôm cô, siết chặt, sau đó, cùng nhau biến thành vĩnh hằng.

Liên Hào vừa tỉnh dậy là ngay lập tức lần tìm toàn bộ trên du thuyền, nhưng cũng đều không tìm được tung tích của Lan Đình Phuong, cuối cùng tìm được anh ở trên một bến tàu nhỏ cách đó không xa. Anh đang sắm vai một công nhân khuôn vác, cùng một đôi vợ chồng ở đó đem những thùng xốp đựng hải sản trên thuyền chuyển lên trên một chiếc xe bánh mì nhỏ.

"Lan Đình Phuong." Liên Hào chống nạnh, Lan Đình Phuong bây giờ thật sự khiến cô phải đau đầu, áo sơ mi màu trắng và quần màu xám của anh đều dính đầy bùn đất.

Anh đem thùng xốp chuyển lên trên xe, phấn khích đi đến trước mặt Liên Hào, những giọt mồ hôi nhỏ trên trán loé lên bên dưới ánh mặt trời buổi sáng sớm. Lan Đình Phương như vậy thật quyến rũ, bởi vì rất quyến rũ nên Liên Hào cảm thấy suy nghĩ của mình lại bắt đầu hỗn loạn, hỗn loạn đến mức chỉ có thể ngo ngác nhìn anh.

Bất chợt, một giọng nam thô kệch vang lên: "Cô mà còn tiếp tục nhìn nữa tôi liền đem cô quăng xuống biển."

Liên Hào nở nụ cười, có lẽ, người chồng đang rất khó chịu vì vợ của anh ta cứ mãi chú ý đến Lan Đình Phương.

Ánh mắt cô một lần nữa nhìn quần áo vô cùng thâm trầm trên người Lan Đình Phương, tức giận xoắn tay áo của anh lên: "Có phải anh rảnh lắm đứng không, hay là muốn đòi nghề làm nghề khuôn vác?"

Lan Đình Phương đắc ý: "Anh đã nói với người kia, nếu anh hỗ trợ anh ta chuyển những thứ trên thuyền xuống, anh ta sẽ đem cá anh ta bắt được tặng cho anh. Không phải em thích ăn cháo cá sao? Anh đã nhìn qua, cá vẫn còn sống và giấy."

Lần này, Liên Hào vừa buồn cười vừa tức giận. Một thân quần áo trên người Lan Đình Phương giá trị đủ để mua hết tất cả hải sản có ở bến tàu này. Xoắn cổ tay áo của anh lên xong, Liên Hào càng đau đầu, vì chiếc đồng hồ đang đeo trên cổ tay anh, đó là phiên bản giới hạn mà Rolex vừa mới tung ra thị trường.

Lan Đình Phương dùng sức lao động đôi lấy cá thật đúng là một chuyện không thể ngờ được. Buổi sáng hôm ấy, Liên Hào dựa vào ở trên tường gian bếp nhìn người đàn ông đẹp mắt kia nấu cháo cá cho cô một cách rất chuyên nghiệp.

Vừa đưa vào miệng, cái người đàn ông kia liền khăn trương chẳng khác gì đang chờ đợi kết quả của một phiên tòa xét xử, bộ mặt đáng thương nhìn chăm chăm Liên Hào.

"Ăn ngon!" Liên Hào mở miệng. Trên thực tế bởi vì cá rất tươi, nên cháo cá có vị rất ngon.

Chỉ trong nháy mắt, trong mắt Lan Đình Phương như phóng ra làn gió xuân.

Buổi chiều, Liên Hào cùng Lan Đình Phương đi viếng tượng Phật lớn ở Đại Nhĩ Sơn. Phần lớn người dân ở Hồng Kông đều sùng đạo Phật, bà ngoại cô cũng là một Phật tử, mỗi khi đến mùng một mười lăm đều sẽ ăn chay. Liên Hào tuy rằng không phải là một Phật tử, nhưng từ nhỏ dưới sự hun đúc của bà ngoại, cô cũng đối với Phật có lòng thành kính.

Bọn họ mua nhang đèn, học theo khách hành hương đi khắp nơi cúng bái, Lan Đình Phương nhất thời tâm huyết dâng trào cúng rất nhiều tiền nhang đèn.

Một vị hòa thượng hơi gầy đưa bọn họ đi tham quan rất nhiều nơi. Hoàng hôn xuống, bọn họ hướng ông ấy nói lời tạm biệt, ông đứng ở dưới mặt trời đang lặn có màu như lòng đỏ trứng gà, chỉ vào Liên Hào: "Nữ thí chủ trán sáng ngời, ánh mắt trong suốt, là người có phúc, ít ngày nữa sẽ sinh được con trai."

Sinh con trai? Sinh con? Ít ngày nữa? Ý của vị hòa thượng cao thâm kia là không lâu nữa cô sẽ mang thai? Sau khi nghĩ rõ ràng ý tứ kia, Liên Hào suýt nữa bị nước miếng của chính mình làm cho sặc.

Hiển nhiên, Lan Đình Phương cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của vị hòa thượng, anh trầm mặc xuống, khuôn mặt im lặng và ủ rũ suốt cả dọc đường, Liên Hào có chọc cớ nào anh cũng không nói chuyện.

Khi trăng, sao xuất hiện trên bầu trời, Liên Hào cùng Lan Đình Phương rời khỏi Đại Úc, chiếc du thuyền ở trên biển cả mênh mông mờ mịt di chuyển về phía trước. Liên Hào nửa đêm tỉnh lại, khoác áo đi tới khoang điều khiển, khoang điều khiển chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, các hạng mục chỉ tiêu trên chỗ điều khiển phát ra ánh sáng màu xanh, giống như vảy của biển đêm.

Trong ánh sáng mờ nhạt, miệng Lan Đình Phương ngậm một miếng thuốc vẫn chưa đốt, mắt nhắm lại giống như khi anh đang hút thuốc.

Bộ dạng kia khiến Liên Hào cảm thấy xót xa.

Cô ngồi xuống ở bên cạnh anh, nhẹ nhàng lấy đi thuốc anh đang ngậm ở trong miệng, tựa đầu vào trên vai anh, cơ thể ở trong lòng ngực anh co lại, trong lòng yên lặng đếm ngược, mười, chín, tám, bảy...

Vừa mới đếm đến năm, tay anh đã choàng qua, ôm cô vào lòng.

Liên Hào nhắm hai mắt lại, ở trong lòng anh nặng nề đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Sau khi anh trở thành ký ức(33)

Ngày 19 tháng 7, viện trưởng Ngô mang theo đám trẻ của học viện kết thúc hành trình từ Tây An về tới Bắc Kinh. Đêm đó, Lan Đình Phương mở tiệc chiêu đãi bọn họ ở Hi Nhạc Phúc.

Liên Hào kéo Lan Đình Phương đến giới thiệu với viện trưởng Ngô: "Lan Đình Phương, chồng trước của con."

Khẩu Gia Minh đứng ở một bên nhìn thấy chân mày của ông bạn thân hơi hơi nhướng lên.

Sau khi viện trưởng Ngô kinh ngạc xong, bà mỉm cười: "Mấy đứa thật đúng là biết diễn kịch, bắt quá, gần đây rất lưu hành thể loại vợ chồng ly hôn lại một lần nữa ở cùng nhau, hy vọng hai đứa cũng có thể bắt kịp xu hướng này."

Khẩu Gia Minh lại thấy mày Lan Đình Phương buông lỏng ra, cười như đón gió xuân.

Ngày 20 tháng 7, bọn trẻ chính thức kết thúc trại hè ở Bắc Kinh, Liên Hào đến sân bay đưa tiễn bọn họ, cũng hứa với viện trưởng Ngô là chờ bọn trẻ khai giảng sẽ trở về.

Thời gian học viện khai giảng là vào cuối tháng tám.

Viện trưởng Ngô không nói gì thêm, chỉ ôm lấy Liên Hào, cuối cùng vẫn nói ra: "Liên Hào, đừng làm chuyện khiến bản thân phải hối hận."

Nhìn theo máy bay chở bọn trẻ lướt qua trên đầu, Liên Hào có một chút mờ mịt.

Ngày 21 tháng 7, Liên Hào rút cuộc đợi được buổi tọa đàm của Luc Besson. Buổi tọa đàm được diễn ra tại học viện điện ảnh, được cho phép tiến vào cũng chỉ có ít ỏi vài chục người. Người đàn ông Pháp luôn được xưng là quái đản này chỉ mang theo một người phiên dịch và không cho bất cứ truyền thông nào tiến vào. Bởi vì người phiên dịch kia làm việc rất xuất sắc, khiến cho 40 phút ngắn ngủi trong giảng đường ý vị tuyệt vời, thỉnh thoảng cũng sẽ truyền đến tiếng cười. Liên Hào như một hạt bụi nhỏ bé trốn ở góc phòng ngẩng đầu nhìn xuyên suốt quá trình thuyết trình của thần tượng mình, ông ấy cười cô cũng ngây ngốc cười theo.

Rất nhanh, người phiên dịch dùng thái độ nhận lỗi giải thích với mọi người rằng bọn họ cần phải đuổi kịp chuyến bay đến Thượng Hải. Người đàn ông Pháp bị Kha Oánh gọi là "Quý ngài có khuôn mặt bánh nướng" đứng lên, ngày đó, ông ấy mặc một chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, áo khoác lông tự nhiên khoác trên vai, ông ấy hướng mọi người gật đầu chào, sau đó dưới sự dẫn dắt của người tổ chức cùng người phiên dịch của mình rời đi từ cửa bên, Liên Hào nhìn chằm chằm lối đi kia, buồn bã bỏ cuộc.

Thời điểm mười mấy tuổi, cô đã thề với lòng mình, nếu có một ngày gặp được Luc Besson, mặc kệ dùng bất kỳ thủ đoạn gì cô đều nhất định phải lấy được chữ ký của ông ấy.

Hiện tại, dường như bản thân đã không còn cái loại tham vọng này nữa.

Buồn bã được một lúc thì chợt có người gọi tên Liên Hào, giọng nói đầy vẻ ngạc nhiên và vui mừng.

Người gọi cô là DJ nhiệt tình đã xuất hiện ở hội trường Triều Dương ngày đó, Liên Hào suy nghĩ một lúc mới nhớ được tên của anh ta, mỉm cười: "Bánh Hải Việt."

Thái độ của Bánh Hải Việt vô cùng nhiệt tình, không khác gì bọn họ là những người bạn cũ gặp lại sau nhiều năm, anh ta mời cô đến một quán cà phê gần học viện điện ảnh.

Liên Hào cùng Bánh Hải Việt chọn chỗ ngồi gần cửa sổ.

"Cố Liên Hào, tôi thật không ngờ người đó lại là Lan Đình Phương." Anh ta nói: "Trước đây tôi đã từng rất ngưỡng mộ anh ta."

Bánh Hải Việt nói với Liên Hào rằng trước đó Lan Đình Phương đã tìm đến anh ta, muốn anh ta đưa những bức thư trong chai mà Liên Hào đã đưa cho anh ta lại cho anh. Vì Lan Đình Phương trong ấn tượng của anh ta là một người đàn ông vô liêm sỉ nên Bánh Hải Việt đã buông lời sắc bén cự tuyệt anh. Sau lần đó Lan Đình Phương sẽ cứ lại cách một, hai tháng tìm anh ta, mỗi lần như vậy anh ta cũng chưa từng cho Lan Đình Phương sắc mặt tốt.

"Bánh Hải Việt, anh đã tìm được Dương Đình của mình chưa?" Liên Hào chuyển sang đề tài khác, cô không muốn nhớ lại những việc có liên quan đến ngày hôm đó.

Sau đó, Liên Hào biết được Bánh Hải Việt đã kết hôn với người bạn đời của mình vào năm ngoái, hiện tại hôn nhân mỹ mãn.

"Ngày đó sau khi nghe xong câu chuyện xưa của cô tôi có hơi xúc động. Liệu sẽ có một cô gái giống như cô ở quanh tôi, âm thầm vì tôi chịu đựng? Vì thế, có một ngày tôi tâm huyết dâng trào hỏi đối tác đã làm việc cùng tôi sáu năm, cô ấy đối xử với tôi rất tốt, tôi hỏi cô ấy có phải thích tôi lâu rồi không, cô ấy nghe xong liền khóc, sau này, chúng tôi kết hôn."

"Cố Liên Hào, tôi cảm ơn cô, cô giúp tôi nhận ra mình không ngừng đến bất trị."

Ánh nắng chiều vừa phải, đem lòng Liên Hào thông thấu từng góc ngách một.

Xe chạy qua trụ sở của Truyền thông Á Thái, Liên Hảo xuyên qua cửa sổ xe nhìn tòa kiến trúc vĩ đại kia, dùng ngón tay đếm từng tầng lầu. Văn phòng của Lan Đình Phương ở ngay tại tầng 28, Liên Hảo đếm đến tầng 28, dừng một chút, sau đó để Tiểu Đào tìm một chỗ cho xe dừng lại.

Cầm lấy điện thoại di động, Liên Hảo gọi vào số của Lan Đình Phương, rất nhanh anh đã nhận máy: "Đình Phương, có muốn uống trà chiều cùng em không?".

Không đợi anh trả lời, Liên Hảo lại dùng giọng điệu lạnh lùng vẫn hay dùng trước đây: "Em ở bãi đỗ xe khu B dưới lầu nơi anh đang làm việc đợi anh, anh chỉ có thời gian mười phút."

Sau khi nói xong Liên Hảo cúp máy, vụng trộm nở nụ cười.

Mười phút sau Lan Đình Phương mở hồi đầy người xuất hiện đúng giờ, tay anh đặt trên cửa sổ xe, không ngừng thở dốc, chỉ thiếu miệng sùi bọt mép. Tiểu Đào ngồi nghiêm chỉnh, nhân cơ hội nhìn trộm Lan tiên sinh, bộ dạng hiện tại của Lan tiên sinh rất phù hợp với hình tượng nam chính rơi vào lưới tình ở trong phim.

Lan tiên sinh, hình như rơi cũng quá sâu rồi... Mười phút, từ lầu 28 xuống, diện tích tòa nhà Á Thái tính sơ sơ qua cũng chiếm cỡ vài cái sân bóng lớn, hơn nữa còn phải vòng qua một bãi đỗ xe lớn như vậy, Lan tiên sinh làm sao có thể chỉ trong một thời gian ngắn...

Quả nhiên, động lực tình yêu thật là vĩ đại.

Chiều hôm đó, Liên Hảo cùng Lan Đình Phương đến một trà quán mang phong cách Hồng Kông. Sau khi rời khỏi trà quán, Liên Hảo liền lôi kéo Lan Đình Phương đi đến chợ đồ cũ rất nổi tiếng ở Bắc Kinh. Nghe nói ở trong này người có duyên còn có thể mua được bảo vật lưu truyền từ thời nhà Thanh. Một buổi chiều của bọn họ cứ như vậy đi qua hết con phố này đến con phố khác, cùng nhóm chủ tiệm nói chuyện phiếm, nghe bọn họ nói một số chuyện cũ phát sinh tại đây, một buổi chiều cứ như vậy trôi qua.

Sau khi ra khỏi chợ đồ cũ, trời đã tối.

"Vừa mới rời có thấy nhầm chán không?" Liên Hảo nhẹ giọng hỏi, một buổi chiều này đều là Liên Hảo nói, anh chỉ im lặng lắng nghe.

Lắc đầu, Lan Đình Phương nắm lấy vai Liên Hảo, bóng của bọn họ ở bên dưới ánh đèn đường giống một gốc cây đang phát sáng: "Vừa mới rời, anh thật sự hy vọng chúng ta vĩnh viễn bị nhốt tại con phố cũ kia, cho dù là cả đời cũng không muốn bước ra."

Đêm hôm đó, Liên Hảo nằm mơ, mơ thấy cô cùng Lan Đình Phương cùng nhau mở cửa hàng đồ gia dụng trên con phố cũ đó.

Nửa đêm tỉnh lại, Liên Hảo ngồi ngơ ngác nhìn bức tranh trên tường đối diện.

Đào mất, đã trôi qua mười ngày, trong mười ngày này ngoại trừ việc không có cùng ngủ trên một chiếc giường, cuộc sống của bọn họ hoàn toàn giống như những cặp vợ chồng khác trên thế giới này, một cuộc sống vợ chồng mà Liên Hảo đã nhiều năm mộng tưởng.

Những ngày như vậy khiến cô sinh ra mê luyến.

Vào cuối tuần thứ hai của cuộc chơi giữa Cố Liên Hảo và Lan Đình Phương, bọn họ đi leo núi. Họ đến núi Bách Hoa cách Bắc Kinh hơn 100 km. Bọn họ không dựa theo tuyến đường chỉ định có trên bản đồ, mà là lựa chọn đi theo những con đường tương đối hẻo lánh trên núi.

Vào tháng bảy, núi Bách Hoa cỏ xanh tràn đầy, trăm hoa đua nở, sắc màu rực rỡ, tuy rằng đang ở dưới ánh mặt trời thêu đốt, nhưng Liên Hảo vẫn đứng ở trên một tảng đá lớn, hết sức mình hết lên. Gió núi đến từ bốn phương tám hướng làm cho son cốc u tĩnh lặng lại tiếng hét của cô, nhìn Lan Đình Phương lưng đeo túi lớn túi nhỏ ngồi xổm ở một bên, Liên Hảo càng hét to hơn nữa.

"Người này lười tập thể hình, phòng tập thể hình ở trong nhà chỉ là làm cho có."

Buổi tối, bọn họ dựng lều và đốt lửa làm bếp ở bên cạnh một dòng suối nhỏ. Được rồi, Liên Hảo thừa nhận cô và Lan Đình Phương đều là người lười biếng, vì thế, hai cái người lười đạt được một thỏa thuận ngầm, đem giữa sườn núi trở thành đỉnh núi.

Ban đêm, vùng núi này càng tĩnh lặng. Bởi vì Liên Hảo đối với đêm tối có sự sợ hãi trời sinh, càng hướng chỉ là đang ở trong son cốc tối tăm này, trời vừa tối cô liền kéo Lan Đình Phương trốn vào lều.

Đây là lần đầu tiên chân chính đồng giường cộng chăn của cô và Lan Đình Phương sau khi gặp lại, Liên Hảo gói đầu lên khuỷu tay anh, ở giữa đỉnh lều có một cửa sổ nhỏ, lúc nằm có thể nhìn thấy bầu trời đêm của son cốc.

Bầu trời đêm ở son cốc rất yên tĩnh, dưới sự phụ trợ của son cốc tối đen như mực, những ngôi sao trên bầu trời đêm càng thêm to và sáng.

"Đình Phương, huyết sáo cho em nghe đi."

Lan Đình Phương thật sự huyết sáo, Liên Hảo thích nhất nghe Lan Đình Phương huyết bài《Thung lũng sông Hồng》,《Trăng sáng ngàn dặm gửi tương tư》.

Lứa tuổi 17, 18 luôn rất dễ dàng bị ấn tượng bởi một vài giai điệu.

Tay anh vuốt lên tóc cô, huyết cho cô nghe bài mà cô yêu thích, trong bầu không khí tuyệt vời như vậy giữa sơn cốc tĩnh lặng, Liên Hảo chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nửa đêm Liên Hảo theo thói quen tỉnh dậy, gió núi đêm thổi lên trên lầu phát ra thanh âm lạ, Liên Hảo càng cuộn người lại ở trong lòng Lan Đình Phương hơn.

Mỗi lần tỉnh dậy lúc nửa đêm, Liên Hảo sẽ rất khó có thể đi vào giấc ngủ một lần nữa, cô cảm giác được ở bên ngoài lầu dường như có cái gì đó đang bò ở trên cỏ.

"Đình Phương, Đình Phương.." Nỗi sợ hãi kéo đến, Liên Hảo đẩy đẩy người bên cạnh cô.

Có lẽ là bởi vì một ngày này khiến anh mệt muốn chết rồi, đẩy anh vài cái anh cũng không có phản ứng. Nhíu nhíu mày, Liên Hảo xoay người một cái, tay nâng cằm, dưới ánh đèn huỳnh quang mờ nhạt, khuôn mặt đang ngủ của Lan Đình Phương trông giống như một thiên sứ.

Cầm ngọn cỏ đuôi chó hái bên suối lúc ban ngày, cô bắt đầu ở giờ trò ở trên mặt, trên cổ Lan Đình Phương. Lông mi anh đang run nhẹ nhẹ. Trong một sơn cốc yên tĩnh cùng với tiếng dòng suối nhỏ đang chảy róc rách, cảnh tượng này quá đổi mộng ảo, cứ như là một giấc mơ.

Liên Hảo cho tới bây giờ chưa từng có được thời khắc như vậy, giờ phút này trên thế giới dường như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Đôi hàng mi run run từ từ mở ra, đôi mắt ấy nhìn cô, trong ánh mắt có một loại cảm xúc vô cùng mãnh liệt.

Bàn tay cầm cỏ đuôi chó của Liên Hảo dừng giữa không trung, biểu cảm ngẩn ngơ.

Giây tiếp theo, cô đã bị anh áp ở dưới thân.

Không khí trong căn lầu nhỏ dường như trở nên loãng hơn, Liên Hảo cảm thấy hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn.

"Anh.... Anh không có ngủ..." Liên Hảo lắp bắp.

"Không có, cả một đêm đều không có ngủ." Đầu của anh càng dựa sát vào cô: "Em nằm ở trong lòng anh, anh làm sao có thể ngủ, Liên Hảo, anh là một người đàn ông bình thường."

Cơ thể của anh ở trên người cô có sự thay đổi rất rõ ràng, Liên Hảo đẩy đẩy anh, anh giống một ngọn núi đè nặng lên cô, Liên Hảo cảm thấy sợ hãi.

"Liên Hảo, anh có thể xem hành động mới vừa rồi của em là đang quyến rũ anh hay không?" Ánh mắt của gương mặt gần trong gang tấc này sáng quắc: "Kể từ lúc em rời đi anh không có chạm qua bất kỳ người phụ nữ nào cả. Không phải chỉ có phụ nữ mới biết thủ thân như ngọc, đàn ông cũng biết. Anh nghĩ, nếu anh thật sự chạm vào những người phụ nữ khác, vậy thì anh liền chân chính xong rồi."

"Ồ trong tiềm thức của anh, anh luôn chờ đợi em."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Sau khi anh trở thành ký ức(34)

"Ồ trong tiềm thức của anh, anh luôn chờ đợi em." Anh nói, hơi thở nóng hổi phả vào mặt Liên Hảo.

Liên Hảo lẳng lặng nhìn chăm chú vào lông mi của anh, đôi hàng mi chuyển động dưới ánh đèn trông thật tươi đẹp.

Tay Lan Đình Phương di chuyển đến eo Liên Hảo, anh siết chặt cơ thể cô, để cô cảm nhận được khát cầu của mình.

"Liên Hảo, cho anh, được không em? Ngay lúc này." Anh nói nhỏ.

Tay anh run run chạm vào eo Liên Hảo, ngón tay chạm vào nút quần, như thể chỉ trong giây tiếp theo anh sẽ lập tức kéo đứt nó ra.

Nơi nóng nhất của anh đang áp vào người cô, gió núi nhẹ nhàng thổi qua đỉnh lầu, có một chút theo khe hở lọt vào bên trong, Liên Hảo rung mình tỉnh lại.

"Không, em không đồng ý." Liên Hảo quay mặt đi.

Mồ hôi trên trán anh chảy ra, rơi xuống má cô.

Cơ thể ở trên người cô vẫn còn đang run rẩy, Liên Hảo đẩy đẩy anh, anh từ trên người cô đứng dậy, như một con báo đốm chạy trốn ra ngoài, một lúc

sau, truyền đến tiếng lợi nước ào ào. Liên Hảo ngồi dậy, kéo cửa lều ra.

Ở bên dưới bầu trời đầy sao, cả cơ thể của Lan Đình Phương ngâm trong con suối, ánh đèn từ trong lều chiếu lên người anh, khiến chiếc áo phong trắng của anh trông thật chói mắt.

Đêm đó, Lan Đình Phương không trở lại lều.

Thời điểm mặt trời mọc, ánh nắng buổi sáng chiếu xuống khiến cho Liên Hảo không thể nào không mở mắt ra, cô nhìn chăm chăm vào đỉnh lều, nghe được tiếng của một loài chim nào đó trong sơn cốc đang hót vang.

"Tê" một tiếng, khóa kéo cửa lều bị kéo ra, Lan Đình Phương bước vào, Liên Hảo vội nhắm chặt mắt.

Bên tai truyền đến tiếng cười của anh, dường như có hoa cỏ gì đó đang cựa ở trên mặt cô, mang theo mùi hoa nồng đậm. Cô mở mắt ra, nhìn thấy ở trong tay anh là đủ loại hoa sắc màu rực rỡ.

Liên Hảo tự đáy lòng nở nụ cười.

Khi mặt trời bắt đầu lặn về phía tây, bọn họ rời khỏi núi Bách Hoa. Trong suốt một ngày này, Liên Hảo còn dùng máy ảnh chụp lại những loài hoa, cây cối, tảng đá mà cô gặp được trong sơn cốc. Lan Đình Phương thì đi theo phía sau cầm khăn giấy lau mồ hôi cho cô, còn dâng trà rót nước, nghiêm nhiên trở thành chàng osin của Liên Hảo.

Về đến nhà, Liên Hảo mệt là người, cô dựa vào bồn tắm lớn ngủ thiếp đi, trong mơ màng cảm giác như có một hơi thở quen thuộc làm người ta quyến luyến đang đến gần, cô nghe thấy một giọng nói giống như xa lại giống như gần, bi thương mà hoài niệm, không hiểu sao lại gọi lên trong lòng cô sự chua xót.

Giọng nói ấy hỏi: "Liên Hảo, cứ ở bên cạnh anh như thế này, có được không?"

Được, Liên Hảo ở trong mơ trả lời.

Trong mơ, anh ôm cô đi qua một hành lang dài, ven đường có gió, và trong gió có tiếng vang thanh thúy của chuông gió.

Thứ năm, ngày 28 tháng 7, Cố Liên Hảo dưới sự rủ rê của Lan Đình Phương, cùng nhau đi khu vui chơi Thung Lũng Vui Vẻ Bắc Kinh. Họ đội nón cặp, mặc áo somi cùng màu, và lái chiếc Retro truyền kỳ cực ngầu của cô.

Thứ năm, du khách đến Thung Lũng Vui Vẻ cũng không nhiều lắm. Họ đã được xem rất nhiều màn trình diễn thú vị dưới sự hướng dẫn của hướng dẫn viên du lịch, trong đó có điệu nhảy Mori của New Zealand rất nổi tiếng gần đây. Những vũ công vẽ những vệt màu ở trên mặt khiến cho bọn trẻ con sợ và khóc ré lên, tiếng khóc của chúng lại làm cho một vài du khách nở nụ cười.

Dưới sự giới thiệu của hướng dẫn viên du lịch, Liên Hảo cùng Lan Đình Phương chơi xe Cading, bọn họ truy đuổi nhau trên đường đua với những chướng ngại vật, cuối cùng hợp thành một phe cùng đua xe với một đôi vợ chồng mới cưới đến từ Hà Nam.

Thung Lũng Vui Vẻ, đúng như tên gọi, nơi này dường như có đầy những thứ khiến cho người ta vui vẻ. Chơi xong trò đua xe Cading, Liên Hảo còn chưa hết hưng phấn, cô kéo Lan Đình Phương đi đến một quầy hàng bày đủ loại thú bông nhiều kiểu dáng.

Trước đây, Liên Hảo rất hâm mộ những cô gái đến khu vui chơi cùng với bạn trai, và ôm thú bông do bạn trai họ chơi trò chơi lấy được. Thời điểm mười mấy tuổi, Liên Hảo ngẫu nhiên cũng nghĩ nếu như có một ngày cô có bạn trai, cô cũng muốn người đó vì cô mà lấy được con thú bông mà cô yêu thích.

Vừa nhìn thấy quầy trò chơi kia, da đầu Lan Đình Phương liền run lên, trong ấn tượng của anh, những thứ này hình như là trò chơi dành cho bọn con nít mười mấy tuổi. Có vài cô cậu đang vây xung quanh quầy hàng, trong đó có hai cậu con trai đang cầm súng hơi nhắm vào thú bông cách bọn họ hơn mười mét, các cô bé thì đứng ở một bên lú lút cổ vũ.

Lan Đình Phương thấy vậy càng ngượng ngùng hơn, anh dùng ánh mắt cầu xin Liên Hảo: Đừng mà, nếu em muốn anh có thể mua cho em.

Liên Hảo nhin cười, phụng phịu, giơ một ngón tay ra chỉ: "Đình Phương, em muốn con gấu trúc kia."

Lan Đình Phương cắn răng bước đến đưa tiền cho chủ quầy, cầm súng hơi đi đến đứng trước vạch được vẽ sẵn. Hiển nhiên, sự xuất hiện của mỹ nam khiến cho ánh mắt các cô bé sáng ngời, bọn họ nhìn chăm chăm vào Lan Đình Phương khe khẽ nói nhỏ, tình huống như vậy chộc cho hai cậu con trai cầm súng hơi kia xù lông lên.

Lan Đình Phương cầm súng hơi nhắm gấu trúc, bắn mười phát đều không trúng, hai cậu con trai kia liền vui vẻ, một người trong số họ không chút để ý giơ súng hơi lên, đúng một cái, đầu của gấu trúc nghiêng đi, sau đó rơi xuống.

Lan Đình Phương sửng sốt, nhìn thoáng qua Liên Hảo, Liên Hảo nhanh chóng nghiêm mặt, người đàn ông này ngoại trừ việc giỏi nghĩ ra đủ loại phương pháp biến thái tra tấn cô ra thì có vẻ như cái gì cũng đều không làm ra trò trống gì.

Nhưng mà, Liên Hảo lại cố chấp muốn có cho bằng được, cô nhóm người lên, ghé vào tai anh: "Đình Phương, em nhất định phải có được con gấu trúc kia."

Vì thế, Lan Đình Phương lại một lần nữa kiên trì, đi đến trước mặt hai cậu bé kia, lấy từ trong ví ra một số tiền mặt, vô cùng bất lịch sự chỉ vào con gấu trúc trong tay một người: "Này, tôi muốn đổi lấy gấu trúc trong tay cậu."

Lúc này, Lan Đình Phương ở trong mắt hai thiếu niên tràn đầy lòng nhiệt huyết kia không khác gì một kẻ tư bản đại gian đại ác vì muốn làm cho phụ nữ vui mà vung tiền như rác, người cầm gấu trúc khinh miệt nhìn Lan Đình Phương liếc mắt một cái, đem gấu trúc giao cho cô bé để tóc mái đứng bên cạnh.

"Chúng ta đi." Cậu ta kéo nhóm bạn của mình rời khỏi quầy hàng.

Lan Đình Phương không thể làm gì khác hơn, anh nhìn về phía Liên Hào, nhún vai. Liên Hào lúc này cũng nổi hứng lên, cười hi hi đi đến trước mặt anh, đứng lại. Ở bên dưới ánh mặt trời, làn da Lan Đình Phương trông còn trắng hơn cả tuyết, lại còn mỏng nước, Liên Hào nhìn mà đáy lòng không khỏi ghen tị, ma xui quỷ khiến thế nào lại dùng tay chọt vào má anh: "Sao anh có thể bất lịch sự như vậy? Vừa rồi, anh phải nói như thế này, bạn học ơi, bạn gái tôi rất thích con gấu trúc trong tay cậu, xin hỏi, cậu có thể đem nó tặng lại cho tôi không?"

Liên Hào vừa nói vừa nghĩ thầm trong lòng, làn da của Lan Đình Phương quả nhiên chạm vào cảm giác thật thích! Dường như chỉ cần cô hơi dùng sức một chút là có thể chảy ra nước.

Được rồi, Liên Hào thừa nhận là cô sớm đã muốn bắt chước động tác chạm vào gò má hoặc là lỗ tai của đàn ông hết sức buồn cười của những người phụ nữ nóng bỏng ở trên phim. Trước kia, thời điểm khi xem những bộ phim gia đình, Liên Hào luôn ảo tưởng nếu một ngày nào đó làm những động tác này với Lan Đình Phương nhất định là sẽ vô cùng thú vị.

Hiện tại vừa vặn có thể mượn cơ hội này để thực hiện ý đồ của mình.

Cô dựa sát vào tai anh: "Đình Phương, nếu anh không lấy được con gấu trúc kia cho em, vậy thì từ một tháng liền đổi thành hai mươi chín ngày."

Chỉ trong tích tắc, Lan Đình Phương trở nên đứng ngơ không yên.

Vỗ vỗ mặt mình, Lan Đình Phương bày ra nụ cười quyến rũ.

Anh bước đến trước mặt cô bé để tóc mái cầm gấu trúc, cúi người xuống, lịch sự nói: "Bạn gì ơi, có thể đem gấu trúc trong tay tặng lại cho anh được không?"

Cô bé để tóc mái lập tức liền đỏ mặt.

Một màn này toàn bộ đều rơi vào trong mắt của Thư Tiểu Tiểu đang đứng ở cách đó không xa. Thư Tiểu Tiểu thật không ngờ hôm nay ở Thung Lũng Vui Vẻ sẽ nhìn thấy một màn như vậy.

Hai người kia đội nón đôi, mặc quần áo cùng màu, vừa nhìn liền có thể liên tưởng ngay đến những cặp đôi bình thường khác khi đến công viên này. Người đàn ông đối với người phụ nữ rất ân cần, cũng giống như những nam sinh muốn theo đuổi cô ta ở trường, dường như hận không thể đem trái tim của bản thân mình ra dâng hiến. Biểu hiện của người đàn ông này lúc này không khác gì một thanh niên vừa mới lớn rơi vào trong bể tình.

Quá nực cười!

Thật sự là quá nực cười!

Chẳng lẽ thật sự giống như truyền thông đã nói, sự nghiệp của Lan Đình Phương đang gặp phải nguy cơ? Hiện tại anh đang cần tới sự trợ giúp khẩn cấp của một người phụ nữ có tiền có thế? Hầu như rất nhiều phim truyền hình đều có nội dung đại loại như vậy.

Hoàng Nhân cầm kem bước đến liền nhìn thấy Thư Tiểu Tiểu ngơ ngác đứng ở nơi đó, mắt mở to, nhìn thẳng về một hướng, theo ánh mắt của cô ta, Hoàng Nhân nhìn thấy một người đàn ông trông có vẻ giống Lan Đình Phương đang bị vài cô bé tuổi teen đùa giỡn không biết thành cái bộ dạng gì, cùng bọn họ chụp ảnh.

Dùng cách gọi mơ hồ "trông giống" này để hình dung về người đàn ông kia quả thật tương đối chuẩn xác, cô ấy thật sự không dám khẳng định người đàn ông kia có phải là Lan Đình Phương hay không, cô ấy cũng chỉ gặp được Lan Đình Phương một lần duy nhất, mà lại còn là vào buổi tối. Cảm giác khi lần đầu tiên cô ấy gặp mặt Lan Đình Phương chính là anh quả thật giống với những lần xuất hiện trên tạp chí, lạnh lùng, cao quý và thần bí.

Còn nhớ có một nhiếp ảnh gia đã từng chụp ảnh bìa tạp chí cho Lan Đình Phương đã từng nói, trên thế giới này có cực ít người, mặc kệ là có bộ mặt đang mỉm cười hay là bình tĩnh đi chăng nữa, cũng đều sẽ trông có vẻ như đang mang một lớp mặt nạ mỏng, huyền bí giống như gương mặt của nàng Mona Lisa, làm cho người ta tự nhiên sinh ra sự tò mò. Mà Lan Đình Phương chính là một trong số những người hiếm hoi đó.

Nhưng lúc này đây, hình tượng của cái người trông giống với Lan Đình Phương, người được hình dung huyền bí như nàng Mona Lisa thật sự là làm người ta không dám khen tặng. Trên đầu anh ta đang đeo một cặp sừng màu đỏ, trên cặp sừng kia còn gắn đèn led, dưới sự yêu cầu của vài cô bé trông có vẻ vẫn còn là học sinh, đứng trước camera giơ hai ngón tay lên bày ra tư thế thắng lợi, còn làm theo tiết tấu nói cheese.

Cuối cùng, một cô bé mặt đầy hưng phấn đem thú bông trong tay giao cho người đàn ông trông giống Lan Đình Phương kia. Người đàn ông một lần nữa đội lại nón của mình, đem thú bông giao cho người phụ nữ đội cùng một kiểu nón giống anh ta vừa rồi phụ trách chụp ảnh cho bọn họ, còn dùng tay nheo gò má người phụ nữ ấy, người phụ nữ ấy nhấc chân lên đạp vào bắp chân anh ta, người đàn ông hình như trông có vẻ đang rất khó chịu, trực tiếp đẩy người phụ nữ ra, người phụ nữ ấy rất kiên trì, nhảy lên lưng người đàn ông.

Người phụ nữ lúc này mới yên tĩnh lại, ngoan ngoãn quàng tay qua cổ và áp mặt lên lưng người đàn ông, anh ta cũng không bỏ người phụ nữ ấy xuống mà cứ thế công cô ấy đi, bóng dáng của bọn họ từng chút một xa dần.

Hoàng Nhân cảm thấy hình ảnh đôi nam nữ kia thật ấm áp, người đàn ông cao lớn đỉnh đạt, người phụ nữ yếu điệu tinh tế, họ bước đi giữa đám người hỗn tạp trao cho nhau cử chỉ dịu dàng thắm thiết.

Kem trên tay tan ra, chảy vào lòng bàn tay của Hoàng Nhân. Lúc này Hoàng Nhân mới chợt tỉnh khỏi cơn mê, nghiêng đầu nhìn Thư Tiểu Tiểu, sắc mặt Thư Tiểu Tiểu có chút trắng.

Hoàng Nhân nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Tiểu, sao mình lại cảm thấy người đàn ông vừa rồi có chút giống... Giống Lan Đình Phuong, nhưng mà, có vẻ như cũng không phải. Tiểu Tiểu, cậu thấy sao?"

Thư Tiểu Tiểu không trả lời cô ấy, mà chỉ xoay người, đi về một hướng khác. Cô ta càng đi càng nhanh. Hoàng Nhân đem kem quăng vào thùng rác, đuổi theo, giữ cô ta lại: "Tiểu Tiểu, cậu và Lan Đình Phuong xảy ra vấn đề gì rồi đúng không?"

Thư Tiểu Tiểu dừng lại, quay đầu, mỉm cười nhìn Hoàng Nhân: "Không phải, mình và anh ấy không có xảy ra vấn đề gì cả, người đàn ông vừa rồi không phải là anh ấy, anh ấy hiện tại đang ở nước ngoài, tối hôm qua bọn mình còn gọi điện cho nhau, qua vài ngày nữa anh ấy sẽ trở về."

Trên thực tế, Thư Tiểu Tiểu không một lần nào gọi được cho anh, từ lúc ban đầu một ngày gọi một lần cho đến gần đây một ngày gọi hơn mười lần. Có lẽ, số điện thoại của cô ta đã nằm trong danh sách đen trong điện thoại của anh. Cô ta đến Phong Lâm Cát tìm anh nhưng không vào được, đến công ty anh thì bị nhân viên bảo an chặn ở ngoài cửa, chỉ có một lần gặp được người tên Tiểu Dao kia, anh ta nói cô ta làm như vậy chỉ càng chọc giận Lan tiên sinh, tự chuốc họa vào thân.

Nhưng, đôi giày thủy tinh kia, Thư Tiểu Tiểu không nỡ cởi ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sau khi anh trở thành ký ức(35)

Vào cuối tuần thứ ba của trò chơi giữa Cổ Liên Hảo và Lan Đình Phuong, bọn họ ở nhà mời khách. Ngoài vợ chồng Phòng Tổ Vọng còn có Khấu Gia Minh. Khấu Gia Minh không có khả năng mang theo bạn gái nên anh ta liền mang đến một chú chó trông rất giống sói tên là A Đông. Liên Hảo thật không ngờ A Đông chính là giống chó Chow Chow nổi tiếng, nghe nói Chow Chow là một trong những giống chó lâu đời nhất trên thế giới.

Ca Ca hiển nhiên là bị anh chàng to lớn này dọa cho sững sờ, chỉ trong chốc lát đã trở thành tiểu người hầu của A Đông. Liên Hảo ngồi ở trên đất xem một lớn một nhỏ đùa giỡn với nhau cảm thấy vô cùng thú vị.

Hôm nay nói là mời khách, kỳ thực Liên Hảo cũng chỉ đứng ở một bên nhìn. Lan Đình Phuong mời đầu bếp của Hi Nhạc Phúc đến, còn mời luôn cả người phục vụ, bọn họ đem hết thảy làm rất thỏa đáng, cô trên danh nghĩa là nữ chủ nhân nhưng lại vô cùng nhàn nhã, nhàn nhã đến mức không biết phải làm gì, chỉ có thể ngồi quan sát động vật đùa giỡn với nhau.

"Cổ Liên Hảo, tôi thật sự hâm mộ cô." Một giọng nữ trầm thấp đột ngột vang lên ở bên cạnh Liên Hảo.

Liên Hảo ngẩng đầu và mỉm cười với người đứng ở trước mặt. Đó là Chu Manh, vợ của Phòng Tổ Vọng, một phụ nữ nổi tiếng ở Bắc Kinh, giáo sư của một trường đại học danh tiếng, và là chủ tịch của Hiệp hội chống bạo lực gia đình. Công việc hiện tại của cô ấy là người chủ trì, có thể nhìn thấy hình ảnh của cô ấy trong những buổi tiệc ngoại giao do chính phủ tổ chức.

"Năm trước tôi còn hỏi Đình Phuong về cô, anh ta nói cô đi du học nước ngoài." Giọng nói Chu Manh mang theo hâm mộ: "Có đôi khi tôi mệt mỏi, thật sự muốn giống như cô vậy, đem giày cao gót đổi thành giày vải, lau lớp son phấn trên mặt, đeo ba lô lớn trên lưng, đi những nơi mà mình muốn đến."

Liên Hảo ngần ngại, thật lâu trước kia cô cũng đã từng nghe mẹ mình nói qua những lời như vậy, đem giày cao gót đổi thành giày vải.

Cúi đầu, Liên Hảo tiếp tục vuốt lông Ca Ca.

Tay nghề của đầu bếp Hi Nhạc Phúc rất cao, đêm nay Liên Hảo ăn rất nhiều. Sau khi ăn xong bữa tối, dưới sự đề nghị của Chu Manh, bọn họ đi lên trên lầu. Trên lầu có một khu giải trí có thể sánh ngang với khách sạn hạng sang, có phòng chơi bida, phòng chơi bowling loại nhỏ, còn có một phòng bar với thiết bị âm thanh hạng nhất, phòng bar này có thể chứa được hai mươi đôi nam nữ ở trong này nhảy múa.

Chu Manh lôi kéo Phòng Tổ Vọng khiêu vũ, Liên Hảo cùng Khấu Gia Minh ở một bên uống rượu, Lan Đình Phuong ở bên ngoài tiếp điện thoại.

Hóp một ngụm rượu, Liên Hảo nheo mắt nhìn Phòng Tổ Vọng và Chu Manh khiêu vũ, bọn họ hiện tại trông giống như một đôi vợ chồng ân ái, Liên Hảo không khỏi nhớ tới người phụ nữ tên Tú Cẩm kia. Liên Hảo không biết Chu Manh có biết chồng mình ở bên ngoài còn có một phụ nữ tên Tú Cẩm hay không, hoặc là cô ấy cũng đang chơi trò chơi giả vờ, giả vờ như cô ấy không biết có một phụ nữ tên Tú Cẩm. Mọi người đều nói Chu Manh là một phụ

nữ rất thông minh.

Giả vờ là vì cô ấy thông minh hay căn bản là cô ấy không quan tâm?

Liên Hào nghĩ đến đây trong lòng có muôn vàn cảm xúc mù mịt.

"Được rồi, Cổ Liên Hào." Khẩu Gia Minh quơ quơ tay ở trước mặt Liên Hào: "Người ngồi ở trước mặt cô là một viên ngọc thụ đây này."

Liên Hào lại nhấp một ngụm rượu, nheo mắt, đánh giá người đàn ông tự xưng mình là ngọc thụ.

"Liên Hào, cảm ơn cô đã trở lại bên cạnh Lan Đình Phương. Tôi cam đoan với cô, về sau, cậu ấy sẽ cho cô rất nhiều hạnh phúc."

Rất nhiều hạnh phúc? Không lâu trước đây, Liên Hào cũng nghe Kha Oánh nói những lời tương tự như vậy. Liên Hào đem toàn bộ rượu trong ly uống hết, vừa định rót thêm rượu thì bị một bàn tay chặn lại, Lan Đình Phương đang cau mày.

"Đình Phương, rượu này uống ngon." Liên Hào nhìn Lan Đình Phương, nũng nịu.

Khẩu Gia Minh hứng thú khoanh tay ngồi ở một bên, nhìn Cổ Liên Hào làm nũng với Lan Đình Phương.

Hiển nhiên, Cổ Liên Hào như thế khiến cho Lan Đình Phương không thể nào chống đỡ được, anh rót nửa ly rượu cho cô. Dường như nhớ tới cái gì đó, anh lấy từ quầy bar ra một ít đồ ăn nhẹ, dùng dao nĩa xử lý tốt xong lại chuyển sang một cái đĩa khác sau đó mới đem cái đĩa kia đặt trước mặt cô, liên miên lải nhải nói cái gì mà uống rượu sẽ làm dạ dày đau, còn dùng nĩa xiên thức ăn rồi đặt vào tay cô.

Nói thật ra, quen biết Lan Đình Phương lâu như vậy nhưng Khẩu Gia Minh cũng chưa từng nhìn thấy qua anh còn có một mặt như thế, chỉ là lúc Lan Đình Phương cùng Bách An Ny đang trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, chuyện lăng mạn nhất mà Lan Đình Phương từng làm cũng chỉ là chờ Bách An Ny tan học sau đó dùng xe máy đưa cô ấy về nhà, còn có rót nước cho Bách An Ny khi cô ấy sinh bệnh mà thôi, còn lại đều là mang một bộ dáng dửng dưng.

Rượu đêm nay dường như đặc biệt đậm đà, Liên Hào liên tục uống vài ly. Đêm nay, không chỉ riêng Lan Đình Phương uống nhiều, Khẩu Gia Minh và vợ chồng Phòng Tổ Vọng cũng uống không ít.

Lúc Liên Hào ra ngoài ban công thông khí thì gặp được Chu Manh, cô ấy đang tựa vào trên ban công hút thuốc. Liên Hào có thể ở trên người Chu Manh dễ dàng nhìn thấy bóng dáng của mẹ cô khi còn trẻ, bướng bỉnh, cô đơn và mạnh mẽ.

Lấy điếu thuốc trên tay cô ấy, Liên Hào cúi đầu nói: "Hút thuốc không tốt cho cơ thể."

Cô ấy nâng lên khuôn mặt trang điểm tinh xảo của mình, ở bên dưới ánh đèn mờ ảo, mỉm cười nhìn Liên Hào, thật xinh đẹp, cũng thật cô đơn, nước mắt Liên Hào cứ vậy mà rơi xuống.

"Vì sao lại khóc?" Cô ấy dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho Liên Hào.

Liên Hào khịt khịt mũi, đối mặt với ánh đèn rực rỡ của toàn bộ khu dân cư Thanh Nguyên: "Tôi chỉ là nhớ mẹ mình. Tôi tự hỏi liệu có phải có rất nhiều thời điểm mẹ tôi cũng từng giống như cô, ở trong buổi tiệc tự mình tránh đi trốn ở trên ban công không một bóng người hút thuốc."

"Mẹ tôi rất yêu chồng mình, tuy rằng bà rất ít khi biểu đạt tình yêu của bà nhưng tôi biết bà rất yêu rất thương ông ta. Nhưng, ở sâu trong nội tâm của chồng bà lại cất giấu mỗi tình đầu của ông ta, bởi vì giấu quá sâu quá kỹ cho nên tất cả mọi người đều không ai biết được. Thẳng đến có một ngày mỗi tình đầu của ông ta xảy ra chuyện. Bà ta là một bác sĩ, bởi vì sơ sẩy nên gây ra tai nạn y tế, ông ta thể nhưng vì bà ta mà giả tạo một phần giấy chứng nhận tinh thần, chứng minh bà ta bị tình trạng suy nhược tinh thần lâu dài."

"Chồng của mẹ tôi là một nhân viên phiên dịch cao cấp của chính phủ, ông ta là một nhân viên công chức nhà nước, tuy biết rõ hết tất cả những quy định của pháp luật nhưng vẫn làm ra loại chuyện như vậy. Khoảng thời gian đó mẹ tôi thống khổ biết nhường nào, nhưng tôi lại không ở bên cạnh bà, tôi cuối cùng cũng không ở bên cạnh bà."

Liên Hào che miệng.

"Cho nên tất cả mọi người đều cho rằng mẹ tôi là một người phụ nữ kiên cường, bao gồm cả chồng bà và cả tôi. Sau này, tôi biết mẹ không phải, tôi đã thấy bà trốn đi vụng trộm khóc, còn có..."

Nói tới đây Liên Hào rớt cuộc không đề nén được, khóc không thành tiếng: "Còn có, sau khi mẹ tôi không còn, tôi dọn dẹp lại di vật của bà, cô đoán thứ quý giá nhất của bà ấy là cái gì? Không phải là những tờ giấy khen tặng hay này nọ mà bà từng nhận được mà là những bức vẽ hàng năm tôi gửi cho bà khi tôi còn bé, bà còn cất giữ quần áo và giày mà tôi mặc khi sinh nhật một tuổi."

Chu Manh cùng Liên Hào vai kề vai, im lặng.

Một lúc sau, Liên Hào lau đi nước mắt, ngượng ngùng nhìn Chu Manh, nở nụ cười, nói: "Hôm nay là sinh nhật của bà ấy, ngày này hàng năm tôi đều sẽ đi thăm bà. Tôi chỉ là muốn tìm một ai đó cùng nói về chuyện mẹ của mình, đã rất lâu rồi tôi không có cùng người khác nói đến bà ấy."

Đúng vậy, đã rất lâu rồi cô không dám cùng người khác nói đến mẹ mình.

Sau khi bọn người Phòng Tổ Vọng ra về, Liên Hào nằm ở trên sofa, còn bắt đầu phát huy uy lực. Liên Hào uống say có một tật xấu, đó là sẽ cười giống như một đứa ngốc, cô cảm thấy khóe miệng không nằm trong tầm kiểm soát của chính mình. Với một chút ý thức còn lại, Liên Hào mở TV lên, hình như cô nhớ không lầm thì quãng thời gian này có phát lại chương trình do Anh Hùng chủ trì. Quả nhiên, vừa mở TV lên, khuôn mặt xinh đẹp của Nguyên Anh Hùng liền hiện ra.

Liên Hào đối với khuôn mặt kia ngây ngốc nở nụ cười. Nguyên Anh Hùng vừa mới nói được vài câu về chuyến đi của anh thì TV đã bị tắt đi, trước mặt biến thành khuôn mặt của Lan Đình Phương.

Liên Hào trì hoãn trừng mắt nhìn, nghe anh nói: "Cố Liên Hào, anh chỉ cho phép em nhìn anh."

Sau đó anh xoay mặt cô lại, cùng anh mặt đối mặt.

Chậm rãi, ngón tay Liên Hào nhẹ nhàng chạm vào chóp mũi Lan Đình Phương. Trong bể cá, những con cá cảnh nhiệt đới đang thối bong bóng ở trong nước, Ca Ca ở trên thảm ngủ say. Còn ở trong đầu dần lan ra. Người đàn ông ở trước mắt mặt mày anh tuấn, hơi thở quyến rũ, lông mi thật dài, tựa như cánh rừng màu đen tràn đầy dụ hoặc.

"Lan Đình Phương, dường như em lại bị anh mê hoặc rồi." Miệng không chịu không chế nói ra.

Thời điểm miệng bị anh chặn lại, Liên Hào cảm thấy mình hẳn là nên đẩy anh ra, nhưng cô dường như không còn một chút sức lực nào, lạ lùng là lại có sức đi ôm lấy cổ anh.

Khoảnh khắc khi tay cô ôm lấy cổ anh, cơ thể của cô ngay lập tức bị anh áp đảo trên sofa. Tay cô từ trên cổ anh chuyển qua tóc, cắm sâu vào chân tóc đen tuyền, ưỡn người lên, môi áp lên môi anh, lưỡi anh nóng như lửa trời, cùng lưỡi cô gặt gao dây dưa ở cùng nhau, tay anh vén quần áo của cô lên với vào trong nội y, tiếng anh thở dốc tựa như một con bão biển, và sau đó cỡi nội y của cô ra một cách thật dễ dàng.

Chiếc áo ngực màu tím ở trong không trung rơi theo một độ cong, rất khéo lại rơi xuống trên người Ca Ca, anh chàng kia run lên một chút lại tiếp tục ngủ say, Liên Hào lại không kiềm chế được khanh khách nở nụ cười.

Anh lại một lần nữa xoay mặt cô lại, giống như một đứa trẻ đang vô cùng tức giận: "Liên Hào, nhìn anh."

Ý thức Liên Hào tiếp tục tan rã, lực chú ý bắt đầu không tập trung, khuôn mặt Lan Đình Phương lúc này giống như ảnh ngược ở trong nước. Nhắm hai mắt lại, Liên Hào thì thào nói: "Không cho em nhìn Anh Hùng, cũng không cho em nhìn Ca Ca, chỉ cho phép em nhìn anh..."

"Ừ!" Anh nói với giọng chắc nịch: "Chỉ cho phép em nhìn anh thôi."

Dường như, anh lại hôn cô, tay ở trên người cô chuyển động, như thể anh muốn xoa cho cô biến thành nước, xay cho cô biến thành bột. Dường như, anh ở bên tai cô nói:

"Liên Hào, chúng ta ở cùng nhau được không em?"

Mí mắt trở nên nặng trĩu, ảnh ngược của Lan Đình Phương giống như những gợn sóng đang dần dần khuếch trương, xoay quanh ở trong vòng tròn, đọng đưa ở trong giấc mơ của Liên Hào.

Liên Hào bị đánh thức bởi cơn đói, cô nghe thấy bụng mình phát ra âm thanh kháng nghị, đầu vừa động, dư âm của cơn làm cho tâm trí Liên Hào trở nên trống rỗng. Cuối cùng, trong đầu nhớ rõ nhất chính là hình ảnh chiếc áo ngực của mình rơi ở trên người Ca Ca cùng với bàn tay Lan Đình Phương đặt ở trên ngực mình.

Hiện tại, cô đang ở trên giường trong phòng ngủ. Liên Hào hoảng hốt, ngồi dậy, may mắn, may mắn, không phải không có mặt quần áo. May mắn thay, ngoại trừ việc đau đầu ra thì cơ thể cô cũng không có xuất hiện tình trạng đau nhức nào khác.

Khi Liên Hào vẫn còn đang rối rắm thì cửa bị đẩy ra, Lan Đình Phương bụng khay bước vào.

"Ah.... Sao anh vẫn còn ở nhà?" Liên Hào mắt tự nhiên hỏi.

Rõ ràng, biểu hiện của bản thân cô tối hôm qua là không chỉ không kháng cự mà còn ngênh đón, cô nhớ tới việc mình ưỡn người lên đón nhận, nhớ tới hành vi ái muội của tay mình trên tóc anh.

"Anh sợ em đói nên tan ca sớm mua bánh ngọt mà em thích ăn. Hiện tại chắc là em đói bụng rồi. Còn có, Cố Liên Hào, em đã ngủ hơn mười tiếng."

Đặt khay xuống, Lan Đình Phương đứng ở trước cửa sổ sát đất, cầm lấy điều khiển từ xa mở cửa sổ, rèm cửa nhiều lớp được tách ra từng lớp một.

Ánh hoàng hôn được mở ra tựa như một tấm màn rực rỡ, anh đứng ở bên dưới ánh hào quang màu vàng kia, khuôn mặt nhu hòa.

Đứng ở bên dưới ánh hào quang màu vàng kia, anh say sưa nói với giọng điệu mang theo sự bất đắc dĩ và chế giễu: "Cố Liên Hào, tối hôm qua anh phải tắm nước lạnh ba lần. Lúc ở trên sofa đi tắm một lần, sau khi giúp em tắm rửa xong thêm một lần, giúp em thay áo ngủ xong lại chạy đi tắm một lần nữa. Cố Liên Hào, tối hôm qua, em xinh đẹp không một chút tỳ vết còn anh thì lại mệt muốn đứt hơi."

Liên Hào nhắm mắt lại, mơ hồ, cô lại quay trở về với khoảng thời gian say sưa với phim ảnh kia, ở trong một buổi chiều tĩnh lặng, bất ngờ gặp được chàng trai có sùnn mặt xinh đẹp đang chơi xích đu một mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Sau khi anh trở thành quá khứ(36)

Ngày 4 tháng 8, cách thời gian kết thúc trò chơi của Cố Liên Hào và Lan Đình Phương còn sáu ngày, Liên Hào ở phòng quần áo giúp Lan Đình Phương phân loại lại quần áo. Gần đây, cô dường như đặc biệt thích làm những việc vụn vặt như vậy, thích chuẩn bị cơm canh chờ sẵn trước khi anh tan tầm trở về nhà, lúc anh vào cửa giúp anh lấy dép đi trong nhà, lúc anh gội đầu xong giúp anh sấy khô tóc, trước khi anh đi làm cẩn thận sửa lại cổ áo cho anh, lúc anh tan tầm về nhà thì chọn cho anh đồ mặc ở nhà mà cô thích.

Những việc làm này dường như làm mãi thành nghiện, chẳng hạn như sáng nay, thời điểm anh đi làm, cô tự giác sửa sang lại quần áo cho anh, anh rất dạn dĩ nói cho cô biết đầu tháng sau, có sinh nhật của một người bạn trong câu lạc bộ du thuyền và họ dự định tổ chức chuyến đi đến biển Caribbean, họ sẽ đến bộ lạc của người Thổ Nhĩ Kỳ trên vùng biển Caribbean để thử nghiệm cuộc sống không có điện, không có thông tin.

"Liên Hào, cùng đi đi, anh muốn mang em đi làm quen với bọn họ. Ngoài ra, không phải trước kia em nói nếu có cơ hội nhất định sẽ đi thử nghiệm loại cuộc sống nguyên sinh này sao?" Cuối cùng, anh dè dặt cảnh trọng, ăn nói khép nép.

Liên Hào không trả lời cũng không cự tuyệt anh.

Tháng sau? Liên Hào không nói với anh rằng bọn họ sẽ không có tháng sau. Cũng không rõ là vì nguyên nhân gì, Liên Hào chỉ là không muốn nói với anh.

Sau đó, cô nhìn anh dùng một nụ cười cực kỳ đẹp mắt đối diện với mình, đặt một nụ hôn ở trên trán cô, rồi vui vẻ rạo rực đi làm.

Sau đó, Liên Hào liền ngậy ngốc vuốt ve nơi bị anh hôn, cảm giác nơi đó đặc biệt nóng rực.

Hơn mười giờ, Lan Đình Phương gửi tin nhắn cho cô, đơn giản là nói cho cô biết anh đã đến công ty. Người này, trước đây anh chán ghét nhất là gửi tin nhắn. Theo lời anh, loa điện thoại dùng để làm gì? Gửi tin nhắn là việc làm mà anh cho là quá lãng phí thời gian. Nhưng hiện tại, mỗi lần anh đến công ty đều sẽ gửi một tin nhắn đại loại như vậy cho cô, hơn nữa, vốn là người buổi sáng tám giờ đi làm lúc này luôn kỳ kèo đến chín giờ mới đi.

Lan Đình Phương không để nhiều quần áo ở nhà, quần áo của anh phần lớn là đặt ở trong công ty. Quần áo của anh đều là do phòng PR của công ty lựa chọn, giám đốc của phòng PR cứ cách một đoạn thời gian sẽ mua thêm một số quần áo phù hợp với những người thành đạt, trường hợp nào nên mặc quần áo nào họ đều sẽ chuẩn bị cho anh một cách chu toàn. Trước đây, Liên Hào luôn cảm thấy rằng người đứng đầu bộ phận PR trông có vẻ giống vợ Lan Đình Phương hơn so với mình.

Khi Liên Hào đang phân loại caravat cho Lan Đình Phương thì phòng an ninh gọi điện thoại đến, bọn họ nói cho Liên Hào biết, dưới lầu có một người phụ nữ tên Bách An Ny muốn gặp cô, đã đứng ở nơi đó rất lâu.

Có một loại duyên phận có thể hình dung bằng một câu nói như thế này, sống chết không tha, quan hệ của Cố Liên Hào và Bách An Ny chính là như vậy.

Cô ta đứng ở dưới gốc tường thủy tinh, mặc một chiếc váy màu vàng, trang điểm nhẹ, tuy rằng không còn hào quang của một minh tinh, nhưng lại giống một bức tranh thêu Tô Hàng, tinh tế và thanh lịch.

"Cố Liên Hào, tôi thật không ngờ rằng cuối cùng cô vẫn đến ở trong nhà anh ấy." Bách An Ny vẫn thích đi thẳng vào vấn đề.

"Muốn đi lên ngồi một lúc không?" Liên Hào đáp lại: "Đi lên uống tách cà phê thuận tiện đem ý đồ cô đến đây nói với tôi, tôi nghĩ cô sẽ không thích cùng tôi lãng phí thời gian, cũng giống như tôi cũng không muốn lãng phí thời gian cùng cô."

Muốn đi lên ngồi một lúc hay không? Bách An Ny nghe mà trong lòng đau xót. Nơi gọi là khu dân cư Thanh Nguyên này cô ta đã tới vài lần, mỗi lần nhiều nhất cũng chỉ có thể đi loay quanh ở bên ngoài. Nghe nói an ninh của nơi này được kiểm soát gắt gao đến nỗi ngay cả một con chim cũng không thể lọt vào, chung quanh còn lắp đặt thiết bị gây nhiễu chống nghe trộm, vì để phòng ngừa việc chụp ảnh lén, nơi này còn có camera xoay 360 độ.

Lần đầu tiên đến nơi đây cô ta lòng tràn đầy tự tin, cho rằng không quá một tiếng Lan Đình Phương sẽ xuống mang cô ta đi lên, nhưng lần đầu tiên tới nơi này đứng ba tiếng đồng hồ anh cũng chưa từng mang cô ta lên nhà. Những lần đến đây, nhân viên bảo an có đôi khi sẽ dùng thái độ thương hại khuyên cô ta trở về, có đôi khi là thái độ không kiên nhẫn, và cũng có đôi khi dùng ngôn ngữ sắc bén. Mỗi một lần đến nơi đây Bách An Ny đều cảm thấy khó sỡ, khó sỡ qua đi nhìn không được lại tiếp tục đến, cô ta cho rằng, sẽ có một ngày Lan Đình Phương mềm lòng.

Dù sao, bọn họ cũng đã từng rất yêu nhau.

Khi Cố Liên Hảo nhẹ nhàng băng quơ hỏi cô ta có muốn đi lên ngồi một lúc hay không, Bách An Ny cảm thấy cuộc đời mình ngay lúc này dường như đã trở thành một vở kịch châm biếm. Rõ ràng, Đinh Phương đã từng vì một câu không thích của cô ta mà đối với cái đuôi đeo bám Cố Liên Hảo không hề doái hoài.

Hiện tại, người đứng lý ra phải đứng ở trong cửa lại đang đứng ở ngoài cửa, người phải đứng ở ngoài giờ lại đang đứng ở trong.

Bách An Ny nhợt nhạt nở nụ cười, nếu cô ta dễ dàng nổi giận thì cô ta không phải là Bách An Ny.

"Không cần, Cố Liên Hảo, cô nói đúng, tôi đến nơi này không phải là đến để cùng cô lãng phí thời gian. Tôi đến nơi này là muốn cho cô nhận rõ một sự thật, chờ sau khi cô nhận rõ cái sự thật kia, nếu cô còn muốn mời tôi đi lên, vậy thì tôi tự nhiên sẽ phụng bồi."

Liên Hảo rất hiểu kỳ Bách An Ny đến cùng thì muốn cô nhận rõ cái sự thật gì mà biểu hiện của cô ta lại tràn đầy tự tin như thế.

Liên Hảo tùy ý Bách An Ny lái xe chở cô chạy dọc theo con đường Bắc Kinh. Gần mười hai giờ, Lan Đinh Phương gọi đến.

"Em đang ở đâu?" Giọng nói của anh có vẻ sốt ruột, có lẽ anh đã về nhà và không tìm thấy cô.

"À..." Liên Hảo kéo dài thanh âm: "Trưa nay em muốn đi ôn chuyện cùng một người bạn."

Bên kia thờ dài, Liên Hảo nở nụ cười, nhìn thoáng qua Bách An Ny, trong lòng nổi lên ác ý: "Đinh Phương, buổi tối em muốn ăn bánh dứa, em muốn bánh của tiệm trên phố Đài Loan, thuận tiện, cũng mua bánh bà xã cho em, bánh bà xã muốn em muốn loại của tiệm Nguyên Lăng ở Hồng Kông."

Từ Thanh Nguyên đến phố Đài Loan phải mất hai tiếng đồng hồ, lại từ phố Đài Loan chạy đến Nguyên Lăng ở Hồng Kông mất hơn một tiếng lái xe nữa. Trong trường hợp này, phải tốn thời gian một buổi chiều.

"Đinh Phương, nếu anh cảm thấy chậm trễ thời gian và ngại phiền phức thì có thể để Tiểu Đào đi mua." Liên Hảo không một chút để ý vừa nói chuyện điện thoại vừa ngấm đầu ngón tay của mình.

Liên Hảo thoáng dõng loa điện thoại ra xa một chút, chiếc Nokia cũ này của cô bị rò rỉ âm thanh rất lớn, giọng nói của Lan Đinh Phương liên tục truyền ra: "Không cần, không cần, đương nhiên là anh muốn tự mình mua. Liên Hảo, lúc em trở về sẽ để em ăn được món bánh dứa và bánh bà xã nóng hổi hấp thơm ngào ngạt."

"Cũng không phải là bánh bao, sao có thể nóng hổi hấp chứ." Liên Hảo hờn dỗi.

"Anh dùng cả trái tim anh ủ nóng." Anh nói những lời ngon tiếng ngọt không biết học được từ đâu. Nói cho cùng thì những lời ngon tiếng ngọt này quả thực là rất khó mà nghe được từ chính miệng người đàn ông này nói ra.

"Được rồi, hiện tại không cần mồm mép, lập tức đi mua cho em." Liên Hảo nhìn Bách An Ny, trông cô ta vẫn còn có vẻ rất bình tĩnh, chỉ là nắm tay cầm tay lái lại chứng minh cô ta đang rất tức giận.

"Tuân mệnh, nữ vương bệ hạ tôn quý". Giọng nói của Lan Đinh Phương trong điện thoại rất to và rõ ràng.

Liên Hảo tắt điện thoại, nghe Bách An Ny cười nhạo: "Cố Liên Hảo, từ khi nào thì cô cũng trở nên ngây thơ như vậy, vừa rồi cô muốn ám chỉ gì với tôi? Chứng minh Đinh Phương đối với cô nói gì nghe vậy? Nhưng cũng có một số người nói gì nghe vậy là vì biểu đạt cho sự cảm kích, vì dựa trên sự áy náy, giống như lời mà tôi hôm đó anh ấy đã nói ở trên sân khấu, anh ấy cảm ơn cô, cảm kích cô."

"Tùy cô muốn nói như thế nào." Liên Hảo nhún vai: "Tôi chỉ cảm thấy lạ là trước đây cô ở trước mặt tôi tự cao tự đại, nhưng trong khoảng thời gian tôi rời khỏi anh ấy lâu như vậy, mà studio của cô cách công ty của anh ấy cũng chỉ ngắn ngủi có hơn mười phút lái xe, vì sao các người vẫn không ở bên nhau? Nếu các người đã không ở bên nhau thì cô không có quyền ở trước mặt tôi nói ra những lời buồn cười như vậy, càng không cần phải xuất hiện ở trước mặt tôi, hẳn là cô cũng biết là tôi cũng không thích nhìn thấy cô."

Bách An Ny gật đầu: "Hỏi thật hay, Cố Liên Hảo, cứ đợi đi, tôi sẽ cho cô biết lý do vì sao tôi cùng Đinh Phương không thể ở bên nhau."

Bách An Ny đưa Liên Hảo đến một khu biệt thự rất đẹp có phong cảnh tuyệt đẹp không khác gì công viên Tô Châu. Cô ta đỗ xe, đứng ở trước một khối điêu khắc có ghi dòng chữ【 Tương Viên 】, chỉ vào những tòa nhà màu trắng.

"Nơi này chính là Tương Viên, là nơi 'Tàng kiều' tốt nhất của những kẻ có tiền, nơi mà đám đàn ông xã hội thượng lưu dùng để 'Kim ốc'. Không may thay, Lan Đinh Phương cũng là một trong những gã đàn ông này."

Liên Hảo chỉ lặng lẽ nhìn Bách An Ny, cảm giác có chút bị thương, cảm thấy dường như tình yêu say đắm của thời niên thiếu đến giờ này khắc này đã trở thành dòng nước chảy xuôi, biến thành bộ phim truyền hình cũ khuôn khổ và sáo rỗng.

Như Bách An Ny và Lan Đinh Phương, cuộc tình của họ từng là câu chuyện tình yêu truyền cảm hứng tuyệt vời nhất trong mắt Cố Liên Hảo.

Liên Hảo căn bản không có cách nào đem Lan Đinh Phương cùng điển cổ kim ốc tàng kiều kia liên hệ với nhau.

"Không tin?" Bách An Ny không mấy kinh ngạc với sự bình tĩnh của Liên Hảo: "Đợi đi, nếu như cô nhìn thấy Thư Tiểu Tiểu, cô nhất định sẽ tin."

Cô ta mang cô đến phòng an ninh, phòng an ninh gọi một cuộc điện thoại, một lúc sau, cánh cửa điện tử khép chặt được mở ra.

Bách An Ny đứng ở trước cửa căn biệt thự phía Tây Nam kia, ấn chuông cửa, một lúc sau, một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi vội tới mở cửa cho bọn họ.

Trong phòng khách, một người phụ nữ trẻ duyên dáng, xinh đẹp dịu dàng đang đứng ở trước những đồ nội thất tinh xảo, hơi cúi nể nhìn hai vị khách đột ngột xuất hiện.

Trước mắt Liên Hào một trận choáng váng, mơ hồ thông qua cô gái trẻ xa lạ này, cô dường như thấy được Bách An Ny của ngày xưa, một Bách An Ny xinh đẹp tựa như ánh trăng trong vắt.

"Bách tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì sao?" Ánh mắt cô ta như có như không nhìn qua Liên Hào nhưng lại hỏi Bách An Ny.

"Không có việc gì." Bách An Ny cười nhìn về phía Liên Hào: "Tôi chỉ là mang một người bạn đến nhìn qua cô, cô ấy và Đình Phuong cũng quen biết."

"Vây à.." Người phụ nữ nhẹ nhàng nói: "Chỉ là gần đây Lan tiên sinh rất ít đến đây, anh ấy dặn tôi khoảng thời gian này không cần tìm anh ấy, anh ấy có một số việc cần giải quyết, đúng rồi, tối hôm qua chúng tôi còn nói chuyện điện thoại với nhau, anh ấy nói giai đoạn này cần phải ở nước ngoài một thời gian."

Giọng nói của cô ta mềm mại, ánh mắt đen láy, khuôn mặt ngây thơ đơn thuần không rành thế sự, phụ nữ như vậy quả thật có rất nhiều đàn ông muốn giấu đi. Có lẽ, người đàn ông này không bao gồm cả Lan Đình Phuong. Nhưng, với khuôn mặt thấp thoáng đáng vẻ trước đây của Bách An Ny này, mọi chuyện liền hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Giống như ba cô, chồng của Hà Mỹ Âm, một người đàn ông thật hoàn hảo, nhưng lại vĩnh viễn không thể thoát khỏi kiếp số mỗi tình đầu.

Có lẽ đàn ông đều là như vậy, trái tim Liên Hào dần trở nên lạnh giá.

Người phụ nữ vừa mở cửa bùng trà lên cho bọn họ, sắc đỏ của loại trà kia khiến cho Liên Hào cảm thấy ghê tởm, miễn cưỡng đem sự ghê tởm kia dần lại, Liên Hào đứng lên: "Bách An Ny, chúng ta trở về đi!"

Giờ khắc này, Liên Hào thật sự không thể nào ở lại lâu hơn.

Thư Tiểu Tiểu đứng một mình ở giữa phòng khách, nhìn hai cánh cửa màu trắng khắc hoa từ từ khép lại, cô ta kéo dây buộc tóc trên đầu, tóc xõa tung ra. Nghe được Bách An Ny mang theo một người phụ nữ đến tìm, cô ta mơ hồ biết được sẽ phát sinh một chút gì đó, vì thế, cô ta cố tình buộc tóc đuôi ngựa, dùng bóng dáng của Bách An Ny chiêu đãi khách tới nhà.

Khi nhìn thấy người phụ nữ đi cùng Lan Đình Phuong ở Thung Lũng Vui Vẻ được Bách An Ny đưa đến trước mặt cô ta, cô ta liền biết ngay mình cần phải làm những gì.

Nhìn thấy biểu cảm của người phụ nữ mỉm cười thỏa mãn được Lan Đình Phuong cồng trên lưng ngày hôm đó ở Thung Lũng Vui Vẻ dần trở nên cứng ngắt, Thư Tiểu Tiểu cảm thấy trong lòng thật thống khoái. Giống như người bạn có cuộc sống không khác gì công chúa của cô ta khi còn bé, có một ngày té bị thương, ở trên mặt có một vết sẹo, tất cả mọi người đều tiếc cho cô ấy nhưng riêng cô ta thì lại cảm thấy trong lòng vô cùng vui sướng, và cô ta cũng biết rõ hơn so với bất kỳ ai, những người luyện tiếu vì người bạn kia, bên trong nhất định cũng cất giấu không ít sự vui sướng khi người khác gặp họa.

Liên Hào bước ra khỏi khu dân cư kia, trở lại xe của Bách An Ny. Tuy rằng cô hiện tại rất muốn biểu hiện ra sự khinh thường của bản thân mình, nhưng cô thật sự không có cách nào làm được, thậm chí cô còn chưa tin ở trong kim ốc của Lan Đình Phuong có giấu một người phụ nữ giống Bách An Ny. Hiện tại, Liên Hào cảm thấy cuộc đời của cô thật sự không khác gì bức tranh của Picasso.

Hạ cửa sổ xe xuống, Liên Hào tựa đầu vào trên cửa sổ xe, một nửa đầu hướng ra ngoài cửa sổ, ánh sáng đến từ bốn phương tám hướng cùng luồng nhiệt từ đường nhựa phát ra khiến cho đầu cô trở nên choáng váng.

Bách An Ny không tiếp tục lái xe nữa, mà đem xe đỗ ở chỗ có bóng râm, cô ta hạ trần xe xuống, châm một điếu thuốc.

"Cố Liên Hào, cô không tò mò vì sao tôi và Đình Phuong lại không có khả năng ở cùng nhau sao? Vây thì, để tôi nói cho cô biết, chúng tôi từng có một đứa con, hai tháng mười bảy ngày." Ở trong sương khói lượn lờ, cô ta nói.

Cô ta biết những lời này nhất định là một kích trí mạng trong cuộc chiến tay không liên tục kéo dài này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Sau khi anh trở thành ký ức(37)

"Tôi và Đình Phương từng có một đứa con, hai tháng mười bảy ngày." Trong làn khói thuốc lượn lờ, Bách An Ny nói: "Khi đó, tôi còn trẻ, cho rằng mình có thể che giấu được tất cả, vì thế, nhân cơ hội Đình Phương còn chưa biết tôi vọng trộm đi phá thai. Đó là lý do vì sao Đình Phương cho dù thế nào cũng phải cùng cô kết hôn, dùng cô để trừng phạt tôi. Cô cũng biết Đình Phương có bao nhiêu cố chấp, giống như khi anh ấy quyết định đốt cháy kinh Coran. Khi đó, anh ấy đưa cho mẹ mình hai lựa chọn, hoặc là bà chọn anh, hoặc là từ bỏ anh. Hai năm trước, mẹ anh ấy đến thăm anh ấy, anh ấy lễ phép lịch sự gọi bà là dì, sau đó ở trước mặt bà gọi điện thoại cho chồng bà ấy, nói cho ông ta nếu vợ ông còn nhận người thân lung tung, anh sẽ không quản được miệng mình mà đem chuyện gièm pha của gia đình bọn họ truyền ra bên ngoài. Từ đó có thể thấy được, muốn cùng anh ấy một lần nữa ở bên nhau khó khăn biết nhường nào."

Tôi cùng Đình Phương từng có một đứa con? Thì ra, thì ra bọn họ từng có một đứa con, thì ra là vậy, thì ra lý do mà Lan Đình Phương kết hôn cùng Cố Liên Hào lại là một sự thật không thể chịu đựng được như vậy.

Thì ra, không phải là giận dữ, thì ra, bản thân cô là một mũi tên, mũi tên dùng để trừng phạt Bách An Ny.

Cố Liên Hào, không thể kích động, không thể hối hận, cũng không thể oán hận, lúc trước là do mảy may nguyện ý đi làm mũi tên kia.

"Đây chính là khúc mắc của Đình Phương." Bách An Ny rút một hơi thuốc, giọng nói thống khổ: "Cho nên, anh ấy tình nguyện dưỡng một bóng dáng giống Bách An Ny cũng không đồng ý tha thứ cho tôi. Cô gái kia tên là Thư Tiểu Tiểu, sinh viên của hệ truyền thông. Tổ Vọng biết cô ta, Gia Minh cũng biết cô ta, trong cái vòng luân quần kia tất cả mọi người đều biết Lan Đình Phương có một tình nhân tên là Thư Tiểu Tiểu, tất cả mọi người đều biết anh ấy rất yêu cô ta."

Thì ra, tất cả mọi người đều biết Lan Đình Phương có một tình nhân tên Thư Tiểu Tiểu? Tất cả mọi người đều biết anh rất yêu cô ta! Con đau âm ỉ bắt đầu lan rộng, hoá ra, hoá ra cô thế nhưng còn có thể đau đớn.

"Bất quá, tôi không để ý, hiện tại tôi cam chịu tất cả, coi như bù đắp lại cho anh ấy." Bách An Ny tiếp tục nói: "Chỉ cần trong lòng anh ấy còn có tôi, tôi không quan tâm mình phải đợi bao lâu."

"Liên Hào, hiện tại có lẽ cô đang tự nghi vấn về những việc mà Đình Phương đang làm cho cô, có lẽ, anh ấy cũng thật tâm muốn cùng cô hòa giải. Một đứa trẻ lớn lên ở trong một gia đình không hoàn hảo luôn luôn khát vọng một cảm giác thân thuộc, tôi cũng đã lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cho nên so với bất kỳ ai, tôi hiểu rõ tầm quan trọng của sự thân thuộc này đối với Đình Phương. Tôi nghĩ, ở trên người cô, Đình Phương tìm được cái loại cảm giác thân thuộc này."

Cảm giác thân thuộc? Đúng vậy, ngày đó, Lan Đình Phương cũng đã nói qua, cùng cô kết hôn sáu năm, anh không thể nào quên được hình ảnh cô vì anh mà lưu lại một ngọn đèn, có lẽ chính ngọn đèn này khiến anh sinh ra cảm giác thân thuộc đi?

Hai người kia, quả nhiên là thanh mai trúc mã!

Chơi trò giả vờ? Đường như Cố Liên Hào lại làm một việc vô cùng ngu xuẩn, có vẻ như chỉ cần Cố Liên Hào gặp phải Lan Đình Phương, thì cô sẽ lại làm ra những việc cực kỳ ngu xuẩn.

"Cô cho là hiện tại Đình Phương dành một buổi chiều để mua bánh dứa và bánh bà xã cho cô thì chính là biểu hiện của việc anh ấy yêu cô sao?" Cô ta thờ dài một tiếng: "Nếu anh ấy thật sự yêu cô như cô đã nghĩ, vậy thì, ngày đó anh ấy sẽ không nói ra anh ấy cảm ơn cô, cảm kích cô. Nếu anh ấy yêu cô thì thay vì nói cảm ơn và cảm kích, anh ấy đúng lý ra nên đòi lại thành nợ cô, yêu cô mới phải."

"Yêu?" Liên Hào chậm rãi nhắm mắt từ yêu này: "Bách An Ny, cô cho rằng ai cũng thích đem câu anh yêu em này đặt ở cửa miệng? Trên thế giới này có rất nhiều rất nhiều loại phương thức yêu, tôi thấy, tình yêu của cô quá ích kỷ, cô cuối cùng cũng chỉ coi Đình Phương là món đồ dùng cá nhân của mình."

Liên Hào thu cánh tay vẫn luôn đặt bên ngoài cửa sổ lại, nghiêng đầu: "Thế nào? Bách An Ny, cô cảm thấy mình bị uy hiếp? Cho nên, cô vội vã đưa tôi đến đây để chứng minh cho tôi thấy tôi kỳ thực có bao nhiêu ngu xuẩn! Tôi không biết tương lai của chúng ta cuối cùng rồi sẽ diễn biến thành cái dạng gì, nhưng dựa vào chuyện ngày hôm nay, tôi có thể khẳng định rằng, cả đời này cô cũng không thể ở cùng với Lan Đình Phương."

Liên Hào chỉ vào Bách An Ny gần từng tiếng: "Hiện tại, theo tôi thấy, hành động mà cô đang làm không khác gì chó cùng rút giậu."

Sau khi nói xong những lời này, Liên Hào mở cửa xe ra.

Bách An Ny nắm chặt tay cô, lời nói lạnh lùng ác độc: "Cố Liên Hào, cô đoán xem, có phải Đình Phương đang tính toán như thế này, một bên có được cô, người tạo cho anh ấy cảm giác thân thuộc, một bên có được tình nhân có bóng dáng của mối tình đầu? Tôi nghĩ, Cố Liên Hào vĩ đại cô hẳn là sẽ dễ dàng tha thứ những việc này, không phải cô cũng như thế này trong suốt mười năm sao?"

Cho đến khi xe của Bách An Ny gào thét lướt qua trước mặt cô, và cho đến khi không còn nhìn rõ chiếc xe kia nữa, Liên Hào dừng lại, chậm rãi đi tới một cột mốc ở ven đường, dựa vào trên cột mốc. Giờ phút này, Liên Hào nhớ tới Chu Mạnh, vợ của Phòng Tổ Vọng, cùng với nữ chủ nhân xinh đẹp của Phong Lâm Các.

Thật là, Liên Hào nở nụ cười, bánh dứa? Bánh bà xã? Bản thân vừa rồi thật đúng là ngây thơ, thật là...Liên Hào vừa phi nhỏ bản thân vừa cầm lấy điện thoại gọi đi.

"Kha Oánh, hiện tại mình đem địa chỉ gửi cho cậu, cậu tới đón mình. Kha Oánh, trước khi tới đón mình giúp mình đặt một phòng khách sạn, mình muốn một phòng có giường lớn xa hoa thoải mái. Còn có, Kha Oánh, cậu mua cho mình một đồng lớn đồ ăn ngon, không đúng, không đúng, mua cho mình"

một ít đồ ăn không tốt cho sức khỏe đi, trước đây mỗi lần mình ăn xong về sau đều sẽ hối hận vì đã ăn nó."

Buổi chiều hôm đó, Liên Hào ở trong phòng khách sạn năm sao, dưới cái nhìn chăm chăm của Kha Oánh, ăn một lượng lớn những thứ tích tụ chất béo còn có khả năng khiến đầu óc trở nên ngu ngốc như khoai tây chiên, Hamburg....

Kha Oánh không hỏi Liên Hào đã xảy ra chuyện gì, Liên Hào thật sự cảm kích Kha Oánh đã không hỏi cô lý do, bằng không, cô sẽ rất xấu hổ. Trò chơi giả vờ? Một phụ nữ ba mươi tuổi còn làm những chuyện buồn cười như vậy, nếu lại tiếp tục nói nữa cô thật sự cảm thấy thật mất mặt.

Hơn sáu giờ, Kha Oánh rời đi, điện thoại của Liên Hào lại bắt đầu vang lên. Kể từ lúc hơn bốn giờ nó liên vang lên không ngừng như vậy, mà Liên Hào cũng không muốn tắt nó đi, vì thế cho nên cứ cách hơn mười phút nó lại vang lên một lần.

Hơn bảy giờ, Liên Hào gặp được người không muốn gặp ở bên ngoài phòng khách sạn. Lan Đình Phương đứng ở ngoài cửa, trong tay còn cầm bánh dứa và bánh bả xèo mà hiện tại Liên Hào thoát nhìn cực kỳ cảm thấy mỉa mai.

"Sao anh lại ở đây?" Liên Hào chặn ở cửa.

"Vì sao không nhận điện thoại?" Sắc mặt Lan Đình Phương cũng không tốt, khuôn mặt nhăn nhó.

"Anh còn không có trả lời tôi vì sao anh lại biết tôi ở trong này?" Liên Hào cảm thấy sắc mặt của chính mình hẳn là cũng không tốt.

"Thời điểm hơn bốn giờ trở đi, cứ cách 15 phút anh lại gọi cho em một cuộc điện thoại." Sắc mặt của anh dịu lại một chút, giọng nói cũng trở nên dịu dàng: "Hơn năm giờ, anh lại bắt đầu lo lắng, lo lắng có phải em đã xảy ra chuyện gì hay không. Công việc của anh là làm báo tin tức, trên thế giới này mỗi ngày đều sẽ có vô số điều xảy ra, cho nên đối với những chuyện này anh tương đối nhạy cảm. Liên Hào, về sau, nếu có xảy ra tình huống giống như hôm nay, em có thể gọi một cuộc điện thoại cho anh để anh không phải suy nghĩ bực bực có được không em?".

Về sau? Người đàn ông này còn muốn đem thời gian kéo dài ra. Nhưng hiện tại, điều khiến Liên Hào tò mò hơn là làm sao mà anh biết được cô ở trong này, chẳng lẽ thật sự là có mất thần?

"Lan Đình Phương, anh còn chưa có trả lời tôi, sao anh biết tôi ở đây?" Liên Hào cắn răng: "Có phải, anh cho người theo dõi tôi không?".

Liên Hào thật sự muốn nghe tiếng "Ừ" từ miệng anh và sau đó cô nhất định sẽ ngay lập tức cho anh một đôi mắt gấu mèo.

"Liên Hào, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Chúng ta buổi chiều không phải là vẫn còn đang rất tốt sao, có phải anh đã làm sai chuyện gì?" Lan Đình Phương nói đến đây, giọng nói càng trở nên nhỏ dần.

"Tôi hiện tại chỉ muốn biết có phải anh tìm người theo dõi tôi hay không?" Liên Hào đè nén giọng nói, cô không muốn gây sự chú ý khiến những khách trọ xung quanh vây lại xem.

"Không có!" Lan Đình Phương nhanh chóng trả lời, anh rũ mắt xuống: "Anh... Anh chỉ là gắn hệ thống định vị ở trên điện thoại của em."

Hệ thống định vị? Thiết bị theo dõi? Những thuật ngữ khoa học mà cô thích nhất ở trong phim 007 thế nhưng lại có một ngày thật vinh hạnh đặt lên người chính cô, lúc này đây Liên Hào thật sự rất muốn vỗ tay, việc này so với bị theo dõi càng quá đáng hơn.

"Trong một tháng này anh không muốn lại đột nhiên không tìm thấy em giống như hôm nay." Lan Đình Phương nói lời ngụy biện cho mình một cách hết sức tự nhiên.

Liên Hào tựa vào trên tường, Lan Đình Phương nhân cơ hội này bước vào đồng thời cũng đem cửa đóng lại. Liên Hào bình tĩnh trở lại, cô cầm lấy điện thoại đặt ở trên sofa, giờ cao qua khỏi đầu, buông tay, di động "Chụp" một tiếng rơi xuống đất, đáng tiếc là điện thoại vẫn nguyên vẹn nằm trên mặt đất, Liên Hào nâng chân lên hung hăng dẫm nát, điện thoại rớt cuộc cũng vang lên tiếng vỡ vụn.

Cùng với tiếng vang đó, Liên Hào bình tĩnh nói: "Lan Đình Phương, tôi không biết hiện tại là mình nên cảm thấy vinh hạnh hay là nên buồn nữa, anh đi đi, cho dù là một giây tôi cũng không muốn nhìn thấy khuôn mặt này của anh."

"Nói với anh, đến cùng thì đã xảy ra chuyện gì?" Toàn bộ cơ thể anh chặn ở trước mặt Liên Hào.

"Xảy ra chuyện gì?" Liên Hào mỉa mai: "Lan Đình Phương, không phải anh rất có năng lực sao? Anh có thể tự mình đi tìm đáp án!"

"Nói cho anh biết, đến cùng thì xảy ra chuyện gì?" Anh không khác gì một đứa trẻ bướng bỉnh.

"Không đi đúng không? Vậy thì, tôi tuyên bố trò chơi của chúng ta đến đây kết thúc." Liên Hào hung hăng đẩy anh ra: "Lan Đình Phương, tôi không muốn tiếp tục chơi nữa, cho nên, anh có thể lăn."

"Hiện tại còn chưa tới ngày 10 tháng 8." Lan Đình Phương không đi chuyển, anh nắm lấy cổ tay Liên Hào: "Nói với anh vì sao?"

Nói cho anh vì sao? Chẳng lẽ muốn cô nói với anh rằng Cô Liên Hào đã biết anh nuôi một tình nhân có bóng dáng giống Bách An Ny nên cảm thấy trong lòng khó chịu, khó chịu vô cùng?.

Liên Hào lắc đầu: "Không vì cái gì cả. Tôi chỉ là cảm thấy chơi không vui, tôi cảm thấy không thú vị, cảm thấy Lan Đình Phương người đàn ông này kỳ"

thực không ra gì cả, cho nên không muốn chơi nữa."

Cánh tay Lan Đình Phương dùng một chút lực, Liên Hào liền bị anh áp ở trên tường, anh cúi đầu: "Liên Hào, em đang nói dối."

Liên Hào tựa vào trên tường, nghĩ tới khuôn mặt kia của Thử Tiểu Tiểu cùng Bách An Ny có vài phần giống nhau. Cô gái kia đến cùng là muốn làm chuyện điên rồ gì, lại đem bản thân biến thành bộ dạng trước kia của Bách An Ny? Người đàn ông Lan Đình Phương này chẳng lẽ lại thật sự giống như lời Bách An Ny đã nói, anh vừa muốn có được cảm giác thân thuộc lại muốn ôm ấp tình nhân có bóng dáng của mỗi tình đầu sống qua ngày?

Ngảng đầu, Liên Hào lạnh lùng nói:

"Đúng vậy, tôi nói dối. Không phải khi đó anh hỏi tôi có phải là không cam lòng không sao? Tôi đúng là không cam lòng, cho nên, cái trò chơi kia, tôi chính là muốn trêu đùa anh, tôi muốn nhìn xem người tình trong mộng trong mắt mọi người đến cùng có thể vì một người phụ nữ làm được đến trình độ nào, nhưng mà chưa đến một tháng, càng chơi tôi lại càng cảm thấy không có ý nghĩa gì, vì thế tôi rất mệt mỏi."

"Lan Đình Phương, anh thật nhảm chán. Nếu so sánh với Anh Hùng thì anh có vẻ càng giống đầu gỗ hơn, tôi mà đem kỹ xảo này của anh nói cho Anh Hùng nghe, anh ấy nhất định sẽ cảm thấy đây không khác gì một cái nhà trẻ, cùng anh ngốc một giây tôi đều cảm thấy khó chịu, cho nên, chúng ta không cần chơi tiếp nữa."

Anh áp sát vào người cô, ngực kịch liệt đập phồng, tựa như mặt biển trước cơn bão, dường như chỉ trong một giây tiếp theo sẽ đem cô nuốt chửng. Liên Hào mặt không biểu cảm nhìn khuôn mặt tuy rằng đang phần nộ nhưng lại đẹp mắt đến nỗi tìm không ra một chút khuyết điểm nào kia.

Căn phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng tí tách của chiếc đồng hồ cổ ở bên cạnh.

Một lúc sau, anh buông cô ra, cứng ngắt nói:

"Cố Liên Hào, hiện tại còn chưa đến ngày 10 tháng 8, trò chơi này không thể dừng lại."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Sau khi anh trở thành ký ức(38)

Edit: Gam.

"Cố Liên Hào, hiện tại còn chưa đến ngày 10 tháng 8, trò chơi này không thể dừng lại." Lan Đình Phương ở bên tai Liên Hào cứng nhắc nói ra.

Không đợi Liên Hào kịp phản ứng, anh lấy điện thoại ra và gọi đi.

"Phương Hữu Vi, ngay lập tức mua cho tôi một chiếc điện thoại." Đối với điện thoại, anh nói ra loại mà Liên Hào đang sử dụng: "Tôi muốn giống nhau như đức."

Tắt điện thoại, tay anh nhẹ nhàng đặt ở trên vai Liên Hào, dịu dàng nói: "Liên Hào, anh sai rồi, anh không nên không quan tâm đến cảm cảm nhận của em mà đã tự ý cài đặt những thứ kia vào điện thoại. Em tức giận là phải. Em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được. Có phải dạo gần đây em ở nhà quá nhảm chán nên hiện tại muốn ở khách sạn đúng không? Được rồi, anh ở lại cùng em, mấy ngày này anh không đi làm, ở cùng em có được không?".

"Liên Hào, có phải em chê anh giống đầu gỗ? Sau này, anh sẽ cố gắng không để bản thân giống đầu gỗ nữa em thấy có được không?" Anh cúi đầu khẽ hôn đỉnh đầu Liên Hào, giống như một con mèo con đang lấy lòng: "Tuy rằng anh không biết nhiều cách lấy lòng phụ nữ, nhưng không sao, anh nhất định sẽ học được. Bây giờ anh đi đặt phòng, cách vách phòng của em, khi nào em cần anh nhất định sẽ có mặt."

Anh miễn cưỡng nâng khóe miệng, cố nhếch môi mỉm cười, nụ cười gượng gạo kia trông không khác gì một bức tranh méo mó.

Liên Hào nhắm hai mắt lại, không nhìn về mặt của anh nữa. Nếu như ngày hôm qua, không phải nói là mấy tiếng trước, có lẽ cô sẽ vì những lời nói này làm cho cảm động, sẽ vì biểu cảm này của anh mà đau lòng.

Nhưng hiện tại Liên Hào lại cảm thấy nó thật ghê tởm.

Cô mở to mắt, nói với bóng lưng của anh: "Đình Phương, tôi không muốn chơi nữa, thật sự không muốn, tôi đối với anh đã không còn cảm giác, thật sự không còn, đây là nguyên nhân mà tôi không muốn cùng anh tiếp tục trò chơi này."

Cho dù có, cũng đã biến mất hầu như không còn.

Bóng lưng Lan Đình Phương chao đảo, anh dừng lại, cũng không có quay đầu, chỉ nói:

"Liên Hào, đừng nói những lời ngốc như vậy, em chỉ là đang tức giận mà thôi, trên thế giới này, không có bất kỳ người phụ nữ nào không khó chịu khi điện thoại của mình bị định vị. Liên Hào, lúc trước chỉ là vì anh muốn đề phòng chuyện bất trắc, cái kia, đây là lần đầu tiên anh dùng đến nó, em hãy tin anh."

Liên Hào xao động.

"Liên Hào, em nghỉ ngơi một chút, có cần gì thì gọi cho anh, anh sẽ để Phương Hữu Vi mua cho em một cái giống như đũa cái của em, về sau anh sẽ không làm những việc ngu xuẩn như thế này nữa."

Móng tay như muốn đâm thủng vào da thịt của cô. Về sau? Người đàn ông này còn luôn miệng nói về sau, anh nghĩ là anh có thể vừa có được người cho anh cảm giác thân thuộc ở bên cạnh vừa muốn ôm ấp tình nhân có bóng dáng của mối tình đầu sống qua ngày?

Khi bàn tay Lan Đình Phương vừa đặt vào tay nắm cửa, Liên Hào tựa vào tường, ôm cánh tay nói:

"Nếu không thì, Đình Phương, anh làm tình nhân của tôi đi?"

Tình nhân, đối với Lan Đình Phương, nó là một con ác mộng, là cấm kỵ!

Đối với bóng lưng của anh, Liên Hào chậm rãi nói: "Tôi sẽ không ly hôn với Anh Hùng. Anh Hùng là một người đàn ông tốt, tôi đã đáp ứng với di Đại Thiên là sẽ cùng Anh Hùng sống thật tốt. Bà ấy là bạn thân của mẹ tôi, tôi sẽ không thất hứa. Trong suốt một năm tôi và Anh Hùng kết hôn, chúng tôi sống với nhau rất hạnh phúc. Cho nên, tôi sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh ấy. Nếu anh muốn ở bên tôi vậy thì làm tình nhân của tôi đi."

Liên Hào khanh khách nở nụ cười: "Đình Phương, chúng ta gạt Anh Hùng, vụng trộm ở cùng nhau! Cứ như vậy, tôi vừa có thể tuân thủ lời hứa lại có thể cùng anh tiếp tục tiền duyên."

Chiếc đồng hồ quả lắc cao nửa người còn đang đong đưa theo quy luật, căn phòng giống như một đồng hồ nát trong đêm tối, bầu không khí cực kỳ quý dị. Liên Hào cúi đầu nhìn đầu ngón chân của mình, hôm nay cô mang một đôi giày da màu xám hồng mũi có thể thấy được một khoảng đầu ngón chân.

Liên Hào vẫn một mực không ngẩng đầu.

"Cố Liên Hào, em lặp lại lần nữa." Hơi thở nồng đậm của anh đàn áp cô.

"Tôi nói." Liên Hào vẫn tiếp tục nhìn đầu ngón chân của mình: "Anh có muốn làm tình nhân của tôi hay không?"

Lan Đình Phương nở nụ cười, đó là một kiểu cười gần như tuyệt vọng. Sau một trận quay cuồng, Liên Hào bị Lan Đình Phương áp lên tường, anh thở hắt ra: "Cố Liên Hào, em... Anh thật không ngờ có một ngày lại có thể nghe từ trong miệng em nói ra câu nói này."

"Làm tình nhân đúng không? Đúng không? Được? Trước khi chúng ta làm tình nhân của nhau, chúng ta hãy làm một số việc."

Liên Hào chỉ cảm thấy trên người chột lạnh, chất áo somi mỏng manh nhanh chóng bị xé mở, tay anh không chút do dự vói vào áo ngực Liên Hào, một chân luồn vào giữa hai chân cô.

Biểu hiện của Lan Đình Phương giống như một con sư tử đang phẫn nộ, trong mắt chỉ có sự điên cuồng. Liên Hào cuống quýt ôm lấy vật trước áo somi của mình, một bàn tay anh đã bắt đầu mở nút quần đùi của cô, tay kia thì nâng chân cô lên đặt bên hông mình.

Anh nói ở trên đỉnh đầu cô: "Không phải muốn anh làm tình nhân của em sao? Không phải sao? Cố Liên Hào, em hẳn là biết hai từ tình nhân này đại biểu cho cái gì mà đúng không? Em sẽ không cho rằng tình nhân thì chỉ nắm tay, nói chuyện phiếm, hôn môi hôn trán đơn giản như vậy thôi đó chứ? Hả?"

Trong lúc anh nói chuyện, quần đùi của Liên Hào đã bị anh kéo đến gót chân, hiện tại toàn bộ cơ thể của cô đang treo trên người anh, tay anh đã vuốt đến bắp đùi trong của Liên Hào, một ngón tay dọc theo viền ren đi vào.

Liên Hào bắt đầu run rẩy, cô áp chế cái cảm giác không thoải mái kia, ôm lấy anh, ngẩng đầu lên, để anh thuận lợi hôn lên xương quai xanh của mình.

"Đương nhiên là tôi biết tình nhân thì nên làm những gì." Liên Hào ngả ngón cắn vành tai anh: "Đình Phương, chúng ta đến trên giường đi, ở nơi đó, anh muốn làm như thế nào, muốn làm bao nhiêu lần đều được."

Lan Đình Phương có một đôi mắt hẹp và dài, mắt hai mí không rõ ràng lắm, chỉ có buổi sáng khi tỉnh dậy mới có thể đặc biệt rõ ràng, khi đó Lan Đình Phương trông giống một con sư tử xinh đẹp lười biếng. Hiện tại, giờ này khắc này, Lan Đình Phương cũng giống con sư tử kia, nhưng chỉ khác một điều là hiện tại trong mắt anh có sự điên cuồng khát máu.

Một giây, hai giây, ba giây, mười giây....

Chậm rãi, Liên Hào được đặt xuống khỏi bức tường, anh thật sâu nhìn cô, sau đó đi về phía cửa một cách máy móc, giọng nói thốt ra đau khổ tựa như một ngọn núi đổ nát.

"Cố Liên Hào, sao em lại có thể dễ dàng nói và làm ra những chuyện như vậy?"

Liên Hào sửa sang lại quần áo trên người, cô chỉ cảm thấy mệt, cô không bao giờ muốn cùng anh dây dưa nữa, một giây cô cũng không muốn.

"Không có gì lạ cả, trước kia tôi đối xử tốt với anh mọi bề là vì dựa trên điều kiện tôi yêu anh. Nhưng hiện tại, điều kiện này không còn nữa, cho nên, một số lời, một số hành động tôi có thể dễ dàng nói ra, làm ra. Tôi nói như vậy anh hẳn là hiểu rõ, đây là sự đả ngộ giữa yêu và không yêu."

"Tôi có thể ở đây đến ngày 10 tháng 8, nhưng kết quả cũng chỉ có một, cuối cùng, tôi sẽ trở lại bên cạnh Anh Hùng. Đình Phuong, anh đã lấy ba anh ra thế, anh nói đến khi đó sẽ để tôi đi, tôi hy vọng anh tuân thủ lời hứa của mình."

Anh không có trả lời, không một tiếng động mở cửa, không một tiếng động đi ra ngoài, như một linh hồn cô độc.

Những giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống khi cánh cửa kia đóng lại. Cứ như vậy đi! Như vậy là tốt nhất!

Ngày 5 tháng 8, sáng sớm, Liên Hào mở cửa, Lan Đình Phuong đứng ở bên ngoài, trên đất có mười mấy đầu thuốc lá, hai mắt anh đỏ tươi, trên người vẫn mặc quần áo ngày hôm qua, tóc không hề có quy tắc dãn trên trán, anh bắt an nhìn cô, giống như chú chó đi lạc xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà cô vào một đêm mưa nhiều năm trước.

Liên Hào ngây ngốc đứng ở nơi đó, nghe anh nói: "Liên Hào, nếu, nếu anh chấp nhận làm tình nhân thì có phải em sẽ nguyện ý một lần nữa yêu anh?"

"Liên Hào, nếu.. Nếu anh làm tình nhân của em vậy thì có phải em sẽ nguyện ý yêu anh?" Anh nói.

"Lan Đình Phuong, anh điên rồi!" Liên Hào thì thào tự nói.

Không ai hiểu rằng hai từ tình nhân này chính là cơn ác mộng của Lan Đình Phuong trong những năm tháng trưởng thành của anh. Từ khi tám tuổi đến khi anh mười lăm tuổi, mẹ anh luôn là người phụ nữ bị đàn ông giấu ở trong kim ốc. Sau đó, với số tiền của người đàn ông đó, cậu bé 8, 9 tuổi ngây thơ không biết gì được học ở trường quý tộc đắt đỏ nhất. Trong quá trình trưởng thành, anh dần hiểu được câu "Thằng chó dưỡng" trong miệng bạn học là có ý tứ gì.

"Anh biết!" Anh nói.

Sau một hồi im lặng, Liên Hào tránh người ra: "Vào đi."

Đóng cửa lại, anh đứng ở nơi đó, cố chấp nói: "Em còn chưa có trả lời anh vấn đề vừa rồi."

Liên Hào chỉ vào giường: "Lan Đình Phuong, hiện tại anh cần đi tắm và ngủ một giấc thật ngon, nếu khi tỉnh dậy anh còn không có ý định thay đổi thì khi đó chúng ta lại bàn tiếp vấn đề này."

Anh áp sát người lại, ôm lấy cô, mặt không ngừng cọ lên tóc của cô.

"Tôi hôm qua, anh đứng ở bên ngoài phòng của em một đêm. Không có người phụ nữ nào dám ở trước mặt anh nói ra những lời như vậy, nếu bọn họ dám nói như vậy anh nhất định sẽ giết họ. Nhưng cố tình người phụ nữ đó lại là em. Khi em nói như vậy, anh nghĩ là anh nên từ bỏ em. Bất cứ điều gì cũng đều có điểm mấu chốt của nó. Cố Liên Hào, em đã thách thức điểm mấu chốt của anh."

Cố Liên Hào làm sao có thể không biết đây là điểm mấu chốt của Lan Đình Phuong, cũng bởi vì biết nên mới cố ý nói ra.

"Sau đó anh nên dứt khoát quên em đi, tìm một người phù hợp với anh, xinh đẹp, dịu dàng, đáng yêu hơn so với em. Anh tựa vào trên tường nói với bản thân anh nhất định phải làm như vậy, nhưng mà, buồn cười là ngay cả dũng khí rời khỏi bức tường kia anh cũng không có, bởi vì em đang ở ngay bên trong bức tường kia."

"Em cho là vì anh không tinh táo nên mới nói những lời này sao? Anh cũng không tin bản thân anh sẽ nói ra những lời như vậy. Điều duy nhất anh có thể khẳng định là khi anh nói những lời này, đầu óc anh hẳn đang tinh táo."

Liên Hào chật vật trốn khỏi căn phòng đó, liều mạng chạy ở trên sân tennis của khách sạn. Cuối cùng, một thân mồ hôi nằm ở trên cỏ, nhìn bầu trời từng chút từng chút một sáng dần, nhắm mắt lại.

Quay trở lại khách sạn, Lan Đình Phuong đã ngủ say ở trên giường. Liên Hào tắm xong rồi đứng ở trước giường. Lan Đình Phuong ngủ rất say, có lẽ anh thật sự rất buồn ngủ. Cổ áo có hơi chật, Liên Hào không đành lòng được cởi bỏ ba nút áo somi của anh, sau đó cô mới bắt giác nhận ra hành động của mình, lại một lần nữa chạy ra khỏi phòng.

Sau khi lang thang vô định trong suốt cả một ngày, lúc trở về khách sạn, Liên Hào gặp được Kha Oánh và Tô Tứ ở sảnh. Kha Oánh nhìn chăm chăm vào cô với sự trách móc, trong khi Tô Tứ thì lại đang cười toe toét.

Ba người cùng nhau đến một nhà hàng gần khách sạn dùng bữa tối, vừa đúng lúc một vài cô bạn của Tô Tứ cũng đang ở đó, vì thế, bảy tám phụ nữ tụ tập lại với nhau, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, từ tuần lễ thời trang đến hàng hiệu xa xỉ, từ việc những người đàn ông gọi cảm gần đây nhất cho đến chuyện trong giới showbiz gần đây ai đang ở cùng ai cũng được đem ra nói. Trong đó người nói nhiệt tình nhất chính là Tiểu Mạn. Tiểu Mạn đang nói thì đột nhiên ngừng lại, ánh mắt giống như bị keo dán cứ nhìn đăm đăm ở cửa, dường như bị lây nhiễm, những cô nàng còn lại cũng nhìn ra cửa.

Nhà hàng mà Liên Hào đang ngồi được mô phỏng theo kiểu nhà hàng bình dân mở cửa 24 giờ có thể tìm thấy ở khắp mọi nơi trên đường phố nước Pháp, nhà hàng được thiết kế kiểu mờ, không có che chắn gì. Vì là thời gian dùng bữa tối, người đến dùng cơm rất đông, Lan Đình Phuong ở giữa một đám người đông đúc, nói chuyện cười đùa, đi tới.

Hình ảnh này rất đẹp, ánh sáng vừa đủ, những người nhân nhả dùng cơm xung quanh dường như đã vô tình trở thành một bức phong nền. Dường như tất cả mọi thứ đều bất động chỉ mỗi người đàn ông anh tuấn trẻ tuổi vừa bước qua cánh cửa xoay kia là đang di chuyển, anh chậm rãi bước tới, lãng mạn và tinh tế.

Anh dừng lại bên cạnh Liên Hảo. Tô Tứ tự giác rời khỏi chỗ ngồi của mình. Dưới ánh mắt nóng bỏng của các chị em phụ nữ, anh thay thế Tô Tứ ngồi xuống bên cạnh Liên Hảo.

"Giường trong khách sạn rất tốt, rất mềm." Anh mỉm cười với Liên Hảo, nói một cách rất tự nhiên, cứ như thể mọi chuyện phát sinh ở hai mươi tư giờ trước chưa từng xảy ra.

Giọng của anh không lớn cũng không nhỏ, vừa đủ để nhóm phụ nữ bọn họ nghe được, ánh mắt bọn họ lúc này vô cùng ái muội.

Tác giả: Mọi người ơi, anh Lan có chinh phục được mọi người chưa????

PS: Vậy là Liên Hảo cùng bạn học Lan lại trải qua một chương ngại nữa, phải vượt qua nhiều trở ngại thì hạnh phúc của bọn họ mới có thể vững chắc, dù sao, bọn họ cũng đã để lỡ nhau rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Sau khi anh trở thành ký ức(39)

Edit: Gann.

Phục vụ mang thực đơn đến, Lan Đình Phương đang xem thực đơn.

Liên Hảo lạnh lùng nhìn anh chọn xong món ăn, trầm giọng: "Lan Đình Phương, sao anh lại biết tôi ở đây?"

Vừa nói xong, trong tay Liên Hảo xuất hiện một chiếc điện thoại, đó là một chiếc điện thoại Nokia giống như đúc cái trước đây của cô. Anh cũng trầm giọng: "Anh đem điện thoại đến cho em, là loại lúc trước em dùng."

Vừa nhìn đến chiếc điện thoại kia, sắc mặt Liên Hảo thay đổi rõ rệt: "Có phải anh lại gắn thiết bị gì ở trên người tôi rồi không?"

Sắc mặt Lan Đình Phương khó xử.

Bên kia, Tô Tứ cười nói: "Liên Hảo, là tôi nói cho anh ấy biết cô ở đây. Mới vừa rồi anh ấy gọi cho Kha Oánh, khi đó cô cùng Kha Oánh đi toilet, cô cũng biết là tôi đối với đàn ông đẹp trai không có sức chống cự mà."

Cô ấy quay qua gật đầu với một đám phụ nữ đang tha thiết mong chờ nhìn mình: "Đúng vậy, vị này đúng là người mà mọi người đang nghĩ đến, Lan Đình Phương."

Vì thế, các cô nàng bắt đầu ngồi nghiêm chỉnh, bày ra bộ dáng thực nữ, lập tức đem đề tài đàn ông cơ bụng sáu múi, mông cong, thân hình tam giác gì đó đồng loạt ném sang một bên, bọn họ bắt đầu đàm luận về sương ở London, mưa ở Scotland, tuyết ở Nhật Bản và băng ở Alaska...

Tiểu Mạn công khai bày tỏ tình cảm của mình với Lan Đình Phương, cũng ám chỉ trước mắt cô ấy đang chuẩn bị đến Truyền thông Á Thái phỏng vấn, thậm chí lúc trước lựa chọn khoa truyền thông cũng là vì có liên quan đến Lan Đình Phương.

Khi cô ấy nói những lời này, Lan Đình Phương đang cẩn thận cắt bánh mì được nướng vàng nâu thành những miếng nhỏ, quét một chút bơ và bơ đậu phộng lên trên, sau đó đặt vào đĩa của Liên Hảo.

Giọng của Tiểu Mạn càng lúc càng nhỏ dần, nhưng cổ tình lúc này Lan Đình Phương lại ngẩng đầu lên, nhỏ nhẹ nói ra một câu: "Cô vừa mới nói gì?"

Tiểu Mạn bất ngờ, vội nói: "Lan tiên sinh thực sự là một người lịch lãm."

Lan Đình Phương mỉm cười, ánh mắt chuyển đến trên mặt Liên Hảo: "Tôi chỉ muốn thể hiện sự dịu dàng của mình ở trước mặt cô ấy, và cũng chỉ nguyện ý cư xử dịu dàng với cô ấy mà thôi."

Đám phụ nữ tặc lưỡi!

Lan Đình Phương, người luôn khiến cho người khác cảm thấy phải kiêng kỵ, không muốn đời sống tình cảm cá nhân của mình bị mang ra bàn tán thế nhưng lại ở một nơi công cộng như thế này lớn tiếng bày tỏ tình yêu cuồng nhiệt của mình đối với một người phụ nữ. Điều này làm cho nhóm chị em phụ nữ mở rộng tầm mắt, bọn họ nhìn Liên Hảo với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Tôi chỉ muốn thể hiện sự dịu dàng của mình ở trước mặt cô ấy, và cũng chỉ nguyện ý cư xử dịu dàng với cô ấy? Cũng như những gì mà anh đã nói ở trong căn lều ngày hôm đó, không phải chỉ có phụ nữ mới có thể thủ thân như ngọc, đàn ông cũng sẽ thủ thân như ngọc?

Thủ thân như ngọc? Phòng Tổ Vọng, Khấu Gia Minh, thậm chí Bách An Ny cũng đều biết có một cô gái tên Thư Tiểu Tiểu đang ở Tương Viên.

Trong tòa kim ốc nổi tiếng ở Bắc Kinh kia, hình ảnh cô gái tên Thư Tiểu Tiểu với làn da trắng như ánh trăng, khoác lên mình chiếc váy trắng đơn giản và những ngón chân nhỏ bé màu hồng nhạt lộ ra bên ngoài đôi giày cứ như trên người không ngừng hiện lên trong đầu Liên Hào. Miễn cưỡng đem bánh mì Lan Đình Phương đưa cho cô nuốt xuống.

Nuốt xong miếng bánh mì kia, Liên Hào liền kéo Lan Đình Phương rời đi. Cô kéo anh đến cửa sau nhà hàng, tại không gian nhỏ hẹp hỗn độn kia, Liên Hào ngẩng đầu lên, nói với anh:

"Lan Đình Phương, kiểu ngạo của anh đâu? Tự tôn của anh đâu? Không phải là anh luôn đối với chuyện đáp lại tình cảm rất keo kiệt sao? Cũng không phải là do anh không muốn đáp lại, mà là vì anh không thể, bởi vì anh đã đem tất cả sự cuồng nhiệt của mình trao cho Bách An Ny, người mà anh yêu suốt những tháng năm tuổi trẻ. Vậy thì vì cái gì mà anh cứ dây dưa với tôi như vậy?"

Đứng ở bên dưới ánh đèn đường, khóe miệng anh run run.

"Anh cũng không biết hiện tại anh làm như vậy thì sẽ được gì. Có lẽ, anh còn đến năm mươi năm thời gian tồn tại trên thế giới này, anh chỉ duy nhất biết được là năm mươi năm là một đoạn năm tháng thật dài, trong suốt đoạn thời gian dài đằng đằng này anh muốn được nắm tay em cùng nhau trải qua."

Anh rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên ngón áp út của Liên Hào.

"Cho dù trên tay em đang đeo chiếc nhẫn do người đàn ông khác đưa, cho dù cả đời chỉ có thể làm tình nhân của em thì anh cũng muốn nắm lấy tay em."

Liên Hào xoay người, nước mắt rơi đầy mặt.

Cô nghĩ, nếu còn cứ như vậy, cô sẽ lại ngu ngốc lao đầu vào chiếc lưới do Lan Đình Phương tỉ mỉ dệt ra này.

Xoay người lại đối mặt với anh, Liên Hào chậm rãi nâng ngón tay lên nhẹ nhàng xoa mặt anh.

"Không phải anh nói muốn làm tình nhân của tôi sao? Vậy thì được rồi, nhưng mà, tôi cảm thấy tôi cần phải thử thách anh một chút, để xem anh có tiềm chất trở thành tình nhân của tôi hay không. Đình Phương, đêm nay coi như là kỳ thực tập của anh."

Khoảng tám giờ, Liên Hào để Lan Đình Phương về khách sạn chờ mình, cũng để Kha Oánh đi về trước. Cô gọi cho Phòng Tổ Vọng một cuộc điện thoại, sau đó tiếp tục gọi cho Khấu Gia Minh, muốn số điện thoại của Bách An Ny.

Khoảng tám giờ rưỡi, Liên Hào cùng Tô Tứ xuất hiện tại một cửa hàng của một thương hiệu đàn ông hàng đầu và mang đi những bộ quần áo bắt mắt nhất trong cửa hàng.

Ở sảnh khách sạn, Liên Hào gọi vào số của Bách An Ny.

Bách An Ny cầm điện thoại ngăn người. Cổ Liên Hào vừa mới gọi điện thoại cho cô ta. Vừa mới rồi, Cổ Liên Hào ở trong điện thoại nói: "Bách An Ny, đêm nay, tôi sẽ để cho cô thấy đến cùng thì ai mới là người có được cái quyền khoe khoang"

Đôi giày cao gót ba tất dẫm trên thảm hành lang khách sạn, mềm mại, lơ lửng giống như đang bước trên những đám mây. Từng chút một đến gần gian phòng kia, đứng ở trước cửa phòng, Liên Hào hít một hơi thật sâu.

Vào phòng, Liên Hào ném túi đồ to được đóng gói đẹp đẽ xuống trước mặt Lan Đình Phương: "Thay nó."

Liên Hào nâng cằm, vây quanh Lan Đình Phương đã thay xong quần áo dạo một vòng, áo somi đen chất liệu lụa với tay áo rộng, quần da màu đen bó sát, làn da trắng nõn và khuôn mặt thanh tú, người đàn ông này lúc này tựa như hoàng tử bóng đêm, đẹp trai quyến rũ, khiến cho người ta phải mơ màng

Đem một chiếc bông tai đính kim cương mà cô đã chuẩn bị sẵn đeo vào đôi tai vì trước đây chơi rock'n'roll nên đã cố ý xỏ của Lan Đình Phương. Liên Hào hài lòng huýt sáo một tiếng, nhíu mày: "Đình Phương, anh hiện tại có thể làm điên đảo chúng sinh, mang theo tình nhân như vậy đi ra ngoài tôi sẽ rất có mặt mũi."

Liên Hào rất hài lòng khi thấy được cái nhíu mày của Lan Đình Phương.

"Thế nào?" Liên Hào cũng nhíu mày: "Mới như vậy đã không chịu được?"

"Không có." Rất nhanh, anh khôi phục lại sự bình tĩnh ban đầu.

"Đúng rồi! Còn có cái này." Liên Hào nhớ tới cái gì đó, lấy từ trong túi giấy bên cạnh ra một chai nước hoa.

Cô mở hộp nước hoa ra, thật thành công nhìn thấy vẻ mặt không vui của Lan Đình Phương. Đó là nước hoa cKone, loại nước hoa này từng rất nổi tiếng bởi một bộ phim phóng sự, bộ phim phóng sự kia miêu tả một đám thiếu niên làm cách nào có thể khiến phụ nữ vùng tiền như rác ở trên người bọn họ,

mà trong phim phóng sự kia, cái tên cKone là một loại nước hoa trung tính. Theo lời kể của những thiếu niên kia, phụ nữ thích nhất là tặng nước hoa cKone cho bọn họ. Bọn họ nói loại nước hoa kia có thể khiến cho phụ nữ cực kỳ hưng phấn khi ở trên giường.

Liên Hảo đem nước hoa thoa lên trên cổ tay áo, trên cổ của Lan Đình Phuong, còn tận lực đến gần ngửi ngửi, sau đó hài lòng gật đầu. Trước mặt anh, Liên Hảo thoa son, sau đó nói:

"Được rồi, Đình Phuong, bây giờ tôi mang anh đến mười hai tú phường." Liên Hảo kéo Lan Đình Phuong, nghiêng đầu nhìn anh: "Đừng nói với tôi là anh không biết mười hai tú phường, theo như lời Tô Tử thì đó là ổ của các người."

Phong Lâm Các có một nơi gọi là mười hai tú phường. Mười hai tú phường được tạo ra dành riêng cho những người phụ nữ giàu có và quyền lực nhất Bắc Kinh. Mỗi năm cũng chỉ nhận mười hai hội viên, mười hai người phụ nữ nộp hội phí cao nhất sẽ trở thành hội viên. Phong Lâm Các thậm chí còn vì mười hai vị hội viên kia mà tổ chức một sự kiện giống như một cuộc đấu giá. Sau một năm lại thay đổi, theo thứ tự thay phiên. Nghe nói, hội phí hàng năm của mười hai tú phường đều cao chót vót, mười hai hội viên ở đây có thể được đãi ngộ như một nữ vương. Rất nhiều phụ nữ muốn trở thành hội viên của tú phường chủ yếu là vì Phong Lâm Các mỗi một giai đoạn đều sẽ cung cấp một đám đàn ông tuyệt sắc đến từ khắp nơi trên thế giới, những người đàn ông bị gọi là tuyệt sắc này đều được trải qua cơ cấu huấn luyện chuyên nghiệp, bọn họ hiểu được hơn ai hết phải làm cách nào để lấy lòng phụ nữ.

Liên Hảo cảm giác được khi cô nói ra cái tên mười hai tú phường, bàn tay đang bị cô kéo bỗng trở nên cứng đờ. Liên Hảo buông tay Lan Đình Phuong ra, lùi lại vài bước, sau đó vươn bàn tay của mình ra.

"Không phải nói cho dù tôi đeo nhẫn của người khác, cho dù làm tình nhân của tôi cũng muốn nắm lấy tay tôi sao? Bây giờ còn có thời gian, anh có thể đưa ra lựa chọn."

Bàn tay được nắm lại.

"Chúng ta đi thôi!" Anh nhẹ nhàng nói.

Bách An Ny thật không ngờ sẽ xuất hiện tình cảnh quý dị như vậy, cô ta cùng Thư Tiểu Tiểu cùng nhau xuất hiện ở Phong Lâm Các. Có một sự khác biệt là cả hai đến từ hai hướng khác nhau, bên cạnh Thư Tiểu Tiểu là nữ chủ nhân của Phong Lâm Các, mà bên cạnh cô ta là Khấu Gia Minh. Bọn họ cùng nhau bước vào trong thang máy, Bách An Ny mặt không biểu cảm nhìn Thư Tiểu Tiểu, Thư Tiểu Tiểu cũng mặt không biểu cảm nhìn lại cô ta.

Thư Tiểu Tiểu có sự thâm trầm không tương xứng với vẻ bề ngoài của mình. Khi Bách An Ny gặp Thư Tiểu Tiểu lần đầu tiên thì cô ta đã biết. Khi đó Bách An Ny đã nói: "Cho dù cô có diễn như thế nào đi chăng nữa, cô cũng không có khả năng trở thành tôi."

"Nghe nói chị Bách cách chỗ làm của anh ấy cũng chỉ có hơn mười phút đi xe, nhưng anh ấy lại tình nguyện dành ra thời gian hai giờ lái xe để đi đến nơi này của tôi, chỉ dựa vào điểm này tôi liền cảm thấy kỳ lạ. Chị Bách, chị đã nghe qua trò chơi sinh tồn trong rừng chưa? Người cuối cùng đi ra khỏi khu rừng kia mới là người chiến thắng." Cô ta nói và cười một cách hết sức nông cạn.

Thang máy dừng ở tầng cao nhất của Phong Lâm Các. Tầng cao nhất của Phong Lâm Các luôn là nơi bí ẩn nhất trong giới ăn chơi. Người ta nói rằng tầng cao nhất của Phong Lâm Các không có góc chết theo dõi, họ nói nơi này cất giấu một cái khu vườn trên không. Ngay khi cửa thang máy vừa mở ra, Bách An Ny vẫn là bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh điển, có góc chết theo dõi hay không thì cô ta không biết, nhưng thật sự có khu vườn trên không. Khu vườn này được bố trí dựa theo một vườn hoa, phần lớn là lấy hoa hồng làm chủ đạo, có đài phun nước, có giàn hoa cao bằng một người, có kiến trúc điêu khắc, có những chậu hoa khổng lồ theo phong cách Châu Âu. Những bông hoa hồng nở rộ khiến tầng cao giữa không trung này tràn ngập sự mộng ảo.

Tình huống trước mắt khiến Khấu Gia Minh bất ngờ, và điều làm cho anh ta bất ngờ là vì sao Thư Tiểu Tiểu cũng xuất hiện ở đây? Vài giờ trước Khấu Gia Minh nhận được điện thoại của Cố Liên Hảo muốn anh ta đem Bách An Ny mang đến đây, sau khi Liên Hảo cúp máy, anh ta ngay lập tức gọi cho Lan Đình Phuong đem việc Liên Hảo muốn anh ta làm nói cho anh.

"Cứ nghe theo cô ấy, cô ấy muốn cậu làm thế nào thì cậu cứ làm như vậy." Người kia liền nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy, như thể hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp rồi vậy.

Xem ra, ông bạn già của mình hiện tại muốn đem vợ trước sủng lên trời, người phụ nữ Cố Liên Hảo này lúc này có chút giống một nữ vương, cho nên...

Cho nên, Khấu Gia Minh bắt lực liếc mắt nhìn Bách An Ny, An Ny à cô tự cầu phúc cho mình đi, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây!!!

Nhưng mà, vì sao ngay cả Thư Tiểu Tiểu cũng đến? Điều này cũng có nghĩa là, Cố Liên Hảo đã biết sự việc của Thư Tiểu Tiểu. Lúc này, Khấu Gia Minh một phen đổ mồ hôi thay cho Lan Đình Phuong.

Cố Liên Hảo, đến cùng thì cô muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Sau khi anh trở thành ký ức(40)

Cũng giống như Bách An Ny, Thư Tiểu Tiểu cũng rất kinh ngạc vì sự gấp gáp này của bọn họ. Đây thật sự là một việc rất kỳ lạ. Chính cô ta đã nhận được điện thoại từ Phong Lâm Các gọi đến, Tú Cẩm ở trong điện thoại nói rất rành mạch rõ ràng: "Thư Tiểu Tiểu, nếu cô muốn gặp Lan Đình Phương thì hãy đến Phong Lâm Các một chuyến." Vì thế cô ta đã cố tình trang điểm nhẹ và chọn một chiếc váy đơn giản thanh lịch.

Là Tú Cẩm tự mình lái xe đến đón cô ta. Xe dừng ở bãi đỗ xe của Phong Lâm Các, khi cô ta vừa định xuống xe thì bị Tú Cẩm gọi lại, nói một câu hết sức hàm ý:

"Thư Tiểu Tiểu, tôi hy vọng đây là lần cuối cùng nhìn thấy cô. Ở trên người cô tôi dường như tìm được bóng dáng trước đây của mình, kiêu ngạo, hư vinh, mang theo một chút tự ti lại tự cao tự đại. Bất quá, tôi so với cô may mắn hơn là tôi không có yêu kim chủ của mình. Đây là điều may mắn nhất với tôi tại thời điểm này. Cô phải biết rằng, ở trên phim ảnh hay trong tiểu thuyết, một người phụ nữ yêu kim chủ của mình là lãng mạn, là phong hoa tuyết nguyệt, nhưng ở trong hiện thực, một người phụ nữ yêu kim chủ của mình chỉ có thể là bi kịch, mà cũng sẽ có vô số người thích nhìn đến những loại bi kịch như thế này."

Tú Cẩm cứ nhìn chằm chằm vào cô ta như vậy, ánh mắt như một con dao phẫu thuật chính xác và lợi hại.

"Có vẻ như, đem Lan Đình Phương hình dung thành kim chủ của cô cũng có chút không đúng cho lắm, phải nói rằng anh ấy càng giống người tài trợ của cô hơn. Tôi đoán, có lẽ, anh ấy vẫn chưa từng chạm qua cô."

Thư Tiểu Tiểu quay mặt đi, nhưng bàn tay bởi vì móng tay đâm vào mà từ lúc ban đầu đau đớn biến thành trạng thái chết lặng.

"Thư Tiểu Tiểu, hy vọng đêm nay sẽ khiến cô nhận rõ, hy vọng cô từ nay về sau có thể bắt đầu cuộc sống mới. Không nên cảm thấy không cam lòng, nếu cô cảm thấy không cam lòng thì sẽ càng hăm càng sâu, cô như vậy sẽ chỉ phá hủy chính mình."

"Trước đây, có một người phụ nữ đã từng xem Lan Đình Phương là một công trình hạng nhất, dùng thời gian mười năm không ngừng siêng năng xây dựng. Cô và tôi là cùng một loại người, chúng ta hiểu rõ hơn so với bất kỳ ai rằng chúng ta không có cái loại nghị lực, cũng không có cái loại bền lòng này, cho nên, đừng hy vọng xa vời là sẽ được Lan Đình Phương yêu, mà cho dù có tính là hy vọng xa vời đi chăng nữa, thì tình yêu của Lan Đình Phương cũng vĩnh viễn sẽ không rơi xuống trên đầu cô."

Thư Tiểu Tiểu không đáp lại, cô ta xuống xe, nhu thuận chờ Tú Cẩm ngừng xe xong, nói: "Đó là chuyện của người khác."

Những lời mà Tú Cẩm nói đối với Thư Tiểu Tiểu mà nói chính là chuyện của người khác, không có quan hệ gì với cô ta cả.

Cứ như vậy, Thư Tiểu Tiểu đi theo Tú Cẩm, cùng với Bách An Ny bị đưa đến mười hai tú phường. Đối với mười hai tú phường Thư Tiểu Tiểu có biết đến một chút. Hai năm trước, cô ta tình cờ gặp phải một việc rất thú vị ở Phong Lâm Các. Khẩu Gia Minh mang đến một người bạn, người bạn này mang theo tình nhân và gặp phải vợ mình cũng mang theo tình nhân đến, hai người còn thân thiết chào hỏi nhau. Sau này, Thư Tiểu Tiểu mới biết được hóa ra ở Phong Lâm Các có một nơi gọi là mười hai tú phường.

Mười hai tú phường, đúng như tên gọi, được pha trộn giữa phong cách cổ kính và thời thượng. Dưới tấm bình phong điêu khắc hình hoa mẫu đơn khổng lồ là những chiếc sofa cao cấp được mạ vàng của thời trung cổ, bên cạnh đó là quầy bar xa xỉ, phân tán trong ánh đèn là như có như không sự suy đồi cùng thối nát. Một vài người phụ nữ trang điểm xinh đẹp đang cùng bạn trai của bọn họ chơi bài ở trên chiếu bạc. Có người chia bài mặc đồng phục, nữ phục vụ kêu gọi, nhạc đồng quê và ảo thuật gia giải trí trên sân khấu.

Nhìn nơi này, Bách An Ny cảm thấy dường như mình đang bước vào câu lạc bộ Las Vegas.

Tú Cẩm gật đầu chào hỏi những người phụ nữ xinh đẹp kia, bọn họ ngay cả đáp lại có lẽ cũng không có mà chỉ tiếp tục chơi bài. Tú Cẩm cũng không hề để ý mà mang theo hai người bọn họ ngồi xuống sofa. Trên quầy bar, người đàn ông mắt xanh điều chế rượu tự động đem lên cho họ món rượu sở trường mà anh ta pha được.

Hơn mười phút sau, những người phụ nữ kia dường như không còn hứng thú chơi bài nữa, đồng loạt kéo bạn trai mình ngồi xuống sofa, ánh mắt của bọn họ đánh giá Bách An Ny cùng Thư Tiểu Tiểu, sau đó nhíu mày. Trong đó có một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đeo đôi khuyên tai từng xuất hiện tại triển lãm trang sức kỷ niệm 80 năm của Chanel đã bày ra thái độ không hài lòng: "Tú Cẩm, sao cô lại có thể đem những người như thế này đến đây?"

Dưới sự gợi ý của Tú Cẩm, những người đàn ông bên cạnh người phụ nữ đeo khuyên tai Chanel rất khéo léo dẫn dắt câu chuyện sang một chủ đề khác. Những người đàn ông bên cạnh những người phụ nữ xinh đẹp này cực kỳ xuất sắc, ai ai cũng đều là con lai, từ cơ thể, ngoại hình, khí chất, đến cách nói năng đều thuộc dạng đứng đầu. Không có gì đáng ngạc nhiên khi phí hội viên của mười hai tú phường hàng năm đều tăng vọt. Nhưng hiện tại, Bách An Ny không rảnh để ý đến những chuyện này, điều hiện tại làm cô ta lo lắng là Cố Liên Hảo gọi cô ta đến nơi này đến cùng là muốn làm gì? Còn đem cả Thư Tiểu Tiểu đến. Trong lòng cô ta lạnh lùng trào phúng, chẳng lẽ Cố Liên Hảo muốn để cho những người đàn ông ở nơi này đến quyến rũ hai người bọn họ?

May mắn thay, Cố Liên Hảo không để Bách An Ny tiếp tục lo lắng, khoảng mười một giờ, dưới sự dẫn dắt của Phòng Tổ Vọng và Khẩu Gia Minh, Liên Hảo mặc một chiếc váy dài đến đầu gối màu đen, mang tất đen, đội mũ đen khoan thai bước đến. Trên tai là đôi khuyên tai đính kim cương xanh tỏa ra ánh sáng chói lóa ở bên dưới ánh đèn.

Tú Cẩm đứng lên, giới thiệu với mọi người: "Một người bạn của tôi, Cố Liên Hảo, vừa mới về nước."

Mới đầu, những người phụ nữ xinh đẹp này vẫn cau mày nhìn vị khách không mời mà đến này, sau khi đánh giá xong một lượt, họ đều đồng loạt đem ánh mắt dừng ở trên viên kim cương màu xanh trên đôi khuyên tai của Liên Hảo, mày liền ngay lập tức buông lỏng ra.

"Thật không ngờ có một ngày có thể nhìn thấy ánh sáng hy vọng ở trên người của người Trung Quốc chúng ta! Đây chính là thứ dùng tiền cũng khó mà mua được." Người phụ nữ đeo khuyên tai Chanel không khỏi hâm mộ.

Bách An Ny cũng biết đến ánh sáng hy vọng, nó đến từ Vatican, từ viên kim cương lớn thứ chín thế giới cắt thành một trăm bốn mươi hai viên kim cương nhỏ, và được Đức tổng giám mục Vatican bảo quản. Người ta nói rằng cho tới năm ngoài, Đức tổng giám mục tổng cộng cũng chỉ đưa bốn mươi hai viên ra ngoài, trên thế giới này người có được nó cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tay Cố Liên Hảo cố ý chạm vào tai mình, mang theo một chút phờ phạc, nhẹ nhàng băng quơ: "Vừa mới rồi trước khi ra khỏi cửa, chồng tôi cứ nhất quyết bắt tôi đeo nó, nghe phu nhân nói như vậy tôi thật sự cảm thấy thật vinh hạnh."

Nghe Cố Liên Hảo cứ như thế nhẹ nhàng băng quơ nói ra một câu chồng tôi, Bách An Ny cảm thấy thật ghen tị. Giống như bất cứ người phụ nữ trên thế giới này, cô ta ghen tị Cố Liên Hảo có thể ở tại nhà Lan Đình Phương, ghen tị cô có thể dễ dàng khiến anh phải chạy hơn phân nửa thủ đô Bắc Kinh mua bánh dứa, bánh bà xã, càng ghen tị Lan Đình Phương đưa cho cô đôi khuyên tai ánh sáng hy vọng.

Phải biết rằng, cô ta vốn có khả năng sẽ được đeo đôi khuyên tai ánh sáng hy vọng kia, hơn nữa, Bách An Ny sẽ quý trọng nó hơn so với Cố Liên Hảo, mà không phải giống như cô thờ ơ không một chút quý trọng, giống như viên ánh sáng hy vọng kia cũng chỉ là hàng giả mua hơn một ngàn ở chợ.

"Chồng của cô là...." Người phụ nữ đeo khuyên tai Chanel ngập ngừng hỏi, ở xã hội thượng lưu, mạng lưới người với người chính là một chuỗi thức ăn.

Bên này, Thư Tiểu Tiểu cũng bắt đầu khần trương, không biết vì sao cô ta lại cảm thấy sợ hãi, cô ta sợ sẽ nghe được từ trong miệng người phụ nữ tên Cố Liên Hảo này nói ra một cái tên quen thuộc. Lúc này, Cố Liên Hảo đang dùng ánh mắt nhân nhật tuần tra ở trên người cô ta cùng Bách An Ny, sau đó, đối với người phụ nữ mang khuyên tai Chanel nói một cách đầy ái muội: "Phu nhân, lúc này không phải là lúc thích hợp đàm luận về chồng của chúng ta, có phải không?"

Những người phụ nữ xinh đẹp này đều hiểu ở trong lòng mà không nói ra, nở nụ cười.

Cố Liên Hảo nói với Khấu Gia Minh cùng Phòng Tổ Vọng: "Được rồi, nơi này không còn chuyện của hai người nữa, hai người có thể đi rồi. Còn có, cho anh ấy vào đi."

Những người phụ nữ này đều là người thấy gió chiều nào theo chiều đó, họ thấy Cố Liên Hảo tuổi còn trẻ mà đã đeo đôi khuyên tai ánh sáng hy vọng, lại còn có thể dễ dàng sai sử Phòng Tổ Vọng và Khấu Gia Minh, hai người rất xem trọng nam quyền này. Bất giác đánh giá người phụ nữ tên Cố Liên Hảo này là quý nhân có câu cũng không dễ gặp.

Người phụ nữ ngồi ở bên cạnh người đeo khuyên tai Chanel chủ động rót rượu cho Liên Hảo, dò xét: "Cố tiểu thư, trước mắt bây giờ xin phép tạm thời gọi cô là Cố tiểu thư."

"Có muốn tôi đề cử bạn trai giúp cô hay không?" Cô ta mỉm cười như có như không.

Ngay khi cô ta vừa mới nói xong, một thân ảnh thon dài xuất hiện ở cửa, từng bước bước về phía bình phong. Người đàn ông bước về phía bình phong với viên kim cương trên tai kết hợp cùng gương mặt tinh xảo lúc này dường như khiến bầu không khí nơi đây như biến thành cõi mộng.

Những người phụ nữ bởi vì sự xuất hiện của người đàn ông xinh đẹp này mà bỗng chốc quên luôn cả nói chuyện.

Thư Tiểu Tiểu theo bản năng đứng lên, nói một câu mà chỉ có cô ta nghe được: "Lan tiên sinh."

Mà Bách An Ny lúc này ngược lại rất tỉnh táo, mắt lạnh nhìn Cố Liên Hảo đang nở nụ cười có chút đắc ý.

"Tú Cẩm, anh ta là...." Dưới sự mở màn của người phụ nữ đeo khuyên tai Chanel, trong mắt những người phụ nữ kia bắt đầu lóe lên một tia hưng phấn, tựa như một nhóm thợ săn thấy được con mồi đã mơ tưởng từ lâu.

"Hay là để Cố tiểu thư tự mình giới thiệu đi." Tú Cẩm mỉm cười vuốt cằm.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Liên Hảo đi đến trước mặt Lan Đình Phương, khoác tay anh: "Người này chính là người yêu của tôi, đương nhiên, là cái loại người yêu chỉ thích hợp giấu đi."

Cô gờ bàn tay của mình lên, chiếc nhẫn trên ngón áp út phát sáng, cô nhìn chiếc nhẫn của chính mình với biểu cảm không thể làm gì khác hơn: "Tôi là người đã có gia đình, nhưng lại luyện tiếc anh ấy, trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy."

Cô kiễng chân, chồm người lên nhìn người đàn ông trong khuỷu tay mình, người đàn ông cúi đầu hôn lên môi cô, đáng yêu như một chú mèo mềm mại.

Tay Bách An Ny run rẩy, gắt gao nhìn chăm chăm vào người yêu cũ của mình. Thư Tiểu Tiểu thì mặt như tro tàn, trong đầu cô ta hiện tại giống như bị nhét vào một mớ hỗn độn. Trùng hợp, ánh mắt của Lan Đình Phương đang bị Cố Liên Hảo kéo bên kia cũng đang dừng ở trên người cô ta. Đầu tiên anh thoáng ngẩn ra, nhú mày, tiếp đó khóe miệng nâng lên. Một loạt biểu cảm biến hóa này gần như phát sinh chỉ trong phút chốc. Sau đó ánh mắt của anh tuần tra khắp một vòng, lại dịu dàng dừng ở trên người người phụ nữ đang kéo cánh tay mình, một lần nữa biến thành chú mèo mềm mại.

Bọn họ cùng nhau chen chúc trên chiếc ghế sofa đôi ở phía Tây, người đàn ông nheo mắt lại, ánh mắt hẹp dài, vừa có sự lười biếng của mèo vừa có sự sắc bén của sư tử, vừa giống một cậu bé hồn nhiên lại giống một người đàn ông gọi cảm, anh giống như một thể hỗn hợp làm cho người ta phải mê muội, đàn ông như vậy đối với phụ nữ mà nói không khác gì một món quà vô giá.

Nơi ngộp trong vầng son này dường như bởi vì sự xuất hiện của Lan Đình Phương mà bắt đầu khởi động mạch nước ngầm. Tú Cẩm trong lòng thở dài, cô ta không biết Cố Liên Hảo muốn làm trò gì, nhưng nhìn Thư Tiểu Tiểu ngồi ở một bên ngây ra như phỗng, trong lòng cô ta có chút không đành lòng.

Ánh mắt nóng bỏng của người phụ nữ đeo khuyên tai Chanel không kiêng kỵ dừng ở trên người Lan Đình Phương, sau đó khẽ nhủ thầm: "Sao tôi lại có cảm giác người này trông rất giống một người?"

"Tôi cũng thấy vậy, tôi cảm thấy anh ta rất giống Lan Đình Phương." Người phụ nữ ngồi ở bên cạnh người đeo khuyên tai Chanel vội vàng đáp lời, dường như là sợ mọi người không biết rõ, lại kích động nói thêm một câu: "Là ông chủ cực phẩm của Truyền thông Á Thái, mấy ngày hôm trước tôi còn nhắc tới anh ta."

Liên Hảo lạnh nhạt hớp một ngụm rượu, ngồi phịch ở trong lòng Lan Đình Phương, mỉm cười với những người xung quanh: "Từ khi tôi dẫn anh ấy về nước đến giờ, lời này tôi nghe không ít lần. Anh yêu, có nghe không, chắc là anh cảm thấy vinh hạnh lắm, Lan Đình Phương là người tình trong mộng mà cả phụ nữ và đàn ông đều bỏ phiếu bầu chọn."

"Điều này thật vinh hạnh." Anh cúi đầu khẽ hôn lên tóc cô.

Những ngón tay trắng nõn của cô nhẹ nhàng lướt quanh cổ áo somi của anh, dọc theo cổ áo dòi xuống xương quai xanh, sau đó đi xuống thêm một chút nữa.

Lan Đình Phương đến gần bên tai Liên Hảo, bắt đầu nói nhỏ: "Liên Hảo, em đừng chơi với lửa."

"Tôi thích chơi với lửa." Liên Hảo cười ngả ngón, ánh mắt nhìn về phía nơi Bách An Ny và Thư Tiểu Tiểu đang ngồi: "Đình Phương, tư vị này chắc là không mấy dễ chịu đi, nhưng mà phải làm sao bây giờ, trước kia tôi luôn bị Bách An Ny nói là cái đuôi đeo bám của anh, hiện tại, tôi muốn ở trước mặt cô ta hãnh diện một chút."

"Anh yêu, anh có nguyện ý phối hợp với em không?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Sau khi anh trở thành ký ức(41)

"Anh yêu, anh có đồng ý phối hợp với em không?" Liên Hảo nheo mắt nhìn Lan Đình Phương.

"Đương nhiên." Mọi Lan Đình Phương áp sát vào vành tai Liên Hảo: "Cho dù là đem cả mạng của anh cho em anh cũng nguyện ý."

"Lời ngon tiếng ngọt." Liên Hảo tránh đi, vành tai bị Lan Đình Phương chạm qua trở nên nóng bừng: "Đình Phương, nói không chừng kể tiếp tôi sẽ làm ra chuyện khác người?"

"Lại có chuyện gì sao em?." Anh mờ mịt hỏi.

"Đúng rồi, cô gái tên Thư Tiểu Tiểu kia là do tôi mời đến." Liên Hảo trào phúng ngẩng đầu lên, cô ngồi ở trong lòng anh, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Thư Tiểu Tiểu: "Đình Phương, tôi nghĩ, anh như bây giờ làm cho cô gái nhỏ người ta sợ muốn chết rồi, anh thật đúng là một người đàn ông khó lường."

Liên Hảo nghiêng đầu: "Không, phải nói là biến thái, anh vậy mà còn tìm một người có bóng dáng của Bách An Ny làm tình nhân. Hiện tại, hình tượng bạch mã hoàng tử trong mắt tình nhân nhỏ của anh chắc cũng đã tiêu tan rồi? Anh xác định anh còn muốn tiếp tục sao?"

"Đồ ngốc." Lan Đình Phương vô cùng cưng chiều nhẹ nhàng chạm vào tai Liên Hảo: "Cô ấy không phải là tình nhân của anh, cô ấy chỉ là một người không liên quan, chuyện này về sau anh sẽ giải thích với em."

Liên Hảo không thể nào hình dung được tâm trạng hiện tại của bản thân mình, cô nhớ tới lời mà mẹ mình đã từng nói, bà nói, lời nói dối so với không yêu còn ghê tởm hơn.

Không phải chỉ có phụ nữ mới biết thủ thân như ngọc, đàn ông cũng biết thủ thân như ngọc. Anh đã từng nói như vậy. Rõ ràng, lời nói ấy còn văng vẳng bên tai. Giống như khi đó ba cô bị cách chức, cái người đàn ông mà cô luôn luôn tin nhiệm kia đã nói với cô những gì? Ba đối với công việc của mình đã mất đi nhiệt tình. Giống như khi đó ở trong đêm tối, cô nhìn thấy ba mình cùng mối tình đầu của ông ta hôn tạm biệt, khi đó ba cô nói với cô rằng đó là một người đồng nghiệp cũ.

Rõ ràng, tình cảnh kia có bao nhiêu kỳ quái, thế nhưng Liên Hảo vẫn tin, bởi vì đó là người ba chính trực, trung thành mà cô vẫn luôn luôn tự hào.

Đã rất lâu rồi Liên Hảo không có nghĩ đến người đàn ông kia và vết thương mà ông ta tạo nên ở trong lòng cô có lẽ cả đời này sẽ không thể nào khép miệng lại được. Nhưng, Lan Đình Phương, chồng trước của cô luôn có biện pháp khiến cô phải nghĩ về anh hết lần này đến lần khác.

Những người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi ở đây dường như đã quên mất sự tồn tại của người bạn đồng hành với họ. Hoặc che giấu hoặc không cần phải che giấu đem ánh mắt nóng bỏng của mình dò xét ở trên người Lan Đình Phương. Có vẻ như, biểu hiện của người vừa rồi của Lan Đình Phương đã khiến cho bọn họ say mê.

"Anh yêu, đi rót rượu cho những quý cô xinh đẹp này đi, em tin chắc là bọn họ sẽ rất hưởng thụ sự phục vụ này của anh dành cho họ." Liên Hảo đẩy Lan Đình Phương ra.

Bách An Ny lúc này rốt cuộc không nhịn được đứng lên, cô ta muốn hung hăng tát cho Cố Liên Hảo vài cái tát tai, muốn mang Lan Lan của cô ta rời khỏi cái nơi xa hoa làm cho người ta ghê tởm này. Ánh mắt Lan Đình Phương nhẹ bỗng dừng ở trên người cô ta, Bách An Ny đỡ người ngồi trở về, làm sao cô ta lại không đọc hiểu ý tứ cảnh cáo ở trong mắt anh, chỉ cần cô ta dám về với thêm chuyện, như vậy thì, bọn họ liền chân chính kết thúc.

Đến cùng thì hiện tại chuyện quái quỷ gì đang diễn ra? Cố Liên Hảo dựa vào cái gì mà có thể đối với anh ấy làm ra chuyện như vậy!

Liên Hảo lạnh lùng nhìn sự tương tác của đôi người yêu cũ này, ánh mắt vừa chuyển, cô kéo Lan Đình Phương vừa muốn đứng dậy lại, đối với người đeo khuyên tai Chanel cười một cách vô cùng thân thiết: "Phu nhân, bạn trai của cô không tệ, có muốn đổi bạn trai một lúc hay không?"

Không ngừng đầu nhìn Lan Đình Phương, sắc mặt Liên Hảo mang theo một nửa chế nhạo: "Không biết phu nhân có nghe qua câu lạc bộ đổi vợ không? Hiện tại ở phương Tây rất thịnh hành trò này, nghe nói có rất nhiều ngôi sao tên tuổi đều là thành viên của câu lạc bộ đổi vợ, nếu vậy thì, nhất định là sẽ rất kích thích có đúng không? Đàn ông bọn họ có thể vui đùa, phụ nữ chúng ta vì sao lại không thể? Đúng rồi, người bên cạnh tôi này mọi người có thể gọi anh ấy là Lan Lan, bởi vì mọi người đều nói anh ấy lớn lên giống Lan Đình Phương, bạn bè của tôi cảm thấy chơi vui nên liền đặt cho anh ấy cái tên như vậy."

Đề nghị của Liên Hảo hiển nhiên gây đứng chỗ ngựa, người phụ nữ đeo khuyên tai Chanel cười cực kỳ thoải mái, cho dù gương mặt có trang điểm ti mỉ cũng không thể nào che giấu được nếp nhăn nơi khóe mắt của cô ta.

Bàn tay đang kéo Lan Đình Phương siết chặt đến mức đau đớn, Liên Hảo cau mày chỉ vào cửa: "Cửa ở bên kia, nếu anh cảm thấy không thể chơi nổi trò chơi này, vậy thì anh có thể lựa chọn rời đi."

Bách An Ny rốt cuộc nhẫn nhịn không nổi, cô ta nắm quyền đi tới trước mặt Lan Đình Phương, giống thật lâu trước kia, thuở bọn họ còn là thanh mai trúc mã, túm lấy vạt áo của anh: "Lan Lan, chúng ta đi."

Bách An Ny có bao nhiêu hy vọng có thể quay trở về khoảng thời gian tốt đẹp của bọn họ, đáng tiếc là cô ta vẫn là An An trước kia, nhưng Lan Lan đã không còn là Lan Lan nữa. Anh lạnh lùng phát tay cô ta ra, lạnh lùng nói:

"Tiểu thư, cô có vẻ vô lễ."

Bách An Ny tuyệt vọng nhìn Lan Đình Phương, lắc đầu và bật khóc. Lan Đình Phương đi lướt qua vai cô ta, chậm rãi đứng ở trước mặt người phụ nữ đeo khuyên tai Chanel, xoay người bốn mươi lăm độ, kéo cổ tay áo, những ngón tay thon dài chạm vào chai rượu ngon của Pháp, như một cuộc đối thoại thâm tình của nghệ sĩ dương cầm cùng những nốt nhạc đen trắng.

"Thưa quý cô, hãy để tôi rót cho cô một ly rượu!" Sóng mắt lưu động, mỉm cười: "Bất quá, chuyện đổi bạn trai này vẫn là nên miễn đi, tôi rất yêu người phụ nữ kia, nếu để cho người đàn ông khác ngồi ở bên cạnh cô ấy, tôi nhất định sẽ nổi điên. Quý cô, cô thấy như thế nào?"

Người phụ nữ đeo khuyên tai Chanel dường như bị giọng nói cùng với ngôn ngữ cơ thể của anh mê hoặc, cô ta vô ý thức gạt đầu, đàn ông như vậy giống như dòng nước màu xanh thẫm chảy trên biển Aegean, thần bí và trắng lệt.

Bách An Ny đỡ đầu đem ánh mắt chuyển qua khuôn mặt của Liên Hảo, cầm lấy ly rượu trước mặt, lúc này đây cô ta rất muốn đem ly rượu này hát vào khuôn mặt với biểu cảm thờ ơ kia Cố Liên Hảo. Bàn tay vừa mới chạm vào ly rượu, chợt nghe sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc mà cô ta vừa yêu vừa hận:

"Bách An Ny, nếu có một giọt rượu nào chạm vào trên người cô ấy, tôi thề, cô sẽ phải gánh vác hậu quả mà ngay cả chính cô cũng vĩnh viễn không dám tưởng tượng."

Nghe xem, anh đã nói cái gì? Có lẽ là đang uy hiếp? Đúng, là uy hiếp! Vì Cố Liên Hảo! Thật hoang đường! Ngày xưa vì một câu không thích Cố Liên Hảo của cô ta, anh ngay cả mắt cũng không nhìn nói với cô gái đeo bám trước mặt: "Cố Liên Hảo, An Ny không thích cô cho nên tôi cũng không thích cô".

Càng hoang đường là anh lại một lần nữa theo đuổi Cố Liên Hảo, anh vì Cố Liên Hảo làm tất cả mọi chuyện, còn thuận theo ý cô. Tình nhân? Anh hiện tại là tình nhân của Cố Liên Hảo? Còn có chuyện gì so với chuyện này buồn cười hơn, càng không thể tưởng tượng hơn? Chồng trước biến thành tình nhân của vợ trước?

Bách An Ny quay đầu chuyển sang nhìn người yêu cũ của mình, anh hồi đáp cô ta bằng một cái ốt, bóng lưng anh dường như so với trước kia càng mê người, trước kia....

Đứng ở nơi đó, Bách An Ny cảm thấy bản thân tựa như một lão binh xuất ngũ đang hoài niệm những ngày xưa cũ đã từng rất huy hoàng. Một khắc kia, Bách An Ny cảm thấy dường như cuối cùng cả đời cũng không thể chờ được Lan Lan của cô ta trở về nữa.

Đờ dãn di động bước chân, ánh sáng màu xanh trên tai Cổ Liên Hảo lưu động sáng rọi như đắm vào lòng Bách An Ny, ánh sáng hy vọng, tượng trưng và đại biểu cho sự chờ đợi cùng kiên nhẫn.

Bách An Ny kéo người dẫn đường, bước về phía cửa, phục vụ mở cửa cho cô ta, cô ta quay đầu nhìn lại, nhìn thế nào mà cô ta lại cảm thấy nơi này tựa như một ảo ảnh, một cơn ác mộng ảo ảnh.

Thẳng đến khi Bách An Ny mất hút, Tú Cẩm thở dài trong lòng, nhìn Thư Tiểu Tiểu bên cạnh. Thư Tiểu Tiểu ngồi nghiêm chỉnh, bàn tay che trên mặt nhưng lại một mảnh trầm tĩnh, cô ta che hai mắt, nhìn không ra vui buồn. Lúc ở bãi đỗ xe Thư Tiểu Tiểu nói ra câu đó là chuyện cũ của người khác, Tú Cẩm liền hiểu Thư Tiểu Tiểu có cùng dụng mạo với Bách An Ny nhưng lại có một linh hồn hoàn toàn bất đồng.

Tú Cẩm mắt lạnh nhìn Cổ Liên Hảo, cô ở nơi đó, ngồi thật yên tĩnh, ai cũng khinh thường cô, đến cùng thì cô đang nghĩ cái gì? Trái lại là Lan Đình Phương, biểu hiện của anh không khác gì người tình của thiên hạ, cùng người có lí tưởng thường ngày như hai người khác nhau. Những ngón tay thon dài của anh đã biến chiếc khăn màu trắng thành một đóa hoa hồng kiều diễm sau một vài động tác hoa cả mắt, những người phụ nữ này dường như đã quay về thời kỳ thiếu nữ của mình, hoặc thẹn thùng hoặc lướt mắt đưa tình, mà những gã nhân viên được cô ta thuê từ các câu lạc bộ lớn từ khắp nơi trên thế giới với một số tiền lớn lúc này dường như cũng đã quên mất các kỹ năng của bọn họ.

Lan Đình Phương hiện tại rất phù hợp với hình tượng người tình trong mộng mà một đám phụ nữ và đàn ông bầu ra một năm trước, xem ra, anh không chỉ mê hoặc được phụ nữ mà còn mê hoặc luôn cả đàn ông.

Lan Đình Phương vung tay, lắc vài cái và mở ra. Trong một loạt các động tác đẹp mắt, những cánh hoa hồng màu trắng rơi xuống từ đầu ngón tay của anh. Nụ cười rạng rỡ của anh đẹp không thua kém gì đóa hoa mẫu đơn nở rộ trên bình phong ở sau lưng anh, quốc sắc thiên hương.

Nếu những hành động lạ mắt này được thực hiện bởi những người đàn ông khác không khéo sẽ biến thành quá khoa trương, nhưng chúng được thực hiện bởi Lan Đình Phương, thành ra lại tràn đầy khuynh hướng cảm xúc, giống như một diễn viên thần tượng thông minh, đem một phần vừa đủ sự hoàn mỹ nhất trên người bọn họ phô bày ở trước mặt người xem, không nhiều hơn một ly, cũng không ít đi một hào.

Tú Cẩm không khỏi nhớ tới khoảng thời gian cũng là ở giữa đêm mùa hạ năm đó, Lan Đình Phương tựa vào trên ban công vẽ mặt kiêu căng nói: "Cái khoản tình nhân này tôi vĩnh viễn sẽ không trang bị".

Cô ta cười khò ở trong lòng, nhớ tới một câu nói, mọi người đều yêu thích những lời lẽ tầm thường và không quá xem trọng những lời hoa mỹ.

Mười hai giờ đứng, ánh đèn mờ dần, bốn ngọn đèn pha vuông đột nhiên tắt, thay thế cho chúng là sắc màu âm phát ra từ trần nhà, ánh sáng này hiển nhiên là đã trải qua xử lý đặc thù, mê ly và mờ ảo, khiến cho những người phụ nữ ở bên dưới ánh đèn trông có vẻ cực kỳ quyến rũ, cùng ngọn đèn đồng thời phát ra là âm nhạc xa hoa xung quanh họ.

Vừa qua mười hai giờ, buổi tiệc giữa khuya chính thức bắt đầu, đây là buổi tiệc vô cùng hoa lệ. Tú Cẩm kéo Thư Tiểu Tiểu bên cạnh đứng lên. Ở mười hai giờ rưỡi, vừa đến mười hai giờ, nơi này sẽ nghênh đón thời khắc cháy bỏng, nhóm hội viên có thể ở trong này chơi những trò chơi cực hạn, đương nhiên, trò chơi này không có khả năng xuất hiện bất kỳ người xem nào.

Tú Cẩm lễ phép nói lời chào tạm biệt với những người phụ nữ xinh đẹp kia, thật bất ngờ là Thư Tiểu Tiểu cũng nhu thuận đi theo phía sau cô ta, không kiêu ngạo không nóng nảy, không biểu hiện ra cảm xúc gì, thật đúng như lời mà vài giờ trước cô ta đã nói, đó là chuyện cũ của người khác.

Đến giữa vườn hoa tràn ngập mùi hoa hồng, Tú Cẩm ngừng lại, quay đầu, Thư Tiểu Tiểu vẫn một mực duy trì sự trầm tĩnh vừa rồi, lát sau, gọi cô ta một tiếng chị Tú Cẩm.

"Chị Tú Cẩm, chị nói người phụ nữ đem Lan tiên sinh trở thành công trình kiến trúc hạng nhất chính là Cổ Liên Hảo? Chị Tú Cẩm, chị cứ chờ xem, tôi cũng sẽ trở thành một kiến trúc sư xuất sắc."

Liên Hảo lần thứ hai cự tuyệt lời mời của một người đàn ông có thân hình cao lớn, cô vẫn duy trì tư thế vừa rồi, ánh mắt không chịu khống chế dừng ở trên người Lan Đình Phương. Lúc này, Lan Đình Phương đang cùng quý cô Chanel nhảy Tango. Lan Đình Phương quả đúng là một người có đầu óc thông minh, rõ ràng là bước nhảy có trục trặc nhưng lại cuồng nhiệt theo âm nhạc tựa như một tay nhảy lão làng, khiến người phụ nữ trong lòng cười khanh khách.

Dáng của người phụ nữ kia bảo dưỡng rất tốt, vòng eo cũng mềm mại, thắt lưng nhỏ, mông cong, dong đưa qua lại. Hai thân thể dây dưa ái muội, từ bên này chuyển tới bên kia, trông không khác gì hai con bướm hoa hoè. Bàn tay của người phụ nữ kia cuối cùng đặt lên mông Lan Đình Phương. Liên Hảo nhú mày, đối với hiểu biết của cô với Lan Đình Phương, anh sẽ đẩy cô ta ra, nhưng mà, không có, không chỉ không có, anh còn đưa đẩy mông của mình, có vẻ như rất thích thú.

Hắn là phải dời ánh mắt đi, vậy mà cô lại còn lơ đãng nhìn bàn tay cắt tia khéo léo kia như một con rắn trường từ mông của anh di chuyển về phía trước, có vẻ như, ngón tay cô ta đang chạm vào nút quần của anh, từ nút quần dời xuống, sau đó dừng lại. Âm nhạc chậm lại, hai người dán chặt vào nhau thong thả chuyển động.

Đúng lý ra là cô nên dứt khoát dời ánh mắt đi nhưng cuối cùng lại trở thành đứng lên. Dường như chỉ trong phút chốc Liên Hảo đã biến thành cô gái nhỏ mười mấy tuổi tính khí thất thường, phăng phăng đi đến trước mặt bọn họ, hung hăng nắm lấy bàn tay heo kia bỏ ra, sau đó lại hung hăng kéo tay Lan Đình Phương lại.

Chương 66: Sau khi anh trở thành ký ức(42)

Ở trước mắt mọi người, Liên Hảo cứ như vậy kéo tay Lan Đình Phương đi lướt qua chiếc bình phong xa hoa, xuyên qua hành lang gấp khúc. Người giữ cửa ăn mặc bảnh bao mỉm cười tháo nón xuống nghiêng người cúi chào: "Phu nhân, đi thông thả."

Liên Hảo đứng ở trước mặt người giữ cửa, kiễng chân, ngẩng đầu: "Nhìn cho kỹ, tôi không phải là phu nhân, ít nhất, tôi không phải là phu nhân trong suy nghĩ của anh."

Đúng vậy, ít nhất, cô sẽ không để cho những ngón tay của mình làm loạn, sẽ không đem tay đặt lên hông đàn ông một cách trắng trợn, cũng sẽ không....

Nghĩ đến đây, ánh mắt Liên Hảo nhìn xuống bụng Lan Đình Phương, người này hôm nay còn mặc quần da bó sát người, cái cô Tô Tử này đúng là một người phụ nữ không có hảo tâm, nói cái gì mà nếu Lan Đình Phương mặc quần da nhất định rất mẹ nó, xinh đẹp!!!

Đình đầu nghe thấy tiếng cười nhẹ của anh, anh nói: "Anh thấy rõ. Anh không có phản ứng. Nếu hành động kia là do Cố Liên Hảo làm, thì kết quả sẽ hoàn toàn khác."

Liên Hảo đỏ mặt, cũng không biết là vì chất còn còn lại hay là vì lời nói của anh.

Ra khỏi cái nơi ngộp trong vàng son kia, gió thổi qua, suy nghĩ đã có chút tỉnh táo, Liên Hảo cúi đầu im lặng không nói gì cứ một mực đi về phía trước. Hiện tại trong đầu cô cực loạn, còn mang theo một chút kích động. Tại sao mọi chuyện đều hết lần này đến lần khác trở nên trái ngược với những gì mà cô mong muốn? Rõ ràng là muốn cùng anh phân rõ giới hạn nhưng cuối cùng lại có vẻ càng dây dưa với anh nhiều hơn.

Vừa bước vài bước, đã bị anh ôm lấy từ phía sau, hơi thở anh gắt gao đè ép cô: "Liên Hảo, em đang ghen."

"Không có!" Liên Hảo không hề suy nghĩ nói.

"Những lời mà em nói ở khách sạn lúc đó lạnh lùng đến mức khiến anh thật sự sợ hãi." Giờ phút này, Lan Đình Phương tựa như một người sống sót sau tai nạn.

Trước đây, anh vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng được rằng sẽ có một người phụ nữ dễ dàng ảnh hưởng đến vui buồn của anh như thế, thiên đường hay địa ngục, tất cả chỉ vì một câu nói, một động tác, thậm chí một luồng tư tưởng trong lúc đó của cô mà định đoạt.

"Tôi không có ghen." Liên Hảo cũng không biết là nói cho anh nghe hay là nói cho chính bản thân mình nghe: "Chỉ là tôi nhìn không quen, tôi không thích những ngón tay làm móng loè loẹt kia."

Anh ở trên đỉnh đầu cô cười phì một tiếng.

"Được, được, em không có ghen, là vì em nhìn không quen, là vì em không thích nghệ thuật làm móng, thật ra anh cũng không thích."

Anh từ phía sau lưng di chuyển lên trước mặt Liên Hảo, cùng cô mặt đối mặt. Anh khẽ cúi đầu, ánh mắt như mỉm cười, những ngón tay dịu dàng vuốt lên chân mày cô.

"Liên Hảo, chúng ta về nhà thôi!"

Cảnh đêm như một tấm rèm mở ra ở sau lưng anh, hương thơm thoang thoang của vườn hoa hồng được thiết kế trên tầng cao nhất đang tỏa ra, những ngọn đèn thừa thốt trên giàn hoa khiến cho không gian giữa khuya trở nên lãng mạn và say sưa. Liên Hảo cảm thấy có làm thế nào cũng không thoát khỏi sự lôi kéo của anh, cứ như vậy để mặc cho anh nắm lấy tay mình rời khỏi Phong Lâm Các.

Lúc về đến nhà thì cũng đã gần rạng sáng. Ngọn đèn ấm áp, những con cá cảnh nhiệt đới có thể sánh với công viên hải dương Mỹ đang bơi qua bơi lại không biết mệt mỏi, Ca Ca nằm ở trên sofa ngủ say, trong đôi mắt của người đang đứng bên trái, Lan Đình Phương, người mà Cố Liên Hảo yêu mười năm, dường như muốn rơi lệ.

Khung cảnh này vì sao lại đến chậm như vậy! Trong mắt Liên Hảo cũng tụ đầy sương mù.

Một ngày mới lại đến đúng hẹn, xuyên qua rèm cửa sổ dày, Liên Hảo biết hôm nay nhất định lại là một ngày nắng đẹp. Cô chán ghét việc nằm ở trên giường như thế này. Ngăn người một lúc, trong phòng bếp có tiếng vang rất nhỏ, là tiếng nói chuyện của Lan Đình Phương và người giúp việc.

"Dì, dì không cần dọn phòng ngủ, vợ tôi còn đang nghỉ ngơi."

Một lúc sau, hình như người giúp việc kia hỏi một câu: "Lan tiên sinh, cơm trưa là làm cho vợ ngài?"

Lại một lúc sau nữa, tiếng bước chân và giọng nói của người giúp việc càng gần hơn, dường như đang đề cập tới: "Nếu con rể tôi mà đối xử với con gái tôi tốt bằng một nửa Lan tiên sinh thì tôi đã cảm thấy mỹ mãn."

"Dì, tôi trước kia so với con rể của dì còn muốn tệ hơn." Anh đã nói như vậy.

Sau khi người giúp việc rời đi, Lan Đình Phương liền bước vào phòng ngủ chính, cơ thể anh cọ qua cọ lại từ phía sau ôm lấy Liên Hảo, Liên Hảo theo bản năng lấy tay đẩy anh ra, cùng anh kéo ra một chút khoảng cách.

Anh dùng mũi cọ lên tóc Liên Hảo, nói:

"Thư Tiểu Tiểu không phải là tình nhân của anh. Chỉ là vì có một ngày cô ấy làm một việc giống hệt như việc mà em đã từng làm, cô ấy mang anh đi ngắm mặt trời mọc và hỏi anh câu hỏi giống như đúc câu hỏi của em. Sau đó, anh phát hiện gáy của cô ấy cũng có vết sẹo tương tự em. Vì thế, từ đó trở đi, anh tặng cho cô ấy rất nhiều rất nhiều thứ, những thứ mà anh nghĩ muốn tặng cho em. Anh cứ như vậy mà ở bên cô ấy. Không khéo là mọi người đều nói cô ấy cùng An Ny giống nhau. Hai người bọn họ đến cùng là giống hay không giống anh không quan tâm, anh chỉ biết là ở trong một cái nháy mắt đó cô ấy làm một hành động giống như đúc hành động của em và ở sau gáy có vết sẹo giống vết sẹo của em."

"Còn có...." Anh dè dặt nói: "Còn có, anh đã từng hôn lên vết sẹo sau gáy cô ấy, trừ việc này ra anh không có làm gì khác nữa cả."

Liên Hảo tiếp tục trầm mặc, anh cũng không có tiếp tục nói nữa, bọn họ cứ nằm như vậy, sau đó, một âm thanh vô cùng không hài hòa đã đánh vỡ sự trầm mặc này.

Bàn tay Lan Đình Phương trực tiếp đặt lên bụng Liên Hảo: "Liên Hảo, bụng em đang kháng nghị."

Khi Liên Hảo còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào thì anh đã ôm lấy cô, đem cô tới phòng tắm.

Trên bàn cơm có rau xanh, cháo trắng, còn có một số món ăn khai vị mua từ siêu thị. Lan Đình Phương đang múc cháo vào chén cho Liên Hảo.

Ngồi xuống bàn ăn, cô không buồn hé răng tiếp nhận cháo, đôi dưa, cái đĩa mà Lan Đình Phương đưa cho mình. Liên Hảo im lặng ăn, một lúc sau, cô nhú mồm, nhìn Lan Đình Phương ngồi ở đối diện đang ngây ngốc nhìn mình, hừ một câu: "Anh không ăn sao?"

Người ngồi ở đối diện mất tự nhiên sờ sờ tóc trên trán, nói: "À, anh quên mất."

Hành động vô tình này của anh vậy mà lại làm cho lòng Liên Hảo gọn sóng.

Bởi vì Liên Hảo cứ chăm chăm nhìn anh cho nên anh bối rối, ăn có chút vội vàng, thành ra bị sặc, cuối cùng nghẹn đến đỏ mặt chạy vào phòng tắm.

Phòng tắm truyền đến tiếng ho khan kiềm nén, Liên Hảo bước vào, đứng ở bên cạnh, tay vuốt lưng anh, giận dữ: "Ai bắt anh ăn gấp như vậy!"

Anh hàm hồ nói thầm: "Ai kêu em nhìn anh như vậy làm gì! Mỗi lần em nhìn anh như vậy trong lòng anh liền cảm thấy hoảng, sợ em nói em không muốn ở bên anh nữa."

Trái tim Cố Liên Hảo như bị đao cắt, cô chưa từng gặp qua một Lan Đình Phương như vậy, rất dè dặt cẩn trọng, rất biết nghe lời.

Đêm đến, đồng hồ dừng ở vị trí 11 giờ rưỡi, Liên Hảo lặng lẽ đem theo túi hành lý mà mình đã mang đến bước ra khỏi phòng ngủ. Lan Đình Phương đang ngủ trong phòng bên trái phòng ngủ chính. Liên Hảo nương theo đèn tường rón ra rón rén đứng ở trước cánh cửa khép chặt kia, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh cửa, nói nhỏ: "Thực xin lỗi, Đình Phương."

Đúng vậy, thực xin lỗi, Đình Phương, cô chỉ có thể làm như vậy, tiếp tục ngây ngốc ở bên cạnh anh thêm một phút một giây cô đều có khả năng bị đánh cho tơi bời.

Àm đạm, xoay người, toàn bộ đèn được trong nháy mắt sáng bừng, không một chỗ nào là không có ánh sáng. Đứng ở bên dưới ánh đèn, Lan Đình Phương cầm điều khiển đèn từ xa ngồi ở trên sofa trong phòng khách, mặt tái mét nhìn cô, trong mắt có sát khí, giữa chân mày mang theo phần nộ.

Dưới tình huống bất thành linh đó, Liên Hảo theo bản năng lùi lại vài bước, vài bước này khiến lưng cô dán chặt vào bên trên cánh cửa.

Lan Đình Phương cầm điều khiển trong tay tức giận ném xuống đất, tiếng vang chói tai kia khiến cho Liên Hảo phải nhắm hai mắt lại, gắt gao siết chặt túi hành lý trong tay.

Lan Đình Phương từng bước một hướng về phía Cố Liên Hảo, trong đêm khuya tĩnh lặng này, mỗi một bước chân của anh dường như đang dẫm đạp lên trái tim Liên Hảo, sâu lắng và nặng nề.

Anh đứng ở trước mặt cô, nâng cằm cô lên, như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống: "Cố Liên Hảo, mở to mắt ra nhìn anh."

Liên Hảo càng nhắm chặt mắt lại.

"Bởi vì muốn rời đi, cho nên mới đối xử với anh tốt như vậy, cùng nhau ra ngoài ăn tối, cùng nhau xem phim, để anh hôn em?" Có trời biết ở rạp chiếu

phim, khi môi anh chạm vào môi cô, sự ngọt ngào của cô khiến anh hoàn toàn say đắm.

"Sau đó, lại uống rượu cùng anh. Thì ra, em đã có chuẩn bị từ trước." Lan Đình Phương giờ này khắc này thật sự muốn giết chết Cố Liên Hảo, nếu như vậy, có phải mọi chuyện sẽ đi đến hồi kết?

"Cố Liên Hảo, có phải rất lạ là vì sao anh lại xuất hiện ở nơi này? Kỳ thực nói lạ cũng không đúng, từ khi em ở đây, cơ hồ anh mỗi ngày đều ngủ ở trong này. Hỏi anh vì sao ngủ ở trong này? Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ sợ em giống như tôi nay nửa đêm chạy trốn. Cố Liên Hảo, hiện tại chắc là em rất đặc ỷ? Đúng như lời em nói, ngay cả anh cũng thật không ngờ anh mẹ nó sẽ lưu lạc đến nông nổi này. Hiện tại, Cố tiểu thư, không, phải là Nguyên phu nhân, em vừa lòng chưa?"

"Hả? Em vừa lòng chưa?"

Gần nửa đêm, giọng nói của anh như mưa rền gió dữ, mà Liên Hảo thì lại cảm giác bản thân mình như một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh giữa mưa bão và xoáy nước, không biết phải làm thế nào cho phải.

"Đình Phương, anh không yêu tôi..." Liên Hảo mờ to mắt, nước mắt dọc theo khóe mắt điên cuồng rơi xuống.

Cuối cùng vẫn đem những lời này nói ra. Hầu hết đàn ông đều thường đem sự cảm động, cảm kích, thói quen, áy náy, quyến luyến, sự tôn trọng và kỷ ức để suy thành tình yêu.

"Anh không yêu em??" Lan Đình Phương giận đến bật cười, cười đến nỗi mỗi khối xương trên người đều đau nhói, chúng nó đang khanh khách chuyển động: "Cố Liên Hảo, nếu hiện tại trong tay anh có một con dao, anh thật sự muốn giết chết em. Không yêu em? Vậy thì vài ngày nay anh dốc sức làm nhiều chuyện ngu ngốc như vậy là vì cái gì? Chẳng lẽ em không biết là chỉ cần Lan Đình Phương không thích thì sẽ không bao giờ lãng phí một chút tình lực nào?"

"Không phải." Liên Hảo cố chấp nói: "Không phải, anh chỉ là muốn ở trên người tôi tìm kiếm sự quen thuộc."

"Sự quen thuộc?" Tay Lan Đình Phương "Oành" một tiếng đánh vào cánh cửa: "Lại là cái ý nghĩ quái quỷ gì?"

"Bách An Ny nói! Cô ta nói anh chỉ là muốn tìm sự quen thuộc ở trên người tôi!" Liên Hảo chăm chăm quan sát anh.

Lan Đình Phương nâng tay lên, uốn cong các ngón tay và sau đó gõ vào trán Liên Hảo: "Bách An Ny nói? Cố Liên Hảo, em có thể thông minh hơn được không?"

"Tôi cảm thấy Bách An Ny nói đúng!" Liên Hảo giằng co với anh.

Anh cảm thấy mình hiện tại không khác gì đang chơi gà.

"Được, được, được, Cố Liên Hảo, hiện tại anh sẽ cho em thấy Lan Đình Phương anh đến cùng thì yêu Cố Liên Hảo như thế nào."

Anh dễ dàng đem cô khóa chặt trong lòng, mở cửa, xem Liên Hảo như một món đồ mà quăng lên trên giường, chỉ với một cái nhấc tay, chiếc áo trên người anh được cởi bỏ.

Trong nháy mắt chặn ở trước mặt Liên Hảo, cố định đầu cô và buộc cô nhìn vào cánh tay anh.

"Cố Liên Hảo, mở to hai mắt nhìn rõ cho anh, tất cả những thứ này đều là do em ban tặng."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Sau khi anh trở thành ký ức(43)

Liên Hảo bị Lan Đình Phương ép vào phòng, anh hung hăng đem cô ném lên giường, cởi áo ra, sắp lại gần, để cô nhìn rõ cánh tay anh.

"Cố Liên Hảo, mở to hai mắt nhìn rõ cho anh, những thứ này đều là do em mà có."

Mọi thứ tựa như một thước phim quay chậm, Liên Hảo đờ đẫn chuyển động ánh mắt, từng chút từng chút một nhìn vào nơi anh chỉ, có một chút sợ hãi, cùng một chút cảm dỗ.

Ánh đèn nhọt nhạt rơi trên cánh tay anh. Trước đây, trên cánh tay bóng loáng kia không hề có mười mấy vết sẹo như vết đạn lớn nhỏ như vậy, những vết sẹo này cũng không dày đặc, phía trên có vài cái hơi mờ phải nhìn cẩn thận mới có thể thấy rõ, ở giữa có vài cái rất rõ ràng, phía dưới cùng có một cái nhìn có vẻ dữ tợn, chúng phân tán rải rác trên cánh tay anh.

Liên Hào ngơ ngác nhìn.

Trong mắt Lan Đình Phương có sự chặt vật, tựa như chúa tể sơn lâm mất đi móng vuốt và răng nanh.

"Ngày 8 tháng 8 năm 2008, với tư cách là người lãnh đạo của một công ty tư nhân, anh được mời đến tham dự hội nghị thượng đỉnh truyền thông báo chí thế giới và trở thành một trong số mười người trong ba trăm người được mời có cơ hội diễn thuyết trong thời gian mười phút, người tổ chức thậm chí còn dành cho anh thời gian nhiều hơn năm phút so với chín người còn lại. Diễn thuyết kết thúc, tiếng vỗ tay kéo dài trong ba phút. Cuối cùng, một vị tiền bối mà anh sùng bái nhất xưa nay chưa từng có ở trước mặt mọi người nói rằng trong mười năm tới anh có thể sáng lập ra một vương quốc truyền thông có thể cạnh tranh với phương Tây. Đêm đó, anh rất cao hứng nên uống không ít rượu, trở lại khách sạn, anh cảm thấy bản thân mình nên nói với em một chút gì đó, chẳng hạn như khoe với em về những thành tựu của anh, chẳng hạn như, cùng em nói tiếng cảm ơn, chẳng hạn như, giả vờ hỏi em có khỏe hay không, hoặc là nói với em, Liên Hào, anh hối hận. Một khắc kia, khi nhận tờ giấy thỏa thuận ly hôn từ trong tay luật sư anh liền bắt đầu hối hận, vô cùng vô cùng hối hận. Sau đó, sẽ nói với em, Liên Hào, trở về đi, chúng ta bắt đầu một lần nữa."

"Thế nhưng, khi anh cố lấy dũng khí gọi vào số của em, dãy số ấy không thể nào gọi được. Vì thế, anh gọi cho Kha Oánh. Người phụ nữ xấu tính kia đem anh ra mắng không ra gì, cô ấy mắng anh là rác, là ôn thần, cô ấy nói một người rác rưởi như anh không xứng với em, hơn nữa, em cũng sẽ không thể ở cùng với anh. Số điện thoại không gọi được kia là một chứng minh. Cô ấy nói nếu anh quả thật có lòng trắc ẩn thì nên buông em ra cho em một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, cô ấy còn nói đây là việc mà anh phải làm, coi như là anh bù lại thua thiệt cho em. Cô ấy nói chuyện xui xẻo nhất đời này của Cố Liên Hào chính là gặp Lan Đình Phương."

"Sau đó, tất cả sự vui sướng của anh đều biến mất. Anh cảm thấy Kha Oánh nói rất đúng. Khi anh biết Kha Oánh nói đúng, anh khó chịu cực kỳ, tựa như anh đang tiến vào một cái động tối không có không khí."

Tay Lan Đình Phương chậm rãi xoa vết sẹo trên cùi trên cánh tay mình, rừ mắt xuống, anh nói:

"Lúc đó anh đang hút thuốc, sau đó, cũng không biết thế nào mà thuốc trong tay anh lại dụi vào nơi này, điều thuốc kia mang đến đau đớn như cú anh ra từ trong động tối. Đường như, kể từ đó trở đi mọi chuyện đã không thể vẫn hồi được nữa."

Ngón tay anh vuốt ve vết sẹo này, chuyên chú, chuyên tâm, tựa như một nghệ thuật gia đang giảng giải về tác phẩm của mình, hoặc là nhà nghiên cứu y học đang giải quyết vấn đề nan giải của họ.

"Kế tiếp, cái này là ở thời điểm mừng năm mới làm ra. Anh nhớ tới năm ngoái vừa về đến nhà, nghĩ là có thể nhìn thấy em cùng em mừng năm mới, nhưng khi đó trong nhà lại vắng tanh không một bóng người, vì vậy anh liền nổi điên. Kế tiếp nữa, cái này là của ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta. Tự bản thân anh biết anh như vậy là không bình thường, nhưng mà có quan hệ gì đâu? À, đúng rồi, cái ở phía dưới này là khi đó đưa em đến bên Nguyễn Anh Hùng làm ra, về phần cái này....."

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa.." Liên Hào đau đớn thốt lên, bịt kín tai mình lại.

"Được rồi, được rồi, chúng ta không nói nữa." Lan Đình Phương dịu dàng nói, nâng tay lau nước mắt cho Liên Hào.

Cuối cùng, anh đem nước mắt cô lau sạch sẽ, nâng mặt cô lên, hồi lâu, anh nói:

"Liên Hào, nếu như thế này cũng không gọi là yêu, vậy thì, anh thật sự không biết cái gì mới gọi là yêu."

Vì thế, lại có nước mắt từ trong hốc mắt Liên Hào trào ra.

Ngón tay cô cẩn thận chạm vào những vết sẹo trên cánh tay anh, cau mày, hít hít mũi, sau đó nói:

"Đình Phương, anh thật sự không có chạm qua Thư Tiểu Tiểu? Anh thật sự cũng chỉ tặng một số thứ cho cô ấy thôi sao? Còn có, Đình Phương, thời điểm anh đuổi theo Bạch An Ny cả một vòng trái đất anh có lên giường với cô ấy hay không? Những phóng viên đó đã chụp được ảnh các người rời khỏi khách sạn."

Lan Đình Phương cười, trong mắt anh lóe lên một tia sáng. Anh kéo tay cô dọc theo cánh tay đi đến ngực, qua xương sườn, qua bụng dưới và dừng lại một chút, sau đó nắm chặt bàn tay đang muốn chạy trốn của cô.

"Liên Hào, sau khi em đi, nó tựa như một đứa nhỏ biết nhận thức, vô cùng cố chấp, sự siêng năng cũng chỉ dành cho một nơi duy nhất mà nó muốn đến."

"Liên Hào, khi anh nghĩ đến em, nó cũng nghĩ đến."

Liên Hào ngẩn ngơ, sau đó nhiệt độ dưới bàn tay đột nhiên cao lên, sau đó nữa là đứa nhỏ cố chấp kia ngẩn đầu.

Liên Hào tuy hoảng nhưng không có bỏ tay ra, mà dùng tay bóp một cái. Anh thở dài, ản ản hừ một tiếng. Liên Hào giương mắt, người nọ so với cô cũng không tốt bao nhiêu, gương mặt trắng nõn đỏ lên như ản phải ột.

Liên Hào quỳ gối, chòm người lên, nghiêng đầu, hôn môi anh.

Hai cơ thể giống như hai linh hồn song sinh có tâm hồn kết nối tương thông với nhau, khi môi Liên Hào chạm vào môi anh, tình triêu điên cuồng kéo đến, đầu lưỡi anh tựa như thủy triều, không biết mệt mỏi cuốn lấy, dây dưa với đầu lưỡi của cô. Cho đến khi hơi thở của anh tràn ngập khoang miệng cô, lúc này anh mới lưu luyến chuyển qua vành tai.

Liên Hào thở gấp, ngay cả những đầu ngón chân cô cũng đang run rẩy. Tư thế hiện tại của bọn họ có chút vụng vọ, lúc này cô đang trong tư thế nửa quỳ, bàn tay bởi vì bị anh cố định ở... mà vô cùng xấu hổ.

Vừa cử động, Liên Hào đã bị Lan Đình Phương thô bạo áp ở trên giường. Anh thô lỗ xé quần áo của cô, xé toạc áo ngực của cô ra, bàn tay cũng không một chút thương hương tiếc ngọc xoa lên bộ ngực. Sau đó, răng anh cũng không hề thương hương tiếc ngọc cắn lên đỉnh ngực cô, đầu lưỡi cuốn lấy một cách khiêu khích, tựa như một con rắn nhỏ gặp được thức ăn mà nó yêu thích.

Đầu óc Liên Hào nhu muốn nổ tung, cơ thể giống như rơi vào trong biển lửa, một nửa là đau đớn một nửa là cuồng hoan.

"Đình... Đình Phương, nhẹ... Nhẹ chút.. Xin anh..." Liên Hào nói không thành tiếng.

Liên Hào cầu xin như vậy cũng không khiến cho người đàn ông trên người mình thương hương tiếc ngọc dừng lại, động tác của anh càng trở nên thô lỗ, bàn tay càng vội vàng chuyển đến nút quần jeans của cô. Vì là quần jeans bó sát người, hơn nữa Lan Đình Phương rất gấp, gỡ một tay không được, anh vậy mà tức giận muốn dùng hai tay kéo ra. Dùng một chút lực, hai người ôm nhau té từ trên giường xuống đất. Họ rơi xuống thảm lông, biến thành anh ở trên cô ở dưới.

Nhìn ánh mắt sáng quắc của nhau, trong ánh mắt cả hai đều có tình triều nồng đậm.

"Còn trốn không?"

"Không trốn!"

Giây tiếp theo, họ lại bắt đầu thay đổi vị trí. Anh ở trên cô ở dưới. Tay Lan Đình Phương lại một lần nữa đặt lên nút quần của Liên Hào, hiển nhiên, chiếc nút này cũng vẫn không muốn hợp tác với anh, Liên Hào hất tay Lan Đình Phương ra, hừ mũi: "Để em."

Nút quần được gỡ ra, Lan Đình Phương vừa mắng cái nút không chịu hợp tác kia vừa vội vàng kéo quần jeans của Liên Hào xuống. Thời điểm đi vào anh cũng không có một chút thương hương tiếc ngọc nào. Còn mặc một nửa quần cứ như vậy mà vọt vào.

Cô vẫn khít khao như lần đầu tiên đi vào, nhận thức này khiến trong lòng Lan Đình Phương dễ chịu một chút, đồng thời, anh cũng trở nên phần nộ. Người đàn ông kia nhất định cũng đã ở trên người cô thể nghiệm cái loại mất hồn tận xương này. Anh càng dùng sức thúc sâu vào trong cơ thể cô hơn, cố gắng xóa sạch hết dấu vết của người kia trên cơ thể này.

Thời điểm anh đẩy vào, Liên Hào đau đến nhăn mũi lại, ngón tay siết chặt, muốn bấu víu vào một cái gì đó để giảm bớt cái loại đau đớn này, nhưng lại không biết nên bắt lấy cái gì, hai tay cứ lơ lửng ở giữa không trung, không chỗ đặt. Cuối cùng, cô vòng tay ôm lấy lưng anh, cơ hồ là khi tay vừa chạm vào người anh, cùng lúc đó, anh liền bắt đầu chuyển động.

Dưới lưng là tấm thảm lông cừu thủ công của Thổ Nhĩ Kỳ, mềm mại, giống như nằm ở trên một đám mây, nhưng người đàn ông ở trên cơ thể cô dường như cố tình muốn đem nơi này biến thành một lò mổ. Đúng vậy, là lò mổ. Thoạt nhìn, anh dường như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống, mỗi một lần va chạm đều giống như muốn làm gãy xương của cô.

Cùng anh kết hôn sáu năm, Liên Hào chưa từng cảm nhận được Lan Đình Phương còn có một mặt thô lỗ vội vàng xao động như vậy. Đây... Được rồi, là tục tằn vội vàng xao động. Biểu hiện của anh không khác gì một gã du côn, hung hăng mù quáng, chỉ một mực lao đầu về phía trước.

Dù sao cũng đã ba năm không có làm qua việc này, Lan Đình Phương điên cuồng quá thật khiến Liên Hào không thể nào tiếp thu được, cô không khỏi nhú mày. Anh lập tức hôn xuống mi tâm của cô, động tác cũng chậm lại, chậm chậm, từng chút từng chút một hôn cho đến khi chân mày cô không còn nhú lại nữa. Mỗi anh hôn dọc theo chân mày đi đến bên tai cô, thủ thi: "Xin lỗi em, Liên Hào. Kể từ sau khi em rời đi anh không có làm qua, nhất thời không kiềm chế được."

Kể từ sau khi em rời đi anh không có làm qua, nhất thời không kiềm chế được! Một lời thú nhận quá đổi tuyệt vời!

Bàn tay đặt ở trên lưng anh nhẹ nhàng di chuyển đến cổ, ôm lấy, khom người, hôn từ huyệt thái dương anh đi xuống, hôn dài đến tai, đầu lưỡi cô khẽ liếm, trong nháy mắt, anh giống như bị điện giật, gầm nhẹ một tiếng, cả cơ thể ở trên người cô không ngừng run rẩy.

Cô duỗi chân ra, đầu ngón chân kẹp lấy một phần quần còn vướng trên đùi anh, từng chút từng chút một kéo xuống, thành công cởi xong quần của anh. Đầu ngón chân cô bắt đầu trêu chọc, dọc theo bắp chân hướng lên trên bắp đùi trong, đặt lên chỗ cực nóng kia, nhấn nhấn, thành công thấy được biểu cảm muốn sống không được muốn chết không xong của anh.

"Cố --- Liên --- Hào ----" Anh nghiêng răng nghiêng lợi: "Em đừng khiến anh phải phát điên."

Liên Hào mỉm cười.

Cuối cùng, vẻ đẹp của Cố Liên Hào khiến Lan Đình Phương không thể nào kiềm chế được. Cuối cùng, Cố Liên Hào khiến cho Lan Đình Phương mê một thân hồn điên đảo.

Tấm thảm thủ công Thổ Nhĩ Kỳ trở thành vườn địa đàng nguyên thủy nhất của đôi nam nữ. Lan Đình Phương cư xử như một con sói phần khích, vài lần Liên Hào ở dưới người anh liền tiếp cầu xin tha thứ, mà mỗi một lần cầu xin đều sẽ đổi lấy một lần tiến vào càng sâu càng mạnh của anh.

Anh còn thích trêu chọc cô như trêu chọc một con mèo: "Liên Hảo, em thích không?" Khi cô không trả lời, anh sẽ cố ý để cô mở miệng nói ra từ thích.

Cuối cùng, Liên Hảo rốt cuộc oán hận lưu lại dấu răng của mình ở trên bờ vai anh.

Sau khi kết thúc, anh ôm cô lên giường. Dưới ánh mắt sáng quắc của Lan Đình Phuong, cô hơi hơi đỏ mặt, và kết quả là rước lấy một trận cười nhạo của anh. Tay anh không chịu ở yên, len vào dưới chăn, nắm lấy ngực cô.

"Lan Đình Phuong, từ khi nào thì anh biến thành động vật ăn thịt rồi?" Liên Hảo tức giận, hất tay anh ra: "Không phải trước kia anh rất khô khan sao?"

Anh lật người lại, đè lên người Liên Hảo, tay lần đến đùi cô, dọc theo sườn đùi, đưa ngón tay đi vào.

"Liên Hảo, không giống nữa..."

Mặt Liên Hảo nhanh chóng biến thành gà chọi, cái người này.....

"Trước kia là sung sướng đơn thuần, hiện tại là say mê, là trầm mê, trầm mê đến nỗi muốn anh đem mạng của anh cho em, anh cũng nguyện ý."

Lúc này mặt Liên Hảo đã đỏ như muốn nhỏ máu, lại nghe anh nói:

"Liên Hảo, chúng ta lại làm một lần nữa..."

"Anh điên rồi.. Vừa mới xong..."

"Suýt... Vừa rồi là ở trên thảm, bây giờ là ở trên giường. Không phải mọi người đều nói là lên giường thôi sao? Trên thảm không tính..."

"Lan Đình Phuong, anh..."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Sau khi anh trở thành ký ức(44)

Vào chủ nhật, một cuộc điện thoại của Lan Đình Phuong đã buộc Phuong Hữu Vi, người đang có dự định sẽ cùng con trai của mình có một ngày nghỉ vô cùng hoàn hảo phải ngay lập tức quay trở lại công ty. Thứ hai, hội nghị lâm thời bị dời đến chiều chủ nhật, nhân viên khắp công ty trở nên dè dặt cẩn trọng hơn, cho rằng Boss đại nhân lại có chuyện gì đó không hài lòng, gần đây đều truyền tai nhau chuyện Boss trở nên hi vọng vô thường. Một thời gian trước anh còn không khác gì một thùng thuốc súng, chẳng hạn như phẩy tay áo bỏ đi trước mặt người phụ trách mảng quảng cáo Châu Âu, đem một nhân viên thực tập mới của công ty mới thực tập được hai tuần mắng xối xả, còn ở trước mặt mọi người châm chọc cô ta là dựa vào việc mình là thiên kim tiểu thư con quan chức cấp cao dựa vào quan hệ mới được vào công ty, thậm chí còn đuổi một vị nữ minh tinh có giá trị thương mại cao nhất Trung Quốc ra khỏi cửa, còn bỏ lại một câu bình hoa rồi sẽ nhận rõ giá trị của bình hoa, khiến cho nữ minh tinh kia bỗng chốc trở thành trò cười của toàn Bắc Kinh.

Sau khi họp xong Phuong Hữu Vi thật vất vả mới tìm được một cơ hội xâm nhập vào phòng làm việc của Lan Đình Phuong. Ở trên hội nghị Boss rất kỳ lạ, xuyên suốt toàn bộ quá trình đều có thể nhận ra khỏe mỗi anh như có như không mỉm cười, quả thật có thể đem đám nam nữ trong công ty toàn quân tan rã chỉ trong nháy mắt. Sau khi đề ra mục tiêu nhất định phải giành cho bằng được những tin tức nóng độc nhất vô nhị, anh vội vàng trở về văn phòng. Ở trong phòng ngày người gần một giờ mới thấy anh đi ra, lúc đi ra trên khuôn mặt xinh đẹp kia có biểu hiện rất lạ, trong sắc trắng có lẫn chút hồng hồng, chuyện này, Phuong Hữu Vi lại bắt đầu tò mò, chính xác là vô cùng vô cùng tò mò.

Máy tính cá nhân của Boss giống như là một quyển The Da Vinci Code, bộ giải mã đều là những đề tài khó liệt. Phuong Hữu Vi quen thuộc đi thẳng đến chủ đề, thông qua lịch sử sử dụng máy tính ghi lại bày ra trước mắt, Phuong Hữu Vi suy đoán----

Rốt cuộc, rốt cuộc thì Boss đại nhân cũng đã "áy áy" vợ cũ.

Nhìn đi, nhìn đi, anh đã tải xuống cái gì, 《 Vấn đề vợ chồng tư mật》《 Một trăm câu hỏi nam nữ》《 Một người đàn ông ở trên giường làm thế nào để thể hiện bản thân?》《 Không gian đàn ông》《 Phụ nữ thích nhất tư thế nào?》《 Tôi hiểu lòng phụ nữ》.

Ôi trời ơi... Phuong Hữu Vi ghen hống nhìn trần trời, người cao quý thanh lịch như Lan Đình Phuong, người không nhiễm bụi trần như Lan Đình Phuong, thì ra là như vậy như thế, như thế như vậy.

Vừa bước ra khỏi văn phòng, anh ta liền gặp phải Lan Đình Phuong đang đẩy cửa bước vào, thấy anh nhú mày, Phuong Hữu Vi ngay lập tức bày ra biểu cảm tự nhiên sửa sang lại văn kiện trên bàn, sau đó xem như không có việc gì rời khỏi văn phòng. Nán lại trước cửa văn phòng, Phuong Hữu Vi chăm chú nhìn Lan Đình Phuong đứng ở trước cửa sổ, đang cúi đầu gọi điện thoại.

"Em đang làm gì?" Anh dùng thái độ vô cùng âu yếm nói với người ở đầu bên kia điện thoại.

Ra khỏi cửa, Phuong Hữu Vi dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được vị kia nhất định là đang tự mình gọi điện thoại cho vợ cũ. Cái chuyện gương vỡ lại lành kia hẳn là đi một vòng rồi cũng sẽ có được một kết thúc có hậu, đúng không?

Lúc Liên Hào nhận được điện thoại của Lan Đình Phuong thì cô đang ngồi trên ghế phó lái bên cạnh Tô Tứ. Liên Hào mắt tự nhiên nhìn Tô Tứ, còn Kha Oánh thì đã sớm đem lỗ tai mình áp sát vào điện thoại.

"Cùng Kha Oánh và Tô Tứ ra ngoài ăn cơm." Liên Hào nhỏ giọng nói. Trải qua một đêm nóng bỏng, Liên Hào cảm thấy giọng Lan Đình Phuong từ loa truyền đến cũng mang theo ái muội.

"Anh cứ nghĩ em sẽ ở nhà đợi anh." Giọng Lan Đình Phuong nhanh chóng suy sụp. Sau khi anh nói xong những lời này thì nghe được tiếng cười lớn ở đầu dây bên kia, sau đó nghe được cô nàng đang mang bầu Kha Oánh kia không đứng đắn nói ra một câu:

"Lan Đình Phuong, buổi sáng hôm nay anh rất là đáng yêu..."

Lan Đình Phuong như là gặp phải quỷ, nhanh chóng cúp điện thoại. Chết tiệt, buổi sáng hôm nay? Lan Đình Phuong biết chuyện mà bản thân anh đã trải qua lúc sáng sau này ở trước mặt hai cô nàng sắc nữ Tô Tứ và Kha Oánh kia nhất định đã hoàn toàn không còn hình tượng gì.

Hôm nay buổi sáng lúc anh thức dậy, nhìn thấy cô nằm ở trong khuỷu tay của mình, mềm yếu, cực kỳ đáng yêu, quyến rũ. Anh đã từng nghe qua phụ nữ đáng yêu thì sẽ không quyến rũ, phụ nữ quyến rũ thì sẽ không đáng yêu. Nhưng trong buổi sáng này, Lan Đình Phuong cảm thấy người phụ nữ của anh không chỉ có đáng yêu mà còn vô cùng quyến rũ, không chỉ có quyến rũ mà còn câu người, không chỉ có câu người mà còn có sự hồn nhiên, tất cả những điều tốt đẹp mà anh có khả năng tưởng tượng ra dường như đều có ở trên người Cố Liên Hào.

Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi ước chừng chính là như thế!

Tiếp đó, Lan Đình Phuong cảm thấy việc tất yếu mà bản thân anh nên làm là bắt đầu tập thể hình. Nghe nói, tuy ngoài miệng phụ nữ sẽ không nói ra nhưng ở trong lòng họ đều sẽ khản thiết hy vọng người đàn ông của chính mình sẽ có dáng người làm cho người ta phải phun máu mũi giống như người mẫu nam trên tạp chí. Vì thế, Lan Đình Phuong rón ra rón rén đi lên lầu tập thể hình.

Sau nửa tiếng đồng hồ luyện tập đồ mồi hôi như mưa, anh bắt đầu chiêm ngưỡng dáng người của mình trong gương, không biết có phải có tác dụng rồi hay không, Lan Đình Phuong cảm thấy mình ở trong gương không khác gì hình mẫu của Apollo. Với những đường cong hoàn mỹ giống như Apollo, Lan Đình Phuong quyết định đi quyến rũ Cố Liên Hào. Tốt nhất là làm cho Cố Liên Hào nhất thời không kiềm chế được mà đem anh đẩy lên giường, đương nhiên là ở trên thảm cũng tốt.

Ai có thể ngờ được là Cố Liên Hào không có ở trên giường. Lúc anh bước ra khỏi phòng thì nghe được âm thanh thông báo cửa điện tử đang mở, vì thế, anh bắt đầu tạo một cái tư thế mà anh tự cho là cuồng dã câu người, còn cố ý đem quần kéo xuống giống với hình tượng của Brad Pitt trong một quảng cáo trước đây. Anh đã từng nhìn thấy hình ảnh Brad Pitt mặc một chiếc quần hơi kéo xuống trong một tờ áp phích ở bãi biển, nghe nói điều mà phụ nữ muốn làm nhất khi xem qua tấm áp phích kia là kéo quần của anh ta xuống. Anh hy vọng Cố Liên Hào cũng là một phụ nữ có suy nghĩ như vậy, đương nhiên, quần của đối tượng mà Cố Liên Hào muốn kéo phải là Lan Đình Phuong.

Ngay khi cánh cửa vừa được mở ra, Lan Đình Phuong chết đứng, Liên Hào chết đứng, đi theo phía sau Liên Hào, Kha Oánh và Tô Tứ cũng chết đứng. Có thể nào Liên Hào cũng không thể nào hiểu được, cô chỉ là xuống dưới lầu đón Kha Oánh và Tô Tứ, vừa lên đến liền gặp được cảnh tượng quá đổi hoạt sắc sinh hương.

Sau đó, Tô Tứ không một chút e lệ nào nuốt nước miếng một cái ực, miệng thốt ra: "OMG, thật muốn gục dưới quần của anh ấy."

Lan Đình Phuong tức giận trừng mắt liếc nhìn cái người phụ nữ không biết giữ mồm giữ miệng kia. Thật không ngờ bản thân anh muốn quyến rũ Cố Liên Hào, thế nhưng lại dùng cái cách quá mức buồn cười như thế.

Đến khi Liên Hào đã mặc vào chiếc váy trang trọng ngồi ở một bên, cùng Kha Oánh nói chuyện vô cùng thân thiết, kết quả không hiểu sao lại chọc cho cái cô họ lý hạo sắc Tô Tứ này cứ nhìn chăm chăm trên người cô cao thấp tìm tòi, ánh mắt kia tuyệt đối không thua không kém gì máy kiểm tra an ninh điện tử của sân bay New York.

Trong lúc Lan Đình Phuong còn đang ở đây ảo não thì ở bên kia, ba người phụ nữ cũng đã đang cười lăn cười lộn, đương nhiên, người cười nhiều nhất chính là Tô Tứ, cô ấy dùng xe lại, tựa đầu vào trên tay lái, cười đến run rẩy hết cả người.

"Cái tên Lan Đình Phuong này sao lại có thể thú vị như vậy chứ?" Cô ấy vuốt tay lái, cười nói: "Cố Liên Hào, chồng cũ của cô rất đáng yêu."

Hả?... Đáng yêu? Liên Hào xấu hổ nhìn thoáng qua Kha Oánh, Kha Oánh gật gật đầu tỏ thái độ đồng tình. Được rồi! Cô cũng thừa nhận, Lan Đình Phuong đúng là có chút đáng yêu, chẳng hạn như, chiếc quần của anh, chẳng hạn như, tư thế mà anh bày ra, tư thế kia quả thật đúng như lời Tô Tứ nói, so với Pitt còn Pitt hơn, tuy rằng làn da có hơi trắng một chút, nhưng tuyệt đối là phong tình vạn chủng. Được rồi! Khi Lan Đình Phuong bày ra bộ dáng kia, Liên Hào quả thật là có chút muốn cởi quần của anh, lại nghĩ đến bộ dáng kia lại để cho hai người phụ nữ khác nhìn thấy, đến bây giờ trong lòng cũng không mấy thoải mái.

Ngày nghỉ còn bắt phải tăng ca, Phuong Hữu Vi đẩy một bụng bực tức cùng Lan Đình Phuong đẩy mặt hoa đào hình thành hai sự tương phản mãnh liệt. Trong khi còn đang cùng các quản lý cấp cao đến từ Tokyo tiến hành cuộc họp qua video, Phuong Hữu Vi lại bắt gặp Boss đại nhân lên lút trốn một bên gọi điện thoại.

"Giữa trưa đã ăn gì?" Anh nhẹ giọng thì thầm, nhìn ở một bên mặt, bộ dáng kia quả thật là hóa thân của mẫu hình người tình hoàn mỹ. Anh ta cứ đứng một bên lẳng lặng nghe, ngẫu nhiên lọt vào tai được vài câu, cuối cùng, người kia còn không khác gì nâng đầu nhỏ hỏi một câu: "Liên Hảo, anh đến chỗ em nhé?"

Nhìn bộ dạng vui vẻ ra mặt của anh, Phương Hữu Vi thầm phi nhỏ trong lòng, tình yêu quả nhiên sẽ làm cho con người ta trở nên điên cuồng. Cùng vợ cũ rơi vào bể tình? Thật quả đúng như câu nói, cuộc sống chính là phim ảnh, phim ảnh cũng chính là cuộc sống.

Cùng vợ cũ rơi vào bể tình Lan tiên sinh rất đáng yêu, đáng yêu nhất là câu nói mà thời điểm lúc tan tầm anh đã nói: "Phương Hữu Vi, đem lịch trình ngày mai toàn bộ hủy bỏ. Ngày mai anh cũng không cần đi làm, cho anh nghỉ một ngày, mang vợ con ra ngoài vui vẻ đi."

Nếu Phương Hữu Vi nhớ không lầm thì ngày mai là sinh nhật vợ trước của Lan tiên sinh. Nói thật, lúc trước khi biết Lan tiên sinh cùng Cố tiểu thư ly hôn, Phương Hữu Vi cảm thấy như vậy là tốt nhất. Nếu Lan tiên sinh cứ đối xử với một người phụ nữ như vậy thì có ngày cũng hỏng bét, nếu đàn gái không yêu thì còn tốt, nhưng đằng này lại cố tình chính là yêu, chỉ có Lan tiên sinh ngu ngốc như vậy mới có thể không nhận ra rằng Cố Liên Hảo yêu mình.

Sau này, kỳ lạ là cái người vốn cho tới bây giờ chưa từng tặng quà sinh nhật cho vợ mình, Lan tiên sinh, vào ngày sinh nhật đầu tiên sau khi vợ cũ rời đi thế nhưng lại phá lệ chuẩn bị quà cho cô ấy. Đó là một bộ phim, có tên là《Cuộc sông tươi đẹp》. Được đánh giá là bộ phim vừa ra mắt đã ngay lập tức nổi tiếng. Với chữ ký của đạo diễn và một số diễn viên tự tay ký, giá trị kỷ niệm của bộ phim này hiển nhiên càng được nâng cao.

Vào ngày 8 tháng 8 tiếp theo, Lan tiên sinh lại tiếp tục chuẩn bị quà sinh nhật. Lần này là một bộ phim khoa học viễn tưởng. Đó là một bộ phim bí ẩn đã từng thu hút sự chú ý tại liên hoan phim Tokyo. Ngày hôm đó anh còn tự mình thỉnh giáo nhân viên kỹ thuật về công nghệ điện ảnh. Các nhân viên đã tiến hành cắt nối biên tập theo như yêu cầu của anh. Ở cuối phim, anh còn tự tay ghi thêm dòng chữ: Phim của Lan Đình Phương và Cố Liên Hảo.

Thời điểm đó, Phương Hữu Vi cũng không biết Lan tiên sinh là đáng thương hay là đáng giận.

Thời điểm Lan Đình Phương đến hội trường, Liên Hảo vẫn còn đang tập trung tinh thần nghe chủ tịch hiệp hội điện ảnh đến từ Italy diễn thuyết trên sân khấu. Họ đã thuê một hội trường ước chừng có thể chứa đến hàng trăm người nhưng bởi vì đây là buổi tọa đàm cá nhân nên số người đến cũng tương đối không nhiều lắm.

Anh ngồi xuống ở bên cạnh cô. Cô nhìn anh, anh nắm lấy tay cô, cô cũng mặc cho anh nắm tay mình.

Thời điểm kết thúc, mọi người đều lục tục ra về, Lan Đình Phương vẫn như cũ nắm tay Liên Hảo ngồi ở chỗ ngồi của mình, Liên Hảo cũng không di chuyển. Vừa rồi, họ vừa chiếu một bộ phim có chút thành tựu của Iran, nó mô tả ngắn gọn về một nhóm thanh thiếu niên làm thế nào có thể đơn giản tìm thấy niềm vui của họ trong tình hình hỗn loạn ở Trung Đông.

"Thích không?" Anh hỏi cô.

"Thích."

"Vậy thì, về sau anh đều đem tất cả tiền kiếm được giao cho em, để Cố Liên Hảo quay những bộ phim mình thích, không quay những bộ phim kiếm tiền. Đương nhiên, nếu có thể kiếm được tiền thì cũng tốt. Cho dù cảnh tượng có hoa lệ đến cỡ nào cũng đều có thể dựng, nếu nhân vật cần phải mời một diễn viên đặc giá và kênh chiếu cỡ nào chúng ta cũng đều có thể bỏ tiền ra, bằng bất cứ giá nào cũng buộc bọn họ phải đến. Bởi vì, người đàn ông của Cố Liên Hảo là người có tiền. Sau đó chúng ta lại xây thêm một rạp chiếu phim, rạp chiếu phim này chỉ chiếu những phim do Cố Liên Hảo quay, người đến xem phim đều có thể vào miễn phí, bên cạnh đó người xem còn có thể được miễn phí bỏng ngô. Nếu thời điểm tám mươi tuổi em vẫn còn thích làm phim, vậy thì, cái rạp chiếu phim kia vẫn sẽ còn cung cấp vé xem phim miễn phí. Sau đó, chúng ta cùng những người thích phim của em cùng nhau xem cho đến tận khi già đi."

"Liên Hảo, em nói xem như vậy có được không?"

Liên Hảo quay mặt đi, không muốn để anh nhìn thấy cô khóc. Chẳng lẽ Lan Đình Phương không biết, câu chuyện về một rạp chiếu phim trong mộng và người đàn ông dịu dàng thấm thiết rất dễ dàng khiến cho phụ nữ rơi lệ hay sao?

"Liên Hảo, có được không em?" Giọng nói Lan Đình Phương run rẩy.

Xem ra, sự trầm mặc của cô đã khiến cho anh phải sợ hãi, Cố Liên Hảo lẳng lặng mỉm cười, nói:

"Đình Phương, em yêu anh."

Vì thế, trái tim Lan Đình Phương bắt đầu kinh hoàng. Anh đã học qua điều khiển du thuyền, anh cảm thấy trái tim của mình hiện tại đập không khác gì thời điểm chiếc du thuyền lớn nhất bắt đầu phát động cơ.

"Em.. Em nói cái gì?" Lan Đình Phương run lên, giọng nói tựa như thay đổi tần số khí.

"Luôn đều là người khác nói cho anh biết Cố Liên Hảo yêu Lan Đình Phương bao nhiêu, luôn đều là anh nghe người khác nói Cố Liên Hảo yêu Lan Đình Phương như thế nào, mà anh, dường như chưa từng nghe em nói qua."

Nhìn thẳng vào mắt anh, Liên Hảo nói:

"Đình Phương, em yêu anh."

Chương 69: Sau khi anh trở thành ký ức(45)

Xe chạy được nửa đường, dưới sự đề nghị chân thành của Lan Đình Phương, Liên Hảo đi siêu thị cùng anh. Dường như anh đặc biệt rất để tâm đến việc đi siêu thị cùng Liên Hảo, anh nói anh rất thích cái loại không khí này, trông rất có không khí vui vẻ và sôi nổi của một gia đình.

Sau khi đến siêu thị, Liên Hảo mới biết được người đàn ông này kỳ thực là ý không ở trong lời nói. Cô do dự theo sau anh đi đến một khu đồ dùng nam. Khu đồ dùng dành cho nam lúc này cũng chỉ có một khách hàng nam, người kia vừa rời đi Lan Đình Phương liền ngay lập tức đẩy Liên Hảo đến quầy bán một số dụng cụ tập thể hình, tháo mất kính xuống, tay ôm lấy eo cô, siết chặt và cúi đầu.

Liên Hảo bị một loạt động tác của Lan Đình Phương làm cho trở tay không kịp, chờ cô ý thức được trong lòng người này chứa đựng âm mưu gì thì niềng đã bị cắn, đầu lưỡi càng tiến quân thần tốc. Phía sau lưng Liên Hảo là bao cát, là loại dùng cho huấn luyện quyền anh. Lan Đình Phương hôn đến nỗi cô choáng không còn một chút sức lực nào. Vốn cô đang muốn làm động tác đẩy anh ra nhưng bởi vì bọn họ kịch liệt dây dưa làm cho cái bao cát kia xoay vòng nên thành ra trở thành vật che chắn lý tưởng cho bọn họ. Liên Hảo đẩy tay anh ra và sau đó ôm lấy cổ anh, bọn họ trốn ở phía sau bao cát thờ đốc, Liên Hảo vừa thở hắt hắt vừa muốn hất bàn tay đang vói vào trong áo của cô ra, nhưng cánh tay kia dường như không còn là của cô nữa, mềm nhũn không có một chút sức lực nào.

Nhìn Liên Hảo môi hơi sưng, gò má ửng hồng, ánh mắt mê loạn, trong lòng Lan Đình Phương thổi lên một tiếng huýt sáo vang dội. Trong cuốn tạp chí tình cảm bán chạy nhất « Tôi lắng nghe tiếng lòng phụ nữ » có đề cập đến việc có thể ở trong một số trường hợp công cộng tiến hành những cử chỉ khiêu khích nhỏ, chẳng hạn như ở những góc khuất tiến hành tán tỉnh. Nói chung, phụ nữ cũng cần và thích một vài kích thích để tăng nội tiết tố của bọn họ. Đây là lý do mà giữa một đám đàn ông với nhau, vì sao phụ nữ vĩnh viễn đều sẽ yêu đàn ông xấu nhiều hơn một chút.

"Liên Hảo, em có thích như vậy không?" Lan Đình Phương áp trán lên trán Liên Hảo, hỏi.

Ánh mắt Liên Hảo cơ hồ không dám nhìn thẳng vào Lan Đình Phương. Cô cảm thấy xấu hổ vì âm thanh vừa mới thốt ra của mình. Liên Hảo như vậy nhất thời khiến cho hàng vạn con khó chịu dưới bụng Lan Đình Phương nổi lên, nơi nào đó của anh đã sinh ra biến hóa. Trong lòng âm thầm kêu khô, vốn là tưởng khiêu khích cô một chút, kết quả lại tự mình chuốc khổ.

"Hai người đang làm gì ở trong này?" Một luồng sáng thỉnh thoảng rơi vào mặt.

Nhân viên bảo vệ tay cầm đèn pin đứng ở bên dưới tấm bảng ghi dòng chữ khu đồ dùng nam, không giận mà uy.

Luồng sáng này là rơi vào mặt Liên Hảo. Lan Đình Phương đeo lại chiếc mắt kính một sách khiến cho diện mạo xinh đẹp của mình trông thay đổi rõ rệt, sau đó kéo Liên Hảo ra phía sau lưng mình, tùy tiện cầm lên một cái dao cạo râu ở trên quầy, thần nhiên kéo Liên Hảo lướt qua nhân viên bảo vệ.

"Các người..." Nhân viên bảo vệ bày ra thái độ không vừa ý. Thông qua camera theo dõi, anh ta thấy được hai người này có biểu hiện vô cùng kỳ quái, nhìn nửa ngày cũng chỉ thấy được một cái bao cát ở nơi đó vòng vo chuyển động, nhưng mà khí chất của hai người này nhìn thế nào cũng không giống với phường trộm cướp.

"Chúng tôi..." Lan Đình Phương dừng lại, nhìn nhân viên bảo vệ: "Anh bảo vệ à, chúng tôi thật sự là khách hàng đến mua đồ, chỉ là, trong lúc chọn đồ không tìm lòng được."

Nhìn biểu cảm như đã hiểu rõ của nhân viên bảo vệ, Liên Hảo hận không thể xé Lan Đình Phương ra, người châm lửa là anh, người thổi gió cũng là anh.

Nhân viên bảo vệ khoanh tay đứng ở nơi đó cười vui sướng khi người khác gặp họa, nhìn theo người đàn ông khi bước đi nhìn thế nào cũng trông có vẻ hơi méo mó.

Đẩy xe mua sắm, Liên Hảo thừa dịp Lan Đình Phương không chú ý, như một kẻ trộm lén lút cầm lấy Durex ở trên kệ vội vàng quăng vào giỏ xe mua sắm. Hộp đồ kia trở trêu thay lại rơi trúng nơi bắt mắt nhất ở trong xe mua sắm trông không khác gì một hộp kẹo, Liên Hảo muốn đem nó giấu ở phía dưới những vật phẩm khác, một bàn tay khác đã nhanh hơn cầm nó lên.

Liên Hảo có chút xấu hổ.

"Liên Hảo, chúng ta không cần dùng nó." Anh ở bên tai cô nhỏ giọng nói.

"Nhưng..." Nhưng mà, bây giờ cô vẫn còn là vợ trên danh nghĩa của Anh Hùng, những lời này Liên Hảo không có nói ra.

"Không có nhưng nhị gì hết." Lan Đình Phương đem Durex để lại vị trí cũ, nắm tay Liên Hảo: "Liên Hảo, tuổi của chúng ta cũng không còn nhỏ nữa."

"Nhưng mà..." Liên Hảo do dự.

Anh cúi đầu xuống chơi đùa với những ngón tay của cô: "Liên Hào, không có nhưng mà, hết thấy mọi chuyện đều giao cho anh, em chỉ cần ở bên cạnh anh là được."

Lúc từ siêu thị đi ra, bầu không khí có chút khó tả, bầu không khí này kéo dài đến tận lúc ngồi vào trong xe. Liên Hào nhìn sườn mặt của Lan Đình Phuong, nửa ngày sau, giọng nói nhỏ nhỏ thốt lên: "Đình Phuong, vài năm này tạm thời em sẽ không ly hôn với Anh Hùng".

Phát ra một tiếng vang chói tai, xe chợt ngừng lại, theo sau là một loạt tiếng phanh xe gấp cùng với những lời trách mắng. Lan Đình Phuong cũng không bận tâm đến, anh chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vào Liên Hào.

Liên Hào nhắm mắt lại: "Em có lời hứa mà em muốn hết lòng tuân thủ. Hai năm sau đi, hai năm sau em liền ly hôn với anh ấy."

Hai năm sau, sóng gió mà Monica mang lại mới có thể chân chính yên lặng, bây giờ người phụ nữ tên Monica kia vẫn còn đang dây dưa với Anh Hùng.

Xe bị chắn ở phía sau đang điên cuồng bóp kèn, có một số lái xe vòng qua hạ cửa sổ xe chửi ầm lên và dựng thẳng ngón giữa với bọn họ, Lan Đình Phuong vẫn chỉ một mực nhìn Liên Hào chăm chăm.

Nửa ngày sau, anh hung hăng đập tay xuống vô lăng, tiếng kèn phát ra vô cùng chói tai, anh cắn răng nói:

"Được, hai năm thì hai năm, nhưng có một cái điều kiện là em phải tuân thủ, trong hai năm này em phải từng phút từng giây ở bên cạnh anh."

Liên Hào chủ động chồm người lên hôn anh.

"Được, trong hai năm này Có Liên Hào một phút một giây cũng đều sẽ không rời Lan Đình Phuong."

Liên Hào xấu hổ nhìn Ca Ca đang tò mò chớp chớp mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ. Ai tới nói cho cô biết mọi chuyện làm sao có thể phát triển trở thành như thế này? Hiện tại, trong phòng khách, những con cá cảnh nhiệt đới vẫn đang vô tư thối bong bóng trong bể, những bức tranh treo trên tường vẫn như cũ lạnh tanh, trên máy đo nhiệt độ phòng bếp ghi lại độ ẩm của phòng bếp, những vật phẩm mua từ siêu thị rải rác khắp nơi, Ca Ca thì đang ngồi ở trên sàn phòng bếp nhìn bọn họ. Lưng cô dán trên tủ, một chân bị nâng lên cách mặt đất ước chừng vài chục cm, một chân khác thì bị đặt ở bên hông của Lan Đình Phuong. Cô cơ hồ thấy được anh cũng chỉ tháo đai lưng ra. Anh đang ở trong cơ thể cô, cô chấp lặc đi lặc lại một động tác nguyên thủy nhất. Cùng với những cú va chạm càng lúc càng mạnh của anh, chiếc tủ càng phát ra âm thanh càng lớn và rõ nét hơn.

Ai tới nói cho cô biết vì sao mọi chuyện lại trở nên như thế này?

Trên đường lái xe trở về Thanh Nguyên anh chỉ một mực ủ dột và nghiêm mặt, vì thế Có Liên Hào liền bắt đầu quấy rầy Lan Đình Phuong bằng phương thức tối nghĩa. Thời điểm đi tới thang máy áo ngực của cô đã bị anh nhét ở trong túi của mình, cửa vừa mở, chỉ trong nháy mắt quần áo của cô đã trở nên vô cùng thâm thắm. Bọn họ trần trọc đi đến phòng bếp, Liên Hào còn không kịp đem đồ đạc trên tay đặt xuống thì đã biến thành cái dạng này của hiện tại.

Lan Đình Phuong ở phương diện này đang phát triển theo hướng cao thủ, cũng không biết anh đã học được những kỹ thuật này từ nơi nào, khiến cho Liên Hào ý loạn tình mê. Cô gần như phải kêu lên nhiều lần, cao vút, khoan khoái.

"Liên Hào, nếu như thấy vui vẻ thì hãy cứ kêu lên, anh thích nghe, giống như tối hôm qua.. Hừm.." Anh cắn tai cô thì thầm nói.

Lan Đình Phuong thừa nhận là anh có chút biến thái, khuôn mặt xinh đẹp cùng tiếng kêu trầm bổng của Có Liên Hào như muốn nghiền xương cốt của anh ra thành một đồng bột phấn.

"Ca.. Ca ở.. Đình.. Phuong, nơi này.. Nơi này là phòng bếp." Liên Hào thở gấp, khi cô nói những lời này anh cũng không hề động. Liên Hào nương vào bức tường sau lưng chủ động ghénh đón anh: "Đình Phuong.. Chúng ta đến trên giường đi.. Ừm..? Ở trên giường.. Em.."

Lan Đình Phuong hung hăng thúc vào, và sự sung mãn bất ngờ này khiến cho Liên Hào rốt cuộc kiềm chế không được hết lên.

Lan Đình Phuong hài lòng nở nụ cười, anh tin chắc rằng về sau cô sẽ đối với phòng bếp khác sâu trong trí nhớ.

Bữa tối vốn dự định sẽ bắt đầu vào lúc hơn bảy giờ nhưng bởi vì lý do đặc biệt mà bị lùi lại hai giờ. Kết quả của việc thỏa mãn cơ thể và lấp đầy cái bụng chính là hai người lười biếng dựa vào trên chiếc sofa lớn, đầu dựa vào đầu, chân gác chân.

Liên Hào huých vào chân Lan Đình Phuong: "Anh không dọn bát đĩa à?".

Lan Đình Phuong duỗi chân ra chặn lại chân Liên Hào: "Com là anh nấu, bát đĩa đương nhiên phải là em dọn."

"Em không có sức, anh dọn đi." Liên Hào hừ một tiếng.

Lan Đình Phuong híp mắt, chăm chú nhìn chàng trai nhỏ thành thoi tự tại nằm ở bên kia, hừ một tiếng: "Để Ca Ca đi."

Vừa nói xong liền bị Liên Hào đập cho một phát, sau đó, Liên Hào lười biếng nói: "Đình Phuong, hay là chúng ta tìm một người giúp việc, vậy thì khi gặp loại tình huống này chúng ta không còn cần phải đẩy qua đẩy lại nữa."

Bây giờ không phải còn đang rất tốt sao? Nếu trong nhà có thêm một người giúp việc, vậy thì với tính cách bảo thủ của Có Liên Hào, muốn cô làm lại cái

việc mất hồn giống như hôm nay ở phòng bếp là một điều hoàn toàn không có khả năng.

"Nữ vương bệ hạ, anh lập tức đi dọn dẹp, về sau toàn bộ công việc nhà cứ giao hết cho anh." Lan Đình Phương nhanh chóng đứng lên, vỗ ngực cam đoan, còn bày ra bộ dạng cúi đầu khom lưng.

Liên Hào từng bước, từng bước tiến về phía bóng lưng đang bận rộn trong phòng bếp, gục đầu lên lưng và ôm lấy eo của anh. Chỉ có làm như vậy trong lòng cô mới kiên định. Cảnh tượng này quá đẹp quá tốt khiến cô có cảm giác như đây chỉ là một giấc mơ, một cái bọt bong bóng, chỉ cần chớp mắt một cái giấc mơ liền không còn nữa, chạm tay vào, bọt bong bóng liền vỡ tan.

"Có lẽ anh còn không biết, Cố Liên Hào là một phụ nữ lười biếng." Áp vào lưng anh, trong lòng Liên Hào mềm nhũn.

"Anh thích phụ nữ lười biếng." Lan Đình Phương nói một cách rất nghiêm túc.

"Nhưng..." Liên Hào bĩu môi: "Tô Tử nói rằng chỉ có những cô gái nhỏ xinh đẹp đáng yêu mới có vốn để làm phụ nữ lười biếng."

"Em chính là cô bé xinh đẹp đáng yêu của anh, kể cả khi tám mươi tuổi thì vẫn là như vậy." Anh nói với giọng dịu dàng đến mức có thể nhỏ giọt ra nước.

Nửa đêm Lan Đình Phương tỉnh lại thấy trong lòng trống trơn, sững sốt. Trong một khoảnh khắc, tâm trí anh ngay lập tức tỉnh táo. Chỉ khi nhìn thấy Liên Hào ở trong phòng khách anh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn nhỏ như hạt đậu, cô ngồi co chân, vùi đầu vào đầu gối, trước mặt đặt nửa ly rượu. Anh nhẹ nhàng bước đến và ngồi xuống bên cạnh cô: "Liên Hào, sao vậy em?"

Cô đột ngột ngẩng đầu lên, như con thỏ nhỏ trong rừng đột nhiên bị kinh động, khuôn mặt có chút trắng bệch.

Tay chạm vào mái tóc có hơi dính của cô, Lan Đình Phương lại hỏi: "Sao vậy em? Hừm?"

Liên Hào vỗ vỗ mặt mình, sắc mặt thoát nhìn có chút khí sắc hơn: "Em gặp ác mộng, mơ thấy gặp phải một con trăn lớn trong rừng."

"Vậy thì em nên gọi anh dậy mới đúng." Lan Đình Phương nhíu mày, sắc mặt trắng bệch của Liên Hào khiến anh thật sự đau lòng, anh ôm cô vào trong ngực: "Sau khi gọi anh dậy, anh sẽ giúp em tiêu diệt con trăn lớn kia."

Lan Đình Phương đương nhiên biết rõ Liên Hào như vậy không phải là vì con trăn lớn ở trong giấc mơ kia. Trên đường đến Đại Úc lần đó, cô ngủ ở trong lòng anh, thời điểm nửa đêm cô cứ kích động gọi "Mẹ", đôi tay quơ loạn ở trong không trung. Lúc anh giữ chặt đôi tay kia lại, cô liền đem tay anh áp lên trên mặt của mình và bắt đầu khóc.

"Liên Hào, thực xin lỗi, mẹ..." Dừng một chút, Lan Đình Phương cúi đầu nói. Không đợi anh đem câu mẹ kia nói ra một cách hoàn chỉnh thì miệng đã bị ngăn chặn.

Tiếp đó, anh bị cô đẩy xuống sofa, cơ thể mềm mại của cô quấn quanh anh như một con rắn, tay vội vàng vói vào trong quần áo của anh, dọc theo bụng đi xuống.

"Đình Phương, có nghĩ là ở trên sofa muốn em." Trong miệng cô có hương vị của rượu nho, vô cùng quyến rũ.

Làm sao có thể không nghĩ, làm sao có thể không nghĩ chứ! Giấy tiếp theo, anh đã đào khách thành chủ.

Về sau, anh sẽ dùng rất nhiều rất nhiều tình yêu để bù đắp lại cho những hối tiếc này, chỉ cần cô nói bầu trời là màu hồng nhạt, vậy thì bầu trời của anh hôm đó chính là hồng nhạt, chỉ cần những việc cô không thích thì anh sẽ không làm, chỉ cần những việc cô thích, anh sẽ hết sức mình làm cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Sau khi anh trở thành ký ức(46)

Ngày 8 tháng 8, bầu trời vơi vơi không mây và nhiệt độ bên ngoài của Bắc Kinh vẫn như cũ duy trì ở độ nóng trên ba mươi độ. Cơ quan bảo vệ môi trường đã thông báo trên trang web chính thức, đề nghị người già và trẻ em trong giai đoạn này tận lực giảm bớt thời gian ra ngoài từ chín giờ sáng đến bốn giờ chiều. Liên Hào ôm Ca Ca đứng ở trước đèn xanh đèn đỏ, cô vừa mới mang Ca Ca đến trung tâm phòng chống dịch bệnh thú cưng tiêm vắc xin. Hiện tại trong túi cô vẫn còn giữ một vài tài liệu giới thiệu vắn tắt về khoa đạo diễn của trường điện ảnh Bắc Kinh và hồ sơ gửi cho sở giao thông để xin kích hoạt lại bằng lái xe.

Liên Hào đứng cùng một đám người ở ngã tư, phương tiện truyền thông trên tường của tòa nhà đối diện đang phát một vài quảng cáo, và rồi Liên Hào nhìn thấy Anh Hùng. Anh đứng ở dưới bóng cây dừa, mặc chiếc áo sơ mi hoa đặc trưng của Nam Á, đưa lưng về phía cảnh biển mênh mông vô bờ, cười một cách vô tư, hàm răng rất trắng và chính tề, người nào không biết còn tưởng là đang quảng cáo kem đánh răng. Thực tế thì, đó là một đoạn

tuyên truyền cho du lịch ở Nam Á.

Mỗi tuần, Liên Hào đều vụng trộm xem chương trình mà Anh Hùng chủ trì, tập cuối của chương trình này đã được lọt vào top xếp hạng cao mới. Mọi người đều nói khuôn mặt xinh đẹp tựa như ánh mặt trời của Nguyên Anh Hùng là sự đảm bảo cho bảng xếp hạng này. Liên Hào cảm thấy những người đó chỉ đang nói hươu nói vượn, thật sự thì phong cách chủ trì của Nguyên Anh Hùng rất thú vị, ngôn ngữ của anh thú vị hoạt bát dễ đi sâu vào lòng người, nghe mãi nghe mãi đến nỗi rơi vào cái thế giới kia của anh mà quên mất rằng anh cũng có một khuôn mặt rất đối đẹp trai.

Vài cô gái đứng ở bên cạnh cũng phát ra lời nói giống với tiếng lòng của Liên Hào, bọn họ nói: "Các nhà quảng cáo nên tìm đến Nguyên Anh Hùng để mời anh làm người đại diện cho sản phẩm kem đánh răng của họ".

Thật ra, có một đoạn thời gian Nguyên Anh Hùng là vệt con xấu xí. Từ mười ba tuổi đến năm mười bảy tuổi anh vẫn còn đeo niềng răng, năm mười bốn tuổi ở trong đội bóng rổ thiếu niên người Hoa anh chỉ là một hậu vệ, bởi vì vóc người của anh lúc ấy quá nhỏ. Mãi đến tận năm mười tám tuổi, Nguyên Anh Hùng mới biến thành thiên nga trắng.

Đến khi đèn xanh Liên Hào vẫn đứng nguyên một chỗ không hề cử động, cô cầm lấy điện thoại gọi vào dãy số của Anh Hùng. Tín hiệu chuyển qua cuộc gọi đường dài, có người bắt máy, là Any tiếp điện thoại. Tâm trạng của cái tên người Italy này dường như không được tốt cho lắm, đợi đến tận khi anh ta phát tiết hết sự bất mãn của mình thì điện thoại mới được chuyển đến tay Anh Hùng.

Không có sự ba hoa như thường lệ mà thay vào đó là sự trầm mặc, bàn tay cầm điện thoại của Liên Hào đã chảy ra mồ hôi, cô nuốt nước miếng, mượn tiếng ồn ào của đường phố Bắc Kinh, nói:

"Anh Hùng, làm sao bây giờ? Có Liên Hào bị người đàn ông trên Sao Hỏa kia mê hoặc mất rồi. Người kia rất đẹp trai, rất dễ làm người ta phải mê muội. Nguyên Anh Hùng, Có Liên Hào không muốn trở về nữa, cô ấy muốn ở bên cạnh người đàn ông kia."

Một hơi nói xong những lời này, phía bên kia vẫn còn đang trầm mặc, sau đó Nguyên Anh Hùng dùng khẩu khí lãnh đạm chưa từng có, nói: "Có Liên Hào, em nói gì anh nghe không hiểu?"

"Anh Hùng, em không nỡ rời xa anh ấy." Giọng nói Liên Hào mang theo cầu xin.

"Đừng quên, thân phận hiện tại của em là vợ hợp pháp của anh!" Hiển nhiên, anh tức giận: "Có Liên Hào, anh không nói đùa."

Nhìn về phía hình ảnh Nguyên Anh Hùng vẫn còn đang cười xán lạn ở trên TV trên tường của tòa nhà kia, Liên Hào cắn chặt răng nói: "Anh Hùng, anh cũng biết lý do vì sao lúc trước chúng ta kết hôn mà? Cho nên, anh không cần phải lấy lý do hiện tại em là vợ hợp pháp của anh ra nói với em một cách buồn cười như vậy."

Bên kia, anh phá lên cười, tiếng cười kia dường như muốn xuyên thấu qua loa đâm vào màng nhĩ Liên Hào: "Nhưng, Có Liên Hào, anh nói cho em biết, kể từ giây phút con dâu kia hạ xuống, ở trong lòng anh em chính là vợ của anh. Hơn nữa, anh cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày chúng ta ly hôn."

Tiếng còi xe chói tai phát ra khiến cho đầu óc Liên Hào một trận choáng váng, đèn đỏ ở phía đối diện lại một lần nữa chuyển sang đèn xanh, hình ảnh người màu xanh trong ô điện tử kia cứ lặp đi lặp lại động tác bước đi cố định, trước mắt Liên Hào lúc này là một màu xám xịt, cô ngồi xồm xuống, che kín lỗ tai còn lại.

"Đừng như vậy, Anh Hùng, em xin anh đừng như vậy. Cho tới hôm nay đi đến bước này đối với em mà nói có bao nhiêu không dễ dàng anh cũng đã biết mà phải không? Anh cũng biết là đáy lòng em cất giấu điều gì mà! Em chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy mà thôi."

"Em chỉ muốn ở bên anh ta? Em thật sự có thể ở bên anh ta sao? Mãi mãi ở bên nhau sao? Liên Hào, anh nghĩ, ngay cả chính em cũng không dám khẳng định điều này?"

Ở bên kia, anh trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói: "Liên Hào, anh đã gặp Rebekka, bác sĩ Rebekka."

Tiếng còi xe, tiếng nhạc radio, tiếng khóc của đứa trẻ, tiếng chửi bới của người đi đường tạo thành một thế giới tạp âm, không chỗ nào là không có. Liên Hào dờ dẩn lắc đầu, thì thào nói: "Nguyên Anh Hùng, anh dựa vào cái gì đi gặp cô ấy, ai cho anh cái quyền này.."

"Liên Hào, ngày 10 tháng 8, anh sẽ đợi em ở New Jersey, anh tin rằng đến ngày hôm đó anh có thể nhìn thấy em." Sau khi nói xong những lời này, anh cúp máy.

Liên Hào ôm điện thoại ngăn người đứng ở nơi đó.

Cũng không biết đèn xanh đèn đỏ thay đổi bao nhiêu lần Liên Hào mới thoát khỏi cái thế giới tạp âm kia. Cô mất tự nhiên quan sát chung quanh, thời điểm đèn xanh lại sáng lên, Liên Hào mới dọc theo đường kẻ vạch cho người đi bộ đi đến phố đối diện. Tiểu Dao đang đợi cô ở đó.

Trở về nhà, thật ngoài ý muốn, Liên Hào không nhìn thấy Lan Đình Phương. Thường thì anh sẽ về nhà ăn trưa vào khoảng thời gian này. Gọi cho anh, điện thoại tắt máy.

Đứng ở trong căn phòng vắng vẻ, Liên Hào ngay cả tâm trạng để làm cơm trưa cũng không có, cô tựa vào trên tường và thở dài, cô cảm thấy điều mà hiện tại mình cần nhất chính là ngủ một giấc thật ngon.

Liên Hào bị âm thanh của máy tính quản gia trong phòng ngủ đánh thức, giọng nói của cái máy kia liên tục nhắc nhở ngoài cửa có khách. Thông qua thiết

bị theo dõi, Tô Tứ đang đứng ở trước cửa. Nhìn thoáng qua sắc trời, có vẻ như cô đã ngủ một giấc thật sâu, hiện tại sắc trời bên ngoài đã tối.

Mở cửa, để Tô Tứ tiến vào. Liên Hảo vừa rót nước cho cô ấy vừa gọi điện thoại cho Lan Đình Phương. Điện thoại của anh vẫn còn đang trong tình trạng tắt máy, Liên Hảo nhủ mảy.

Tô Tứ lái xe đưa Liên Hảo đến nhà hàng, lúc dùng cơm Liên Hảo có chút không yên lòng, ánh mắt luôn nhìn về phía điện thoại đặt ở bên tay, xem xem Lan Đình Phương có gọi điện thoại đến hay không.

Tô Tứ cảm lấy di động của cô: "Cho tôi xin đi, tiểu thư Cố Liên Hảo, ăn cơm thì cũng nên chuyên tâm một chút."

Lúc rời khỏi nhà hàng thì cũng đã hơn tám giờ. Tô Tứ lái xe đến một khu dân cư. Họ đứng trước một tòa nhà Địa Trung Hải kiểu thấp, bức tường màu vàng nhạt, ban công tinh xảo, trên ban công trồng hoa hải đường đỏ, và đèn đường được lắp đặt theo phong cách Châu Âu, hai bên đèn đường còn trồng hoa hướng dương. Nếu Liên Hảo đoán không sai thì có lẽ nơi này là hội sở tư nhân nổi tiếng ở Bắc Kinh, thời điểm cuối tuần, nhóm người giàu có sẽ mời những người bạn của họ đến đây tổ chức party. Mấy ngày hôm trước có đài truyền hình còn miêu tả sinh động như thật, nói về cảnh tượng xa xỉ của nơi này, theo lời của những người đó thì vòi nước trong phòng tắm của họ cũng được mạ bằng vàng.

Tô Tứ không nói một lời kéo tay Liên Hảo bước đến và rung chiếc chuông đang treo ở bên ngoài. Sau khi chiếc chuông phát ra tiếng vang tuyệt vời, cửa lớn màu ngà chậm rãi mở ra. Tô Tứ lại không nói một lời kéo Liên Hảo tiến vào căn nhà ấy. Trong nhà trải một hàng thảm đỏ kéo dài đến nơi có gắn những con số Ả Rập phát ra ánh sáng bắt mắt từ 1 đến 10, phần còn lại gần như đều là một màu đen nhánh.

Đứng ở trước mặt Liên Hảo đang nhìn chăm chăm vào những thứ trước mắt, chỉ vào những chữ số Ả Rập đó, Tô Tứ cười nói: "Liên Hảo, có những điều thú vị đang chờ cô khám phá."

Sau đó, Tô Tứ đẩy Liên Hảo đến nơi có gắn số 1 kia, nhìn cô mỉm cười cổ vũ.

Chân vừa mới tiến vào nơi đó, đèn trên trần nhà trên đỉnh đầu Liên Hảo liền đồng loạt phát sáng. Đó là một góc của cánh đồng lúa mạch được mô phỏng ba chiều, những con số trên đỉnh đầu Liên Hảo bắt đầu di chuyển sang từng số từng số một, khi con số này di chuyển đến số mười, dường như có gió thổi qua chân cô, bên tai, âm nhạc chậm rãi vang lên, dường như gió cùng với âm nhạc khiến cho cánh đồng lúa mạch kia có được sức sống, chúng nó lay động ở trên đỉnh đầu cô. Gió làm cho cánh đồng lúa mạch phát ra tiếng vang, một đàn chim nhận bay qua trên đỉnh đầu Liên Hảo, từ trên không của cánh đồng lúa mạch vàng bay về phía đường chân trời. Ở phía chân trời, những tia sáng xuyên qua tầng mây chiếu xuống, hòa cùng sắc vàng của biển trời lúa mạch mênh mông.

Liên Hảo đứng ở bên dưới những chùm sáng màu vàng kia, như trở về ngày bé mẹ nắm tay cô đi trên con đường quê ở Scotland. Hai bên đường là những cánh đồng lúa mạch đã chín, cô hát một bài ca dao vừa mới học được, mặc một chiếc váy thắt nơ bướm xinh đẹp, ba đội mũ rom giống một người nông dân Scotland ra sức vẫy tay ở phía đối diện bọn họ.

Liên Hảo cảm thấy bản thân mình đứng ra là phải rơi lệ, đã rất lâu rồi cô không có nhớ về những hình ảnh hạnh phúc này.

Hình ảnh càng tốt đẹp, ký ức càng không trọn vẹn.

Dần dần, có người bắt đầu hát bài hát chúc mừng sinh nhật, lúc ban đầu là đơn ca đến cuối cùng là hợp xướng. Một đám người đẩy một xe bánh ngọt lớn chậm rãi hướng về phía Liên Hảo.

Liên Hảo dờ dẩn nhìn bọn họ từng chút từng chút một tiến gần về phía mình. Những người đó có Khấu Gia Minh, có Phòng Tổ Vọng, còn có DJ Bành Hải Việt, có Chu Manh, và một vài người Liên Hảo không biết. Bọn họ mặc trang phục trong những bộ phim điện ảnh kinh điển, Hoàng tử yêu tinh trong phim Chúa tể của những chiếc nhẫn, siêu nhân khoác áo choàng đỏ, Batman...

Cuối cùng, ánh mắt Liên Hảo dừng ở trên người người đang đẩy xe bánh ngọt. Tất cả tóc của anh đều được chải ra phía sau và buộc thành một búi tóc nhỏ, áo somi trắng cổ điển, áo khoác da nâu không tay, đeo vòng tay Gypsy. Anh hóa thân thành nhân vật Roux trong bộ phim điện ảnh « Chocolat ». So với Johnny Depp trong vai Roux, anh còn đẹp trai hơn vài phần.

Nụ cười của anh toát ra ở trong ánh nến. Anh đứng trước mặt Liên Hảo, có chút do dự, có chút ngượng ngùng, cũng có chút chờ mong: "Liên Hảo, sinh nhật vui vẻ".

Nhưng mà, sinh nhật sau năm hai mươi tám tuổi trở đi của Cố Liên Hảo đã được định sẵn nhất định vĩnh viễn gắn liền với bi thương.

Hình như là Khấu Gia Minh đang nói: "Cố Liên Hảo, vì sinh nhật của cô mà cái tên này bất chấp mọi cách ép buộc chúng tôi." Liên Hảo muốn mỉm cười, nhưng không hiểu sao nước mắt lại vô thức trào ra.

"Nhìn xem, nhân vật chính của chúng ta đã cảm động thành cái dạng gì rồi?" Có người đùa.

"Được rồi, cô nàng ngốc, nếu quá cảm động vậy thì dùng nụ hôn nồng nhiệt của em báo đáp anh đi." Lan Đình Phương nói. Chiếc vòng tay Gypsy đeo trên tay anh dường như cũng giống như tâm trạng của anh lúc này, không ngừng phát ra âm thanh giòn giã.

Tiếng vang kia tựa như nước biển màu đen khiến Liên Hảo cảm thấy khó thở, cô dờ dẩn di chuyển ánh mắt, biểu cảm của những người xung quanh lần lượt lướt qua trong đầu cô. Sau đó, Liên Hảo nhìn thấy Chu Manh. Hôm nay tóc cô ấy được uốn thành những gợn sóng thật to, cô ấy đang muốn hóa thân thành ai?

Cô ấy thân thiết nhìn Liên Hào. Liên Hào từng bước một tiến về phía Chu Manh, ôm lấy, mặt chôn ờ trong lòng cô ấy.

Khi mẹ còn trẻ, bà cũng giống như người phụ nữ này, tuy xinh đẹp nhưng lại rất cô đơn.

"Ôm sai người rồi!" Tô Tứ nói một câu, nhận được một tràng tiếng cười sảng khoái.

"Liên Hào, Liên Hào." Không biết vì sao Lan Đình Phương lại cảm thấy trong lòng hoảng sợ, anh theo bản năng gọi, tay cũng theo bản năng đặt lên vai cô, muốn đón lấy cô từ trong lòng của Chu Manh.

Tay anh vừa mới chạm vào vai Liên Hào, cô đã vội tránh đi. Từ trong lòng Chu Manh ngẩng đầu lên, trên mặt Liên Hào phủ đầy nước mắt. Lan Đình Phương ngăn người.

Có một người từ cửa nhanh chóng chạy đến.

Kha Oánh vừa đến liền ôm lấy Liên Hào. Giống như tìm được một chỗ dựa, tâm trạng Liên Hào trong phút chốc được thả lỏng, mà một khi đã thả lỏng, cơn đau lập tức xâm nhập, Liên Hào nặng nề rơi vào thế giới trong mộng.

Kha Oánh ngẩng đầu, nhìn Lan Đình Phương, gần từng tiếng:

"Sinh nhật của mình cũng chính là ngày giỗ của mẹ, còn có việc gì so với việc tàn nhẫn hơn?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Sau khi anh trở thành ký ức(47)

Trong mơ màng Liên Hào nghe được tiếng bước chân rối loạn tới lui qua lại quanh mình. Dường như, tiếng bước chân đi ra bên ngoài một lúc, và có người đang nói: "Phương Hữu Vĩ, anh lập tức đi thăm dò số điện thoại của Nguyễn Anh Hùng, sau khi tra được thì ngay lập tức gọi cho tôi".

Mí mắt Liên Hào run lên, cô tỉnh lại, thấy mình đang nằm ở trên giường trong phòng ngủ, trên tay còn đang truyền dịch, chung quanh có mùi thuốc lá nhàn nhạt. Lúc này đã là buổi chiều, ánh nắng mờ nhạt bên ngoài xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào khiến bên trong phòng trở nên ấm áp. Liên Hào chăm chăm nhìn vào trần nhà, cảm thấy giấc ngủ này của mình cũng đã quá sâu rồi.

Lan Đình Phương lẳng lặng đứng ở bên sofa nhìn Cố Liên Hào đang bày ra dáng vẻ dường như không có việc gì. Đầu tiên là cô cười hi hi chào anh một tiếng, sau đó bước vào phòng tắm, tiếp theo đó từ phòng tắm đi ra, dùng đôi môi phảng phất mùi kem đánh răng hôn anh, lại tiếp sau đó di chuyển vào trong phòng bếp, sau khi từ phòng bếp đi ra còn cầm trong tay một ly sữa, vừa uống sữa vừa dùng đầu ngón chân trêu đùa Ca Ca đang cuộn tròn trên thảm lông. Đối với biểu hiện khác thường của tối hôm qua, cô một chữ cũng không nói.

So với tối hôm qua, Liên Hào của bây giờ càng khiến cho Lan Đình Phương càng thêm sợ hãi. Ngày hôm qua nằm ở trong lòng anh, biểu cảm của cô rất bình tĩnh, tựa như cô gái nhỏ đang ngủ say, bác sĩ gia đình nói đó là biểu hiện của trạng thái suy nhược, nhưng Lan Đình Phương biết hết thảy mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

"Liên Hào..." Lan Đình Phương gọi cô.

Liên Hào ngẩng đầu lên, ngưng ngưng nói: "Em biết, tối hôm qua anh sợ lắm đúng không? Ngày hôm qua nhiệt độ không khí của Bắc Kinh rất cao, sống ở nước ngoài vài năm em quả thật không còn quen với thời tiết của Bắc Kinh nữa. Hơn nữa ngày hôm qua còn đi rất nhiều nơi nên em có hơi kiệt sức."

Cô đặt ly nước xuống, thẹn thùng gãi đầu: "Thật xin lỗi, em cũng không ngờ là sẽ thành ra như vậy."

Cô mặc chiếc áo somi trắng của anh, áo somi dài đến hông, lộ ra hai chân dài trắng nõn, theo động tác vò đầu của cô, lộ ra quần lót màu tím, mái tóc xoắn nhẹ xỏa tung vừa mới tỉnh ngủ kia càng khiến cho cô thoát nhìn lười nhác một cách hút hồn người.

"Đình Phương, có phải em được chiều chuộng quá mà sinh hư rồi không? Có phải em như vậy là rất tệ?" Cô cắn môi, giọng nói vừa mới tỉnh ngủ tựa như bánh trôi nước, cực kỳ ngọt ngào.

Cơ thể của cô được bao bọc bởi chiếc áo somi màu trắng sáng như tuyết, ánh mắt Lan Đình Phương không tự chủ được nhìn dọc theo đôi chân trần của cô hướng lên trên, ở trên đùi cô tuần tra không dời mắt. Mắt rất nhiều khi lực Lan Đình Phương mới nhắc nhở bản thân mình được rằng, đầu óc anh lúc này không thích hợp để nghĩ đến những ý nghĩ kiểu điếm đó. Lại đem ánh mắt dọc theo đùi hướng lên trên, khi nhìn thấy hai điểm lờ mờ ở bên dưới lớp áo somi trắng kia, đầu óc Lan Đình Phương ầm ầm đổ vỡ.

Cô.... Cố Liên Hào muốn chân không ra trận!!!!!!

Nhận thức này khiến yết hầu Lan Đình Phương trở nên nóng bừng, tựa như một bệnh nhân đột ngột sốt cao, nhiệt độ cơ thể anh bắt đầu tăng lên nhanh

chóng.

Gian nan nuốt xuống ngụm nước bọt kia, ánh mắt Lan Đình Phương tiếp tục di chuyển lên trên. Hiện tại, có một việc anh cần phải làm rõ, Cố Liên Hảo rất khả nghi.

Chung quanh miệng cô vẫn còn lưu lại những vệt trắng của sữa, đáng yêu đến nỗi, những lời mà Lan Đình Phương muốn nói ra trước đó lại biến thành: "Liên... Liên Hảo, em... Miệng của em... Dính sữa".

Cô hơi híp mắt, vươn đầu lưỡi ra liếm cánh môi trên của mình. Nhìn thấy đầu lưỡi hồng hồng kia, đầu Lan Đình Phương nóng lên, và một nơi nào đó cũng đã nóng lên không kém gì cái đầu của anh.

"Còn... Còn ở phía dưới." Anh vội vàng nói. Lan Đình Phương biết, biểu hiện của anh lúc này không khác gì một anh chàng học sinh trung học khi đối mặt với cô gái mà mình nhớ thương trong lòng, lúng lúng không biết làm như thế nào cho phải.

Bọn họ chỉ cách nhau có vài bước, Liên Hảo vừa động, vài bước kia biến thành nửa bước, cô kéo nhẹ áo somi của mình, bày tỏ thái độ vừa miễn cưỡng vừa ngượng ngùng. Cô kiễng mũi chân, hơi ngẩng mặt lên, hơi thở thanh mát phả ra: "Đình Phương, phía bên dưới anh lau giúp em đi".

Lan Đình Phương cảm thấy mình muốn điên rồi, anh vừa định xoay người đi lấy khăn giấy, vạt áo đã bị cô kéo lại, cô chỉ vào miệng của anh, cười khanh khách: "Đình Phương, em muốn anh dùng cái này".

"Cố --- Liên --- Hảo!" Lan Đình Phương nghiêng răng, như một con sói lớn xông đến, dùng lưỡi liếm sạch sẽ sữa trên miệng cô.

Giờ phút này, nếu nói Lan Đình Phương là sói, vậy thì Cố Liên Hảo chính là một con hồ ly.

Cả hai ngã xuống sofa, Lan Đình Phương khẩn cấp cõm bỏ dây lưng của mình, cố tình, giờ phút này cô còn bày ra bộ dáng ngây thơ, cười đến đặc ý: "Đình Phương, em chỉ là muốn anh giúp em lau sạch sữa, không nghĩ tới cùng anh làm việc này. Đình Phương, nếu cứ tiếp tục như vậy, Ca Ca sẽ học cái xấu."

Ca Ca? Lan Đình Phương dùng chân đá một cái, Ca Ca bị anh đá đến bên dưới sofa. Sau đó, anh đưa môi tới, ngăn chặn đôi môi đang lải nhải của cô, tay anh càng không một chút lưu tình đặt lên trên bộ ngực, thành công nghe được cô hét lên một cách yêu kiều.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại thật không thức thời vang lên. Lan Đình Phương nhớ đến việc anh giao cho Phương Hữu Vi, vừa định lấy điện thoại, đã bị một bàn tay đè lại.

"Đình Phương, tắt nó đi. Hừm?... " Cô ghé vào lỗ tai anh, mê hoặc, bàn tay đi tới đùi của anh, trêu chọc.

Giờ phút này nếu Cố Liên Hảo muốn Lan Đình Phương đi tìm chết, thì có lẽ ngay cả chớp mắt, anh cũng không hề chớp một cái nào mà đi ngay.

Bên này, Phương Hữu Vi cảm di động trong lòng oán thăm, tắt máy? Vốn vừa mới tan tầm đang vội về nhà, cố tình khi đó Boss đại nhân lại gọi điện thoại đến, cấp tốc nói anh muốn số điện thoại của Nguyên Anh Hùng, vì thế anh ta liền quay trở lại công ty, trải qua một phen ép buộc mới lấy được số của Nguyên Anh Hùng, gọi điện thoại, sau một vài tiếng bíp thì biến thành giọng nói thông báo tắt máy.

Chiến trường của Lan Đình Phương và Cố Liên Hảo lúc này đã chuyển từ sofa lan đến trên giường trong phòng ngủ. Ca Ca bị khóa ở bên ngoài phòng không hài lòng sủa inh ỏi. Nhưng hiện tại, có vẻ như Liên Hảo cái gì cũng đều không nghe thấy, bởi vì Đình Phương lúc này đang hôn lên vết sẹo nhỏ ở trên gáy của cô, cô có cảm giác như thế, mình đang biến thành đứa trẻ ẩn náu ở bên trong cơ thể của người mẹ, an toàn và ấm áp.

Hai tay cô duỗi sang hai bên, giống như một con chim non lần đầu biết bay mang theo khát vọng tự do, xòe cánh. Tay anh đè chặt tay cô, bàn tay to và dài hơn rất nhiều so với tay của cô, nhưng kết hợp với nhau lại phù hợp một cách lạ thường.

Nụ hôn của anh đặt lên xương cánh bướm của cô, không bất kỳ chỗ nào mà tay anh không chạm qua, cô của lúc này không khác gì một con thuyền nhỏ lênh đênh trên đại dương mệnh mỏng gọn sóng. Liên Hảo không nhịn được than nhẹ một tiếng, cô vươn tay ra ôm lấy đầu anh, giọng nói thốt ra tựa như một người sắp chết đuối, "Đình Phương, cho em..."

"Tuân mệnh, nữ hoàng của anh". Anh thì thảo ở bên tai cô.

Giây tiếp theo, anh từ phía sau cô tiến vào.

Giây tiếp theo nữa, bởi vì sự lấp đầy của anh, linh hồn Liên Hảo như tìm được nơi trú ngụ.

Hậu quả của việc làm này là hai người nằm la liệt ở trên giường, cùng nhau đợi Tiểu Đào tiếp tế đồ ăn khuya.

Liên Hảo kiệt sức dựa vào trên người Lan Đình Phương, oán giận nói: "Đều tại anh hết, bây giờ em không còn một chút sức lực nào cả".

"Người xuất ra lực đều là anh." Lan Đình Phương nghiêm túc cải chính.

Liên Hảo then quá thành giận liếc mắt một cái, ngay lập tức, anh vội nói: "Được rồi, được rồi, là lỗi của anh, là anh làm cho em kiệt sức".

Liên Hảo hài lòng gật đầu, một lúc sau nhẹ giọng nói: "Đình Phương, nếu chúng ta có con thì sẽ như thế nào?"

Nhớ đến một màn nóng bỏng vừa rồi của bọn trên chiếc giường này, nhớ đến tiếng gầm nhẹ của anh trên người cô khi anh chạy nước rút, nhớ đến chất lỏng nóng hổi ở trong cơ thể của mình, mặt Liên Hảo đỏ lên, Lan Đình Phương lại nhìn không được hôn lên môi Liên Hảo, nghiêng người, đem cô đè ở dưới người mình, nâng cánh tay, từ trên cao nhìn xuống, néo nhẹ chiếc mũi của cô.

"Nếu có con, đến lúc đó... Anh liền đem em giấu đi."

"Giấu em giống như cách mà anh giấu Thư Tiểu Tiểu sao?" Liên Hảo nghiêm mặt.

"Tuy rằng.." Biểu cảm Lan Đình Phương đặc ý: "Anh rất thích nhìn thấy em ghen, nhưng mà vì đời sau của chúng ta, em phải luôn duy trì tâm trạng vui vẻ".

Tay Lan Đình Phương đặt lên bụng Liên Hảo, mang theo sự chờ mong, giống một tín đồ thành kính: "Liên Hảo, nói không chừng, con của chúng ta đang bắt đầu thành hình."

Hốc mắt Liên Hảo ửng đỏ, tay áp lên bàn tay đang đặt trên bụng cô của anh: "Con của chúng ta đang thành hình? Thật sao? Đình Phương, đến lúc đó, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Không cần lo lắng." Lan Đình Phương xoa lên chiếc trán bởi vì hoan ái mà đồ mồ hôi của Liên Hảo, yêu thương nói: "Anh sẽ không ép em phải ly hôn, đến lúc đó, anh sẽ cùng em đến đảo Bali dưỡng thai. Anh có nhà ở đảo Bali, chúng ta sẽ ở nơi đó, nghe nói, phụ nữ mang thai sống ở đảo Bali đều sẽ sinh ra một baby hoạt bát đáng yêu và khỏe mạnh."

"Thật vậy không? Ở nơi đó thật sự sẽ sinh ra một baby hoạt bát đáng yêu và khỏe mạnh?"

"Ừ!" Lan Đình Phương hưng phấn gật đầu, cứ như thể cô thật sự mang trong mình đứa con của anh vậy: "Dựa theo thống kê không hoàn toàn chính xác lắm thì trẻ con sinh ra ở nơi đó đều khỏe mạnh hoạt bát, về phần xinh đẹp đáng yêu thì..."

Anh vô cùng đặc ý: "Dựa vào khuôn mặt này của anh thì có thể hình dung được kết quả."

Lúc này, Liên Hảo mới hỏi: "Nói theo kiểu của anh thì khuôn mặt này của em không xứng?"

"Đương nhiên là không phải." Lan Đình Phương vội vàng phủ nhận điều đó, cô chính là mẹ của con anh kia mà: "Thật ra ý của anh chính là, sự kết hợp của chúng ta nhất định sẽ tạo ra những đứa trẻ thuộc hàng đẳng cấp thế giới."

"Ừm~" Liên Hảo hài lòng gật đầu: "Được, vì những đứa trẻ đẳng cấp thế giới tương lai, em đều nghe anh."

Nhận được sự khẳng định của Liên Hảo, trong lòng Lan Đình Phương tràn đầy vui mừng. Bởi vì, bởi vì Cố Liên Hảo đã đáp ứng sẽ cùng anh sinh con dưỡng cái. Chưa đợi anh cao hứng xong, người bên dưới đã ngược mắt lên nhìn anh.

"Sao vậy em?" Lan Đình Phương dè dặt hỏi.

"Đình Phương, nếu như vậy thì con của chúng ta chẳng phải là sẽ không thể có được quốc tịch Trung Quốc sao?" Liên Hảo rói bời.

"Em đề ý sao? Không ngờ Cố Liên Hảo lại là một người yêu nước đến vậy." Lan Đình Phương trêu cô.

"Đình Phương, con của em nhất định phải mang quốc tịch Trung Quốc, bởi vì..." Bởi vì từ nhỏ, Hà Mỹ Âm đã giáo dục cô là phải uống nước nhớ nguồn, phải mang trong mình sự biết ơn đối với tổ quốc, cháu ngoại của Hà Mỹ Âm nhất định phải mang quốc tịch Trung Quốc.

Luồng suy nghĩ này chợt lóe lên, giống như một bóng ma, Liên Hảo miễn cưỡng đem bóng ma kia xua tan đi, sau đó ôm lấy eo anh, siết chặt: "Lan Đình Phương, không lẽ anh còn không biết Cố Liên Hảo là một thanh niên tràn đầy nhiệt huyết?"

"Anh biết, anh biết!" Lan Đình Phương nói một cách rất chân thành: "Việc này không phải rất đơn giản sao? Đến lúc đó, chúng ta sửa lại quốc tịch cho con là được mà."

"Đúng rồi! Vậy mà em lại không nghĩ ra." Lúc này Liên Hảo mới nhớ ra. Khuôn mặt của cô lúc này trông có hơi ngốc.

Lan Đình Phương lại nhìn không được muốn đem Liên Hảo nhét vào người của chính mình. Không khéo là lúc này, máy tính quản gia ở bên cạnh rất sát phong cảnh đưa ra một thông báo, ngoài cửa có khách. Khuôn mặt sát phong cảnh của Tiểu Đào đang hiện lên trên màn hình theo dõi.

Tiểu Đào vốn cho rằng việc anh ta cất công nửa đêm xếp hàng mua đồ ăn khuya cho sếp, ít nhiều gì cũng sẽ được Lan tiên sinh coi trọng, ít nhất, cũng sẽ cho anh ta một cái mỉm cười, nhưng có vẻ như, Lan tiên sinh vẫn cứ như cũ bày ra khuôn mặt lạnh lùng.

Đứng ở ngoài cửa, Tiểu Đào đưa ra đồ ăn khuya vẫn còn đang nóng hổi hấp như cũ trên tay. Đó là món phở của một cửa hàng lâu đời có hơn trăm năm ở Bắc Kinh. Lan tiên sinh đã đưa ra chỉ thị nói họ muốn ăn món này. Vì để cho phở không bị ảnh hưởng đến hương vị, anh ta đã phải một đường vượt đèn đỏ với tốc độ đua xe mới mang đến được.

Lan tiên sinh mặt không biểu cảm tiếp nhận phở trong tay anh ta, nhìn anh ta nhíu mày: "Cậu không về sao?"

"Về ngay, về ngay!" Tiểu Dao vội vàng trả lời.

Lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên, một cái đầu từ phía sau lưng Lan tiên sinh lộ ra, mỉm cười: "Tiểu Dao, làm phiền anh rồi".

"Cố Liên Hảo, còn không mau rút đầu về cho anh!" Lan tiên sinh không vui quát một tiếng, cái đầu xù xì cực kỳ xinh đẹp kia ngoan ngoãn rút trở về.

Lúc này, Tiểu Dao mới nhìn rõ, thì ra Cố tiểu thư đang trốn ở sau lưng Lan tiên sinh. Bởi vì dáng người nhỏ bé nên nếu cô không lộ đầu ra thì có lẽ Tiểu Dao cũng không biết là cô đang trốn ở phía sau.

Trên đường trở về, Tiểu Dao không khỏi nghĩ về đôi dép mà Lan tiên mang lúc ấy. Lan tiên sinh lúc ấy đang kiễng chân, còn chân Cố tiểu thư thì giấu ở sau đôi dép ấy, hai đôi chân cùng mang chung một đôi dép.

Thật lâu về sau, Tiểu Dao vẫn còn nhớ đến hai đôi chân cùng nhét vào một đôi dép ấy, chúng nó tựa như hai cánh môi hôn lấy nhau, tình yêu, ước chừng chính là như thế.

Tác giả: Tôi thật sự rất muốn đặt hai chữ kết thúc tại nơi này, nhưng tôi lại càng thích một kết cục có hậu hơn, cho nên...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Sau khi anh trở thành ký ức(48)

Đây là một buổi sáng tuyệt vời. Thời gian trên đồng hồ điện tử đang dừng ở con số ngày 10 tháng 8 năm 2010. Các phân tử nước phát ra từ máy tạo độ ẩm làm cho không khí trong nhà trở nên dễ chịu hơn hẳn. TV đang thông báo tình hình giao thông hôm nay của Bắc Kinh. Nhà hoa đối diện phòng bếp đã được chăm sóc cẩn thận đầu vào đây. Mấy ngày hôm trước người làm vườn mới đến đã chăm sóc tỉ mỉ cho chúng, họ cũng đổ phân bón thúc cùng với chiết cây, hiện tại một số ít đã bắt đầu nở hoa rồi.

Lan Đình Phương dựa vào trên khung cửa phòng bếp, tay cầm ly nước, nhìn Liên Hảo đang làm bữa sáng cho anh. Tóc cô được cố định lại bằng một cái kẹp tóc, và hiện tại, trên người cô vẫn còn đang mặc chiếc áo sơ mi của anh.

Lan Đình Phương cực kỳ thích bộ dáng khi Cố Liên Hảo mặc áo sơ mi của anh, anh nghĩ có lẽ cho đến tận thời điểm Cố Liên Hảo tám mươi tuổi, nếu cô vẫn cứ như cũ mặc áo sơ mi của anh, thì chắc chắn đó vẫn sẽ là một hình ảnh khiến anh phải chảy máu mũi.

"Lan Đình Phương, nếu cứ tiếp tục nhìn nữa thì anh sẽ phải đi làm muộn." Cô ngay cả quay đầu nhìn anh cũng không thèm, hừ một tiếng.

Lan Đình Phương bước đến, từ phía sau ôm lấy eo Liên Hảo, đem khuôn mặt vui vào mái tóc của cô: "Đến trễ thì đến trễ, không sao cả!"

Hiện tại, Lan Đình Phương thật sự không muốn rời khỏi ngôi nhà quá đỗi ngọt ngào này.

"Anh quên rồi? Anh đã nói cho đến tận khi chúng ta tám mươi tuổi, anh vẫn còn muốn đứng ở trên địa vị tỷ phú này, có như vậy thì anh mới có thể có rất nhiều tiền để em đầu tư phin."

"Phải, phải! Anh lập tức chuẩn bị đi làm." Anh cực kỳ không tình nguyện đứng ngay ngắn lại.

Liên Hảo khoanh tay đứng nhìn Lan Đình Phương kéo dài thời gian, ngón tay cô chạm vào mặt đồng hồ trên cổ tay, thời gian đang biểu thị ở con số tám giờ mười phút, từ Thanh Nguyên đến công ty phải lái xe mất hơn một tiếng rưỡi đồng hồ, nếu cứ kéo dài như vậy mãi thì anh chắc chắn sẽ trở thành ông hoàng đến trễ mất. Trước kia anh đều cố định bảy giờ hai mươi bước ra khỏi nhà.

Lan Đình Phương loay hoay ở trước giá để giày, thỉnh thoảng cố tình nhìn vào một mảng đùi lộ ra ở bên dưới áo sơ mi của Liên Hảo, sau đó bày ra bộ dạng chờ mong, lấy lòng: "Liên Hảo, dù sao hôm nay công ty cũng không có chuyện gì quan trọng, hay là hôm nay anh không đi làm?".

"Sau đó, hôm nay chúng ta cả một ngày đều trải qua ở trên giường, có đúng hay không? Lan tiên sinh." Liên Hảo tức giận, người đàn ông này dường như đang muốn tìm cách chứng minh với cô rằng đã ba năm anh thật sự không có chạm qua phụ nữ.

Lan Đình Phương chột dạ, không cam tâm tình nguyện mang giày vào, đi được vài bước, anh quay đầu, đem Liên Hảo áp ở trên tường, hung hăng hôn cô. Liên Hảo nhẹ nhàng đẩy anh anh mới buông tay, lúc buông tay anh còn không quên đưa tay vói vào trong áo của cô, hung hăng càn rỡ một phen.

"Cố Liên Hảo, giữa trưa anh lại trở về thu thập em." Bỏ lại một câu này, anh mới mở cửa ra.

Liên Hảo đi đến phía trước cửa sổ, một lúc sau, nhìn thấy Tiểu Dao đem xe chạy đến phía trước cửa sổ, còn nhìn thấy Lan Đình Phương từ trong cửa sổ xe vươn tay ra vẫy tay với cô. Liên Hảo hoảng loạn, nhanh tay kéo rèm lại. Khoảng một phút sau, điện thoại Liên Hảo nhận được tin nhắn của Lan Đình Phương.

- -- Cố Liên Hào, nếu em đổi ý, chẳng hạn như muốn cùng anh trải qua một ngày ở trên giường, em có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào.

Liên Hào nhìn vào tin nhắn mà Lan Đình Phương gửi đến, nhấn mũi lại.

Hơn mười giờ, Kha Oánh gọi điện thoại đến muốn Liên Hào đi khám thai cùng cô ấy. Liên Hào vừa cầm điện thoại nói chuyện với Kha Oánh vừa lựa chọn đồ từ trong tủ quần áo sau đó đi vào phòng thay đồ, từng nút từng nút cởi bỏ chiếc áo sơ mi mà Lan Đình Phương cố ý muốn cô mặc. Cái tên đàn ông biến thái này, có vẻ như anh đã mất đi khả năng kiểm soát chính mình.

Liên Hào nhẹ nhàng nở nụ cười, cởi ra nút áo thứ tư, cô vô tình nhìn vào trong gương, ngắm chính mình. Trong phòng giữ quần áo có một ngọn đèn rất lớn, ánh sáng cực mạnh phản chiếu ở trong gương, Liên Hào vô thức đem áo sơ mi kéo đến vai, ánh mắt của người trong gương trống rỗng, trên người phủ đầy vết bầm xanh tím.

"Liên Hào, trên người em có dấu ấn của anh." Buổi sáng hôm nay anh lần lượt hôn nhẹ lên những vết bầm này của cô, nói.

Chất vải của chiếc áo sơ mi hiệu Armani này vô cùng tốt, nó có màu trắng sáng như tuyết. Trong một khoảnh khắc, Liên Hào thậm chí còn cho rằng nó là ánh sáng trắng đến từ thiên đường. Người phương Tây tin rằng khi họ chết đi, họ sẽ nhìn thấy một tia sáng trắng, bọn họ tin chắc rằng, đó là con đường đưa họ đi đến thiên đường.

Từ trong ánh sáng trắng kia đột nhiên phát ra một âm thanh cực lớn, đó là tiếng bánh xe ô tô ma sát trên mặt đường.

Cả người Liên Hào phát run, tựa như một bệnh nhân có bệnh tim nhưng lại vùng trộm đi đến rạp chiếu phim 3D xem một bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng vừa kích thích lại vừa mạo hiểm. Trong một phân cảnh tiếp theo, cảnh phim dần quay gần đến một tai nạn đụng xe liên hoàn. Cuối cùng màn ảnh dừng ở trên người một người phụ nữ Châu Á da vàng, tóc đen. Xe của người phụ nữ ấy đã bị làm cho thay hình đổi dạng. Kính xe bị một lực lớn từ xa đâm vào trượt qua một bên tai của người phụ nữ ấy. Màn hình thay đổi, người phụ nữ ấy đã mất đi một phần sọ của mình, nhưng người phụ nữ ấy vẫn cứ ương ngạnh tìm kiếm điện thoại của mình, biểu cảm vận vẹo đem camera điện thoại nhắm ngay bầu trời ngoài cửa sổ xe kia.

Bầu trời ngoài cửa sổ xe có hình vuông, rất xanh, rất xanh.

Những hình ảnh này cứ dồn dập hiện lên ở trong đầu Liên Hào. Liên Hào dùng tay đè lại trái tim mình, từ trong lồng ngực thốt lên từng tiếng gọi, mẹ, mẹ, mẹ.....

Có một khoảnh khắc, dường như Liên Hào đã nhìn thấy ánh sáng trắng kia. Liên Hào cảm thấy bản thân mình giống như một đứa trẻ tò mò, muốn biết ánh sáng trắng kia có thật sự có thể đưa cô đến thiên đường hay không. Đã từng có một khoảng thời gian, Liên Hào thật sự khao khát được đi đến thiên đường.

Giọng nói hoảng sợ của Kha Oánh đã kéo Liên Hào từ trong ánh sáng trắng ấy trở về. Liên Hào ôm trái tim, gian nan nói: "Kha Oánh, cứu mình".

Thế giới này còn có Lan Đình Phương, cô luyến tiếc, vất vả lắm cô mới có được tình yêu của anh.

Khoảng mười giờ rưỡi, Phương Hữu Vi nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp, anh ta đem điện thoại đưa đến trước mặt Lan tiên sinh đang tiếp khách, vài giây sau, sắc mặt Lan tiên sinh từ bình thường chuyển sang tái nhợt, chao đảo nghiêng ngã chạy ra khỏi phòng họp.

Liên Hào lại một lần nữa tỉnh lại ở thời khắc hoàng hôn, vẫn như cũ ở trong phòng ngủ, chỉ là lần này vây quanh ở trước giường của cô là vài vị bác sĩ mặc áo blouse trắng. Lan Đình Phương đang đứng ở trước mặt những bác sĩ kia, khuôn mặt trắng không khác gì áo blouse khoác trên người những bác sĩ kia.

Thấy cô tỉnh lại, biểu cảm của những bác sĩ kia mới buông lỏng, bọn họ nhỏ giọng cùng Lan Đình Phương trao đổi vài câu sau đó lui ra ngoài.

"Người đẹp thích ngủ, em đã ngủ vùi vện tám tiếng đồng hồ." Lan Đình Phương khẽ hôn lên trán Liên Hào, thò thè nói.

Liên Hào xoay eo, miễn cưỡng phát ra hờn giận: "Đều là tại anh, ép buộc em cả một buổi tối. Đình Phương, em có nên yêu cầu bác sĩ cho một vài loại thuốc bổ để uống hay không?".

Anh rũ mắt xuống, thì thào đáp ứng lời đề nghị của cô: "Ừ, cần phải bồi bổ, cần phải bồi bổ".

Sau khi nói xong, anh đem mặt chôn ở trên cổ Liên Hào. Một lúc sau, có một chất lỏng mát lạnh rơi xuống cổ Liên Hào. Liên Hào không có đẩy anh ra, tay chạm vào tóc anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hồi lâu, cô nghe thấy anh nói: "Liên Hào, anh biết Rebekka, thời điểm em ngắt xi, anh đã cùng bà ấy cách điện thoại nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ".

Lòng Liên Hào trầm xuống.

Anh ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nước mắt. Liên Hào cúi đầu, nghe rõ từng câu nói nghẹn ngào đau đớn của anh.

"Mẹ ơi, con nghĩ đó là lỗi của chai thủy tinh kia, bởi vì nó rất đẹp, vì nó đẹp nên con cuối cùng muốn viết một cái gì đó, nên con đã viết. Mẹ ơi, là lỗi của nước biển, vì sao lại có thể đưa nó lên bờ. Mẹ ơi, là lỗi của đứa trẻ đó, nó không nên nhặt lên bình thủy tinh kia, lại càng không nên đem nó giao cho Lan Đình Phương. Mẹ ơi, là lỗi của hòn đá nhỏ kia, nó không nên làm con té ngã, nếu con không ngã thì con cũng sẽ không đến ký túc xá của Lan Đình Phương tìm băng cá nhân, vậy thì con sẽ không phát hiện ra cái bình thủy tinh ấy. Mẹ ơi, đều là lỗi của phim ảnh tiểu thuyết, chúng nó quá tốt đẹp, đến

nỗi ai ai cũng khao khát muốn được như vậy. Mẹ, nếu bình thủy tinh kia cuối cùng không có dùng ở trong tay Lan Đình Phương, con nghĩ con sẽ không quyết định liều lĩnh như vậy đi yêu anh ấy. Nếu con chẳng yêu anh ấy vậy thì cũng sẽ không cùng anh ấy kết hôn một cách kỳ quặc như vậy. Nếu con không cùng anh ấy kết hôn thì con sẽ không có chấp, nếu chẳng có chấp thì sẽ không làm những việc ngu ngốc đó, nếu con không có làm những việc ngu ngốc đó thì sẽ không khổ sở như vậy. Nếu con không khổ sở thì con đã không gọi cho mẹ, nếu con không gọi cho mẹ thì mẹ cũng sẽ không dừng xe lại, nếu mẹ không dừng xe thì mẹ đã không rời bỏ con."

"Đây là những lời mà trong lúc hôn mê, em cứ luôn lặp đi lặp lại."

Anh giống như một học sinh đang đọc bài văn, đọc một cách chậm rãi, từng câu từng lời như muốn nghiền nát lòng anh.

"Liên Hảo, tại sao anh lại không biết những điều tồi tệ này đã xảy ra với em, tại sao lại không biết!" Lan Đình Phương đau lòng nói.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, ở trong mắt cả hai đều là một mảnh tro tàn.

"Mẹ em là một người phụ nữ yêu cái đẹp, phải nói là vì chức nghiệp cần đến nên đã dưỡng thành thói quen. Thậm chí ngay cả khi chỉ gặp một đứa trẻ bà cũng sẽ trang điểm. Bà luôn nói rằng hình tượng của một quan ngoại giao là đại biểu cho cả một quốc gia. Nói thật ra, lúc bé em cực kỳ chán ghét việc mẹ luôn cẩn thận tỉ mỉ. Động tác thân mật nhất của em và mẹ cũng chỉ là mặt áp mặt, bởi vì hôn môi có thể sẽ làm son môi của bà trôi đi."

"Nhưng mà Đình Phương, anh biết không, một người yêu cái đẹp như bà vậy mà lại rời khỏi thế giới này bằng một cách thức vô cùng vô cùng không trọn vẹn. Di Đại Thiên đưa em đến nhà xác, em nhìn thấy mẹ, bà đội một bộ tóc giả kỳ lạ nằm ở nơi đó, khuôn mặt trang điểm thật xấu xí. Em hất tóc giả của bà ra, em cảm thấy nó cực kỳ chướng mắt. Sau khi hất tóc giả ra, Đình Phương, anh đoán thử xem em đã nhìn thấy cái gì?"

Nói đến đây tay Liên Hảo bắt đầu run rẩy, giọng nói bình tĩnh, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, tay run nên nước mắt cũng càng rơi dữ dội.

Giống như một con dĩa bị nhốt trong lồng một thời gian dài.

Lan Đình Phương ôm lấy cô, cô ở trong lòng anh run rẩy, khóc không thành tiếng.

"Một phần sọ bên trái của bà được tìm thấy ở khe hở giữa ghế và trần xe, nó to bằng bàn tay của một đứa trẻ vừa mới sinh ra. Bởi vì bị va chạm mạnh làm cho một phần đầu bị biến dạng, người trang điểm đã phải nỗ lực rất nhiều mới làm cho nó dính lại được, nhưng bởi vì băng dán và loại nhựa cao su này tương khắc với nhau, nên khi em vừa chạm vào nó... Nó liền rơi xuống. Chỉ còn lại những sợi chỉ, giống như một con rết. Càng làm cho em tan nát cõi lòng chính là mẹ thể nhưng không có lỗi tại, bọn họ nói với em lỗi tại của mẹ đã rơi ở hiện trường nơi xảy ra tai nạn."

"Đình Phương, bọn họ không thể tìm thấy cái tai kia, bọn họ thể nhưng không thể tìm thấy cái tai kia! Bọn họ còn nói rằng lỗi tại là mô mềm và có thể đã bị nát vụn. Đồng nghiệp của mẹ nói bọn họ đã đi tìm, nhưng họ không tìm thấy nó ở hiện trường. Một người Mỹ xử lý hiện trường tai nạn còn nói với em rằng họ cũng bất lực."

"Em sẽ không chấp nhận lý do thoái thác vô trách nhiệm như vậy của bọn họ, sẽ không..." Cô ở trong lòng anh liều mạng lắc đầu: "Sau đó, em đã tìm đến hiện trường, em tìm một ngày một đêm, em lần lượt đi gõ cửa nhà của những cư dân sống gần đó, lần lượt hỏi bọn họ có ai thấy lỗi tại của mẹ tôi không? Những người đó quả thật không thân thiện, bọn họ thậm chí còn báo cảnh sát, nói có một cô gái người Trung Quốc tinh thần có khả năng không được bình thường. Cuối cùng, có một cô bé đã vụng trộm nói với em, lỗi tại của mẹ em có lẽ đã trở thành bữa tối của Jimmy nhà cô bé."

"Đình Phương, anh có biết Jimmy là ai không?" Liên Hảo khóc oà lên, giống như một đứa trẻ vô cùng bất lực: "Jimmy là một con chó nhỏ. Mẹ cô bé nói với cô bé rằng dường như Jimmy của họ đã ăn một thứ gì đó giống như một cái lỗi tại, mẹ cô bé còn dẫn con chó nhỏ kia đi tìm phòng."

Như là nhận được sự truyền nhiễm từ Liên Hảo, cơ thể Lan Đình Phương cũng bắt đầu run lên, hàm răng cũng run rẩy, giống như một người đã đắm mình ở trong biển một thời gian dài trong một tối mùa đông rét lạnh.

"Nửa năm sau khi mẹ ra đi, em mơ thấy cùng một giấc mơ. Em cầu xin mẹ tha thứ cho em, em nói với mẹ là em yêu bà, rất yêu rất yêu, nhưng mẹ lại nói với em là bà bị mất lỗi tại rồi, bà không có cách nào nghe được những gì mà em nói."

"Không phải em đã từng nói với anh rồi sao? Ở trong lòng Cố Liên Hảo có một chiếc cầu mà cô ấy không dám bước qua. Chú chó nhỏ Jimmy kia chính là chiếc cầu mà Cố Liên Hảo cho dù có làm cách gì đi chăng nữa cũng không thể nào bước qua được."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Sau khi anh trở thành ký ức(49)

Hoàng hôn ngày 10 tháng 8, Liên Hảo tỉnh lại.

Câu nói vô tình trong lúc mê man về nguyên nhân bắt nguồn cho hiệu ứng cánh bướm và câu chuyện về chú chó nhỏ Jimmy kia khiến cho Lan Đình Phương cảm thấy tuyệt vọng như tro tàn.

Anh đã từng xem qua chi tiết về vụ tai nạn của mẹ Liên Hào thông qua báo cáo của tổ tin tức truyền thông Á Thái hết lần này đến lần khác. Một trong số đó hình ảnh cô xuất hiện trên màn hình trong bộ trang phục giản dị với sự bảo vệ của nhân viên. Toàn bộ tin tức cũng chỉ được đăng lại từ truyền thông nước Mỹ, hơn nữa thời sự trong nước đưa tin tổng cộng cũng chỉ hơn 20 phút, đó là toàn bộ thông tin toàn diện nhất về trận tai nạn. Người dân trong nước đối với tin tức về quan ngoại giao Hà Mỹ Âm gặp tai nạn xe cộ liên hoàn bỏ mình ở Mỹ không mấy quan tâm cho lắm. Thật sự mà nói, truyền thông ở Trung Quốc đối với những tin tức như vậy cũng không có hứng thú đưa tin, phần lớn tin tức mà bọn họ thích xem là vị tham quan nào xuống ngựa, quan viên nào nuôi vài cô tình nhân, mình tình nào cùng danh nhân nào tồn tại giao dịch quyền sắc.

Lan Đình Phương thật sự không thể ngờ rằng trong cái tin tức chỉ ngắn ngủi vồn vện 20 phút kia thể nhưng lại ẩn chứa một sự thật làm cho người ta phải tan nát cõi lòng. Đối với một người làm truyền thông như anh, những tin tức cùng loại như thế này phần lớn đã quá quen thuộc từ lâu, nhưng khi chuyện như vậy lại phát sinh ở trên người mà mình yêu nhất, hóa ra sẽ làm cho chúng ta sống không bằng chết.

Liên Hào, em phải lấy cái dạng tâm tình gì để đi gõ từng cánh cửa khép chặt kia và cuối cùng nghe được bé gái ấy dùng giọng nói hồn nhiên của trẻ con nói với em về chuyện của chú chó nhỏ Jimmy?

Mà ngọn nguồn của mọi chuyện đều là vì chính anh. Tựa như những lời nói trong lúc mê man của cô về hiệu ứng bướm bướm.

Đúng vậy, vì Cố Liên Hào yêu Lan Đình Phương nên đã gây ra một trận hiệu ứng bướm bướm, dẫn đến việc cô mất đi mẹ của mình.

Hiện tại, cô khóc mệt lã, nằm ở trong lòng anh nặng nề ngủ, tựa như một động vật nhỏ không có nhà để về. Lan Đình Phương cầm khăn ẩm lau mặt cho cô, khăn lông nhẹ nhàng dừng ở giữa chân mày.

Liên Hào của anh, mi thanh mục tú, trên xương gò má có vài nốt tàn nhan. Liên Hào của anh, cổ rất thon, thời điểm hơi ngẩng đầu tựa như một con thiên nga trắng ở trong làn nước mùa xuân ngẩng đầu nhìn bầu trời. Liên Hào của anh, tay cũng đẹp, chỉ là có vài chỗ trong lòng bàn tay có chút chai, chắc có lẽ, là bởi vì cầm bút trong thời gian dài mà thành, vì ở trong học viện, cô còn dạy bọn trẻ viết thư pháp Trung Quốc. Liên Hào của anh, cánh tay thật gầy và lưng cũng đơn bạc. Người phụ nữ nhỏ bé này đã dành khoảng thời gian mười năm của mình để làm duy nhất một việc, chính là yêu Lan Đình Phương.

Liên Hào của anh, trong xương cốt vẫn là một thiếu nữ tràn đầy nhiệt huyết. Mỗi khi đến bất kỳ một sân bay nào, cô đều sẽ dừng chân lại, đứng trước lá cờ đỏ năm sao. Vì cô là con gái của Hà Mỹ Âm, vì cô luôn tự hào là một công dân của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa.

Liên Hào của anh, có đôi khi cũng thật xảo quyệt, vì không để cho anh biết sự thật phía sau vụ tai nạn kia, cô sử dụng mỹ nhân kế với anh, chẳng hạn như ở sofa khiêu khích, hoặc là, mặc áo sonmi trắng của anh sau đó tiến hành việc quyến rũ.

Phá hủy sự hoàn hảo của cô, Lan Đình Phương cảm thấy đau lòng, rất đau, rất đau....

Mười một giờ, Liên Hào tỉnh lại. Gối đầu ở bên cạnh trống trơn, trong phòng có vị thuốc nhàn nhạt, có thể khẳng định là loại thuốc này cô chưa từng uống qua. Trên cánh tay cô đang được truyền nước biển bổ sung thể lực, trên tủ đầu giường đặt vài viên thuốc, tất cả đều là thuốc trị rối loạn lo âu.

Cánh cửa thư phòng nơi Lan Đình Phương vẫn thường làm việc khép hờ, Liên Hào nhẹ tay đẩy, cửa thư phòng được mở ra, bên trong không có bật đèn. Ánh sáng từ đèn ngoài hành lang rọi vào trong thư phòng, không khí vô cùng dễ chịu. Lan Đình Phương ngồi đưa lưng về phía Liên Hào, chiếc ghế cao hầu như che hết người anh lại, chỉ lộ ra đầu và cánh tay, có một đốm sáng màu đỏ tươi ở đầu ngón tay anh.

Khỏe mất Liên Hào đã ướt, trong đêm khuya, hình ảnh anh ngồi thu mình một chỗ khiến trong lòng cô vô cùng khó chịu.

Lan Đình Phương cử động cánh tay, và đốm sáng màu đỏ tươi kia cũng di chuyển theo hành động của anh.

"Đình Phương, dừng!" Liên Hào mở ngọn đèn nhỏ trong thư phòng lên.

Điều thuốc kia đã đốt đến chiếc áo T-shirt ngắn tay của anh, từ chất vải vô cùng tốt ấy tỏa ra một loại mùi tựa như là mùi thơm, giống như một đứa trẻ buống binh, bởi vì chơi vui mà đốt cháy hoa khô do chị gái cất công làm ra.

Ai cũng không nói gì, Liên Hào đem thuốc trong tay anh dụi tắt, ngồi xổm xuống, tựa đầu trên đầu gối của anh.

"Đình Phương, về sau đừng làm như vậy, có được không anh? Em không thích anh làm như vậy. Các nhà nghiên cứu y học gọi hành vi vừa rồi của anh là tự mình hại mình, em cảm thấy cách gọi này cực kỳ khó nghe, em không thích nó bị áp đặt ở trên người anh. Lan Đình Phương là một người băng thanh ngọc khiết đến thế kia mà!"

Tay anh chạm vào tóc cô, cười khê: "Ừm, Cố Liên Hào không thích, về sau anh sẽ không làm nữa. Cố Liên Hào nói Lan Đình Phương băng thanh ngọc khiết thì Lan Đình Phương nhất định sẽ băng thanh ngọc khiết."

Liên Hào ở trên đầu gối anh cười, cười đến mức cơ mặt đều đau.

Liên Hào đứng lên, kim đồng hồ đang chỉ vào con số 11 giờ rưỡi, cô kéo tay Lan Đình Phương: "Đình Phương, chúng ta đi ngủ."

"Anh ngồi đây một lát, đợi tan mùi khói thuốc. Ngoan, em đi ngủ trước đi, hửm?" Tay anh vuốt ve gương mặt cô, như trấn an một đứa trẻ.

Tiến lên nửa bước, ngón tay Liên Hào xoay tròn ở trong lòng bàn tay anh: "Đình Phương, hiện tại có nghĩ là muốn em?".

Anh ngẩng đầu nhìn cô, cô không có lảng tránh, ánh mắt sáng quắc nhìn lại anh.

Một giây, hai giây, ba giây, giây tiếp theo, anh ôm ngang cô lên, không có ôm đến phòng ngủ mà là đem cô ôm vào phòng tắm. Ở bên trong bồn tắm có thể chứa được hai người được chế tác từ gỗ thô ngàn năm trong rừng nhiệt đới Amazon, bọn họ giống như những con người nhỏ bé sống trong rừng không có kỳ bất kỳ điều gì, bắt đầu lễ hội ái tình của riêng họ.

Trên đỉnh đầu là bầu trời đêm tháng tám ở Bắc Kinh, trong bồn tắm là một chút nước, trong nước bỏ thêm tinh dầu giúp thư giãn, Liên Hảo mở rộng chân để anh tiến vào.

Một đêm này bọn họ tựa như hai đứa trẻ điên cuồng chạy trong đêm mưa, bởi vì anh hết lần này đến lần khác xâm nhập, Liên Hảo thét đến chói tai. Thời điểm cực hạn, Liên Hảo gọi to tên Lan Đình Phuong, móng tay không hề cố kỵ cào cấu lên làn da trên lưng anh.

Dường như, nếu lúc này không gọi tên của anh, có lẽ sau này, cô sẽ không còn cơ hội gọi nữa.

Liên Hảo còn dùng miệng ngậm lấy ** của anh, nhìn anh say sưa trầm mê, Liên Hảo cảm thấy thật mỹ mãn.

Một đêm này, anh vô cùng phóng túng, mồ hôi không ngừng rơi xuống, và quần lót cô hết lần này đến lần khác. Cuối cùng, anh không rút khỏi cơ thể cô.

Anh áp sát vào người và tựa đầu vào vị trí trái tim cô.

"Liên Hảo, có người nói tình cầu này sẽ nghênh đón kỷ nguyên băng hà, tựa như bộ phim《The Day After Tomorrow》, mọi vật tồn tại đều sẽ ngưng kết thành băng. Anh thật muốn khoảnh khắc ấy đến ngay trong giây phút này. Liên Hảo, nếu lúc này khoảnh khắc ấy thật sự đến, chúng ta không trốn có được không em?"

Tay anh lưu luyến vuốt ve cơ thể cô: "Chúng ta sẽ cùng nhau chào đón khoảnh khắc ấy, nhưng mà, em nhất định phải mặc quần áo, anh không muốn để cho người khác nhìn thấy dáng vẻ không mặc quần áo của em."

"Ừm... Đến lúc đó, chúng ta không trốn, cứ như vậy nghênh đón khoảnh khắc ấy đến."

Anh... Người đàn ông này.. Luôn giống như một đứa trẻ, có chút giống Scissorhands Edward, một mình trốn ở bên trong tòa thành của mình, cố chấp, cô độc, quái đản, chân thành và tha thiết. Cuối cùng, ở bên trong tòa thành của mình, vì người trong lòng tia ra một thế giới độc nhất vô nhị. Liên Hảo không biết vì sao trong lúc đó lại nhớ đến gương mặt tái nhợt của Edward, và Liên Hảo cũng không biết vì sao trong thời khắc như thế lại nhớ đến bộ điện ảnh bị thương kia.

Giữa trưa, ngày 11 tháng 8, Liên Hảo ngờ ngác, không thể tin nhìn Lan Đình Phuong, không, phải là nhìn tấm vé máy bay trong tay Lan Đình Phuong. Trên vé máy bay ghi rõ ràng ràng mạch ngày và giờ của chuyến bay.

- -- Ngày 11 tháng 8, 22 giờ, giờ Bắc kinh.

Liên Hảo mờ mịt ngẩng đầu, Lan Đình Phuong trừ bỏ sắc mặt tương đối tái nhợt ra thì thái độ hết sức tự nhiên. Anh rất tự nhiên mà nói rằng: "Cố Liên Hảo, tôi không muốn tìm một người phụ nữ hề động một chút liên té xù về làm vợ của mình, hơn nữa thân phận hiện tại của người phụ nữ này vẫn còn đang là vợ của người khác".

Đến giờ phút này, vận mệnh quả thật trêu người. Bác sĩ Rebekka nói với anh rằng, tình huống hiện tại của Liên Hảo giống như một bệnh nhân mất trí nhớ trong lòng mang theo đau thương không muốn đối mặt với những điều mà mình không muốn nhớ lại, cái loại bài xích này mỗi khi nghĩ đến sẽ sinh ra áp lực làm cho đầu óc cô thiếu dưỡng khí và dẫn đến hôn mê.

Từ ngày ở bên cạnh anh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi cô đã trải qua hai lần hôn mê, hai lần hôn mê này đã khiến anh không thể nào chịu đựng nổi.

"Đình Phuong, Đình Phuong..." Liên Hảo ngờ ngác lập lại.

Ban đầu, anh định hóa thân thành vai nam chính thâm tình trong phim nói một vài câu tuyệt tình cùng cô ân đoạn nghĩa tuyệt, sau đó trải qua vài năm, như những diễn biến bình thường của những bộ phim điện ảnh, cuối cùng nữ chính cũng biết được ý tốt của nam chính và vô cùng cảm động. Và cuối cùng cô cũng sẽ trở về bên anh giống như kết cục của những bộ phim này.

Vốn hẵn là nên làm như vậy, nhưng kết quả là anh lại đem cô ôm vào trong ngực, hơn nữa, một đồng lời nói tuyệt tình vốn đã được chuẩn bị sẵn lại trở thành:

"Liên Hảo, anh làm thế nào cũng không thể nghĩ ra biện pháp giữ em lại. Vốn dĩ, anh cảm thấy cho dù có làm tình nhân của em cả đời thì anh cũng sẽ không bao giờ dị nghị, chỉ cần em ở bên cạnh anh, chỉ cần trong lòng em yêu anh thì những điều đó có quan hệ gì đâu! Nhưng mà bác sĩ Rebekka nói với anh rằng chỉ có làm như vậy đối với em mới là điều tốt nhất."

"Liên Hảo, đừng cảm thấy thương tâm, anh hiện tại không có tiếc nuối. Giống như em khi đó đem hết toàn lực yêu anh, anh cũng dùng hết toàn lực để đáp lại em, cho nên, anh không hề tiếc nuối."

"Liên Hảo, trò chơi giả vờ mà chúng ta định ra trong vòng một tháng cho đến hôm nay vừa đúng thời hạn kết thúc. Chúng ta, hãy dừng lại tại đây."

"Liên Hảo, cuối cùng, anh muốn cảm ơn em. Em khiến cho Lan Đình Phuong, một người không tin vào thể giới này, ích kỷ, thô bạo, cực đoan, không chỉ chán ghét tình yêu mà còn không muốn trưởng thành bởi vì yêu em và hơn nữa được em yêu mà cảm thấy hạnh phúc. Vô cùng cảm ơn em."

Cảm xúc hóa thành những giọt nước mắt, giống như nước trong sông, điên cuồng tràn vào miệng Liên Hảo. Đó là hương vị chua xót nhất, ngọt ngào nhất, hạnh phúc nhất thế gian này.

"Cô bé ngốc nghếch, bị lời nói của anh làm cho cảm động rồi? Lúc trước, lần đầu tiên trong radio nghe được việc ngốc mà em làm anh cũng đã khóc như thế này, cũng là bị em làm cho cảm động, anh đã nghĩ rằng, không ngờ Cổ Liên Hảo còn có một mặt ngốc nghếch như vậy. May mắn là ngày đó trời mưa, bằng không một người đàn ông lớn ngần này như anh mà khóc lớn thật là mất hết mặt mũi."

Liên Hảo ôm chặt lấy anh, dùng hết toàn lực ôm lấy anh, người đàn ông này là người mà cô muốn khắc sâu vào xương cốt, người đàn ông này là người mà cô muốn cùng tên anh hóa thành bột phấn ngủ sâu bên dưới lòng đất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Sau khi anh trở thành ký ức(50)

Buổi chiều này, ánh tà dương yên tĩnh phân tán ở trên ban công, tiếng nhạc trong phòng khách truyền đến, giọng hát cao vút của nữ ca sĩ đang hát cái gì Liên Hảo không biết, giờ khắc này, Cổ Liên Hảo cùng Lan Đình Phuong đang ở trên ban công khiêu vũ. Khi còn rất bé, có một lần Liên Hảo đến nhà một người bạn cùng lớp, trong nhà người bạn kia có một cuốn băng video, cuốn băng này rất cũ, nội dung là màn khiêu vũ của một đôi nam nữ ở trên ban công nhà họ, chân người phụ nữ dẫm lên chân người đàn ông, người đàn ông ôm ấp người phụ nữ bước theo tiếng nhạc, cuối cùng, người phụ nữ cầm lấy khăn choàng trùm lên đầu của cả hai, bọn họ hôn nhau ở bên dưới chiếc khăn choàng ấy.

Hình ảnh ấy luôn hiện diện ở trong đầu Liên Hảo.

Hiện tại, Cổ Liên Hảo cùng Lan Đình Phuong đang phục chế lại thước phim kia, họ không có ở bên dưới lớp khăn choàng hôn nhau, mà là cô dùng chân mình dẫm lên chân Lan Đình Phuong, đầu tựa vào ngực anh, lắng nghe tiếng nhịp tim anh đập.

Như vậy đã đủ vừa lòng.

Trước khi bước ra khỏi cửa, Lan Đình Phuong đưa cho cô một thứ giống như là thuốc. Anh nhìn xuống, nói: "Liên Hảo, em uống đi."

Đó là thuốc tránh thai khẩn cấp 48 giờ. Liên Hảo cúi đầu trầm tư một lúc, gạt đầu, cầm thuốc đi vào phòng bếp.

Lan Đình Phuong nhìn theo bóng lưng của cô, lão đảo dựa vào trên tường, cầm lấy thuốc lá, không đốt mà cắn ở trên miệng, liều mạng hít vào phổi.

Liên Hảo uống nước xong, cúi đầu, Ca Ca đang đứng ở dưới chân cô, dường như anh bạn nhỏ này cũng dự cảm được sự xa cách, nó thiết tha nhìn cô. Liên Hảo ngồi xuống, đem mặt vui vào bộ lông của nó.

"Ca Ca, về sau giúp chị chiếu cố anh ấy, còn nữa, ngàn vạn lần đừng sinh bệnh, nếu em sinh bệnh anh ấy nhất định sẽ rất lo lắng và khó chịu, có biết không?"

Dường như Ca Ca nghe hiểu được, nó chồm người lên giống như đáp lại cô.

Buổi tối, hành khách ở sân bay thủ đô không đặc biệt nhiều cho lắm, có một vài người ngồi thừa thớt ở giữa phòng chờ. Liên Hảo và Lan Đình Phuong đến sân bay lúc hơn chín giờ, anh không ngại phiền phức giúp Liên Hảo kiểm tra hành lý, sau đó mang đến khu ký gửi. Sau khi hoàn tất thủ tục, anh đưa Liên Hảo vào phòng chờ, tìm một góc ngồi xuống. Lúc này, người đàn ông này không khác gì một ông bố đưa tiễn con gái mình đi xa, không ngừng lải nhải.

"Liên Hảo, đừng tưởng rằng đường ở nước Mỹ rộng, liền không màn đến tốc độ."

"Ừm!"

"Liên Hảo, đừng vì nóng bức mà mặc quần đùi mát mẻ, tỷ lệ phạm tội ở nước Mỹ rất cao, anh không muốn em khiến cho người khác phạm tội."

"Ừm!"

"Liên Hảo, nếu muốn xem phim thì đến rạp chiếu phim đi, đừng có suốt ngày xem phim trên máy tính, điều này không tốt cho mắt và cơ thể."

"Ừm!"

"Liên Hảo, khi nào đi viếng mộ mẹ thì giúp anh gửi lời chào."

"Ừm!"

"Liên Hào, đừng vì muốn nhanh mà chui vào McDonald. Vài ngày hôm trước có một phóng viên Mỹ đã làm thí nghiệm với bánh Hamburg của McDonald. Cái Hamburg kia để một năm vậy mà không có hư thối, trong một năm kia thế nhưng ngay cả gián và chuột cũng đều không chạm vào nó."

"Ừm!"

"Liên Hào....."

"Được rồi, Đình Phương, em phải đi." Liên Hào đứng lên, nghe những lời như vậy, trái tim cô dường như muốn vỡ ra.

"Được, được.. Phải đi rồi.. Cũng nên chuẩn bị.. Nên chuẩn bị.." Anh nói năng một cách lộn xộn. Đứng lên giúp Liên Hào cầm lấy túi xách và vé máy bay.

Liên Hào cố không nhìn tới Lan Đình Phương, cúi đầu đi về phía trước. Mười bước, mười lăm bước, hai mươi bước, ba mươi bước, dừng lại. Cô dừng lại, quay đầu, nhào vào lòng anh, kiễng chân, hôn môi anh.

Túi xách, vé máy bay, hộ chiếu, giấy tờ rơi xuống ở trên mặt đất, bọn họ cũng không quan đến.

Anh buông cô ra. Lan Đình Phương cảm thấy nếu cứ tiếp tục hôn như vậy, ngày mai có lẽ sẽ xuất hiện một tin tức, một đôi nam nữ ở sân bay cuồng hôn, bởi vì quá mức kịch liệt mà cuối cùng vì thiếu oxy mà mất luôn cả mạng. Anh khom người nhặt đồ trên đất lên, đem toàn bộ giao cho Liên Hào. Cửa an ninh cách bọn họ ước chừng khoảng năm mươi bước, chỉ cần cô bước vào cánh cửa ấy, sẽ giống như Hồng Nhạn bay xa. Anh dặn dò cô, về sau cả đời đừng liên lạc với nhau, bởi vì anh không muốn biết tình huống sinh hoạt của cô, bởi vì anh sợ nghe được những điều đại loại như việc cô đang sống rất hạnh phúc. Rạng sáng hôm nay anh gọi điện thoại cho Nguyễn Anh Hùng, anh ta giống như ý nghĩa của cái tên của mình, cam đoan sẽ khiến cho cô vui vẻ hạnh phúc, cũng một lần nữa đảm bảo rằng anh ta có khả năng làm được việc này.

Lúc này, Lan Đình Phương vậy mà lại cảm kích việc Liên Hào gặp được Nguyễn Anh Hùng. Một anh chàng suốt ngày ầm ĩ như thế sẽ giúp cho Liên Hào không có thời gian dư thừa nghĩ đến cái hồ đen lớn mà mẹ cô để lại.

Anh để cho công ty chấm dứt hợp đồng với Nguyễn Anh Hùng, hơn nữa còn bồi thường tiền vi phạm, số tiền bồi thường này đủ để mua được một hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương nhưng lại bị Nguyễn Anh Hùng cự tuyệt. Cách điện thoại, Nguyễn Anh Hùng đưa ra lời thề son sắt: "Đảo ở Thái Bình Dương tôi sẽ dùng phương thức của chính mình để mua."

Ở phía bên trái cánh cửa an ninh có logo của Hiệp hội bảo vệ tài nguyên, logo kia được đặt trên một chiếc đồng hồ về sự thay đổi của trái đất, thời gian được tính bằng năm, nó mô tả thật chi tiết vấn đề nan giải của nhân loại.

--Ngày xx tháng xx năm xx, giống loài nào sẽ tuyệt chủng trên hành tinh này?

--Ngày xx tháng xx năm xx, những loại thực vật nào sẽ vì sự chặt phá mù quáng của con người mà biến mất?

--Ngày xx tháng xx năm xx, trên trái đất không còn một giọt dầu mỏ?

--Ngày xx tháng xx năm xx, trên trái đất không còn một giọt nước?

--Ngày xx tháng xx năm xx, có bao nhiêu quốc gia bị chìm dưới đáy biển vì mực nước biển dâng lên?

--Ngày xx tháng xx năm xx, sông băng ở Nam Cực sẽ toàn bộ tan chảy, và nước biển sẽ thay thế phần lớn diện tích lục địa?

"Liên Hào, em nói xem, thực sự có tận thế sao?" Lan Đình Phương nắm lấy tay Liên Hào, ngơ ngác nhìn đồng hồ trái đất, thì thào hỏi.

Liên Hào nhìn theo ánh mắt của anh, nhìn lên đồng hồ trái đất: "Có lẽ là có!"

Lan Đình Phương cảm thấy anh không nên cười, nhưng anh vẫn mỉm cười, giống như một đứa trẻ đam mê phiêu lưu, vô tình nghe được trên thế giới này thực sự có một hòn đảo châu báu.

"Nếu vậy thì, Liên Hào, em cho anh một điều ước đi!"

"Được, vậy anh cũng phải đáp ứng điều kiện của em"

"Được!"

"Lan Đình Phương, về sau đừng để bị rối loạn tâm lý, hãy lắng nghe bác sĩ tâm lý và hợp tác với anh ta. Hút thuốc ít lại, tốt nhất là đừng hút, và kiên trì chạy bộ mỗi sáng."

"Chỉ đơn giản như vậy?"

Liên Hào gật đầu, trên thực tế cô còn có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói, chẳng hạn như đừng ngủ quá muộn, hoặc là đừng uống rượu, đừng quá bận

rộn mà hãy dành thời để ăn cơm..

Nhưng cô không muốn yêu cầu anh làm quá nhiều việc.

"Liên Hảo, đồng ý với anh, nếu quả thật có ngày tận thế, ở một giây cuối cùng kia, em nhất định phải đến tìm anh." Bàn tay anh run run chạm vào gò má Liên Hảo.

Khoảnh khắc ấy, dường như Cố Liên Hảo có cảm giác, cô và Lan Đình Phương đều giống nhau, tóc bạc như sương.

"Được, Đình Phương, nếu quả thật có ngày tận thế, cho dù chỉ còn một giây cuối cùng em cũng sẽ nhất định tìm cho được anh."

"Ngoài ra, Đình Phương, đừng tiếp tục cùng mẹ phân cao thấp nữa. Những bà mẹ đều sẽ dần trở nên già đi, khi họ già đi, Thượng Đế rồi sẽ mang họ đi mất, em không muốn anh giống như em chỉ lo cùng mẹ phân cao thấp mà lỡ mất thời gian cùng nhau sum vầy."

Liên Hảo là người cuối cùng bước vào cửa an ninh, cô không quay đầu nhìn lại, cô không dám quay đầu, sợ vừa quay đầu lại thì sẽ không nở rời đi. Cô biết cô phải mất rất nhiều thời gian để quên đi chuyện về chú chó Jimmy kia, và cũng có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không quên được.

Khi máy bay vụt qua trên đỉnh đầu, Lan Đình Phương lái xe đuổi theo hướng máy bay bay. Cuối cùng, chiếc máy bay ấy tựa như những ngôi sao trên bầu trời, biến mất ở trong bóng đêm. Anh xuống xe, rút cuộc nhìn không được lấy ra một điều thuốc, đốt lên.

Đây sẽ là điều thuốc cuối cùng mà Lan Đình Phương hút.

Cố Liên Hảo muốn anh hút thuốc ít lại, tốt nhất là không hút.

Đêm nay, bầu trời Bắc Kinh hiếm khi trong vắt, ở giữa những đám mây mỏng manh thừa thớt là những ngôi sao. Lan Đình Phương rít vào thật sâu một ngụm thuốc, cái loại cay độc này khiến cho tâm hồn anh trở nên run rẩy, anh giờ tay lên, vẫy tay với bầu trời đêm.

Tạm biệt, Liên Hảo! Tạm biệt, Cố Liên Hảo!

Đẩy ra cánh cửa căn hộ ở New Jersey, Liên Hảo nhìn thấy Nguyên Anh Hùng, người nói ngày 10 tháng 8 sẽ đợi cô ở New Jersey, Nguyên Anh Hùng.

Liên Hảo chỉ cảm thấy mệt, cô tựa vào bên trên cánh cửa căn hộ, để mặc cho túi hành lý trong tay rơi trên mặt đất. Hiện tại, cô không còn sức để giữ nó nữa. Thời gian của Bắc Kinh và New Jersey chênh lệch nhau hơn mười mấy giờ, hiện tại ở New Jersey là buổi tối. Thời điểm rời khỏi Bắc Kinh là buổi tối, đến New Jersey cũng là buổi tối. Dường như, trong suốt mười mấy giờ từ Đông bán cầu đến Tây bán cầu, Liên Hảo luôn phải chiến đấu với một màn đêm duy nhất.

"Liên Hảo thân mến, chắc là em mệt muốn chết rồi đi." Nguyên Anh Hùng mỉm cười, bước đến trước mặt Liên Hảo, cẩn thận quan sát sắc mặt của cô.

Đem mái tóc bị gió đêm thổi loạn của cô vuốt lại cẩn thận, anh sửa sang lại quần áo của mình. Lúc này Liên Hảo mới phát hiện, người chán ghét câu nệ như Nguyên Anh Hùng thế nhưng lúc này lại mặc một bộ tây trang vô cùng trang trọng. Anh thận trọng lấy từ trong túi áo vest của mình ra một chiếc nhẫn, cùng loại với chiếc nhẫn anh đang đeo trên tay.

"Cố Liên Hảo, anh muốn theo đuổi em."

Lan Đình Phương gọi điện thoại cho anh, câu nói đầu tiên chính là: "Nguyên Anh Hùng, mấy ngày nay tôi và Liên Hảo ở bên nhau, là kiểu quan hệ thật sự của nam và nữ, cho nên, nếu anh không thể chịu đựng được, xin anh hãy rời xa cô ấy. Nếu, anh cảm thấy có thể chấp nhận, vậy thì tôi muốn anh phải chân chính chấp nhận, anh hãy suy nghĩ cho thật kỹ, tôi không muốn cô ấy phải chịu bất kỳ ủy khuất nào".

"Liên Hảo, Nguyên Anh Hùng là một người đàn ông có tính tình nóng nảy, cho nên sau khi tuyên bố theo đuổi em, anh ta nghĩ nên cùng em trực tiếp đi vào chủ đề chính. Nguyên Anh Hùng thỉnh cầu Cố Liên Hảo gả cho anh ta."

Nguyên Anh Hùng cầm chiếc nhẫn trong tay, quơ qua quơ lại ở trước mặt Liên Hảo: "Chiếc nhẫn này rất rẻ, cùng chiếc trên tay anh cộng lại cũng chỉ có giá năm mươi đô la. Từ giờ trở đi, mỗi ngày anh đều sẽ mua một chiếc nhẫn mới cầu hôn em, ngày mai anh sẽ mua nhẫn sáu mươi đô, ngày hôm sau sẽ mua nhẫn bảy mươi đô, và hôm sau nữa sẽ là tám mươi đô, tiếp nữa là chín mươi đô, cứ như thế mà tăng dần."

"Liên Hảo, anh vừa chấm dứt hợp đồng với Truyền thông Á Thái, cũng vì vậy mà anh đã mất đi thị trường Châu Á, vài phát ngôn quảng cáo cũng bị ngâm nước. Liên Hảo, em cũng biết là anh luôn tiêu tiền như nước, cho nên, anh không có tiền tiết kiệm, bây giờ còn là một người thất nghiệp, hơn nữa, nếu em không đồng ý gả cho anh thì anh sẽ không đi tìm việc. Cho nên, Liên Hảo, nếu em không muốn để anh biến thành một kẻ nghèo hèn thì hãy đồng ý gả cho anh đi."

"Chúng ta sẽ cử hành hôn lễ vào mùa xuân này. Lan Đình Phương nói Cố Liên Hảo là một người phụ nữ tốt, em xứng đáng có được một hôn lễ tốt đẹp nhất. Anh ta nói anh ta không thể cho em được nên anh ta hy vọng anh có thể cho em. Anh ta còn hy vọng hôn lễ của chúng ta sẽ cử hành vào mùa xuân, anh ta nói với anh, Cố Liên Hảo có một giấc mơ màu hồng, hy vọng rằng chú rể của em sẽ đích thân bện vòng hoa cho em vào mùa xuân, và đặt vòng hoa lên đầu em sau khi cha sứ đọc xong lời thề hôn nhân."

Tiểu Cúc là một tiếp viên hàng không. Vào ngày 11 tháng 8, trên chuyến bay đi New York, cô nhìn thấy một người phụ nữ trẻ trốn ở trong toilet khóc, người phụ nữ đó mi thanh mắt tú, khóc rất lớn. Nhìn thấy Tiểu Cúc, cô ấy lau nước mắt, nhẹ nhàng nói xin lỗi. Giờ phút này còn nói được một lời xin lỗi, có thể thấy, người phụ nữ này được giáo dục rất tốt. Tình huống như vậy Tiểu Cúc cũng gặp phải nhiều lần, những người phụ nữ đó không một ai là

không hung dữ quát mắng, nhìn cái gì!

Ngày 13 tháng 8, chuyến bay của bọn họ từ New York trở về Bắc Kinh. Bởi vì là tiếp viên hàng không, mức độ thu thập tin tức của bọn họ có thể nói là bốn phương thông suốt. Thời điểm dùng cơm trưa, các cô gái bởi vì một tin tức mà trở nên ủ rũ.

Vào ngày 12 tháng 8, hàng loạt các tờ báo lớn nhỏ ở Bắc Kinh đều đăng lên một bức hình, trong hình là một đôi nam nữ trẻ tuổi hôn nhau không tự chủ được ở sân bay. Bức hình được chụp bằng máy chụp hình độ nét cao, người chụp hiển nhiên là người trong nghề, biểu cảm trên khuôn mặt của người đàn ông thậm chí còn được chụp vô cùng rõ nét. Người đàn ông kia là người sáng lập Truyền thông Á Thái, người được truyền thông phương Tây ca ngợi là quý tộc chân chính của Trung Quốc, Lan Đình Phuong. Mà người phụ nữ kia, chính là người khóc rồi tỉnh rồi mù mà Tiểu Cúc đã gặp được ở trên máy bay.

Sau khi tin tức này được phát ra, mọi người đều cho rằng Lan Đình Phuong sẽ tiếp tục phong cách trước đó của mình, chẳng quan tâm, không giải thích hoặc xử lý một cách lạnh lùng, nhưng lần này bọn họ đều đã đoán sai. Ba giờ sau sau khi tin tức được phát ra, trên trang cá nhân của Lan Đình Phuong đăng lên bức hình bị chụp lén ở sân bay kia, phía bên dưới hình ảnh còn có chữ ký của anh.

Ở bên trên chữ ký, Lan Đình Phuong ghi một dòng chữ:

- --- Trong cuộc đời của mỗi người, ai cũng đều sẽ có một thời khắc mà bản thân không thể nào quên được, và khoảnh khắc này chính là khoảnh khắc khắc cốt ghi tâm của tôi, và nó sẽ mãi mãi là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Người du hành thời gian

Trên thế giới này, có một loại chứng bệnh được gọi là chứng sai vị thời gian. Cừ một ví dụ, một người mẹ đột nhiên mất đi đứa con, sau khi mất con người mẹ thỉnh thoảng sẽ lâm vào một loại trạng thái, và trạng thái này có lẽ sẽ duy trì khoảng một hoặc hai phút. Khi rơi vào trạng thái này, người mẹ sẽ cho rằng đứa con của mình vẫn còn sống và sẽ nói chuyện với chúng. Đó là một trong những biểu hiện của chứng sai vị thời gian.

Đối với chứng sai vị thời gian này, mọi người còn cho nó một cái rất êm tai: Người du hành thời gian.

Những "Người du hành thời gian" sẽ bởi vì bệnh tình phát tác mà sóng điện não của họ sẽ đưa họ đến một không gian nào đó mà ngay cả bản thân họ cũng không thể nào giải thích được, chẳng hạn như quá khứ, chẳng hạn như tương lai.

Tất nhiên, những không gian này chỉ tồn tại bên trong ảo tưởng cá nhân của họ.

Nếu có thể, Lan Đình Phuong cũng hy vọng bản thân anh là một người du hành thời gian, mặc dù có rất nhiều nhà nghiên cứu y học đều cho rằng, người du hành thời gian thật ra là những bệnh nhân bị bệnh tâm thần.

Nếu có thể, Lan Đình Phuong hy vọng sóng điện não sẽ đưa anh đến tương lai. Hỏi anh vì sao không phải là quá khứ? Thật ra, cũng không phải không nghĩ, nhưng anh rất sợ. Sợ ở quá khứ có lẽ anh sẽ không gặp được Cố Liên Hảo, sợ có lẽ đứa trẻ kia không có đem cái bức thư trong chai giao đến tay anh, sợ đứa trẻ ấy sẽ đem bức thư trong chai giao cho một người khác, và cũng sợ người nhận được chiếc chai sẽ trở thành người mà Cố Liên Hảo yêu, sợ....

Lan Đình Phuong rất sợ đủ loại khả năng này.

Nếu có thể, Lan Đình Phuong hy vọng sóng điện não sẽ đưa anh đến tương lai, vì tương lai đại biểu cho hy vọng, có hy vọng đẹp biết bao nhiêu, vậy thì phần còn lại của cuộc đời anh sẽ không trở nên khô kiệt.

Nếu có thể, Lan Đình Phuong hy vọng sóng điện não có thể đưa anh đến một giây trước khi tận thế đến.

Bởi vì, cô sẽ đến tìm anh.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, các nhà khí tượng học thường xuyên đề cập đến những văn tự được ghi lại bởi nền văn minh Maya, có đủ cách hình dung khác nhau về những văn tự này, sự tan chảy của sông băng, kỷ băng hà, hiện tượng El Niño... Nhiều tổ chức bảo vệ môi trường mỗi ngày đều khuyến cáo các quốc gia hãy giảm bớt khí thải, những phe phái tâm linh nói ầu nói tả về ngày tận thế và vì thế mà kiếm về không ít tiền, thậm chí còn có một số tin đồn cực đoan lựa chọn việc sẽ tiến hành nghi thức tự sát trước ngày tận thế.

Hỏi Lan Đình Phuong tin vào ngày tận thế? Không nhất thiết! Nhưng ngày tận thế dường như đã trở thành ngôi đền để anh hẩn gửi gắm hy vọng của mình, nhưng anh cũng không muốn ngày tận thế đến sớm như vậy.

Bởi vì, Liên Hảo còn chưa được làm mẹ. Có người nói một người phụ nữ phải làm mẹ rồi mới có thể gọi là hoàn chỉnh. Lan Đình Phuong hy vọng rằng, Cố Liên Hảo sẽ trở thành một người phụ nữ hoàn chỉnh kể từ khi cô đặt chân trên thế giới này cho đến khi cô rời khỏi thế giới này.

Đương nhiên, cũng không thể vừa mới sinh xong liền nghênh đón tận thế. Bởi vì Cố Liên Hảo còn phải tận mắt chứng kiến đứa con của mình từng ngày một lớn lên cho đến khi nó trưởng thành, khi con cô đã có được một tư tưởng độc lập, và đã trở nên kiên cường dũng cảm. Lan Đình Phương tin chắc rằng, đứa trẻ mà Cố Liên Hảo dạy dỗ ra nhất định sẽ rất kiên cường và dũng cảm. Đến lúc đó, cô mới có thể không có vương bận gì mà cùng anh nghênh đón tận thế.

Lan Đình Phương còn hy vọng trong thời khắc tận thế kia chỉ có hai người bọn họ rời đi, chỉ có hai người bọn họ chìm vào trong đáy biển, chỉ có hai người bọn họ hóa thành tro tàn. Lan Đình Phương không muốn Cố Liên Hảo phải mang theo tội trách, bởi vì nếu thực sự có ngày đó, lấy một người có tính cách như Cố Liên Hảo, nhất định sẽ tràn ngập tội trách.

Cô là một cô nàng ngốc. Nói không chừng cô còn sẽ cảm thấy rằng, bởi vì hai người bọn họ nên mới xảy ra ngày tận thế.

Giữa tháng chín, cách một tháng kể từ khi cô rời khỏi anh, Lan Đình Phương đã trích một khoản tiền để quyên góp cho học viện của cô, khoản tiền kia không chỉ đủ cho học viện của bọn họ xây một trường học mới mà còn có thể giúp cho bọn họ ít nhất trong vòng năm năm không cần phải vì vấn đề kinh phí mà lo lắng. Khoản tiền kia được Lan Đình Phương thông qua các tổ chức từ thiện trong nước chuyển qua để tránh phải cùng bọn họ tiếp xúc.

Lan Đình Phương sợ hãi việc sẽ nghe được một ít tin tức từ đại bên kia bờ đại dương truyền đến, bởi vì, cô hiện tại đã là vợ của một người đàn ông khác, điều này luôn tra tấn anh trong mỗi đêm khuya.

Tháng mười, Bách An Ny đến tìm anh, đây cũng đã là lần thứ bảy cô ta tìm đến anh kể từ sau khi Liên Hảo rời đi. Lần này, Lan Đình Phương không đem cô ta chặn ngoài cửa nữa.

Lan Đình Phương ngồi ở trên ghế trong văn phòng, nhìn người đã từng là mối tình đầu đang đứng ở trước mặt mình. Bách An Ny đứng ở nơi đó, nhú mảy. Hiện tại, Bách An Ny vẫn còn duy trì một thói quen của thời thiếu nữ, mỗi khi cô ta khẩn trương đều sẽ nhú mảy.

"Ngồi đi." Lan Đình Phương rời khỏi bàn làm việc, chỉ vào sofa trong phòng khách.

Bách An Ny ngồi xuống. Lan Đình Phương rót trà, sau đó ngồi xuống ở trước mặt cô ta. Trong hơi nước bay lên có mùi thơm nhàn nhạt của trà, mùi hương kia khiến cho lòng Bách An Ny vừa chua xót cũng vừa ngọt ngào.

Đó là mùi trà lái mà cô ta thích nhất.

Cô ta mở to đôi mắt ngẩn lệ nhìn anh, Lan Đình Phương mỉm cười, đúng vậy, tôi còn nhớ rõ cô thích trà hoa lái, nhưng mà nhớ được cũng không có nghĩa là thích.

"Đình Phương, Liên Hảo đi rồi, hoàn toàn triệt để đi rồi, hơn nữa một năm trước cô ấy cũng đã lập gia đình." Bách An Ny chưa chút nào nói: "Nếu bây giờ anh còn không quên được cô ấy cũng không sao, em có thể đợi, đợi bao lâu cũng không quan trọng. Dù sao, cả đời này của em cũng sẽ cứ như vậy."

Bách An Ny nhìn anh nhẹ nhàng lắc đầu với mình, xa cách và thờ ơ.

"Không, không cần thiết, An Ny! Cả đời này cô cũng sẽ không đợi được tôi. Bởi vì, tôi cũng giống như cô, cả đời này cũng cứ như vậy."

"Em không tin..." Bách An Ny lẩm bẩm. Cho dù cô ta biết, không có gì phải ngạc nhiên khi nghe được những lời nói đó, cho dù cô ta tin, những lời nói của anh đều là sự thật.

Lan Đình Phương nhìn cô ta, trang điểm tinh xảo, khuôn mặt này vẫn còn nét tươi đẹp của độ tuổi đôi mươi.

"An Ny, điều gì đi qua rồi cũng đã qua, điều gì nên đến thì cũng sẽ đến, giống như dung nhan con người, có lẽ có thể dùng đồ trang điểm để che giấu, nhưng cho dù đồ trang điểm có quý giá hay đắt tiền đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể che giấu được tuổi tác bắt đầu thay đổi theo thời gian. Cho nên, đừng tiếp tục lãng phí thời gian ở trên người tôi, và tôi cũng không muốn nghĩ về cô nữa."

Bách An Ny đứng lên, từng bước một đến gần Lan Đình Phương, cúi đầu, tuyệt vọng đem môi mình chạm vào môi anh, giống như lần đầu tiên cô ta chủ động hôn anh.

Khi lần đầu tiên Bách An Ny hôn Lan Đình Phương, lúc ban đầu anh có vẻ có hơi kháng cự, nhưng dần dần, môi bọn họ liền lẩn vào nhau, sau đó là đầu lưỡi, nụ hôn đầu tiên của hai người trúc trắc, ngọt ngào tựa như trái cây của mùa xuân.

Môi vừa mới chạm vào, đã bị anh hung hăng đẩy ra, cô ta ngã nhào trên mặt đất. Anh đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt đầy chán ghét.

"Bách An Ny, cô còn chưa tin sự thật là tôi đã không còn yêu cô nữa? Vậy thì, trong vòng ba ngày sau, tôi sẽ khiến cho cô hoàn toàn triệt để tin tưởng."

Trong ba ngày tiếp theo, công ty chế tác của Bách An Ny xuất hiện đủ loại vấn đề, sao chép, vi phạm bản quyền, giả mạo văn thư, tài chính không đủ....

Cuối cùng, ngay cả phía đối tác cũng đem tiền bỏ trốn.

Cuối cùng, nhìn biểu cảm tuyệt vọng trên khuôn mặt của những thành viên cốt cán và những ngôi sao mới đầy triển vọng của công ty, Bách An Ny cầm lấy điện thoại.

Trong một phòng ghi âm trống không một bóng người, cô ta hét lên với Lan Đình Phương ở đầu bên kia điện thoại: "Lan Đình Phương, em tin, em tin anh không còn yêu em nữa."

Thật ra, cô ta đã tin từ lâu. Từ lúc anh đuổi theo cô ta cả một vòng trái đất, trong lúc vô tình, khi anh đem Bách An Ny gọi thành Liên Hào thì cô ta đã bắt đầu tin.

Bách An Ny rời khỏi Bắc Kinh vào cuối tháng chín. Công ty chế tác của cô ta vẫn như cũ có một vị trí ở Bắc Kinh, chỉ là chủ sở hữu hợp pháp của công ty không còn là cô ta nữa. Nghe nói cô ta đã đi Anh, thời điểm rời đi cũng không có cùng Lan Đình Phương nói lời từ biệt.

Đầu tháng mười, Lan Đình Phương gọi điện thoại cho mẹ của mình, cách điện thoại anh nói với bà một câu sinh nhật vui vẻ, cách điện thoại anh nghe được giọng nói đang ngày một già đi và tiếng khóc của bà.

Vào cuối tháng mười, Tiểu Dao mang đến cho anh một vị khách khác không mời khác. Bọn họ đều nói cô ta rất giống Bách An Ny. Ngày đó, Lan Đình Phương nhìn Thư Tiểu Tiểu một cách cẩn thận, cảm thấy hai người họ quả thật có điểm giống nhau.

Cô ta ngồi ở trong xe, mặt đầy nước mắt. Quá rõ ràng là cô ta đã dùng nước mắt của mình cùng Tiểu Dao thương lượng cửa sau.

"Tôi cho cô mười phút." Lan Đình Phương nhìn đồng hồ.

Cô ta lau nước mắt, lông mi bởi vì nước mắt mà trông có vẻ dài và ướt, rất có ý nhị, giống hoa thủy tiên. Nhưng Lan Đình Phương biết trên người cô gái này không hề có bất kỳ phẩm chất nào của hoa thủy tiên cả. Cô gái này càng giống một cây hoa cúc Ba Tư hơn. Người Ấn Độ đem cánh hoa dài của hoa cúc Ba Tư ví như tham vọng của một người.

"Chị Tú Cẩm nói chị ấy biết một người phụ nữ xem Lan Đình Phương như một công trình hạng nhất. Em biết người phụ nữ ấy chính là Cố Liên Hào, nhưng hiện tại cô ấy đã đi rồi. Chị Tú Cẩm còn nói cô ấy sẽ không bao giờ trở lại bên cạnh anh nữa. Nếu đã như vậy, Lan tiên sinh, anh hãy cho em một cơ hội, cô ấy yêu anh như thế nào, em cũng sẽ yêu anh giống như thế."

Lan Đình Phương ngồi ở trên xe, bởi vì nơi này là bãi đậu xe ngầm, ánh sáng không đủ, mặt anh ẩn trong bóng đêm. Thư Tiểu Tiểu không thể nhìn rõ về mặt của anh, nhưng mà, điều này cũng không quan hệ. Cô ta phải nắm lấy cơ hội cuối cùng này, ngay cả ông trời cũng đang đứng về phía cô ta.

"Em cũng có thể đem tình yêu của mình biến anh thành một công trình hạng nhất, em sẽ làm thật tốt không kém gì cô ấy."

Khuôn mặt anh từ trong bóng tối lộ ra, biểu cảm duy nhất chính là chế giễu, giống như nghe được một chuyện vô cùng buồn cười: "Thư Tiểu Tiểu, tôi không không muốn cô yêu tôi, và cô không được phép làm điều giống như vậy, tôi không thích người khác bắt chước cô ấy."

Người đàn ông này thật đúng như lời Tú Cẩm đã nói: Anh ấy sẽ làm cho cô cảm thấy hèn mọn, câu nói đầu tiên có thể khiến bóp nát trái tim cô.

Thư Tiểu Tiểu cắn chặt răng: "Lan tiên sinh, em sớm đoán được anh sẽ cự tuyệt, cho nên, em có mang theo một lợi thế, em dùng lợi thế này đổi lấy một cơ hội được yêu anh."

Thư Tiểu Tiểu đưa ra một lợi thế thật sự khiến Lan Đình Phương cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó là phần nộ.

"Thư Tiểu Tiểu, cô có biết là tôi muốn hủy diệt cô liền đơn giản giống như bóp chết một con kiến hay không!"

"Em biết, nhưng em cũng biết anh sẽ không làm vậy. Lan Đình Phương, phàm là vừa chạm vào những việc có liên quan đến Cố Liên Hào thì anh sẽ trở nên cảm tính."

Vì thế, Thư Tiểu Tiểu thật sự dùng lợi thế kia đổi lấy một cơ hội của Lan Đình Phương. Cơ hội kia chính là về sau mỗi tháng có thể một lần tiến vào nhà của Lan Đình Phương, với lý do giúp anh sửa sang quét dọn phòng để biểu hiện bản thân. Vì sao lại có sự lựa chọn như vậy? Thư Tiểu Tiểu hiểu rằng cuộc sống trôi qua hằng ngày chính là nước chảy đá mòn, cuối cùng sẽ hoà vào sông và chảy ra tận đại dương.

Cô ta hiểu rõ ba phần vận khí cũng phải cần bảy phần cần lao. Cô ta lấy thân phận sinh viên hàng đầu của Đại học truyền thông cùng thư đề cử của giảng viên, đạt điểm cao nhất trong phần thi phỏng vấn bằng văn bản, trở thành nhân viên của Truyền thông Á Thái. Cô ta được phân công việc ở tầng ba, tạm thời là một trợ lý ban biên tập. Nhưng cô ta biết, chung quy sẽ có một ngày cô ta có được đặc quyền trực tiếp đến tầng 28.

Đối với việc Thư Tiểu Tiểu trở thành nhân viên của mình, bản thân Lan Đình Phương cũng không cảm thấy ngạc nhiên mấy. Cuộc sống khốn khổ từ nhỏ đã cho cô gái siêu nhân này sự can đảm và nỗ lực. Tựa như việc cô ta luôn đem một chút dấu vết của mình vào sinh hoạt của anh. Chẳng hạn như, mỗi tháng một lần, khi đến Thanh Nguyên, cô ta sẽ cố ý bỏ lại một số đồ đạc của mình. Đề cử như, cô ta đem một số đồ trang sức nhỏ của mình đặt ở trong thư phòng của anh, hoặc là vào ban đêm khi anh đói bụng có thể dễ dàng tìm được đồ ăn, và....

Đầu tháng mười một, Nguyên Anh Hùng tuyên bố trong show cuối cùng ở tuần lễ thời trang mùa xuân Milan rằng, anh sẽ rút khỏi giới thời trang và giải trí để trở về Mỹ kế thừa siêu thị do mẹ anh để lại.

Show thời trang ấy đã trở thành một buổi tiệc chia tay. Nguyên Anh Hùng xuất hiện, mặc quần áo da nhân tạo, trang điểm lạnh lùng, bước đi trên sàn diễn chữ T với bối cảnh thời đại nguyên thủy, tục tằn, hỗn nhiên.

Phối hợp với chủ đề, Nguyên Anh Hùng xuất hiện bốn lần với sự biến hóa trang phục theo sự tiến hóa của con người, nguyên thủy, tìm tòi, lột xác, văn minh.

Trong chương trình ấy, có rất nhiều siêu mẫu sẵn sàng làm nền cho Nguyên Anh Hùng. Các nhà thiết kế lên sân khấu, từng người một ôm anh. Anh không nói gì chỉ một mực mỉm cười, ánh mắt hướng về một nơi dưới sân khấu.

Lan Đình Phương đã xem toàn bộ quá trình của show diễn kia. Anh biết, cô nhất định đang ngồi ở bên dưới sân khấu.

Giữa tháng mười một, Lan Đình Phương nhận được một bưu kiện được gửi đến từ phía bên kia đại dương, trong bưu kiện ngoài một bức thư ra còn có vài ảnh chụp. Lá thư này là Nguyên Anh Hùng viết tay, trong thư nhắc đến việc anh ta cùng cô sẽ cử hành hôn lễ vào một tuần nữa. Nguyên Anh Hùng nói vì không muốn anh ganh tị, anh ta sẽ đem ảnh chụp xấu nhất trong đám cưới của họ gửi về cho anh làm kỷ niệm. Cuối cùng, anh ta còn đề cập đến việc cô đã mang thai.

Cố Liên Hảo rốt cuộc cũng phải làm mẹ.

Đêm hôm đó, Lan Đình Phương điên cuồng lái xe suốt một đêm trên đường cao tốc Bắc Kinh.

Đêm đó, anh gây ra ba vụ kiện giao thông.

Tháng 2 năm 2011, phía nam Australia đột nhiên xảy ra một trận lũ trăm năm khó gặp. Lan Đình Phương thật sự không ngờ rằng, trận lũ lụt ấy sẽ mang đến cho anh một cơ hội mà ngay cả chính anh cũng không dám tưởng tượng đến.

Đêm hôm đó, điện thoại của anh vang lên, vô cùng chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Trước khi nhớ, sau khi quên(1)

===== Bởi vì tình yêu, làm sao có thể không có tang thương =====《 Bởi vì tình yêu 》

Tháng 2 năm 2011, một trận thảm họa lũ lụt đã tấn công miền nam Australia. Lũ lụt khiến cho người dân sống trong vùng trũng này phải di chuyển khỏi nơi mà họ đang sống, chính phủ Australia cũng cử ra những chiếc thuyền cứu trợ cung cấp thức ăn và nước uống cho những cư dân bị kẹt lại giữa tâm lũ. Trận lũ này không nhanh chóng rút đi như mọi người dự kiến, mà ngược lại, nó càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Ở Australia, người di dân và lưu học sinh chiếm đa số, trong số đó người Trung Quốc chiếm không ít. Chính bởi vì nguyên do này, Truyền thông Á Thái đã phái hai mươi tám nhân viên của tổ tin tức đến miền nam Australia. Đến ngày thứ ba, tổ tin tức truyền đến thông tin toàn bộ sân bay ở miền nam Australia đã ngừng bay.

Hơn bốn mươi giờ sau khi sân bay ở miền nam Australia ngừng bay, Lan Đình Phương nhận được một cuộc điện thoại từ nước ngoài. Lúc ấy trời đã khuya, bên trong điện thoại truyền đến giọng nói mà anh vô cùng thương nhớ. Ở đầu bên kia điện thoại, cô khóc.

Kết thúc cuộc gọi, Lan Đình Phương ngay lập tức gọi điện thoại cho Jack. Jack là nhân viên lái máy bay tư nhân mà anh đã tuyển vào năm tháng trước, là một cựu không quân người Mỹ. Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Lan Đình Phương lại gọi cho trung tâm hàng không, xin phép được bay đến Australia. Ngay lúc này, anh muốn trong vòng thời gian nhanh nhất đến bên cạnh cô. Hiện tại, cô đang một mình ở sân bay Canberra, hiện tại, cô còn đang có thai.

Liên Hảo ở trong điện thoại nói năng lộn xộn: "Đình Phương, bọn họ nói với em Anh Hùng đã hơn hai mươi tư giờ mất liên lạc với mặt đất, hiện tại em đang ở sân bay Canberra, bọn họ nói với em không có một chiếc máy bay nào đến miền nam Australia được nữa, bọn họ còn nói sân bay ở đó đã bị ngập hoàn toàn."

Từ những lời nói đứt quãng mà cô kể, Lan Đình Phương đã biết được tin tức, Nguyên Anh Hùng mất tích, mà Liên Hảo thì bị kẹt lại ở sân bay Canberra.

Lan Đình Phương đến được sân bay Canberra là vào hoàng hôn ngày hôm sau. Nhân viên sân bay đưa Lan Đình Phương đến nơi Liên Hảo đang ở, đó là phòng chuyên dành cho hành khách đặc biệt của sân bay, cô đang ngồi ở trên chiếc vali nhỏ, mặc chiếc áo sơ mi denim màu xanh rộng rãi, trong tay siết chặt một ly nước, ly nước kia còn đang bốc lên hơi nóng, cô đang nhìn chăm chăm hơi nước kia ngăn người, giống như một đứa trẻ chờ đợi.

Anh nhẹ nhàng tiến vào, nhẹ nhàng lấy đi ly nước trong tay cô, ngồi xuống, dùng hai bàn tay mình bao bọc lấy tay cô, dịu dàng nói: "Liên Hảo, anh đến rồi. Liên Hảo, không có việc gì, sẽ không có chuyện gì cả, em nhất định phải tin anh."

Cô như một người mộng du ngược đôi mắt lên nhìn anh một lúc lâu, theo ý của anh mà gật từng tiếng: "Vâng, không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì."

Rời khỏi căn phòng kia, cô như một đứa trẻ ngoan ngoãn mặc cho anh nắm tay đưa tới sân bay, ngồi trên máy bay tư nhân của anh. Lúc này, Lan Đình Phương nhận không được đem ánh mắt đặt ở trên bụng cô, vòng eo bên dưới chiếc áo sơ mi rộng rãi kia đã không còn như trước, hơi hơi to ra.

Tại sân bay, bọn họ chuyển sang thuê một chiếc trực thăng nhỏ của Australia. Theo như thông tin mà tổ tin tức gửi đến cho anh thì không có một sân bay nào ở miền nam Australia có thể hạ cánh khẩn cấp được nữa.

Sau vài giờ bay, máy bay dần dần đến gần miền nam Australia. Từ trên máy bay nhìn xuống có thể nhìn thấy một vùng đất rộng lớn đã biến thành bùng biển, cột điện, cây lớn chỉ lộ ra đỉnh đầu, một số nhà cửa chỉ thấy được nóc nhà, còn có người đứng ở trên nóc nhà cầm mảnh vải giống như đang phát tín hiệu cầu cứu với bọn họ.

Liên Hào từ đầu đến cuối đều ngồi ở đó, không nói lấy nửa câu, cũng không nói cho biết nguyên nhân và hậu quả ra sao. Lan Đình Phương cũng không hề mở miệng hỏi, anh chỉ nhẹ nhàng vuốt ve tay cô.

Dưới sự chỉ dẫn của tổ trưởng tổ tin tức, trực thăng đáp xuống sân thượng của tòa nhà chính phủ của thành phố Adelaide. Trước khi đến, Lan Đình Phương đã liên hệ với người đứng đầu chính quyền địa phương Adelaide, cục trưởng tiếp đãi bọn họ, để lại hai nhân viên công tác cùng với một viên cảnh sát và một người dân bản xứ quen thuộc với địa hình địa phương tên là Merck.

Khi cảnh sát đưa ra câu hỏi, Liên Hào mới từ trong mộng du thoát ra.

Tám ngày trước, một siêu thị ở Adelaide đề xuất với Anh Hùng nhập khẩu một lô thực phẩm mới, ai biết được rằng một số khách hàng sau khi ăn thực phẩm mới này thì xuất hiện tình huống tiêu chảy. Điều này liên quan đến vấn đề an toàn thực phẩm, Nguyên Anh Hùng không dám chậm trễ nên đã chạy đến Adelaide.

Vài giờ sau, bọn họ cuối cùng cũng liên hệ được với người quản lý siêu thị kia. Về mặt của người quản lý ngưng trọng, hơn nữa vô cùng hối hận nói cho bọn họ nguyên do.

Hóa ra, sau khi Nguyên Anh Hùng đến thăm viếng những khách hàng xuất hiện tình huống bất thường, trải qua quá trình tìm hiểu mới biết được, những khách hàng bị tiêu chảy này vì không chế biến thức ăn theo sự chỉ dẫn trên bao bì nên mới xuất hiện tình huống này, mọi chuyện rất nhanh đã được giải quyết.

Người quản lý siêu thị vì hiếu khách mà giữ Nguyên Anh Hùng lại một đêm, ai biết được, trời vừa tối, toàn bộ Adelaide liền xuất hiện trận mưa lớn trăm năm khó gặp, mưa suốt cả một đêm, làm cho nhiều con đường dẫn đến trung tâm thành phố bị đứt đoạn. Một ngày này, Nguyên Anh Hùng bị kẹt lại ở Adelaide, anh không thể nào mua được vé máy bay quay trở về Mỹ. Ngày thứ ba, lệnh cấm lưu thông hàng không đã được đưa ra ở miền nam Australia.

Ngày thứ ba, Nguyên Anh Hùng nhận được một cuộc điện thoại ở nhà, sau khi nghe xong điện thoại anh khẩn cầu người quản lý siêu thị giúp anh, bởi vì anh muốn trở về cùng vợ anh đi kiểm tra thai sản, bởi vì vợ anh khi kiểm tra thai biết được vị trí thai nhi bị sai, mỗi lần kiểm tra thai sản anh đều sẽ ở bên cạnh cô, anh rất yêu quý đứa bé còn chưa sinh ra này.

Vì thế, người quản lý siêu thị vì anh mà liên hệ với con trai của một người bạn. Con trai của bạn ông đã tốt nghiệp ở trung tâm huấn luyện bay Adelaide, cũng đã hoàn thành một số thực nghiệm cũng như có hơn hàng ngàn dặm kinh nghiệm bay.

Rất dễ dàng, bọn họ thuyết phục được con trai của người bạn kia, dự định là bọn họ sẽ điều khiển chiếc trực thăng loại nhỏ từ Adelaide xuất phát đến Canberra trước, đến Canberra Nguyên Anh Hùng sẽ lên máy bay ở Canberra để trở về Mỹ.

Hai giờ sau, máy bay mất liên lạc với mặt đất, tín hiệu cuối cùng mà trung tâm huấn luyện thu được là từ dãy núi Flinder.

Liên Hào nghe đến đó thì ngã quỵ ở trong vòng tay của Lan Đình Phương, sắc mặt tái nhợt. Nhìn đi, cô đã làm cái gì? Vì sao cô lại muốn gọi cho anh vào lúc đó? Cô Liên Hào hoàn toàn không rõ ràng tình huống ở đây, cô không biết ở Adelaide đang gặp lũ lụt, đó là thành phố mà Anh Hùng đến. Ngày đó cô còn hỏi anh thời tiết nơi đó thế nào, vậy mà tên kia liên không chút để tâm trả lời, thời tiết trong lành.

Lúc ấy khi cô gọi điện thoại cho anh, có phải Nguyên Anh Hùng rất thất vọng hay không? Nhất định là thất vọng rồi!

Lại là điện thoại. Vài năm trước, một cuộc điện thoại đã khiến mẹ cô ra đi mãi mãi, hiện tại, cuộc điện thoại này.....

Liên Hào điên cuồng giãy giụa vùng khỏi vòng tay của Lan Đình Phương, từ trong túi xách lấy ra điện thoại của mình, hung hăng đập mạnh xuống đất. Giờ phút này cô oán hận người phát minh ra điện thoại, phát minh dây điện thoại, phát minh tín hiệu vệ tinh.

Lúc này, điện thoại của người quản lý siêu thị đột nhiên dồn dập vang lên, Liên Hào bùng kín lỗ tai run rẩy, Lan Đình Phương ôm cô vào trong lòng, giống như trấn an một đứa trẻ đang chán kinh, nhẹ nhàng vỗ về lưng Liên Hào.

"Liên Hào, tin anh, sẽ không sao cả. Không phải em nói Nguyên Anh Hùng là người không dễ đối phó sao? Nghe nói Nguyên Anh Hùng đã từng tham gia trại hè sinh tồn cho thanh thiếu niên, anh ta sẽ không có chuyện gì. Hơn nữa, trước kia anh có một hàng xóm là người sò cột xem tướng nên anh cũng biết sơ qua, tướng mạo của Nguyên Anh Hùng rất có phúc khí, cho nên, anh ta sẽ ổn thôi."

Dường như Liên Hào bắt được một tia hy vọng cuối cùng thông qua câu nói kia, cô nín chặt cổ áo của Lan Đình Phương, liên tục chứng thực: "Tướng mạo Anh Hùng rất có phúc khí sao?"

Lan Đình Phương cũng không ngại phiền phức liên tục trả lời, anh thậm chí còn bắt chước khẩu khí của người hàng xóm có tài xem tướng kia, cùng Liên Hào phân tích ngũ quan của Nguyên Anh Hùng.

Liên Hào gật đầu: "Đúng vậy, Anh Hùng rất có phúc khí, vận khí của anh ấy rất tốt, một tháng trước anh ấy còn nhặt được điện thoại và ví tiền của thống đốc bang, vị thống đốc bang kia còn mời Anh Hùng nhà chúng tôi đến nhà ông ấy dùng bữa tối!"

Nói xong, cô mở miệng cười lớn.

Đêm đó, bọn họ chọn một khách sạn gần tòa nhà chính phủ nhất và ở lại. Lan Đình Phương thả nửa viên thuốc ngủ vào ly sữa của Liên Hào. Nhân viên công tác của sân bay Canberra nói với anh rằng Liên Hào đã cả một đêm không hề ngủ, đầu chỉ cả một đêm, xem bộ dạng của Liên Hào, Lan Đình Phương dám khẳng định cô đã mấy ngày mấy đêm không ngủ.

Một đêm này, anh ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng dùng ngón tay chạm vào gương mặt của cô. Lúc Liên Hào ngủ thích nghiêng người về hướng bên trái, đây có lẽ là thói quen từ nhỏ của cô, cho nên trong lúc làm việc cô thích nghiêng đầu trầm tư, đầu luôn nghiêng về hướng bên trái.

Vào một đêm như vậy, Lan Đình Phương có một cái ý niệm mơ hồ trong đầu. Anh hy vọng Nguyên Anh Hùng bị nhốt ở trên một hòn đảo nhỏ nào đó, và bởi vì đủ loại nguyên nhân mà rốt cuộc không thể trở về.

Cái ý niệm đó càng trở nên điên rồ hơn khi màn đêm buông xuống.

Trong cái đêm điên cuồng lái xe ở Bắc Kinh kia, Lan Đình Phương mới biết được, hóa ra anh không thể nào cao thượng nổi. Điều duy nhất ở trong đầu anh đêm đó là tưởng tượng đến hình ảnh đêm đó Liên Hào và Nguyên Anh Hùng cùng ngủ ở trên một chiếc giường, đầu dựa vào đầu, làn da bọn họ ma sát lẫn nhau, có lẽ, cơ thể bọn họ còn quấn lấy nhau nữa. Anh dường như muốn nổi điên lên, thậm chí muốn thuê sát thủ chuyên nghiệp thần không biết quỷ không hay xử lý Nguyên Anh Hùng.

Sau đó, anh sẽ mang Liên Hào trở về.

Kỷ thực, khi biết tin bọn họ cử hành hôn lễ anh liền hối hận. Hôn lễ kia phải nên là do chính anh trao cho cô, đứa bé trong bụng cô phải mang họ của anh chứ không phải mang họ của Nguyên Anh Hùng.

Đến Adelaide ngày thứ hai, Lan Đình Phương bắt đầu thỉnh cầu sự trợ giúp của chính phủ Adelaide, nhưng lúc này tài nguyên của chính phủ cũng có hạn, đối với thỉnh cầu này bọn họ cũng chỉ đành bày tỏ sự bất lực. Dưới sự gợi ý của người quản lý siêu thị, Lan Đình Phương thuê một nhóm người bản xứ Australia, Jack đã tập hợp những người bạn của anh ta dùng trực thăng dò xét phía bên trên địa phương nơi chiếc máy bay kia mất liên hệ với mặt đất.

Lan Đình Phương ở trong khách sạn lợi dụng mối quan hệ xã giao của mình nhờ bạn bè giúp đỡ. Một trong những hội viên của câu lạc bộ du thuyền đã mời đến một đội cứu nạn có kinh nghiệm nhất đến từ Nhật Bản. Nhóm cứu nạn vừa đến Adelaide liền mang theo chó cứu nạn đến dãy núi Flinder.

Bốn ngày đã trôi qua và đội tìm kiếm cứu nạn vẫn không có kết quả. Muốn tìm thấy một người ở dãy núi FLinder dài 420 km quả thật nói dễ hơn làm.

Ở trong khách sạn, Lan Đình Phương thậm chí còn mô phỏng một ví dụ về cuộc giải cứu xảy ra trên một con tàu biển Nhật Bản năm ngoái bằng cách tuyên truyền thông qua phương tiện truyền thông giống như Weibo. Bài đăng ở trên Weibo của anh nhận được sự hưởng ứng rất lớn, trong đó cũng nhận được phản hồi của những thợ mỏ làm việc ở dãy núi Flinder, đáng tiếc là vẫn không thu được tin tức gì của Nguyên Anh Hùng.

Bảy ngày sau, vẫn không nhận được bất kỳ tin tức gì của Nguyên Anh Hùng, ánh mắt Liên Hào nhìn Lan Đình Phương cũng ngày càng tuyệt vọng. Đến đêm của ngày thứ bảy, cô đã khóc ở trong lòng anh.

"Đình Phương, em không thể chịu đựng nổi."

"Đình Phương, em nhớ Anh Hùng."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Trước khi nhớ, sau khi quên(2)

Hơn mười ngày sau, con lữ ở miền nam Australia rốt cuộc cũng rút đi. Nguyên Anh Hùng đã mất tích chín ngày. Khi trận lũ rút, Liên Hào đợi Lan Đình Phương ra ngoài mua một số thứ cho cô, sau đó liền tự mình ra ngoài khách sạn. Người đàn ông này trong khoảng thời gian này quán cô rất nghiêm.

Liên Hào bước đi không có mục đích. Sau khi lũ rút đường lầy lội không chịu nổi, mọi người đều vội vã trở về nhà, một vài chiếc xe lướt qua người cô, chủ của những cửa hàng hai bên đường bởi vì hàng hóa không kịp di dời bị nước ngâm hỏng mà than trời, có một số người đang phát tiết, có vài người đang khóc than. Những đứa bé vì theo không kịp bước chân người lớn mà thốt ra tiếng khóc nỉ non, người lớn vô tâm đến mức không bận tâm đến tâm trạng của những đứa trẻ. Một số tình nguyện viên xung phong sửa sang dọn dẹp rác thải ven đường, trong số rác thải này thậm chí còn có mái nhà, nệm

Sau khi trận lũ rút đi nhiệt độ không khí có phần khô nóng. Quần áo trên người Liên Hào đã bị những chiếc xe chạy ngang qua văng đầy bùn lầy. Cô bước theo phía sau một đám người đàn ông. Liên Hào cũng không biết vì sao mình lại đi theo sau bọn họ, chỉ mơ hồ cảm thấy trong số họ có một bóng lưng rất giống Anh Hùng. Bóng lưng của Anh Hùng luôn tràn ngập sức sống. Có đôi khi Liên Hào cảm thấy bóng lưng của anh rất giống một học sinh

trung học, anh thích đeo ba lô lớn, đội mũ, đeo tai nghe, khi tâm tình khoái trá tay chân sẽ lắc lư theo âm nhạc. Có đôi khi Liên Hào cười anh, anh đứng lý hợp tình nói chỉ cần anh còn thích, đến tận tám mươi tuổi cũng vẫn sẽ như vậy.

Tám mươi tuổi, nhưng mà, Anh Hùng cũng chỉ mới ba mươi tuổi mà thôi, đến tháng sáu Nguyên Anh Hùng mới có thể nghênh đón sinh nhật ba mươi mốt tuổi, còn những năm mươi năm nữa!

Bóng lưng bị cô gắt gao nhìn chăm chăm kia dừng lại, quay đầu, đó là gương mặt của một người đàn ông Châu Á tuổi so với Anh Hùng cũng không sai biệt lắm, từ cuộc đối thoại của anh ta và bạn bè, Liên Hào đoán được anh ta là một người Nhật Bản.

Anh ta đem khăn giấy đưa cho Liên Hào, chỉ vào mặt cô, Liên Hào đưa tay lên sờ, cô vậy mà lại đang khóc.

Người kia dùng vốn tiếng anh trúc trắc của mình xin cô đừng tiếp tục đi theo anh ta nữa, còn nhắc nhở cô một phụ nữ mang thai không thích hợp ra ngoài trong hoàn cảnh như thế này.

Liên Hào cầm khăn giấy đứng ở nơi đó ngơ ngác nhìn bóng dáng kia từ từ xa dần. Ngày đang giữa trưa, toàn bộ thế giới tựa như một cái lò nướng lớn, Liên Hào đầu vầng mắt hoa. Ven đường, xác của những động vật phát ra mùi hôi tanh tươi, cảm giác ghê tởm mãnh liệt thúc đẩy Liên Hào cúi người nôn mửa.

Đến khi đứng thẳng người lên, đầu óc Liên Hào quay cuồng, khi cô cho rằng mình sẽ ngã xuống đất thì có hai cánh tay đỡ lấy cô. Liên Hào mềm yếu ngã vào trong một lòng ngực.

Liên Hào nhắm hai mắt lại, đem mặt vùi thật sâu ở trong lòng anh, giống một đứa trẻ bị ủy khuất, nói: "Đình Phương, vì sao Anh Hùng còn chưa trở lại?"

"Sẽ trở lại, sẽ trở lại, anh ta rất nhanh sẽ trở lại." Anh đã nói như thế, giống như một lời hứa hẹn của ông già Noel.

Bị cảm nắng, mất nước, áp lực, mệt mỏi, và các triệu chứng của phụ nữ mang thai đã khiến cho Liên Hào mê man bốn ngày ở trong bệnh viện. Khi tỉnh lại, cô ngay lập tức túm lấy Lan Đình Phương đang ngồi ở một bên: "Có tin tức của Anh Hùng không?"

Nhìn thấy biểu tình ảm đạm của anh, Liên Hào suy sụp, đầu ngã lại trên gối, duỗi tay ra, nhỏ ổng tiêm đang truyền dịch trên người mình ra, sau đó nói:

"Lan Đình Phương, vì sao anh lại ở trong này, vì sao anh không đi tìm Anh Hùng? Có phải anh rất hy vọng Anh Hùng không trở về nữa? Mấy ngày nay anh ở trước mặt tôi hết thấy có phải chỉ là làm ra vẻ cho tôi xem thôi đúng không? Cho nên, các người luôn nói tìm không thấy Anh Hùng. Lan Đình Phương, không phải anh rất lợi hại sao? Ai cũng đều nói bạn bè và những thành viên trong câu lạc bộ của anh thần thông quảng đại, ngay cả cây kim ở bên dưới đáy biển cũng có thể tìm ra, lấy năng lực của anh tôi thật sự không tin anh không tìm được Anh Hùng."

Anh không nói gì, chỉ một mực cúi đầu dề lại tay cô, không để Liên Hào phản kháng, gọi bác sĩ đến chuẩn bị tiêm cho cô một lần nữa. Liên Hào lại muốn rút ổng tiêm ra. Bác sĩ tức giận đem bảng thông tin của cô quăng xuống đất, nói: "Cô còn nào loạn như vậy nữa thì mau rời khỏi đây, cô có biết là bên ngoài có hơn một ngàn người không có giường nằm phải chờ đợi ở bên ngoài hành lang hay không?"

Bác sĩ hung hăng trừng mắt nhìn Lan Đình Phương, đẩy cửa ra ngoài.

"Em xem, Cố Liên Hào, em lại đắc tội với bác sĩ rồi." Anh ngồi ở trên ghế bên cạnh giường, trên mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi, khóe miệng gượng ép nâng lên: "Một người bạn của anh đã xin chính phủ Mỹ cung cấp một đội tìm kiếm cứu hộ rừng có nhiều kinh nghiệm, bọn họ còn mang đến thiết bị sơ cứu tiên tiến nhất, cũng mang đến thiết bị đo nhiệt độ cơ thể người khi động đất. Bọn họ vừa mới đến ngày hôm qua. Liên Hào, em yên tâm, cuối cùng, bọn họ sẽ mang Nguyên Anh Hùng trở về."

Liên Hào xoay người, lựa chọn quay lưng về phía anh.

"Liên Hào, ăn một chút cháo đi, là cháo rau đại thịt băm, hương vị cũng không tệ, em có muốn thử một chút không?"

Liên Hào không trả lời anh, trong lòng đang cực kỳ nôn nóng.

"Em không trả lời, vậy có nghĩa là muốn ăn." Lan Đình Phương đem chén cháo nhỏ đưa đến trước mặt Liên Hào, Liên Hào nhìn chăm chăm vào chén cháo kia vài giây, sau đó vung tay lên, chén cháo rơi xuống.

Nhìn Lan Đình Phương, Liên Hào gần từng tiếng: "Lan Đình Phương, Anh Hùng sẽ trở về, anh đối xử với tôi ân cần như vậy cũng không ích gì đâu."

Đứng ở cửa, Phương Hữu Vi rót cuộc nhìn không được, anh ta bước đến, cầm lấy khăn giấy lau sạch cháo trên mặt anh, quay người lại nói:

"Cố tiểu thư luôn là người hiểu lý lẽ, tôi không biết cô vì sao lại chỉ trích Lan tiên sinh như vậy! Và lại, Lan tiên sinh cũng không có nghĩa vụ nhận chỉ trích của cô, bởi vì, cô đã là vợ trước của ngài ấy, cho dù trước kia ngài ấy như thế nào thì xin lỗi cô, theo tôi cũng hẳn là đã huê nhau. Cô có biết tôi đến nơi này để làm gì không? Tôi vội đến đây là vì đưa thuốc cho Lan tiên sinh. Lan tiên sinh từng giai đoạn đều phải uống thuốc đúng giờ, nhưng vì vội đến đây mà không kịp mang theo. Còn nữa, Cố tiểu thư, hiện tại toàn bộ Adelaide đều thiếu tài nguyên, sân bay còn chưa được khôi phục, vật phẩm bên ngoài đều không có cách nào tiến vào Adelaide. Lan tiên sinh phải nhờ bạn của mình dùng du thuyền chuyển đến từng phần từng phần một bằng đường thủy, vận chuyển không gián đoạn suốt bảy mươi hai giờ, ngài ấy làm như vậy là để đổi lấy cho cô một phòng bệnh, chén cháo mà cô vừa hất đổ là công sức cả một ngày của ngài ấy, các vật liệu trước đây có sẵn bây giờ còn quý hơn cả vàng, đáng chết là dùng tiền còn không mua được, bởi vì bác sĩ nói cô cần ăn một ít thức ăn lỏng. Còn có, cô nhìn cặp mắt thâm quầng của ngài ấy xem, cô..."

"Được rồi, Phương Hữu Vĩ, anh có thể đi ra ngoài rồi." Lan Đình Phương lại múc cháo ra.

Phương Hữu Vĩ há miệng thở dốc, sau đó khép lại, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Liên Hào nhìn quanh phòng bệnh này, ẩm áp thanh nhã, ở bên cạnh cửa sổ còn đặt một chậu hoa son trà, nơi này cùng nơi lần trước Liên Hào té xỉu hoàn toàn là hai thế giới bất đồng.

Lan Đình Phương với đôi mắt thâm quan đang chăm chén cháo nhỏ dịu dàng nhìn cô, Liên Hào rũ mắt xuống.

"Xin lỗi anh, Đình Phương, em..." Liên Hào liếm liếm môi, giọng nói của cô hiện tại khô khốc: "Em cũng không biết vì sao mình lại nói ra những lời này, em... Em cảm thấy nói như vậy sẽ khiến anh thương tâm, trong lòng của em cũng sẽ tốt hơn. Em còn cảm thấy nếu em mắng anh thật nhiều có lẽ Anh Hùng liền sẽ xuất hiện trước mặt em. Không phải anh ấy rất ghét anh sao? Đình Phương, anh nói em có phải rất ích kỷ, có phải rất vô lý hay không?"

Lan Đình Phương dùng tâm bồng làm ẩm đôi môi cho Liên Hào, hơi gạt đầu.

"Ừ... Có hơi vô lý. Liên Hào, nếu không, em đem anh mắng bay tóc trán thử xem tên nhãi Nguyên Anh Hùng kia có thật sự đột nhiên xuất hiện hay không? Lựa những lời ác độc mà mắng, càng độc càng tốt."

Liên Hào "Phi" một tiếng nở nụ cười, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống. Dường như nước trên tâm bồng chảy đến tận hốc mắt, cô nhủ mảy, nước mắt lạnh run rơi xuống gò, Liên Hào khóc òa lên.

"Đình Phương, anh nói xem, vì sao những người bên cạnh em đều lần lượt gặp chuyện, mẹ như vậy, Anh Hùng cũng như vậy. Đình Phương, nếu Nguyên Anh Hùng trở lại, em sẽ lập tức nói cho anh ấy biết rằng Cố Liên Hào nguyện ý làm tôi tớ trọn đời cho Nguyên Anh Hùng. Trước kia anh ấy luôn bị em quản thúc, anh ấy luôn nói rằng muốn biến em thành người hầu của anh ấy, vĩnh viễn trung thành với anh ấy, vĩnh viễn cam nguyện bị anh ấy sai sử. Thật sự là một anh chàng kỳ lạ... Khi đó, anh ấy thật ấu trĩ. Đúng không?..."

"Đúng, anh ta thật sự ấu trĩ." Lan Đình Phương nặng nề gạt đầu, nâng Liên Hào lên dựa vào trên mép giường, anh lau đi nước mắt đầm đìa trên má cô, nâng mặt cô, không cho phép cô trốn tránh.

"Liên Hào, em hãy nghe anh nói, em có thể thương tâm khổ sở, nhưng điều kiện tiên quyết là đừng hủy hoại thân thể của chính mình. Bác sĩ nói với anh đứa bé trong bụng em không được lạc quan, tùy thời có thể sinh non, cũng có dấu hiệu sinh non. Cho nên, hiện tại hết thảy đều phải lấy đứa bé làm trọng. Trước hết em phải giải tỏa hết mọi căng thẳng, chuyện của Nguyên Anh Hùng cứ để anh xử lý, chỉ cần anh ta không bị bốc hơi trở thành không khí, anh nhất định sẽ tìm ra anh ta. Em phải tin tưởng anh, trước mắt, em phải nghe theo lời của bác sĩ, tận lực thả lỏng tâm tình, có được không?"

Lan Đình Phương kéo tay Liên Hào đặt lên chiếc bụng đã hơi to ra của cô.

"Lúc này đứa bé đang ở ngay bên dưới bàn tay em, em có cảm giác được không? Hiện tại, nó cần được em che chở. Liên Hào, bây giờ em đã là một người mẹ, Cố Liên Hào cũng giống như Hà Mỹ Âm trở thành một người mẹ."

Liên Hào có cảm giác dưới bàn tay mình nhảy lên một nhịp đập của một sinh mệnh. Đúng vậy, Cố Liên Hào rốt cuộc cũng trở thành một người mẹ giống như Hà Mỹ Âm.

"Liên Hào, bây giờ ăn cháo đi có được không? Đã bốn ngày em không có ăn gì rồi."

Ngày 3 tháng 3, Liên Hào cùng Lan Đình Phương rời khỏi Australia trở lại Bắc Kinh, khoảng cách Nguyên Anh Hùng mất tích đã được hai mươi ngày, đội tìm kiếm cứu hộ được cử đi vẫn không tìm ra được bất kỳ dấu vết nào để lại. Bởi vì Nguyên Anh Hùng là một công dân Mỹ, đại sứ quán Mỹ tại Australia ngày hôm kia còn có ý mời đến vài chuyên gia tìm kiếm cứu hộ địa hình hỗ trợ cho việc tìm kiếm. Lan Đình Phương lại thuê thêm năm trăm người bản địa tiến vào con sông nằm gần dãy Flinder tiến hành tìm kiếm bằng phương thức lưới.

Ngày 2 tháng 3, cách thời điểm Nguyên Anh Hùng mất tích mười chín ngày, Adelaide tuyên bố sơ tán. Bởi vì một số lượng lớn xác động vật và gia súc bị ngâm lâu ngày trong nước dẫn đến việc lây lan dịch bệnh. Hoàn cảnh khốc liệt, cùng với việc không thực hiện vệ sinh khử trùng nên khiến cho một số bệnh khuẩn không thể khống chế được, bệnh viện Adelaide đã kín người hết chỗ, hơn nữa được phẩm lại thiếu thốn, chính quyền thành phố Adelaide quyết định sơ tán một số bộ phận người dân.

Mà Liên Hào là một trong số những người được ưu tiên hàng đầu, cô là một phụ nữ có thai. Bác sĩ cho rằng, hoàn cảnh bây giờ đối với thai nhi có ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, đặc biệt là đối với tình huống của Liên Hào.

Khi rời khỏi Adelaide, bầu trời đặc biệt trong vắt, rất giống với màu mắt của Anh Hùng. Đôi mắt của Nguyên Anh Hùng không phải đen thuần, tuy rằng ba của Nguyên Anh Hùng cũng là người phương Đông, nhưng mẹ của ông ta là người Latin. Nghe nói, mọi người đều đem đôi mắt của người Latin so sánh với hoa Violet.

Người có một phần tư huyết thống của người Latin, Nguyên Anh Hùng, cho đến tận bây giờ vẫn còn khẳng định cho rằng khi còn bé có lẽ anh đã gặp được người ngoài hành tinh. Khi 4, 5 tuổi, việc mà Nguyên Anh Hùng thích làm nhất là đứng ở bên dưới cột điện đợi người bạn ngoài hành tinh của anh đến đưa anh đến hành tinh của họ làm khách, anh còn tin chắc rằng mình sẽ trở thành sứ giả hòa bình của nhân loại và các sinh vật ngoài hành tinh.

Nguyên Anh Hùng, thật sự là một chàng trai đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Trước khi nhớ, sau khi quên(3)

Ngay khi Liên Hảo trở về Bắc Kinh, cô được đưa vào bệnh viện và bắt đầu một loạt các cuộc kiểm tra thai sản. Sau khi nằm viện gần mười ngày, Liên Hảo trở về Thanh Nguyên. Bệnh viện cũng đặc biệt bố trí một y tá chăm sóc cho Liên Hảo, cô ấy có nhiều năm kinh nghiệm làm y tá trong khoa sản, họ Vương.

Vào giữa tháng 3, Bắc Kinh vẫn đắm chìm trong mùa đông lạnh lẽo. Trong mười ngày khi trở về Bắc Kinh, Adelaide vẫn không truyền đến bất kỳ tin tức nào. Vào thời điểm này, tin vào một câu nói của người Trung Quốc, không có bất kỳ tin tức nào chính là một tin tốt, ngày nào Liên Hảo cũng sợ hãi việc nghe được tin tức đến từ Adelaide.

Mỗi ngày Lan Đình Phương đều có một ca làm việc hơn bốn tiếng, mỗi buổi sáng anh ra ngoài lúc 8 giờ và trở về lúc 2 giờ chiều. Trong thời gian anh không có ở nhà, y tá Vương ở nhà với cô và dạy cô kiến thức của một người phụ nữ mang thai. Vì tư thế của thai không đúng, y tá Vương yêu cầu Liên Hảo thực hiện một số bài tập aerobic, và làm theo các động tác hít thở cùng với cô ấy. Vào cuối tháng 3, Liên Hảo cảm thấy axit dạ dày của cô đã không còn tăng lên và không có cảm giác buồn nôn giống như khi ở Adelaide nữa.

Trong thời gian này, Kha Oánh và Tô Tứ thường thay phiên nhau đến thăm cô. Kha Oánh đã sinh ra một cậu bé to tròn. Mỗi khi đến đây cô ấy đều ôm thẳng bé theo cùng. Hai người thực sự đã giúp Liên Hảo quên đi rất nhiều phiền muộn.

Vào một ngày đầu tiên của tháng Tư, lần đầu tiên Liên Hảo nhận được một sự truyền đạt mạnh mẽ đến từ em bé trong bụng. Đó là vào buổi trưa. Khi cô đang nằm trên một chiếc ghế bành mềm mại bên ngoài phòng hoa, em bé đã cử động. Cảm giác bất ngờ này giống như khi còn bé, lúc cô đang ngủ thì có cảm giác huyệt chân và bất ngờ tỉnh dậy. Y tá Vương nói rằng đó được gọi là chuyển động của thai nhi, và đó là một cách đặc biệt để em bé truyền đạt cho mẹ rằng bé rất khỏe mạnh.

Rất khỏe mạnh. . . Liên Hảo lẩm bẩm câu này trong miệng, việc đầu tiên làm là cầm điện thoại lên: "Đình Phương, Đình Phương, em bé đá e... em bé nó đá em..." Liên Hảo cầm điện thoại nói năng lộn xộn.

Hơn một giờ sau, Lan Đình Phương vội vã từ công ty trở về. Liên Hảo ngồi dưới ánh mặt trời rực rỡ, khẽ mỉm cười, chậm rãi đưa tay ra và di chuyển các ngón tay để ra hiệu cho anh đến. Dường như Lan Đình Phương có cảm giác rằng những bước chân bước về phía Liên Hảo của anh đều đang bông bênh.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt dịu dàng, với niềm vui được làm mẹ, nhẹ nhàng kéo tay anh ngồi xổm xuống: "Đình Phương, em bé đang di chuyển" cô nói, đầy tự hào.

Lan Đình Phương nhẹ nhàng đặt tay lên bụng cô, mỉm cười và nhìn Liên Hảo một lúc: "Liên Hảo, em bé thật sự cử động, thật sự đang cử động."

"Thật thần kỳ phải không?" Liên Hảo hành xử như một đứa trẻ đang khoe kho báu của mình với người khác.

Lan Đình Phương gật đầu trong vô thức. Liên Hảo như thế này khiến anh hoảng hốt, một số từ ngữ, một số háo hức, cứ như thể được anh nói ra như những gì mà anh đang nghĩ đến.

"Liên Hảo, có lẽ Anh Hùng không thể quay lại nữa. Liên Hảo, hãy để anh chăm sóc cho em. Khi em rời đi, mỗi ngày anh đều có một giấc mơ như vậy. Anh hy vọng Chúa có thể cho anh thêm một cơ hội, bây giờ anh cảm thấy giấc mơ đã thành hiện thực. Liên Hảo, khi chúng ta bắt đầu lại, anh sẽ coi đứa bé đó là của mình, và anh sẽ cố hết sức để yêu con và cho con một cuộc sống giống như hoàng tử công chúa. Nếu như vậy còn không đủ, vậy thì anh hứa, trong tương lai, anh sẽ chỉ có một đứa con này. Liên Hảo, hãy để cho anh được chăm sóc em nhé? Liên Hảo..."

Lan Đình Phương chỉ mãi chú tâm nói chuyện mà không chú ý đến khuôn mặt ngày càng tái nhợt của Liên Hảo. Sau đó, anh nghe thấy một tiếng hét sắc bén: "Lan Đình Phương, anh im miệng cho tôi."

"Lan Đình Phương, tại sao Anh Hùng không thể trở lại?" Liên Hảo đẩy mạnh anh ra và nhìn chằm chằm vào anh bằng ánh mắt sắc bén: "Tôi không cho phép anh nguyên rửa Anh Hùng, ngay cả việc nguyên rửa anh ấy trong lòng, anh cũng không được phép."

Liên Hảo chưa từng kích động như lúc này. Cô chỉ tay vào Lan Đình Phương và nói mà không cần suy nghĩ: "Anh không cần phải mơ, anh sẽ không thể nào biến giấc mơ thành hiện thực. Lan Đình Phương, có phải vì muốn giấc mơ của anh thành hiện thực nên anh đã đưa tôi đến Bắc Kinh hay không?"

Liên Hảo ôm lấy đầu: "Sao tôi lại có thể quên mất, anh luôn mưu mô xảo quyệt, anh có thể làm bất cứ điều gì. Không, tôi muốn rời khỏi đây, tôi muốn trở về Mỹ, tôi sẽ ở trong căn nhà của chúng tôi đợi Anh Hùng trở lại và đợi anh ấy đặt tên cho cục cưng..."

Nói đến đây, Liên Hảo đứng dậy. Cô hoảng loạn bước đến phòng ngủ và đứng trước tủ quần áo. Lan Đình Phương đứng ở phía sau cô, cách cô khoảng ba bước. Anh dịu dàng ôm lấy cô, vui đùa vào tóc và vòng tay ôm lấy cô: "Đừng đi, Liên Hảo, xin lỗi, Liên Hảo, nếu em không thích nghe, sau này anh sẽ không nói những điều như vậy nữa."

Liên Hào tiếp tục lấy những bộ quần áo đó xuống, lắng nghe anh nói sau lưng mình: "Liên Hào, anh lấy danh nghĩa ba anh ra thề, sau này anh sẽ không đề cập đến bất kỳ một chữ nào nữa."

Liên Hào dùng động tác, móc áo trong tay cô rơi xuống, phát ra âm thanh nặng nề.

"Đình Phuong, tôi yêu Anh Hùng." Liên Hào chậm rãi nói, giống như một tội nhân đang xưng tội với linh mục.

"Ừm." Anh nhột nhạt đáp lại.

"Đình Phuong, tôi thật sự yêu Anh Hùng." Liên Hào hát tay anh ra: "Bây giờ, tôi rất hối hận tại sao tôi không nói câu này ngay từ đầu. Ba của con tôi là Nguyễn Anh Hùng chứ không phải Lan Đình Phuong. Người ấy sẽ không bao giờ là Lan Đình Phuong."

"Anh hiểu rồi!" Trong giọng nói của anh không có nửa điểm gọn sảng.

Liên Hào xoay người lại, người trước mặt cô có khuôn mặt tái nhợt như Edward, luộm thuộm và gầy gò. Kể từ sau khi Anh Hùng gặp tai nạn, người đàn ông này luôn túc trực ở bên giường cô, những đêm khi bùng tỉnh vì gặp ác mộng, mở mắt ra người mà cô nhìn thấy đầu tiên sẽ chính là anh. Luôn có một ly nước đặt ở trên đầu giường của cô, và ly nước ấy luôn ấm.

Ở Adelaide, anh ngủ trên ghế sofa trong phòng khách sạn. Ở Bắc Kinh, anh cũng ngủ trên ghế sofa trong phòng ngủ. Người đàn ông này rất theo đuổi chất lượng cuộc sống. Anh sẽ trở nên rất cáu gắt nếu như ngủ không ngon. Trong những ngày này anh hầu như đều không được ngủ ngon, làm thế nào một người có thể ngủ ngon trong khi nửa giờ lại phải thay nước một lần!

Nhưng anh đã không cáu gắt! Anh dịu dàng hơn bất cứ ai.

Trái tim Liên Hào đau nhói, cô nắm chặt tay và siết chặt, không biết nên tức giận với ai.

Anh khẽ cúi xuống, gờ từng ngón tay đang siết chặt của cô và nói: "Được rồi, được rồi, đừng nóng giận, không phải em đã từng hứa với anh rằng mọi thứ đều lấy đứa bé làm trọng hay sao? Tất nhiên rồi! Ba của đứa bé dĩ nhiên tên là Nguyễn Anh Hùng, có ai nói không phải đâu?"

Liên Hào dựa vào tủ quần áo, bàn tay đặt ở vị trí trái tim mình: "Đình Phuong, Nguyễn Anh Hùng tựa như một ngọn núi được đặt ở nơi này. Đình Phuong, tại sao thời gian đã lâu như vậy vẫn không có tin tức gì của Anh Hùng? Tại sao lại không thể tìm thấy anh ấy? Em đã không còn sức để cùng anh ấy chơi trò trốn tìm nữa rồi. "

Vào tháng Năm, Liên Hào đã gặp được Amy ở Bắc Kinh. Cái tên người Italia này có vẻ rất buồn và đi theo anh ta là một người đàn ông trung niên. Lan Đình Phuong đưa họ đến phòng khách với một khuôn mặt trống rỗng.

Dường như dự cảm được điều gì đó, Liên Hào lùi lại vài bước, vờn vai và mỉm cười xin lỗi cho Amy: "Amy, đưa bạn đến Bắc Kinh du lịch à? Nếu vậy thì để Đình Phuong đưa các anh đến Tử Cấm Thành đi. Không phải anh luôn muốn đến thăm Tử Cấm Thành sao? Xin lỗi, Amy, tôi cảm thấy rất buồn ngủ, tôi nghĩ tôi sẽ đi ngủ, tôi nghĩ em bé cũng muốn tôi đi ngủ, tôi nghĩ, tôi phải đi ngủ ngay bây giờ. . ."

Liên Hào thì thảo nói xong, vốn muốn đi về phòng ngủ nhưng không hiểu vì sao lại đi sai hướng. Cô lại mỉm cười xin lỗi với Amy, tìm hướng phòng ngủ.

"Liên Hào..." Amy mở miệng.

"Tôi không nghe, tôi không nghe..." Liên Hào bịt tai, cuộn người dưới góc tường. Ca Ca chạy đến hướng về phía Amy sửa inh ỏi, tiếng sửa dường như muốn xuyên qua màng tai Liên Hào.

Ca Ca đầy dục ý lẫn quần bên chân cô, ngay cả đầu của Liên Hào cũng trở nên đau nhói. Liên Hào buông tay ra, một lúc sau, cô nhận nhậ nói: "Các người nói đi."

Amy chỉ vào người đàn ông trung niên bên cạnh: "Đây là một chuyên gia về DNA. Vài ngày trước, người dân bản địa đã tìm thấy một số vết máu và một vài xác máy bay bên bờ sông. Một trong những vết máu đã được thử nghiệm và khớp với DNA của Anh Hùng. Một số khác thuộc về một người mất tích khác. Các chuyên gia do Mỹ phái đi đã suy luận rằng 80% máy bay đã tan rã giữa không trung. Đáng tiếc là không biết tại sao chỉ có một chiếc dù ở đó. Họ đã phỏng đoán hai người bọn họ trong lúc cấp bách đã dùng chung một chiếc dù. May mắn thay, một số nhánh cây đã chặn họ khi họ rơi xuống. Những vết máu đó đã bị bỏ lại do những vết trượt khi họ rơi xuống. Có nhiều dấu hiệu khác nhau cho thấy họ đã bị thương khi hạ cánh nhưng không trực tiếp chết. Bằng chứng là có những dấu vết nhóm lửa mà họ đã để lại."

Liên Hào cảm thấy nhẹ nhõm, như được sống sót sau một tai nạn.

"Nhưng, Liên Hào, cuối cùng chúng tôi cũng không thể tìm thấy bất cứ thứ gì ở đó." Amy dừng lại, như thể đưa ra một quyết tâm lớn: "Chúng tôi đã tìm thấy một hang gấu ở gần hiện trường vụ tai nạn, và ở đó, chúng tôi tìm thấy đôi giày của Anh Hùng."

Liên Hào thờ dốt, dường như nếu không làm như vậy thì cô sẽ vì khó thờ mà chết.

"Ngay cả các chuyên gia đi rừng cũng không dám đến khu vực này. Những người bản địa ở đó nói với chúng tôi rằng từ lâu ở đó đã có sự kiện gấu ăn thịt người. Một số người bản địa sống ở đó cũng đã chuyển đi vì sợ gấu. Liên Hào, đã gần ba tháng kể từ khi Anh Hùng gặp tai nạn..."

"Vì vậy, anh đến đây là để bảo tôi từ bỏ. " Ngực của Liên Hào run rẩy dữ dội.

Lan Đình Phương muốn lao tới, Amy ngăn anh lại và lắc đầu nhìn anh.

Một lúc sau, lưng của Liên Hào trượt xuống tường, cô đỡ đầu ngả đầu lên, nhìn chăm chăm vào người đàn ông trung niên do Amy mang đến, nói: "Anh có phải là người Mỹ không? Người Mỹ các anh đều thích nói những lời vô trách nhiệm."

Quay sang Amy, cô châm chọc: "Amy, không phải anh nói tôi là một ngôi sao chổi sao? Anh nói đúng, tôi thật sự một ngôi sao chổi, anh thấy đó, mẹ tôi, Nguyên Anh Hùng, tôi không biết ai sẽ là người tiếp theo, Amy, anh nói xem lần sau sẽ là ai?"

Lan Đình Phương đẩy Amy ra và ôm lấy Liên Hào: "Không phải, đó là do anh ngu ngốc, anh đã không thể nghĩ ra những biện pháp tốt hơn và nhiều hơn để tìm thấy anh ta sớm hơn. Liên Hào, là do anh ngu ngốc, là lỗi của anh, là do anh không những không có bản lĩnh mà còn mạnh miệng."

Liên Hào chậm rãi quay mặt lại nhìn anh. Cô nghĩ về điều đó và nói: "Lan Đình Phương, bây giờ anh có hài lòng không? Bây giờ anh có vui vẻ không? Hả?"

Trong phòng rất yên tĩnh, thông qua sự yên tĩnh này, Liên Hào nhìn thấy sự hoảng loạn trên khuôn mặt của tất cả mọi người.

Lúc này, cánh cửa mở ra và y tá Vương bước vào với một thứ gì đó trong tay, sau khi nhìn thấy tình hình trong phòng, cô ấy thoáng sửng sốt. Sau đó, ánh mắt cô ấy dần dờn xuống, và những thứ trong tay cô ấy rơi xuống đất.

Cuối cùng thì Liên Hào cũng biết sự hoảng loạn này đến từ đâu.

Khuôn mặt của mọi người đều tái nhợt, mắt họ tập trung trên chiếc váy màu xanh nhạt của cô.

Khi Liên Hào mười tuổi, cô rất thích vừa đi bộ vừa cúi đầu xuống. Vào một buổi chiều mùa hè có ánh mặt trời màu hồng đỏ trũng gà, cô cứ cúi đầu đi, có một người đi qua, người đó ngã trước mặt cô, nước ép dưa hấu trên tay người kia cứ như thể hắt vào bộ đồng phục học sinh màu xanh nhạt của cô, như máu bắn tung tóe.

Hiện tại, Liên Hào dường như lại nhìn thấy bản thân của mình vào thời điểm đó, bị nước ép dưa hấu văng lên váy và cảm thấy hụt hẫng. Lúc đó, cô đặc biệt ước rằng mình sẽ nhanh chóng lớn lên. Khi lớn lên, cô sẽ không còn cảm thấy bàng hoàng hụt hẫng với thế giới xung quanh nữa.

Nước mắt và mồ hôi tuôn rơi ào ạt. Lần này, Liên Hào biết rằng màu đỏ rải rác trên chiếc váy xanh của cô đã không còn là nước ép dưa hấu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Trước khi nhớ, sau khi quên(4)

Cùng với khuôn mặt tái nhợt của Lan Đình Phương kèm theo tiếng nói lệch giọng của anh, ý thức của Liên Hào càng lúc càng tan rã. Trong mê mê trầm trầm nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ở bên tai, Liên Hào cảm thấy bản thân dường như đang đi trên một hành lang không có điểm tận cùng, theo ánh mắt, mơ hồ có thể thấy từng luồng ánh sáng trắng chói lọi vụt qua. Liên Hào còn tưởng rằng bản thân lại thấy được tia ánh sáng trắng kia, khi tỉnh hơn một chút Liên Hào mới nhận ra ánh sáng trắng này hóa ra là ngọn đèn màu trắng trên hành lang bệnh viện.

Dường như, Liên Hào nhìn thấy Lan Đình Phương, còn có một nhóm người, những người đó mặc áo blouse trắng, có người mang khẩu trang cũng có người không có. Liên Hào nghĩ, lúc này hẳn là cô đang ở bệnh viện.

Bệnh viện, đến cùng thì vì sao cô lại ở bệnh viện? Dường như Liên Hào không có một chút ấn tượng nào, sau đó, cô nhớ ra, nhưng cô hiện tại không có một chút sức lực nào, không còn sức để thỉnh cầu các bác sĩ nhất định phải cứu lấy con của cô.

Trong mơ màng, dường như Liên Hào bị đẩy vào phòng bệnh, trong mơ màng, Liên Hào nghe được một số bác sĩ dùng những thuật ngữ khoa sản chuyên nghiệp giải thích cho Lan Đình Phương. Cách màn hình y tế màu trắng, Liên Hào nghe được giọng nói khàn khàn của Lan Đình Phương, anh nói traten lời đình, buông lời đe dọa với bác sĩ.

Mồ hôi lạnh từ trên người Liên Hào từ trong từng lỗ chân lông xuất ra, dựa theo thái độ của bác sĩ cùng với cảm nhận của cơ thể mình, Liên Hào đoán được kẻ tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Liên Hào cố hết sức mới kéo được quần áo của một y tá đứng bên cạnh.

Một lúc sau, Lan Đình Phương được cho vào, Liên Hào chớp chớp mắt, cử động khóe miệng, anh ngồi xuống nắm lấy tay cô.

Cô chuyên chú nhìn anh, ra hiệu cho anh đưa tai lại gần hơn một chút. Lan Đình Phương ngoan ngoãn nghiêng tai áp sát vào Liên Hào, ngón tay cô gian nan chạm vào đầu ngón tay anh, vốn là muốn vuốt ve gương mặt anh, nhưng cô thật sự không còn sức.

Bàn tay anh thật lạnh, Liên Hảo gian nan mở miệng nói:

"Đình Phuong, anh nói với bọn họ nhất định phải cứu em, em muốn sống."

"Nhất định rồi." Anh nặng nề gật đầu.

"Nhưng mà, Đình Phuong, nếu bác sĩ nói trong hai người chỉ có thể cứu một, vậy thì, xin anh hãy giữ lại đứa nhỏ. Đình Phuong, em không muốn hận anh, nếu anh không nghe theo em, lần này em sẽ thật sự hận anh, em còn thể nếu anh không nghe lời em, em sẽ đem anh từ đáy lòng em nhô tận gốc, em thể!"

Liên Hảo cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng khó khăn, có một chút gì đó đang tan rã, Liên Hảo dùng sức lực cuối cùng của mình nói:

"Đình Phuong, nếu em và con bình an, vậy thì, về sau mọi chuyện em đều sẽ nghe theo anh."

Mí mắt Liên Hảo càng ngày càng nặng, mọi thứ cuối cùng cũng trở về với bóng tối. Con yêu, con có nghe thấy không? Có nghe thấy lời hứa của mẹ với ba con không?

Cho nên, con sẽ nhận được hạnh phúc. Trước đây, mẹ đã khiến con phải sợ hãi, tức giận và thất vọng rồi, là do mẹ của con quá bốc đồng nên mới đối xử với ba con như vậy. Về sau, mẹ sẽ không, mẹ biết sai rồi, về sau mẹ sẽ nghe lời ba con, giống như những gia đình hạnh phúc khác, ba mẹ sẽ trân trọng và tin tưởng lẫn nhau.

Cho nên, đừng đi, cho nên, xin con đừng đi!

Trong mơ hồ, Liên Hảo nghe Lan Đình Phuong gào thét với các bác sĩ: "Tôi không muốn nghe các người nhiều lời, phải cứu cả hai, nếu các người làm cho một trong số họ gặp chuyện không may, tôi lấy danh nghĩa ba tôi ra thể, tôi sẽ dùng máy bay một lần nữa làm nên sự kiện 9. 11, đương nhiên, người gặp phải là các người, là các người---"

Liên Hảo rất muốn cười, muốn cười nói với em bé trong bụng rằng: Con yêu, con nhìn đi, ba con đang nói cái gì? Lần nào cũng đều lấy ông nội con ra thể, ba con thật đúng là ngây thơ, chẳng lẽ không biết nói như vậy đã đủ để cấu thành tội đe dọa rồi sao?

Con yêu.... Sau này lớn lên ngàn vạn lần con đừng giống như vậy, con yêu....

Liên Hảo thực sự cảm thấy dường như mình đã rơi vào thế giới giả tưởng của thời thơ ấu. Khi Liên Hảo còn bé, vì cô đơn mà cô luôn tưởng tượng ra rất nhiều loại thế giới. Dường như cô đi qua một lối đi dài, dọc lối đi là những cây xương rồng lớn, cô không biết tại sao mình lại đến đây, cô tuyệt vọng nghĩ về nó, và cuối cùng cô đã nghĩ ra, cô đang tìm mẹ, tìm bà đến dự buổi họp phụ huynh. Giáo viên nói cuộc họp của cha mẹ không thể cứ luôn để bà ngoại tham dự.

Sau khi nhớ ra, khung cảnh lại thay đổi, cô ngay lập tức trở thành một cô gái trưởng thành, mặc váy đỏ đến gặp người mình yêu. Thật không may, người yêu của cô không xuất hiện, cô đã khóc một cách buồn bã. Một bàn tay đang xoa đầu cô, mẹ cô đã đứng ở trước mặt. Đó là mẹ của ngày bà còn trẻ, với vàng trán mịn màng và đôi mắt sáng, đang dịu dàng mỉm cười với cô.

Liên Hảo cảm thấy ủy khuất, nhẹ nhàng kéo lấy góc váy của mẹ, bàn tay mẹ di chuyển, vuốt lấy khuôn mặt của cô.

"Mẹ ơi, mẹ có trách con không?" Ở trong giấc mơ, Liên Hảo dè dặt hỏi.

Mẹ lắc đầu.

"Mẹ, con rất yêu rất yêu mẹ, nhiều hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của mẹ, mẹ có biết hay không?" Liên Hảo nói.

"Mẹ biết, mẹ biết, mẹ luôn luôn biết." Bà nói xong, trong mắt ngấn lệ.

Liên Hảo khóc nức nở vì vui mừng, cuối cùng, mẹ cũng nghe thấy, nghe cô nói rằng cô yêu mẹ, mẹ thật sự đã nghe thấy.

"Liên Hảo của mẹ đã trở thành một người mẹ rồi vậy mà còn khóc như vậy sao?" Mẹ trìu mến nói.

Lúc này Liên Hảo mới phát hiện không biết từ lúc nào bụng mình đã rất lớn, cô nắm tay mẹ: "Mẹ, con đi theo mẹ có được không? Con làm cho em bé thương tâm, cảm thấy dường như em bé đối với con rất thất vọng, cho nên, con của con có lẽ muốn rời khỏi con. Mẹ ơi, con rất sợ!"

"Vậy thì đừng làm con của con thất vọng nữa. Liên Hảo, mẹ mang con trở về, con trở về thì con của con liền sẽ không thất vọng nữa." Mẹ dặt tay Liên Hảo.

"Mẹ." Liên Hảo lại nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Mẹ biết con đang suy nghĩ cái gì, Liên Hảo, tựa như tâm tình lúc con đưa ra quyết định cuối cùng lựa chọn giữ lại đứa nhỏ, mẹ cũng có tâm tình như vậy."

"Liên Hảo, nhớ kỹ, vì con, mẹ không oán trách cũng không hối hận."

Không oán trách cũng không hối hận, Liên Hảo thì thảo luận lại, mặc cho mẹ luôn nắm tay cô bước đi.

Băng qua những cánh đồng lúa mì, băng qua những con lạch, băng qua những đồng cỏ, qua những con đường quê đầy hoa cúc dại, băng qua những sườn đồi đầy gia súc và cừu, băng qua bờ biển với những con gió dài ẩm áp, băng qua nhà bà ngoại, băng qua ánh trăng màu bạc chiếu rọi xuống bờ cát, sau đó, Liên Hảo nghe thấy một tiếng khóc vang dội của trẻ con, tiếng khóc ni non kia dường như đánh vào trong lòng Liên Hảo, mềm mại như vậy, ẩm áp như vậy, như độ ẩm trong lòng bàn tay của mẹ.

Như cảnh tượng trong ảo ảnh, dường như Liên Hảo thấy Lan Đình Phương, người đàn ông này đang khóc, khóc không khác gì một đứa trẻ, không hề cần hình tượng. Tại sao? Tại sao Lan Đình Phương khóc lên so với chính mình còn muốn đẹp hơn? Liên Hảo mơ mơ màng màng nghĩ, nâng tay lên, cố gắng muốn xóa đi màn sương mù như xa như gần trong ảo ảnh, sau đó, có một đôi tay nắm lấy tay cô.

Bàn tay kia hơi dùng sức, Liên Hảo nghe được một giọng nói: "Liên Hảo, không sao, không sao cả, cả em và con đều ổn."

Con không sao, con không sao cả! Liên Hảo cảm thấy khỏe mắt của mình dường như có nước mắt tràn đầy trào ra, vô cùng nóng rát.

Mẹ cô, nắm tay cô dẫn cô trải qua một hành trình lớn bắt đầu một sinh mệnh mới.

Liên Hảo hơi nở nụ cười, rơi vào mộng đẹp.

Khi một lần nữa mở mắt ra, Liên Hảo đã được đưa từ phòng giải phẫu đến phòng chăm sóc đặc biệt. Các dụng cụ y tế xung quanh bức tường màu xanh nhạt phát ra một sự âm ảm lạnh lẽo. Ánh mắt Liên Hảo nhìn thẳng về phía trước, và phía trước là tấm kính thủy tinh được ngăn cách với phòng bệnh, một nữ y tá trẻ tuổi đang đứng ở nơi đó, ngạc nhiên quan sát cô. Liên Hảo nhìn cô ấy, giật giật ngón tay, nữ y tá vội chạy ra ngoài như một con gió.

Qua vài ngày Liên Hảo mới biết được, bởi vì cô không có tinh lại dựa theo thời gian dự tính, Lan Đình Phương lại làm náo loạn bệnh viện, vừa nói muốn kiện cáo, vừa liên hệ với bệnh viện ở nước ngoài, cô cũng chỉ tinh lại muộn hơn mười phút, thái độ của anh đã cơ hồ muốn đem toàn bộ bệnh viện này san bằng.

Sau khi nữ y tá rời đi, bác sĩ bước vào tiến hành các hạng mục kiểm tra chỉ tiêu cho Liên Hảo, sau đó lấy đồ chụp dưỡng khí của cô ra. Khuôn mặt tha thiết mong chờ của Lan Đình Phương xuất hiện ở sau tấm thủy tinh kia.

"Bác sĩ, con của tôi..." Liên Hảo nhin không được hỏi.

"Vẫn là để chồng cô đến nói với cô đi." Nữ bác sĩ nhìn Lan Đình Phương đứng ở bên ngoài tấm thủy tinh, tức giận nói.

Sau khi bác sĩ rời khỏi, Lan Đình Phương mặc đồ khử trùng tiêu độc bước vào, anh nhìn Liên Hảo nhếch miệng cười, đứng ở một bên kính ngăn ngán người.

"Ngốc rồi à?" Liên Hảo nhú mày, nhưng vừa chau mày, cả người cũng liên phát đau, đau đến nỗi cô phải hít vào.

"Sao vậy, sao vậy?" Lan Đình Phương luống cuống tay chân, muốn đi ấn nút gọi khẩn cấp trên đầu giường, Liên Hảo ngăn anh lại, ra hiệu cho anh rằng cô không có việc gì.

Lan Đình Phương một lần nữa ngồi xuống, buông xuống ánh mắt: "Liên Hảo, khi em bắt đầu hôn mê, chỉ trong mười phút anh đã vài lần nghĩ về tất cả những điều tồi tệ sẽ xảy ra, sau đó, trong lòng anh rất kích động, về sau anh và đứa nhỏ phải làm sao bây giờ? May mắn, Liên Hảo, em tỉnh lại, bằng không, anh thật sự không biết phải làm sao."

"Con..." Liên Hảo mở miệng.

Vài giờ sau, dưới sự năn nỉ không ngừng của Liên Hảo, Lan Đình Phương đã cho Liên Hảo xem video của em bé qua lớp kính, tuy rằng nhỏ gầy nhưng xem ra rất có tinh thần, đáng ngừ thật đúng giống Lan Đình Phương, giống như một thiên sứ nhỏ.

Ba ngày sau, Liên Hảo ngồi xe lăn được Lan Đình Phương đẩy đến phòng vô khuẩn dành cho bé, cách một màn thủy tinh cô nhìn thấy được con gái của mình, Liên Hảo khóc trong nước mắt, quả thật đúng như mọi người thường nói, vừa nhìn đã muốn ôm, ôm xong lại không muốn buông ra nữa, thiên hạ nhỏ kia thật đúng là khiến cô không biết nên làm như thế nào cho phải.

"Đình Phương, làm sao bây giờ, bây giờ em cảm thấy trong lòng vô cùng hoang mang rối loạn, chỉ sợ trong nháy mắt khoảnh khắc này chỉ là một giấc mơ đẹp của em mà thôi." Tay Liên Hảo đặt trên tấm kính.

Lan Đình Phương vuốt tóc Liên Hảo, bắt lực nói: "Anh có thể mọi lúc mọi nơi chứng minh cho em thấy đây tuyệt đối không phải là em đang mơ."

Một tuần sau, Liên Hảo rốt cuộc cũng được ôm con gái của mình, mềm mại, nho nhỏ, khỏe miệng thổi bong bóng nhỏ, lỗ hồng lâu ngày trong lòng đột nhiên ở trong một khắc này liền được lấp đầy.

Cô rốt cuộc đã trở thành một người mẹ.

Cố Liên Hảo rốt cuộc cũng giống như Hà Mỹ Âm trở thành một người mẹ. Tường trong phòng VTP tròn bóng sáng ngời, cô ôm lấy đứa nhỏ, Lan Đình Phương hơi cúi lưng hỗ trợ cô.

Liên Hảo nhìn hình ảnh ba người ở trên tường, sững sờ.

Tác giả: Được rồi, mọi người cũng không nên đòi hỏi quá cao về Liên Hảo, hiện tại là thời khắc gian nan của cô. Những hành động trong thời kỳ này của cô đều là biểu hiện cho sự ỷ lại đối với Lan Đình Phương mà thôi, đại đa số mọi người ở trong thời khắc bàng hoàng thường sẽ ở trước mặt người mình yêu nhất tin tưởng nhất biểu hiện ra sự yếu ớt, mảnh liệt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Trước khi nhớ, sau khi quên(5)

Sau khi Liên Hảo sinh được mười ngày, Amy từ Mỹ bay đến Bắc Kinh thăm cô. Cái tên bụng bia người Italy này sau khi nhìn thấy đứa nhỏ thì hốc mắt liền trở nên ẩm ướt, nói một câu: "Đứa nhỏ này hiếu động thật giống Nguyên Anh Hùng."

Đứa nhỏ được sinh sớm hơn dự định một tháng nhưng hoàn toàn không có bất kỳ biến chứng nào của việc sinh non, đúng như Amy nói, bé ngược lại rất khỏe mạnh và hiếu động. Nghe nói, Nguyên Anh Hùng cũng là được sinh sớm mười ngày. Người trông trẻ được đi Đại Thiên thuê vì anh mà trong vòng một tháng đã phải mất mười kg.

Bọn họ luôn tán gẫu về đứa nhỏ, cuối cùng, Amy chậm chạp nói một câu: "Liên Hảo, tôi muốn phát một cái cáo phó cho Nguyên Anh Hùng."

Ở phương Tây, khi một người rời đi thế giới này, người thân của họ sẽ vì họ mà viết một phần cáo phó, báo cho mọi người biết tin họ đã rời đi thế giới này.

Liên Hảo nhìn bầu trời tháng năm bên ngoài cửa sổ thật lâu, nhà cao tầng đã đem bầu trời cắt thành những khối đậu hủ nhiều hình dạng, Nguyên Anh Hùng rất chán ghét bầu trời như vậy. Khi Nguyên Anh Hùng còn học đại học, nghe nói anh là một phần tử cấp tiến, đã từng tham gia điều hành phản chiến, còn là người ủng hộ hiệp hội bảo vệ môi trường. Nguyên Anh Hùng thích đại dương mênh mông vô bờ, thích bầu trời mênh mông vô bờ, thích đồng bằng mênh mông vô bờ.

Rất lâu, rất lâu sau, Liên Hảo nói với Amy: "Tin cáo phó này hãy để cho tôi viết."

Ngày hôm sau, khi Amy rời đi, Liên Hảo đem nội dung bản cáo phó giao cho anh ta, có cả một phần ủy quyền giám sát siêu thị mà đi Đại Thiên để lại.

Vào cuối tuần cuối tháng 5 theo giờ Mỹ, một cáo phó đặc biệt đã được đăng trên các tờ báo lớn của Mỹ. Bản cáo phó được viết bằng tiếng Trung và tiếng Anh, nội dung của cáo phó viết:

- --- Anh Hùng yêu dấu của em, em rất vui vì những người bạn ngoài hành tinh nhỏ bé mà anh gặp khi anh còn là một đứa trẻ cuối cùng đã trưởng thành, họ đã thực hiện lời hứa của mình, đưa anh đến hành tinh của họ làm khách.

- --- Anh Hùng yêu dấu của em, cuối cùng thì anh đã thực hiện được lý tưởng tuyệt vời của mình, cuối cùng thì anh cũng đã trở thành sứ giả kiệt xuất và thân thiện nhất của nền văn minh nhân loại và các hành tinh bên ngoài trái đất.

- --- Anh Hùng yêu dấu của em, em yêu anh, yêu anh như yêu một người bạn, yêu anh như yêu một người thân, yêu anh như yêu một người yêu, yêu anh như một người vợ, yêu anh như yêu đứa con của mình.

- --- Và sẽ, yêu anh mãi mãi.

Cáo phó này nhanh chóng làm dấy lên cuộc thảo luận sôi nổi ở Mỹ. Khi nhiều người còn đang đưa ra nhiều phỏng đoán khác nhau về bản cáo phó này, cũng là lúc Liên Hảo bỗng con lên tầng trên cùng của bệnh viện và ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm của Bắc Kinh.

Liên Hảo đặt tên cho con mình là Tiểu Long. Không lâu trước đây Nguyên Anh Hùng còn đùa, nói mặc kệ sinh trai hay sinh gái đều đặt tên là Tiểu Long, là trai thì quá tốt, còn nếu là gái thì có chút gay go. Nguyên Anh Hùng là fan cuồng của Lý Tiểu Long, có một thời gian, cơ hồ hầu hết các chàng trai Trung Quốc đều sùng bái Lý Tiểu Long, cái loại say mê này cứ như vậy truyền mãi truyền mãi không có điểm dừng.

Liên Hảo vẫy tay với bầu trời đêm, Nguyên Anh Hùng, em sẽ đặt tên cho con là Tiểu Long, nếu khi con trưởng thành có trách em thì em nhất định sẽ đem hết trách nhiệm đây cho anh, anh hãy chuẩn bị tâm lý đi.

Liên Hảo tiếp tục thì thào: "Con của Nguyên Anh Hùng đương nhiên phải tên là Tiểu Long rồi."

Quay đầu lại, Liên Hảo nhìn thấy Lan Đình Phương đang đứng ở nơi đó, ánh đèn trên tầng cao nhất chiếu sáng rõ sự phong trần mệt mỏi của anh.

"Sao lại về sớm vậy?" Liên Hảo có chút bất ngờ, cô thật sự không ngờ Lan Đình Phương nhanh như vậy đã từ Nhật Bản trở về. Bởi vì tháng ba ở Nhật Bản có động đất, công ty ở Tokyo của anh công việc còn đang chất chồng, nhưng chỉ mất hai ngày anh đã trở về rồi.

"Anh để Phương Hữu Vi ở lại Nhật Bản, không phải ngày mai em xuất viện sao? Anh về đón em xuất viện." Anh đón lấy đứa nhỏ, ôm ở trong lòng:

"Hiện tại cơ thể em còn chưa có hoàn toàn khôi phục, không thích hợp ôm con lâu như vậy, còn nữa, anh đọc được trên một quyển sách trứng gió là điều tối kỵ của phụ nữ vừa mới sinh."

Sau khi nói xong, anh để Liên Hào đi ở phía trước, anh ôm đứa nhỏ đi ở phía sau.

Sau khi dàn xếp xong đứa nhỏ, về tới phòng bệnh, chị Triệu, trưởng phòng quan hệ công chúng của Lan Đình Phương mang quần áo và một số nhu yếu phẩm hàng ngày đến cho anh. Gần đây, cô ấy đang đảm đương việc sắp xếp sinh hoạt cá nhân của Lan Đình Phương. Thỉnh thoảng cô ấy còn mang đến một số canh bổ. Những món canh này đều là phương pháp trị liệu dinh dưỡng cho người mới sinh. Có một lần cô ấy còn nói đùa rằng bản thân mình sắp biến thành bảo mẫu.

Lan Đình Phương đang đưa lưng về phía Liên Hào gội lại nút áo, tóc của anh lại dài ra, vừa mới tắm xong nên vẫn còn ướt sũng. Liên Hào cầm lấy khăn lông kéo anh ngồi xuống sofa, bắt đầu lau tóc cho anh.

"Liên Hào, em có muốn đến sống ở căn nhà phía Tây không?" Nghe anh nói như vậy, bàn tay Liên Hào hơi chậm lại, lại nghe anh tiếp tục nói: "Hoàn cảnh ở đó tương đối yên tĩnh, rất thích hợp nghỉ dưỡng."

Liên Hào không có trả lời anh, anh lại tiếp tục hỏi: "Nếu em nghĩ đến việc muốn về Mỹ cũng có thể, bất quá bác sĩ nói hiện tại em không thích hợp đi đường dài, từ nơi này đến Mỹ phải mất mười mấy tiếng, nếu em thật sự muốn trở về Mỹ, nên đợi đến đầy tháng của đứa nhỏ."

"Em có nói là muốn đến Mỹ sao?" Liên Hào bức bối: "Đó là quốc gia của người khác. Anh cho là những người mắt xanh, mở miệng ra là ABC, hở ra là đem anh ôm đến không thờ nổi này sẽ khiến trong lòng anh vui vẻ suốt một thời gian dài sao? Còn nữa, mỗi lần đi nhà hàng đầu bếp luôn làm cho anh nếm cái món nửa sống nửa chín, còn..."

Liên Hào ném khăn xuống, cùng Lan Đình Phương đóng vai ngồi trên sofa.

"Ý của em là không đi nữa?" Anh dè dặt hỏi.

"Thế nào? Hy vọng em đi?" Liên Hào tức giận, ôm lấy cánh tay, nhớ đến ngày hôm qua trên báo mạng nhìn thấy hình ảnh anh dùng bữa với một người phụ nữ nổi tiếng ở Nhật Bản. Nhìn hình ảnh xa hoa kia, trong lòng Liên Hào cảm thấy vô cùng khó chịu, đặc biệt là bức ảnh Lan Đình Phương kéo ghế cho người phụ nữ kia quả thực không khác gì chó nịnh chủ.

"Đương nhiên là không phải." Lan Đình Phương vội nói, bây giờ mỗi một câu nói mà anh nói ra đều phải suy nghĩ ở trong đầu trước vài lần, ngày đó, anh thật sự bị dọa làm cho sợ hãi.

"Vẫn là về Thanh Nguyên đi!" Sau khi Liên Hào nói ra lời này, cảm thấy không ổn, bồi thêm một câu: "Tuy rằng nơi đó giống như quân khu, nhưng cũng rất yên tĩnh, hơn nữa, ở đó không gần đường, không ồn ào, người xung quanh cũng sẽ không tò mò đến hỏi những câu hỏi mà anh không muốn trả lời."

Liên Hào nói nhiều như vậy nhưng chỉ nghe thấy anh đáp một tiếng: "À".

Liên Hào nhú mày, trong lòng có hơi thất vọng, nhưng cô lại không biết vì sao mình lại thất vọng. Đường như sau khi cô sinh con xong, Lan Đình Phương luôn luôn thận trọng, trong từng lời nói của anh luôn có sự khách sáo và xa cách.

Rõ ràng, khi đó chính cô đã nói, mọi chuyện sau này đều nghe theo anh!

Ngày xuất viện là ngày thứ năm. Mặc dù bệnh viện của họ là bệnh viện chuyên nghiệp nhất Bắc Kinh, được bảo vệ nghiêm ngặt và đảm bảo bí mật cá nhân nhưng khi Lan Đình Phương mang theo Liên Hào được viện trưởng tự mình đưa tiễn bằng thang máy đặc thù xuống tới bãi đỗ xe của VTP, không biết từ đâu lại xuất hiện một đám phóng viên. Ước chừng có mười mấy phóng viên đang cầm máy quay và máy chụp hình nhắm thẳng vào bọn họ. Đối với tình huống bất ngờ này, phản ứng đầu tiên của Liên Hào là ôm đứa nhỏ vào lòng, mà phản ứng đầu tiên của Lan Đình Phương là dùng cơ thể của mình che chắn cho Liên Hào, tình huống này càng khiến cho đám phóng viên này không ngừng quay chụp.

Tiểu Đào và hai vệ sĩ khác dùng tốc độ nhanh nhất tiến lên ngăn cản, bắt lực là đầu năm nay phóng viên ai ai cũng đều liều mạng, làm việc cũng vô cùng ăn ý, muốn cản cũng không cản được, trường hợp của bãi đỗ xe lúc này có vẻ rất hỗn loạn, đám phóng viên cứ dồn dập tiến đến.

"Lan Đình Phương tiên sinh, hiện tại loại tình huống này có phải chứng minh ngài là đang ăn hôn hay không?"

"Lan tiên sinh, có thể đem tình huống này giải thích cho việc các người là một nhà ba người hay không?"

"Lan tiên sinh, vị tiểu thư này có phải chính là người năm trước ở sân bay cùng ngài có cừu chi thân mật không?"

"Lan Đình Phương tiên sinh, nghe nói ngài luôn cùng thiên kim của một quan ngoại giao đã mất kết giao mười mấy năm, xin hỏi..."

Tên phóng viên vừa nhắc đến việc một quan ngoại giao đã mất kia còn chưa nói hết câu, chợt nghe thấy một âm thanh vỡ vụn, máy ghi âm, microphone và máy quay cách gần Lan Đình Phương nhất đều bị anh vung tay ném hết xuống đất. Anh tháo thẻ công tác của tên phóng viên kia xuống, nhìn thoáng qua, chỉ vào mặt hắn ta:

"Anh, chờ ăn cơm tù đi."

Tiểu Đào cùng một vệ sĩ nhân cơ hội đó tiến vào, che chở Liên Hào đi về phía chiếc xe gần đó, vài tên phóng viên còn muốn đuổi theo, nhưng lại nghe

thấy Lan Đình Phương nói: "Không phải các người tò mò muốn biết vì sao lại xuất hiện tình huống này sao? Tôi có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của các người."

Vì thế, đám phóng viên ào ào vây quanh anh.

Thời điểm bàn tay Liên Hào đụng vào cửa xe, nghe Lan Đình Phương nói:

"Cô ấy là bạn thân của vợ tôi, hiện tại vợ tôi đang ở nước ngoài, tôi chỉ là thay vợ mình chiếu cố cô ấy mà thôi."

Liên Hào đột nhiên cảm thấy buồn bực trong lòng, cũng không biết mình đang buồn bực cái gì, chỉ là cảm thấy lời nói của Lan Đình Phương sao mà chói tai đến vậy. Vừa ngồi vào trong xe, Liên Hào chỉ nói một câu duy nhất: "Mau lái xe."

Chờ xe rời khỏi bãi đỗ xe, Lan Đình Phương lạnh lùng nhìn lướt qua, đám phóng viên mới vừa rời còn không sợ trời không sợ đất, lúc này trong lòng không khỏi rung mình. Còn không chờ bọn họ rung mình xong, đã nghe anh nói: "Đem thẻ công tác của các người toàn bộ giao cho vệ sĩ của tôi ngay lập tức. Đừng nghĩ đây là hành vi vô lý, tôi chỉ làm đúng với quyền lợi của mình. Các vị phóng viên, à, không, phải gọi các người là đội chó săn, theo tôi thì các người là một đội chó săn làm việc không hề chuyên nghiệp, các người chính là không có đầu óc, dường như các người đã quên rằng tôi đã đăng ký bản quyền hình ảnh, cho nên, hành vi vừa rồi của các người đã cấu thành xâm phạm bản quyền."

Vì thế, đám phóng viên ngoan ngoãn đem thẻ công tác của mình giao cho vệ sĩ của Lan Đình Phương, đương nhiên, còn có máy quay phim của bọn họ.

Lan Đình Phương bước từng bước một đi đến trước mặt tên phóng viên vừa mới nói câu "quan ngoại giao đã mất" kia, nắm cổ áo của hắn ta, từng chữ từng chữ rít qua kẽ răng:

"Dựa theo những lời mà anh vừa mới nói, tôi sẽ khiến cho anh đến lúc chết cũng vẫn sẽ phải hối hận vì hành vi ngu xuẩn của mình."

Không sai biệt lắm nửa giờ sau, Tiểu Đào nhận được điện thoại của Lan tiên sinh, trong điện thoại Lan tiên sinh hỏi anh ta biểu hiện của Cố tiểu thư như thế nào.

Qua kính xe, Tiểu Đào quan sát người ngồi ở phía sau kia, nhỏ giọng trả lời: "Thoạt nhìn hình như là đang rất tức giận."

Bên kia, Lan tiên sinh thở dài một hơi và không nói thêm gì, thời điểm sắp chạy đến Thanh Nguyên, xe của Lan tiên sinh đuổi kịp, hai chiếc xe chạy song song với nhau.

Lan Đình Phương xuyên qua cửa sổ xe nhìn Liên Hào, cô chỉ lưu cho anh một bên sườn mặt, tóc hai bên che phủ, chỉ lộ ra chiếc cằm.

Vừa vào bãi đỗ xe, Lan Đình Phương liền vội vàng chạy đến mở cửa xe cho Liên Hào. Nhìn biểu cảm sốt ruột của anh, Liên Hào cảm thấy bản thân mình hình như có hơi làm kiêu, lúc anh đến cầm đồ dùng của con giúp Liên Hào, cô cũng không tiếp tục cự tuyệt anh nữa. Vừa thấy biểu cảm buồn lòng của Liên Hào, anh lại đưa tay ra muốn bế đứa nhỏ.

"Liên Hào, bác sĩ nói hiện tại em không thích hợp ôm con quá lâu, em vẫn nên..."

Ánh mắt sắc như dao của Liên Hào vừa bắn tới, Lan Đình Phương ngay lập tức ngậm miệng lại. Tiểu Đào có hơi buồn cười.

Chỉ có điều, có thể nào Liên Hào cũng không thể tưởng tượng được là, vừa mở cửa ra liền gặp được Thư Tiểu Tiểu, rất giống Bách An Ny, Thư Tiểu Tiểu.

Gann: Hahaha...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Trước khi nhớ, sau khi quên(6)

Liên Hào ôm con đứng ở cửa, nhủ vậy. Thư Tiểu Tiểu đứng ở lối vào, tóc dùng khăn trùm đầu bao lại, mang dép đi trong nhà của Lan Đình Phương và còn mặc áo thun của anh. Càng làm cho Liên Hào tức giận là cô ta còn đang ôm Ca Ca, cái kẻ vong ân phụ nghĩa kia lại còn vô cùng thân thiết nằm ở trong lòng cô ta, đem bộ ngực của người ta trở thành đệm mềm.

Y tá Vương cầm túi đồ dùng trẻ con đứng ở cửa chậm chạp không dám đi vào, cô ấy cảm thấy bầu không khí lúc này đặc biệt kỳ quái. Tiểu Đào đang xách xe trẻ con cũng có chút lo lắng nhìn Lan Đình Phương. Mà tình huống này quả thật khiến Lan Đình Phương cảm thấy đau đầu, anh cơ hồ muốn đem Thư Tiểu Tiểu quăng đến chín tầng mây.

Người phản ứng đầu tiên là Thư Tiểu Tiểu, cô ta sờ sờ khăn trên đầu mình sau đó chấp hai tay sau lưng, thái độ hơi lúng túng, nói: "Vào đi."

Loại tình huống trước mắt này khiến Liên Hào cảm thấy mình giống như là một người khách, cô quay đầu nhìn Lan Đình Phương. Anh đang nhìn Thư Tiểu Tiểu. Liên Hào ở trong lòng hừ lạnh, sát bờ vai của anh lướt qua, lại hung hăng liếc Ca Ca một cái, thật giận là đại gia kia, không, phải nói là lão gia này vẫn còn đắm chìm trong sự ôn nhu kia. Liên Hào ôm con đi thẳng vào phòng ngủ, một lúc sau, Lan Đình Phương cũng vào theo.

"Liên Hào, Thư Tiểu Tiểu, cô ta..." Lan Đình Phương đứng ở sau lưng cô một lúc, chậm rãi nói.

"Anh không cần phải nói với tôi." Liên Hào cũng không biết vì sao mình lại buồn bực đến vậy, đến nỗi đã ngắt lời anh. Không tự chủ được nhớ tới lần này trở về Thanh Nguyên là do cô chủ động yêu cầu, Lan Đình Phương căn bản không hề có ý muốn cô đến Thanh Nguyên. Liên Hào còn nhớ lúc trước khi sinh con, trong lúc vô tình cô đã nhìn thấy một số thứ ở trong thư phòng của Lan Đình Phương, một cái là túi thơm, cái khác là dây buộc rèm cửa sổ bằng len được làm thủ công, Lan Đình Phương cho tới bây giờ chưa từng có những sở thích này.

Nghĩ đến chiếc áo thun và đôi dép của Lan Đình Phương trên người Thư Tiểu Tiểu, không hiểu sao Liên Hào cảm thấy không khí của nơi này đột nhiên trở nên vô cùng ngột ngạt, cô ôm con đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, Lan Đình Phương cũng lập tức theo sau.

Thư Tiểu Tiểu đã thay quần áo của cô ta, cầm túi đứng ở một bên, bộ dạng vô cùng ủy khuất, thấy cô đi ra, cô ta mở miệng nói: "Cố tiểu thư, rất xin lỗi, tôi không biết cô sẽ về đây."

"Tôi..." Cô ta nhìn người ở sau lưng Liên Hào, sau đó hạ ánh mắt xuống: "Tôi không có ý gì khác, chỉ là tôi cảm kích Lan tiên sinh, cuối năm ngoái Lan tiên sinh đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, là Lan tiên sinh giúp em trai tôi ra tù, ba mẹ tôi đã mất từ lâu, tôi cũng chỉ còn lại một đứa em trai này...."

Thư Tiểu Tiểu nắm chặt túi xách trong tay, mỉm cười nhìn Liên Hào: "Tôi cũng không biết nên nói như thế nào cho phải, tóm lại, tôi thật sự biết ơn Lan tiên sinh vì đã giúp đỡ tôi, ngoại trừ việc đọc sách ra thì cái gì tôi cũng đều không biết, vì vậy...."

"Vì vậy..." Cô ta hơi ngượng ngùng nói: "Vì vậy, tôi nghĩ mình có thể giúp đỡ anh ấy trong khả năng có thể. Cho nên.."

"Cho nên, chẳng hạn như..." Liên Hào tiếp lời Thư Tiểu Tiểu: "Chẳng hạn như có được quyền hạn bước vào không gian riêng tư của Lan tiên sinh người mà cô cảm kích, cũng như, có quyền mặc quần áo và mang dép của anh ấy khi chưa hỏi qua ý kiến của anh ấy?"

"Không phải, Cố tiểu thư..." Thư Tiểu Tiểu vội vàng phủ nhận: "Là vì trong lúc dọn dẹp phòng tắm tôi không cẩn thận làm ướt quần áo, cho nên...."

Lan Đình Phương đứng ở sau lưng Liên Hào lúc này lên tiếng: "Được rồi, Thư Tiểu Tiểu, cô có thể về rồi."

Thư Tiểu Tiểu dừng lại lời nói, nhu thuận gật đầu, lễ phép nói tạm biệt với Liên Hào, lúc xoay người lại nghe Lan Đình Phương ở sau lưng nói:

"Thư Tiểu Tiểu, cảm phiền cô đem áo và dép mà cô đã mặc đi, sau đó ném chúng vào thùng rác bên ngoài."

Thư Tiểu Tiểu đỡ dẫn đem áo thun đen và dép lê ném vào thùng rác. Cô ta đứng ở bên cạnh một bồn hoa cao ngang một người nhìn lại cái nơi mà bọn họ gọi là nhà kia. Thiết kế của nơi này rất đẹp, nó giống như những căn nhà xuất hiện trên tạp chí khiến người ta mơ ước, khiến người ta muốn có được. Kính trong suốt, nóc nhà mái nhọn, giống như một lâu đài pha lê dưới ánh mặt trời.

Cố Liên Hào dựa vào cái gì có thể ở nơi đó, mang theo con của người đàn ông khác dựa vào cái gì có thể ngang nhiên sống ở nơi đó?

Thư Tiểu Tiểu có thể nào cũng không thể tưởng tượng được rằng bản thân cô ta cùng Cố Liên Hào lại có một mối nghiệt duyên như vậy. Hình như là vào thời điểm cô ta bảy, tám tuổi, chú mang theo cô ta cùng em trai ngồi xe lửa thật lâu, nói là muốn đến Quảng Châu để gặp một người đàn ông. Khi đó, trời đang mưa, bọn họ đợi thật lâu ở bên ngoài một tòa nhà xinh đẹp, một lúc lâu sau, một chiếc xe thật đẹp tiến vào, chú vội kéo tay cô ta cùng em trai chần ở trước xe, xe ngừng lại, một người đàn ông trung niên bước xuống, người đó kéo chú cô ta đến một bên, cô ta cùng em trai chờ ở trước xe, cần gạt nước của xe cứ liên tục gạt trái gạt phải. Có một nữ sinh ngồi ở trong xe, nữ sinh đó không phải rất xinh đẹp, nhưng nhìn thế nào cũng rất giống với những cô gái dễ thương và tươi tắn trong TV, rõ ràng không đẹp nhưng lại có thể làm nhân vật chính.

Nữ sinh ấy trông rất ư nữ, dường như không đủ kiên nhẫn đợi nữa, cô ấy cầm cặp che ở trên đầu bước xuống xe. Nữ sinh ấy mang một đôi giày da rất đẹp, khi đôi giày da ấy đạp vào trong nước, trong lòng Thư Tiểu Tiểu ần ần đau, cô ta cảm thấy nếu đôi giày ấy là của mình, cô ta nhất định sẽ đi chân trần xuống xe và ôm đôi giày ấy bảo vệ ở trong lòng. Nữ sinh ấy đi được vài bước thì người đàn ông trung niên kia đuổi theo, ông ấy cầm một chiếc ô màu đỏ viền hoa che ở trên đầu nữ sinh ấy, nữ sinh ấy nhìn cũng không thèm nhìn liền đẩy chiếc ô ra, chiếc ô xinh đẹp kia cứ như vậy bị cô ấy hất vào trong nước. Khi đó Thư Tiểu Tiểu lại đau lòng, cô ta cảm thấy nếu là cô ta thì cô ta sẽ không nỡ đem chiếc ô xinh đẹp kia ném vào trong nước như vậy.

Lúc về nhà, chú mang theo chị em bọn họ ngồi ở vị trí thoải mái trên xe lửa, còn mua quần áo mới cho bọn họ. Sau này, Thư Tiểu Tiểu mới biết được người đàn ông kia cho chú cô ta rất nhiều tiền, số tiền này đủ để ông ấy mua một căn nhà vừa đẹp vừa lớn ở thành phố.

Thời gian thấm thoát trôi qua, vận mệnh lại một lần nữa để cho Thư Tiểu Tiểu và Cố Liên Hào bất ngờ gặp lại.

Lần này, Thư Tiểu Tiểu càng đau lòng hơn, cô ta tận mắt nhìn thấy Cố Liên Hào đối xử với Lan Đình Phương giống như cái cách mà cô đối xử với đôi giày và chiếc ô xinh đẹp khi đó.

Lần này, Thư Tiểu Tiểu không muốn giống như ngày bé chỉ biết đứng nhìn đôi giày và chiếc ô bị người khác coi rẻ nữa. Khi đó, cô ta vẫn còn là một đứa trẻ nên không thể làm được gì, hiện tại, không giống nữa, trí tuệ là một rương kho báu, vậy thì cô ta sẽ dựa vào kho báu này từng bước đạt được những thứ mà cô ta muốn có.

Khi vô tình nghe chị Triệu ở phòng PR nói Boss ở trong bệnh viện vì chăm sóc Liên Hào mà cả người tiều tụy, cô ta liền lặng lẽ đi theo chị Triệu.

Và, lần này, cô ta có chuẩn bị mà đến. Cô ta tin rằng, một người không biết quý trọng là người vĩnh viễn không có khả năng được ông trời ưu ái, mà Cố Liên Hào thì lại giống như một đứa trẻ liên tục làm hỏng thức ăn trong câu chuyện cổ tích, cuối cùng sẽ chẳng có gì trong tay.

Kể từ lúc Thư Tiểu Tiểu rời khỏi, Liên Hào luôn không cho Lan Đình Phương một sắc mặt tốt. Lan Đình im lặng sắp xếp phòng của em bé, thỉnh thoảng cũng nói một hai câu với Liên Hào, cô đều không đáp lại anh.

Khi màn đêm buông xuống, y tá Vương cũng đã ra về, trong phòng chỉ còn lại Liên Hào và Lan Đình Phương, đứa nhỏ đang ngủ ở phòng dành cho trẻ, Liên Hào đang muốn thu dọn bát đĩa ở trên bàn ăn, Lan Đình Phương đã kéo tay cô vào phòng khách để cô ngồi xuống, sau đó, anh ngồi xôm xuống, cùng cô mặt đối mặt.

"Liên Hào, tháng này điều dưỡng cho thật tốt, anh đã tìm bảo mẫu, vốn hôm nay đến nhưng lại có chuyện nên không thể đến được, còn nữa, cũng sẽ tìm một người chuyên lo chuyện cơm nước. Còn em, chỉ cần bảo dưỡng thân thể thật tốt cho anh, có biết không?"

Liên Hào không trả lời, lại nghe anh hỏi một câu, lúc này Liên Hào mới gật đầu. Anh hài lòng đứng lên, xoay người đi dọn bàn ăn.

Từ khi bảo mẫu và người giúp việc bước vào Thanh Nguyên, hơn nửa ban ngày y tá Vương cũng đến, trong nhà dường như bỗng chốc náo nhiệt lên. Lần thứ hai Liên Hào kiểm tra hậu sản cũng không có vấn đề gì. Người bảo mẫu kia rất có kinh nghiệm trong việc giữ trẻ, khi Tiểu Long đầy tháng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc con đã trở nên tròn trĩnh vô cùng đáng yêu.

Đêm hôm trước ngày đầy tháng, đến muộn Lan Đình Phương mới trở về nhà. Liên Hào đón lấy văn kiện trong tay anh. Cô biết giai đoạn này anh bận rộn nhiều việc. Tập đoàn Á Thái đang tiến hành sửa đổi toàn diện. Ngành truyền thông là ngành nghề mũi nhọn, phải luôn tiến về phía trước, bởi vì một khi dừng lại, sẽ bị vượt qua và bị bỏ lại phía sau.

"Liên Hào, ngày mai anh chuẩn bị tiệc rượu đầy tháng cho Tiểu Long ở Hi Nhạc Phúc. Em yên tâm, ngày mai cũng chỉ có bọn người Khẩu Gia Minh mà thôi. Liên Hào, anh còn muốn chụp cho Tiểu Long một album ảnh lưu lại làm kỷ niệm, em cảm thấy như vậy có được không?"

Liên Hào nghĩ nghĩ, gật đầu.

"Còn nữa, Liên Hào.." Lan Đình Phương thận trọng nói: "Tiệc đầy tháng anh còn mời đến một pháp sư cầu phúc cho Tiểu Long, vị pháp sư kia yêu cầu anh ký tên vào khoảng tên ba của Tiểu Long, anh đã ký, Liên Hào, em cảm thấy.."

"Anh cũng đã ký rồi, còn hỏi em làm gì nữa?" Liên Hào nổi nóng.

Cô chán ghét việc Lan Đình Phương luôn nói chuyện với cô một cách dè dặt, cũng như chán ghét việc anh luôn cùng cô duy trì khoảng cách như có như không này. Chán ghét anh không có đem những món đồ mà Thư Tiểu Tiểu đặt ở trong thư phòng của anh vứt bỏ, ghét anh gần đây làm náo loạn các trang báo lớn vì đề cho cô con gái cưng của ông trùm sông bài Macau vào thực tập ở Truyền thông Á Thái. Càng làm cho Liên Hào chán ghét là gần đây lần nào trở về trên người anh cũng đều có mùi nước hoa nhàn nhạt.

Chẳng lẽ người đàn ông này không biết rằng anh đối với những người phụ nữ ngoài kia đã là loại nước hoa chết người rồi hay sao?

Một lần nữa nhìn đến gương mặt tỏ ra vô tội gần trong gang tấc này, Liên Hào cảm thấy rất bức mình, cô nhét văn kiện trên tay vào trong lòng anh, sau đó trở về phòng. Càng làm cho Liên Hào cảm thấy điên tiết là người đàn ông này tựa hồ đem phòng của cô trở thành nơi đáng sợ không dám đến gần, mỗi lần gọi cô anh còn rất lịch sự nho nhã gõ cửa, sau đó, nói: "Liên Hào, em có thể ra ngoài này một chút không?"

Rõ ràng, lần đó, không phải cô đã nói với anh là về sau đều nghe anh hết rồi sao?

Lan Đình Phương nhìn cánh cửa khép chặt, thờ dài. Anh không biết bản thân mình còn có thể kiềm chế được bao lâu, kiềm chế không đi nói hết lòng mình với cô, kiềm chế không ôm cô, hôn cô, chạm vào cô.

Anh chỉ sợ tự mình nói sai, một khi cô mất hứng thì sẽ đi mất. Bác sĩ chủ trị của Liên Hào đã nói với anh rằng phụ nữ sau khi sinh thường hay thay đổi cảm xúc, thiếu cảm giác an toàn, dễ nổi nóng và kích động.

Sự dè dặt cẩn trọng của anh lúc này cũng chỉ là vì muốn giữ cô ở lại.

Tiểu Long đã có một buổi tiệc đầy tháng vô cùng ấm áp. Đến tham gia tiệc đầy tháng đều là người mà Liên Hào quen thuộc. Bọn họ không nói gì, chỉ vây quanh đứa nhỏ. Kha Oánh tặng cho Tiểu Long một cái khóa trường mệnh, vợ chồng Phòng Tổ Vọng mang đến một viên pha lê thành từ một ngôi chùa ở Ấn Độ, pháp sư mà Lan Đình Phương mời đến luôn khen tướng mạo của Tiểu Long, nói bé con là mệnh vượng phụ. Khi pháp sư nói ra những lời này, Phòng Tổ Vọng và Khẩu Gia Minh đều đem ánh mắt hướng về phía Lan Đình Phương.

Lan Đình Phương dường như không quan tâm, bộ dạng trông có vẻ rất hài lòng.

Sao Liên Hào lại có thể không hiểu ý tứ đằng sau ánh mắt này. Trong lòng cô có hơi chua xót, chỉ sợ cả đời này cô cũng sẽ không đem bí mật kia nói với Lan Đình Phương.

Liên Hào muốn để cho Tiểu Long và Anh Hùng có một mối liên hệ với nhau, nó giống như là một loại gửi gắm, một sợi dây nối, có sợi dây nối này, người thích náo nhiệt như Nguyên Anh Hùng mới không cảm thấy cô đơn.

Chương 82: Trước khi nhớ, sau khi quên(7)

Khi Tiểu Long được ba tháng tuổi, chiều hôm đó không biết vì lý do gì mà bé cứ khóc mãi không ngừng. Ngày đó vừa vặn là ngày bảo mẫu xin nghỉ, Liên Hảo gọi điện thoại cho y tá Vương cũng không ai nghe máy. Nhiệt độ cơ thể của Tiểu Long vẫn bình thường, nhưng không hiểu sao bé lại khóc nhiều như vậy.

Khi Lan Đình Phương nhận được điện thoại của Liên Hảo, anh liền lập tức mang theo bác sĩ trở về. Bác sĩ đề bụng của Tiểu Long, kê thuốc tiêu hóa, nói với Liên Hảo là Tiểu Long bị trướng bụng, có thể là do đã uống quá nhiều sữa.

Bởi vì tình trạng sức khỏe của Liên Hảo kém nên bác sĩ đã đề nghị việc chăm sóc Tiểu Long nên giao cho bảo mẫu, cũng vì vậy mà Tiểu Long đặc biệt thân thiết với bảo mẫu hơn, điều này khiến cho Liên Hảo cứ canh cánh mãi trong lòng. Hai tháng này nhờ sự hướng dẫn của y tá Vương, Liên Hảo mới tiếp xúc nhiều hơn với Tiểu Long, nhóc con đã không còn giống như lúc ban đầu vừa đặt vào lòng cô thì đã khó chịu, bây giờ Tiểu Long thậm chí còn chủ động thân mật với cô.

Sau khi bác sĩ ra về, Liên Hảo ngồi ở trong phòng trẻ, ngắm người nhìn Tiểu Long vừa mới uống thuốc xong đã ngủ.

"Sao vậy em?" Lan Đình Phương bước đến sau lưng Liên Hảo, vuốt tóc cô.

Liên Hảo xoay người lại, ôm anh.

"Đình Phương, vừa mới rồi em rất sợ hãi, lúc Tiểu Long khóc em không biết phải nên làm như thế nào cả."

"Đình Phương, Tiểu Long chỉ mới gặp phải chuyện nhỏ như vậy mà em đã cảm thấy vô cùng sợ hãi. Bây giờ con bé không thể nói được gì, về sau luôn gặp những chuyện như thế này thì em phải làm sao đây?"

"Đình Phương, em thật sự có thể chăm sóc tốt cho con sao? Có thể giống như những người mẹ khác bình an thuận lợi cùng con vượt qua từng giai đoạn, mọc răng, học nói, học đi, học chạy?"

"Trong đầu em luôn nghĩ, nếu như Tiểu Long của chúng ta mọc răng không tốt thì phải làm sao bây giờ? Nếu Tiểu Long của chúng ta luôn chậm chạp không chịu nói thì phải làm sao? Nên làm gì khi Tiểu Long của chúng ta chán ghét việc đi học? Nếu Tiểu Long của chúng ta đang chạy thì đột nhiên ngã xuống thì sao đây?"

Liên Hảo ôm anh thì thảo nói.

Vào một đêm Hạ Chí như vậy, một câu "Tiểu Long của chúng ta" của Liên Hảo đã khiến cho trái tim Lan Đình Phương mềm nhũn. Tiểu Long của chúng ta, Lan Đình Phương nhắm lại ở trong lòng, mỉm cười.

"Sẽ không. Không phải bác sĩ đã nói Tiểu Long của chúng ta mọi thứ đều bình thường khỏe mạnh cả sao? Liên Hảo, không phải em còn có anh sao? Không có việc gì, không có việc gì cả, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, hãy nói với anh khi em sợ hãi, được không em?"

"Vâng!" Liên Hảo ôm eo anh.

Rạng sáng, Liên Hảo vẫn còn lo lắng cho Tiểu Long, cô đến phòng trẻ. Trong phòng, bức rèm trần ngập sắc thái hoạt hình trở nên vô cùng mềm mại dưới ánh đèn nhàn nhạt.

Lan Đình Phương đang cúi đầu nói chuyện với bé con đang ngủ say, tựa như nói mê, như hát ru, như gió đêm thâm thì nỉ non:

"Tiểu Long, con hãy thật mau biết nói nhé! Chỉ có như vậy thì con mới có thể nói cho mẹ biết nơi đó của con không thoải mái, vậy thì mẹ con sẽ không phải cố gắng lên nữa."

"Tiểu Long, con phải nhanh mau lớn lên mới được, tay nhất định phải rắn chắc, chân nhất định phải vững vàng, như vậy thì khi lớn lên tự mình đi học con mới không té ngã, mẹ con mới cảm thấy an tâm. Bây giờ con còn quá nhỏ, mẹ con đỡ hã, luôn lo sợ một trận gió sẽ đem con thổi bay đi mất."

"Con phải luôn khỏe mạnh và vui vẻ, phải cười thật nhiều, như vậy thì mẹ con mới sẽ không phải vất hết óc đi tìm những trò cười đến chọc con vui vẻ. Mẹ của con thật sự không có một chút tế bào hài hước nào cả đâu. Cho nên, đừng để cho mẹ con phải vất vả nhé. Về sau, mỗi khi nhìn thấy mẹ, con nhất định phải cười đó có biết không?"

"Tiểu Long, mẹ con rất yêu rất yêu con, mẹ con cơ hồ đánh cược nửa cái mạng mới thiên tân vạn khổ đưa con đến thế giới này, khi con trưởng thành, con hãy bảo vệ mẹ giống như mẹ đã từng bảo vệ con, nhé?"

"Tiểu Long, chúng ta sẽ cùng nhau chiều chuộng mẹ con giống như một nữ hoàng nhé, đồng ý không?"

Liên Hảo bưng kín miệng mình, nước mắt trào ra từ những kẻ tay.

Lau sạch những giọt nước mắt ấy, Liên Hảo khịt khịt mũi, thật may, ngọn đèn trong phòng không quá sáng, bằng không, cô thật sự sẽ cảm thấy thẹn thùng.

Nhẹ nhàng đẩy ra bức rèm, Liên Hảo ngồi xuống bên cạnh Lan Đình Phuong.

Lan Đình Phuong nhìn Liên Hảo mỉm cười.

Liên Hảo cảm thấy đau lòng, người đàn ông này gần đây bận bẻ rất nhiều việc.

Bởi vì anh còn muốn đứng vững trên địa vị tỷ phú này.

Tựa đầu vào vai anh, Liên Hảo nhẹ nhàng nói: "Đình Phuong, về sau em đều nghe theo anh."

Đúng vậy, về sau em toàn bộ đều nghe theo anh, anh muốn em ở bên cạnh anh thì em liền ở bên cạnh anh, anh muốn em một giây cũng đừng rời khỏi anh, thì một giây em cũng không rời khỏi, cho dù có chuyện gì đi chăng nữa, em cũng sẽ không.

Thời điểm trung thu, Tiểu Long đã tròn bốn tháng tuổi, cũng đã bắt đầu biết ê a được một vài từ. Liên Hảo cảm thấy con gái của mình có lẽ sẽ không phải là một thiên tài, bởi vì khi cô nhóc bập bẹ một hai câu, Liên Hảo gắng sức lắng nghe lắm mới có thể tạm chấp nhận rằng, Tiểu Long đang gọi "Mẹ".

Niềm vui này còn chưa được bao lâu, thì lúc này, tin tức trên hàng loạt các tờ báo hàng đầu lại khiến cho Liên Hảo không khỏi mất hứng.

Phiên bản đầu tiên là xuất hiện trên trang tạp chí kinh tế tài chính【 Một phần tài chính đến từ Macau đã được rót vào Truyền thông Á Thái, điều này không thể nghi ngờ là càng khiến cho Truyền thông Á Thái như hổ thêm cánh.】

Trang giải trí thì【 Theo như tiết lộ của một giám đốc điều hành cấp cao của Truyền thông Á Thái, người không muốn được nêu tên. S tiểu thư có khả năng sẽ trở thành bạn gái của Lan Đình Phuong trong buổi tiệc mừng Trung thu sắp tới.】

Phiên bản lá cải【 Một người ở Macau đã chứng thực việc S tiểu thư đã đưa Lan Đình Phuong trở về Macau để gặp mặt gia đình.】

Cổ tình lúc này, người thích buông chuyện, chị Nguyệt, bảo mẫu của Tiểu Long cũng góp vào một câu: "Cố tiểu thư, người như Lan tiên sinh, cứ để mặc ở bên ngoài thật sự là lo lắng không yên, tôi thấy, hai người cũng đã có con, vậy thì cũng nên sớm làm rõ, sớm chứng thực danh phận Lan phu nhân này. Bây giờ, đám phụ nữ ở bên ngoài kia rất là lợi hại."

Liên Hảo càng nghe càng khó chịu, không phải cô không tin Lan Đình Phuong mà là vì cô cảm thấy bản thân mình sợ mất mặt. Không biết vì sao, nhưng kể từ sau khi sinh con xong cô dường như ngày càng trở nên thận trọng hơn.

Mấy ngày hôm trước Kha Oánh còn vỗ vai cô nói như thế này: "Cố Liên Hảo, cậu không thể cứ cả đời như vậy. Minh cảnh cáo cậu, lần này đừng có lại làm cái việc mất giá nữa! Đừng để khi các cậu già đi, Lan Đình Phuong lại đắc ý nói với con cháu của các cậu về tình sử của hai người rằng, lần nào cũng đều là bà của các cháu bày tỏ tình yêu với ông, đủ loại. Cố Liên Hảo, vì chủ nghĩa nữ quyền, cậu nhất định phải vững vàng."

Thật ra, Liên Hảo cũng hoặc nhiều hoặc ít ám chỉ với Lan Đình Phuong, chẳng hạn như, sau khi qua ba tháng thời kỳ sau sinh, buổi tối cô luôn mặc những bộ đồ ngủ tương đối hở hang đi qua đi lại trước mặt Lan Đình Phuong, tuy rằng vòng eo của cô có thêm chút thịt nhưng bộ ngực cũng đầy đặn không ít, miễn cưỡng cũng có thể gọi là gợi cảm. Hơn nữa khi cô sinh con xong, bởi vì việc ăn uống đều do y tá Vương chuẩn bị cho nên làn da cô được chăm sóc cũng không tệ. Cũng vì thế mà bị Kha Oánh ganh tị một thời gian.

Tuy nhiên, hành động mặc đồ ngủ gợi cảm càng khiến người đàn ông này trở về muộn hơn. Dường như phần lớn chỉ số cảm xúc của người đàn ông này đã bị thời gian làm cho chậm nhịp.

"Cố tiểu thư, Cố tiểu thư..." Chị Nguyệt nhấn giọng, về mặt kỳ lạ.

Sở dĩ về mặt của chị Nguyệt kỳ lạ là vì, Liên Hảo đã xem tóc của mình thành lông của Ca Ca, dùng lược chải lông cho chó chải xuống một lượng lớn tóc.

Hôm Trung thu, mười giờ sáng, quản lý Triệu xách theo túi lớn túi nhỏ đến, cô ấy vừa đến liền cùng Lan Đình Phuong bước vào trong thư phòng. Bởi vì cửa thư phòng để mở nên Liên Hảo mơ hồ nghe được vài câu có nhắc đến S tiểu thư. S tiểu thư họ Thi, là một thiên kim nổi tiếng ở Macau. Sở dĩ cô ta nổi tiếng là vì đã từng trải qua được một số vụ kiện bê bối với không ít người nổi tiếng, truyền thông sợ chọc lên tòa án nên hay dùng "S tiểu thư" để thay thế. Nghe nói là cô ta chủ động nói với truyền thông, lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Lan Đình Phuong trên tạp chí thì đã nhất kiến chung tình với anh. Vì thế, cô ta liền ngàn dặm xa xôi từ Macau đến Bắc Kinh, hao hết rất nhiều tâm tư mới có thể trở thành nhân viên thực tập của Truyền thông Á Thái.

Sáng nay, khi Liên Hảo vừa mở máy tính ra thì liền nhìn thấy bạn bè trên mạng chia sẻ một bài báo của một trang báo giải trí mạng về bài đăng trên Weibo của cô S tiểu thư này. Nội dung Weibo mới nhất của S tiểu thư đang là đề tài được quan tâm nhiều nhất, bởi vì trên Weibo, cô ta đăng lên bức ảnh mình và Lan Đình Phuong đang đứng trò chuyện vui vẻ với nhau ở một nơi công cộng trước ngày Trung thu. Không chỉ vậy, cô ta còn ghi một dòng chữ mơ hồ như thế này ở bên dưới bức ảnh: Cuối cùng thì ba mẹ cũng đã đồng ý gặp người nào đó.

Vì thế, báo tài chính kinh tế cũng đưa tin đó lên. Chỉ trong vòng vài giờ, giá cổ phiếu của Truyền thông Á Thái đã liên tục tăng vọt. Truyền thông điện tử

cứ liên tục đưa tin về đề tài này, báo lớn báo nhỏ cũng dựa theo sức nóng của nó mà phát huy thêm.

Ước chừng nửa giờ sau, quản lý Triệu từ trong thư phòng bước ra, cô ấy ngồi xuống bên cạnh Liên Hào.

"Cố tiểu thư, tôi hy vọng cô có thể đảm nhiệm vai trò bạn gái của Lan tiên sinh trong buổi tiệc tối nay của công ty. Tôi sợ rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, mối quan hệ hợp tác của công ty và truyền thông Macau sẽ gặp phải thất bại."

Không biết từ lúc nào, Lan Đình Phương đã ra khỏi thư phòng, anh đang đứng ở một bên chơi với Ca Ca.

Liên Hào nhìn Lan Đình Phương, gật đầu.

Buổi chiều, quản lý Triệu mang đến hai bộ lễ phục, một bộ là màu trắng tương đối thanh lịch, một bộ là màu vàng cam cổ chữ V chế sấu. Lan Đình Phương đứng ở một bên nhìn cũng không thèm nhìn chỉ vào bộ màu trắng: "Mặc bộ này."

Lan Đình Phương cũng có hai bộ lễ phục, bởi vì Liên Hào tham dự cùng anh cho nên lễ phục của anh và coi đều phải ăn khớp với nhau. Liên Hào nhìn bộ dáng đương nhiên này của anh, trong lòng cảm thấy buồn bực, hơn nữa vì vụ việc gần đây của anh và cái cô S tiểu thư kia liên tục bị báo chí nhắc đến càng khiến cho cô muốn làm trái ý anh. Cô chỉ vào bộ lễ phục màu vàng cam, nói: "Em thích bộ này."

Ánh mắt quản lý Triệu như có như không nhìn vào bộ ngực của Liên Hào, hỏi: "Cô xác định?"

Khi mặc xong lễ phục và bước ra, Liên Hào mới biết được vì sao quản lý Triệu lại hỏi cô có chắc hay không. Phải nói như thế nào đây, hờn như vậy thật đúng là khiến cho Liên Hào phải lú lười. Được rồi, Liên Hào thừa nhận là nhìn có hơi gọi cảm. Lễ phục là màu vàng cam, hơn nữa kết hợp với làn da trắng nõn như thế này quả thật rất phù hợp với tên gọi của bộ thiết kế "Midsummer Night" này.

Nhà thiết kế của bộ lễ phục này đến từ Pháp, đường cắt may rất táo bạo và cũng thật lãng mạn, còn đặt một cái tên rất dễ nghe, "Midsummer Night". Liên Hào thăm thẳm ở trong lòng, đêm giữa mùa hè cái quý gì, đêm giữa mùa hè làm cho người ta thật dễ dàng liên tưởng đến kem, mà cô chính là cây kem kia.

Vì sợ mất mặt, Liên Hào giả vờ rất hài lòng, đứng trước gương tạo dáng. Bộ ngực của Liên Hào có hơi đồ sộ, cô cứ đứng ở trước mặt Lan Đình Phương hắt ngực khiêu khích như vậy, Lan Đình Phương lúc này đã muốn phát điên, anh hét lên: "Quản lý Triệu, bộ lễ phục này không có áo choàng sao?"

Quản lý Triệu vô tội lắc đầu, Liên Hào lại nghe Lan Đình Phương thờ hờn hờn nói: "Cho dù không có cũng đi tìm một cái để che hai quả bóng trước ngực cô ấy lại cho tôi."

Bóng, bóng, bóng!!! Liên Hào bị từ này làm cho tức anh ách, cô khoanh tay, chống nạnh, bày ra tư thái câu người nhìn quản lý Triệu mỉm cười: "Không cần đâu, tôi cảm thấy như bây giờ rất tốt."

Cô cúi đầu nhìn ngực của mình, giả vờ ngượng ngùng: "Tôi luôn muốn mặc thử những bộ lễ phục như thế này, tôi từng thấy qua những minh tinh ăn mặc như thế này rất đẹp."

Lan Đình Phương bước đến trước mặt Liên Hào, cực kỳ hung dữ, nhe răng trợn mắt: "Người ta là vì công việc bắt buộc, em không phải là minh tinh, mặc như vậy làm gì?"

Vẫn không lay chuyển được Liên Hào, cô vẫn tiếp tục tạo dáng. Lan Đình Phương bị phản trắng sáng sinh động trước ngực cô làm cho đầu vầng mắt hoa, nhiệt huyết sôi trào, dứt khoát, mắt không thấy tâm không phiền, thốt ra một câu: "Cố Liên Hào, cái bộ dạng này của em xấu chết đi được." Sau đó bỏ đi.

Liên Hào nhướn mày nhìn theo bóng lưng của anh, Lan Đình Phương, đêm nay, em sẽ biến anh trở thành chiến lợi phẩm để có thể khoe khoang với cô nàng Kha Oánh kia.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Trước khi nhớ, sau khi quên(8)

Xe trực tiếp chạy vào lối vào của tòa nhà Truyền thông Á Thái, Lan Đình Phương thối mặt nói với Liên Hào: "Cố Liên Hào, em căn bản không thích hợp ăn mặc như thế này, hiện tại em đối ý còn kịp, chỗ Triệu Thư có lễ phục dự phòng."

Liên Hào xấu hổ nhìn về phía Tiểu Đào trên ghế điều khiển, kiên trì, nói nhẹ nhàng: "Không có việc gì, quản lý Triệu nói với em là đã làm tốt việc bảo hộ."

"Em xác định?" Lan Đình Phương trầm giọng, ần nhẩn nói: "Em xác định sẽ không lộ hàng, sẽ không lạnh? Em bên trong rõ ràng cái gì cũng không có mặc."

Liên Hào hận không thể khâu miệng Lan Đình Phương lại, cô nghiêng răng: "Lan tiên sinh, trên thế giới này còn có một thứ gọi là miếng - dán - ngực."

Lan Đình Phương theo bản năng nhìn vào bộ ngực của Liên Hào, cái nhìn này lại khiến anh bắt đầu nhiệt huyết sôi trào, anh thật sự hận không thể đem đầu óc của cái cô Triệu Thu này bỏ ra xem bên trong đó chứa cái gì, chọn lễ phục kiểu gì không biết nữa. Anh lấy điện thoại gọi vào số của quản lý Triệu, rống lên: "Triệu Thu, cô xác định cô ấy sẽ không lộ hàng?"

Khi Triệu Thu bên kia một lần nữa xác định, Lan Đình Phương hầm hừ cắt đứt điện thoại, ánh mắt như mũi tên bắn về phía Tiểu Đào. Không biết vì sao, Lan Đình Phương cảm thấy người luôn thành thật như Tiểu Đào lúc này ánh mắt bỗng chốc có chút gì đó như say mê.

Nhân viên mặc đồng phục công tác đại sảnh mở cửa xe cho bọn họ. Lan Đình Phương vội vã xuống xe chạy vòng qua bên phía Liên Hào chặn nhân viên kia lại, tự mình mở cửa xe cho cô. Anh cảm thấy Liên Hào từ trong xe bước xuống thì sẽ phải cúi người, mà cái cúi người này sẽ để cho nhân viên công tác kia thấy sạch sành sanh.

Lan Đình Phương và Liên Hào là người đến hội trường buổi tiệc trễ nhất. Dưới sự dẫn dắt của nhân viên, Liên Hào lần đầu tiên lấy danh nghĩa bạn gái Lan Đình Phương công khai xuất hiện.

Tiệc mừng Trung thu này của Truyền thông Á Thái từ lâu đã được nhiều người biết đến, những nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, minh tinh trong giới giải trí đều lấy cơ hội được tham gia vào buổi tiệc này để làm thước đo, đo lường địa vị của họ.

Một bước khi tiến vào hội trường của buổi tiệc Liên Hào liền bắt đầu hối hận, cô thật không ngờ buổi tiệc tối này so với trong tưởng tượng của cô lại long trọng hơn rất nhiều lần. Dưới ánh đèn vàng rực rỡ, những người đàn ông và phụ nữ ăn mặc sang trọng đứng giữa hoa tươi và rượu ngon. Có rất nhiều người trong số đó không ít lần xuất hiện trên TV, báo chí. Dân nhạc nổi danh Châu Á đang biểu diễn ở một bên, nhóm khách mời đang thấp giọng đàm luận. Toàn bộ hội trường vàng rực không khác gì buổi yến hội mừng năm mới của hoàng gia, hoa mỹ, xa hoa không gì sánh kịp.

Thật sự mà nói, trong lòng của Liên Hào có chút loạn, cô luôn có cảm giác miếng dán ngực của mình không biết lúc nào sẽ rơi xuống.

Liên Hào rụt rè đi ở phía sau Lan Đình Phương, nghe anh lạnh lùng hừ một câu: "Thế nào? Lúc này mới biết không phải lúc đùa giỡn?"

Nghe anh nói vậy, Liên Hào lại bắt đầu cố chấp, cô cũng lạnh lùng hừ một tiếng đáp trả.

Đêm nay Lan Đình Phương vì phối hợp với bộ lễ phục của Liên Hào nên không thể không mặc bộ lễ phục có điểm tương đồng với cô. Anh mặc một bộ tây trang màu lam được cắt may khéo léo, kết hợp với áo sơ mi trắng sáng, lăng mạn, tao nhã, như ánh rạng đông ở phía chân trời ngày hè làm cho người ta phải hướng ánh mắt nhìn đến.

Vừa bước vào, ánh rạng đông kia như muốn lấn áp luôn cả ánh đèn sáng rọi của hội trường. Đầu tiên, họ được vài vị cổ đông hết sức quan trọng của tập đoàn Á Thái và S tiểu thư xinh đẹp bước đến nghênh đón. Cánh tay của vị S tiểu thư này đang ôm người mà nghe nói ở Macau có thể oai phong một cõi, ba của cô ta. Về mặt của ông ba này trông rất tự nhiên, chỉ là ánh mắt của con gái ông ta lại nghiêm nhiên không thua kém gì vũ khí có tính sát thương cực lớn.

"Lan tiên sinh, vị này là..." S tiểu thư đặt câu hỏi, mang theo sự hào phóng của một tiểu thư danh giá.

"Vị này là bạn tốt của Lan tiên sinh, bọn họ có mười mấy năm giao tình." Trong đó có một vị cổ đông nhanh miệng trả lời thay, cứ như là sợ sẽ đắc tội vị thần tài này vậy.

Trong khi Lan Đình Phương cùng ba của cô S tiểu thư kia chào hỏi lẫn nhau, S tiểu thư vẫn đem ánh mắt thăm dò dừng ở trên cánh tay của Lan Đình Phương được Liên Hào ôm trong lòng.

Lúc này, Khẩu Gia Minh cũng đã đến, anh ta vừa đến liền tinh tế đánh giá Liên Hào. Liên Hào mất tự nhiên sờ khuyên tai của mình, dùng tay che lại cảnh xuân trước ngực.

"Liên Hào, đêm nay cô rất gợi cảm." Khẩu Gia Minh chân thành nói.

Đêm nay cách ăn mặc của Liên Hào có chút phong tình của phụ nữ Địa Trung Hải, tóc được chải về phía sau, đeo một đôi khuyên tai lá ô liu màu vàng rủ xuống vai, ngón trỏ đeo một chiếc nhẫn đá sapphire to bản cùng màu với bộ tây trang của Lan Đình Phương, lăng mạn, quyến rũ, có sự gợi cảm toát ra từ cốt cách.

Thông thường thì lời khen ngợi xuất phát từ nội tâm sẽ làm cho tâm tình người nghe thả lỏng và sung sướng, Liên Hào buông tay xuống, mỉm cười nói cảm ơn.

Khoảnh khắc khi Liên Hào mỉm cười nói lời cảm ơn, Lan Đình Phương ở nơi này đã gắn cho Liên Hào cái mác phụ nữ ham hư vinh. Anh bắt đầu suy nghĩ viễn vông, cảm thấy có phải thật lâu trước kia Khẩu Gia Minh đã thích Cổ Liên Hào? Anh bắt đầu nghi ngờ lý do mà Khẩu Gia Minh luôn không có bạn gái có phải có liên quan đến Cổ Liên Hào hay không? Có phải Khẩu Gia Minh đã bắt đầu có ý định tiến công đối với Liên Hào?

Và còn suy nghĩ nhiều hơn thế nữa.

Lan Đình Phương bước một bước, chắn trước mặt Liên Hào, vừa vặn chặn tầm mắt có thể nhìn về phía Liên Hào của Khẩu Gia Minh, nói với S tiểu thư bên cạnh: "Thị tiểu thư có phải cảm thấy bạn gái tôi rất quen mặt đúng không? Không phải Thị tiểu thư tự xưng mình là fan trên mạng xã hội của tôi sao?"

Vậy thì chắc là cô đã từng nhìn qua ảnh chụp trên mạng xã hội của tôi. Đúng vậy, cô ấy chính là người ở sân bay ngày ấy."

Sau khi Lan Đình Phương nói xong những lời này, anh còn cố ý đem ánh mắt thị uy chuyển hướng về phía Khấu Gia Minh. Khấu Gia Minh dờ khóc dờ cười, trách không được Phòng Tổ Vọng ở sau lưng cười nhạo Lan Đình Phương kỳ thực chỉ số IQ chỉ gần bằng Hawking, phương diện chỉ số EQ thì bằng Shrek và Quách Tĩnh.

"Ảnh gì trên mạng xã hội? Người nào ở sân bay?" Liên Hảo có chút tò mò nhìn Lan Đình Phương, cô quả thật tò mò chết đi được.

Sau khi S tiểu thư nghe Lan Đình Phương nói xong, sắc mặt đỏ ngay cả mỹ phẩm trang điểm cũng không thể nào che giấu được, ba của cô ta chỉ có thể bất lực nhìn con gái bảo bối của mình.

"Hả?" Liên Hảo áp gần thêm chút nữa.

Khi cô áp sát vào, bộ ngực cứ cọ qua cọ lại trên cánh tay anh, cọ đến nỗi Lan Đình Phương phải thấp thỏm nôn nóng, anh luôn có cảm giác ánh mắt của đàn ông toàn hội trường này đều dồn hết vào bộ ngực của cô.

Bản chất của tiệc tùng thật chất đều tương tự như nhau. Chỉ cần hiểu trong lòng không cần thiết phải nói ra. Nói nôm na đại khái thì là, đàn ông vẽ ngoài lịch sự lễ độ, kỳ thực đã ngầm đem ba vòng của toàn bộ phụ nữ trong buổi tiệc liên tưởng ở trong đầu không dưới một lần. Phụ nữ cao quý tao nhã, mỉm cười ngọt ngào, kỳ thực ở trong lòng đang rà xét xem trên tay người đàn ông này đeo đồng hồ gì, trên người mặc quần áo nhãn hiệu nào, sau đó cùng tuổi, tướng mạo tiến hành một loạt phép tính cộng trừ nhân chia.

Mẹ cô đã miêu tả tâm tính của đàn ông và phụ nữ trong xã hội thượng lưu này như thế.

Sau khi Liên Hảo đến đây được khoảng một giờ, trong suốt một giờ này tay cô cơ hồ không có rời khỏi cánh tay của Lan Đình Phương, cô bị anh kiểm soát ở trong khuỷu tay kéo đi gấp hết vị chủ tịch này đến vị tổng giám đốc nọ, nào là tiền bối, trưởng bối, nào là vị phu nhân này đến vị phu nhân kia...

Khoảng chín giờ rưỡi, đến phần người sáng lập lên đọc diễn văn. Đêm nay, bên ngoài tòa nhà Á Thái cũng có một bữa tiệc Trung thu do các nhân viên quan hệ công chúng của Truyền thông Á Thái tổ chức, lấy hình thức rút thăm trúng thưởng mở tiệc chiêu đãi toàn thể nhân viên của tập đoàn. Bài phát biểu của Lan Đình Phương sẽ được chuyển đến buổi tiệc ấy bằng cách phát sóng trực tiếp.

Chỉ ba phút sau khi Lan Đình Phương lên đài đọc diễn văn, Liên Hảo ngênh đón người đến bắt chuyện đầu tiên, đó là một doanh nhân người Nga, rất cường tráng nhưng không tính là điển trai.

"Cô đã từng đến nước Nga chưa?" Người đàn ông Nga nói bằng tiếng Anh thuần túy.

"Chưa từng." Liên Hảo nhìn người đang phát biểu ở trên đài, Lan Đình Phương, mỉm cười: "Nhưng tôi thích nước Nga."

"Ồ? Là thích kiến trúc hay là thích phong cảnh của nước Nga?"

"Bởi vì nước Nga có một Putin." Liên Hảo nhấp một ngụm rượu: "Tôi thích Putin bởi vì mẹ tôi ngưỡng mộ ông ấy, mẹ tôi nói ông ấy là một chính trị gia giỏi, nhiệt tình, cơ trí, lãng mạn và có quyết đoán."

Người đàn ông Nga nở nụ cười, răng chính tề trắng sáng, nụ cười này khiến cho khuôn mặt của anh ta có thêm vài phần hương vị: "Vậy thì, cuộc tổng tuyển cử tổng thống sang năm tôi nhất định sẽ bầu một phiếu cho Putin."

Vì thế, ngày đó người có mặt ở trong buổi tiệc đều nhìn thấy người sáng lập của Truyền thông Á Thái đen mặt vội vàng đọc xong bài diễn văn, sau đó hung hăng tóm bạn gái của mình ngênh ngang rời đi, S tiểu thư ở phía sau hét lên một tiếng sau đó đứng ngây ra như phỗng.

Liên Hảo bị Lan Đình Phương hung hăng tóm đến bãi đỗ xe, bởi vì hôm nay Liên Hảo mang giày cao gót bảy tấc, cho nên một đường này cô luôn phải nghiêng ngả chao đảo.

"Lan Đình Phương, buông tay, là anh muốn đưa em đến đây kia mà?" Liên Hảo liều mạng muốn thoát khỏi tay anh, cổ tay càng bị siết chặt.

"Em lập tức quay trở về cho anh." Lan Đình Phương lời kéo cô, mặt không biểu cảm.

"Em không về." Liên Hảo hét lớn, ở trong bãi đỗ xe không một bóng người có vẻ đặc biệt đột ngột.

"Không về? Em còn muốn ở nơi đó bán thịt sao?" Lan Đình Phương giận dữ, miệng không đắn đo, buông tay ra, Liên Hảo lui về sau mấy bước.

"Bán thịt? Em bán thịt?" Liên Hảo có chút không tin vào tai mình, cô cúi đầu, đỡ trán: "Được, được, em về, lập tức trở về!"

Liên Hảo tháo giày ra xách trên tay, nhấc làn váy, bước nhanh về phía trước.

Lúc này Lan Đình Phương mới biết bản thân mình gây ra họa lớn, vừa nghe cô nói trở về anh liền hoảng hốt, lo lắng đi theo sau cô, lòng hoảng loạn hỏi: "Trở về? Có Liên Hảo, em muốn về đâu hả?"

Liên Hảo không trả lời anh, tiếp tục đi về phía trước.

Lan Đình Phuong không dám đi quá nhanh, liền cùng cô bảo trì khoảng cách vài bước chân, nhưng lại nghĩ đến việc trong mười phút khi anh lên đọc diễn văn cô đều cùng cái tên người Nga kia liếc mắt đưa tình, con giận này có dần thế nào cũng không dần được.

"Anh nói, Cố Liên Hảo, em mặc thành như vậy là có ý đồ gì? Trong buổi tiệc không thiếu những người phụ nữ có dáng người đẹp hơn em, lại nói em cho là Khẩu Gia Minh khen em gọi cảm thì em liền có thể trở thành nữ thần? Bộ ngực của em là hư trương, là hư trương, là mộng nước, em cũng biết mộng nước là như thế nào mà đứng không? Giống như lúc chúng ta ở Quảng Châu, những người bán vịt sẽ tiêm nước vào người con vịt, tình huống hiện tại của em cũng cùng loại với con vịt bị tiêm nước kia, không khác gì cả. Tiệc cũng sắp tan rồi, em về trước đi."

Đây là chuyện hoang đường nhất mà Liên Hảo từng được nghe, thật không ngờ là những lời hoang đường này lại được thốt ra từ miệng của Lan Đình Phuong. Liên Hảo cảm thấy bản thân mình sắp bị người đàn ông này bức điên rồi, có thể yêu anh yêu đến nổi điên, có thể hận anh hận đến nổi điên.

Liên Hảo dừng bước chân, quay đầu, cầm giày cao gót trong tay chỉ vào Lan Đình Phuong, gần từng tiếng: "Lan Đình Phuong, dựa vào lời mà anh vừa mới nói, em nói cho anh biết, chúng ta xong rồi."

Xong rồi? Những lời này của Liên Hảo trực tiếp khiến cho Lan Đình Phuong liếc chết ôm lấy Liên Hảo: "Ai nói chúng ta xong rồi, ai cho phép, anh không cho phép, Cố Liên Hảo, anh không cho phép, không phải em nói về sau em đều nghe anh sao? Anh không cho phép."

"Chậm rồi, Lan Đình Phuong, hiện tại em muốn thu hồi lời nói mà khi đó em đã nói." Liên Hảo cầm giày cao gót không chút khách khí ném về phía Lan Đình Phuong: "Hon nữa, em còn lập tức muốn ôm theo Tiểu Long rời khỏi Bắc Kinh vĩnh viễn không gặp lại anh nữa."

Lan Đình Phuong ngăn người, lần này, hận không thể đem đầu lưỡi của mình bấm dằm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Trước khi nhớ, sau khi quên(9)

Liên Hảo nhân lúc Lan Đình Phuong ngăn người thì đẩy anh ra, một đường đi về phía trước. Sau khi đi được hơn mười bước vẫn không thấy Lan Đình Phuong đuổi theo, trong lòng cô càng phần nộ hơn, nước mắt cũng liền tuôn trào, ào ạt rơi xuống.

Đội Liên Hảo sắp đi đến nơi xe đậu, Lan Đình Phuong lúc này như mới tỉnh ra từ trong mộng, anh đuổi theo, kéo lấy váy của cô. Liên Hảo quay đầu lại, trên mặt đầy nước mắt.

Trong lòng Lan Đình Phuong vừa hoảng vừa loạn, anh không biết phải làm thế nào để cô đừng khóc nữa, và cũng không thể nghĩ ra bất cứ lời nào để bày tỏ sự hối hận của mình.

Thấy anh cúi đầu xuống, Liên Hảo cảm thấy rất thất vọng, lúc cô xoay người, eo bị kéo lại, Lan Đình Phuong giống như kẹp sắt ôm chặt lấy cô.

"Buông tay." Liên Hảo bị lời nhận xét "Như vịt bị tiêm nước" của Lan Đình Phuong làm cho thẹn quá thành giận.

"Không buông..." Lan Đình Phuong gắt gao ôm, vừa nghe đến việc cô phải rời khỏi, đầu óc anh dường như bị đổ keo vào, đặt quánh: "Là em không đúng, em vừa nghe Khẩu Gia Minh khích lệ vài câu thì liền cảm thấy lảng lảng, còn đối với cái tên mập mạp kia liếc mắt đưa tình, em..."

Khi Lan Đình Phuong nói xong câu "Liếc mắt đưa tình", Liên Hảo cúi đầu xuống cắn mạnh vào tay anh, sau đó cầm giày cao gót đập loạn xạ vào người anh. Trong lúc dây dưa Liên Hảo bị Lan Đình Phuong áp ở trên cửa xe, chiếc cá mập da sắc Aston Martin bắt đầu điên cuồng kêu lên, nhân viên bảo vệ của bãi đỗ xe hoang mang chạy ra, Tiểu Dao cũng đứng ở phía sau người bảo vệ.

Lan Đình Phuong đem mặt Liên Hảo áp vào trong lòng ngực mình, quát vào những người đang kéo đến: "Cút."

Tiểu Dao và nhân viên bảo vệ rời đi, đương nhiên, trước khi rời đi anh ta cũng không quên làm cho xe yên tĩnh trở lại.

Liên Hảo lúc này tóc tai bù xù, khuyên tai cũng rớt xuống một cái. Đầu cô bị anh ấn vào lòng ngực, nghe thấy tiếng nhịp tim anh đang đập, giờ phút này thế giới dường như chỉ còn lại tiếng tim đập của anh mà thôi.

Liên Hảo ở trong lòng anh nở nụ cười.

"Đình Phuong, vừa rồi, người Nga kia mời em đến Moscow làm khách." Liên Hảo nói.

"Đừng đi, nếu em thích, anh mang em đi." Lan Đình Phuong không hề suy nghĩ, nói.

"Đình Phuong, cái người Nga kia nói muốn mang em đi tham gia lễ hội khinh khí cầu."

"Đừng đi, anh tổ chức cho em một cái lễ hội khinh khí cầu."

"Đình Phương, người Nga kia còn nói muốn cho em một cái trang trại."

"Anh cho em vài cái trang trại luôn, so với hần ta còn to hơn, đất tiền hơn."

"Đình Phương, người Nga kia nói muốn em gả cho anh ta." Ngón tay Liên Hảo xoay vòng ở trước ngực anh.

"Đừng gả, để anh gả cho em."

"Được!"

Khi Liên Hảo nói xong một chữ "Được" kia, bầu không khí của bãi đỗ xe lúc này dường như trở nên ngưng tụ. Giọng nói của Lan Đình Phương run run: "Liên Hảo, em vừa vừa mới nói, được?"

"Không có." Liên Hảo mỉm cười, đẩy anh ra. Cô muốn vào trong xe, muốn gọi điện thoại, lớn tiếng nói với Kha Oánh, Lan Đình Phương nói muốn gả cho cô, không phải là Cố Liên Hảo gả cho Lan Đình Phương, mà là Lan Đình Phương gả cho Cố Liên Hảo. Còn có điều gì đáng tự hào hơn so với điều này? Có đáng để khoe khoang?

Liên Hảo còn chưa kịp xoay người thì đã bị Lan Đình Phương hung hăng tóm lại, đè xuống. Lưng cô một lần nữa dựa vào xe, nụ hôn của anh lúc này cũng rơi xuống.

Anh hung tợn, hùng hổ quần lấy, trừng phạt đầu lưỡi của cô, đầu của Liên Hảo chỉ còn cách phải tựa vào trần xe. Rất nhanh, Lan Đình Phương hôn rải rác ở trên vành tai, trên gáy và xương quai xanh của cô. Tay anh cách lễ phục nắm lấy ngực Liên Hảo, cô đẩy đẩy anh, nhắc nhở anh bọn họ lúc này đang ở nơi công cộng.

Đình Phương úp mặt vào trước ngực Liên Hảo, thở dốc: "Liên Hảo, vào trong xe đi."

"Anh điên rồi, nơi này khắp nơi đều có camera." Liên Hảo thấp giọng giận dữ.

"Liên Hảo." Lan Đình Phương nói với giọng nài nỉ: "Anh không làm gì cả, anh chỉ muốn nhìn miếng dán ngực của em một chút, anh thật sự rất tò mò, anh muốn biết nó trông như thế nào."

Liên Hảo dờ khóc dờ cười, người này sao lại như vậy? Không cho phép Liên Hảo cự tuyệt, Lan Đình Phương liền nhét cô vào trong xe. Vừa tiến vào xe anh liền kéo đến cửa sổ xe, tay ngay lập tức vói vào trong lễ phục của cô. Bộ lễ phục này vốn ít vải, Lan Đình Phương cơ hồ không cần tốn nhiều sức đã dễ dàng kéo lễ phục xuống, hai ba cái đã kéo được miếng dán ngực ra. Thật ra anh đối với miếng dán ngực cũng không thật sự tò mò, cái mà anh tò mò hơn là kích cỡ ngực của Liên Hảo đã tăng bao nhiêu, theo như quan sát của anh thì hẳn là tăng lên không ít.

Anh vội vàng nắm lấy. Khi người thấy hơi thở quen thuộc của cô cùng với xúc cảm khi chạm vào này, Lan Đình Phương thật sự muốn ở trong xe làm một màn xe chán, muốn cúi đầu, chôn ở trước ngực cô, dùng đầu lưỡi liếm, ngậm vào.

Khi đã gần như sắp không khống chế được nữa, Liên Hảo lên tiếng cầu xin: "Đình Phương, đừng ở trong này."

Chỉ cần nghĩ đến việc ở một cái góc xó nào đó có camera theo dõi, Liên Hảo liền cảm thấy không được thoải mái. Nói không chừng hành động của bọn họ lúc này đang được phát trực tiếp ở một nơi nào đó. Liên Hảo còn liên tưởng đến ngày mai, trên một loạt các trang báo sẽ xuất hiện tin tức về hiện trường xe chán.

Lan Đình Phương nhìn Liên Hảo bị mình đè ở trên ghế, bởi vì khẩn trương mà cơ thể cô không ngừng run rẩy. Anh thở dốc, đem tay cô đặt lên chỗ nóng rực cứng ngắt của mình, khó khăn nói: "Liên Hảo, bây giờ anh rất đau, chỉ sợ là không nhịn nổi."

Liên Hảo phát hoảng, xấu hổ nói: "Đình Phương, phòng làm việc của anh cách nơi này không xa"

Ý kiến hay! Cố Liên Hảo thật sự là thông minh. Giây tiếp theo, Lan Đình Phương cởi áo vest của mình ra, khoác lên người Liên Hảo, ôm lấy cô.

Hơn mười phút sau, bọn họ đã bắt đầu dây dưa ở trong văn phòng, cởi giày, cởi bỏ nội y của đối phương. Cửa vừa đóng thì họ đã bắt đầu hôn cuồng nhiệt. Lan Đình Phương ôm lấy Liên Hảo, đem đầu cô gác lên hông của mình, ép cô dựa vào tủ hồ sơ trong văn phòng, vừa cởi bỏ dây lưng liền ngay lập tức tiến vào.

Trong nháy mắt khi tiến vào, hai người đều bắt đầu không tự chủ được, anh dừng lại, chân Liên Hảo đang ôm lấy hông và tay thì đang ôm lấy đầu anh, cô cúi đầu, nhìn anh chăm chăm.

Lan Đình Phương ngẩng đầu lên nhìn cô, lúc này anh đang ở bên trong cô, mặt cô gài trong gang tấc, tay anh kéo eo cô gài lại, dùng lực, lại dùng lực, làm cho bản thân càng vào sâu thêm một chút, một chút nữa, tốt nhất là sâu đến tận linh hồn cô, từ đây về sau, cứ vĩnh viễn hợp nhất lại với nhau như thế này.

Giống như vàng trong tay những người luyện kim.

Giống như thép lỏng trong lò luyện thép.

Giống như nham thạch nóng chảy trong lòng núi lửa.

Giống như nước và xi măng.

Giống như mọi thứ có thể hợp nhất được với nhau trên thế giới này.

"Liên Hào, em là của anh." Lan Đình Phương nỉ non.

"Vâng! Em là của anh, đến chết vẫn là của anh." Cô cúi đầu, hôn anh, kẹp chặt hông, chủ động nghênh đón, tìm kiếm một khác nở rộ kia.

Anh đã có hơn một năm không có chạm vào cô, lúc này nhiệt tình tựa như một tòa núi lửa. Khi anh bắt đầu phát huy sức mạnh đang bùng nổ của mình, trần nhà trong văn phòng cũng đang in hình dáng của họ. Cô ngẩng đầu lên và choàng tay qua cổ anh. Cùng với sự va chạm của anh, mái tóc hơi xoắn của cô lúc này tựa như tảo mọc dưới đáy đại dương, đang đưa theo tần số của nước biển.

Trong lúc dây dưa, cô bị anh đặt ở trên bàn làm việc, trên người cô vẫn còn đang mặc bộ lễ phục màu vàng cam, nửa lần vấy trên người phân tán ở trên bàn, mái tóc đen nhánh, da thịt trắng nõn. Sự kết hợp của đen, trắng, vàng trở thành một tổ hợp màu sắc kích thích thị giác của Lan Đình Phương, khiến cho đồng tử anh bắt đầu co rút lại. Cổ tình, giờ phút này Liên Hào còn cười, cô nói: "Trông anh thật ngốc."

Lan Đình Phương khẽ nhéo gương mặt cô, mạnh bạo tiến vào, máy tính trên bàn bắt đầu rung lên có tiết tấu, Liên Hào ngẩng đầu, những ngón tay cô xuyên vào tóc của anh, thông qua trần nhà, cô thấy được hình ảnh bọn họ đang "yêu" nhau.

Sau khi xong chuyện, họ cùng nhau chen chúc trên chiếc giường trong phòng nghỉ của văn phòng, tay Lan Đình Phương còn đang mon trôn bộ ngực của Liên Hào, thực hiện đủ loại chiêu trò. Nhớ đến những lời nói của anh trong bãi đỗ xe, Liên Hào đẩy tay anh ra, ngay lập tức, anh lại đặt tay lên.

"Lan Đình Phương, bây giờ anh còn cảm thấy nó là bị thôi phòng lên nữa không?" Liên Hào tức giận hỏi.

"Không, nó là thật, vô cùng tuyệt vời, tuyệt luân." Lan Đình Phương nịnh nọt.

Liên Hào có hơi bức mình, cô hừ một tiếng, nằm lên người Lan Đình Phương, bắt đầu tính sổ: "Lan Đình Phương, sau này anh không được kéo ghế cho người phụ nữ khác, nếu gặp phải một cô nào đó vừa giàu có vừa xinh đẹp tự động ngã vào lòng anh, anh nhất định không được để cho cô ta có bất kỳ mơ tưởng hảo huyền nào, có biết không hả?"

"Tuân mệnh, nữ vương bệ hạ." Lan Đình Phương vuốt tóc Liên Hào.

Lúc này, người đàn ông xinh đẹp trên giường tình xảo tựa như một bức điêu khắc. Màn đêm yên tĩnh dường như đã biến khoảnh khắc này thành cảnh tượng đẹp nhất trong bộ phim ở trong lòng Cổ Liên Hào, nó giống như vườn hoa hồng trong mộng của thời thiếu nữ của cô. Cô như chìm đắm, cúi đầu, mê muội hôn anh, nụ hôn kia dọc theo xương quai xanh của anh di chuyển đến ngực và tạm dừng lại.

Khi bị đầu lưỡi cô cuốn lấy, Lan Đình Phương ức chế không được, gầm lên.

Trùng hợp lúc này, bởi vì Lan Đình Phương không nói một lời kéo theo vợ cũ phẩy tay áo bỏ đi, Phương Hữu Vi phải lấy danh nghĩa người phát ngôn của Lan Đình Phương cùng với nhân viên của phòng PR hao hết tâm tư mới dần xếp được nhóm khách mời, lẫn lộn đến hơn nửa đêm, vốn định trở về phòng làm việc của mình nghỉ ngơi, vừa đi ngang qua văn phòng của Boss thì nghe được một âm thanh kỳ quái. Cửa văn phòng đang đóng, Phương Hữu Vi cũng không lo lắng là có kẻ trộm, tình hình an ninh ở tầng 28 vô cùng nghiêm ngặt, cho dù kẻ trộm muốn lấy một tờ giấy cũng hoàn toàn không có khả năng.

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa văn phòng, Phương Hữu Vi bị cảnh tượng trước mắt làm cho phát hoảng, anh ta chưa kịp nghĩ gì thì đã nhìn thấy giày của nam và nữ cùng với tây trang màu lam nằm rải rác trên sàn, một số đồ vật trong văn phòng cũng rơi trên mặt đất. Cánh cửa của phòng nghỉ ngơi đang khép chặt, cùng với âm thanh kỳ quái, không, không phải là âm thanh kỳ quái, âm thanh đứt quãng truyền ra từ khe cửa kia là âm thanh ái muội của nam và nữ.

Thì ra là như vậy, thì ra là cùi khô dễ cháy lan đến tận trong văn phòng. Phương Hữu Vi bưng kín miệng, chỉ sợ bản thân phá hư chuyện tốt của Boss, bị cắt mất ngày nghỉ phép thì không biết phải ăn nói làm sao với vợ con. Anh ta đang rón ra rón rén tính lui ra ngoài thì nghe được Boss nói ra một câu nghe hết cả hồn, đứng yên bất động.

Boss đại nhân nói: "Liên Hào, em ngồi lên trên đi."

Từ những lời này có thể liên tưởng đến một hình ảnh kiều diễm nào đó, Phương Hữu Vi gian nan nuốt nuốt nước miếng. Anh ta phải khó khăn lắm mới đem nước miếng nuốt xuống được, lại nghe thấy ai kia nói một câu, vừa ngây ngất vừa có vẻ đau đớn: "Em yêu, nhấp... Nhấp, nhẹ chút."

Sau đó, Boss đại nhân kêu lên một cách thật mất hồn, thanh âm kia thật đúng là làm cho người ta phải chảy máu mũi. Phương Hữu Vi không khỏi liên tưởng, nếu thanh âm này mà để cho nhóm người đồng tính nam nghe được, có lẽ chắc phải trắng đêm không ngủ, tâm ngứa khó chịu, tương tự thành họa.

Vì thế, Phương Hữu Vi thầm lấy tổ tiên mình ra thề, ở trong này ngốc vài phút là đủ rồi, cuộc sống của nhân viên văn phòng thực sự là một cái giếng khô, cho nên, cứ xem như là đang giải trí, đương nhiên anh ta là đang dùng thánh giác để giải trí một cách thuần túy, bản thân quyết không giải trí bằng thị giác.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Trước khi nhớ, sau khi quên(10)

Trời vừa sáng, những nhân viên vệ sinh trong lúc dọn dẹp bãi đỗ xe đã bắt gặp một đôi nam nữ lén lả lén lút đi xuống từ thang máy độc quyền trực tiếp lên tầng hai mươi tám. Hai người này đều quần áo không chỉnh tề, người phụ nữ trốn ở sau lưng người đàn ông, người đàn ông mặc áo sơ mi, còn người phụ nữ thì mặc áo vest của nam, bọn họ cúi đầu đi về phía chiếc xe thể thao bên cạnh. Khi hai người lên xe, người đàn ông buộc dây an toàn cho người phụ nữ, nhưng dây an toàn kia buộc mãi vẫn chưa thấy xong, từ góc độ này nhìn qua, người đàn ông hẳn là đang hôn người phụ nữ, bằng không, một cái dây an toàn làm sao có thể buộc lâu như vậy.

Người nhân viên vệ sinh vì tò mò mà cúi người xuống một chút, quả nhiên, như bà đoán, người đàn ông đang hôn người phụ nữ. Một đôi nam nữ hôn nhau ở trong một chiếc xe thể thao đắt tiền, nhìn thế nào cũng đều quá mức xa hoa, đáng tiếc, đôi nam nữ kia cũng không có để cho bà nhìn đã con mắt, lái xe đi mất rồi.

Một lúc sau, nhân viên vệ sinh quét dọn trên tầng hai mươi tám chạy xuống, vội trộm nói cho bà nghe hôm nay phòng làm việc của sếp tổng giống như bãi chiến trường, người nhân viên vệ sinh cẩn thận suy nghĩ một chút, càng lúc càng cảm thấy đáng người của người đàn ông vừa mới ở trên xe hôn nồng nhiệt kia có vẻ khớp với sếp tổng nhà mình.

Việc đầu tiên Lan Đình Phương làm khi trở về nhà chính là đem vật dụng cá nhân của mình từ phòng khách chuyển về phòng ngủ chính. Từ phòng của Tiểu Long bước ra, Liên Hào nhìn một màn này vừa cảm thấy buồn cười cũng vừa cảm thấy bức mình. Cái người này, mới ngày hôm qua vẫn còn rất lịch sự, dịu dàng, mười phần chính nhân quân tử, bây giờ thì xem cái bộ dạng này của anh kia.

Bất quá, Lan Đình Phương vừa mới tắm xong rất khô gò. Tóc anh đã khô một nửa, lúc này đang mặc quần áo ở nhà, cổ áo thun thì lại rộng, cổ tình, chất liệu vải thun này còn mỏng như là cánh ve, Liên Hào nhìn mà trong lòng ngứa ngáy không yên, cô rón ra rón rén bước đến gần, từ sau lưng ôm lấy anh.

Liên Hào áp mặt vào lưng anh, cảm thấy vô cùng thỏa mãn: "Em có đọc được một câu nói trong một quyển sách, nói người đàn ông mà bạn yêu có tấm lưng rộng lớn khiến bạn muốn dựa vào, lời này thật sự đúng."

Anh cầm tay cô, dịu dàng nói: "Cho nên, anh cũng có tấm lưng mà em muốn dựa vào?"

"Đúng vậy." Liên Hào cọ mặt mình lên lưng anh.

"Cô Liên Hào, mới sáng tinh mơ mà em đã lại tán tỉnh anh?" Một số cảm xúc không nói nổi thành lời đang kích động trong lòng Lan Đình Phương, giống như dòng suối đang chảy, cũng giống như biển động.

Niềm vui, sự nhiệt tình và lòng biết ơn đang tràn ngập trong thế giới nội tâm của anh. Đã có lúc anh nghĩ mình đã mất cô mãi mãi.

"Không được à?" Liên Hào từ dưới nách anh chui ra, ngẩng mặt lên.

Trên mặt cô vẫn còn tình triều của trận hoan ái đêm qua, đỏ mọng như một quả đào, anh vươn tay ra kéo cô lại gần, cúi đầu, hôn cô. Liên Hào kiễng chân, nắm lấy vật áo, đón nhận nụ hôn của anh.

Lưu luyến, quấn quanh, lại lưu luyến buông ra, cô hơi thở gấp, bộ ngực nhấp nhàng phập phồng, bàn tay Lan Đình Phương luồn vào trong áo của cô, nắm lấy.

"Liên Hào, không được bắt chước những bà mẹ ở trên tivi vì muốn có thân hình nóng bỏng mà giảm béo, có biết không?" Miệng thì nói nhưng tay anh cũng không có nhàn rỗi.

"Nhưng mà..., anh không nghĩ là vòng eo của em nên giảm bớt một chút thịt đi sao?" Liên Hào trêu anh, sao cô lại không biết tâm tư của anh kia chứ.

Lan Đình Phương ý loạn tình mê: "Không cần thiết, như bây giờ là tốt nhất, xúc cảm như bây giờ tương đối tốt. Trước kia anh không hiểu tại sao đàn ông lại đi thích bộ ngực lớn thô tục như vậy. Bây giờ thì anh đã hiểu rồi."

"Đình Phương." Liên Hào nhắc nhở anh: "Chúng ta đang nói đến vòng eo, là vòng eo!"

Lan Đình Phương ngạc nhiên.

Một lúc sau, vấn đề mới lại xuất hiện, Liên Hào đẩy anh ra, phụng phịu nói: "Đình Phương, nếu qua mấy tháng nữa ngực em không còn to như bây giờ nữa, có phải anh sẽ đi tìm phụ nữ ngực to khác không?"

Lan Đình Phương cười, anh gác cằm lên vai Liên Hào, hôn lên vành tai cô: "Đương nhiên sẽ không, nhưng mà từ tối hôm qua đến giờ dường như chúng ta cứ xoay quanh đề tài bộ ngực của em thì phải?"

Liên Hảo lại nhớ đến lời nhận xét "Như vịt bị tiêm nước" khiến cô tức điên của Lan Đình Phương ngày hôm qua, không khỏi liếc nhìn anh bằng nửa con mắt.

Từ hôm đó trở đi, Lan Đình Phương đều bắt đầu tan làm đúng giờ, Liên Hảo cũng sống một cuộc sống có quy luật theo lời khuyên của bác sĩ gia đình. Y tá Vương nói với cô rằng thân thể của cô tuy rằng đã khá tốt nhưng vẫn sẽ rất dễ sinh non, nếu muốn hoài thai đứa thứ hai thì cần phải điều trị thân thể thật tốt.

Mỗi buổi sáng Liên Hảo đều sẽ lôi kéo Lan Đình Phương chạy bộ, ở Thanh Nguyên có một con đường chuyên dành cho các hộ gia đình ở nơi này chạy bộ, hai bên đường đều là thực vật xanh biết, mỗi lần Liên Hảo chạy ngang qua những cây xanh này cô đều cảm thấy rất thư thái.

Lan Đình Phương là một người rất lười vận động, mỗi buổi sáng Liên Hảo gọi anh rời giường là một việc rất tốn công tốn sức, bình thường biện pháp cứng mềm gì cô cũng đều dùng cả, lúc ban đầu, anh cư xử như một đứa trẻ ngoan ngoãn biết nghe lời, dần dà, anh liền bắt đầu xấu tính lên, nói anh là một người đàn ông chỉ thích ra mồ hôi ở trên giường. Vì thế, thường thường sẽ xuất hiện tình huống như thế này, cô sẽ bị anh trực tiếp kéo lên giường hôn đến đầu óc choáng váng, sau đó là tiến hành các loại vận động khác. Thành ra mỗi lần thấy Liên Hảo không có đi ra ngoài chạy bộ, chị Nguyệt đều cười tủm tỉm hỏi: "Hôm nay không có đi chạy bộ à?"

Chị Nguyệt nói tiếng phổ thông có khẩu âm hơi nặng, mỗi lần chị ấy nói như vậy Liên Hảo đều cảm thấy ngượng chín cả mặt.

Bình thường, mỗi chiều cuối tuần Liên Hảo sẽ đặt Tiểu Long ở trong xe trẻ con đẩy bé đến quảng trường của một trường ngoại ngữ gần đó. Tiểu Long là một đứa trẻ rất sôi nổi, cô bé đặc biệt thích âm thanh, thích nhất là nhạc quảng cáo ở đây, mỗi lần đưa bé đến đây, nghe được nhạc quảng cáo là bé sẽ chăm chú lắng nghe. Bé còn thích Liên Hảo mang bé đến quảng trường là vì cuối tuần ở quảng trường sẽ có rất nhiều cậu bé đến đây đánh bóng rổ, bé sẽ ngồi ở trên xe trẻ con tròn xoe mắt hưng phấn nhìn chăm chăm vào nhóm thiếu niên chạy tới chạy lui trước mặt này. Nếu Kha Oánh có thời gian rảnh, cô ấy cũng sẽ mang theo cậu chàng mũm mĩm nhà mình đến. Cô ấy vừa đến thì đã ghen tị, chế nhạo Lan Đình Phương đem cô nuôi nhốt không khác gì một con heo.

Đúng vậy, ngay cả Liên Hảo lúc đó cũng cảm thấy bản thân mình sắp biến thành một con heo rồi, một con heo vui vẻ, Tiểu Long mỗi một ngày khỏe mạnh trưởng thành, Lan Đình Phương hận không thể đem toàn thể giới đăng đến trước mặt cô, bọn họ như keo như sơn.

Khoảng thời gian hạnh phúc luôn trôi qua rất nhanh, khi Tiểu Long được hơn nửa tuổi, rốt cuộc trong một loạt tiếng bập bẹ, cuối cùng bé cũng gọi được chính xác một tiếng "Mẹ", Liên Hảo đã không kiềm chế được bật khóc. Lan Đình Phương ở một bên yêu thương nhìn cô, cùng cô chia sẻ niềm vui này.

Lúc đó, hạnh phúc tràn ngập.

Một ngày vào đầu mùa đông, Liên Hảo kích động cầm bằng lái xe mà cô mới lấy được, xung phong lái chiếc retro huyền thoại của mình đến sân bay đón Lan Đình Phương. Anh đến Thượng Hải để đi công tác, khoảng thời gian công tác này có chút lâu, đã được một tuần và cô có chút nhớ anh. Cô vừa mới điện thoại cho Tiểu Dao, biết anh còn hơn mười phút nữa sẽ xuống máy bay, Liên Hảo quyết định sẽ cho anh một bất ngờ lớn.

Lan Đình Phương bước ra từ lối đi đặc biệt, anh cúi đầu, đeo kính và mặc áo khoác màu đen. Liên Hảo giơ tay lên định gọi anh, khi nhìn thấy người bên cạnh anh thì ngay lập tức trầm mặt. Lần này, người bên cạnh anh không phải là Phương Hữu Vi, đi bên cạnh anh rõ ràng là Thư Tiểu Tiểu, cũng mặc đồ đen, đeo kính mát, vừa nhìn qua liền nghĩ ngay đến cặp tình nhân vừa mới đi du lịch trở về.

Tiểu Dao đến đón Lan Đình Phương trong lòng hô to một tiếng hồng rồi, vội vàng chạy lên, nói nhỏ vào tai anh. Lan Đình Phương tháo kính xuống nhìn về phía Liên Hảo, nhanh chóng nở nụ cười, bước nhanh về phía cô.

Liên Hảo đứng bất động ở đó, tâm trạng của cô lúc này vô cùng tệ.

Lan Đình Phương dường như không ý thức được bản thân đã chọc Liên Hảo mất hứng, anh bước nhanh đến, trong khước mắt không che giấu được sự vui mừng, nhéo nhéo má Liên Hảo: "Nhớ anh đến vậy sao?"

Liên Hảo đẩy mạnh tay Lan Đình Phương ra, nhìn Thư Tiểu Tiểu đang dừng lại cách đó không xa, giọng điệu không được tốt: "Trước mặt người ngoài không nên động tay động chân."

Lan Đình Phương nhìn theo ánh mắt Liên Hảo, cười nói: "Đã quên nói với em, Thư Tiểu Tiểu là nhân viên của công ty, anh cũng không biết vì sao cô ta lại có thể có tên trong danh sách nhân viên đi công tác Thượng Hải lần này. Lúc trở về cô ta bị say máy bay, tiếp viên liền để cô ta đến khoang thương vụ, vì thế cho nên anh và cô ta mới đi ra cùng nhau."

Liên Hảo quay đầu bước đi, Lan Đình Phương nhanh chóng giữ tay cô lại, vội vàng nói: "Liên Hảo, không cần phải phí tâm tư vì những người không liên quan này."

Người không liên quan? Đúng cách bọn họ cách đó không xa, bàn tay Thư Tiểu Tiểu siết chặt đầu ngón.

Ở một hướng khác trong sân bay có vài đài truyền hình kéo đến, trong nhóm paparazzi có người hô một câu: "Lan Đình Phương."

Vì thế, hôm nay, Lan Đình Phương đã được liệt vào danh sách "hoa có chủ".

Về mặt anh ôn hòa ôm lấy người phụ nữ bên cạnh, dùng thái độ khiến đám paparazzi được một phen thụ sủng nhược kinh: "Mọi người có thể chụp tôi, nhưng tuyệt đối không được chụp người phụ nữ của tôi."

Vì thế, ngày hôm sau, trên hàng loạt các tờ báo lớn, đài truyền hình và trang web, mặt Liên Hảo đều bị làm mờ.

Ra khỏi sân bay, Liên Hảo im lặng không nói gì ngồi ở bên ghế phó lái, Lan Đình Phương lái xe, anh vừa lái xe vừa tự nói: "Thật ra, anh đã sớm muốn công khai mối quan hệ của chúng ta, em không biết phụ nữ đối với anh như là hồ rình môi. Không chỉ có phụ nữ, mà ngay cả đàn ông dù công khai hay bí mật cũng đều mất đi mảy lại với anh."

"Liên Hảo, anh cam đoan, anh sẽ không để những người đó đến quấy rầy em."

"Lan Đình Phương, anh thật khả nghi." Ánh mắt Liên Hảo nhìn về phía trước, lạnh lùng nói: "Việc anh trợ giúp em trai của Thư Tiểu Tiểu, việc anh để cho Thư Tiểu Tiểu tự do ra vào Thanh Nguyên, còn có, việc Thư Tiểu Tiểu trở thành nhân viên của công ty anh anh cũng chưa từng nói với em một câu lại càng khả nghi hơn nữa."

"Đình Phương." Liên Hảo siết chặt bàn tay: "Có phải anh và Thư Tiểu Tiểu từng có gì với nhau rồi không?"

Lan Đình Phương đánh tay lái, xe dừng lại ở bên đường, anh thở dài một hơi, chồm người qua, ôm ấp cô: "Liên Hảo, anh và Thư Tiểu Tiểu không có gì cả, em đừng nghi ngờ anh nữa, nhé? Anh không muốn nói dối em, nhưng xin em hãy nhớ là, phải tin tưởng anh, có được không em?"

Mái tóc mềm mại của anh áp vào gương mặt cô, và sự mềm mại này dường như lan đến tận đáy lòng Liên Hảo. Người đàn ông này, là người mà cô muốn nắm tay cùng nhau vượt qua phần còn lại của cuộc đời, trên thế giới này cô không tin anh thì còn có thể tin được ai?

Liên Hảo ôm eo anh, gật đầu.

"Về sau, anh không được quá thân cận với Thư Tiểu Tiểu. Cô ta là người tâm địa bất lương, cẩn thận cô ta làm hư anh."

Lan Đình Phương nhin cười: "Tuân mệnh, nữ vương bề hạ, còn có gì muốn phân phó tiểu nhân nữa không?"

"Mấy ngày nay có nhớ em không đó?"

"Nhớ, mong nhớ cả ngày lẫn đêm."

"Vậy có nhớ Tiểu Long không?"

"Nhớ, ngày nhớ đêm mơ."

"Vậy nhớ em nhiều hơn hay nhớ Tiểu Long nhiều hơn?"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Trước khi nhớ, sau khi quên(11)

Vào một ngày cuối tuần đẹp trời đầu mùa đông, Lan Đình Phương đưa Liên Hảo đến một buổi tiệc của câu lạc bộ du thuyền. Hàng năm vào mùa này sẽ có gió mùa trên biển, thời tiết như thế bọn họ sẽ lựa chọn đến Tây Thái Bình Dương, lặn xuống đáy biển bắt tôm hùm. Nghe nói tôm hùm mùa này là ngon nhất.

Có rất ít người trên thế giới này vừa sinh ra đã được đóng cho mình một con dấu. Tuổi thơ của họ làm bạn với một đồng lớn sách giáo khoa, được đào tạo đủ loại ngôn ngữ từ khi còn nhỏ, được gửi đến các tổ chức chuyên nghiệp để tu luyện. Khi học đại học, họ cũng tự lập như tất cả các lưu học sinh có hoàn cảnh gia đình khó khăn khác. Sau khi tốt nghiệp đại học, họ cầm số tiền tài trợ ít ỏi từ gia tộc bắt đầu tạo ra những đồng tiền đầu tiên của mình. Nhóm rất nhỏ này được gọi là thế hệ doanh nhân thứ hai, hoàn toàn khác với thế hệ phú nhị đại. Họ chăm chỉ, tự tin, có quyết đoán, bí ẩn và rất hiếm khi xuất hiện trên một số tạp chí giải trí. Một khi mặc vào chính trang, họ chính là nhà in tiền giấy, bỏ đi chính trang, họ là những người biết tận hưởng cuộc sống hơn bất kỳ ai khác.

Dưới sự dẫn dắt của Lan Đình Phương, Liên Hảo gặp được một nhóm người như vậy, khoảng bảy tám người, rất trẻ, ăn mặc thời thượng, và mang theo những cô bạn gái quyền rũ gọi cảm của họ.

Nhìn thấy Lan Đình Phương và Liên Hảo, những người đó liền bắt đầu huyết sáo, bởi vì đây là lần đầu tiên Lan Đình Phương lộ diện bạn gái của mình. Lan Đình Phương thoải mái ôm Liên Hảo trong lòng, cong môi cười: "Em dâu của mọi người."

Trong số những người này, Lan Đình Phương nhỏ tuổi nhất. Liên Hảo nghe được bọn họ gọi Lan Đình Phương là lão yêu, trong đó có một người nhìn Lan Đình Phương nhưu này, chế nhạo, hóa ra là người Australia trước kia đã gặp.

Trong số những người này, có một người đến từ Thượng Hải, một người đến từ Singapore, một người đến từ Saudi, hai người đến từ Hongkong, hai người còn lại đều đến từ Tây Âu. Mặc dù đến từ các quốc gia có nền văn hóa khác nhau, nhưng họ lại rất hợp nhau vì đều có chung một đề tài. Hơn nữa lại còn đang lênh đênh giữa đại dương, bầu không khí lúc này rất hài hòa.

Lúc chạng vạng, bọn họ đem du thuyền cập bến ở cảng Palau. Dưới sự dẫn dắt của vài người dân bản xứ quen thuộc với kỹ năng bơi lội, họ mặc áo lặn, xuống đáy biển bắt tôm hùm. Lan Đình Phương là người duy nhất không xuống nước, anh ở trên boong tàu cùng với Liên Hào. Liên Hào đang đọc sách và nghe nhạc, anh thì ở một bên thoa tinh dầu cho cô, sau đó bắt đầu mát xa giúp cô thư giãn.

"Chính là nơi đó, đổi vị trí đi." Liên Hào thoải mái đến nỗi ngay cả sách cũng không đọc nữa, cô lười biếng ra lệnh, híp nửa mắt, và bắt giác phát hiện ra rằng, những người phụ nữ xinh đẹp và gợi cảm trên boong tàu đang nhìn mình với ánh mắt ghen tị, đặc biệt là người đẹp Latin, người gần đây đang rất nổi tiếng, là hoa hậu Mỹ Latin năm nay. Trong cuộc thi kéo dài ba tháng, cô ta đã dùng khuôn mặt thiên sứ cùng thân hình ma quỷ của mình, cuối cùng vinh dự được tổng thống Venezuela tự mình trao vương miện.

Nghe nói có rất nhiều ngôi sao, cầu thủ phải quỳ dưới váy của cô ta, và cô ta là bạn gái của người Saudi.

Liên Hào cũng thật không biết phải làm sao với người đẹp Latin này, người phụ nữ này không một chút che giấu nhìn trộm người đàn ông của cô, mỗi lần gặp Lan Đình Phương cô ta liền không ngừng phóng điện, lúc giữa trưa cô ta thậm chí còn không kiêng kỵ nhờ Lan Đình Phương thoa kem chống nắng cho mình. Hoàn hảo, người đàn ông của cô là loại người không hiểu phong tình, vì vậy anh đã dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn người đẹp Latin này và nói: "Cô không hiểu tiếng anh sao? Cứ xem theo hướng dẫn trên đó mà làm."

Mà đa phần thì, những người đẹp đều rất hay hiểu nhầm, cái không có được thì lại càng muốn có cho bằng được. Sau sự kiện kem chống nắng, người đẹp Latin này liền xem Lan Đình Phương là mục tiêu cần phải hạ gục của mình. Cô ta ở trước mặt anh làm đủ trò, cố tình xoay người lộ ngực, duỗi chân, khoe hông và vòng eo mềm mại. Đáng tiếc là cho đến lúc này, Lan Đình Phương vẫn không hề bị lay động.

Hiện tại, người đẹp Latin này đã dần mất hết tự tin. Liên Hào quyết định khiến cho cô ta càng không tự tin hơn nữa. Cô ngồi dậy, câu lấy cổ Lan Đình Phương, đầu lười ở trên môi anh nhẹ nhàng liếm một cái, ngay lập tức, môi cô bị anh nuốt vào. Sau một màn diễn xuất nóng bỏng, Lan Đình Phương ôm lấy Liên Hào, cùng cô diễn vở "Người đẹp và quái vật", vô cùng khoa trương ôm cô bước qua nhóm người đẹp kia.

Ánh mắt Liên Hào đảo qua nhìn người đẹp Latin kia, khanh khách nở nụ cười, thành công thấy được bộ mặt tức giận của cô ta.

Lan Đình Phương ôm Liên Hào về phòng, vừa đặt cô lên giường thì đã muốn động tay động chân. Liên Hào chặn anh lại, một lần nữa kéo khóa quần anh lên: "Được rồi, không cần diễn nữa đâu, cưng à."

"Lúc đầu thật sự là phối hợp diễn với em, nhưng cuối cùng lại thành ra diễn giả thành thật rồi." Lan Đình Phương cực kỳ lưu manh, anh kéo tay Liên Hào đặt lên nơi đã thức tỉnh của mình, vô cùng tội nghiệp nói: "Không tin thì, Liên Hào, em sờ thử đi."

Bàn tay Liên Hào an ủi vỗ vỗ nó: "Đình Phương, em đói."

Thoáng chốc, ánh mắt Lan Đình Phương sáng ngời, anh đè Liên Hào xuống giường: "Quá khéo, Liên Hào, anh cũng đói."

Vừa nói xong ột bị đập một cái, bàn tay của cô chụp ở trên đầu anh: "Lan Đình Phương, em là -- đói bụng -- đói bụng đó ----- là đói bụng chứ không phải là đói như trong tưởng tượng của anh."

Bàn tay Lan Đình Phương vẫn còn đang nắm ngực của Liên Hào, anh bóp nhẹ, dụ dỗ: "Liên Hào, em để cho anh ăn no trước rồi anh sẽ mang em đi ăn đại tiệc có được không, hửm?"

"Ăn xong đại tiệc sẽ cho anh ăn no." Liên Hào lừa anh, cô vô cùng thích Lan Đình Phương của những lúc như thế này, một Lan Đình Phương luôn vì Cô Liên Hào ý loạn tình mê. Đôi môi cô ghé sát vào vành tai anh: "Đình Phương, sau khi ăn xong đại tiệc thì em mới có sức, đêm rất dài, anh muốn mấy lần cũng được, hửm? Anh yêu, em sẽ cho anh biết như thế nào gọi là dục tiên dục tử, còn có đủ loại hình phục vụ VTP."

"Muốn mấy lần cũng đều được?" Lan Đình Phương nuốt nước miếng.

"Muốn mấy lần cũng đều được!"

"Dục tiên dục tử?"

"Ừm! Dục tiên dục tử!"

"Đủ loại phục vụ VTP?"

"Ừm! Đủ loại phục vụ VTP!"

"Được, chúng ta lập tức đi ăn đại tiệc."

Vì có lời hứa hẹn này, tối nay Lan Đình Phương luôn làm cho Liên Hào phải dờ khóc dờ cười. Khi màn đêm vừa buông xuống, bọn họ ngồi trên du thuyền của người Saudi. Đây là du thuyền mới nhất thị trường vừa mới nhập về năm nay, và là một trong những du thuyền có vận tốc nhanh nhất, bên trong còn có bể bơi loại nhỏ, và đủ loại các thiết bị hiện đại cần thiết.

Bọn họ đem du thuyền chạy đến giữa biển, đầu bếp được mời đến đem tôm hùm và một số hải sản mà bọn họ bắt được chế biến thành những món ăn vô cùng ngon miệng.

Trước ánh mắt ái muội của tất cả mọi người, Lan Đình Phương không hề có kỳ liên tiếp ăn hào sống, anh còn giống trống khua chiêng đem một số hào đã qua chế biến đặt ở trên đĩa của Liên Hào, khiến cho Liên Hào chỉ muốn tìm một cái túi để chui vào. Hành động này của Lan Đình Phương hiển nhiên là chọc giận người đẹp Latin, đến mức cô ta phải mất bình tĩnh ngay trước mặt người bạn trai Saudi của mình.

Sau bữa tối, bọn họ chuẩn bị một tiệc nướng bên cạnh bể bơi trên du thuyền, người Saudi không biết gọi từ đâu đến hai người thanh niên Palau chơi trống. Tiếng trống của họ rất cuốn hút, nhưng, toàn bộ tâm trí Lan Đình Phương không hề đặt ở nơi này. Anh bất chợt ghé vào tai Liên Hào nhỏ giọng nhắc nhở cô về lời hứa phục vụ VTP trước đó, nhưng hành vi lúc dùng bữa của Lan Đình Phương quả thật đã khiến Liên Hào mất hết mặt mũi, lúc này, cô dửng dưng như không nghe thấy.

Khi màn đêm càng lúc càng tối dần, lúc Liên Hào phục hồi lại tinh thần thì mới phát hiện không biết từ khi nào, Lan Đình Phương đã không còn ở bên cạnh cô nữa. Cô nhìn lại những người khác trong bóng đêm, họ đã không còn tâm trí để bận tâm đến tiếng trống của hai thanh niên kia nữa, mà thay vào đó, họ đang cùng nhả hơi của mình quấn lấy nhau.

Liên Hào rời khỏi bể bơi, vừa đi vừa không nhịn được cười, có vẻ như, Lan Đình Phương vì bị cô kỳ kèo chậm chạp không chịu phục vụ VTP nên sinh ra hờn dỗi, cái người này nhìn có vẻ lợi hại vậy thôi chứ thật ra tính tình trẻ con không ai bì kịp.

Liên Hào đi lên lầu hai, định trở về phòng của bọn họ. Ở cầu thang phòng điều khiển, Liên Hào nghe được giọng nói của người đàn ông của mình, anh nói bằng tiếng Anh, giọng có hơi cuốn lưỡi, rất cuốn hút.

Liên Hào ôm lấy cánh tay tựa vào một bên, giật khોક miệng, trong lòng thầm đoán không biết Lan Đình Phương sẽ khiến cho người đẹp Latin này ném mìn đau khổ gì.

Giọng nói của người đẹp Latin cũng khá hay, cũng gọi cảm giống như cơ thể cô ta vậy. Cô ta đã dùng giọng nói gợi cảm này để thốt ra những lời nói hoa mĩ đắm nước mắt trên sân khấu, khiến cho những người còn lại dù thua cuộc cũng phải dành những lời chúc phúc có cánh khi cô ta giành được vương miện.

Người đẹp chiêm một điếu thuốc, nhìn về phía biển, tư thế cô ta rất đẹp, đặc biệt lúc này gió biển nổi lên, thổi bay mái tóc màu vàng cùng với chiếc váy gần như trong suốt của cô ta.

Người đẹp dùng ngôn ngữ tay chân bắt đầu mời gọi, cô ta cúi đầu, ngón tay thon dài vuốt dọc theo hàng nút áo sơ mi của Lan Đình Phương, luồn chân vào giữa hai chân anh, vịn vẹo. Dùng đôi môi gợi cảm của mình, nói: "Ngoại trừ cô ta, anh không hiểu kỳ về những người phụ nữ khác bên ngoài sao? Baby, em sẽ cho anh một bất ngờ lớn. Bọn đàn ông đều nói với em rằng em khiến họ vô cùng bất ngờ."

Sau đó, người đẹp đã nghe được một đoạn như thế này:

"Nếu cô còn tiếp tục động tay động chân, tôi liền ném cô xuống biển làm mồi cho cá. Có lẽ, những con cá đó sẽ xem cô là một điều bất ngờ lớn, bởi vì thức ăn này quá ngon miệng."

Người đẹp cười khanh khách, cô ta liều mạng ưỡn bộ ngực về phía Lan Đình Phương, còn biến thái nói: "Em thích, em rất thích, em thích anh dùng từ "Ngon miệng" để hình dung về em."

Cả một đêm Lan Đình Phương bởi vì Cố Liên Hào chậm chạp không thực hiện lời hứa phục vụ VTP mà vô cùng nóng nảy, người phụ nữ này lại không sợ chết tìm đến thời bùng ngọn lửa trong lòng anh lên, anh nâng tay, đẩy cô ta ra, đè cô ta lên lan can của du thuyền.

Liên Hào che miệng lại, không dám cười ra tiếng, người đàn ông của cô nói một tràn như vậy chắc là đã khiến cho người phụ nữ kia hoảng hồn rồi.

"Này! Nếu cô còn tiếp tục quấy rầy tôi một lần nữa, tôi thật sự sẽ đem cô ném xuống biển làm mồi cho cá. Ném cô xuống biển cũng chỉ đơn giản là một cái nhấc tay của tôi mà thôi, hơn nữa tôi cũng sẽ không cần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, nơi này là vùng biển quốc tế, sẽ không có người truy cứu. Nếu may mắn có lẽ cô sẽ không bị cá ăn cũng không chừng, mà thay vào đó cơ thể cô sau khi bị ngâm lâu ngày trong nước sẽ trương lên và trôi vào một quốc gia nào đó gần đây, và những người dân của quốc gia này cũng sẽ tùy tiện tìm một chỗ nào đó chôn cất cho cô, sau đó đi báo cáo kết quả công tác. Quốc gia kia rất nghèo, bọn họ tuyệt đối sẽ không lãng phí tiền của để truy tìm hung thủ cho cô đâu. Vì vậy, nếu biết thức thời thì tốt nhất đừng có chọc tôi điên lên."

Sau khi nói xong những lời này anh hung hăng phun một ngụm nước bọt xuống biển, sau đó buông cô ta ra.

Lúc này, người đẹp mới nhận ra rằng mình đã thật sự chọc giận người đàn ông Trung Quốc này, cô ta ôm lấy cổ họng của mình, nơi đó vẫn còn đang vô cùng đau đớn.

Lan Đình Phương vừa bước ra khỏi đó thì bất ngờ bị một đôi tay kéo lấy, và rồi một hơi thở quen thuộc phả vào mặt anh. Trong bóng tối, cảm xúc quen thuộc này vô cùng dễ nhận biết. Chỉ còn vài chục bước nữa là đến phòng của bọn họ, nhưng lúc này đây, vài chục bước kia đối với bọn họ mà nói lại quá mức xa xôi. Bàn tay anh tiến vào quần áo của cô, tay cô cũng vói vào trong quần áo của anh, anh cắn cô, cô cắn ngược lại anh, tay anh chạm vào nơi mẫn cảm nhất của cô, tay cô cũng chạm vào nơi mẫn cảm nhất của anh.

Trên hành lang, tiếng thở dồn dập của bọn họ hòa vào cùng với tiếng sóng biển.

Lung Lan Đình Phương dựa vào tường, Liên Hảo giống như một con chuột túi, bám trên người anh.

"Đình Phương, em thích anh không hiểu phong tình."

"Đình Phương, tư thế anh phun nước miếng cực kỳ đẹp trai."

"Đình Phương, em muốn anh, ngay bây giờ."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Trước khi nhớ, sau khi quên(12)

Sau khi Liên Hảo nói xong câu "Đình Phương, em muốn anh", anh liền tiến vào bên trong cô. Ở lối đi trước phòng, Liên Hảo mặc chiếc váy hoa đặc trưng của những cô gái địa phương Palau, quần lót đã bị Lan Đình Phương kéo xuống, lúc này đang ở trong túi quần của anh.

Người đàn ông này dường như đối với phương diện này sinh ra nghiện. Đề cô vào tường, anh hung hăng va chạm, không cho phép cô có một chút phản tâm nào: "Đang nghĩ cái gì?"

Liên Hảo ôm bờ vai của anh, thừa nhận anh thô bạo, giọng nói như vỡ ra: "Đang... Suy nghĩ về Clinton..."

"Clinton???? Nghĩ về lão già người Mỹ đó???? Có Liên Hảo, em dám???" Lan Đình Phương cơ hồ muốn nghiền nát cô ra.

"Không... Dám! Đình Phương, em... Nhẹ chút, nhẹ chút..." Liên Hảo hít vào: "Em... Em chỉ đang nghĩ... Liệu có một ngày nào đó, khi anh đang họp, có khi nào thay vì lấy khăn tay anh lại lấy từ túi quần ra nội y của phụ nữ hay không?..."

Chuyển động của Lan Đình Phương chậm lại một chút, anh hà hơi ở bên tai cô: "Điều này cũng không chắc lắm."

Những con hào trong bữa tối đã phát huy hết toàn bộ uy lực của nó, bọn họ từ lối đi dây dưa về đến tận phòng, ở trên chiếc giường đôi rộng lớn, khi đã đến khoảnh khắc cực hạn, Liên Hảo không khỏi hết lần này đến lần khác hết lên. Đêm nay, dưới sự dụ dỗ và đe dọa của Lan Đình Phương, Liên Hảo đã tiến hành phục vụ VTP với quy mô lớn cho anh, còn khiến cho người đàn ông này biết cái gì gọi là dục tiên dục tử.

Có một màn như thế này, Lan Đình Phương nằm ở trên giường, tay khăn trương không biết nên đặt ở nơi nào, bàn tay của Liên Hảo như mèo con vuốt từ đùi lên trên, môi dừng ở hai điểm trên ngực anh, nhẹ nhàng liếm, sau đó, ấn bình bất động, khiến cho Lan Đình Phương phải lên tiếng cầu xin, giọng nói như vỡ vụn: "Liên.. Hảo, tiếp tục đi."

"Đình Phương, gọi em là nữ vương."

"Nữ vương."

"Đình Phương, gọi em là công chúa."

"Công chúa."

"Đình Phương, kêu ân nhân cứu mạng đi."

"Cứu... Ân nhân cứu mạng."

"Đình Phương, gọi em là chị."

"Chị..."

"Đình Phương..."

Lan Đình Phương không tiếp tục để cho Liên Hảo tra tấn mình nữa, anh trở mình đè Liên Hảo ở bên dưới, thở hổn hển nói: "Có Liên Hảo, bây giờ em muốn anh gọi em là mẹ anh cũng sẽ gọi."

"Đình Phương, anh... Biến thái.. Đại.. Biến thái.."

Chiếc giường cao nửa mét lại truyền đến từng âm thanh có tiết tấu, cùng với âm thanh giao hoan của nam và nữ.

Suốt cả một đêm cuồng hoan khiến cho cô vô cùng mệt mỏi, khi một đám người kéo nhau đi xem người Palau đấu bóng chày, Liên Hảo nép ở trong lòng Lan Đình Phương ngủ. Có tình, Lan Đình Phương còn vẽ rằn thêm chân giải thích: "Tôi hôm qua cô ấy quá mệt."

Về phần người đẹp Latin kia, mỗi khi nhìn thấy Lan Đình Phương, cô ta tựa như gặp phải quỷ.

Xem đầu bóng chày xong thì trời cũng đã về chiều, sau khi bọn họ dùng bữa trong một nhà hàng, từng đôi từng đôi tách nhau ra. Lan Đình Phương mang theo Liên Hào thuê một hướng dẫn viên du lịch địa phương đưa họ đến chợ đồ cũ ở Palau. Palau là một quốc đảo nằm ở phía Tây Thái Bình Dương, luôn lấy ngư nghiệp, nông nghiệp là nguồn phát triển kinh tế chính. Trong những năm gần đây, chính quyền địa phương mới bắt đầu tập trung vào phát triển ngành du lịch.

Dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn viên du lịch, bọn họ đi đến một cảng cá nhỏ cách thủ đô Palau không xa. Liên Hào còn hưng trí bưng bưng cầm máy quay kỹ thuật số ghi lại mọi thứ suốt dọc đường đi. Do sự phát triển muộn của ngành du lịch Palau, cùng với ảnh hưởng của địa hình, mặc dù núi và sông ở nơi này rất đẹp, nhưng vẫn có rất ít khách du lịch đến đây, vì vậy mà nơi này vẫn còn bảo trì được mảng sinh thái tự nhiên và phong tục tập quán ban đầu.

Những đứa trẻ đang chào bán cho bọn họ những sợi dây chuyền thủ công được làm bằng vỏ sò và thảo mộc, những người phụ nữ bôi thuốc mỡ phòng bệnh tự chế ngồi ở dưới mái che đang làm sạch lưới đánh cá, một cụ bà nếp mặt nhăn nhoe đang rao bán trà thảo dược của nhà mình.

Suốt cả một buổi chiều, Liên Hào chơi vô cùng vui vẻ và thoải mái. Ở chợ, Liên Hào còn tìm được một vài món đồ thú vị, thứ mà cô thích nhất chính là vỏ ốc biển lớn khi để sát vào tai sẽ nghe được âm thanh, cô nghĩ rằng Tiểu Long nhất định sẽ thích.

Gần tối, bọn họ dùng bữa trong một nhà hàng, và hợp bàn lại cùng với một cặp đôi đến từ đảo Guam. Cặp đôi này vô cùng phấn khích kể về mục đích mà họ đến đây. Nghe nói ở nơi này có một bà lão Maca, nếu nam nữ yêu nhau nhận được lời chúc phúc của bà ấy thì cả đời đều sẽ hạnh phúc mỹ mãn, bạch đầu giai lão. Vì thế, rất nhiều người có lòng kiên nhẫn không ngại ngàn dặm xa xôi tìm đến đội ở bên ngoài nhà của bà ấy, chờ được bà ấy chúc phúc.

Tối đến, Lan Đình Phương và Liên Hào ngủ lại tại một thuyền khách sạn gần bờ biển.

Kết thúc một màn hoan ái cuồng nhiệt, Lan Đình Phương dựa vào thùng tắm bằng gỗ thư giãn, Liên Hào nghiêng đầu tựa vào vai anh, mê mẩn nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên mặt nước trong thùng gỗ là những cánh hoa hồng đỏ điểm lẹ, trên bầu trời ngoài cửa sổ là những ngôi sao to như hạt đậu, trong vất tựa như cái chớp mắt tinh nghịch của những đứa trẻ con, bên ngoài khách sạn là tiếng thủy triều đang lên, và hết thảy mọi thứ đều yên tĩnh ngoài tiếng đối thoại giữa đại dương và gió đêm.

"Em thích những khoảnh khắc như thế này." Liên Hào thoải mái nhắm hai mắt lại: "Đình Phương, dường như em có thể nghe thấy được hàng ngàn con cá heo đang nhảy nhót trên mặt biển ngoài kia, chúng đang phát ra âm thanh, nhưng mà, hình như có một chú cá heo nhỏ màu trắng bởi vì còn quá nhỏ, nhảy không đủ cao nên cứ bị cá heo mẹ cầu nhàu mãi!"

"Cá heo mẹ trêu chọc cá heo con, không được rồi, con yêu, vì con quá lười và quá béo cho nên mới nhảy không cao được." Lan Đình Phương nhẹ nhàng vuốt ve thái dương Liên Hào.

Liên Hào mỉm cười, lại nghiêng tai cẩn thận lắng nghe.

"Đình Phương," Liên Hào đặt một cánh hoa hồng màu đỏ lên ngực Lan Đình Phương: "Nơi này thật tốt, khiến cho người ta cảm thấy thật yên bình."

"Vậy thì, về sau hàng năm nếu em muốn đến, anh sẽ cùng em đến đây ở vài ngày."

Liên Hào gật đầu, lại cầm một cánh hoa nhỏ dán lên giữa trán Lan Đình Phương, bất giác, Liên Hào như bị thôi miên, Lan Đình Phương của lúc này dường như muốn hút hồn người khác. Chân mày anh không đậm nhưng hình dạng lại vô cùng đẹp, tựa như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, lông mi dài và cong, dường như chỉ trong nháy mắt nó có thể hóa thành một chiếc lông vũ bay vào lòng người, đôi mắt nheo nheo lười biếng.

Những cánh hoa hồng màu đỏ kia dường như càng khiến cho anh trông có vẻ quyến rũ hơn.

"Đình Phương, hình như anh lại mê hoặc em rồi." Liên Hào nói.

Khóe miệng Lan Đình Phương giãn ra, đẹp như một chùm pháo hoa tỏa sáng. Ngay lập tức, anh áp Liên Hào dưới thân mình, mỉm cười tuyệt đẹp: "Sao hả, Cố Liên Hào, trước kia anh không có làm em mê hoặc?"

Liên Hào vội vàng lắc đầu, cảm thấy bản thân dường như bỗng chốc lại quay trở về những năm mười bảy mười tám tuổi, bộ dạng ngây ngô, đầu óc có chút thiếu đường khí, nói chuyện không trôi chảy.

Ôm lấy cổ anh, Liên Hào thở dài: "Đình Phương, em nghĩ nếu như anh lại tiếp tục mê hoặc em, em cảm thấy mình sẽ chết. Rất kỳ quái đúng không? Em cảm thấy anh giống như là một loại mùi hương có thể sánh cùng độc dược."

Lan Đình Phương nằm ở trên người Liên Hào, nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt mơ màng, không biết là hơi nước hay là nước mắt.

"Cố Liên Hào, có lẽ em còn không biết, thật ra đối với anh, em đã là một loại độc dược chết người."

Anh hôn cô, dưới ánh sao, dưới âm thanh của những chú cá heo đang nhảy nhót ngoài biển rộng.

Liên Hào áp sát vào người Lan Đình Phương, dùng ngón tay trêu đùa lông mi anh: "Đình Phương, nói cho em nghe một chút cảm nhận của anh đi, em

muốn nghe."

"Em muốn anh nói gì? Và em muốn nghe những gì? Nữ vương?"

"Vậy thì nói lý do mà anh yêu em đi." Giống như tất cả những người phụ nữ khác, muốn biết lý do vì sao những người đàn ông lại yêu mình. Thời tiết của ngày hôm đó, khí hậu hôm đó, nhiệt độ không khí hôm đó, bầu trời hôm đó, những đám mây hôm đó, quần áo mà họ mặc hôm đó, kiểu dáng và màu sắc có đẹp hay không, biểu hiện có dịu dàng đáng yêu hay không.

"Để anh suy nghĩ lại đã..." Lan Đình Phuong vỗ trán, bộ dạng suy tư: "Thật ra, cụ thể như thế nào thì anh cũng đã không còn nhớ rõ nữa, chỉ là, sau khi em rời đi anh cuối cùng cũng nhớ đến em. Thời gian dần trôi qua, khi đối mặt với hết thảy mọi thứ có liên quan đến em, bàn chải đánh răng, dép lê, cái ly cái tách... thì cái loại nhớ và đau đớn này bắt đầu trôi dạt. Sau đó, mỗi ngày khi tỉnh dậy, tâm trí anh bắt đầu trống rỗng, dần dần chết lặng, loại tình huống này kéo dài cho đến một ngày kia, giọng nói của em đột nhiên vang lên ở trong hành lang. Vì thế, mọi cảm quan của anh bắt đầu sinh động hẳn lên. Khoảnh khắc đó, một người đàn ông luôn oán trách vận mệnh như anh lại bắt đầu hèn mọn cảm ơn vận mệnh. Bởi vì trong giây phút đó, vận mệnh đã an bài cho chúng ta gặp lại nhau."

Mọi vật khi đó dường như đều bất động, nước biển không chảy, gió biển ngừng thổi, những chú cá heo trên mặt biển cũng không còn nhảy nhót nữa.

"Sao vậy em?" Lan Đình Phuong ngồi dậy.

Sau khi Liên Hào nghe xong những lời mà anh nói thì vẫn cứ luôn một mực cúi đầu, cũng không nhúc nhích, anh nâng mặt cô lên, nhìn thấy cô nước mắt chảy dài.

"Sao vậy, Liên Hào?" Lan Đình Phuong hoảng hốt: "Có phải lời nói của anh còn chưa đủ khiến em hài lòng? Nếu không thì, em định ra một cái tiêu chuẩn để cho anh nói đi!"

Liên Hào nhủ mảy, xong lại ngây ngô cười, lau nước mắt, sau đó, ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào lòng anh, ngón tay nghịch ở trên ngực anh.

"Đồ ngốc, anh không biết sao? Phụ nữ có đôi khi bởi vì quá mức hạnh phúc mà rơi nước mắt."

"Vậy, em bây giờ là vì quá mức hạnh phúc sao?"

"Vâng! Em nghĩ vậy."

Đêm đó, Liên Hào và Lan Đình Phuong ôm nhau dựa vào trong thùng gỗ, dường như, Liên Hào cứ liên miên mãi mãi nói rất nhiều, nói mãi nói mãi cho đến khi ngủ thiếp đi, mơ mơ màng màng tỉnh lại, dường như cô nghe thấy Lan Đình Phuong đang nói xin lỗi mình, dường như anh còn nhắc đến Anh Hùng, dường như anh không chỉ một lần nói: "Xin lỗi em, Liên Hào."

Sáng hôm sau tỉnh dậy, lại không thấy Lan Đình Phuong ở bên cạnh, Liên Hào buồn bực ra khỏi phòng, bà chủ khách sạn nói với Liên Hào, trời vừa sáng thì người đàn ông xinh đẹp đi cùng cô đã đến hỏi bà địa chỉ của bà lão Maca kia.

Liên Hào đứng ở một bên lẳng lặng nhìn, nhìn người đàn ông của mình chấp tay quỳ ở trước mặt một bà lão gần một trăm tuổi. Bà lão đặt một chiếc vòng pha lê lên trên đỉnh đầu của Lan Đình Phuong, bàn tay đặt lên chiếc vòng pha lê ấy và hát một bài ca dao có ca từ cổ xưa, tiếng ca rất yên bình và tĩnh lặng, hình như là thiên ngữ.

Tiếng ca dừng lại, bà lão đem chiếc vòng pha lê trên đỉnh đầu anh thu về cổ tay mình, ánh mắt di chuyển nhìn về phía Liên Hào, sau đó, mỉm cười, người đàn ông từ trên đất đứng dậy nhìn theo ánh mắt của bà lão, cũng mỉm cười, chỉ là nụ cười này có một chút bối rối và ngượng ngùng.

Anh đi về phía Liên Hào, nắm tay cô, có chút ngại ngùng giải thích: "Hôm nay anh dậy sớm liền bắt tri bắt giác đi đến nơi này, kết quả lại thành như vậy."

Ngày đó, bà lão Maca nói với Liên Hào, thật ra bà ấy không có bất kỳ thần lực nào cả, bà ấy chỉ dùng kinh nghiệm của chính mình để đánh giá nội tâm của một người mà thôi.

Chỉ có những người kiên định cuối cùng mới có thể có được nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Trước khi nhớ, sau khi quên(13)

Thời điểm khi Tiểu Long biết gọi "Ba ba" là ở giữa mùa đông, lúc ấy là giữa trưa, khi Lan Đình Phuong tan tằm về nhà và ôm bé, ánh mắt đen tròn như quả nho của bé cứ xoay tròn xoay tròn, cánh tay núc ních vùng lên, đập vào gò má Lan Đình Phuong, cho anh một cái tát tay, sau đó liền há miệng nói: "Ba ba".

Tiếng thứ nhất là "Bá bá", dưới sự cổ vũ của chị Nguyệt và Liên Hào, tiếng thứ hai vẫn là "Bá bá", sau tiếng thứ ba mới là "Ba ba".

Lan Đình Phương, người đàn ông này vậy mà ôm Tiểu Long đặt ở trên bờ vai mình, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mập mạp của bé chạy khắp nhà như một con chim sẻ, còn chạy lên chạy xuống cầu thang.

"Cố Liên Hào, em có nghe không? Tiểu Long gọi anh là ba ba."

"Chị Nguyệt, chị có nghe không? Tiểu Long gọi tôi là ba ba."

"Ca Ca, con có nghe không? Tiểu Long của chúng ta gọi ba là ba ba."

Vào lúc đó, câu nói đã đến cửa miệng của Liên Hào lại bị cô kiềm chế nuốt xuống.

Cô không dám nói cho Lan Đình Phương biết về bí mật kia, Nguyên Anh Hùng là một tên rất keo kiệt, có lẽ vì anh biết rằng cô đã lao vào vòng tay của một người đàn ông khác ngay sau khi anh rời đi, nên anh giận dữ, không muốn bước vào giấc mơ của cô.

Liên Hào chưa lần nào mơ thấy Nguyên Anh Hùng.

Thật sự một lần cũng không có.

Vào một đêm mùa đông, Liên Hào và Lan Đình Phương làm tổ ở trong phòng ngủ.

Gần đây Liên Hào cảm thấy bản thân mình bị Lan Đình Phương kiểm soát đến nỗi có xu thế trở nên lười biếng. Chẳng hạn như buổi sáng cô muốn đi chạy bộ, tên kia sẽ nói: "Cô Liên Hào, bên ngoài rất lạnh, mà trong lòng anh thì rất ấm."

Khi cô nhận bản thảo từ toà soạn của Kha Oánh, anh sẽ nói: "Tiểu Long bây giờ còn nhỏ, nếu em nhận bản thảo của Kha Oánh thì nói không chừng con bé sẽ quên luôn khuôn mặt này của em, đây là thời điểm con bé bắt đầu biết nhận thức."

Khi cô cảm bản giới thiệu ngắn gọn về học viện truyền thông, anh sẽ nói: "Chờ thêm một chút đi, đợi đến xuân về hoa nở mới là thời gian thích hợp nhất."

Khi cô gắn bó với Tiểu Long để bồi dưỡng tình cảm với bé, anh sẽ nói: "Tình cảm mẹ con phải được bồi dưỡng một cách tự nhiên, nếu không sẽ làm hư con."

Kết quả là, những đêm mùa đông này, chỉ có làm ấm giường cho anh mới là hành động chính xác nhất.

Liên Hào vừa gối đầu lên bụng Lan Đình Phương, vừa cảm điều khiển từ xa đổi kênh. Lan Đình Phương đang cảm máy tính bảng duyệt trang web. Vài tháng trước, báo cáo quý đầu tiên của Truyền thông Á Thái sau khi sửa đổi đã cho thấy các chỉ số lượt xem đang có xu hướng tăng dần.

Không ngoài ý muốn, trên kênh thời sự lúc 10:30 Liên Hào lại nhìn thấy Thư Tiểu Tiểu. Cũng không biết vì sao lại như thế này, có lẽ bởi vì Thư Tiểu Tiểu có khuôn mặt xinh xắn hơn nữa còn biết cách trang điểm nên đã nghiễm nhiên trở thành một nét riêng của chương trình thời sự buổi tối 10:30. Thư Tiểu Tiểu là do một nhân viên cấp cao bí mật của Truyền thông Á Thái đào tạo ra, sau một tháng huấn luyện và một tháng thực hành, hiện tại cô ta đã là cái tên rất quen thuộc. Nghe nói kể từ khi Thư Tiểu Tiểu dẫn chương trình lúc 10:30 thì chương trình này đã trở thành chương trình có lượt xem đứng đầu.

Lương tâm nói với Liên Hào rằng, giọng nói của Thư Tiểu Tiểu rất dễ nghe và rõ ràng, hơn nữa khuôn mặt tròn trịa xinh xắn này rất được lòng của người xem, nhưng cho dù có nhìn thế nào đi nữa thì Liên Hào cũng đều cảm thấy không thoải mái, chỉ cần nghĩ đến việc logo của Truyền thông Á Thái cùng gắn liền với cô ta, Liên Hào liền cảm thấy buồn bực.

Liên Hào tắt TV, lấy máy tính bảng trong tay Lan Đình Phương ra: "Đình Phương, mỗi lần em nhìn thấy Thư Tiểu Tiểu thì đều cảm thấy rất khó chịu, hay là, anh đuổi cô ta đi."

Sợ mình quá nặng chủ nghĩa nữ quyền, Liên Hào bồi thêm một câu: "Là đi đâu, đi đâu đi."

"Muốn đi đâu?" Lan Đình Phương hứng thú hỏi.

"Tốt nhất là đưa cô ta đến nơi có thật nhiều muối." Liên Hào suy nghĩ, nói.

Anh nhéo mũi cô: "Cô ta không có phạm sai lầm, ở phương diện dẫn chương trình này cô ta cũng rất có tài. Bên cạnh đó, cô ta còn là một ngôi sao đang nổi mà mọi người xem trọng. Anh không có lý do gì để sa thải và đuổi cô ta đi."

Liên Hào nhủ thầm: "Như vậy không giống với phong cách của anh một chút nào. Lan tiên sinh, ngài chán ghét nhất là những phụ nữ bày mưu tính kế với mình, ngài đừng nói với tôi là ngài không nhìn ra kỹ xảo của Thư Tiểu Tiểu? Chắc phải là anh có nhược điểm gì đó bị cô ta nắm trong tay, bị cô ta lấy ra uy hiếp."

"Đứng, đứng, đứng!" Lan Đình Phương làm ra biểu cảm vô cùng khoa trương: "Anh có nhược điểm bị cô ta nắm trong tay, Cố Liên Hào, anh nói cho em biết, thật ra anh sát thủ liên hoàn lần trốn nhiều năm, là phần tử khủng bố bị các quốc gia truy nã, chiến tranh Afghanistan cũng là do một tay anh bày ra."

Liên Hào liếc mắt xem thường, nhớ tới một việc khác, cô kẹp cổ Lan Đình Phương, hung dữ hỏi: "Lan Đình Phương, nói, có phải nếu như tất cả phụ nữ trên thế giới này đều yêu anh như em, anh cũng sẽ yêu họ hay không?"

Hơn một tuần trước, Liên Hảo gặp được Thư Tiểu Tiểu ở trong một nhà hàng. Cô cùng Kha Oánh và Tú Cẩm nhìn thấy Thư Tiểu Tiểu ở trong toilet, lúc ấy, cô ta đã nói như thế này:

"Nếu cho tôi thời gian mười năm, tôi cũng sẽ làm giống như những việc mà cô đã làm, Lan tiên sinh nhất định cũng sẽ yêu tôi."

Ý tứ có nghĩa là, miễn là sẵn sàng dành thời gian cho anh, ngay cả chó và mèo cũng sẽ được Lan Đình Phương yêu. Liên Hảo thật sự không biết sự tự tin này của cô ta từ đâu mà có.

"Sai rồi." Lan Đình Phương trực tiếp đem những ngón tay cô đặt ở trên môi mình: "Là vì yêu em nên mới cảm thấy những việc em làm có ý nghĩa, nếu những việc này không phải do em làm thì với anh mà nói, nó hoàn toàn không hề có ý nghĩa nào cả."

"Vậy ư... Hoá ra là như vậy, hoá ra chính là như thế này." Liên Hảo ngây ngốc nở nụ cười, ngây ngốc vui vẻ lên, ngây ngốc ý loạn tình mê.

Cô cúi đầu, hôn anh: "Em thích nghe anh nói như vậy, Đình Phương, em yêu anh."

Lời nói của Lan Đình Phương khiến cho sự nhiệt tình của Cố Liên Hảo càng thêm nồng nhiệt hơn. Sau khi nồng nàn qua đi, Liên Hảo mềm nhũn nép vào người Lan Đình Phương, ảo não, ngày mai chị Nguyệt nhất định sẽ lại dùng ánh mắt mờ ám nhìn cô cho mà xem. Phòng của chị Nguyệt ngay tại dưới lầu, cô và Lan Đình Phương lăn lộn trên giường nhất định động tĩnh rất lớn, hơn nữa, cô cũng không biết tiếng rên của mình có lớn quá hay không nữa.

"Sao vậy?" Lan Đình Phương nhin cười.

Cuộc sống của Liên Hảo của anh gần đây rất đơn giản, dường như vì vậy mà ý nghĩ của cô cũng bắt đầu trở nên đơn giản theo, ngẫu nhiên sẽ lộ ra nét ngây thơ của thiếu nữ, vô cùng đáng yêu, giống như lúc này vậy.

Liên Hảo đá đá Lan Đình Phương, cô cũng thật sự không hiểu nổi người đàn ông này vì sao lại có cái loại sở thích như vậy, khi cô kiềm nén không rên lên thì anh nhất định sẽ nghĩ cách làm cho cô phải rên lên, rên không đủ mất hồn thì anh sẽ nghĩ cách để cho cô rên một cách thật mất hồn.

"Đừng lo." Anh an ủi Liên Hảo: "Tai của chị Nguyệt có chút lằng lằng."

Liên Hảo lại cho Lan Đình Phương một đập, mới là lạ, tai của chị Nguyệt vô cùng thính, ngày mai chị ấy nhất định sẽ lại nhìn cô bằng ánh mắt mờ ám.

Dưới sự dụ dỗ của Tô Tứ, Liên Hảo quyết định gia nhập câu lạc bộ leo núi. Cô cảm thấy nếu mình không tìm một việc gì đó để làm thì dưới sự kiểm soát này của Lan Đình Phương, cô nhất định sẽ bị anh làm cho biến thành heo. Ai biết được khi Liên Hảo còn đang phấn khích chuẩn bị điền vào tờ đăng ký thì Lan Đình Phương lại gọi cho Tô Tứ một cuộc điện thoại, sau khi Tô Tứ nghe điện thoại xong thì ngây ngốc nói với Liên Hảo: "Tôi còn không biết leo núi sẽ mang đến di chứng lớn như vậy?"

Ở trong điện thoại, Lan Đình Phương đã nói như thế này: "Nếu năm mươi năm sau Liên Hảo nhà chúng tôi mà xuất hiện chứng viêm khớp, vậy thì xin mời Tô Tứ tiểu thư đến nhà chúng tôi chăm sóc cô ấy." Sau đó anh liệt kê ra liên tiếp một loạt tên các căn bệnh y tế hù cho Tô Tứ sợ chết khiếp, kết quả là, Liên Hảo đã bị câu lạc bộ leo núi này liệt vào sổ đen.

Mỗi ngày trôi qua thảnh thơi cũng sẽ xảy ra một vài chuyện vụn vặt như vậy, và chẳng mấy chốc đã đến cuối năm. Thời điểm cuối năm, Lan Đình Phương nhận được lời mời từ nhà tổ chức tòa nhà viễn thông lớn nhất Quảng Châu, mời anh tham gia hoạt động cắt băng khánh thành tòa nhà mới. Ngoài ra, trường đại học mà anh theo học trước đây cũng sẽ trao cho anh giải thưởng cựu sinh viên danh dự. Vì vậy Lan Đình Phương đã vận động Liên Hảo cùng anh một lần nữa trở về thăm lại chốn xưa.

Cựu sinh viên danh dự? Khi Liên Hảo nghe thấy cái danh hiệu này rơi xuống trên đầu cái tên sinh viên mà khi còn ở trường luôn khiến cho các giảng viên phải cảm thấy đau đầu thì có chút dờ khóc dờ cười. Khi đó Lan Đình Phương là phân tử cứng đầu có tiếng trong trường.

Lắc đầu, Liên Hảo cảm thấy việc theo đuổi người nổi tiếng ở Trung Quốc đã đạt đến mức bệnh hoạn. Một tháng trước, có một hiệp hội không biết là loại hiệp hội gì đã hỏi xin chữ ký của Lan Đình Phương bởi vì anh vừa được chọn có tên trong danh sách của Hall of Fame.

Ở nước ngoài, Hall of Fame là một đề xuất mang tính nghiêm túc và chuyên nghiệp, có tên trong danh sách này hầu như đều là những người vô cùng nổi tiếng.

Cuối cùng, dưới sự dụ dỗ của Lan Đình Phương, Liên Hảo đáp chuyến bay đến Quảng Châu.

Ngày đầu tiên đến Quảng Châu, Liên Hảo ở trong khách sạn thông qua TV theo dõi buổi lễ cắt băng khánh thành của Lan Đình Phương. Anh mặc một chiếc áo khoác đen rất đơn giản và áo len cao cổ, mặt không biểu cảm lạnh lùng đứng ở nơi đó khiến cho vài minh tinh có tính chùng diện lộng lẫy cũng phải bị lu mờ, tâm trạng vô cùng âm ảm đứng ở một bên, bởi vì truyền thông ngày thường vốn luôn dành sự ưu ái cho bọn họ lúc này lại đều đem máy ảnh nhắm vào Lan Đình Phương.

Vừa nhìn thấy ống kính anh liền ngay lập tức cau mày, vài bảo vệ và nhân viên công tác liền chạy đến phụ trách từ chối khéo.

Liên Hảo ngồi ở trên sofa cười đến vô cùng đắc ý, người đàn ông của cô quá tuyệt vời.

Khi buổi phát sóng trực tiếp khánh thành tòa nhà mới vừa mới tiến hành được mười phút, hoa cài áo của cô nữ MC cao gầy xinh đẹp kia bị rơi trên mặt đất, khi đó, cô nữ MC kia vừa vịn đứng ở bên cạnh Lan Đình Phương, không, phải nói là cô ta luôn như có như không kề sát Lan Đình Phương. Hoa

cài trên chiếc sườn xám bó sát người của cô ta vừa khéo rơi dưới chân Lan Đình Phương, vào thời điểm đó, hầu hết 99% đàn ông nhất định sẽ lựa chọn giúp nữ MC kia nhặt hoa cài áo lên, nhưng, Lan Đình Phương vẫn vô cùng bình tĩnh nhìn cô ta một cái, sau đó bỏ tay vào túi áo khoác.

Thấy vậy, Liên Hảo vô cùng hài lòng với biểu hiện của Lan Đình Phương, cô quyết định khi anh trở về cô nhất định sẽ có khen thưởng cho anh.

Họ quay trở lại trường đại học cũ vào ngày thứ hai đến Quảng Châu, thời tiết hôm đó rất ấm áp, Liên Hảo và Lan Đình Phương không dùng xe do nhà tổ chức sắp xếp, mà thay vào đó, họ đến trường bằng xe buýt.

Tuy đang trong kỳ nghỉ đông, nhưng vẫn có rất nhiều sinh viên đến khán phòng. Khán phòng với sức chứa năm trăm người không còn một chỗ trống. Có người hâm mộ, cũng có người ganh tỵ, họ hướng khuôn mặt có phần ngây ngô của mình nhìn người đứng trên sân khấu.

Hôm nay Lan Đình Phương ăn mặc rất đẹp, rất nho nhã, với áo sơ mi xám cộng thêm áo dệt kim màu đen hở cổ, trông anh như một sinh viên tràn đầy tự tin, như một giảng viên trẻ nội liêm ôn hòa, đậm mùi sách vở.

Đứng ở trên sân khấu, Lan Đình Phương tiếp nhận chứng chỉ cựu sinh viên danh dự do cựu hiệu trưởng đã nghỉ hưu trao.

"Lan tiên sinh, xin hãy nói về bí quyết thành công của anh đi." Một sinh viên nam duy nhất ở hàng ghế đầu đứng lên đặt câu hỏi.

Lan Đình Phương cúi đầu nhìn giấy chứng nhận danh dự trong tay mình, một lát sau, ngẩng đầu lên, mỉm cười, chỉ vào giấy chứng nhận trong tay: "Thật ra, tôi không hiếm lạ những thứ như thế này, nhưng, tôi biết ơn ngôi trường này, nó đã mang người quan trọng nhất trong cuộc đời đến bên tôi."

Ngày đó, năm trăm sinh viên có mặt ở khán phòng đều nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông xinh đẹp trên sân khấu đều tập trung nhìn về phía một người phụ nữ trẻ tuổi mặc áo len có hoa văn tối màu dưới sân khấu, sau đó, anh dịu dàng mỉm cười, dịu dàng nói:

"Nếu bây giờ mọi người nghĩ rằng tôi là một viên ngọc được chạm khắc tinh xảo, thì trước khi thành ngọc tôi phải là một hòn đá xù xì, và quá trình biến đổi từ đá thành ngọc này được thực hiện bởi một người phụ nữ trong suốt một thời gian dài, bằng sự chờ đợi và sự tin tưởng. Khi tôi vẫn còn chơi nhác ở trong quán bar ngầm và chỉ kiếm được ba mươi đồng một đêm, cô ấy tin rằng tôi sẽ trở thành một siêu sao, khi tôi bán linh kiện ở trong một quầy hàng nhỏ, cô ấy tin rằng tôi sẽ là một Bill Gates khác, khi tôi cầm bút vẽ graffiti, cô ấy cũng tin rằng tôi sẽ là một Picasso khác. Tôi nghĩ, nếu, tôi muốn tham gia chính trị, thì chắc chắn cô ấy sẽ nghĩ rằng, tôi sẽ trở thành một nhà lãnh đạo tối cao của một quốc gia."

"Thành công lớn nhất của tôi không phải là những thành tựu mà tôi đạt được, mà là cuối cùng tôi đã không bỏ lỡ cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Trước khi nhớ, sau khi quên(14)

Mùa đông ở Quảng Châu không lạnh như mùa đông ở Bắc Kinh, lúc ra khỏi khán phòng Liên Hảo không mặc áo khoác, cô kéo cánh tay Lan Đình Phương, cánh tay còn lại của Lan Đình Phương thì lại cầm áo khoác của Liên Hảo, bọn họ chậm rãi bước đi trên con đường mòn trong khuôn viên trường, ánh mặt trời sau giữa trưa chiếu xuống từ khe hở của lá cây hai bên đường, nhỏ vun, rời rạc.

"Đình Phương, em không tốt như anh nói." Liên Hảo nhỏ giọng nói, những lời trong khán phòng của người đàn ông này ca ngợi cô như thể trên đời này không có gì sánh bằng, khiến cho ánh mắt hào hứng của toàn thể sinh viên đều dồn hết vào cô, vô cùng xấu hổ.

"Ồ trong lòng anh, em rất tốt." Lan Đình Phương nghiêm túc nói.

"Thật sao?" Tuy rằng biết bản thân mình cũng không có như anh nghĩ, tốt như anh nói, nhưng trong lòng Liên Hảo vẫn cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Gió thổi lá cây, lá cây run lên xào xạc, Liên Hảo có chút phiền muộn nhìn quanh khuôn viên trường trước mắt. Nó đã hoàn toàn thay đổi so với trước đây, cây cối ít đi, đâu đâu cũng tràn ngập bầu không khí hiện đại, và hầu hết gạch đỏ đều đã được thay thế bằng đá granit giống như gương.

Họ đứng ở trước bức tượng của một vị danh nhân, nơi này trước kia có một cây cổ thụ, trên cây cổ thụ có treo một chiếc xích đu. Trong những buổi chiều xa xăm ấy, Cố Liên Hảo đã từng trốn ở một bên nhìn người ngồi trên chiếc xích đu ấy, Lan Đình Phương. Khi đó, Lan Đình Phương là thơ là ca trong đáy lòng mộng lung của Cố Liên Hảo. Khi đó, Cố Liên Hảo vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng được rằng, sẽ có một ngày, vận mệnh của bọn họ lại được gắn liền với nhau.

Cách bên trái pho tượng hơn một mét, cây cổ thụ lâu đời nhất tượng trưng cho khuôn viên trường vẫn còn đó. Thành phố Quảng Châu có rất nhiều cổ thụ, được thế hệ cũ để lại, nó có ở khắp mọi nơi và không ngừng vươn mình phát triển.

Rễ của cây cổ thụ dập dờn trong làn gió đông, Liên Hảo đã từng có những ký ức khó chịu dưới gốc cây cổ thụ này, cô cười tủm tỉm nhìn Lan Đình Phương đang chột dạ.

Dưới tàng cây này, Lan Đình Phương đã từng vì mối tình đầu của mình mà nói với Cố Liên Hảo: "Cố Liên Hảo, về sau cô đừng xuất hiện trước mặt tôi

nữa, An Ny không thích cô."

"Đình Phuong, không phải anh nói muốn đến đây một chuyến để thăm lại chốn xưa sao? Hừm?" Liên Hào hoạt động gân cốt. Kha Oánh, con gái của một thầy dạy võ, trong con giận dữ đã từng thực hiện hành vi bạo lực, đem chồng mình, vốn là con em quân đội nhân dân, đá xuống lầu. Bởi vì chơi vui, trước kia Liên Hào cũng đã từng học vài chiêu từ ba của Kha Oánh.

Lan Đình Phuong nhắm mắt, thủ thế, đứng một chỗ: "Đến đây đi, Cố Liên Hào, nếu em còn chưa giải được hận vậy thì có thể giống như Kha Oánh, đánh anh như cô ấy đánh chồng mình vậy."

"Bé ngoan." Liên Hào gật gật đầu, vô cùng hài lòng, co nắm tay lại, giờ lên, miệng bắt đầu đếm một loạt các con số Ả rập.

Khi đếm ngược đến số thứ tám, Lan Đình Phuong nhào tới, ôm lấy eo Liên Hào, giống như Ca Ca cọ ở trong lòng cô, giống như Ca Ca làm nũng: "Liên Hào, Liên Hào, anh sai rồi, tội anh đáng chết vạn lần."

Lan Đình Phuong ôm chặt Liên Hào, trong đầu nhớ đến cuộc sống bi thảm của chồng Kha Oánh khi bị vợ mình đá xuống lầu. Nghe nói, anh ta phải nằm viện mười một ngày, nằm viện mười một ngày cũng không có vấn đề gì, vấn đề lớn nhất là bác sĩ quăng ra một câu: "Ba tháng không thể sinh hoạt vợ chồng."

Còn có khả năng là lâu hơn nữa. Cố Liên Hào xinh đẹp như vậy, đặt ở trước mặt nhưng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, ba tháng kia không phải là muốn lấy mạng của anh rồi hay sao!

Trước đây, Lan Đình Phuong đối với những người đàn ông "Thực sắc" này hết sức khinh thường, bây giờ lập trường của anh đã hoàn toàn thay đổi, bây giờ anh không còn khinh thường họ nữa.

Liên Hào dờ khóc dờ cười nhìn biểu hiện không khác gì một con chó nhỏ của người đàn ông này, cô vỗ vỗ đầu anh, anh khoa trương lắc cơ thể, khoa trương bắt chước giọng hát kịch Quảng Đông: "Phu nhân a, phu quân biết vậy đã chẳng làm a."

Ban đầu họ dự định ngày thứ ba sẽ trở về Bắc Kinh, nhưng vào ngày thứ ba, Lan Đình Phuong nói có một cuộc hẹn dùng cơm tối và muốn Liên Hào đi cùng. Trong một phòng ăn với thiết kế bằng gỗ đậm chất cổ xưa, từ toilet trở về, Liên Hào liền nhìn thấy Cố Bác Niên.

Ánh mắt Liên Hào dừng ở trên mặt Cố Bác Niên không sai biệt lắm ba giây liền rời đi, chuyển hướng nhìn sang người bên cạnh ông. Chúc Thanh Mỹ vẫn như cũ mang theo bộ dạng vừa gặp đã yêu, bà ta cúi đầu né tránh ánh mắt Liên Hào, Liên Hào cong môi cười, ánh mắt lại chuyển sang người ngồi ở bên cạnh bà ta, cười khẩy.

Ngồi ở bên cạnh Chúc Thanh Mỹ vậy mà lại là cô MC dẫn chương trình trực tiếp ngày hôm qua, trách không được ngày hôm qua Liên Hào ở trên tivi nhìn cô ta có chút quen mặt, hóa ra lại là như vậy. Khi đó, Chúc Thanh Mỹ mang theo cha mẹ già và em gái đến gả cho Cố Bác Niên, buồn cười là một cô bé mới hơn mười tuổi lại cả ngày đi theo phía sau Cố Bác Niên hơn năm mươi tuổi, gọi "Anh rể" "Anh rể" không hề ngại miệng.

Mà Lan Đình Phuong lại đang ngồi bên cạnh cô em gái kia của Chúc Thanh Mỹ. Ánh mắt của Liên Hào dừng ở trên người anh, nhàn nhạt nói: "Lan Đình Phuong, chẳng lẽ anh cũng muốn làm người hòa giải?"

Cố Bác Niên vội đứng lên, bối rối xua tay: "Không phải, là ba cầu xin Đình Phuong vài lần nó mới miễn cưỡng đáp ứng."

"Cố tiên sinh." Liên Hào lễ phép gật đầu với ông ấy: "Đình Phuong không phải là tên mà ông có thể gọi, bởi vì ông không xứng."

Cô quay đầu, gọi Lan Đình Phuong: "Chúng ta đi."

Cố Bác Niên vội vã rời khỏi chỗ ngồi, kéo tay Liên Hào lại: "Ăn xong bữa cơm này rồi hãy đi, Tiểu Hào!"

Đột nhiên, một nỗi chua xót dâng lên trong mũi, trong mắt Liên Hào. Trước đây, Cố Liên Hào thích ba mình nhiều hơn so với thích mẹ, bởi vì ba gọi cô là "Tiểu Hào" mà mẹ thì luôn gọi "Cố Liên Hào."

Ba cô thường hay nói: "Tiểu Hào, con xem lần này ba mua quà gì cho con này. Tiểu Hào, có muốn ăn kem không?. Tiểu hào, ba mang con đi khu vui chơi. Tiểu hào, Tiểu Hào..."

Mà mẹ thì: "Cố Liên Hào, con phải chăm sóc cho bà ngoại, đó là cơ hội để con học tự lập. Cố Liên Hào, con phải học tập nhiều hơn, xem nhiều thứ hơn, như vậy thì con mới có thể lĩnh ngộ được sự kỳ diệu của thế giới này. Cố Liên Hào, ai cho con tiếp xúc với cái thế loại này? Cố Liên Hào, lời mẹ nói con có nghe hay không?..."

Ánh mắt của Liên Hào sáng quắc, bỏ tay ông ấy ra, ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt ông ấy, cô nói: "Cố tiên sinh, có phải, ông muốn cùng tôi trình diễn một màn tình cảm gia đình? Nhưng hẳn là ông phải biết rằng, khi ông đem bản báo cáo xét nghiệm tâm thần giả trình lên tòa án thì ông đã mất đi tôi cũng như phản bội mẹ tôi. Hiện tại, ngay cả tư cách đứng ở trước mặt tôi ông cũng không có."

"Liên Hào... Ba." Cố Bác Niên vận tay: "Ba không có ý tứ gì khác, ba chỉ là muốn cùng con ăn một bữa cơm."

Ánh mắt nhẹ bỗng vòng đến trên người Chúc Thanh Mỹ, Liên Hào nhũn nhũn: "Cố tiên sinh thật là có thành ý, ông không biết là chỉ cần có sự hiện diện của người đàn bà Chúc Thanh Mỹ này, thì cho dù các món ăn ngon nhất trên thế giới này có đặt ở trước mặt, tôi cũng sẽ cảm thấy buồn nôn sao? Hả?"

Ánh mắt lại nhẹ bỗng vòng đến người phụ nữ ngồi ở cạnh Lan Đình Phương. Liên Hảo bĩu môi: "Hay là Cố tiên sinh cố ý an bài bữa ăn này là vì muốn tạo niềm vui cho cô em vợ của mình? Cô em vợ của Cố tiên sinh dường như đối với Đình Phương rất có hứng thú."

Liên Hảo bước từng bước một đến trước mặt hai chị em kia: "Có phải các người đang nghĩ đến một vở kịch đầy máu chó nào đó hay không? Vở kịch này không biết có phải sẽ xuất hiện tình tiết như thế này, chị của tôi có thể cướp ba cô từ tay mẹ của cô, vậy thì, tôi cũng có thể cướp người đàn ông của cô từ trong tay cô. Hửm?"

Sắc mặt của hai chị em này trở nên hơi tái nhợt, Lan Đình Phương nhìn vẻ mặt âm thầm của Cố Bác Niên, trong lòng có chút không đành lòng, định mở miệng nói: "Liên Hảo..."

"Im đi!" Liên Hảo oán hận quay sang Lan Đình Phương: "Lan Đình Phương, nếu anh lại một lần nữa tự cho mình là đúng làm ra trò khôi hài này một lần nữa thì em nhất định sẽ không bỏ qua cho anh."

Lan Đình Phương lập tức im lặng.

"Liên Hảo.." Chúc Thanh Mỹ, người luôn trầm mặc lúc này lại lên tiếng: "Dì chi là muốn đến xin lỗi con."

Liên Hảo khanh khách nở nụ cười, cười đến không dừng lại được, cô lau nước mắt: "Xin lỗi? Bởi vì tôi họ Cố sao? Không, không, thưa bà, bà hẳn là nên xin lỗi người tên là Hà Mỹ Âm kia kìa. Bà đã không biết hổ thẹn mà cướp đi người chồng mà bà ấy yêu sâu đậm. Bất quá, tôi cũng sẽ không trách bà, có một số việc chỉ bằng một mình bà thì cũng không thể làm được."

Kéo Lan Đình Phương đi đến cửa, Liên Hảo nói với Cố Bác Niên đang đứng chờ dẫn: "Cố tiên sinh, điều khiến mẹ tôi tan nát cõi lòng chính là ông biết rõ những việc ông làm cuối cùng sẽ làm cho cuộc hôn nhân của hai người tan vỡ nhưng ông vẫn cứ làm. Ông vĩnh viễn cũng không biết được mẹ tôi đã từng phải trải những thời khắc gian nan như thế nào. Vì đã khiến mẹ tôi phải chịu những khổ sở này, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ông, bởi vì, ông không xứng đáng để được tha thứ."

"Cho nên, Cố tiên sinh, đừng làm ra những việc ngu ngốc như thế này nữa. Những việc ông làm khiến tôi cảm thấy thật sự ghê tởm."

Cố Bác Niên suy sụp tựa vào trên tường, có một loại tuyệt vọng tựa như chỉ một đêm mà bạc đầu.

Từ phòng ăn bước ra, Liên Hảo luôn dọc theo lối đi mà đi thẳng. Đây là một nhà hàng theo kiểu biệt viện, cửa sau bên trái của nhà hàng có một khoảng sân kiểu Quảng Châu cũ với một bụi trúc được cắt tỉa cẩn thận ở góc sân. Liên Hảo đứng ở bên cạnh bụi trúc, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời rất trong rất xanh.

Thật sự giống như mẹ đã nói, rất trong rất xanh.

Lan Đình Phương lẳng lặng đứng sau lưng Liên Hảo, chỉ lẳng lặng đứng đó, giờ phút này anh không cần phải lên tiếng, giờ phút này anh chỉ cần ở cùng cô, giống như trước đây vô số lần cô đã làm vì anh.

Liên Hảo từ từ ngồi xuống, đem mặt chôn ở trên đầu gối, dùng ngón tay vẽ trên mặt đất. Lúc này, Liên Hảo đã quay lại là Liên Hảo đeo đủ loại khuyên tai đầy màu sắc, nhuộm tóc rối bù, đối mặt với gốc cây nói chuyện một mình.

Lan Đình Phương ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay cô.

Cô hạ ánh mắt, thăm thì nói: "Tóc ông ấy bạc rồi."

"Ừm! Tóc ông ấy lại bạc rồi."

"Ông ấy không còn nhanh nhẹn nữa."

"Ừm! Ông ấy không còn nhanh nhẹn nữa."

Liên Hảo nâng mặt lên, lườm anh, Lan Đình Phương vội vàng sửa miệng: "Tóc của ông ấy tuy rằng có chút bạc, nhưng mà cũng không gây trở ngại đến tác phong nhanh nhẹn của ông ấy."

Phụ nữ vĩnh viễn chính là như vậy, đó là con chó nhỏ Tiểu Bạch của tôi, chỉ có tôi mới có thể bắt nạt nó, chỉ có tôi mới có thể nói nó xấu, chỉ có tôi mới có thể ghét bỏ nó.

"Em sẽ không tha thứ cho ông ấy." Liên Hảo nhìn chăm chăm vào mặt đất.

Lan Đình Phương sắp lại găng, để đầu cô tựa vào trên vai mình, ôm cô, giống như đang trấn an một con vật nhỏ bị làm cho kinh hoàng sợ hãi.

"Vậy thì đừng tha thứ cho ông ấy, em chỉ cần nhớ kỹ ông ấy là được."

"Không tha thứ cho ông ấy, chỉ nhớ kỹ ông ấy." Liên Hảo thì thảo ghi nhớ, hốc mắt ươn ướt: "Đình Phương, sao em lại có cảm giác anh đột nhiên trưởng thành lên vậy? Trước kia, anh như là một người cực đoan, có chút tự bế, cả người tràn đầy góc cạnh chỉ thích sống ở thế giới nội tâm của mình. Bây giờ anh tốt như vậy, em cảm thấy dường như mình không xứng với anh."

"Ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy." Lan Đình Phuong nâng mặt Liên Hào lên: "Quá trình trưởng thành của Lan Đình Phuong có công lao của Cố Liên Hào."

Thời điểm rời khỏi Quảng Châu, Liên Hào ở sân bay gặp được Cố Bác Niên, ông mặc một chiếc áo khoác ngắn tối màu, trên cổ quàng một chiếc khăn lông, ánh mắt nhìn cô chuyên chú. Đó là hình tượng mà Liên Hào thích nhất khi còn bé, khi ấy cô cảm thấy ba mình không khác gì một công tử con nhà giàu bước ra từ TV, hơn nữa còn vì thế mà kiêu ngạo.

Liên Hào lướt qua trước mặt ông ấy, ông ấy cũng không có gọi Liên Hào lại. Liên Hào cúi đầu, bọn họ ở sân bay người đến người đi gặp thoáng qua nhau.

Lúc lên máy bay, Lan Đình Phuong đưa một sổ thứ cho Liên Hào, đó là khóa trường mệnh cho trẻ con, trên khóa trường mệnh có khắc tên Tiểu Long, mặt sau còn có một dòng chữ: Trường mệnh trăm tuổi.

Kiểu chữ kia Liên Hào vẫn còn nhớ. Khi còn mười mấy tuổi cô đã từng bắt chước viết theo kiểu chữ này, cảm thấy mỗi một chữ ông ấy viết ra đều ngập tràn tình thơ ý họa.

Ngón tay Liên Hào vuốt ve dòng chữ ấy.

Không cần tha thứ cho ông ấy, chỉ cần nhớ kỹ ông ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Trước khi nhớ, sau khi quên(15)

Sau tết nguyên đán, Liên Hào cảm thấy Lan Đình Phuong dường như có vẻ trở nên đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng anh sẽ có biểu hiện bồn thần, cũng có đôi khi tỏ ra cáu kỉnh. Có vài lần Liên Hào nửa đêm tỉnh lại, phát hiện Lan Đình Phuong dựa người vào đầu giường ngán người, không đợi cô hỏi ra miệng anh đã vội vàng hôn cô, sau đó bắt đầu liều chết triền miên, dường như chỉ có ở trong cơ thể của nhau, thì mới có thể khiến anh cảm thấy an toàn.

Đêm nguyên tiêu, từ trong phòng ngủ có thể nhìn thấy ánh trăng cực lớn, ánh trăng xuyên qua mặt kính rơi xuống đất, và ánh sáng dịu nhẹ của đèn tường rọi xuống cơ thể Lan Đình Phuong, trên mặt anh có một lớp mồ hôi tinh mịn.

Anh nằm sấp trên người Liên Hào, vẫn không có rời khỏi cơ thể cô. Liên Hào đem tóc trên trán anh vuốt ra phía sau đầu, dịu dàng hỏi: "Sao vậy? Có phải gần đây phát sinh chuyện gì rồi không? Có phải công ty xảy ra chuyện?"

Anh lắc đầu, vùi mặt vào cổ Liên Hào. Giọng anh trầm như một tiếng thở dài: "Liên Hào, em nói xem, chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau hay không? Con đường này của chúng ta quá gian nan, anh rất sợ!" Sợ em sẽ lại rời xa anh.

Người này thì ra là đang lo lắng chuyện này! Tay Liên Hào chạm vào lưng Lan Đình Phuong, cúi đầu, hôn lên thái dương của anh: "Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau. Em đó hả, còn muốn cùng anh sinh thêm một đứa nữa mà. Lần này, tốt nhất là sinh con trai. Chị Nguyệt nói em nên sinh một đứa con trai để trời phạt anh, cũng có địa vị của mình. Chị ấy còn nói đàn ông có sự nghiệp đều cần phải có một đứa con trai để kế thừa, bằng không Lan tiên sinh sẽ tìm đến phụ nữ ở bên ngoài để sinh con trai, hơn nữa không chỉ là một đứa. Cuối cùng đó hả, sẽ giống trong phim truyền hình, phòng nhất, phòng nhì, phòng ba sẽ vì tranh giành tài sản mà người chết ta sống, giống em như vậy thật sự không tốt, kết cục nhất định sẽ rất thê lương."

Lan Đình Phuong ghé sát vào người Liên Hào, khẽ mỉm cười.

"Còn nữa, sau khi sinh đứa thứ hai xong em muốn đi học làm phim, em nghĩ, trên thế giới này cũng chỉ có anh nguyện ý đầu tư cho em, đến lúc đó, em sẽ lại càng không rời xa anh."

Cuối cùng, Lan Đình Phuong hết lần này đến lần khác nói bên tai Liên Hào: "Cố Liên Hào, nhớ kỹ những lời nói này của em."

Nguyên tiêu qua đi, Liên Hào mang Lan Đình Phuong đến Washington. Vào tháng 2, Washington vẫn bị bao phủ bởi cái lạnh của hàn lưu Siberia. Liên Hào và Lan Đình Phuong cùng ngồi ở trên băng ghế có khắc tên Cố Liên Hào và Hà Mỹ Âm. Bầu trời rải rác bông tuyết, những nhánh cây anh đào trong công viên trơ trụi, cho thấy một sự hiu quạnh thê lương. Rất ít người đến công viên vào thời tiết như thế này, chỉ có một vài người đi xe đạp băng qua lối đi dành cho xe đạp của công viên.

Lan Đình Phuong đặt một bó hoa cẩm chướng lên ghế.

Liên Hào cẩn thận vuốt ve tên của mẹ mình.

"Mẹ ơi, con đưa Đình Phuong đến gặp mẹ."

"Mẹ ơi, con cũng đã trở thành một người mẹ rồi."

"Mẹ ơi, con nhất định sẽ trở thành một người mẹ giống như mẹ vậy."

Cả một buổi chiều họ đều ngồi trên băng ghế ấy, lắng nghe âm thanh của những nhánh cây anh đào bị gió thổi lung lay. Trước lúc đi, Lan Đình Phương yêu cầu Liên Hào tránh mặt, còn mình thì lại đứng một mình ở trước băng ghế một lúc lâu.

Trên đường về khách sạn Liên Hào hỏi Lan Đình Phương vừa mới cùng mẹ nói cái gì.

Lan Đình Phương chần chờ một lúc, mới nói: "Anh xin mẹ phù hộ cho chúng ta mãi mãi bên nhau."

Liên Hào nhủ mảy: "Đồ ngốc, hiện tại không phải em đang ở bên cạnh anh sao? Từ khi nào mà anh lại trở nên lo được lo mất như vậy? Trước đây anh luôn khoe khoang rằng mỗi ngày đều có rất nhiều phụ nữ khắp nơi trên thế giới này tỏ tình với anh ở trên mạng xã hội của anh, hay là, em cũng giống như bọn họ, nhấn lại ở trên mạng xã hội của anh rằng anh là tâm can bảo bối của em nhé?"

Lan Đình Phương không nói gì mà chỉ ngừng lại, ánh mắt thần thờ nhìn một nhà ba người ở cách đó không xa. Người chồng đang bế đứa con, tay của người vợ nhét vào trong túi áo khoác của người chồng, và đứa trẻ trên tay anh ta đội một chiếc mũ lông, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào. Người vợ đang nhờ một người da đen giúp bọn họ chụp ảnh một nhà ba người. Người da đen bày ra biểu cảm không kiên nhẫn. Liên Hào bước qua nhận lấy máy chụp hình trên tay người vợ.

Đó là một đôi vợ chồng người Ba Lan, họ mang theo đứa con vừa mới một tuổi của mình đến Washington du lịch. Chụp cho bọn họ xong, Liên Hào nhìn không được hôn đứa bé một cái. Cô có hơi nhớ Tiểu Long, giai đoạn này là giai đoạn nghịch ngợm đáng yêu nhất của nhóc con, cô muốn đưa bé đến đây, nhưng mà Washington năm nay quá lạnh.

Lan Đình Phương vẫn còn duy trì tư thế vừa rồi, đứng ở nơi đó ngẩn ngơ một cách vô hồn. Liên Hào cầm tay anh, quơ qua quơ lại ở hán trước mặt anh, anh mới như tỉnh ra từ trong mộng.

"Lan Đình Phương, dạo này rốt cuộc anh bị làm sao vậy?" Liên Hào đứng ở trước mặt anh, hỏi thẳng.

Tay anh áp lên bàn tay đang đặt trên má mình của Liên Hào, ánh mắt vẫn đuổi theo gia đình người Ba Lan đang càng lúc càng xa dần kia. Anh nói: "Liên Hào, em sẽ vì Tiểu Long làm được những gì?"

"Em sẽ làm mọi thứ vì con." Liên Hào trả lời.

Khuôn mặt Lan Đình Phương tái nhợt.

"Vậy, em sẽ vĩnh viễn ở bên anh chứ?"

"Đương nhiên rồi!" Liên Hào buồn cười: "Em không ở bên anh vậy thì còn có thể ở bên ai?"

Đáp án này của Liên Hào dường như không làm cho Lan Đình Phương hài lòng, cô thở dài: "Lan Đình Phương, anh có cần em thế không?"

Thật bất ngờ là, Lan Đình Phương vậy mà lại gật đầu: "Em thế đi, em vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa anh."

Liên Hào kiễng chân, hôn lên khóe môi anh, không thể không giơ tay lên.

"Em thế, Có Liên Hào vĩnh viễn sẽ không rời xa Lan Đình Phương."

Lan Đình Phương cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Liên Hào một cách ngốc nghếch, Liên Hào mỉm cười với anh, anh chôn mặt vào vai Liên Hào, rất lâu, rất lâu.

Đêm đó, Liên Hào cùng Lan Đình Phương uống rượu. Rượu vang được sản xuất từ vùng đất Petersburg là loại rượu độc nhất vô nhị của Nga, loại rượu vang đỏ này được sản xuất bởi khí hậu băng giá nên có hương vị rất đặc biệt. Đêm nay Lan Đình Phương có vẻ đặc biệt vui vẻ, anh uống rất nhiều rượu. Khách sạn mà bọn họ thuê nằm ở Washington, DC, nơi có thể quan sát một nửa cảnh đêm của Washington. Với những bông tuyết bay trong đêm, ánh đèn của toàn thành phố trông giống như một thế giới cổ tích dưới những bông tuyết.

Liên Hào tựa vào vai Lan Đình Phương, bọn họ ngồi trên thảm, cùng nhau ngắm những bông tuyết trắng bay qua cửa sổ trên bức tường kính lớn của khách sạn. Phía trước mặt họ đặt rượu, rượu rất thơm và dễ chịu, nhân men say Lan Đình Phương bắt đầu hát cho Liên Hào nghe, từ hát tiếng Anh đến hát tiếng Quảng Đông và tiếng Quang Thoại, cuối cùng còn hát luôn cả tiếng Nhật.

Chất giọng của Lan Đình Phương giống như rượu nguyên chất, ở trong một đêm khuya yên tĩnh như thế này lại càng làm cho người ta sinh ra cảm giác quyến luyến. Liên Hào nghe mãi nghe mãi thì lâm vào mộng đẹp, mộng bóng tuyết, mộng Nguyễn Anh Hùng.

Ở thành phố nơi Nguyễn Anh Hùng lớn lên, Có Liên Hào lần đầu tiên mơ thấy Nguyễn Anh Hùng. Khi những giọt nước mắt từ giấc mơ thấm vào miệng Liên Hào, cô tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh lại vẫn như cũ là màn đêm thâm trầm, Lan Đình Phương đang ngủ say ở bên cạnh.

Thời điểm Liên Hảo rời khỏi khách sạn là lúc nửa đêm. Khi cô rời đi tuyết đã ngừng rơi. Liên Hảo nhờ nhân viên khách sạn gọi một chiếc taxi an toàn. Tài xế taxi là một người phụ nữ người Hoa, cô ấy đưa Liên Hảo đến một khu dân cư cách khách sạn 40 phút lái xe. Liên Hảo để người lái taxi ở một bên đợi mình.

Cây sồi mà Anh Hùng trồng năm ngoái đã phát triển cao. Nguyên Anh Hùng đã từng nói cây sồi này sẽ phát triển rất tốt, quả nhiên là vậy, cây sồi mảnh mai đã vươn cao đến cửa sổ. Liên Hảo đứng ở bên dưới gốc cây sồi và nhìn vào ngôi nhà phía trước. Ngôi nhà có sắc tường màu vàng nhạt, mái nhà màu nâu, giống như hầu hết tất cả những ngôi nhà ở đây. Vào cuối năm ngoái, cô và Nguyên Anh Hùng đã sống ở trong ngôi nhà này trọn một tháng. Trong suốt một tháng sống ở đây, Nguyên Anh Hùng luôn nói chuyện không ngừng nghỉ, cũng không ngừng tìm ra ý tưởng mới.

Hiện tại, Liên Hảo đã có chút không nhớ nổi khi đó Nguyên Anh Hùng đã nói những gì, cũng không nhớ nổi những ý tưởng mà khi đó anh đã nghĩ ra. Liên Hảo ước gì Anh Hùng không nói nhiều như vậy, nếu Anh Hùng không nói quá nhiều, vậy thì chắc có lẽ cô nhất định sẽ nhớ rất kỹ những lời mà anh đã nói.

Hình như, điều duy nhất cô có thể nhớ là thời điểm cuối cùng rời khỏi đây, Nguyên Anh Hùng nói muốn làm một cái giá bóng rổ ở sân sau nhà, về phần vì sao muốn làm giá bóng rổ Liên Hảo dường như cũng đã quên.

Liên Hảo không dám bước đến mở cánh cửa kia ra, dường như một khi cô mở ra, cô sẽ nhìn thấy Nguyên Anh Hùng, luôn luôn cười một cách vô tâm, Nguyên Anh Hùng.

Nhưng mà, rõ ràng là Nguyên Anh Hùng đã không còn nữa.

Liên Hảo không biết bản thân đứng ở bên dưới cây sồi này bao lâu, chỉ là lúc rời đi đêm vẫn như cũ rất sâu rất trầm.

Khi trở lại khách sạn, người nhân viên gọi taxi cho cô thở phào một cách nhẹ nhõm. Trước cửa khách sạn ngừng hai chiếc xe cảnh sát, nhân viên khách sạn nhìn Liên Hảo khóc không ra nước mắt.

Một giờ sau khi Liên Hảo rời khỏi khách sạn, một vị khách đến từ Trung Quốc, Lan tiên sinh, mãnh liệt yêu cầu công khai các góc băng theo dõi của khách sạn, bởi vì anh hoài nghi vợ của mình bị bắt cóc. Người phục vụ tên Nina đã nói với anh rằng vợ của anh chỉ là có việc nên đã ra ngoài. Lan tiên sinh vẫn còn mang theo men say đã nghi ngờ người phục vụ kia có liên quan đến vụ bắt cóc. Người quản lý khách sạn giải thích với anh rằng dựa theo luật pháp nước Mỹ, họ chỉ có thể công khai video của khách sạn nếu khách mất tích trong 24 giờ và cần phải có sự can thiệp của phía cảnh sát. Nửa giờ sau, Lan tiên sinh gọi một cuộc điện thoại đến New York, phía New York nửa đêm lại gọi đến nhà của cảnh sát trưởng đặc khu Colombia. Hai giờ sau, hai chiếc xe cảnh sát được cử đến. Hai giờ bốn mươi phút sau, những người vô gia cư và những người có tên trong hồ sơ tiền án ở gần khu vực này đều được đưa lên xe cảnh sát. Hai giờ năm mươi phút sau, Liên Hảo về tới khách sạn.

Trong phòng giám sát, Liên Hảo chợt phát hiện tất cả mọi người có mặt ở nơi này đều đang trừng mắt nhìn chăm chăm vào mình. Liên Hảo giơ tay ra nói xin lỗi với từng người một, cuối cùng, đứng ở trước mặt Lan Đình Phương.

Lúc này Lan Đình Phương đang mặc áo choàng tắm của khách sạn, mặt anh không biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng. Liên Hảo thật sự đau đầu, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh anh.

Cảnh sát rời đi, quản lý và nhân viên khách sạn cũng rời đi, Lan Đình Phương không nói gì bước đi trong im lặng, Liên Hảo ngoan ngoãn đi theo phía sau anh.

Ngay khi trở về phòng khách sạn, Lan Đình Phương cầm lấy ly nước, Liên Hảo nín thở chạy qua, sợ sệt rót nước cho anh.

Lan Đình Phương uống cạn cả một ly nước tràn đầy, cầm ly nước trong tay, anh lạnh lùng nói: "Cố Liên Hảo, đêm hôm khuya khoắt em lại chạy đi đâu?"

Liên Hảo trầm mặc, cúi đầu nhìn giày của mình, bởi vì quá vội, cô không kịp thay giày khác, trên giày có vết trầy xước của cỏ và một chút vết bùn.

"Nếu không, để anh đoán xem, có phải em tình cũ khó quên, cho nên đi thăm lại chốn xưa? Chẳng hạn như, đến căn nhà mà trước kia em và anh ta đã ở, hoặc là đi đến nơi mà các người đã từng hẹn hò. Đúng rồi, nghe nói, hôn lễ của các người là cử hành ở Washington, có phải em vừa mới đến nơi đó đúng không? Hà?"

"Cố Liên Hảo, anh hỏi em một vấn đề, nếu, bây giờ anh và Nguyên Anh Hùng đứng ở trước mặt em, em sẽ chọn người nào?"

Liên Hảo ngắc đầu, không thể tin nhìn Lan Đình Phương.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Trước khi nhớ, sau khi quên(16)

"Cố Liên Hào, anh hỏi em một vấn đề. Nếu, bây giờ anh và Nguyên Anh Hùng đứng ở trước mặt em, em sẽ chọn người nào?" Lan Đình Phương đứng ở nơi đó, sau lưng là ánh bình minh đang dần ló dạng, hỏi cô một câu như vậy.

Liên Hào ngẩng đầu, không thể tin nhìn Lan Đình Phương.

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy.

Liên Hào vỗ vỗ mặt mình, gian nan nói: "Đình Phương, em không thích anh nói như vậy, Anh Hùng đã không còn nữa."

"Anh chỉ đưa ra ví dụ." Lan Đình Phương bước đến gần Liên Hào.

Liên Hào cắn môi, không nói gì.

Ánh mắt Lan Đình Phương dần trở nên lạnh lùng, giọng nói không khác gì mũi tên bắn về phía Liên Hào: "Cố Liên Hào, em không thể trả lời được sao?"

"Đúng." Liên Hào quay lưng đi, cũng nói với một thái độ lạnh lùng: "Em không trả lời được. Câu hỏi này của anh khiến em cảm thấy anh thật vô lý. Đúng! Đúng là em trở về căn nhà trước kia, đúng là em luôn thường xuyên nhớ đến Anh Hùng. Nhưng điều này cũng giống như việc em thường xuyên nhớ đến mẹ em vậy, em nghĩ là anh sẽ hiểu cho em."

"Hơn nữa, em không thích anh như vậy!"

Lại là một trận trầm mặc, khi Liên Hào muốn đi đổi đôi giày bị tuyết làm cho ướt sũng trên chân, anh nói:

"Liên Hào, chúng ta kết hôn đi. Ngày mai chúng ta không về Bắc Kinh nữa mà trực tiếp đến Florida đăng ký, sau đó, chúng ta sẽ cử hành một hôn lễ thật long trọng."

Liên Hào đưa tay ra nhìn vào ngón áp út của mình, dường như, nơi đó vẫn còn lưu lại dấu vết của chiếc nhẫn cũ: "Anh muốn em chỉ trong vòng hai năm mà kết hôn hai lần sao? Đình Phương, bây giờ em không có cách nào cùng anh thảo luận về những việc này. Đình Phương, không phải bây giờ chúng ta đã ở bên nhau rồi sao?"

"Vậy sao?" Anh lạnh lùng nói: "Em phải đợi đến khi nào thì mới nguyện ý cùng anh thảo luận những việc này?"

Liên Hào tạm dừng lại, cũng không quay đầu, lấy một bộ áo tắm từ tủ quần áo của khách sạn, mở cửa phòng tắm ra, cởi giày, mở nước.

Liên Hào không có cởi quần áo ra mà lại dựa vào tường. Phòng tắm được thiết kế bằng kính cường lực. Sau một thời gian, hơi nước nóng đã biến toàn bộ phòng tắm này thành khung cảnh sương mù dày đặc của buổi sáng mùa xuân.

Khi Lan Đình Phương bước vào trong phòng tắm, Liên Hào vẫn còn đang tựa vào bức tường thủy tinh.

Anh vừa bước vào thì liền ngay lập tức hôn cô, mang theo một sự trừng phạt dữ dội. Liên Hào đẩy anh ra, anh càng giữ chặt cô hơn. Tay anh tháo khăn quàng cổ, áo khoác, tiếp đó là trực tiếp cởi nội y bên trong áo len của cô ra, sau đó đặt tay lên nút quần jeans.

Liên Hào lại dùng sức đẩy anh.

Sự phản kháng của Liên Hào càng khơi dậy sự khó chịu trong lòng Lan Đình Phương, anh dùng một chút lực, nút quần jeans rơi trên mặt đất cùng với tiếng kéo khóa quần.

Anh thô bạo đẩy vào, ở bên tai cô không ngừng nói: "Chỉ có anh mới có thể yêu em như thế này, chỉ có anh."

Mỗi một tiếng "Chỉ có anh" của Lan Đình Phương dường như muốn đem toàn bộ xương cốt Liên Hào tháo rời ra.

Liên Hào cảm thấy cả người mình không còn một chút sức lực nào cả, bàn tay cô chỉ có thể chống trên mặt kính. Cùng với mỗi một lần va chạm của anh, đầu tay trên mặt kính càng lúc càng lan rộng ra.

Khi từ trong phòng tắm bước ra, trời bên ngoài đã sáng rực. Liên Hào đứng ở trước cửa sổ lớn, đôi chân run rẩy, tựa vào rèm cửa sổ. Chỉ trong nháy mắt, Liên Hào cảm thấy tòa thành thị có tên gọi Washington này đã trở nên xám xịt.

Lan Đình Phương suy sụp tựa vào tường phòng tắm, quần áo bừa bộn trên sàn đã phô bày sự điên rồ và những sai lầm mà anh đã gây ra. Hơi nước trong phòng tắm đã tan đi, khuôn mặt anh cũng rõ ràng ở trong gương. Chỉ có anh mới biết, đằng sau vẻ mặt thờ ơ này là một tâm trạng vô cùng rối bời.

Dường như, vận mệnh luôn thích cùng anh chơi trò chơi trốn tìm.

Chuyến bay trở về Bắc Kinh vào sáng sớm lúc ban đầu đã được đổi thành buổi tối. Cả một ngày này Liên Hào và Lan Đình Phương đều ngủ, mỗi người nằm ở một bên, đưa lưng về phía đối phương, cách nhau một khoảng cách.

Đây là màn chiến tranh lạnh đầu tiên của Liên Hào và Lan Đình Phương kể từ khi hai người tái hợp.

- ---

Tiểu Cúc thật sự không thể ngờ rằng lần đầu tiên được đề bạt làm tiếp viên hàng không khoang hạng thương gia, cô lại gặp được người phụ nữ khóc lóc thảm thương trong toilet ngày đó. So với lúc đó, tóc của người phụ nữ này đã dài hơn một chút, và khuôn mặt cô ấy cũng đã trở nên hồng hào hơn rất nhiều, dáng người cũng đầy đặn hơn. Mà Lan Đình Phương, người khiến rất nhiều phụ nữ mong nhớ ngày đêm Lan Đình Phương, lại luôn đi theo phía sau người phụ nữ ấy, chỗ ngồi của bọn họ cũng là ghế ngồi song song.

Tiểu Cúc vốn tưởng rằng mình sẽ nhìn thấy một màn ân ái của cặp người yêu hoặc là vợ chồng này, nhưng dường như kể từ lúc lên máy bay, hai người này đều chưa từng nhìn mặt lẫn nhau.

Về người phụ nữ hiện tại của Lan Đình Phương, rất ít truyền thông báo chí nào nhắc đến, hầu như là không có. Mọi người đều biết Lan Đình Phương có một người bạn gái bí ẩn, về phần người phụ nữ đó trông thế nào, thân phận tuổi tác quốc tịch ra sao đều không ai biết rõ, cũng không có người đi đào bới. Như vậy có thể thấy, mọi việc đều có liên quan đến quyền lực trong giới truyền thông của Lan Đình Phương.

Nhưng vẫn luôn có một số tin đồn nhỏ được truyền đi. Có tin đồn rằng Lan Đình Phương đã kết hôn với bạn gái bí ẩn của mình và thậm chí còn có con. Một y tá trong một bệnh viện đã từng nói, năm ngoái, có một người phụ nữ đi cùng Lan Đình Phương đã hạ sinh một bé gái trong bệnh viện của họ. Còn đồn rằng, nữ y tá kia vì tung tin nên đã bị bệnh viện đuổi việc. Cuối cùng, nữ y tá kia cũng sửa miệng, nói là bản thân là người thích nói đùa, nên mới bịa đặt ra chuyện này.

Sau này, không còn ai nói đến việc Lan Đình Phương có con nữa, nhưng đề tài về cuộc hôn nhân của anh lại ngày càng trở nên chân thực, mọi chi tiết về cuộc hôn nhân ấy đều được mọi người nói đến hăng say. Trong đó phiên bản kết hôn không đáng tin nhất là Lan Đình Phương và bạn gái bí ẩn của mình ngày này tháng này năm này đã tổ chức hôn lễ trên một phi thuyền vũ trụ của một đại gia người Nga nào đó. Còn phiên bản đáng tin nhất là bọn họ bí mật đăng ký kết hôn ở Florida sau đó tổ chức hôn lễ ở Hy Lạp. Đầu năm nay những người nổi tiếng đều thích đăng ký kết hôn ở nước ngoài.

Hiện tại, hai người này đã ngồi trên ghế của họ hơn hai giờ kể từ khi lên máy bay mà không có bất kỳ giao tiếp ngôn ngữ nào. Tiểu Cúc nói thầm trong lòng, chẳng lẽ hai người này đã đi đến mức độ tình biến rồi?

Trong thời đại này, không ai sẵn lòng tin vào sự vĩnh hằng và cũng không ai dành thời gian để kiểm chế cảm xúc. Và tình biến dường như đã trở thành một cách gọi chung. Đặc biệt là đối với những người nổi tiếng mà nói không phải là chuyện hiếm lạ gì, ngán ngẫm lẫn nhau, ngoại tình, chia tay vì đã quá hiểu nhau, vân vân và vân vân.

Đến thời gian phát bữa ăn, đầu bếp bánh ngọt tự mình đến khoang thương gia hỏi Lan Đình Phương về các yêu cầu đối với bữa ăn này, anh nhàn nhạt nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, yêu cầu đầu bếp chuẩn bị một ít cháo cùng với món khai vị.

Đầu bếp bánh ngọt ảo não rời đi.

Vì ngày hôm đó chỉ có năm hành khách trong khoang hạng thương gia nên Tiểu Cúc đặc biệt thoải mái.

Khu vực làm việc của cô có thể thấy được động tĩnh của khu ghế phía nam.

Bạn gái của Lan Đình Phương rất ngoan ngoãn ăn hết toàn bộ cháo và món khai vị được chế biến đặc thù này. Khi Tiểu Cúc đến dọn bộ đồ ăn, sắc mặt Lan Đình Phương đã dịu đi rất nhiều, không giống với khuôn mặt trước đó nữa. Thật ra thì, dựa vào sự miễn cảm của phái nữ, Tiểu Cúc cảm thấy vị kia Lan tiên sinh này thật ra giống như là đang giận lẫy. Loại so đo giữa những người yêu nhau này cũng có thể xem như là kích thích lửa tình đi.

Nửa giờ sau, người phụ nữ đứng dậy rời đi, và sau vài phút khi người phụ nữ ấy rời đi, Lan Đình Phương cũng đứng dậy theo cùng.

Tiểu Cúc thế, cô chỉ vô tình nghe thấy vấn đề riêng tư như vậy.

Có thể nào Tiểu Cúc cũng không thể tưởng tượng được, làm sao lại có thể nghe được giọng nói của đàn ông ở trong toilet nữ?!

Hơn nữa, giọng nói của người đàn ông này lại còn rất hung tợn: "Cố Liên Hảo, em mà còn phớt lờ anh nữa, anh liền ở trong này muốn em, em ngắm xem, làm ở trên độ cao mười ngàn mét này nhất định là rất có cảm giác."

Thì ra bạn gái bí ẩn của Lan Đình Phương tên là Cố Liên Hảo. Tiểu Cúc nghĩ nếu cô đem chuyện này nói ra, nhất định sẽ rất gay cấn cho mà xem, bắt quá, đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Nguyên tắc đầu tiên của tiếp viên hàng không chính là, bảo vệ sự riêng tư của hành khách.

Người phụ nữ tên Cố Liên Hảo kia không hề lên tiếng.

Một lát sau, giọng nói hung hăng vừa rồi lại nhanh chóng dịu lại: "Liên Hảo, em nhìn anh đi, nhìn anh một lần thôi cũng được. Anh sai rồi, về sau anh không dám nữa. Trong khoảng thời gian em không để ý đến anh, anh thật sự có cảm giác một giây như thể một năm, em đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt tiểu nhân như anh, nhé?"

Một tiếng "Nhé" này không khác gì tiếng của chú cún cưng đang làm nũng với chủ của mình.

Thật thú vị, Tiểu Cúc cảm thấy khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai mà cô nhìn thấy trên các phương tiện truyền thông vào các ngày trong tuần kia thoáng chốc nhu hòa đi rất nhiều, và hình tượng của người đàn ông này cũng có vẻ dễ thương hơn.

Người phụ nữ nở nụ cười, tiếng cười này rất nhỏ, tựa như làn gió xuân nhẹ nhàng thổi vào mặt.

Tiếng cười nho nhỏ ấy dường như còn có thể truyền sang cho người khác. Tiểu Cúc mỉm cười, nhẹ bước quay trở lại khu vực làm việc của mình.

Một lúc sau, hai người kia đã trở lại, lần này là tay trong tay. Bọn họ trở về chỗ ngồi. Anh vì cô ấy điều chỉnh ghế ngồi để cô ấy có thể ngồi thoải mái hơn, anh điều chỉnh độ sáng của ngọn đèn trên đỉnh đầu cô ấy, anh đắp chăn cho cô ấy một cách cẩn thận, anh ghé vào bên tai cô ấy thủ thủ thì thầm.

Họ đang nói về tình yêu ư? Nếu không, làm sao lại có thể khiến cho một người phụ nữ cười một cách ngọt ngào như vậy?

Ba hành khách khác trong khoang hạng thương gia đã chìm vào mộng đẹp. Chỉ có hai người họ là thì thầm to nhỏ. Tiểu Cúc cũng không biết vì sao mình lại như vậy, có vẻ như cô đã quên đi hết sự chuyên nghiệp trong công việc của mình, giống như một fan hâm mộ vụng trộm nhìn lén hai người kia.

Anh và cô ấy khẽ tai nói nhỏ, bên dưới chiếc chăn mỏng manh kia, có thể nhận ra hai bàn tay ấy đang nắm chặt lẫn nhau. Dường như anh đã nói một điều gì đó, cô ấy mất tự nhiên nhìn quanh bốn phía, có chút hồn dôi liếc anh một cái, ở bên dưới ánh đèn mờ ảo trông cực kỳ quyến rũ.

Ở bên dưới chiếc chăn mỏng kia, anh khẽ kéo tay cô ấy.

Dưới sự lôi kéo của anh, cô ấy ồm ồm đứng lên, bọn họ ôm thắt lưng nhau rời khỏi chỗ ngồi của mình.

Tiểu Cúc sờ lỗ tai của mình, mặt hơi nóng lên, cô nhớ đến lời nói mà khi đó người đàn ông đã nói với người phụ nữ: Làm ở độ cao mười ngàn mét...

Đồng nghiệp đến thay ca, Tiểu Cúc nằm trên chiếc giường nhỏ trong khu vực nghỉ ngơi.

Hai giờ sau khi Tiểu Cúc quay trở lại khu vực làm việc của mình, hai người kia cũng đã trở lại, người phụ nữ nhắm mắt tựa vào vai người đàn ông, người đàn ông hiển nhiên cũng buồn ngủ, đầu anh hơi nghiêng về phía đầu của người phụ nữ.

Hai cái đầu ấy tựa vào nhau rất thân mật, ánh sáng dịu nhẹ của ngọn đèn trên đỉnh đầu tô điểm cho khung cảnh này, trông họ như một bức tranh, một bức tranh khiến người ta cảm thấy thật động lòng.

Sau hơn mười giờ bay, cuối cùng máy bay cũng đáp xuống sân bay Thủ đô. Người giám sát sân bay đã trực tiếp đến, một số nhân viên công tác cũng đã sắp xếp lối đi đặc biệt dành cho Lan Đình Phương và bạn gái của anh. Lan Đình Phương đang nói chuyện với người giám sát, còn bạn gái của anh thì ở một bên cầm máy ảnh kỹ thuật số xem lại ảnh đã chụp được.

Rất nhiều người đều nói Tiểu Cúc là một người không suy nghĩ thấu đáo. Đối với lời nhận xét này Tiểu Cúc luôn cười nhạt. Ở thời đại này, nhiệt tình một chút, quan tâm một chút, mọi người đều cảm thấy không nên.

Cố lấy dũng khí, Tiểu Cúc bước đến trước mặt người phụ nữ tên Cố Liên Hào kia, cô ngẩng đầu nhìn cô ấy nở một nụ cười thân thiện.

"Lần trước chúng ta đã gặp nhau ở toilet, khi đó cô đang khóc." Tiểu Cúc nói thêm: "Khi đó, là ở trên máy bay."

Cô ấy suy nghĩ một chút, dường như là đã nhớ ra, biểu cảm có chút thẹn thùng: "Tôi nhớ ra rồi, đó là lúc tôi thương tâm nhất."

Tiểu Cúc nhìn Lan Đình Phương đang đứng cách đó khoảng mười bước chân: "Anh ấy hẳn là rất yêu cô, chắc sẽ không làm cho cô thương tâm nữa."

"Vâng!" Cô ấy nhìn về phía Lan Đình Phương: "Đúng vậy, anh ấy rất yêu tôi, anh ấy sẽ không khiến tôi phải thương tâm nữa đâu."

Tiểu Cúc gật đầu, nói một cách rất nhiệt tình: "Vây, chúc phúc cho cô, chúc phúc cho hai người."

- - -

Khi Lan Đình Phương bước đến gần, Liên Hào vẫn còn đang mỉm cười nhìn về một hướng.

"Sao lại cười ngốc nghếch như vậy?" Lan Đình Phương ôm vai Liên Hào.

"Mới vừa rồi, em nhận được sự chúc phúc của một cô gái rất đáng yêu." Liên Hào ngẩng đầu lên, mỉm cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Trước khi nhớ, sau khi quên(17)

Sau khi từ Mỹ trở về, Liên Hào rất thích được ôm Lan Đình Phương từ phía sau lưng, hết lần này đến lần khác nói: "Đình Phương, em yêu anh. Đình Phương, em rất yêu anh rất yêu anh."

Những lúc như thế, người đàn ông này sẽ ôm siết cô vào trong ngực, liên tục dặn cô phải nhớ kỹ những lời này.

Cùng anh trải qua khoảng thời gian mười mấy năm, sao Liên Hào lại có thể không nhận ra sự thay đổi nhỏ của anh kể từ khi trở về từ Mỹ. Bề ngoài trông anh rất bình thường như không có việc gì, nhưng một số hành động nhỏ đã để lộ ra sự lo âu của anh, cho dù anh đã rất giỏi che giấu.

Liên Hào không biết Lan Đình Phương đang lo âu cái gì, nhưng cô biết sự lo âu này của anh có lẽ có liên quan đến mình. Đối với những việc mà anh không muốn để cho cô biết, Liên Hào cũng không muốn tìm hiểu, bởi vì cô tin tưởng anh.

Do đó, Liên Hào luôn hết lần này đến lần khác nói với Lan Đình Phương rằng: Em yêu anh.

Vào đầu tháng ba, một số hoa trong phòng hoa bắt đầu phản ứng với sự thay đổi của khí hậu, cây xanh bắt đầu đâm chồi, phát triển rất tốt. Liên Hào chọn một chậu trà đào đẹp nhất, muốn đem nó đặt ở trong văn phòng của Lan Đình Phương. Màu xanh của thực vật sẽ khiến cho tâm tình của mọi người trở nên vui vẻ.

Dưới sự dẫn dắt của Triệu Thu, Liên Hào mang theo chậu trà đào bước vào tòa nhà Truyền thông Á Thái. Lúc này đã gần đến giờ ăn trưa. Lan Đình Phương gần đây đang bận rộn mở rộng sang Âu Châu, không có thời gian trở về nhà thường xuyên như trước đây nữa.

Họ trực tiếp đi lên bằng thang máy chuyên dụng, Triệu Thu hỏi thăm Liên Hào về tình hình của Tiểu Long. Nhắc đến Tiểu Long, Liên Hào không tự chủ được cong lên khoe miệng. Liên Hào cảm thấy đứa con gái này của mình về sau nói không chừng sẽ phát triển theo chiều hướng âm nhạc. Nhóc con còn chưa được một tuổi vậy mà đã có thể hoa tay múa chân khi nghe nhạc rap rồi.

Có thể nói đây là lần đầu tiên chân chính Liên Hào đến văn phòng của Lan Đình Phương, là đường đường chính chính. Nghĩ đến lần điên cuồng ở văn phòng trước đó, mặt Liên Hào có chút nóng lên.

Thư ký phụ trách văn phòng của Lan Đình Phương sau khi nhìn thấy bọn họ thì liền đứng lên. Triệu Thu chỉ vào Liên Hào, nói: "Thư ký Ngô, đây là bạn gái của Lan tiên sinh."

Bạn gái, danh xưng này khiến Liên Hào có chút xấu hổ, cũng có chút dở khóc dở cười. Nhưng mà, cô cũng nghĩ không ra phải dùng cách gọi gì mới thích hợp hơn. Hiện tại cô và Lan Đình Phương còn chưa có tái hôn, cho nên đương nhiên không thể bắt người ta gọi mình là Lan phu nhân được, bạn gái ít ra so với vợ trước thì có vẻ tốt hơn một chút, Liên Hào an ủi bản thân mình như vậy.

Tuổi của thư ký Ngô cũng không sai biệt lắm so với tuổi của Liên Hào, lúc này, biểu cảm của cô ấy có hơi khác thường, ánh mắt không được tự nhiên nhìn về phía cánh cửa văn phòng đang khép chặt: "Lan tiên sinh hiện đang tiếp khách ở tầng 27."

Triệu Thu vẫy tay: "Vậy thì chúng tôi đến văn phòng đợi."

Thư ký Ngô muốn nói gì đó. Nhưng trước khi cô ấy kịp lên tiếng, Triệu Thu và Liên Hào đã mở cánh cửa văn phòng ra.

Trong văn phòng, lần thứ hai Thư Tiểu Tiểu tạo bất ngờ cho Liên Hào.

Lần này cô ta không có mặc áo thun của Lan Đình Phương, cũng không có mang dép của Lan Đình Phương. Nhưng, cô ta lại ngồi ở trên ghế làm việc của Lan Đình Phương.

Nhắm mắt lại, thưởng thức âm nhạc, biểu cảm rất say mê.

Sau khi nghe thấy tiếng động cô ta liền mở mắt ra.

Kinh ngạc, hoảng loạn, xấu hổ, sau đó là vẻ mặt thản nhiên. Thậm chí cô ta còn không muốn che đậy sự đắc ý nhỏ mà cô ta cho nó là lẽ đương nhiên, hay thậm chí là còn tỏ ra phản kích.

Giống như mối quan hệ của thợ săn và con mồi.

Liên Hào cười lạnh, cô gái trông có vẻ rất đơn thuần này bởi vì không có Lan Đình Phương ở đây mà ngay cả diễn cũng lười muốn diễn.

Triệu Thu cũng rất ngạc nhiên bởi sự có mặt của Thư Tiểu Tiểu, nhưng ngay sau đó, cô ấy đã lấy lại sự bình tĩnh của người quản lý quan hệ xã hội của mình: "Biên tập viên Thư, trong văn phòng này có 80% là bí mật thương mại, tôi nghĩ lúc này cô không thích hợp xuất hiện một mình ở trong văn phòng của Lan tiên sinh."

Thư Tiểu Tiểu nghiêng đầu suy nghĩ: "Cũng không phải là lần đầu tiên tôi đến đây. Nhưng mà tôi cũng chưa từng nghe nói qua là trong văn phòng này có bất kỳ văn kiện nào bị tiết lộ ra ngoài."

Khi nói những lời này, cô ta còn cố ý nhìn Liên Hào, lời này ngụ ý đơn giản là muốn nói cho Liên Hào biết một sự thật là, đây không phải là lần đầu tiên cô ta có mặt một mình ở trong văn phòng của Lan Đình Phương.

Liên Hào để Triệu Thu rời khỏi văn phòng trước. Thư Tiểu Tiểu từ ghế làm việc đứng dậy, đi đến trước mặt Liên Hào. Cô ta tựa vào bàn làm việc và chống tay về phía sau, khuôn mặt trẻ trung và sáng sủa.

Cô ta cứ thế tựa vào nơi đó mà nói chuyện:

"Cố tiểu thư, so với cô tôi còn có rất nhiều thời gian, có lẽ bây giờ cô còn có sự tự tin, nhưng mười năm sau thì lại hoàn toàn khác, mười năm sau..."

"Mười năm sau, cô vẫn như cũ xinh đẹp như hoa, mà tôi có lẽ sẽ trở nên béo ra, sẽ có túi mắt, ánh mắt cũng không còn sáng ngời, khóe mắt sẽ có nếp nhăn, sẽ có đồi mồi và bộ ngực cũng sẽ chảy xệ. Nhưng mười năm sau, người đàn ông Lan Đình Phương này vẫn như cũ hào hoa phong nhã, đến lúc đó, tôi đứng ở bên cạnh anh ấy có lẽ sẽ chẳng khác gì chị của anh ấy, thậm chí là di. Thử Tiểu Tiểu, cô nói xem tôi nói như vậy có đúng hay không?"

Thử Tiểu Tiểu mỉm cười gật đầu.

"Đến lúc đó, có phải cô nghĩ, tình yêu của Đình Phương dành cho tôi sẽ vì năm tháng mà phai nhạt, và vì tôi không còn trẻ và xinh đẹp nữa mà sinh ra ngán ngẫm?"

Thử Tiểu Tiểu lại mỉm cười gật đầu.

"Thử Tiểu Tiểu, tôi và Đình Phương sẽ bạch đầu giai lão."

Lần này, Thử Tiểu Tiểu đem gật đầu đổi thành cười nhạt.

Liên Hảo nhìn Thử Tiểu Tiểu: "Cô cảm thấy những lời mà tôi đang nói với cô căn bản là rất mực cười? Không, không mực cười một chút nào cả. Tổ tiên của chúng tôi đã liên tục duy trì từ thế hệ này sang thế hệ khác, bao gồm cả ông bà ngoại của tôi, mãi tận về sau, tôi và Đình Phương cũng sẽ như vậy."

"Nhưng tiếc là không bao gồm cả ba và mẹ của cô." Khi Thử Tiểu Tiểu nói những lời này, trong mắt cô ta có sự thù hận.

"Cho dù có là như thế, thì điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến khát khao về lý tưởng bạch đầu giai lão này của tôi. Thử Tiểu Tiểu, cô chỉ là loại người không muốn nhìn thấy người khác hạnh phúc, mà cái loại người này thường sẽ phải sống rất vất vả. Hơn nữa, theo tôi, nếu cô muốn dùng dung mạo và tuổi tác của một người để cân đo tình cảm, vậy thì, cô cũng chỉ là một khối thịt xác không có linh hồn."

Thử Tiểu Tiểu oán hận nhìn chằm chằm Liên Hảo.

Liên Hảo nhún vai, khoanh tay: "Thử Tiểu Tiểu, tôi cảm thấy hành vi hiện tại của cô thật sự quá mức vô lý. Cô cho là cô ở trước mặt Đình Phương chứng minh sự tồn tại của mình, chẳng hạn như đặt một số thứ thuộc về mình ở trước mặt anh ấy thì sẽ lâu ngày sinh tình sao? Tôi không biết vì sao Đình Phương lại cho phép cô làm như vậy, nhưng tôi có thể nói cho cô biết, việc làm tác oai tác quái này của cô đối với tôi chính là một việc làm hết sức hoang đường. Mà đối với Đình Phương, hành vi như lừa thêu thân này của cô cũng sẽ không thể giành được một chút thương hại nào từ anh ấy. Mà ngược lại, nếu cô chọc giận anh ấy, anh ấy sẽ đối với cô đuổi cùng giết tận."

Liên Hảo vừa mới nói xong những lời này, Lan Đình Phương đã đẩy cửa bước vào, đi theo phía sau còn có Triệu Thư, Phương Hữu Vi, và thư ký Ngô đang cầm khay đứng ở một bên. Lan Đình Phương cầm lấy khay trên tay thư ký Ngô, đặt lên trên bàn trà ở trước sofa, mỉm cười đi đến trước mặt Liên Hảo, nắm tay cô ngồi xuống sofa, sau đó đem ly sữa trên khay đặt vào tay Liên Hảo: "Chắc là em đói bụng rồi, bây giờ uống sữa trước, đợi anh đưa em đi ăn tiệc lớn."

Phương Hữu Vi và Triệu Thư đã quá quen với cảnh này, nhưng thư ký Ngô, người vừa mới trở thành thư ký của Lan Đình Phương thì lại bị sốc. Người đàn ông luôn bày mưu tính kế này vậy mà còn có một mặt dịu dàng với người khác như vậy, đồ người phụ nữ kia không khác gì đồ một cô gái nhỏ.

Dường như lúc này Lan Đình Phương mới nhận ra sự có mặt của những kẻ sát phong cảnh trong văn phòng, anh nhướn mày: "Các người còn không đi ra?"

Cuối cùng, ánh mắt sắc bén chuyển đến khuôn mặt Thử Tiểu Tiểu, Thử Tiểu Tiểu theo bản năng quay mặt đi.

Liên Hảo rời khỏi văn phòng và ngồi vào trong xe của Lan Đình Phương, hiện tại bọn họ đang trên đường đến Hi Nhạc Phúc, dọc đường đi Liên Hảo đều không nói gì, Lan Đình Phương nắm lấy tay Liên Hảo không buông, Liên Hảo dùng một chút, đột nhiên rút tay ra khỏi bàn tay anh.

"Không phải anh đã nói với em rồi sao? Không cần phải để ý đến Thử Tiểu Tiểu."

"Đình Phương, tin anh là một chuyện, nhưng khi liên tiếp nhìn thấy cô ta thân nhiên tự đắc xuất hiện ở không gian riêng tư của anh thì lại là một chuyện khác." Liên Hảo nhìn ra cửa sổ xe, bao nhiêu ghen uất đều tràn ra hết: "Nhìn cô ta ở bên cạnh anh, biết các người cùng làm việc chung trong một tòa nhà, em cảm thấy rất bức bối, khuôn mặt giống Bách An Ny của cô ta cũng khiến em cảm thấy bức bối."

Lan Đình Phương một lần nữa tìm được tay Liên Hảo, một lần nữa nắm giữ, ngón tay chạm vào ngón tay cô: "Anh hiểu rồi."

Buổi chiều khi chuẩn bị tan làm, Thử Tiểu Tiểu bị gọi lên phòng nhân sự, quản lý phòng nhân sự ngày thường luôn bày ra vẻ mặt ôn hòa với cô ta, lúc này lại vô cùng lạnh lùng đưa ra cho cô ta hai lựa chọn, hoặc là chấp nhận sự an bài của công ty đến Thái Lan, hoặc là rời đi.

Thử Tiểu Tiểu xông vào văn phòng của Lan Đình Phương, Lan Đình Phương cũng không ngoài ý muốn việc cô ta đến đây, anh vẫn như cũ nhìn đồng hồ của mình, và nói một cách rất thờ ơ: "Cho cô mười phút để nói."

"Tại sao?" Thử Tiểu Tiểu sững sờ hỏi.

Lan Đình Phương vuốt trán, dường như nhận ra câu hỏi của cô ta quá ngu ngốc: "Thử Tiểu Tiểu, vốn là tôi không muốn nói ra. Trên thực tế thì những việc làm của cô đối với tôi cũng chỉ là một trò cười mà thôi. Tôi nói cho cô biết, nếu Cố Liên Hảo làm điều tương tự như vậy, tôi sẽ cảm thấy rất đáng

yêu, cảm thấy trong lòng cảm động. Nhưng cô thì lại không giống như vậy, cô càng cố ý làm những việc giống như Cố Liên Hào đã từng làm thì lại càng cảm thấy chán ghét, cảm thấy thật buồn cười."

Sắc mặt Thư Tiểu Tiểu tái đi.

"Vốn dĩ, bởi vì chuyện kia nên tôi mới dung túng cho cô. Cô nói đúng, chỉ cần Lan Đình Phuong đối mặt với những việc có liên quan đến Cố Liên Hào thì sẽ trở nên cảm tính. Tôi thậm chí còn cảm thấy đó là một loại thiện lương. Thường nghe có người nói nên vì ai đó mà tích phúc, tôi nghĩ sở dĩ tôi dung túng cho cô, tâm tính tôi cũng giống như những người đó vậy, muốn cho người mình yêu có được sự may mắn vẹn toàn. Là ba của Liên Hào có lỗi với các người, không hề liên quan gì đến Liên Hào. Tôi chỉ sợ chuyện ba của Liên Hào có lỗi với cô sẽ phá hủy đi sự may mắn của cô ấy, cho nên tôi mới hy vọng bù đắp lại cho các người, trợ giúp các người. Tôi nghĩ đó là vì tích phúc cho Liên Hào, hy vọng cô ấy vui vẻ bình an."

Thư Tiểu Tiểu ngơ ngác nhìn Lan Đình Phuong, dường như những lời mà Lan Đình Phuong nói ra là cả một quyền thiên thư phức tạp.

Lan Đình Phuong bước đến gần cô ta hơn, ánh mắt lạnh lùng: "Có điều, hành vi của cô đã khiến cho cô ấy không vui, phàm là những người làm cho cô ấy không vui thì tức là đang chống lại tôi, cho nên tôi không có cách nào tiếp tục dung túng cho cô nữa."

Thư Tiểu Tiểu nhắm hai mắt lại, tìm về suy nghĩ của bản thân, nghiêng răng nói: "Anh không sợ tôi đem những việc mà mình biết được tung ra ngoài sao? Để cho mọi người kéo mẹ của Cố Liên Hào xuống khỏi bàn thờ, để cho sự nghiệp ngoại giao vốn sạch sẽ kia nhiễm đầy vết bẩn?"

Lan Đình Phuong vươn tay, tựa như đối đãi với một con chó nhỏ mà vuốt tóc cô ta, mỉm cười, là loại tươi cười sắt còn hơn cả dao bén.

"Thư Tiểu Tiểu, cô luôn thích tự cho là mình thông minh, còn có tự mình đa tình. Có vẻ như cô đã quên những gì mà tôi đã nói? Tôi nói, muốn hủy diệt cô dễ dàng tựa như giẫm chết một con kiến."

"Biện pháp đối phó có tôi có rất nhiều, chẳng hạn như, còn chưa đợi cô đem mọi chuyện tung ra, chỉ với thời gian một liều thuốc của tôi cũng đã đủ để làm cho thanh danh của cô mất sạch. Cô nói xem, khi đó lời nói của cô còn có ai muốn tin tưởng? Còn nữa, Thư Tiểu Tiểu, tôi có biện pháp đưa em trai của cô ra tù thì cũng sẽ có biện pháp tống cậu ta vào tù lại, về phần cậu ta phải ở trong tù ngây ngốc bao lâu còn phải tùy thuộc vào tâm tính của tôi."

Thư Tiểu Tiểu đứng im bất động, một cổ khí lạnh từ đầu ngón chân chạy thẳng lên trên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Trước khi nhớ, sau khi quên(18)

Vào một ngày cuối tuần cuối tháng ba, khi Liên Hào và Lan Đình Phuong đang cùng Tiểu Long tản bộ ở công viên, Lan Đình Phuong nhận được một cuộc điện thoại. Anh ôm vai cô, vừa đi vừa nhận cuộc điện thoại ấy, sau vài phút, bàn tay ôm vai Liên Hào có chút run rẩy.

Trở về nhà, Lan Đình Phuong nói muốn đi công tác, chuyển bay ngay trong đêm đó. Liên Hào lái xe đưa Lan Đình Phuong đến sân bay, là chuyến bay mười giờ đến Nhật Bản, lần này đi cùng Lan Đình Phuong còn có vệ sĩ của anh và một vài gương mặt lạ.

"Đình Phuong, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Liên Hào kéo áo Lan Đình Phuong, trong lòng cực kỳ bất an.

"Không có việc gì, không có việc gì cả." Lan Đình Phuong ôm chặt lấy Liên Hào.

Trước khi lên máy bay anh còn hôn lên trán cô.

Sáng hôm sau Liên Hào mới nhận được điện thoại báo bình an của Lan Đình Phuong.

Cả một buổi sáng Liên Hào đem toàn bộ tin tức có liên quan đến Truyền thông Á Thái xem không bỏ sót bất cứ tin gì, nhưng những tin tức này đều nói Truyền thông Á Thái vẫn còn đang rất tốt. Kể từ khi kế hoạch hợp tác với Âu Châu được công khai, giá cổ phiếu của Truyền thông Á Thái trong mấy tháng gần đây đều liên tục tăng đều.

Trong những tin tức đó, Liên Hào cũng đọc được tin tức về việc Thư Tiểu Tiểu đã tạm rời cương vị công tác được vài ngày. Nghe nói Truyền thông Á Thái không hài lòng về phẩm chất nghề nghiệp của Thư Tiểu Tiểu nên đã đơn phương chấm dứt hợp đồng. Tờ báo này cũng đã liên tục vài ngày đưa tin về Thư Tiểu Tiểu, mịt mờ ám chỉ cô ta cùng một quan chức nào đó có mối quan hệ thân mật, và tham gia vào một số bữa tiệc tối bất thường.

Liên Hào vẫn cảm thấy lo lắng, cô gọi điện thoại cho Khẩu Gia Minh. Khẩu Gia Minh liên tục cam đoan Lan Đình Phuong không gặp phải chuyện gì cả. Trong điện thoại, Khẩu Gia Minh nói chuyện rất thoải mái. Liên Hào cũng gọi cho Tiểu Đào, người thành thật như Tiểu Đào cũng nói không hề phát sinh chuyện gì.

Lúc này Liên Hào mới yên lòng.

Liên tiếp vài ngày sau đó, Lan Đình Phương mỗi buổi tối đều sẽ gọi điện thoại về, còn nhất định phải thông qua điện thoại trò chuyện với Tiểu Long. Hai người này ở trong điện thoại quả thật là ông nói gà bà nói vịt. Cuối cùng Lan Đình Phương còn vô cùng đặc ý khoe với Liên Hào, con gái nói nhớ anh.

Khi Lan Đình Phương trở về đã là buổi tối của một tuần sau, khi đó đã là tháng tư. Thời điểm rạng sáng, Liên Hào bị anh lôi lôi kéo kéo làm cho tỉnh dậy. Khi nhìn rõ người nằm trên người mình, cô thật sự có chút dờ khóc dờ cười. Người này ngay cả quần áo cũng không thay ra, cũng không có tắm rửa, xem ra là vừa mới xuống máy bay.

Áo ngủ của Liên Hào đã bị anh cuốn đến trên cổ, đầu vùi vào ngực cô, vừa liếm vừa mút, bàn tay cũng đã duỗi đến trong bắp đùi.

"Đình Phương, anh còn chưa tắm mà?" Liên Hào thở hồn hên, vô lực phản kháng.

Lan Đình Phương cời bỏ đai lưng, giọng nói khàn khàn: "Làm xong rồi tắm. Liên Hào, anh nhớ em, nhớ đến hận không thể đem em nuốt vào trong bụng. Không một ai có thể đưa em đi, không một ai có thể nhìn thấy em."

Đôi mắt anh phù đầy sợi đỏ, tóc cũng đã dài hơn, tùy tiện phủ ở trên trán. Lúc này, trông anh như một đứa trẻ hoảng loạn.

Cũng không biết anh vì điều gì mà hoảng loạn. Liên Hào cảm thấy rất đau lòng. Cô chồm người lên hôn lên tóc của anh, dịu dàng dụ dỗ: "Đình Phương, hay là, em giúp anh tắm nhé?"

Ở bên tai anh thì non: "Chúng ta vừa làm vừa tắm, có được không? Hà?"

Anh bế cô lên khỏi giường và đi đến phòng tắm, chỉ một cước đã đá văng cửa phòng tắm ra. Trong lòng Liên Hào lại kêu rên, ngày mai chị Nguyệt sẽ lại dùng ánh mắt ái muội nhìn mình.

Lan Đình Phương mở vòi sen, nước xối xuống người bọn họ. Liên Hào bắt chước phương pháp lột đồ lạ mắt của những cô nàng nóng bỏng trong phim, dùng miệng cời từng nút áo somi của anh ra. Ngón tay cô đi xuống và dừng lại ở bụng, xoay tròn xoay tròn khẽ khích. Nghe thấy tiếng rên nặng nề của anh, bàn tay Liên Hào đứng như mong đợi của Lan Đình Phương cời nút quần của anh ra.

Rạng sáng hôm đó, lưng cô dựa vào tường phòng tắm, tường phòng tắm được làm bằng sứ, bóng loáng và lạnh như băng, những giọt nước từ vòi sen rơi xuống trên người bọn họ, anh ở bên trong cô, mỗi một lần va chạm là một lần càng sâu càng mạnh, mỗi một lần như vậy Liên Hào đều lo lắng, sợ anh sẽ làm cho bức tường ở sau lưng mình sụp đổ.

Nếu vậy thì cái việc làm không thể đưa ra ánh sáng này không phải sẽ bị phơi bày ra hết rồi sao!

Ngay cả tiếng rên của Liên Hào cũng bị phá vỡ, dưới sự che giấu của tiếng nước, cô không ngừng rên rỉ, anh nói mỗi lần nghe được tiếng kêu rên của cô ở dưới người mình, anh cho rằng nó không khác gì là bản nhạc của thiên đường.

"Đình... Phương, nhẹ chút..." Liên Hào đặt tay lên vai anh, hòa theo tiết tấu của anh, tựa như một con thuyền chòng chành trong bão lũ.

Nghe được tiếng cầu xin của cô, tiết tấu của anh lại càng nhanh hơn nữa.

Chân Liên Hào như dây đàn đang cuốn lấy anh, dường như nếu không làm như vậy thì giây tiếp theo có thể cô sẽ phải rơi vào vực sâu vạn trượng.

Sau đó, bọn họ nằm ở trong bồn tắm. Bên ngoài giếng trời trên mái nhà phòng tắm đã tờ mờ sáng, bên tai Liên Hào hơi phấp phồng, bất quá cũng chỉ mới một tuần mà thôi, nhưng biểu hiện của Lan Đình Phương thật chẳng khác gì bọn họ đã một năm xa cách.

Lan Đình Phương của lúc này thật đúng là khiến cho Liên Hào có chút choáng ngợp, cứ như thể người trải qua hành trình máy bay đường dài là chính bản thân cô chứ không phải là anh. Liên Hào mơ mơ màng màng nghĩ đến một vài con số, cụ thể là mấy lần?

"Có phải em đang nghĩ đến việc chúng ta đã làm mấy lần rồi hay không?" Lan Đình Phương nói một cách uể oải, tay vuốt tóc Liên Hào.

"Khụ... Khụ..." Liên Hào suýt nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc.

Bọt trong bồn tắm nhanh chóng tan đi, Liên Hào cuống quýt lấy tay che ngực mình lại, cảm thấy mình bây giờ rất gọi tình.

Lan Đình Phương hất tay cô ra, tay anh thay thế tay cô bao trùm lên nó, buồn cười nói: "Liên Hào, ngày mai chị Nguyệt sẽ lại ân cần hỏi han em thôi. Còn nữa, anh cảm thấy nên để Khấu Gia Minh chuẩn bị thực đơn bồi bổ thể chất cho em. Em không cảm thấy thể lực của mình có vấn đề sao?"

Liên Hào tức giận dùng khuỷu tay đẩy anh, anh né tránh, cô lại dùng móng vuốt của mình đuổi theo anh. Cứ đùa giỡn như vậy một lúc, ánh mắt Lan Đình Phương lại nóng lên, Liên Hào lập tức an tĩnh lại, dời tầm mắt đi.

"Đình Phương." Liên Hào lấy lòng: "Em cảm thấy gần đây dáng người của anh trở nên rất đẹp."

"Hửm?" Lan Đình Phương nheo mắt lại: "Nếu nói dáng người anh tốt lên vậy thì cần phải nhắc đến một phần công lao của Cổ Liên Hào em."

Liên Hào cười tủm tỉm: "Ừ! Em cũng thấy vậy, anh xem, em đã sớm nói với anh là chạy bộ buổi sáng tuyệt đối là có lợi chứ không có hại rồi mà."

Lan Đình Phương ghé vào bên tai cô: "Cổ Liên Hào, có vẻ như em đã hiểu lầm, thật ra công lao mà anh muốn nói là công lao ở trên giường, vận động

trên giường xuất mồ hôi. Hay là, vì suy nghĩ cho đáng người của anh, chúng ta lại vận động thêm một lúc nữa? Hửm?"

Liên Hào không thể không lãng sang chuyện khác.

Kể từ khi Lan Đình Phương trở về từ chuyến công tác ở Nhật Bản, đã hai ngày anh không đến công ty. Anh giống như bước vào giai đoạn đeo bám giống Tiểu Long, cả ngày kề cận Liên Hào, ở trước mặt chị Nguyệt anh cũng không một chút che giấu, không cho Liên Hào một chút do dự nào, trời vừa tối liền cứng rắn lôi kéo Liên Hào vào phòng ngủ. Chỉ sau hai ngày, Liên Hào có cảm giác như xương cốt của mình đều sắp rã ra.

Ngày thứ ba, Liên Hào rút cuộc nhìn không được kéo Lan Đình Phương đi dạo trung tâm mua sắm. Bọn họ đến một hiệu sách hai mươi tư giờ. Có rất nhiều người trong hiệu sách và một số người đang ngồi đọc sách ở khu vực dành cho người đọc.

Có một Kim Tự Tháp sách nhỏ cao hai mét được đặt ở giữa hiệu sách. Liên Hào từ trên Kim Tự Tháp sách này rút ra một cuốn sách, vừa mới rút sách ra thì liền nghe một tiếng "bụp", có một vật thể nào đó khuất với Kim Tự Tháp mà cô không thấy được rơi trên mặt đất, cùng với đó là tiếng thét chói tai của phụ nữ.

Giây tiếp theo, Kim Tự Tháp sách ầm ầm đổ sập, Liên Hào ngay lập tức được bảo vệ ở trong một lòng ngực. Khi cô còn đang ngơ ngác ở trong lòng Lan Đình Phương thì tiếng thét chói tai kia vẫn còn đang kéo dài, cao vút thanh lãnh, như muốn xuyên thủng màng nhĩ của cô. Liên Hào không tự chủ được bịt kín lỗ tai.

Vài nhân viên của hiệu sách chạy đến, đầu Liên Hào cũng từ trong lòng Lan Đình Phương dò xét lộ ra, bắt giác ngẩn ngơ.

Thư Tiểu Tiểu đứng cách Lan Đình Phương một góc bốn mươi lăm độ đang thét chói tai, sắc mặt cô ta tái nhợt, hung hăng nhìn cô và Lan Đình Phương, dưới chân cô ta là một chiếc điện thoại bị ném hồng.

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi có gương mặt có vài phần giống với Thư Tiểu Tiểu đang đứng kế bên, sốt ruột nhìn Thư Tiểu Tiểu. Cậu ta nhìn theo ánh mắt của Thư Tiểu Tiểu, sau đó, ánh mắt gắt gao nhìn về phía Lan Đình Phương.

Hiệu sách vốn rất yên tĩnh lại bởi vì tình huống nhỏ này mà trở nên ồn ào náo nhiệt, nhân viên hiệu sách bày tỏ sự bất mãn đối với Thư Tiểu Tiểu, bọn họ cảm thấy nhất định là Thư Tiểu Tiểu cố ý làm đổ cái giá sách mà bọn họ đã rất vất vả mới làm được. Phải có tận mấy ngàn cuốn sách rơi đầy trên mặt đất, có vài người tự nguyện đến hỗ trợ, cũng có vài người đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Giữa những người đứng xem náo nhiệt này có một người nhỏ giọng nói: "Kia không là Thư Tiểu Tiểu sao?"

"Gần đây bị cuốn vào sự kiện bôi nhọ, người được xưng là nữ biên tập viên có tiềm lực nhất, Thư Tiểu Tiểu?"

"Đừng nói lung tung, người ta tốt nghiệp ở trường đại học nổi tiếng đó."

"Sinh viên đại học? Sẽ không phải là một sinh viên đại học ngây thơ hồn nhiên đó chứ?"

"Các người không có nghe trên mạng đều đang lan truyền cô Thư này thích nhất là đêm hôm khuya khoắt tìm giảng viên của mình thảo luận bài sao?"

"Còn nữa, cô ta còn dính vào tin đồn sao chép luận văn tốt nghiệp."

Những giọng nói đó vẫn cứ liên tục to nhỏ vang lên, mang theo sự khinh bỉ và chế giễu. Sắc mặt Thư Tiểu Tiểu tái nhợt, cô ta từng bước một đi về phía Lan Đình Phương.

Lan Đình Phương đứng ở nơi đó không hề cử động, chỉ đem Liên Hào kéo ra phía sau mình.

Thư Tiểu Tiểu cảm thấy tuyệt vọng, hành động đầu tiên của người đàn ông này là dùng cơ thể của mình che chở cho người phụ nữ kia, tiếp đó nữa là bảo vệ ở phía sau mình, hành động đó không khác gì một tên ngốc không biết phải đặt bảo vật trong tay mình ở đâu mới cảm thấy an toàn.

Thư Tiểu Tiểu trào lên nước mắt, ngẩng đầu nói: "Lan tiên sinh, thật không ngờ anh lại thật sự muốn dẫn tôi vào đường cùng."

Thư Tiểu Tiểu vừa mới dứt lời, người thanh niên bên cạnh cô ta liền cầm lên một cuốn sách thật dày vung về phía Lan Đình Phương. Chỉ kém vài cm nữa thôi thì cuốn sách ấy sẽ nện trúng mặt Lan Đình Phương. Nhưng cánh tay cầm sách kia cuối cùng cũng đã bị chế trụ. Không biết từ khi nào, Tiểu Dao đứng ở bên cạnh Lan Đình Phương đã bắt được tay của người thanh niên kia.

"Tiểu Dao." Lan Đình Phương lạnh lùng nói: "Gọi điện thoại cho luật sư của tôi. Còn nữa, đừng quên mang video theo dõi ở đây về."

Thư Tiểu Tiểu nghe vậy thì bắt đầu phát run, dường như chỉ trong nháy mắt cô ta đã biến thành một con nhím bị nhô hết gai nhọn: "Lan tiên sinh, xin anh hãy buông tha cho em trai tôi, nó chỉ là không hiểu chuyện. Lan tiên sinh, xin anh..."

Mặt Lan Đình Phương không hề có biểu cảm gì. Thư Tiểu Tiểu quay sang phía Liên Hào, cầu xin: "Cố tiểu thư, cô giúp tôi nói với Lan tiên sinh đi! Cô nói ngài ấy bỏ qua cho em trai của tôi đi. Tôi cam đoan, về sau tôi sẽ dẫn em trai mình đi thật xa, tôi cam đoan sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt các người nữa."

Liên Hào từ phía sau Lan Đình Phương bước ra, đi đến trước mặt Tiểu Dao, cầm lấy chiếc điện thoại đang chuẩn bị gọi đi của anh ta. Cô nhìn người thanh niên kia, vừa vận cậu ta cũng đang nhìn cô. Với một khuôn mặt thật thanh tú, nhưng trong mắt lại mang theo đầy bạo lực, sự lạnh lẽo này làm cho

người ta không rét mà run.

Cầm điện thoại của Tiểu Đào lướt qua người cậu ta, Liên Hảo kéo tay Lan Đình Phương, nhẹ nhàng nói: "Đình Phương, chúng ta về nhà đi."

Đêm, ánh đèn leo lắt, từng cụm đèn đường bên ngoài cửa sổ xe lần lượt lướt qua, Liên Hảo nhìn Lan Đình Phương vẫn luôn chuyên tâm lái xe, nhận không được hỏi: "Những tin tức trái chiều này của Thư Tiểu Tiểu đều là do anh làm ra?"

Lan Đình Phương không trực tiếp trả lời vấn đề này của Liên Hảo, anh giảm tốc độ xe lại, nói: "Liên Hảo, trên thế giới này, có hai loại người, một loại người sẽ bối vì sự nhân từ của em mà sinh ra cảm kích, còn loại người còn lại thì lại đi lợi dụng sự nhân từ này của em. Thư Tiểu Tiểu chính là loại người phía sau. Người như thế rất thông minh, anh cần phải cho cô ta một lần giáo huấn để cô ta biết được cái gì gọi là sống thì phải biết điều."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Trước khi nhớ, sau khi quên(19)

Phương Hữu Vi cẩn thận đưa chiếc điện thoại đang hiển thị cuộc gọi đường dài đến từ Australia vào tay Lan Đình Phương, người đã ba ngày không xuất hiện ở công ty.

Lan Đình Phương nhận lấy điện thoại từ tay Phương Hữu Vi, đứng ở trước cửa sổ văn phòng, đưa lưng về phía anh ta, cầm điện thoại lắng lắng nghe, vài phút sau chỉ nhàn nhạt nói một câu "Đã biết" liền cúp máy.

Cầm điện thoại, anh vẫn giữ nguyên tư thế đứng ở nơi đó.

Nhìn bóng lưng của anh, Phương Hữu Vi thở dài một hơi. Chuyện ở Australia anh ta có biết sợ qua. Nói thật ra thì anh ta cảm thấy việc làm này của Lan tiên sinh vừa bí ẩn mà cũng vừa mạo hiểm. Nhưng mà, hình như cũng chỉ có như vậy thì Cố tiểu thư mới có thể ở bên cạnh Lan tiên sinh.

Có một lần, Phương Hữu Vi nghe được cuộc trò chuyện của Lan tiên sinh và Khấu Gia Minh, đại khái là, Khấu Gia Minh hỏi Lan tiên sinh làm như vậy nếu để Cố Liên Hảo biết được vậy thì đến lúc đó bọn họ liền thật sự xong rồi.

"Không có khả năng đó." Khi đó, Lan tiên sinh đã trả lời như thế này: "Tôi không muốn trở thành người rút lui trước cơ hội một phần nghìn này. Tôi muốn trở thành người biến một phần nghìn thành con số không có ý nghĩa. Chờ xem, cho dù có thể nào đi chăng nữa thì tôi cũng phải giữ cho được Cố Liên Hảo."

Lúc ban đầu, mọi việc đều tiến hành một cách thuận lợi, Cố Liên Hảo cũng trở về bên cạnh Lan tiên sinh.

Thật đáng tiếc khi số phận lại đặt ra cho cặp đôi này hết khó khăn này đến khó khăn khác, và bây giờ, có vẻ như họ đang đi đến chương ngại vật cuối cùng.

Phương Hữu Vi có dự cảm, nếu Lan tiên sinh vượt qua được chương ngại này, vậy thì từ nay về sau, có lẽ vận mệnh cuối cùng cũng sẽ thỏa hiệp với anh. Cuối cùng, giống như lời thề tuyệt vời đó, những người yêu nhau trên thế giới này cuối cùng rồi cũng sẽ trở thành thân thuộc.

Nhưng mà, nếu...

Nghĩ đến đây Phương Hữu Vi không dám tiếp tục nghĩ thêm nữa, anh ta hy vọng sẽ không xuất hiện cái từ nếu kia. Đến lúc này, anh ta thật lòng hy vọng rằng ông chủ của mình sẽ có thể xé nát cái cửa ải cuối cùng mà vận mệnh đã an bài cho anh này.

Buổi chiều thứ năm, theo lời đề nghị của Kha Oánh và đám người Tô Tứ, bọn họ tổ chức một buổi họp mặt ở một nhà hàng bánh ngọt. Bầu không khí của nhà hàng bánh ngọt này rất tốt, vài người bọn họ bất tri bất giác tán gẫu vô cùng sôi nổi. Họ thảo luận về những bộ phim bom tấn đang hấp dẫn gần đây, thời trang, ẩm thực, mỹ nam mỹ nữ gì đó cũng đều không bỏ sót thứ gì. Và khi nhiều người nói về danh sách mới nhất của nam diễn viên gợi cảm nhất thế giới do tạp chí điện ảnh phát hành, họ đã nói về Robert Pattinson.

Pattinson không phải là một anh chàng đẹp trai truyền thống điển hình, nhưng những nét nữ tính, đôi mắt sâu thẳm, khí chất quý phái này của anh ta đã chiếm được cảm tình của vô số phụ nữ.

"Robert? Pattinson..." Tô Tứ nói, nhưng ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm vào cửa ra vào của nhà hàng, ngay người vài giây, sau đó đem ánh mắt chuyển hướng về phía Liên Hảo, không giấu được sự ghen tị: "Cố Liên Hảo, nếu người đàn ông của cô là một ngôi sao điện ảnh, thì trong danh sách đàn ông gợi cảm phương Đông của chúng ta chắc chắn sẽ không thiếu anh ta."

Tô Tứ vừa dứt lời, Lan Đình Phương đã xuất hiện ở trước mặt Liên Hảo. Khuôn mặt lạnh lùng và nụ cười tuyệt đẹp này của anh bỗng chốc đánh vào lòng cô. Không, có lẽ nên nói rằng một người đàn ông như vậy chắc chắn có thể khiến cho các hocmon vốn có của phụ nữ tăng lên một cách đột biến.

Mọi người nghĩ rằng Bắc Cực và Xích đạo thuộc về mối quan hệ lưỡng cực và sẽ luôn luôn khác biệt nhau, nhưng người đàn ông này lại pha trộn sự

phân cực này một cách rất hợp lý, với nụ cười lạnh lùng của Bắc Cực, và sức nóng của Xích đạo.

Hơn nữa, hôm nay anh còn cố tình ăn mặc chải chuốt, bộ tây trang màu đen được cắt may vô cùng phù hợp, kiểu tóc được chải tỉ mỉ, càng chết người là lớp vải lót của bộ tây trang này là màu đỏ thắm, theo từng cử chỉ động tác của anh mà như ẩn như hiện, rất xứng với khuôn mặt tinh xảo này...

Ừm... Người đàn ông này thật đẹp, vô cùng đẹp, đẹp đến mức Liên Hảo muốn bảo vệ anh một cách thật cẩn thận.

Người đàn ông xinh đẹp này cư xử như một hoàng tử, bá tước bước ra từ cung điện. Anh cúi đầu và mỉm cười duyên dáng: "Xin hỏi các vị đang ngồi ở đây, tôi có thể mang người yêu của mình đi được hay không?"

Tô Tử ngây ngốc gật đầu, Liên Hảo đoán chắc là hiện tại Tô Tử căn bản không biết mình đang làm cái gì, cô chắc cú một trăm phần trăm là cô ấy bị Lan Đình Phương hớp mất hồn rồi.

Liên Hảo ngồi ở ghế phó lái, lại một lần nữa vụng trộm nhìn Lan Đình Phương đang lái xe, từ này góc độ này nhìn qua, một bên mặt của Lan Đình Phương đẹp không khác gì một bức tranh, làm cho người ta nhìn một trăm lần cũng không thấy chán.

"Cố Liên Hảo, có phải em lại bị anh mê hoặc rồi không?" Nụ cười của Lan Đình Phương giống như một đóa hoa diễm lệ.

Liên Hảo dứt khoát đem tầm mắt từ trên người Lan Đình Phương chuyển về phía trước, lúc này cô mới nhận ra mình mãi mê ngắm nhìn Lan Đình Phương mà trở nên thất thố.

Lúc này bọn họ đang đi ngược lại với hướng về nhà, nhìn vào hướng dẫn chỉ đường trên xe thì có vẻ như họ đang chạy về phía biển.

"Chúng ta đang đi đâu?" Liên Hảo tò mò, nghi hoặc đánh giá một thân chinh tề của Lan Đình Phương: "Lan Đình Phương, không phải là anh muốn bắt chước một số việc kỳ quái trên phim đó chứ?"

Lan Đình Phương thờ dài một cách khoa trương: "Cố Liên Hảo, vậy mà để em đoán đúng rồi."

"Rốt cuộc là sao? Đại nhân, có thể tiết lộ cho tiểu nhân biết một chút được không?" Liên Hảo bày tỏ chút phẫn khích.

Lan Đình Phương giảm tốc độ xe đến mức chậm nhất, nghiêng mặt qua nhìn Liên Hảo chăm chăm, cười như không cười, không biết là thật hay giả, nói: "Cố Liên Hảo, nếu anh nói với em là nó có liên quan đến việc cầu hôn thì sao?"

Cuồng quít quay mặt đi, Liên Hảo vô thức siết chặt góc váy, giấy lát sau, cô vươn tay ra mở nhạc lên. Tiếng nhạc chậm rãi vang lên, Liên Hảo sắp xếp ngôn ngữ ở trong đầu mình. Không đợi cô mở miệng, Lan Đình Phương đã đưa tay qua xoa đầu Liên Hảo, anh nói:

"Cố Liên Hảo, có phải em đang nghĩ như thế này? Là việc cầu hôn hao tâm tổn phí này đương nhiên phải do anh làm. Phải không Liên Hảo?"

Liên Hảo mỉm cười: "Đúng vậy, không phải anh nói muốn cưới em sao? Chuyện cầu hôn này đương nhiên là anh phải làm rồi!"

Lan Đình Phương hạ ánh mắt xuống, hai hàng lông mi thật dài cũng rũ xuống theo, trông có vẻ hơi âm đạm.

Liên Hảo tắt nhạc đi, tựa đầu vào vai Lan Đình Phương, nghịch nết tay áo của anh.

"Sang năm đi, mùa xuân năm sau chúng ta đi đăng ký."

Mùa xuân năm sau, đến lúc đó, mối quan hệ hôn nhân của cô và Anh Hùng sẽ tự động được giải trừ.

Cho đến bây giờ, Nguyên Anh Hùng vẫn còn đang hiện diện trong đáy lòng của Cố Liên Hảo.

Xe cộ càng lúc càng thưa thớt, những tia nắng cuối cùng của mặt trời ở khắp mọi nơi trên trái đất này đang dần dần thu lại. Hoàng hôn đầu tháng tư khiến cho người ta trở nên thật yên tĩnh. Xe của họ lướt qua cây cối xanh um tươi tốt ở bên đường. Sự lãng mạn bẩm sinh trong người Liên Hảo bắt đầu trỗi dậy, hạ cửa sổ xe xuống, Liên Hảo đưa tay ra ngoài, làn gió xuân cuối mùa xuyên qua những kẽ tay của cô, mang theo vài phần lạnh lẽo, cảm giác giống như khi còn bé ngậm kẹo bạc hà ở trong miệng.

"Đình Phương, bây giờ em rất hạnh phúc."

Lan Đình Phương đem xe dừng ở dưới bóng cây, tháo dây an toàn, nghiêng người qua, hôn cô. Tay Liên Hảo giữ lấy mặt của anh, đầu lưỡi cùng anh dây dưa.

Những chiếc xe chạy ngang qua bọn họ có ý nhấn còi inh ỏi.

Trán kề trán, mũi chạm mũi, trong ánh mắt lẫn nhau là đôi môi bị hôn đến sưng vù đỏ au của đối phương.

"Đình Phương, bây giờ anh có thể nói với em là anh định mang em đi đâu không?" Giọng nói của Liên Hảo rất nhẹ nhàng.

"Motel." Anh hôn hôn môi cô: "Làm cho em dục tiên dục từ."

Lan Đình Phương thật sự đưa Liên Hảo đến Motel.

Ẩn giấu ở vùng ngoại ô của thành phố nhộn nhịp, toàn bộ kiến trúc nơi này được thiết kế theo hình chữ nhật với chất liệu gỗ, nó trông giống như những cabin tình yêu trong những bộ phim phương Tây mà Liên Hảo đã từng xem. Mỗi một gang phòng đều giống như những toa xe lửa kết nối với nhau.

Chủ Motel đưa chìa khóa cho họ xong còn không quên tặng cho họ một cái nhìn đầy thâm ý, khiến cho khuôn mặt của Liên Hảo đỏ bừng lên, giống như, bọn họ chính là đôi nam nữ trốn đi yêu đương vụng trộm vậy.

Đột nhiên, Lan Đình Phương ôm ngang Liên Hảo lên. Giống như những cặp vợ chồng mới cưới, chú rể ôm cô dâu mới của mình vào phòng cưới. Anh ôm cô đứng ở trước cửa: "Cố Liên Hảo, tối nay anh sẽ tặng em một đêm tân hôn khác."

Màn đêm ngoài cửa sổ buông xuống, tay Liên Hảo ôm lấy cổ Lan Đình Phương, quan sát chung quanh phòng.

Căn phòng này được trang trí giống như các khách sạn cũ ở miền Tây nước Mỹ, giấy dán tường hoa nhỏ tối màu, đèn giả cổ, rèm cửa giản dị, ghế sofa vải retro, chần lông, lò sưởi âm tường đang cháy với những thanh củi được xếp theo kiểu lửa trại, đối diện lò sưởi là một chiếc ghế sofa.

"Thích nơi này không?" Anh ở bên tai cô hỏi.

"Thích!" Liên Hảo nhẹ nhàng trả lời. Từ khi còn nhỏ, Liên Hảo đã rất thích xem những bộ phim phương Tây. Cô luôn bị ấn tượng bởi những khách sạn và căn hộ xuất hiện trong phim. Liên Hảo nhớ đến có một lần khi xem một bộ phim tình yêu, một đôi nam nữ đứng trước ngọn lửa hôn nhau và làm tình. Lúc đó vì còn nhỏ nên luôn cô kiêng kỵ những cảnh phim như vậy, nhưng Liên Hảo vẫn không cưỡng lại được sự hấp dẫn của cảnh phim ấy, mặt đỏ hồng vụng trộm xem.

Liên Hảo lại nhìn quanh bốn phía, cảm giác giống như thiếu một cái gì đó?

"Có phải thiếu giường không?" Lan Đình Phương vui vẻ hỏi, anh hà hơi vào tai Liên Hảo: "Em yêu, điểm đặc sắc nhất của nơi này là ở chỗ nó không có giường. Còn cô, cùng à, đêm nay cho dù em có la hét khàn cả giọng cũng sẽ không có người nghe thấy được, bởi vì hiệu quả cách âm ở đây có thể được xem như đứng đầu thế giới."

Hoa hồng ở trên bệ cửa sổ đang nở rộ, gió đầu mùa tháng tư làm lay động rèm cửa sổ, xung quanh tịch mịch yên tĩnh, trong lò sưởi là ngọn lửa đang cháy đều đều phát ra tiếng tí ta tí tách rất nhỏ, bên ngoài là màn đêm đen thẫm, bên trong phòng nồng nặc mùi Hương Thảo, anh hôn đầu ngón chân của cô, như những nét vẽ thần thánh nhất, từng chút từng chút hướng lên trên. Liên Hảo bắt đầu thở gấp, cả người phủ kín một lớp mồ hôi mỏng, nhắm hai mắt lại, hai tay cô siết chặt tấm thảm Ba Tư bên dưới lưng mình. Trong mơ hồ, trong đầu cô hiện lên một thước phim rất đẹp về cuộc yêu của nam và nữ. Thật lâu trước kia, giáo viên dạy tiếng Trung của cô đã từng nói:

Về cuộc yêu giữa nam và nữ, nó là một việc vô cùng tuyệt vời, là sự kết hợp giữa lý trí và dục vọng.

Đầu lưỡi anh hôn dọc theo đầu ngón chân cô hướng lên trên, đến giữa đùi. Những cảm xúc không rõ ràng khiến Liên Hảo trở nên hoảng loạn, cô kẹp chân mình lại.

"Đình... Phương..." Khuôn mặt Liên Hảo đỏ như đoá hoa hồng điểm lệ trên bệ cửa sổ.

Cơ thể anh căng ra, chồm lên trên, khuôn mặt thanh tú bị tình triều bao phủ ấy tựa như kho báu ẩn giấu trong rừng sâu mê hoặc. Anh liếm vành tai cô: "Liên Hảo, anh muốn 'yêu' em như thế này."

Dưới sự hướng dẫn của anh, Liên Hảo thả lỏng cơ thể, cùng đầu lưỡi anh dây dưa. Cuối cùng, bởi vì anh từ đầu đến cuối không chịu tiến thêm một bước, Liên Hảo không thể kiềm chế thêm được nữa, cô như một con thú nhỏ mở miệng cầu xin: "Đình Phương, cho em..."

Anh trêu chọc cô như trêu chọc một con mèo, trong khi cô đã vô cùng muốn anh. Tâm trạng hỗn loạn này khiến Liên Hảo muốn in dấu răng lên vai anh. Trong lúc ý loạn tình mê, Liên Hảo nhận ra khi cô làm ra hành động này, người đàn ông này vậy mà lại cười một cách vô cùng bi ối. Liên Hảo có cảm giác như mình đã là một con mèo rơi vào trong bẫy.

Trước ngọn lửa, dường như Liên Hảo thật sự bị anh tra tấn đến khàn cổ họng. Cũng không biết người đàn ông này học ai, lúc động tình còn muốn cô để lại dấu ấn trên người mình.

Trước ngọn lửa, hai cơ thể ướt đẫm mồ hôi vẫn còn đang quấn lấy nhau.

Liên Hảo: Đình Phương, sao em lại có cảm giác mình giống như con mèo của anh vậy.

Đình Phương: Nếu là vậy, em có nguyện ý trở thành con mèo của anh không?

Liên Hảo chồm người lên, đè Lan Đình Phương ở dưới người mình, cười một cách can đảm.

Hoàng hôn ngày thứ hai, Lan Đình Phương đưa Liên Hảo, cái người mà trừ bỏ thời gian ăn cơm ra, còn lại đều ngủ mê man trở về nhà.

Lúc này, đèn đường đã bắt đầu sáng lên, Lan Đình Phương lái xe, trên xe phát một bản nhạc cao bồi nước Mỹ. Lan Đình Phương vẫn luôn thích văn hóa cao bồi viễn Tây, thích những con người đã tạo nên những năm tháng hỗn loạn nhất của nước Mỹ, dùng tự do, dùng cuồng dã, dùng bi tráng.

Bây giờ, Lan Đình Phuong phải đến một cuộc hẹn, mang theo dấu ấn của Cố Liên Hào ở trên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Trước khi nhớ, sau khi quên(20)

Cách khu dân cư Thanh Nguyên 40 phút lái xe có một câu lạc bộ đua xe chỉ dành riêng cho hội viên. Câu lạc bộ này là do con trai của các quan chức cấp cao ở Bắc Kinh và một người Đức mở ra. Mục đích chính là làm thỏa mãn những con người thích mạo hiểm. Mỗi cuối tuần, nơi đây sẽ tập hợp một số đàn ông muốn tìm sự kích thích, hoặc là những người đàn ông muốn mang phụ nữ đến đây, dùng âm thanh động cơ kiểu ngao này phát tiết với cuộc sống. Sau khi Cố Liên Hào rời đi một tháng, Lan Đình Phuong đã trở thành này hội viên của câu lạc bộ này. Trong thời gian một năm từ cấp bậc phổ thông thăng lên cấp bậc kim cương. Những người bạn trong nhóm đua xe đối với anh vừa yêu vừa hận, bởi vì anh là một nhân vật rất tàn nhẫn.

Trên trường đua im ắng.

Đêm nay trường đua này chỉ thuộc về hai người đàn ông.

Những ngọn đèn ở chính giữa trường đua làm việc hết công suất một ngàn vạn nguồn sáng đem người đang đứng ở dưới những trụ đèn rọi thành bốn chiếc bóng. Hình dáng của người này thanh mảnh và có cảm giác đa chiều rất tốt, đây là giả treo quần áo hoàn hảo.

Lan Đình Phuong từng bước một bước về phía đó. Người đó đứng dựa lưng về phía anh, không hề nhúc nhích, tựa như một pho tượng, một pho tượng đang rơi vào trạng thái trầm tư.

"Nguyên Anh Hùng, thật vui khi anh có thể tỉnh lại." Đây là lời nói thật lòng. Có lẽ Cố Liên Hào sẽ vì biết tin người đàn ông này còn sống mà vui mừng đến chảy nước mắt, chỉ là, sẽ tốt hơn nếu người đàn ông này tỉnh lại trễ hơn một năm.

Nguyên Anh Hùng chậm chậm quay lại, khuôn mặt giãn dãn, một Nguyên Anh Hùng luôn tin vào công lý đương nhiên sẽ tức giận khi gặp phải cảnh ngộ không thể nghĩ đến này.

Nắm tay chỉ cách khuôn mặt xinh đẹp của Lan Đình Phuong vài millimet đã bị Nguyên Anh Hùng cứng rắn dừng lại.

"Lan Đình Phuong, tôi không có đánh cho anh mặt mũi bầm dập là vì nếu không có anh thì tôi cũng sẽ không có khả năng đứng ở chỗ này một cách nguyên vẹn." Nguyên Anh Hùng buông tay xuống.

Bốn mươi bảy ngày sau khi mất tích, Lan Đình Phuong đưa anh trở về từ một bộ lạc sống cách xa nền văn minh nhân loại. Một người đàn ông thổ dân đã cứu anh trong tình trạng hôn mê từ một con sông gần đó vào lúc hoàng hôn. Họ đã sử dụng các phương pháp cổ xưa thuộc về họ và sử dụng một số loại thảo dược để duy trì sự sống của anh. Nguyên Anh Hùng không biết thảo dược của những thổ dân này có giúp ích được gì cho anh hay không, nhưng khi thấy anh vẫn mãi không tỉnh lại, họ muốn mang anh đi hỏa táng. Vào một đêm trước ngày bị đem đi hỏa táng, Lan Đình Phuong tìm được anh, đưa anh đến bệnh viện tốt nhất Australia, hơn nữa còn vì anh mà mời đội ngũ y tế giỏi nhất khoa não. Chín tháng tám ngày sau, anh tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, anh phát hiện mình bị giam lỏng.

Người đàn ông Lan Đình Phuong này vì muốn có được Cố Liên Hào mà lựa chọn giam lỏng anh. Trong một số bộ phim cũng có những tình tiết như thế này, nhưng anh lại không ngờ đến, bản thân mình hiện tại cũng rơi vào hoàn cảnh ấy.

Nguyên Anh Hùng dùng thời gian một tháng để phối hợp với bác sĩ khôi phục lại cơ thể, sau đó dùng thời gian hai tháng để lên kế hoạch chạy trốn. Mười ngày trước cuối cùng anh cũng trốn khỏi bệnh viện. Khoảng một tuần sau anh mới tìm đến lãnh sự quán Mỹ, sau đó lại từ lãnh sự quán trở lại Mỹ, lại từ Mỹ đi đến Bắc Kinh. Mười mấy ngày nay anh luôn cố gọi vào số điện thoại của Cố Liên Hào, nhưng những con số kia đã trở thành một chuỗi số không người nhận. Sau đó, Amy nói với anh rằng, Cố Liên Hào hiện đang ở bên Lan Đình Phuong.

Cố Liên Hào ở bên Lan Đình Phuong! Sau khi cho rằng Nguyên Anh Hùng không còn nữa?! Đây là một kết cục bất ngờ, cũng là một kết cục không mấy bất ngờ.

"Lan Đình Phuong, anh đưa tôi đến nơi này là muốn làm gì?" Nguyên Anh Hùng ám chỉ đến một số người luôn bám sát theo anh kể từ khi anh đáp xuống sân bay Bắc Kinh. "Anh cho rằng anh thật sự có thể một tay che trời? Chẳng lẽ anh không biết rằng, nếu như Liên Hào biết những việc làm này của anh, cô ấy sẽ không tha thứ cho anh?"

"Nguyên Anh Hùng, anh yêu Cố Liên Hào sao?" Lan Đình Phuong nhàn nhạt hỏi.

"Đương nhiên." Cho nên, anh mới trăm phương ngàn kế trốn đến đây, trăm phương ngàn kế muốn gặp cô.

Anh rất nhớ cô.

"Nếu yêu cô ấy, anh sẽ không nỡ để cho cô ấy phải đau khổ. Nếu Liên Hào biết tôi làm như vậy cô ấy sẽ rất đau khổ. Không, phải là thống khổ. Sau

khi cô ấy trải qua nhiều việc như vậy, nếu biết được mọi chuyện, cô ấy sẽ thống khổ, bởi vì, cô ấy yêu tôi, rất yêu rất yêu."

"Lan Đình Phương..." Nguyên Anh Hùng siết chặt nắm tay: "Anh có biết hay không? Hiện tại, Liên Hào là vợ hợp pháp của tôi, còn có.... Còn có, tôi muốn nhận lại con gái của mình."

"Con gái?" Lan Đình Phương nhẹ nhàng nói: "Nhưng mà, Tiểu Long hiện tại chỉ gọi tôi là ba."

Lần này, nắm tay thật sự đánh vào mặt Lan Đình Phương. Lan Đình Phương không có tránh đi, cái nắm tay kia đi qua, khoe miệng anh chảy ra tơ máu. Anh lau sạch vết máu này, đứng thẳng người lên.

"Nguyên Anh Hùng, có lẽ, anh cảm thấy tôi làm như vậy thật bi ối, nhưng mà, có vẻ như anh đã xem nhẹ một sự thật đáng sau sự bi ối này của tôi, đó là Cố Liên Hào yêu tôi, từ đầu đến cuối cô ấy cũng chỉ yêu một mình tôi."

Nguyên Anh Hùng há miệng, nói theo bản năng: "Không, không phải...."

Lan Đình Phương mỉm cười, tất cả các ngọn đèn đường như đều tập trung vào trong mắt anh. Đôi mắt anh rực rỡ trong đêm, tỏa sáng như những vì sao.

Như một vị thần, tự tin, ngạo mạn, quan sát chúng sinh.

"Tôi có thể dùng rất nhiều loại phương pháp để nói cho anh biết Cố Liên Hào yêu Lan Đình Phương đến mức độ nào. Nguyên Anh Hùng, anh lớn lên ở phương Tây, thật lâu trước kia, đàn ông phương Tây xem tình yêu như là mạng sống, đàn ông vì bảo vệ tình yêu mà sẽ tiến hành quyết đấu, tuy rằng, đối với thời đại này nó có vẻ quá mức xa vời, nhưng, có một số tình yêu đáng giá để chúng ta dùng sinh mạng của mình trao đổi. Nguyên Anh Hùng, anh nguyện ý vì Cố Liên Hào mà dùng mạng sống của mình trao đổi sao?"

Nguyên Anh Hùng thoáng ngẩn ngơ, sau đó ha ha nở nụ cười, tiếng cười trống rỗng vang vọng ở trên trường đua yên tĩnh.

"Lan Đình Phương, anh xem kịch nhiều lắm đúng không?"

Lan Đình Phương lắc đầu.

"Anh không thấy rằng những lời nói này của mình có chút ngây thơ và buồn cười sao?"

"Không, tuyệt đối không!" Lan Đình Phương tiếp tục lắc đầu: "Đối với Cố Liên Hào, tôi vĩnh viễn sẽ không buông tay. Còn nữa, anh cũng vậy, anh muốn nhìn thấy cô ấy bởi vì hai người chúng ta mà tiếp tục thống khổ? Anh chịu được sao? Nguyên Anh Hùng, cho tới bây giờ, đây là phương pháp tốt nhất mà tôi nghĩ ra được."

Lan Đình Phương bước thêm một bước đến gần Nguyên Anh Hùng, ánh mắt trắng lấp lóe tới: "Hay là, anh không dám?"

Nguyên Anh Hùng ngơ ngác, anh không biết nên trả lời người đàn ông điên cuồng này như thế nào.

"Nguyên Anh Hùng, Liên Hào ở bên tôi rất hạnh phúc." Lan Đình Phương cười một cách vô cùng hưởng thụ, anh chậm rãi vén chiếc áo lên cổ chữ V màu xanh đậm của mình lên: "Cô ấy đem toàn bộ hạnh phúc của mình dồn hết vào tôi. Nguyên Anh Hùng, anh đã từng chứng kiến thời khắc vui vẻ hạnh phúc nhất của cô ấy chưa?"

Ánh mắt của Nguyên Anh Hùng dời dần dừng ở trên bờ vai của Lan Đình Phương, nơi đó có dấu răng rất nhỏ của phụ nữ, vừa nhìn đã biết lực đạo vừa sâu vừa nặng, trên gáy còn có một vài vết trầy, những dấu vết này đối với Nguyên Anh Hùng mà nói cũng không hề xa lạ. Trước đây, lúc còn ở cùng những cô nàng tóc vàng kia, bọn họ cũng đã làm điều tương tự với anh.

"Buông tay cô ấy đi, đi tìm người phụ nữ có thể chân chính khiến anh vui vẻ và hạnh phúc."

Ánh mắt Nguyên Anh Hùng từ trên người Lan Đình Phương thu về. Nhìn về phía chân trời xa xôi, anh nói:

"Lan Đình Phương, tôi cũng muốn biết bản thân mình có thể vì Cố Liên Hào mà làm được đến trình độ nào."

Nhân viên của câu lạc bộ lái hai chiếc xe đua đến. Hai chiếc xe đậu trên một con đường thẳng, cuối con đường thẳng là một bức tường bê tông, thiết bị giảm phanh trên đường đua bên dưới bức tường bê tông kia đã được tháo ra.

Lan Đình Phương đội mũ và lấy gậy bóng chày từ tay người lái xe. Người lái xe của anh ném quả bóng chày lên cao, Lan Đình Phương vung tay lên, đánh một cái, quả bóng chày như một chú chim nhỏ bay lên không trung, đập vỡ chiếc camera được lắp đặt ở độ cao vài người.

Lan Đình Phương cầm gậy bóng chày chỉ vào hai chiếc xe kia.

"Nguyên Anh Hùng, hai chiếc xe này đã được các nhân viên kỹ thuật cải biến. Sau khi sửa số, thứ duy nhất chiếc xe này có thể sử dụng chính là phanh."

Nói xong, Lan Đình Phương lại đem gậy bóng chày chỉ về bức tường bê tông phía trước.

"Từ đây đến bức tường bê tông kia có khoảng cách là 1 km, dựa theo điều tra của nhân viên kỹ thuật, thì quy định ra, tốc độ từ đây đến bức tường kia nằm trong khoảng thời gian 17 giây. Trong 17 giây này, nếu ai phanh xe trước thì sẽ là người thua cuộc. Một điểm khác tôi muốn nói với anh là cả hai

chiếc xe này đều không có túi khí, cũng không cung cấp cho anh bất kỳ chiếc mũ bảo hiểm nào. Một số trong số chúng là dây an toàn thông thường trên thị trường. Cuối cùng, liệu dây an toàn có chịu tải nổi không, còn phải dựa vào may mắn của chúng ta. Nguyễn Anh Hùng, cho anh một phút đồng hồ suy nghĩ rõ ràng, có muốn mạo hiểm như vậy hay không."

Một phút sau, Lan Đình Phương và Nguyễn Anh Hùng cùng ngồi lên xe đua của mình.

Tiểu Dao cầm súng lệnh, trong lòng bàn tay anh ta đang đỏ mồ hôi. Mắt anh ta dán chặt vào ba chiếc đèn tín hiệu màu đỏ phía trước. Khi ba chiếc đèn đỏ này đều tắt, tiếng súng sẽ bắt đầu vang lên.

Trong tiếng gầm rú của động cơ, chiếc đèn đỏ thứ ba vụt tắt, súng lệnh vang lên, tiếng động cơ bén nhọn như một con lốc xoáy lao vút đi. Tiểu Dao cố gắng tập trung nhìn theo, lại bởi vì quá mức khẩn trương mà khiến cho đầu óc trống rỗng, ánh mắt anh ta dờ dẩn nhìn chăm chăm vào hai điểm càng lúc càng nhỏ dần kia.

Tiểu Dao cảm thấy mỗi một giây trên trường đua này đều đang ngưng đọng. Thời gian dường như đang trôi nhanh như tốc độ ánh sáng, nó giống như một thế kỷ chỉ tồn tại trong một cái chớp mắt.

Một tiếng phanh xe vang lên, sau đó là tiếng phanh thứ hai, và rồi mọi thứ trở lại yên tĩnh sau một cú va chạm.

Nguyễn Anh Hùng dờ dẩn nhìn vào bức tường bê tông chỉ cách xe anh một đoạn nhỏ. Anh cứ dờ dẩn nhìn vào nó như vậy, chỉ là bàn chân đang dẫm trên phanh của anh lại đang run rẩy.

Nguyễn Anh Hùng cũng không biết bản thân mình ngẩn người bao lâu, cho đến khi anh dờ dẩn di chuyển ánh mắt nhìn vào một chiếc xe khác. Đầu của chiếc xe kia đâm vào bức tường bê tông, trần xe bị bung ra, khói bốc lên mù mịt.

Nguyễn Anh Hùng ngơ ngác nhìn làn khói kia, cũng không biết đã nhìn trong bao lâu. Trong đầu lại nhớ đến Liên Hảo, nhớ đến hình ảnh cực kỳ bị thương của cô.

Anh điên cuồng còi bỏ dây an toàn đã gần như hỏng mất ra, điên cuồng chạy đến chiếc xe đó.

Ngay cả động tác mà người đàn ông kia ghé vào tay lái cũng thật tao nhã, đường cong của chiếc cổ rất đẹp, khiến anh trông như đang nằm trên tay lái nghỉ ngơi, tư thế này giống như tư thế của một con thiên nga đang cúi đầu tía lông trong hồ mà anh Nguyễn Anh Hùng đã từng nhìn thấy ở Đan Mạch.

"Lan Đình Phương." Giọng của Nguyễn Anh Hùng run rẩy.

Tiểu Dao cũng lái xe chạy đến, dừng xe lại, cũng dùng giọng nói run rẩy gọi: "Lan tiên sinh."

Thời điểm hai giọng nói sợ hãi đồng loạt vang lên, người đang tựa đầu vào tay lái kia chậm chạp lên tiếng: "Tôi không chết, Cố Liên Hảo còn ở trên thế giới này, tôi sẽ không rời đi."

Bên này, Liên Hảo còn đang trong mộng đẹp, cô mơ thấy mình đang ở trong vườn. Buổi chiều ngày xuân rất đẹp, đẹp đến nỗi cô không muốn tỉnh dậy.

Tiểu Long có vẻ như đã cao hơn một chút, cùng ba bé giống nhau có mái tóc hơi xoăn mềm mại, ngồi ở trên vai Lan Đình Phương.

Tay Lan Đình Phương kéo tay Tiểu Long, làm động tác bay, Tiểu Long cười khanh khách không ngừng, tiếng cười thanh thúy êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Trước khi nhớ, sau khi quên(21)

Nguyễn Anh Hùng và Lan Đình Phương cùng tựa vào trên bức tường bê tông, không ai nói gì. Nguyễn Anh Hùng hỏi xin tài xế của Lan Đình Phương một liều thuốc, bắt đầu dĩ tay đang run, có thể nào cũng không châm lửa được. Lan Đình Phương tiếp nhận bật lửa, "tách" một tiếng, châm thuốc.

Hít một hơi thật sâu, Nguyễn Anh Hùng tựa đầu vào tường, cảm thấy tuyệt vọng.

"Thật ra, anh không cần phải vì việc vừa rồi mà cảm thấy khó chịu trong lòng." Lan Đình Phương cúi đầu nghịch bật lửa trong tay: "Sở dĩ có kết quả như vậy, theo tôi nghĩ cũng là một chuyện đương nhiên. Sở dĩ anh phanh xe ở thời điểm cuối cùng chính là vì một loại bản năng. Loại bản năng này được tạo thành thông qua quá trình trưởng thành và dựa trên bối cảnh văn hóa của chúng ta. Anh lớn lên ở phương Tây, người phương Tây từ nhỏ đã chú trọng giá trị quan, tựa như một phương trình chính xác, dùng dấu bằng để so sánh sự bình đẳng của mối quan hệ hai bên. Người phương Tây nhìn có vẻ rất nhiệt tình nhưng ở thời điểm quan trọng nhất, họ nhạy cảm hơn bất kỳ ai khác. Cái loại lý trí này đến từ chính giá trị quan mà ngay chính bọn họ cũng không nhận thức được. Mà người phương Đông nhìn có vẻ nội liễm, nhưng nền văn hóa năm nghìn năm đã tạo nên những con người chấp nhất, truyền thống, tin tưởng vào một tình yêu có thể hóa bướm. Theo nhận định này, họ sẽ không ngần ngại vì tình yêu mà chấp nhận bỏ mạng, và tôi sẵn sàng trở thành một người từ bỏ mạng sống của mình vì Cố Liên Hảo."

"Đổi một cách nói khác, Nguyên Anh Hùng, anh lớn lên ở phương Tây, quá trình trưởng thành của các người quá tự do, các người luôn cùng tấm nắng, du lịch, bóng rổ, bạn bè, âm nhạc gắn liền với nhau, đây là một phần cuộc sống của các người. Các người cũng đem một phần này gọi là tình yêu, đây là luận điểm về sự yêu thích mà người phương Tây tôn sùng. Mà trong quá trình trưởng thành của tôi vô cùng thiếu thốn cái gọi là yêu thích. Mọi người xem việc anh thích âm nhạc, thích du lịch, và tất cả các sở thích ngoại trừ sách giáo khoa đều là những việc không đáng hoàng. Cho nên, tôi có thể nói với anh rằng, Cổ Liên Hào là tất cả của tôi. Là ánh mặt trời, là âm nhạc, là mục tiêu, và nó đại diện cho tất cả những điều tốt đẹp trong cuộc sống của tôi. Vì vậy, đối với cô ấy, tôi có thể làm bất cứ điều điên rồ nào đó mà ngay cả chính tôi cũng không thể nào tưởng tượng được."

"Hiện tại, có lẽ, tôi nên nói với anh điều này, Nguyên Anh Hùng, anh không yêu Cổ Liên Hào như trong tưởng tượng của anh, mà tôi sợ trong tưởng tượng của mình còn muốn yêu Cổ Liên Hào nhiều hơn thế nữa. Mà quan trọng nhất, việc thắng thua không phải phụ thuộc vào kết quả của việc đánh cuộc vừa rồi, mà là ở chỗ Cổ Liên Hào, ở chỗ lòng cô ấy hướng về ai."

Vị cay mà thuốc lá mang lại dường như khuấy động mọi giác quan trong cơ thể Nguyên Anh Hùng, anh cảm thấy vô cùng không an toàn. Lúc này đây, biểu hiện của người đàn ông tên Lan Đình Phương này không khác gì một bác sĩ giải phẫu ưu tú nhất, anh cầm dao mổ, mỗi một dao cắt xuống là một lần máu chảy.

Mà giờ này khắc này, Nguyên Anh Hùng cảm thấy bản thân mình như là một học sinh không biết đối diện như thế nào với giáo viên của mình, chỉ biết cúi đầu hút thuốc. Có chất lỏng màu đỏ nhỏ xuống dưới chân anh, giống như nước mắt, Nguyên Anh Hùng nhìn theo những giọt chất lỏng màu đỏ kia, ngẩng đầu, một dấu đỏ uốn cong từ tóc của Lan Đình Phương chảy xuống, trông như một con giun đất.

"Lan... Lan Đình Phương, đầu anh đổ máu." Nguyên Anh Hùng khô khốc nói, đồng thời cũng chỉ tay vào trán Lan Đình Phương.

Lan Đình Phương cũng không có biểu lộ ra tâm trạng hoảng loạn gì, anh chậm chậm bước đến chiếc xe còn đang bốc khói kia, mở cửa xe lấy khăn giấy ra, cúi xuống nhìn kính xe cần thận chà lau, như thể một thực khách từ nhỏ đã được giáo dục rất tốt, sau khi dùng xong com Tây sẽ tạo nhã thực hiện nghi thức kết thúc bữa ăn.

Sau khi Lan Đình Phương lau sạch vết máu trên mặt, anh quay lại cùng Nguyên Anh Hùng vai kề vai tựa vào trên tường, tiếp tục nói:

"Nguyên Anh Hùng, anh không cần phải cảm thấy khó chịu, sở dĩ tôi làm như vậy là vì muốn cho anh thấy rõ một sự thật, sau đó thân nhiên buông bỏ. Có lẽ, hiện tại anh sẽ thương tâm, sẽ khó chịu, nhưng, một ngày nào đó tất cả những việc này rồi sẽ qua đi. Ở Trung Quốc có một câu cách ngôn, thời gian có thể mang đi hết thảy, có một ngày, có lẽ anh sẽ vì giờ phút này mà cảm thấy may mắn."

Nguyên Anh Hùng choáng váng và bối rối trong giây lát, bởi vì, anh lại nhìn thấy con giun màu đỏ kia xuất hiện trên mặt Lan Đình Phương.

"Lan... Lan Đình Phương, đầu anh lại đổ máu." Dường như điều duy nhất Nguyên Anh Hùng có thể làm là di chuyển ngón tay của mình, và ngón tay của anh đang chỉ vào khuôn mặt của Lan Đình Phương.

Lan Đình Phương nhủ mảy, không kiên nhẫn mắng một câu "Thật phiền", sau đó dùng chính đầu ngón tay của mình lau vết máu kia, chạm một cái, không có vết máu, nhưng bàn tay trắng nõn của anh lại dính đầy máu đỏ tươi.

"Tôi đã nói rồi, làm như vậy là để cho anh thấy một số sự thật, Nguyên Anh Hùng, bây giờ chúng ta làm một thí nghiệm, tôi sẽ gọi cho Liên Hào và nói với cô ấy rằng tôi đã bị thương." Lan Đình Phương nhìn vào bàn tay mình: "Trên thực tế, tôi đúng là bị thương thật. Khoảng hơn 40 phút nữa Liên Hào sẽ chạy đến đây. Khi cô ấy đến, tôi đang ở trong xe cứu thương. Anh đoán xem, anh sẽ thấy một Liên Hào như thế nào? Lúc này cô ấy đang ngủ, cho nên, cô ấy sẽ mang nhảm đệp đi trong nhà chạy đến nơi này, có lẽ ngay cả quần áo cũng không chỉnh tề, đầu bù tóc rối, tóm lại nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều tình huống, nhưng khi đó cô ấy căn bản không bận tâm đến bất cứ điều gì khác, bởi vì trong mắt cô ấy từ đầu đến cuối đều chỉ có một mình tôi."

Nguyên Anh Hùng chết lặng, nhìn máu vẫn cứ tiếp tục chảy ra từ đầu Lan Đình Phương, thì thào nói: "Lan Đình Phương, anh điên rồi."

Lan Đình Phương gạt đầu, cười đến điên đảo chứng sinh, sau đó, anh đã nói như thế này:

"Nguyên Anh Hùng, tôi hy vọng anh không nói với Liên Hào về tất cả những việc tôi đã làm với anh. Tôi biết tôi không phải là người tốt lành gì, nhưng tôi hy vọng trong lòng cô ấy, tôi không phải là người xấu."

"Lan Đình Phương, đến cùng thì anh điên đến cỡ nào vậy?" Nhìn vết máu trên má Lan Đình Phương có lau thế nào cũng không xong, Nguyên Anh Hùng thì thào nói.

Anh không biết Lan Đình Phương đang ẩn giấu điều gì dưới cơ thể đẹp đẽ này, nhưng tại thời điểm này, anh đã bị thuyết phục bởi một người như vậy, một cảm xúc mạnh mẽ như vậy.

Thời điểm Liên Hào đuổi đến trường đua, Lan Đình Phương đang được bác sĩ sơ cứu tạm thời ở trên xe cứu thương, trên đầu anh đội một cái chụp đầu màu trắng hết sức buồn cười, khuôn mặt tái nhợt và đôi môi không một chút máu. Giống như một bá tước ma cà rồng đẹp trai trong tòa lâu đài vậy.

Liên Hào ngơ ngác ngồi xổm bên người anh.

"Em sợ sao? Cổ Liên Hào." Anh khẽ mỉm cười và đưa tay vẫy vẫy cô.

Liên Hào nom nớp lo sợ đem gò má dán vào lồng ngực anh, may mắn thay, nó còn đập. Nước mắt lạnh run rơi xuống, cô như một đứa trẻ bất lực, bàng hoàng, không biết phải làm sao: "Đình Phương, làm em sợ muốn chết, làm em sợ muốn chết rồi, em cho rằng bản thân mình là một người xui xẻo, lại trở

thành sao chổi, em cho rằng..."

Nói đến đây Liên Hảo khóc không thành tiếng.

Từ mặt cô, Lan Đình Phương vuốt ve mái tóc lộn xộn của Liên Hảo, dịu dàng nói: "Cố Liên Hảo không phải là người xui xẻo, Cố Liên Hảo không phải là sao chổi."

Nhớ đến gì đó, Liên Hảo hất tay Lan Đình Phương ra, một phen nước mũi một phen nước mắt nói: "Lan Đình Phương, ai cho anh đưa xe, ai cho anh chạm vào cái thứ này, ai cho phép? Anh có biết là em sắp bị cuộc điện thoại kia dọa cho chết khiếp rồi hay không? Anh có biết là em đã cho rằng..."

Cho rằng anh sẽ giống như mẹ, giống như Nguyên Anh Hùng.

Nói đến đây Liên Hảo bắt đầu khóc hu hu, tay cô ở giữa không trung bắt đầu run rẩy, không biết nên thể hiện sự tức giận của mình như thế nào, cô đá chân mình vào xe cứu thương, cũng không biết vì sao không cầm được nước mắt, mái tóc ướt đẫm nước mắt và mồ hôi.

Một bác sĩ đeo khẩu trang trắng bên cạnh đưa khăn giấy cho cô: "Đừng quá lo lắng, anh ta chỉ là chảy quá nhiều máu, máu đã ngừng chảy, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ lại ổn thôi."

Liên Hảo tiếp nhận khăn giấy trong tay bác sĩ, lau nước mắt, mồ hôi, nước mũi, lại một lần nữa ngồi xồm xuống, nghiêng người chạm vào vết thương trên đầu Lan Đình Phương, nghẹn ngào: "Đình Phương, có đau không anh? Hà?"

Lan Đình Phương cuống quýt che ngực Liên Hảo lại, để phòng ngừa cảnh xuân của cô bị lộ ra ngoài. Người phụ nữ này thế nhưng lại chỉ mặc đồ ngủ và khoác tạm một cái áo khoác của anh chạy đến, khi cô cúi đầu có thể phát hiện ở bên trong cô hoàn toàn không mặc gì cả.

Ánh mắt anh xuyên qua bờ vai của Liên Hảo, nhìn người bác sĩ mặc áo blouse trắng và đeo khẩu trang ở sau lưng cô, Nguyên Anh Hùng.

Nguyên Anh Hùng ngơ ngác nhìn bàn tay trống trơn của mình, mới vừa rồi, anh đưa khăn giấy cho cô, bởi vì Cố Liên Hảo khóc rất kỳ cục, mới vừa rồi, Liên Hảo không có nhận ra khuôn mặt anh, cũng không có nghe ra giọng nói của anh. Bọn họ sớm chiều ở chung ba năm, cô không nhận ra giọng của anh, không có!

Thật sự, đúng như Lan Đình Phương đã nói, từ đầu đến cuối trong mắt cô cũng chỉ có một mình Lan Đình Phương. Nguyên Anh Hùng nhìn Liên Hảo đang ôm lấy Lan Đình Phương, tuy rằng không có đi sai dép, nhưng cô lại mặc váy ngủ hoa, khoác một chiếc áo khoác nam, váy ngủ lộ ra một mảng lớn da thịt bên dưới lớp áo khoác rộng rãi, và mái tóc rối bù khiến cô trông giống như một người phụ nữ vừa trốn khỏi bệnh viện tâm thần.

Người phụ nữ ấy đang uy hiếp người đàn ông của mình: "Lan Đình Phương, nếu hôm nay anh mà đi gặp Diêm Vương, em thề, em lập tức đem công ty của anh bán đi, có được tiền liền cầm đi bao tình nhân, một tháng một đám, cùng bọn họ cả ngày ân ái."

"Em dám?" Lan Đình Phương quát mắng, biểu cảm phẫn nộ không khác gì cô đã thật sự cùng những gã tình nhân đó thân thiết.

"Em dám." Giọng nói Liên Hảo oán hận: "Hơn nữa, em còn thề, đến lúc đó em sẽ không vì anh mà rơi một giọt nước mắt nào."

Phụ nữ! Đây là khẩu thị tâm phi. Khi nói những lời này cô đều một mực cúi đầu. Ở góc độ này Nguyên Anh Hùng có thể thấy được những giọt nước mắt của cô, giống như những hạt mưa từ trên bầu trời không ngừng rơi xuống.

"Liên Hảo, về sau anh không dám nữa!" Lan Đình Phương vuốt ve đầu cô, đem đầu cô áp vào ngực mình: "Anh cũng xin thề với em, đây là lần cuối cùng anh làm cho em thương tâm như vậy, về sau anh không dám nữa."

"Thật sự không dám?" Giọng cô vang lên từ ngực anh.

"Ừ! Thật sự không dám."

"Anh thề đi, lấy ba anh ra thề đi."

"Anh thề, lấy danh nghĩa ba anh ra thề."

Bác sĩ băng bó vết thương cho Lan Đình Phương có hơi xấu hổ, nữ bác sĩ ở bên cạnh tay cho vào túi cũng choáng váng nhìn bọn họ, còn nữ y tá thì che miệng, trong mắt tràn đầy ý cười.

- - -

Dưới khẩu trang, Nguyên Anh Hùng nở nụ cười chua xót, kỳ thực anh cũng không biết bản thân mình là đang khóc hay là đang cười.

Anh quay lưng đi.

Bốn mươi phút trước, anh còn cho rằng những lời nói của Lan Đình Phương đều là đang nói hươu nói vượn.

Kết quả, Lan Đình Phương đã thật sự nói đúng.

Quay đầu lại nhìn hai người kia, cơ thể Lan Đình Phương đang nằm trên cánh, đầu Liên Hảo áp vào trên ngực anh ta, tay anh ta vòng ở trên lưng cô. Đường như, thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cố Liên Hảo là một cô nàng lừa đảo, còn nói cái gì sẽ thương anh giống như người yêu, nói thương anh giống như một người vợ, nói thương anh giống như một người mẹ thương con.

Nguyên Anh Hùng bước xuống xe cứu thương, phía trên bầu trời của trường đua lúc này được những ngọn đèn chiếu rọi sáng tựa như ban ngày. Nguyên Anh Hùng nghĩ, thật lâu thật lâu về sau anh sẽ vẫn nhớ kỹ bầu trời này. Bầu trời chứng kiến sự thất bại thảm hại của Nguyên Anh Hùng.

Đúng vậy, Lan Đình Phương nói đúng, có một số việc cần phải nhìn nhận một cách rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Trước khi nhớ, sau khi quên(22)

Đầu Lan Đình Phương phải khâu sáu mũi, dưới sự đề nghị của bác sĩ, anh phải nhập viện quan sát bốn mươi tám giờ. Còn chưa trải qua hết bốn mươi tám giờ quan sát, Lan Đình Phương lại kiên quyết xuất viện. Bởi vì vào buổi sáng ngày thứ hai anh nằm viện, ngoại trừ các phương tiện truyền thông của Truyền thông Á Thái ra, thì hầu như toàn bộ giới truyền thông đều đăng một tin tức trên trang đầu của bọn họ, rằng Truyền thông Á Thái đã sử dụng các biện pháp bất hợp pháp để đánh cắp thông tin.

Sau khi Murdoch dính vào vụ bê bối nghe lén năm ngoái, hiện tại đối với giới tin tức, nghe trộm, sử dụng thông tin bất hợp pháp và các chủ đề nhạy cảm trên các phương tiện truyền thông đã đi đến một tình trạng tranh luận lớn.

Nội trong hai mươi tư giờ, tin tức này được truyền nhanh một cách chóng mặt. Trong đó, một số tờ báo lá cải cũng phát huy những đặc điểm riêng của họ, hóa thân thành Holmes, không tra xét kỹ càng đã vội đưa ra những tiêu đề không rõ ràng như hacker, gián điệp thương mại, v.v.. thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngày tiếp theo, nhiều tin tức bùng nổ hơn xuất hiện. Lần này là, người sáng lập Truyền thông Á Thái Lan Đình Phương có liên hệ mật thiết với một số chính khách nhất định, trong số đó, có nhiều quan chức Nhật Bản. Bên trong bài báo còn đính kèm hình ảnh Lan Đình Phương dùng chuyên cơ thăm viếng một chính trị gia Nhật Bản. Mỗi quan hệ Trung-Nhật luôn là chủ đề nhạy cảm nhất trong ngành truyền thông. Chỉ trong một thời gian ngắn, một số nhà phê bình tin tức cũng bắt đầu cáo buộc Lan Đình Phương là người thân Nhật trên các tờ báo chính trị đương thời.

Đến 6 giờ tối, tin xấu dành cho Truyền thông Á Thái như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn. Vào lúc 6 giờ, Lan Đình Phương đã tổ chức một cuộc họp báo và đưa ra một chồng hồ sơ để chỉ ra rằng đây là bằng chứng về một âm mưu và là trò cười do một đơn vị truyền thông ở Bắc Kinh liên thủ với truyền thông nước ngoài lên kế hoạch vu khống cho anh.

Cuộc họp báo vốn chỉ kéo dài ba mươi phút đã bị trì hoãn thành một giờ. Trong cuộc họp báo kéo dài một giờ này, Lan Đình Phương đã phải đối mặt với hơn một trăm phương tiện truyền thông Trung Quốc và nước ngoài, trả lời đủ loại vấn đề xảo quyệt mà họ đưa ra. Trong suốt một giờ này, Liên Hảo từ đầu đến cuối đứng ở một bên, nhìn Lan Đình Phương. Cô cảm thấy đau lòng, trong khoảng thời gian hai ngày một đêm này, người đàn ông này luôn làm việc với đoàn cố vấn, bộ phận quan hệ công chúng và đoàn luật sư của anh.

Vào cuối buổi họp báo, luật sư đại diện cho Truyền thông Á Thái kết thúc bằng một tuyên bố, rằng họ sẽ đưa một số đơn vị truyền thông vi phạm vấn đề đạo đức nghề nghiệp ra truy cứu trước pháp luật.

Lan Đình Phương dựa vào ghế trong khu vực nghỉ ngơi của buổi họp báo, về mặt mặt mũi. Liên Hảo đóng cửa phòng nghỉ lại, nhẹ nhàng bước qua, nhẹ nhàng áp tay vào thái dương anh, nhẹ nhàng xoa bóp.

Anh nhắm hai mắt lại.

"Đình Phương, không làm tỷ phú cũng không sao." Liên Hảo hạ mắt xuống và thì thầm.

Lan Đình Phương cong khóe miệng, quay đầu lại, vùi đầu vào trước ngực cô, ôm eo cô nói: "Nhưng mà, anh thích làm tỷ phú, anh còn thích Cố Liên Hảo cầm tiền của anh làm ra những bộ phim đi vào lòng người."

Trong vài ngày tiếp theo, các phương tiện truyền thông của Truyền thông Á Thái tiến hành phản kích toàn diện. Truyền thông Á Thái đã đề cho các quan sát viên của Cục Phát thanh, Điện ảnh và Truyền hình vào cuộc điều tra. Thư của luật sư nhanh chóng được gửi cho bốn phương tiện truyền thông lớn nhất ở Bắc Kinh. Đường dây nóng đã được mở trong 24 giờ và tất cả các giám đốc điều hành cấp cao đã thông báo với cư dân mạng trên Weibo của họ để làm sáng tỏ vụ việc.

Trong những ngày qua, Liên Hảo không có một ngày nào rảnh rỗi, mỗi ngày cô đều đi đi về về giữa Thanh Nguyên và Tòa nhà Á Thái, bận rộn nấu canh, bận rộn giám sát cái kẻ bận rộn chẳng phân biệt được ngày hay đêm Lan Đình Phương này uống canh, bận rộn nhắc nhở anh thay băng và uống thuốc đúng giờ.

Một tuần sau, với báo cáo của các quan sát viên đóng tại Truyền thông Á Thái, phong ba bắt đầu dần dần lắng xuống. Bốn phương tiện truyền thông một tuần trước đưa ra những lời lẽ sắc bén đã đăng một lời xin lỗi trên tiêu đề trang nhất của họ, tiến hành tự khiển trách...

Mà Liên Hào cuối cùng cũng có thể cảm thấy nhẹ nhõm khi có thể gần gũi với cô con gái đã bị cô lơ là trong suốt một tuần qua. Bị Liên Hào vắng vẻ một tuần, Tiểu Long tựa hồ như không muốn gặp cô, đối với cô xa cách, Liên Hào có dỗ bé gọi mẹ cỡ nào bé cũng không gọi.

"Nhóc con thúì, chẳng lẽ con thật sự bị mỹ nam mê hoặc rồi." Liên Hào nhẹ nhàng vỗ vỗ mông bé, Tiểu Long vừa nghe đến mỹ nam thì trong mắt đã bắt đầu tỏa sáng, hoa chân múa tay vui sướng.

Liên Hào thật đúng bị con gái mình dọa cho phát hoảng, cái con nhóc này, có phải trưởng thành hơi sớm rồi không? Hôm kia chị Nguyệt còn nói với Liên Hào là dạo này Tiểu Long rất thân thiết với một thầy giáo đẹp trai của một trường ngoại ngữ gần đây, chị Nguyệt còn nói Tiểu Long nhà bọn họ còn cùng vị thầy giáo kia quả thật là vừa gặp đã thân. Năm ngày trước chị Nguyệt mang Tiểu Long đến sân thể dục của trường học nhìn học sinh đánh bóng rổ, có một người đàn ông trẻ tuổi bộ dạng rất đẹp trai vừa nhìn thấy Tiểu Long đã thích ngay, dường như Tiểu Long cũng có cảm tình với người ta, hai người cứ như vậy mà trở nên thân thiết.

Khi nghe được những lời này, Liên Hào thật sự dở khóc dở cười.

Thứ hai, Liên Hào mang Tiểu Long đến bệnh viện khoa nhi kiểm tra thường lệ, ngừng xe xong, Liên Hào bước xuống xe, chị Nguyệt ôm Tiểu Long bước xuống từ một bên cửa khác, vừa mới đóng cửa xe xong, chìa khóa xe liền rơi xuống đất, Liên Hào cúi người xuống nhặt. Lúc cúi đầu xuống, Liên Hào nhìn thấy một đôi chân mang một đôi giày thể thao màu trắng, đôi chân kia ẩn sau chiếc xe, Liên Hào ngẩng người vài giây, một loại cảm xúc bất an như có như không nổi lên. Đứng thẳng người lên, Liên Hào lại nhìn về phía đôi chân đó, trước mắt cô là một hàng xe dày đặc được đỗ một cách rất trật tự. Cuối cùng, ánh mắt Liên Hào dừng ở chiếc xe cách xe cô sáu chiếc. Chiếc xe thứ bảy kia là một chiếc Toyota màu trắng, cô mơ hồ nhớ lại, hình như gần đây cô luôn thường xuyên gặp phải chiếc Toyota màu trắng này.

Một số cảm xúc kỳ lạ không rõ ràng tương tự như giác quan thứ sáu về một điềm xấu khiến cho cả người Liên Hào dựng cả tóc gáy. Mấy ngày trước cô làm mất điện thoại, vài giờ sau nó lại hoàn hảo xuất hiện ở phòng an ninh của Thanh Nguyên, nhân viên bảo an nói với Liên Hào là có một người đàn ông đáng người cao đội mũ lưỡi trai đeo kính râm rất to mang đến.

Lại liên tưởng đến một loạt các tranh cãi liên quan đến Truyền thông Á Thái gần đây, Liên Hào càng không thể giữ được bình tĩnh.

Buổi sáng hơn mười giờ, bãi đỗ xe im ắng, Liên Hào dặn chị Nguyệt cẩn thận ôm Tiểu Long, bản thân mình thì che ở phía trước Tiểu Long, vừa đi vừa tìm điện thoại trong túi xách, cô muốn gọi cho Lan Đình Phương.

Khi tay cô vừa chạm vào điện thoại thì chuông điện thoại cũng đồng thời vang lên, điều này làm cho Liên Hào giật nảy mình. Trên màn hình điện thoại xuất hiện một dãy số dài đến từ nước ngoài, Liên Hào chần chờ một chút liền bắt máy.

Nghe được giọng nói của Amy, Liên Hào cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Còn không có chờ cho cô thở phào nhẹ nhõm xong, lời nói của Amy lại khiến cho Liên Hào cảm thấy tựa như mình đang nằm mơ, một giấc mơ mà cô không dám tưởng tượng đến.

"Anh... Anh nói cái gì? Xin anh lặp lại lần nữa, xin anh hãy nói chậm một chút." Liên Hào run rẩy nói.

"Cố Liên Hào, Nguyên Anh Hùng -- không -- có --- chết ----" Người Italy gần từng tiếng, cách phát âm lần này rất chính xác.

"Amy, ngày Cá tháng Tư đã qua rồi." Liên Hào có cảm giác như khớp hàm của mình cũng đang run lên.

"Tôi biết." Người Italy thở dài, sau một loạt lời cầu nguyện với Chúa vô cùng khoa trương, anh ta chậm rãi nói:

"Cố Liên Hào, hiện tại cô nghe đây, cô nghe rõ ràng cho tôi, tôi có thể cam đoan với cô là những lời tiếp theo đây của tôi hoàn toàn là sự thật, Nguyên Anh Hùng không có chết, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ ràng, nhưng cuộc điện thoại này là Nguyên Anh Hùng muốn tôi gọi cho cô."

"Cố Liên Hào, có lẽ cô sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng được, nhưng Nguyên Anh Hùng dùng mẹ anh ấy thế, anh ấy nói mình hôn mê mấy tháng ở Australia, sau khi tỉnh lại anh ấy đã yêu một người Australia, cô gái đó rất đẹp, là một y tá luôn chăm sóc cho anh ấy trong suốt mấy tháng đó. Bản thân Nguyên Anh Hùng không dám cũng không có dũng khí nói với cô, nhưng anh ấy muốn tôi nhắn gửi với cô một lời xin lỗi. Anh ấy nói mình là một tên đàn ông thô tục, không chống cự được trước sự cám dỗ của những cô nàng dịu dàng xinh đẹp có bộ ngực gợi cảm..."

Hốc mắt Liên Hào bắt đầu phát đau, một loại đau đón sắp tràn ra nước mắt nhưng có thể nào cũng không thể chảy ra. Cô hít một hơi thật sâu:

"Amy, Nguyên Anh Hùng không có chết?"

"Đúng vậy, Cố Liên Hào, Nguyên Anh Hùng không có chết!"

"Amy, tên khốn Nguyên Anh Hùng kia nói mình không thể cưỡng lại sự cám dỗ của cô nàng người Australia xinh đẹp dịu dàng có bộ ngực gợi cảm?"

"Đúng vậy!"

Liên Hào siết chặt điện thoại, bàn tay bởi vì kích động mà run rẩy trong không trung, không biết nên đặt ở nơi nào, đầu óc cô hiện tại là một mảnh hỗn độn, chỉ nhận được một tin tức duy nhất.

- --- Nguyên Anh Hùng không có chết.

Dường như Amy còn đang nói gì đó, nước mắt Liên Hảo bắt đầu trào ra, chặn mất tầm nhìn của cô. Trong cảnh tượng mơ hồ, một bóng trắng từ từ bước đến gần Liên Hảo, tiếp cận từng chút một, hình ảnh con dao phát ra tia sáng rọi vào kính xe, rọi vào mắt Liên Hảo.

Liên Hảo trừng mắt nhìn, ngăn người.

Amy vẫn còn đang nói, nói với Liên Hảo rằng Nguyên Anh Hùng yêu một cô gái người Australia, nói chờ vài năm sau anh sẽ mang cô ấy trở về Mỹ....

Chiếc bóng trắng ấy xuất hiện trước mặt cô với một con dao trong tay, Liên Hảo trước tiên là xoay người lại, cô muốn nhìn Tiểu Long, muốn xem xem con gái mình có an toàn hay không.

Chị Nguyệt đứng cách cô vài bước chân đang cúi đầu chọc Tiểu Long cười.

Dường như chỉ trong khoảng thời gian một phần ngàn trên giây, Liên Hảo bị một lực rất lớn đẩy ra, ngã xuống đất. Liên Hảo ngồi trên mặt đất trơ mắt nhìn lưỡi dao kia đâm vào bụng một người đàn ông cao lớn đội mũ lưỡi trai đeo kính đen.

Mọi người ngây dại, người đâm ngây dại, người bị đâm cũng ngây dại, Liên Hảo té trên mặt đất cũng ngây dại. Sau đó, chị Nguyệt hét lớn lên, ôm Tiểu Long chạy như điên về phía lối ra của bãi đỗ xe.

Người đàn ông cầm dao chạy về một hướng khác.

Toàn bộ bãi đỗ xe chỉ có giọng nói của Amy phát ra từ chiếc điện thoại bị rơi trên mặt đất, anh ta vẫn còn đang nói chuyện.

Liên Hảo từng chút một bò về phía người đàn ông cao lớn bởi vì lực đánh mà tụt vào trên xe mình, ôm lấy đùi anh, cô không thể hiểu được tại sao ai đó đã biến mất lại đột nhiên có thể xuất hiện ở trước mặt mình.

Người đàn ông cao lớn từ từ trượt xuống, Liên Hảo từ từ tháo kính của anh ra, đôi mắt anh mang theo ý cười, biểu cảm thoải mái, thoải mái đến nỗi khiến cho Liên Hảo quên đi hết mọi thứ vào lúc này, còn tưởng rằng đang ở buổi trưa của một ngày xuân, bọn họ phơi nắng ở khu vườn sau nhà, anh tự do tự tại không có một chút khí chất nào.

"Không phải nói bị cô nàng Australia xinh đẹp gọi cảm động cảm động sao?" Liên Hảo thì thào nói.

Nguyên Anh Hùng cong khoe miệng, cứ mỉm cười như vậy, cuối cùng, độ cong của khoe môi biến thành ánh trắng non trên bầu trời kia, cuối cùng, anh cười ra tiếng, cười đến rất sung sướng.

Anh vừa cười vừa ho khan vừa nói:

"Liên Hảo, anh làm được, Cố Liên Hảo, anh thật sự đã làm được. Lúc trước anh rơi vào cạm bẫy của Lan Đình Phương, anh luôn không có mặt mũi nào xuất hiện trước mặt em. Thật ra, là do Lan Đình Phương bày trò quá vụng về, quá ngây thơ, anh khinh thường không thèm nói mà thôi."

Vì nói những lời này mà lồng ngực anh kịch liệt đập phồng, cho thấy lượng hô hấp của anh đã đi đến cực hạn. Lúc này Liên Hảo mới nhớ đến trên người anh còn cầm một con dao.

Bàn tay Liên Hảo run rẩy chạm vào con dao kia, giọng nói cũng run rẩy theo: "Đừng nói chuyện, Anh Hùng, có gì thì để sau hẵng nói, anh muốn nói gì em cũng đều cẩn thận lắng nghe, em xin anh, bây giờ đừng nói chuyện."

Nhưng anh vẫn một mực nói chuyện, anh nói:

"Cố Liên Hảo, lần này, anh rút cuộc cũng chân chính là anh hùng cứu mỹ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Trước khi nhớ, sau khi quên(23)

Khi Lan Đình Phương chạy đến bệnh viện, Liên Hảo đang ngơ ngác ngồi ở bên ngoài phòng giải phẫu. Cô ngồi một mình ở nơi đó, ánh mắt gắt gao nhìn về phía cánh cửa của phòng giải phẫu kia. Đèn thông báo bên ngoài phòng giải phẫu đang hiển thị cuộc giải phẫu đã tiến hành được hai giờ bốn mươi chín phút.

"Liên Hảo.." Lan Đình Phương đặt tay lên vai Liên Hảo, lúng túng gọi, kỳ thực anh cũng không biết mình nên nói cái gì, chỉ là anh muốn gọi cô, giống như chỉ có làm như vậy thì anh mới có thể xác định được giờ này khắc này cô vẫn thuộc về anh.

"Suyt..." Liên Hào giờ ngón trỏ lên đặt ở trên môi, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm phòng giải phẫu, nhỏ giọng nói: "Đừng nói chuyện, đừng quấy rầy bác sĩ."

Trông cô như một đứa trẻ sợ hãi trước nguy hiểm.

Lan Đình Phương ngồi xuống bên cạnh cô.

Hơn bốn giờ sau, đèn giải phẫu tắt, cửa phòng mở mở ra, Liên Hào muốn từ trên chỗ ngồi đứng lên, lại phát hiện bản thân không có một chút sức lực nào cả.

Đôi tay anh đỡ lấy cô.

"Đình Phương, anh đi hỏi bác sĩ đi, em không dám đi hỏi." Dường như lúc này cô mới nhận ra rằng anh đã đến, cô liếm miệng, cúi đầu, giải thích: "Em là một người vô cùng đen đui, em sợ.."

Lan Đình Phương gật đầu và bước đến chào hỏi vài bác sĩ vừa bước ra khỏi phòng phẫu thuật. Vị bác sĩ đầu tiên bước ra có vẻ mệt mỏi, gật đầu với anh. Vị bác sĩ trẻ bên cạnh anh ta muốn nói gì đó thì một thân ảnh đã vụt tới che ở trước mặt Lan Đình Phương, kéo lấy tay của vị bác sĩ vừa mới gật đầu kia.

"Bác sĩ, anh gật đầu có phải đại biểu cho việc Anh Hùng không có việc gì?" Cô kích động hỏi anh ta, nói năng lộn xộn: "Gật đầu hẳn là đại biểu cho không có việc gì đi, bác sĩ, đúng không? Có đúng không?"

"Đúng vậy! May mắn là con dao kia không có thương tổn đến gan, hơn nữa bệnh nhân còn được cứu kịp thời, bạn của cô sẽ tỉnh dậy sau thời gian gây mê 24 giờ."

Liên Hào ôm chặt lấy bác sĩ. Cô nói với anh ta: "Bác sĩ, tôi sẽ cả đời biết ơn anh, bác sĩ, chắc là anh không biết, người ở bên trong đối với tôi quan trọng như thế nào, bác sĩ...."

Lan Đình Phương kéo Liên Hào ra khỏi vòng tay của bác sĩ: "Được rồi, Liên Hào, để bác sĩ Trâu đi nghỉ ngơi đi, anh ấy đã đứng giải phẫu trong một thời gian rất dài rồi."

Lúc này Liên Hào mới nhớ ra, cô cúi đầu trước vị bác sĩ kia: "Bác sĩ, Anh đi thông thả."

Những bác sĩ ấy đã đi xa, nhưng Liên Hào vẫn ở nơi này cúi đầu với những bóng lưng ấy.

Lan Đình Phương thờ dài, anh ôm lấy Liên Hào: "Được rồi, được rồi, sau này lại cảm ơn anh ấy cũng không muộn. Cố Liên Hào, bây giờ em nên đi ăn cơm, em vẫn còn chưa ăn cơm trưa đâu!"

"Ăn cơm?" Liên Hào nhìn anh vài giây, lắc đầu: "Không được, bây giờ em muốn đi xem Anh Hùng, bây giờ em phải gặp anh ấy, em phải đi gặp anh ấy."

"Bây giờ em còn không thể đi gặp anh ấy được, phải đợi y tá chuyển anh ấy đến phòng chăm sóc đặc biệt thì em mới có thể gặp được, đây là quy tắc của bệnh viện."

"Vậy à!" Liên Hào lại nói: "Vậy thì em sẽ ở trong này đợi y tá chuyển anh ấy đến phòng chăm sóc đặc biệt."

Lan Đình Phương đột nhiên trở nên tức giận, anh nắm lấy tay Liên Hào, kéo cô đến trước gương: "Em muốn để cho Nguyên Anh Hùng nhìn thấy bộ dạng người không ra người mà không ra mà này của em sao?"

Trên khuôn mặt của người trong gương có vài dấu vân tay, đây là do Nguyên Anh Hùng lưu lại. Cái tên mình đồng da sắt kia nói với cô rằng anh không đau một chút nào cả, còn phân tích với cô vì sao mình lại không đau. Lúc đại học anh đã từng được học qua, nói một người sẽ bởi vì hưng phấn mà sinh ra một hoocmon gọi là adrenaline cao hơn bình thường vài lần, thậm chí còn gấp trăm lần, những adrenaline đó sẽ làm tê liệt các giác quan và không hề gây ra đau đớn. Anh nói sở dĩ anh hưng phấn như vậy là vì tính cách vốn có của anh, anh nói ba chữ Nguyên Anh Hùng này là đại diện cho chính nghĩa. Anh nói rằng khi anh còn rất trẻ, anh đã mơ ước trở thành một anh hùng từ bỏ chính mình để cứu người khác, anh nói....

Anh không ngừng nói cho đến tận khi hôn mê.

Thật sự là một tên nói nhảm, làm thế nào mà Nguyên Anh Hùng lại trở thành một tên nói nhảm như thế chứ?! Thời điểm mới gặp anh, anh rất lạnh lùng, lông mi khẽ chớp, đứng khoanh tay, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô liếc mắt một cái, nói với Any: "Any, anh nghe xem người phụ nữ điên này đang nói cái gì?"

Khi đó, Liên Hào nói: "Nguyên Anh Hùng, là di Đại Thiên muốn tới đến. Di ấy đã giao di sản quý giá nhất của mình cho tôi, di sản ấy chính là anh."

Nước mắt cô chảy dài, làm nhòe đi vết máu trên mặt, Lan Đình Phương nâng mặt Liên Hào lên, dùng cổ tay áo từng chút một lau khô mặt cho cô.

Khi Nguyên Anh Hùng tỉnh lại, Liên Hào đang ngồi gần người nhìn anh, tựa như lão tăng nhập định, anh há miệng thở dốc, cảm thấy như mọi dây thần kinh trên cơ thể đều phát đau.

"Cố Liên Hảo, anh biết bản thân anh sẽ không dễ dàng chết như vậy." Nguyên Anh Hùng thật sự bị bất ngờ bởi giọng nói của chính mình. Tại sao âm thanh của một người đàn ông trưởng thành lại nghe giống như tiếng muỗi vo ve, và phải dùng rất nhiều sức mới có thể nói chuyện được?!

"Ừ!! Nguyên Anh Hùng, anh không có chết." Liên Hảo gật đầu.

Từ nhỏ Nguyên Anh Hùng đã rất thích xem phim Hồng Kông. Khi còn là một cậu bé, anh luôn bắt chước một số câu thoại trong phim Hồng Kông và nghĩ rằng anh là người sành điệu. Anh thích Thành Long, thích Lý Liên Kiệt, gần nhất là mê Diệp Vấn. Liên Hảo còn nhớ có một thời gian anh còn muốn đến một võ quán ở San Francisco để học Vịnh Xuân quyền.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt với nhiều dụng cụ y tế tượng trưng cho các dấu hiệu của sự sống, cả hai cứ ngáy người nhìn nhau như vậy.

Liên Hảo chậm chạp mở miệng: "Cái người nhặt được điện thoại của em là anh đúng không?"

Nguyên Anh Hùng nhếch miệng: "Là anh!"

"Người đàn ông đẹp trai làm Tiểu Long mê mẩn cũng là anh?"

"Ừ! Cũng là anh!"

Liên Hảo chau mày, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Nguyên Anh Hùng muốn đưa tay ra lau nước mắt cho cô, bắt đầu dĩ anh hiện tại không khác gì một người máy không được lên dây cót, trừ bỏ cái miệng có thể hoạt động ra, thì cả người đều bị cố định bởi một số dụng cụ y tế, anh bắt lực chớp chớp đôi mắt.

"Vì Nguyên Anh Hùng rơi nước mắt Cố Liên Hảo một chút cũng không giống Cố Liên Hảo." Nguyên Anh Hùng nhẹ giọng nói. Chỉ có vì Lan Đình Phương ní non Cố Liên Hảo mới giống Cố Liên Hảo.

Liên Hảo lau đi những giọt nước mắt này: "Thật là kỳ lạ, Nguyên Anh Hùng, em cứ nghĩ là nước mắt của mình đã cạn hết từ cái lần ở Australia."

Ánh mắt Nguyên Anh Hùng dịu lại, anh nhìn Liên Hảo một cách cẩn thận, nháy mắt, ánh mắt dừng ở chiếc mũ tiêu độc trên đầu cô, nhíu mày: "Liên Hảo, tạo hình của em lúc này xấu kinh khủng, giống như những người phụ nữ Quảng Châu luôn thích đến khu phố người Hoa để uốn tóc vậy."

"Cũng may là anh không sao." Liên Hảo đưa tay vuốt ve vết sẹo trên trán của Nguyên Anh Hùng: "Cái này là lúc gặp chuyện không may lưu lại đi? Anh Hùng, em muốn biết trong khoảng thời gian này anh đã đi đến nơi nào, anh có biết hay không, em tìm anh ở khắp mọi nơi."

"Anh...." Nguyên Anh Hùng há miệng thờ dốc, tạm dừng một lát: "Anh hiện tại hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, chờ về sau lại nói cho em có được không?"

Sau khi Nguyên Anh Hùng nói xong những lời này thì nhắm hai mắt lại, anh thật sự cảm thấy có chút mệt mỏi.

Chờ Nguyên Anh Hùng ngủ, Liên Hảo mới ra khỏi phòng bệnh. Vừa ra khỏi phòng bệnh cô liền nhìn thấy Thư Tiểu Tiểu, khuôn mặt cô ta tiều tụy, trong mắt mang theo cầu xin.

Liên Hảo không hề để ý đến cô ta, từ bên người cô ta lướt qua, cô vòng qua một góc rẽ, nơi đó có một cầu thang, Liên Hảo leo lên cầu thang đó, sau khi leo đến tầng mười, Liên Hảo đến được sân thượng.

Bầu trời trên sân thượng có những đám mây vàng của buổi chiều hoàng hôn và gió đêm ẩm ướt, Liên Hảo đứng ở trên đỉnh đầu của trục thẳng, thật sâu thở ra một hơi.

"Cố tiểu thư, tôi cầu xin cô, cô có thể nói với Lan tiên sinh buông tha cho em trai tôi được không?" Luôn đi theo phía sau lưng Liên Hảo, Thư Tiểu Tiểu rụt rè nói.

Liên Hảo đút tay vào túi: "Thư Tiểu Tiểu, tại sao cô lại đến gặp tôi và nói những điều kỳ lạ như vậy? Em trai cô đã là người trưởng thành, và một người trưởng thành thì phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình."

Người cầm dao muốn giết cô là em trai của Thư Tiểu Tiểu. Sau khi ám sát không thành hắn đã lần trốn, hiện tại cảnh sát đã phát ra lệnh truy nã hắn ta. Lan Đình Phương hiện tại bởi vì sợ hắn lại uy hiếp đến sự an toàn của Liên Hảo nên đang vận dụng hết tất cả các mối quan hệ của mình để tìm cho được hắn ta.

"Cố tiểu thư, cô không biết sao? Sợ dĩ em trai tôi làm như vậy còn bởi vì cô là con gái của Cố Bác Niên. Hắn là cô cũng biết đến vụ tai nạn y tế mà Chúc Thanh Tú có liên quan đến nhiều năm trước, mẹ tôi chính là người bị hại. Ba của chúng tôi mất rất sớm. Khi mẹ tôi ra đi như thế, em trai tôi trở thành một đứa trẻ không được chăm sóc tốt, sau này lại gặp phải một số người bạn xấu. Năm mười tám tuổi nó bị đưa vào tù, thật vất vả mới ra được, và có một người bạn gái ở cùng chỗ làm, nhưng sau khi qua lại một thời gian thì cô gái kia nghe nói em trai tôi từng ngồi tù nên đã chia tay với nó, hơn nữa sau này Lan tiên sinh đối xử với tôi như vậy, lại nghe nói cô là con gái Cố Bác Niên, cho nên liền nhất thời xúc động..."

Thư Tiểu Tiểu nói đến đây thì không nói thêm gì nữa.

"Cho nên, bởi vì điều này mà muốn giết tôi?" Liên Hảo vì cái lý do hoang đường này mà giận đến phát run, cô không dám tưởng tượng nếu con dao kia lại cắm sâu thêm một chút, sâu thêm một chút nữa, nếu, lúc đó cách bệnh viện xa một chút....

"Từng có vài vị hảo tâm muốn trợ giúp chúng tôi kiện lên tòa án, nhưng đều bị pháp viện lần lượt bác bỏ. Sau này, những người hảo tâm này cũng bắt lực, bọn họ nói là có liên quan đến mẹ cô, bọn họ còn nói cho chúng tôi biết mẹ cô là một quan ngoại giao có tiếng. Họ nói rằng nếu có chuyện gì xảy ra với ba cô, sẽ ảnh hưởng không tốt đến mẹ cô..."

"Câm miệng!" Liên Hào quay đầu lại nhìn Thư Tiểu Tiểu: "Mẹ tôi cũng là một người bị hại, mẹ tôi tuyệt đối sẽ không làm ra cái việc bao che cho Cố Bác Niên, bởi vì chuyện này mà mẹ tôi đã ly hôn với ông ta, cũng bởi vì chuyện này mà mẹ tôi luôn luôn phải chịu giày vò."

Liên Hào đỡ trán: "Bây giờ nói những lời này thì còn có ích lợi gì?! Mẹ tôi cũng đã không còn nữa..."

Thư Tiểu Tiểu chạy đến cầm tay Liên Hào: "Cố tiểu thư, tôi cầu xin cô, coi như là vì ba của cô, cô nói với Lan tiên sinh buông tha cho em trai tôi, tôi cũng sẽ đi cầu xin Nguyên tiên sinh."

Liên Hào rút tay mình ra: "Thư Tiểu Tiểu, trước mắt, thừa dịp cảnh sát còn chưa có tìm được em trai cô, khuyên em trai cô ra tự thú mới là trợ giúp lớn nhất, về phần Cố Bác Niên và chuyện của các người trong lúc đó không hề có bất kỳ quan hệ nào với tôi cả."

Hai ngày sau, em trai Thư Tiểu Tiểu ra tự thú.

Ba ngày sau, Nguyên Anh Hùng từ phòng chăm sóc đặc biệt chuyển đến phòng VTP.

Một tuần sau, Cố Bác Niên từ Quảng Châu đến Bắc Kinh yêu cầu gặp em trai của Thư Tiểu Tiểu nhưng bị từ chối. Ông đã không liên lạc với Liên Hào trong suốt mười hai giờ ở tại Bắc Kinh. Sau ngày thứ hai trở lại Quảng Châu, ông ở trên các tờ báo lớn đăng thư xin lỗi, ngoài bức thư xin lỗi chị em Thư Tiểu Tiểu ra còn có một phần thư nói rõ, trên đó viết:

- --- Tại đây, tôi xin trình trọng thanh minh, cố quan ngoại giao Hà Mỹ Âm cùng chuyện này không có một chút quan hệ nào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Trước khi nhớ, sau khi quên(24)

Khi Lan Đình Phương đến bệnh viện thăm Nguyên Anh Hùng, đã là ngày thứ mười sau khi Nguyên Anh Hùng nằm viện. Trong mười ngày này Liên Hào luôn ở tại bệnh viện.

Ngày đó Liên Hào trở lại Thanh Nguyên, đã từng rất thân mật khăng khít lại trở thành hoàn toàn không nói nên lời.

"Cám ơn anh, Nguyên Anh Hùng, cám ơn anh đã cứu cô ấy." Lan Đình Phương vừa đến liền đi thẳng vào vấn đề, nói rõ lập trường: "Sở dĩ chờ đến bây giờ mới đến nói với anh lời cám ơn là vì gần đây Liên Hào luôn chăm sóc cho anh, tôi không muốn nhìn thấy cảnh tượng kia. Tuy rằng biết rõ đó đều là vì anh cứu cô ấy, cô ấy đối tốt với anh cũng là lẽ đương nhiên."

Nguyên Anh Hùng ngồi ở trên xe lăn, còn không có chờ anh sắp xếp lại ngôn ngữ tiến hành phản bác lại, những lời nói tiếp theo của Lan Đình Phương đã khiến cho anh phải dờ khóc dờ cười, cũng hận đến nghiến răng.

"May mắn là con dao kia không có cắm ở trên người cô ấy, bằng không, tôi sẽ nổi điên."

Nguyên Anh Hùng thật sâu thở ra một hơi, mái tóc lòa xòa trên trán cũng chuyển động theo.

"Lan Đình Phương, cứu Liên Hào là việc tôi phải làm, không cần anh đến trước mặt tôi nói những lời vô nghĩa này. Còn nữa, có vẻ như anh đã nhầm lẫn gì chăng? Liên Hào là vợ của tôi, là mẹ của Tiểu Long. Anh hiện tại lấy thân phận gì đến nói với tôi những lời này? Anh không biết là những gì mà anh đã làm với tôi đã vi phạm pháp luật? Nhưng vì anh cũng cứu mạng tôi, tôi sẽ không nộ đơn tố cáo, về phần anh lừa gạt Liên Hào, hiện tại tôi đang suy nghĩ có nên nói với cô ấy hay không."

"Hơn nữa, sự thật chứng minh tôi có thể vì Liên Hào làm ra bất cứ điều gì. Anh có biết tôi đã vui sướng như thế nào khi con dao đó đâm vào tôi không? May mắn thay! Con dao đó đã không đâm vào Cố Liên Hào, nếu không thì sẽ đau đến mức nào chứ?"

"Bây giờ, anh còn cảm thấy tôi không đủ yêu cô ấy nữa không?"

Nguyên Anh Hùng một hơi đem những lời này nói ra.

Lan Đình Phương trầm mặc, một lúc sau, anh bước đến phía trước cửa sổ, đưa lưng về phía Nguyên Anh Hùng.

"Có lẽ đi! Anh yêu Liên Hào, có lẽ rất yêu rất yêu, nhưng mà, người Liên Hào yêu không phải là anh, người cô ấy yêu là tôi, đây là lập trường để hôm nay tôi đến nơi này nói lời cám ơn với anh."

Trong lòng Nguyên Anh Hùng đau nhói, anh hiểu rất rõ những lời nói trí mạng này của Lan Đình Phương.

"Ai nói Liên Hảo không yêu tôi?" Nguyên Anh Hùng thì thào nói: "Ai nói? Thời điểm ở bên tôi Liên Hảo rất vui vẻ, chúng tôi dự định cùng nhau đi du lịch, chúng tôi dự định cùng nhau mua đảo, chúng tôi cũng lên kế hoạch về việc ngày kỷ niệm ngày cưới sẽ trải qua như thế nào, chúng tôi..."

"Hơn nữa, không phải Liên Hảo đã từng nói rồi sao? Cô ấy yêu tôi, yêu tôi giống như người yêu, yêu tôi giống như một người vợ, yêu tôi giống như một người mẹ..."

Nói đến đây, Nguyên Anh Hùng cảm thấy những lời này càng giống như đang thuyết phục chính mình hơn.

"Đúng vậy, cô ấy yêu anh, nhưng đó là một loại tình yêu khác. Nguyên Anh Hùng, cô ấy vĩnh viễn sẽ không bởi vì anh ở cùng một người phụ nữ khác mà thay đổi tính tình với anh, mặt nặng mày nhẹ, hoặc là châm chọc khiêu khích anh."

Nguyên Anh Hùng vô lực tựa vào trên xe lăn, người đàn ông này luôn có biện pháp khiến cho vết thương trong lòng anh càng thêm sâu.

"Người Trung Quốc có một câu nói 'Dao sắc chặt đay rồi', hiện tại, mối quan hệ giữa ba chúng ta cũng giống như mớ hỗn độn đó vậy. Nếu bắt Liên Hảo phải lựa chọn, cô ấy nhất định sẽ rất khổ sở, tôi chỉ hy vọng Nguyên Anh Hùng tiên sinh sẽ nghe theo trái tim của mình, trái tim anh sẽ giúp anh nhìn nhận một cách rõ ràng."

Sau khi nói xong những lời này, Lan Đình Phương rời khỏi cửa sổ, lấy ra một tờ báo buổi sáng từ trong chiếc túi mà anh mang đến và đưa nó đến trước mặt Nguyên Anh Hùng.

Nguyên Anh Hùng mở tờ báo buổi sáng kia ra, rõ ràng thấy được hình ảnh Lan Đình Phương đang thân mật nói chuyện cùng với một người phụ nữ trẻ, người phụ nữ trẻ kia cười một cách vô cùng xinh đẹp, cô ta nửa tựa vào trong lòng Lan Đình Phương, Lan Đình Phương cúi đầu chăm chú nhìn vào cô ta, hình ảnh như vậy nhìn thế nào cũng đều làm cho người ta không khỏi sinh ra suy nghĩ mờ ám. Bên dưới hình minh họa còn kèm theo một tiêu đề:

- --- Lan Đình Phương và S tiểu thư cùng bước ra khỏi một câu lạc bộ tư nhân vào giữa khuya, cử chỉ hai người thân mật, có tin đồn, bởi vì những ngày gần đây Truyền thông Á Thái quán vào một loạt phong ba, S tiểu thư không rời không bỏ, hai người hư hư thực thực hoạn nạn gặp chân tình.

Lan Đình Phương chỉ vào bài báo này: "Nguyên Anh Hùng, anh có muốn biết sau khi Liên Hảo nhìn thấy thứ này sẽ có phản ứng gì hay không?"

Nguyên Anh Hùng gấp tờ báo lại ném ở một bên.

"Lan Đình Phương, anh không thấy là những việc làm của anh rất ngây thơ sao? Giống như những gì đã xảy ra ở trường đua, lần này anh lại muốn tôi rơi vào bẫy nữa?"

"Tôi không có bẫy anh, tôi chỉ hy vọng anh nhìn rõ sự việc."

Anh ngồi xuống, chống lại ánh mắt của Nguyên Anh Hùng.

"Nguyên Anh Hùng, anh dám không?"

Lại là cái thái độ này, lại là hỏi với sự tự tin như vậy, anh có dám không?

Nguyên Anh Hùng vô cùng buồn bực, anh đẩy Lan Đình Phương ra, Nguyên Anh Hùng cảm thấy mỗi lần anh ở trước mặt Lan Đình Phương, biểu hiện của anh đều không khác gì một đứa trẻ non nớt, xúc động, lỗ năng.

Anh trực tiếp nằm xuống giường và xoay người về một hướng khác: "Lan Đình Phương, anh trở về đi, bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi."

Lan Đình Phương gật đầu, đứng lên.

"Đợi chút." Nguyên Anh Hùng chỉ vào tờ báo kia: "Cũng đem thứ này về đi."

Lan Đình Phương phớt lờ anh và đi thẳng ra ngoài. Nguyên Anh Hùng thật muốn phun nước miếng về phía bóng lưng mê người của Lan Đình Phương, thẳng đến khi bóng lưng của anh biến mất không thấy nữa, Nguyên Anh Hùng mới lại đem tầm mắt quay trở về tờ báo đang đặt ở trên giường kia, anh nhẹ nhàng cầm nó lên, bên dưới ánh đèn sáng chói, khuôn mặt Lan Đình Phương trông giống như một cảnh đẹp có xem hoài cũng không bao giờ chán.

Khi nhân viên chăm sóc đặc biệt tiến vào dọn dẹp phòng, cô ấy cầm tờ báo hỏi Nguyên Anh Hùng có muốn vứt nó hay không, Nguyên Anh Hùng suy nghĩ một lúc, lắc đầu.

Nguyên Anh Hùng tỉnh dậy sau giờ nghỉ trưa thường lệ do bác sĩ sắp xếp và nhìn thấy Cố Liên Hảo. Cô đang lấy ra một số vật dụng lạ mắt từ chiếc túi lớn mà cô mang đến.

Ánh sáng buổi chiều bên ngoài cửa sổ chiếu lên mái tóc hơi xoăn của Liên Hảo. Cô cúi đầu, tóc được vén một bên sau tai, trên tai cô đeo những khuyên tai nhỏ bạch kim, rất tinh xảo, theo chuyển động của cô mà phát ra ánh sáng.

Nguyên Anh Hùng lặng lẽ quan sát, tâm tình không biết vì sao lại tốt lên.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của anh, cô ngước lên, mỉm cười với anh.

"Đó là cái gì?" Nguyên Anh Hùng nhìn vào những thứ đầy màu sắc kia.

Liên Hào cầm những xâu chuỗi gắn một ngàn con hạt giấy và quơ quơ chúng ở trước mặt Nguyên Anh Hùng: "Đẹp không? Nguyên Anh Hùng, chắc là anh không biết mình còn có nhóm fan đi, đây đều là do fan của anh gửi đến công ty, em hỏi phòng PR nhận về."

Những thứ đó rất đa dạng, và còn có rất nhiều thiệp. Liên Hào lấy ra vài tấm thiệp đưa cho Nguyên Anh Hùng đọc, sau khi đọc xong Nguyên Anh Hùng hỏi sao hôm nay lại không mang Tiểu Long đến.

Mỗi ngày chị Nguyệt đều ôm Tiểu Long đến đây, hai kẻ dờ hơi một lớn một nhỏ này luôn khiến cho Liên Hào cảm thấy rất phiền.

Liên Hào đem hạt giấy đặt ở một bên, sau khi dọn dẹp những thứ còn lại xong thì ngồi xuống bên cạnh giường của Nguyên Anh Hùng, về mặt nghiêm túc.

"Được rồi, Nguyên Anh Hùng, hôm nay tinh thần của anh có vẻ rất tốt, bây giờ, anh có thể nói cho em biết trong những ngày qua đã xảy ra chuyện gì được không?"

Mấy ngày qua Nguyên Anh Hùng luôn tránh né những vấn đề này.

Nguyên Anh Hùng tựa vào đầu giường, tay đặt ở nơi bị thương, bộ dạng vô cùng đáng thương.

"Nguyên Anh Hùng, đừng có dùng cách này để trốn tránh nữa." Liên Hào ôm cánh tay lạnh lùng nói.

Nguyên Anh Hùng vẫn im lặng.

Liên Hào buông tay xuống, cúi người, giọng hơi run rẩy: "Có phải, anh lâu như vậy không có xuất hiện là vì có liên quan đến Đình Phuong? Có phải hay không?"

Cô liếm liếm môi: "Ngày đó, anh nói anh rơi vào bẫy của Đình Phuong, nói cho em biết là cạm bẫy gì đi."

Nguyên Anh Hùng hé miệng, khuôn mặt gằn trong gang tấc kia trông có vẻ cực kỳ bình tĩnh, nhưng tay cô lại đang bán đứng chính mình, nắm tay cô siết rất chặt, như thể chỉ một giây tiếp theo sẽ đâm thủng làn da, sau đó, máu tươi đầm đìa.

Anh lắc đầu, nắm lấy tay cô.

"Không phải, Liên Hào, không có liên quan gì đến Lan Đình Phuong cả, thật sự, em cũng biết là anh sẽ không bao giờ nói dối em trong những vấn đề nghiêm trọng mà."

Mày Liên Hào giãn ra, giống những gợn sóng trong nước, một vòng một vòng đẩy ra. Sau đó, khóe mắt bắt đầu có ý cười, như làn gió xuân.

Nguyên Anh Hùng cúi đầu, âm ỉ.

"Liên Hào, đó là một trải nghiệm khó chịu với anh trong suốt thời gian bị thương, nhưng điều quan trọng nhất không phải là anh đã trở lại rồi sao? Cho nên, Cố Liên Hào, hãy đem đoạn thời gian kia tưởng tượng thành người bạn ngoài hành tinh thuở nhỏ của anh mời anh đến hành tinh của họ làm khách đi."

Liên Hào gạt đầu, dùng tay xoa tóc Nguyên Anh Hùng, cười nói: "Có phải người bạn ngoài hành tinh này của anh còn đối đãi với anh rất nồng nhiệt không? Nhìn bộ dáng này của anh có vẻ rất béo tốt."

Anh gạt gạt khóe miệng, miễn cưỡng cười cười, lại đột nhiên nói: "Liên Hào, anh muốn ăn táo."

Tờ báo kia được đặt ở trên đầu tủ lạnh, mà hình ảnh vui vẻ nói cười của Lan Đình Phuong và cô S tiểu thư kia lại chênh chệ ở ngay trang đầu.

Nguyên Anh Hùng cúi đầu giả vờ nhìn những thứ mà Liên Hào mang đến. Một tiếng lật nhẹ vang lên. Sau một lúc, vang lên tiếng Liên Hào rửa táo, lại thêm một lúc nữa, về mặt cô rất tự nhiên đi đến trước giường anh, cúi đầu gọt táo.

"Anh Hùng, anh nghĩ xem nếu Tiểu Long lớn lên và biết tên của mình là do anh đặt, liệu nó có trở mặt với anh không?" Cô nghiêng đầu hỏi.

Nguyên Anh Hùng nhún vai: "Tên Tiểu Long cũng rất hay mà, con gái kêu Tiểu Long rất ngẫu!"

Một lúc sau, Liên Hào cúi đầu nói: "Anh Hùng, Tiểu Long.. Họ trên hộ khẩu của Tiểu Long là họ Lan, Lan Tiểu Long."

Nguyên Anh Hùng nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm quả táo trong tay Liên Hào, kỹ thuật gọt táo của Cố Liên Hào quá tệ, gồ ghề, xấu kinh khủng. Trước kia, cô là cao thủ gọt táo, từ đầu đến cuối đều không có bị đứt đoạn.

Một lúc sau, Liên Hào kêu lên, con dao gọt trái cây đã cắt đứt ngón tay cô. Cô che đậy sự hoảng loạn của mình và không dám nhìn anh. Rõ ràng là cô

đã rất tập trung vào việc gọt táo, vì sao lại không cẩn thận cắt phải ngón tay của mình?

Nguyên Anh Hùng âm thầm cười, lấy băng cá nhân từ trong tủ đầu giường ra đưa cho cô.

"Anh đưa cho em làm gì?" Cô chột vật che giấu, né tránh khỏi ánh mắt của anh.

Nguyên Anh Hùng kéo tay cô qua, im lặng không nói gì đem băng cá nhân dán lên miệng vết thương của cô.

"Ha ha..." Cô mỉm cười khô khốc, cố che đậy: "Bị anh thấy được, ha ha.. Nguyên Anh Hùng, lâu rồi em không có gọt táo, tay có hơi ngứa." "

Nguyên Anh Hùng khẽ mỉm cười với cô. Anh cảm thấy nụ cười này dường như chạm vào đâu đó trong tim mình, cực kỳ khó chịu.

Không biết anh làm như vậy có phải cũng giống như câu chưa đến Hoàng Hà chưa đỗ lệ hay không, tuy rằng sớm biết sẽ như vậy nhưng anh vẫn mang theo một chút hy vọng chờ đợi, chờ đợi mọi chuyện sẽ không trở thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Trước khi nhớ, sau khi quên(25)

Buổi tối, Liên Hào ngồi trên ghế trong vườn của bệnh viện, nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tay mình. Cô đã nhìn vào điện thoại được một lúc. Trên điện thoại đang hiện thị con số mười một giờ. Lúc mười giờ rưỡi Liên Hào đã gọi điện thoại cho chị Nguyệt, chị Nguyệt nói với Liên Hào là Tiểu Long đã ngủ. Lan tiên sinh giống như mọi ngày, sau khi đợi Tiểu Long ngủ rồi mới đi ra ngoài.

Trong khoảng mười ngày Liên Hào ở lại bệnh viện, mỗi ngày Lan Đình Phương đều sẽ đợi Tiểu Long ngủ xong sẽ rời đi, sáng hôm sau mới lại trở về.

Liên Hào nhớ đến bài báo mà lúc ban ngày cô đã đọc được, nhớ đến câu hoạn nạn gặp chân tình mà bài báo ấy đã viết. Hiện tại, phong ba của Truyền thông Á Thái đã lắng xuống, những khó khăn mà công ty anh lần này gặp phải cuối cùng cũng nghịch chuyển tình huống, Lan Đình Phương lại một lần nữa lợi dụng nguồn nhân lực vốn có của mình cùng đoàn cổ vấn siêu cấp tạo nên một cú lội ngược dòng tuyệt đẹp, dư luận bắt đầu nghiêng về phía Lan Đình Phương, trong quá trình này, nghe nói gia tộc của S tiểu thư đã đóng góp không ít công sức.

Rốt cuộc, vẫn là nhịn không được, cô gọi cho Lan Đình Phương.

Điện thoại vang thật lâu mới có người bắt máy, trong sự ồn ào của xung quanh, anh cứ như vậy không chút để ý "Alo" một tiếng, trong giọng nói còn mang theo ý cười.

Mà trong ý cười kia, Liên Hào tựa hồ có thể đoán được một hình ảnh như thế này, âm thanh ầm ầm, tiếng cười náo động, những người đàn ông xuất sắc và những người bạn gái của họ đang tận hưởng bầu không khí thân mật ở trong ghế lô, có lẽ trong lúc anh đang lắng nghe ai đó nói đến một chuyện thú vị nào đó, trong lúc nói cười vui vẻ thì điện thoại vang lên, anh không chút để ý nghe máy.

"Anh đang ở đâu?" Liên Hào cúi đầu hỏi.

"À ~~~" Anh kéo dài giọng: "Anh cùng bọn Gia Minh đang ở Phong Lâm Viên."

Liên Hào cũng đoán được hiện tại anh đang ở Phong Lâm Viên. Sau một hồi trầm mặc: "Đình Phương, tối nào anh cũng đều ở đó?"

"Ở khách sạn." Câu trả lời anh đưa ra thật sự gọn gàng lưu loát: "Đạo này chơi hơi muộn nên ở trong khách sạn. Khách sạn gần công ty, hơn nữa còn có quán gia 24 giờ, như thế này tiết kiệm rất nhiều thời gian."

"Đình Phương..." Liên Hào vô thức vận ngón tay, không tiếp tục nói thêm gì nữa.

"Ừ. Có gì không?"

Có gì không? Đình Phương, gần đây, S tiểu thư thật sự giúp anh rất nhiều sao? Bởi vì em muốn biết có phải anh cùng cô ta đến hộp đêm? Có phải anh mang cô ta tham gia vào những cuộc gặp gỡ bạn bè? Có phải cô ta hiện tại đang ở cạnh anh? Đình Phương, em muốn anh lập tức quay về, em không cho phép anh và bọn Phong Tô Vọng làm bừa, những điều này, Liên Hào thủy chung không có nói ra miệng.

Hiện tại, không giống nữa, mọi thứ không thể trở lại như cũ. Hiện tại, thân phận của cô là vợ của Nguyên Anh Hùng, vợ hợp pháp.

"Sao hả? Liên Hào, em muốn nói gì?" Dường như anh đang ra khỏi ghế lô, đầu bên kia điện thoại yên tĩnh hơn rất nhiều, giọng nói của anh cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

"Đình Phương." Liên Hào cúi đầu hỏi: "Đêm nay anh có về nhà không?"

"VẬY còn em?" Anh hỏi lại, giọng nói dịu dàng mang theo sự hấp dẫn: "VẬY em có về không? Em về thì anh cũng sẽ về. Trở về đi, Liên Hào, anh nhớ em."

Liên Hào nhìn lên, ánh mắt dừng ở cửa sổ của một tòa nhà trong bệnh viện, cửa sổ ấy còn đang sáng đèn, Nguyên Anh Hùng đang ở nơi đó, vô cùng sợ hãi sự cô đơn Nguyên Anh Hùng, chán ghét đêm tối Nguyên Anh Hùng.

Nguyên Anh Hùng nói đêm tối là sắc màu âm đạm nhất trên thế giới.

Cô lắc đầu: "Không được, em sẽ không quay về."

"Nếu vậy." Ngay lập tức, giọng anh trở nên lạnh lùng và thờ ơ: "Cố Liên Hào, một ngày em còn không trở lại anh cũng sẽ một ngày không trở về Thanh Nguyên. Anh ghét việc nằm ở trên chiếc giường có hơi thở của em, nghĩ đến việc em đang chăm sóc một người đàn ông khác."

"Anh Hùng không phải là người đàn ông khác.." Liên Hào vội vàng biện giải: "Nguyên Anh Hùng không phải là người đàn ông khác, không phải.."

Bên kia, anh nở nụ cười, cách điện thoại, tiếng cười này phảng phất như đến từ bầu trời xa xôi, vô cùng xa lạ.

Anh vừa cười vừa nói: "Cố Liên Hào, đúng, rất đúng, anh ta không phải là người đàn ông khác, thân phận hiện tại của anh ta là chồng của em, là ba của Tiểu Long."

"Mà anh..." Anh ngưng cười, giọng nói bi thương: "Mà tình huống của anh giờ này khác này hẳn phải gọi là tình nhân của em."

Liên Hào một câu cũng nói không nên lời, cô lắc đầu, liều mạng lắc đầu, vô vọng lắc đầu. Điện thoại phát ra giọng nữ đơn điệu máy móc, lần lượt nói: Số điện thoại bạn vừa gọi đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau.

Cô co chân lên, dựa lưng vào ghế và vùi đầu vào đầu gối.

Một lúc sau, cô gọi vào một dãy số khác.

Ngay khi điện thoại được kết nối, những lời nói của Liên Hào cứ như nước sông cuồn cuộn trào ra.

"Kha Oánh, cậu có biết quốc gia nào có chế độ một vợ hai chồng không? Nói với mình, mình liền lập tức mang theo Lan Đình Phương và Nguyên Anh Hùng đi dân đến đó. Kha Oánh, sau khi đến nơi đó, mình sẽ mua hai căn nhà lớn. Ba năm bảy Lan Đình Phương, hai tư sáu Nguyên Anh Hùng, chủ nhật là ngày của cả gia đình. Kha Oánh, cậu biết ngày của gia đình là như thế nào không? Chính là cả một nhà cùng nhau quây quần, nghe nhạc, trò chuyện. Kha Oánh, cậu nói xem nếu hai tên đàn ông này trong lúc trò chuyện lại xảy ra tranh chấp, vậy thì mình sẽ đứng về bên nào?"

Kha Oánh lẳng lặng nghe, Liên Hào không ngừng nói, cuối cùng, Liên Hào không nói bất cứ điều gì nữa. Trong một thời gian dài, cô nghe thấy giọng nói bị đè nén của chính mình.

"Mối quan hệ tay ba trong những bộ phim xảy ra ở trong đời thực không vui một chút nào, hoàn toàn không vui một chút nào cả."

"Kha Oánh, bây giờ mình rất đau đớn. Mình rất mệt mỏi."

Liên Hào rốt cuộc không thể đè nén được nữa, trong đêm khuya không một bóng người, thấp giọng khóc ồ lên.

Cách đó vài mét, Nguyên Anh Hùng chống nạng gỗ đứng ở bên cạnh bồn hoa cao bằng một người, gần nửa đêm, lắng nghe tiếng khóc nhỏ của một người phụ nữ, như một đứa trẻ bị lạc, lại giống như một người già chịu đựng hàng trăm năm thăng trầm.

Nửa tháng sau, Nguyên Anh Hùng ném nạng gỗ đi, tự mình tập đi. Dưới sự chăm sóc của y tá, vết thương của anh được cải thiện từng ngày.

Một tháng sau, Nguyên Anh Hùng đã có thể đi lại bình thường. Trong tháng này, Tiểu Long trải qua sinh nhật một tuổi, sinh nhật được tổ chức ở bệnh viện, rất đơn giản, Liên Hào mua bánh ngọt, một số y tá và bệnh nhân ở bệnh viện cũng tham gia góp vui. Trong suốt một tháng này Nguyên Anh Hùng và Tiểu Long gần như đã trở thành một cặp bầu vật sống trong bệnh viện.

Hôm đó Liên Hào gọi điện thoại cho Lan Đình Phương, anh nhàn nhạt nói mình rất bận không có thời gian. Cuối cùng, anh cũng chỉ để Tiểu Dao và Phương Hữu Vi mang quà đến.

Sau lần gọi điện thoại tan rã không vui đó, Liên Hào không có gặp lại Lan Đình Phương, cô cũng chỉ có thể nhìn thấy anh thông qua tạp chí, báo chí hoặc trang giải trí. Trong thời đại phát triển thông tin này, tin đồn của Lan Đình Phương và S tiểu thư giống như là một chương trình phát sóng trực tiếp. Trong hình dung của truyền thông đối với Lan Đình Phương thì có vẻ như cuộc sống của anh đang rất mỹ mãn. Có tin đồn, anh đối xử rất tốt với S tiểu thư, muốn gì được nấy, còn có người nhìn thấy anh mang S tiểu thư đi ngắm sông ở Macao.

Ngày mà báo chí nói Lan Đình Phương cùng S tiểu thư cùng nhau ngắm sông. Liên Hào gọi điện thoại cho Lan Đình Phương, điện thoại hiển thị anh không ở trong vùng phủ sóng.

Thời điểm Phương Hữu Vi rời đi có nói một câu: "Cố tiểu thư, Lan tiên sinh đã vì cô mà làm hết khả năng của mình, hiện tại, anh ấy thật sự không biết mình còn có thể làm gì cho cô nữa."

Ngày đó, Liên Hào dành ra một ngày để ngăn người.

Sau sinh nhật một tuổi của Tiểu Long bốn ngày, Lan Đình Phương nhận được một cuộc điện thoại đến từ Nguyên Anh Hùng.

Hôm nay là cuối tuần, một ngày trước khi Nguyên Anh Hùng xuất viện. Nguyên Anh Hùng tựa hồ vì ngày mai xuất viện mà vô cùng phấn khởi, anh không nghe theo lời khuyên của bác sĩ mà tựa vào trên giường đeo tai nghe, nghe nhạc rock'n'roll. Liên Hào từ bên ngoài bước vào liền nhìn thấy một hình ảnh khiến cô dờ khóc dờ cười, một lớn một nhỏ, mỗi người một đầu tai nghe, vừa nghe nhạc vừa lắc lư tay chân, Tiểu Long cũng vậy, con bé nằm sấp trên ngực Nguyên Anh Hùng, đang đưa cái mông nhỏ.

Liên Hào tức giận, dứt khoát rút tai nghe của hai người ra, một lớn một nhỏ vậy mà lại dùng ánh mắt khiển trách nhìn cô. Liên Hào đem tai nghe đặt ở trong túi xách của mình, lần lượt dọn dẹp những thứ lộn xộn của Tiểu Long. Nguyên Anh Hùng ở một bên câu được câu không đùa với Tiểu Long, chọc bé nói chuyện.

"Tiểu Long, gọi chú đi." Anh nói.

Liên Hào đang cảm đệm ghế sofa ở trên tay, chấn động, quay đầu lại.

Nguyên Anh Hùng cúi đầu, không thể thấy rõ biểu cảm của anh.

Mấy ngày qua anh luôn dạy Tiểu Long gọi mình là soái ca, gọi là anh hùng, gọi là siêu nhân.

Liên Hào bước đến trước mặt Nguyên Anh Hùng, cúi đầu, vuốt ve mái tóc mềm mại của Tiểu Long. Tiểu Long ngẩng đầu, vô tư cười với Liên Hào, cười rộ lên thế nhưng lại có chút giống Nguyên Anh Hùng.

"Anh Hùng." Yết hầu Liên Hào cử động, nhưng một câu cũng không thể nói nên lời.

"Suýt..." Nguyên Anh Hùng đem ngón trỏ đặt ở trên môi, vỗ vỗ trên giường, mỉm cười: "Liên Hào, qua đây ngồi đi."

Liên Hào nhẹ nhàng ngồi xuống nơi mà anh chỉ định, nhìn anh, trong nháy mắt, Liên Hào có cảm giác như mỗi một tia sáng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào dừng ở trên khuôn mặt của Nguyên Anh Hùng đều là sự ưu thương, ưu thương đến nỗi nước mắt Liên Hào bắt đầu tuôn ra một cách vô cớ.

"Nước mắt này là dành cho anh sao?" Anh nhẹ nhàng hỏi.

Liên Hào gật đầu.

Đầu ngón tay Nguyên Anh Hùng lau khô mắt Liên Hào.

Trên đầu ngón tay Nguyên Anh Hùng là nước mắt mà Liên Hào dành cho anh, anh cúi đầu, cười nói:

"Cố Liên Hào, chúng ta hôn môi nhé?"

Trong lúc Liên Hào còn đang chưa hết ngạc nhiên, anh hôn cô.

Dường như, mỗi một hoa văn trên môi của Nguyên Anh Hùng đều mang theo sự thê lương, mang theo sự bất lực mà trần trọc. Liên Hào nhắm hai mắt lại, tay nắm lấy vạt áo bệnh nhân của anh.

Lan Đình Phương đứng ở ngoài phòng bệnh, nhìn một màn như vậy, nhìn đôi nam nữ hôn nhau dưới ánh nắng chiều, hai cái đầu áp sát vào nhau, triền miên cùng sắc vàng của ánh hoàng hôn. Đứa bé tò mò ngẩng đầu nhìn bọn họ, đây là một bức tranh một nhà ba người vô cùng hài hoà.

Lan Đình Phương cảm thấy bản thân mình hẳn là phải bước đến đẩy bọn họ ra, bàn chân anh di chuyển, nhưng lại là từng bước một lùi bước, quay đầu, ở trong hành lang bắt đầu chạy như điên.

"Bạch" một tiếng vang giòn tan vang lên, trên má Nguyên Anh Hùng thật sự đã trúng một cái tát của Tiểu Long. Nguyên Anh Hùng cười khổ, đúng là cha nào con nấy, con nhóc này nhất định là thay ba nó dạy dỗ anh đây mà.

Ánh mắt Nguyên Anh Hùng chuyển đến cửa, cảm thấy vui trên sự đau khổ của người khác.

Được rồi, được rồi, Lan Đình Phương, trước giờ người chịu thiệt luôn là tôi, lần này, đến phiên anh đi. Nhìn người phụ nữ của mình và người đàn ông khác hôn nhau, lấy cái loại bụng gà con như Lan Đình Phương, bây giờ chắc là....

Nguyên Anh Hùng nở nụ cười, nhìn Liên Hào.

"Cố Liên Hào, chúng ta ly hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Trước khi nhớ, sau khi quên(26)

"Cố Liên Hảo, chúng ta ly hôn đi!" Nguyên Anh Hùng nắm lấy tay Liên Hảo, nói một cách rất bình tĩnh.

Liên Hảo ngạc nhiên, cô hé miệng, nhưng một câu cũng không nói nên lời, chỉ cảm thấy bây giờ mình có nói cái gì cũng đều có vẻ giả dối. Nhưng mà! Nước mắt lại tựa như chuỗi hạt châu bị cắt đứt dây, ào ào rơi xuống.

"Thật hổng bét! Cố Liên Hảo đã biến thành một phụ nữ thích khóc nhè." Nguyên Anh Hùng thờ dài, lấy tay lau nước mắt trên má cô.

"Hãy nghe anh nói, Liên Hảo, em không cần phải cảm thấy áy náy hay khó chịu gì cả, cho đến lúc này anh nghĩ anh vẫn là một người đàn ông đẹp trai độc nhất vô nhị, có khí chất, tao nhã và chính trực nhất thế giới này, đáng tiếc là người đàn ông tốt này lại không phải là người đàn ông mà em yêu."

"Em cũng yêu anh. Anh Hùng!" Liên Hảo úp mặt vào tay anh, nức nở.

"Anh biết, anh biết mà, Liên Hảo!" Nguyên Anh Hùng buồn bã: "Nhưng tình yêu mà em dành cho anh vĩnh viễn không có sự ghen tuông, một chút cũng không có."

Liên Hảo cũng buồn bã.

Nguyên Anh Hùng lấy lại giọng điệu nhẹ nhàng: "Em biết không? Cố Liên Hảo, ở thời điểm em không biết đã có hai người đàn ông vì em mà quyết đấu."

Liên Hảo ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nguyên Anh Hùng chậm rãi vươn tay ra nhéo mũi Liên Hảo, đem chuyện xảy ra ở trường đua ngày đó nói cho Liên Hảo nghe, cuối cùng, ngụy biện: "Cố Liên Hảo, anh phanh xe lại không phải vì anh sợ hãi, chính là vì anh cảm thấy Lan Đình Phương thích tự cho mình là đúng, trò chơi này quá mức ngây thơ, thật có lỗi với cái tên mà mẹ anh đã đặt cho anh, anh hùng không phải là nên oanh oanh liệt liệt sao?"

Liên Hảo liếc mắt gật đầu.

"Nhìn đi." Nguyên Anh Hùng ôm lấy nơi bị thương của mình, không khỏi có chút đắc ý: "Cuối cùng, không phải anh cũng đã có một màn oanh oanh liệt liệt rồi sao?!"

"Cố Liên Hảo, em cũng không nên vì vậy mà quá mức đắc ý, tự cho mình là cái đại mỹ nhân gì."

Liên Hảo vẫn còn đang gật đầu, giống như, trừ bỏ việc gật đầu ra thì cái gì cô cũng không làm được. Tiểu Long đứng là hiểu học, bé cũng bắt đầu bắt chước mẹ mình gật đầu, cả hai khuôn mặt đều trông thật ngớ ngẩn. Dường như có một cái gì đó trào lên trong trái tim của Nguyên Anh Hùng, và những cảm xúc bắt nguồn từ hàng ngàn sự bất lực, trong giây tiếp theo đã ngay lập tức biến thành chất lỏng trào lên khóe mắt.

Cái loại chất lỏng này hẳn có tên là nước mắt!

Nguyên Anh Hùng rũ mắt xuống, che đi đôi mắt ngấn nước của mình, anh đưa tay ra vuốt ve Tiểu Long, nhìn từ góc độ này, ánh mắt, bộ dạng của Lan Tiểu Long càng ngày càng giống ba nó, tin chắc là, sau khi lớn lên nhất định sẽ làm mê đảo một đám chàng trai đi?

"Liên Hảo, đi tìm anh ta đi, tuy rằng Lan Đình Phương không phải là một người đàn ông tốt nhưng anh ta lại là người rất yêu em." Nguyên Anh Hùng dồn hết sức mình nói ra câu nói này.

Liên Hảo trầm mặc không đáp.

"Mẹ anh cũng thật sự kỳ lạ. Tại sao bà lại đặt cho anh một cái tên như thế này?" Nguyên Anh Hùng tự giễu: "Hiện tại, anh nghĩ mẹ anh thật sự thần kỳ, anh không biết liệu có phải bà đã dự cảm được một ngày nào đó con trai của bà sẽ gặp được một người phụ nữ tên là Cố Liên Hảo hay không, sau đó gặp được một màn anh hùng cứu mỹ nhân."

"Cố Liên Hảo, anh hùng cứu mỹ nhân anh cũng đã làm xong rồi, vậy thì kế tiếp anh sẽ lại làm một màn anh hùng giúp người hoàn thành ước vọng."

Liên Hảo vẫn không có đáp lại.

"Cố Liên Hảo." Nguyên Anh Hùng nhếch miệng: "Nửa giờ trước, ở thời điểm chúng ta hôn nhau, Lan Đình Phương đã đứng ở ngoài cửa, anh nghĩ, lấy cái loại bụng gà con của người này thì hiện tại nhất định là đang rất tức giận đi?"

Liên Hảo gật đầu: "Đúng vậy! Anh ấy khẳng định là đang rất tức giận. Nguyên Anh Hùng, anh ấy làm nhiều việc như vậy, cứ để cho anh ấy ném mùi đau khổ đi."

"Ném mùi đau khổ?" Nguyên Anh Hùng mang theo ý cười nhìn người phụ nữ đang bắt an này: "Em bỏ được sao?"

Liên Hào lặng im.

"Đi tìm anh ta đi!" Nguyên Anh Hùng vỗ vỗ bờ vai cô, giống như một người thân, giống như một người bạn.

Nguyên Anh Hùng vênh tai, lắng nghe tiếng bước chân kia từ chậm đến nhanh đến dồn dập, đến chạy đi, sau đó xa dần. Anh buồn bã, cúi đầu nhìn Tiểu Long. Bàn tay nhỏ nhỏ của Tiểu Long vuốt ve trên mặt anh, như thể bé cảm giác được sự bi thương này của anh, Nguyên Anh Hùng nhếch miệng cười.

Một trận tiếng bước chân dồn dập lại vội vàng vang lên, còn không có đợi Nguyên Anh Hùng ngẩng đầu lên, một hơi thở quen thuộc lại tiến về phía anh.

Đầu Liên Hào gất gao dán trên lưng Nguyên Anh Hùng.

"Anh Hùng, em vẫn chưa nói lời cảm ơn với anh."

"Anh Hùng, em yêu anh, tuy rằng cái loại yêu này vĩnh viễn sẽ không có sự ghen tuông, nhưng anh chính là một cái xương sườn trong cơ thể của em."

Nguyên Anh Hùng gật đầu, lần này, anh không có che giấu nước mắt của mình nữa, mặc cho nó chảy xuống.

Kể từ khi màn đêm buông xuống, Liên Hào đều luôn tìm kiếm Lan Đình Phương, cô đến những nơi anh sẽ xuất hiện, gọi cho người biết anh có khả năng xuất hiện ở đâu. Liên Hào lại đến Phong Lâm Viên, chờ ngay tại cửa. Cô đoán rằng có lẽ Lan Đình Phương kỳ thực luôn ở bên trong Phong Lâm Viên, chỉ là anh đang giận cô vì cô đã hôn Anh Hùng.

Không phải Anh Hùng đã nói rồi sao? Lan Đình Phương có chút bụng gà con.

Lúc một giờ sáng, Tú Cẩm tiễn khách ra về thì nhìn thấy Cố Liên Hào đang đứng ở bên dưới ánh đèn neon, cúi đầu, chân vẽ vòng tròn trên mặt đất.

Tú Cẩm đứng đó một lúc và nheo mắt lại, ở bên dưới ánh đèn neon sáng chói, người phụ nữ ấy trông giống như một đứa trẻ, có chút cố chấp, có chút lạc loài. Thông qua hình ảnh này, dường như Tú Cẩm có thể thấy được người phụ nữ trong câu chuyện bức thư trong chai kia, càng yêu càng thất bại, càng thất bại lại càng yêu, cuối cùng, cũng làm cảm động đến Chúa.

Trong lòng Tú Cẩm thờ dài, bước về phía Cố Liên Hào.

Liên Hào được Tú Cẩm dẫn đến một ghế lô được trang trí theo tông màu chủ đạo là màu xanh lá, tường giấy là màu xanh nhạt, hoa văn màu vàng xa xỉ qua đôi tay của họa sĩ biến ảo thành một nhành táo dục hoặc trong vườn địa đàng.

Lan Đình Phương đang ngồi ở trên quầy bar, cười như không cười, tư thái câu người, kề sát vào người anh là S tiểu thư với khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, trong ghế lô có Khấu Gia Minh, Phòng Tổ Vọng, còn có một số gương mặt mà Liên Hào không biết, bên người bọn họ là các tiểu thư kêu gọi A. B. C.

Liên Hào đứng ở nơi đó, cau mày nhìn S tiểu thư, người gần như muốn trèo lên người Lan Đình Phương. S tiểu thư từ phía xa nâng ly rượu lên chào Liên Hào, ánh mắt khiêu khích.

Nhóm người kia dừng lại sự hưởng thụ của mình, bắt đầu chờ xem cuộc vui, tất cả họ đều tập trung nhìn vào Liên Hào.

Liên Hào bước từng bước một về phía Lan Đình Phương, ngừng ở trước mặt anh, bọn họ chỉ cách nhau vài bước.

S tiểu thư ăn mặc gợi cảm, cực kỳ thiếu vải, không chỉ có như vậy, cô ta còn đem bộ ngực to đùng của mình ép sát vào người Lan Đình Phương. Nghĩ đến lời khen ngợi của Lan Đình Phương dành cho bộ ngực lớn, Liên Hào không thể bình tĩnh thêm được nữa, cô giơ tay lên chỉ.

"Đình Phương, đừng để mùi nước hoa của cô ta bám vào quần áo của anh, em không thích."

Lan Đình Phương thờ ơ hóp một ngụm rượu, nhìn quanh bốn phía, nhú mày: "Mọi người nói đi?"

Ngoại trừ Khấu Gia Minh và Phòng Tổ Vọng, những người còn lại dường như đang xem một khúc biến tấu, đám phụ nữ cười một cách nũng nịu, S tiểu thư thì lại càng trắng trợn hơn, cô ta cười khanh khách không ngừng, một tay cô ta khoát lên vai Lan Đình Phương, khe khẽ nói nhỏ ở bên tai anh, cũng không biết là đang nói cái gì đó mà Lan Đình Phương nghe rất chuyên chú.

Liên Hào bước đến kéo bàn tay đang đặt trên vai Lan Đình Phương của S tiểu thư ra: "Tiểu thư, xin hãy hiểu rõ tình hình một chút, người đàn ông này đang giận tôi. Cô, hiện tại chính là cái gọi là vật hy sinh, vật hy sinh.."

"Vật hy sinh?" Hai gò má S tiểu thư đỏ bừng: "Cô cũng dám nói tôi là vật hy sinh? Đình Phương, anh nói cho bạn gái cũ của anh biết đi, hiện tại, đến cùng thì em có phải là vật hy sinh hay không?"

Bạn gái cũ? Liên Hào cũng không biết từ khi nào mình đã biến thành bạn gái cũ, trước kia là vợ cũ, bây giờ là bạn gái cũ.

"Đình Phương," Liên Hào tức giận: "Em thật sự trở thành bạn gái cũ rồi sao?"

"Có lẽ đi, ai biết được?" Thái độ của Lan Đình Phương rất tự nhiên, vô cùng bàng quan.

"Được, được..." Liên Hảo vỗ vỗ mặt, bước đến gần Lan Đình Phương hơn một chút, trầm giọng: "Đình Phương, em.. Em và Anh Hùng không phải như anh nghĩ, em.. Chúng em..."

"Chúng em?" Lan Đình Phương gật gật đầu: "Được, được lắm, chúng em, là chỉ em cùng Nguyên Anh Hùng còn có Tiểu Long đi. Được, rất được. Bây giờ một nhà ba người các người cuối cùng cũng đã được đoàn tụ, tôi cũng nên rút lui rồi.."

"Không phải, không phải.. Đình Phương, anh hãy nghe em nói, bây giờ anh ra ngoài với em, em có lời muốn nói với anh." Liên Hảo lôi kéo tay Lan Đình Phương.

Lan Đình Phương hất mạnh tay Liên Hảo ra, quay người lại, cúi đầu, kéo người ngồi ở bên cạnh vào lòng, áp môi mình lên.

Người ở trong ghế lô bắt đầu reo hò, huyết sáo và la hét.

Lan Đình Phương vốn chỉ nghĩ là lướt sơ qua thôi, nghĩ đến một màn nhìn thấy ở bệnh viện, trong lòng anh lại bắt đầu nổi nóng, Cổ Liên Hảo không có đẩy Nguyên Anh Hùng ra, tay cô còn nắm lấy vạt áo của anh ta.

Trong khi Lan Đình Phương vẫn còn đang đắm chìm trong cơn phần nộ không thể nào so sánh được, môi S tiểu thư giống như keo áp lên, anh hùng hăng đẩy cô ta ra, phun nước bọt xuống đất. Người phụ nữ nhân này đói khát đến vậy sao?

Phun nước bọt xong, trước tiên Lan Đình Phương muốn tìm kiếm bóng người kia, bây giờ anh hối hận muốn chết rồi, nhưng trước mắt vậy mà lại không có một bóng người.

"Cô ấy đâu?" Lan Đình Phương suy sụp.

Dường như mọi người cũng cảm giác được bầu không khí quỷ dị lúc này, không ai dám hé răng, chỉ dè dặt chỉ tay về phía cửa.

"Vì sao các người không cản cô ấy lại, vì sao lại để cô ấy đi?" Lan Đình Phương càng suy sụp hơn, nói cũng không thêm suy nghĩ: "Đã trễ thế này, một người phụ nữ như cô ấy, còn là một người phụ nữ xinh đẹp gọi cảm như vậy, nếu.."

Mọi người đồng loạt nhìn nhau, trong ánh mắt đều biểu hiện một loại nghi hoặc, người phụ nữ kia xinh đẹp sao? Người phụ nữ kia có gọi cảm sao?

Khẩu Gia Minh và Phòng Tổ Vọng nhìn nhau lắc đầu, Lan Đình Phương lại biến thành Shrek rồi.

Lan Đình Phương cầm chìa khóa xe bên cạnh lên, chạy đi, tay lại bị kéo lại, đôi mắt của người phụ nữ sáng rực: "Đình Phương, anh đi đâu?"

Lan Đình Phương phủ tay lên trán, không kiên nhẫn, anh sắp xếp lại đầu óc của mình:

"Thi tiểu thư, cô không nhìn rõ tình hình như thế nào trong vài phút vừa qua sao? Cô thật sự không biết tình huống đó là gì? Người phụ nữ vừa rồi nói đúng, cô là người mà tôi dùng để chọc giận cô ấy. Cô có hiểu không? Hiểu không hả?"

"Đình Phương.." Người luôn lấy những người đàn ông giàu có đẹp trai đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, S tiểu thư, sao có thể chấp nhận việc mình trở thành một tấm bia đỡ đạn. Cô ta quần chặt lấy anh: "Đình Phương, mấy ngày nay, không phải chúng ta vẫn đang rất tốt sao?"

Lan Đình Phương càng không kiên nhẫn, chỉ chỉ bộ ngực của cô ta: "Thi tiểu thư, đừng ép tôi dùng vai ném tôi, tôi sợ ngực cô sẽ vỡ ra."

Vừa nghe đến ném qua vai, vừa nghe đến vỡ ngực, S tiểu thư vội vàng buông lỏng tay ra. Vừa mới nói tay ra, Lan Đình Phương đã lao ra ngoài như một cơn gió.

Sau khi Lan Đình Phương đi được năm phút, Khẩu Gia Minh hắc hắc nở nụ cười, chỉ vào truyền hình cáp trong ghế lô được kết nối với camera lắp đặt ở nhà để xe, cười toe toét: "Mọi người có muốn xem một số chuyện thú vị không?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Đại kết cục

Sau một câu "Mọi người có muốn xem một số chuyện thú vị không?" của Khẩu Gia Minh. Tất cả những người có mặt trong ghế lô đều ào đến vây quanh màn hình. Đương nhiên, ngoại trừ S tiểu thư ra, bởi vì sau khi Lan Đình Phương bỏ đi, cô ta cũng ra về với một bộ mặt ngượng ngùng.

Khẩu Gia Minh điều chỉnh tốt màn hình TV, những con số Ả rập hiển thị thời gian trên màn hình liên tục thay đổi, khoảng hơn mười phút sau, trên màn hình theo dõi xuất hiện một đôi nam nữ đang lôi kéo nhau.

Người phụ nữ hất tay người đàn ông ra, người đàn ông lại nắm lấy, cũng không biết miệng đang nói gì đó, hai người họ đứng đó mắt to trừng mắt nhỏ. Người hành động trước là người đàn ông, người đàn ông bước dài một bước đi qua ôm chặt người phụ nữ vào lòng, hôn lên, ngay lập tức, người đàn ông bị người phụ nữ ghét bỏ, ghê tởm lau miệng mình.

Những người vây quanh màn hình theo dõi đều ngẫm hiểu, nhất định là người phụ nữ này ghét bỏ người đàn ông vừa mới hôn một người phụ nữ khác.

Dường như người đàn ông bị người phụ nữ làm cho tức giận, anh dứt khoát khiêng người phụ nữ lên. Sức mạnh đó, tư thế đó dễ dàng gợi nhớ đến những người đàn ông Sparta (chiến binh) mạnh mẽ. Sparta là một thẩm mỹ bạo lực phổ biến trên toàn thế giới.

Lan Đình Phương mà nổi lên bạo lực thật đúng là khác biệt.

Người đàn ông Sparta khiêng người phụ nữ đến chiếc Aston Martin của mình, mở cửa xe ra, người phụ nữ giống như một con búp bê vải bị ném vào trong xe, ngay sau đó, cửa xe bị khóa trái, sau đó nữa cửa sổ xe cũng bị kéo đen.

Vào tháng trước, một chiếc Aston Martin màu xám bạc đã trở thành công cụ phạm tội của một nữ diễn viên và một người đàn ông có vợ, họ đã kéo đen cửa sổ xe và tiến hành một màn xe chẵn. Chẳng lẽ cặp vợ chồng cũ già vờ giả vờ này cũng muốn làm theo?

Chỉ trong vòng ba phút, những người trong ghế lô chia thành hai nhóm, 7:2.

Bảy người nghĩ rằng họ sẽ được xem một màn xe chẵn miễn phí, hai người còn lại nói thế nào cũng không tin người như Lan Đình Phương sẽ chơi xe chẵn.

Lan Đình Phương thật sự làm một màn xe chẵn. Năm phút sau đó, hình ảnh trên màn hình theo dõi im ắng, chiếc Aston Martin màu xám bạc mới đầu chính là hơi hơi nảy lên, sau đó dần dần trở nên kịch liệt hơn, trình độ này so với đủ loại hình ảnh xe chẵn bị quay được chỉ có hơn chứ không có kém.

Sau này, việc này luôn là đề tài chế giễu mà Khẩu Gia Minh dành cho Lan Đình Phương trước mặt mọi người, từ sự mơ hồ ban đầu đến việc dần dần trở nên thẳng thắn, mà khi Liên Hảo nghe đến những việc này, trong lòng luôn cảm thấy may mắn, rất may, bọn họ không có cách nào nghe được cuộc đối thoại của hai người, nếu nghe được, chỉ sợ Liên Hảo sẽ phải thuyết phục Lan Đình Phương cùng cô đi dân lên mặt trắng mà sống.

Ngày đó, ở trong không gian chật hẹp, đùi cô bị anh gác ở trên bờ vai của anh, bởi vì tư thế này cực kỳ vặn vẹo, Liên Hảo cảm thấy đau đớn, cô đẩy anh, thở hổn hển: "Đình Phương, em đau."

"Đừng cử động, em yêu, em mà lại cử động thì thằng nhỏ của anh sẽ bị gãy mất."

Kết quả khiến cho Liên Hảo sợ tới mức động cũng không dám động cử duy trì tư thế như vậy mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Cố tình, đợi anh thỏa mãn xong còn thốt ra một câu: "Trách không được mọi người đều thích làm xe chẵn, hóa ra lại mất hồn như vậy, kích thích nội tiết tố tăng vọt, cảm giác thật sự khác biệt so với khi làm ở trên giường."

Anh đã nói như thế, giống như một thực khách đang ném một món ăn làm anh cảm thấy hài lòng.

Anh còn nói: "Liên Hảo, đổi một chiếc xe khác anh đưa em đến bờ biển, đổi một chiếc lớn hơn, chiếc xe này tuy tốt, nhưng không gian hơi nhỏ. Lúc đó, chúng ta vừa lắng nghe sóng vỗ vừa..."

Những lời sau đó Liên Hảo cũng không muốn nhớ lại nữa.

Trong phòng bệnh VIP, Nguyên Anh Hùng đem Tiểu Long giao đến tay chị Nguyệt. Cuối cùng, anh lưu luyến hôn lên hai bên gò má của bé. Hai gò má của đứa bé vừa mới mãn một tuổi rất hồng hào, ánh mắt như hai quả nho đen. Nhiều người sau khi trưởng thành, đôi mắt sẽ chuyển từ màu đen thuần khiết sang màu nâu nhạt, trong khi đôi mắt của Cố Liên Hảo luôn duy trì màu đen thuần khiết ở giai đoạn trẻ con này, như thể cô chưa từng trải qua bất kỳ nỗi buồn nào.

Đứa bé vừa mãn một tuổi đem sự không kiên nhẫn viết ở trên mặt mình, Nguyên Anh Hùng lại lưu luyến hôn Tiểu Long, lần này, là hôn lên trán.

Tạm biệt con yêu.

Nguyên Anh Hùng ngồi ở đó và lặng lẽ chờ đợi, chờ thời gian qua mười hai giờ.

Vừa qua mười hai giờ, Nguyên Anh Hùng cầm lấy chiếc túi du lịch mà lúc trước anh mang đến, làm thủ tục xuất viện dưới sự ngạc nhiên của y tá trực ban và bác sĩ.

Nguyên Anh Hùng phải mất rất nhiều thời gian mới thuyết phục được nhân viên bệnh viện thực hiện thủ tục xuất viện cho anh. Đồng thời anh cũng đưa một tấm thẻ cho nhân viên công tác nhờ bọn họ chuyển giao cho Cố Liên Hảo.

Vào cuối tháng năm, đường phố Bắc Kinh xe cộ thưa thớt, ánh đèn rực rỡ, Nguyên Anh Hùng nghĩ, anh sẽ nhớ Bắc Kinh. Thành phố này sẽ khiến anh nhớ mãi cả đời.

Rạng sáng hơn ba giờ, hành khách ở sân bay thủ đô ít đến nỗi có thể đếm được, Nguyên Anh Hùng mua một ly cà phê, ba mươi phút sau anh sẽ ở trên độ cao 10.000 mét trên bầu trời Bắc Kinh này.

Trong lúc kiểm tra vé, một số nhân viên an ninh tại sân bay bất ngờ đến, và nhân viên bảo vệ đứng đầu nói với Nguyên Anh Hùng rằng anh ta đã tìm thấy một vật bị cấm trong hành lý của anh.

Khi Nguyên Anh Hùng còn đang bối rối, anh đã được đưa đến phòng chờ của sân bay, một số nhân viên an ninh còn ngồi ở bên cạnh anh.

Vì thế, Nguyên Anh Hùng bỏ lỡ chuyến bay đi New York lúc ba giờ rưỡi.

Lúc năm giờ, giám đốc an ninh tại sân bay đã đến gặp Nguyên Anh Hùng để xin lỗi anh vì đã hiểu lầm và đưa cho anh một tấm vé một chiều đến New Jersey vào lúc sáu giờ bốn mươi phút.

Vụ việc này khiến cho Nguyên Anh Hùng thật sự dở khóc dở cười, nhưng anh cũng không thể không tuân theo phép tắc lễ nghi của Trung Quốc cổ xưa, là "Không đánh người cười".

Lúc sáu giờ, Nguyên Anh Hùng thông qua tấm kính lớn của sân bay, thấy được một đội xe lớn đậu ở bên ngoài sân bay. Sau đó, từ trong xe bước ra một đám trai thanh gái lịch, vừa nhìn cách ăn mặc và những thứ họ mang theo này, Nguyên Anh Hùng liền biết ngay đây hẳn là một nhóm fan, bất quá, cực quái dị khi những chiếc xe chở nhóm người hâm mộ đỗ bên ngoài là một loạt xe thể thao đắt tiền.

Nhóm người hâm mộ này rất đông, trong tay bọn họ cầm bảng khẩu hiệu bước vào, bởi vì thời gian rảnh rỗi nhân viên duy trì trật tự ở sân bay rất ít, nên bọn họ dễ dàng chiếm lĩnh phòng chờ, vài hành khách ngồi ở bên cạnh Nguyên Anh Hùng cũng cầm điện thoại di động, ánh mắt tập trung vào cửa ra vào của sân bay.

Nguyên Anh Hùng cũng rất tò mò muốn biết mình tình nào sẽ xuất hiện vào thời điểm này. Anh có hơi viễn vông hy vọng sẽ là Thành Long. Nhớ đến năm đó khi Thành Long được trẻ em Mỹ bầu chọn là nhân vật nổi tiếng nhất năm, anh còn cho một nhóm con nít mỗi đứa sáu viên kẹo. Quả thật đúng như Cố Liên Hào nói, Nguyên Anh Hùng luôn như một đứa trẻ không chịu lớn lên.

Một tiếng "Nguyên Anh Hùng ở đó." thật to khiến cho Nguyên Anh Hùng phải giật nảy mình, sau đó trong lòng gào to một tiếng "Hồng bét".

Biết trốn không được, dứt khoát, anh bày ra nụ cười quyến rũ thuộc về vẻ ngoài đẹp nhất của Nguyên Anh Hùng, dành tặng cho những người hâm mộ đáng yêu xuất hiện vào thời điểm cô đơn nhất này của anh.

Nguyên Anh Hùng thật sự cảm động bởi một nhóm những đứa trẻ tràn đầy năng lượng như vậy. Hàng trăm người trong số họ đang mặc đồ ngủ, một số mang dép và một số chỉ đeo một bên hoa tai. Họ cầm đủ loại khẩu hiệu ở trên tay. Ẩn sau những khẩu hiệu đó, họ muốn truyền đạt đến anh sự yêu thích thuần khiết của mình.

Có người thích Nguyên Anh Hùng là vì anh đẹp trai, có người thích Nguyên Anh Hùng là vì anh có một đôi mắt đẹp, có người thích anh là vì anh nói chuyện dễ nghe, có người thích anh là vì tay anh đẹp, có người thích anh là vì răng anh rất trắng.

"Được rồi, các bạn, nói một chút, tại sao các bạn lại xuất hiện ở đây?" Nguyên Anh Hùng hỏi, anh rất hiếu kỳ là vì sao bọn họ lại xuất hiện ở nơi này vào một buổi sáng sớm như vậy, còn biến sân bay thành một buổi triển lãm siêu xe.

Hàng trăm người vừa mới còn lú lú bồng chốc trở nên yên tĩnh lại, bọn họ rất ấn ý tách ra hai bên, chừa ra không gian nửa mét ở chính giữa, Nguyên Anh Hùng đi dọc theo lối đi đó.

Cách đó gần mười mét, có một người đang đứng, cô mặc một chiếc váy liền màu trắng, duyên dáng yêu kiều, tay cô giống như những người hâm mộ này cầm một bảng khẩu hiệu, bảng khẩu hiệu này có màu hồng phấn, nó to che khuất cả khuôn mặt cô, trên đó viết một dòng chữ màu xanh bắt mắt:

- --- Nguyên Anh Hùng, anh là Anh Hùng của em, vĩnh viễn, cả đời này cũng không ai có thể đoạt đi cái danh hào này.

"Cố Liên Hào, em thật ngây thơ." Nguyên Anh Hùng thì thầm.

Giống như một phân cảnh đẹp nhất trong phim, một khuôn mặt thanh tú từ từ xuất hiện sau tấm bảng, cô chậm rãi bước đến, gần hơn một chút, gần đến nỗi anh có thể nhìn thấy chính mình trong đôi mắt như nho đen của cô.

"Cố Liên Hào, em thật ngây thơ." Giọng nói Nguyên Anh Hùng khàn khàn.

Liên Hào gật đầu.

"Cố Liên Hào, anh rất vinh dự được làm Anh Hùng của em."

Liên Hào lại gật đầu.

Xuyên qua bờ vai của Liên Hào, Nguyên Anh Hùng nhìn thấy Lan Đình Phương đội mũ lưỡi trai ôm Tiểu Long đứng cách đó không xa.

Sáu giờ hai mươi lăm phút, Nguyên Anh Hùng mời Lan Đình Phương đến, lại một lần nữa tiếp tục so đo.

"Lan Đình Phương, anh không phải là minh tinh, sao lại phô trương còn hơn là minh tinh nữa vậy? Cũng không sợ trở thành trò cười."

"Nếu tôi mà làm minh tinh, vậy thì, Nguyên Anh Hùng, danh hiệu Quý ông Milan sẽ không phải là của Nguyên Anh Hùng anh."

"Lan Đình Phương, anh có tin hay không, nếu tôi so với anh quen biết Cố Liên Hào sớm hơn, vậy thì, người khiến Cố Liên Hào phải nóng ruột nóng gan tất nhiên sẽ là tôi."

"Nguyên Anh Hùng tiên sinh, là vì không có loại khả năng này nên mới có cơ hội cho anh nói mạnh miệng như vậy."

"Lan Đình Phương, anh có thể nhìn thấy được không? Anh hùng ở trong lòng Cố Liên Hào là tôi, vĩnh viễn là tôi."

"Tôi cũng không ham làm anh hùng của cô ấy, tôi chỉ thích làm người đàn ông của cô ấy."

Lan Đình Phương, người đàn ông này thật sự đúng là không biết điều một chút nào, rõ ràng là anh đã hy sinh nhiều như vậy!

Trong lúc phát thanh viên nhắc nhở các hành khách chuẩn bị lên máy bay, hai người đàn ông đã ôm nhau một cách bằng mặt mà không bằng lòng theo sự mong đợi của Liên Hào.

Khi phát thanh viên đọc thông báo lần cuối cùng, ánh mắt Nguyên Anh Hùng dừng ở trên người Liên Hào, nói: "Lan Đình Phương, tôi đem Liên Hào giao cho anh."

Lan Đình Phương gật đầu, vỗ vai Nguyên Anh Hùng: "Một ngày nào đó tôi sẽ đem toàn bộ những chuyện xấu mà tôi đã làm với anh nói cho Cố Liên Hào biết."

Nguyên Anh Hùng cũng vỗ vai Lan Đình Phương, nói: "Lan Đình Phương, hiện tại tôi có một tin tốt và một tin xấu muốn nói với anh."

Dừng một chút, anh mỉm cười: "Tin xấu là tháng ba năm sau anh mới có thể gần gũi với Cố Liên Hào. Bởi vì, Liên Hào nói muốn tuân thủ luật ly thân trong hôn nhân, đến tháng ba năm sau mối quan hệ hôn nhân của chúng tôi mới có thể chính thức giải trừ, mà Liên Hào còn nói giai đoạn này cô ấy sẽ không phản bội hôn nhân, nói cách khác, từ giờ trở đi anh bắt đầu phải cấm dục cho đến tháng ba năm sau."

Không ngoài ý muốn, Nguyên Anh Hùng nhìn thấy sắc mặt Lan Đình Phương trở nên thật thối.

Nguyên Anh Hùng đắc ý nở nụ cười, lại cúi người, ghé vào tai Lan Đình Phương, nhỏ giọng nói: "Lan Đình Phương, tin tốt chính là, Tiểu Long là con gái của anh, một trăm phần trăm."

Lan Đình Phương ngây người, ánh mắt thẳng tắp, anh đỡ đầu xoay người lại, ngẩn ngơ nhìn Cố Liên Hào và Lan Tiểu Long, nhìn một cách thật mê muội. Làm sao anh lại có thể không nhìn ra khuôn mặt này cùng anh có vài phần tương tự? Làm sao lại có thể?

Nguyên Anh Hùng dừng lại ở lối vào, quay đầu nhìn lại, Lan Đình Phương đang ôm chặt Liên Hào và Tiểu Long, ba người bọn họ gât gao ôm nhau, dường như, Nguyên Anh Hùng còn nghe được tiếng reo mừng của Lan Đình Phương: "Cố Liên Hào, anh thật không ngờ, anh thật sự không thể nào ngờ được..."

Cười cười, trong lòng Nguyên Anh Hùng có chút vui vẻ.

Hơn bảy giờ sáng ngày hôm nay, rất nhiều người đã nhìn thấy hàng chục chiếc ô tô sang trọng rêu rao trên đường phố Bắc Kinh. Đáng tiếc là cho dù những chiếc xe này có sang trọng đến mấy, chạy nhanh đến mấy thì lúc này đây bởi vì ừn tắc giao thông mà nó di chuyển không khác gì một con ốc sên.

Thời gian kẹt xe cũng không ảnh hưởng gì đến tâm trạng của Lan Đình Phương, kể từ lúc rời khỏi sân bay, anh cứ luôn nhìn chằm chằm Tiểu Long cười, muốn ngắm bao nhiêu thì ngắm bấy nhiêu.

"Vui đến vậy à?" Liên Hào liếc trắng mắt.

Lan Đình Phương liều mạng gật đầu.

"Nếu Tiểu Long không phải là con anh, có phải anh sẽ không yêu con nữa?" Liên Hào nhún mày.

Lan Đình Phương liều mạng lắc đầu.

Cái tên đầu đất này, vui đến nỗi không nói nên lời. Liên Hào thở dài một hơi, tựa vào trong lòng anh, cô tin anh, cho dù Tiểu Long không phải là con của anh thì anh cũng sẽ yêu con bé.

Hầu hết những người thật sự rơi vào tình yêu thì sẽ luôn có một nhận định: Yêu ai yêu cả đường đi.

Năm 2013: Thế giới vẫn như vậy, chiến tranh, xung đột, phân biệt chủng tộc và chủ nghĩa nhân đạo vẫn còn tồn tại. Ở một góc xó nào đó vẫn còn tồn tại những lời đồn nhảm, vẫn còn những câu chuyện ám áp tuyệt đẹp khiến người ta phải cảm động, và tại những đô thị lớn tình trạng kẹt xe vẫn còn là chuyện muôn thuở. Lan Đình Phương bị kẹt ở trên đường lòng như lửa đốt, hôm nay là ngày anh được bỏ lệnh cấm dục, buổi sáng lúc đi làm Cố Liên Hào có ám chỉ với anh là cô đã mua một bộ nội y rất gợi cảm, màu đen, như ẩn như hiện. Lan Đình Phương nhìn dòng xe thật dài kia nuốt nước miếng. Cuối cùng, Tiểu Dao nhìn thấy Lan tiên sinh cầm một sấp tiền mặt đưa cho một em trai chạy mô tô ở bên ngoài, sau đó mở cửa xe ra nghiêng ngang leo lên xe để cậu ta chở đi mất dạng.

Năm 2014, Cố Liên Hào và Lan Đình Phương cử hành hôn lễ ở trên một hòn đảo ở Thái Bình Dương. Ngày cử hành hôn lễ là ngày hai tháng tư, sau

ngày Cá tháng Tư một ngày. Khi khăn trùm đầu trên mặt cô dâu được vén lên, hai người đều rơi nước mắt, sau một vòng tròn, bọn họ vẫn có thể tìm thấy nhau.

Năm 2015: Bên kia đại dương, một nữ diễn viên cấp độ diva đã dám bày tỏ tình yêu của mình với một người đàn ông Trung Quốc tên là Nguyên Anh Hùng, tin tức này đã trở thành chủ đề mà mọi người đều vui mừng nhất trong năm nay.

Năm 2016: Cố Liên Hảo đã làm một bộ phim, do chính cô viết kịch bản và đạo diễn. Bộ phim có tựa đề "Mẹ tôi", được 275 người xem trong tuần đầu tiên, đó là những người đầu tiên cầm vé miễn phí vào cửa. Trong tuần thứ mười, có 20.000 người xem. Trong tuần thứ mười một, Cố Liên Hảo nhận được rất nhiều đánh giá tốt về bộ phim đầu tiên của mình. Trong tuần thứ mười lăm, có một Hoa kiều tóc đã bạc trắng đã thực hiện một chuyến đi đặc biệt từ San Francisco đến Bắc Kinh, chỉ vì muốn dành cho đạo diễn của "Mẹ tôi" một lời nói cảm ơn, ông nói ông cũng có một người mẹ tuyệt vời như người mẹ ở trong phim, ông nói rằng trên thế giới này có rất nhiều bộ phim không có tiếng tăm gì nhưng những bà mẹ như vậy luôn sống trong tâm trí của con cái họ.

Năm 2017: Cố Liên Hảo ở trong phòng khách nhà mình, cầm chổi lông gà truy đánh Lan Đình Phương, bởi vì những việc mà anh đã làm với Nguyên Anh Hùng. Lan Tiểu Long cảm thấy chổi lông gà của mẹ mình không đủ phân lượng, dứt khoát lấy gậy bóng chày kéo theo cậu em trai Lan XX (trước mắt em trai vẫn chưa có đặt tên, Lan Tiểu Long đang xem xét nhiều tên khó nghe khác nhau để đòi đi sự chú ý của mọi người đối với cái tên của mình) của mình gia nhập vào hàng ngũ "đánh rắn giết đầu".

Năm 2018, Lan Tiểu Long nổi giận đùng đùng mở cửa phòng của ba mẹ ra. Hai vị ba mẹ này không khác gì đã nhận không một mảnh vải trên người, khi thấy bé bước vào, họ vội vã trốn dưới chăn. Lan Tiểu Long đã thấy nhưng không thể trách, phát ra cảnh cáo đối với hai người đang trốn trong ổ chăn kia. Lan Đình Phương và Cố Liên Hảo lập tức đình chỉ quá trình vận động pít-tông của mình lại, trốn ở trong chăn run rẩy. Lan Tiểu Long giống như một con sư tử Hà Đông rống lên: "Con, muốn --- đổi --- tên ---, ngay lập tức ----"

Năm 2019:.....

Năm 2020:.....

Năm 2021:.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Chết Tiệt Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.